

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Katotohanang Dapat Isabuhay

Isang Araw sa Bawat Pagkakataon

Truths to Live By: One Day at a Time

William MacDonald

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Truths to Live By: One Day at a Time*, ni William MacDonald.

Orihinal na edisyon: © 1985 William MacDonald. Everyday Publications Inc., Scarborough, Ontario. Third Impression 1993.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Mga Pagkilala

Babasahin para sa:	
Pebrero 18	tulang “God Writes in Characters Too Grand” ni John Oxenham, ginamit nang may pahintulot ni Desmond Dunkerley.
Hulyo 21	Sipi mula kay LeRoy Eims mula sa “Be the Leader You Were Meant to Be,” ginamit nang may pahintulot ng mga tagapaglathala, Victor Books.
Agosto 7	tulang “Something Beautiful,” titik ni Gloria Gaither at musika ni William J. Gaither, copyright© 1971 ni William J. Gaither. All rights reserved. Inilimbag nang may pahintulot ng Benson Company, Inc. Nashville.
Setyembre 2	sipi mula kay Jim Elliot, mula sa “The Journals of Jim Elliot,” inedit ni Elisabeth Elliot. Copyright © 1978 ni Elisabeth Elliot. Inilathala ng Fleming H. Revell Company. Ginamit nang may pahintulot.
Setyembre 30	sipi mula kay Walter Henrichsen mula sa “Disciples Are Made—Not Born,” ginamit nang may pahintulot ng tagapaglathala, Victor Books.
Nobyembre 22	sipi mula kay John White mula sa “Daring to Draw Near.” © 1977 ng InterVarsity Christian Fellowship of the USA at ginamit nang may pahintulot ng InterVarsity Press.
Disyembre 24	sipi mula kay Ronald J. Sider mula sa “Rich Christians In An Age Of Hunger,” © 1977 ng InterVarsity Christian Fellowship of the USA at ginamit nang may pahintulot ng InterVarsity Press.

Isang araw sa bawat pagkakataon, kasama ang mga kabiguan at takot,

Kasama ang mga sugat at pagkakamali, kahinaan at luhang dulot,

Kasama ang bahagi nitong sakit at pasanin ng alalahanin;
Isang araw sa bawat pagkakataon ang dapat nating
harapin at pasanin.

Isang araw sa bawat pagkakataon upang maging matiisin
at matatag;

Upang maging payapa sa pagsubok at mabait kahit
ginawan ng masama;

Saka lilipas ang pagpapagal nito at ang kalungkutan ay
titigil;

Ito'y didilim at mamamatay, at ang gabi'y magdadala ng
kapayapaan.

Isang araw sa bawat pagkakataon—ngunit ang araw ay
napakahaba,

At ang puso ay hindi matapang, at ang kaluluwa ay hindi
malakas,

O Ikaw na mahabaging Cristo, Ikaw ay sumama sa buong
paglalakbay;

Bigyan Mo ng tapang at tiyaga at lakas para sa araw na ito.

Mabilis dumating ang Kanyang sagot, napakalinaw at
napakatamis;

“Oo, Ako'y sasaiyo, upang harapin ang iyong mga suliranin;

Hindi kita kalilimutan, ni bibiguin, ni pababayaang
magdalamhati;

Hindi kita iiwan; kailanma'y hindi kita pababayaang.”

Hindi ang pasanin ng kahapon ang tinawag tayong
pasanin,

Ni ang di-tiyak at malabong alalahanin ng bukas;

Bakit tayo titingin sa unahan o sa likuran nang may
pangamba?

*Ang ating mga pangangailangan, gaya ng ating mga awa,
ay para lamang sa araw na ito.*

*Isang araw sa bawat pagkakataon, at ang araw ay Kanyang
araw;*

*Binilang Niya ang mga oras nito, magmadali man o
bumagal.*

*Ang Kanyang biyaya ay sapat; hindi tayo lumalakad nang
nag-iisa;*

*Kung paano ang araw, gayon ang lakas na ibinibigay Niya
sa Kanyang sarili.*

— Annie Johnson Flint

Enero

Enero 1

*“Ang buwang ito ay magiging pasimula ng mga buwan sa inyo: ito ang magiging unang buwan ng taon sa inyo.”
(Exodo 12:2)*

Mabuti ang mga pangako sa Bagong Taon ngunit marupok, ibig sabihin, madaling masira. Mas mabuti ang mga panalangin sa Bagong Taon; umaakyat ang mga ito sa trono ng Diyos at nagpapakilos sa mga gulong ng kasagutan. Sa ating pagdating sa pasimula ng isa na namang taon, makabubuting gawin nating sariling kahilingan ang mga sumusunod na panalangin:

Panginoong Jesus, muli kong itinatalaga ang aking sarili sa Iyo ngayon. Nais kong kunin Mo ang aking buhay sa darating na taon at gamitin ito para sa Iyong kaluwalhatian. “Kunin Mo ang aking buhay at hayaang ito’y maitalaga, Panginoon, sa Iyo.”

Idinadalangin ko na ingatan Mo ako sa kasalanan, sa anumang bagay na magdudulot ng kahihyan sa Iyong Pangalan.

Panatilihin Mo akong handang turuan ng Espiritu Santo. Nais kong sumulong para sa Iyo. Huwag Mo akong hayaang mamalagi sa nakasanayang lubak.

Nawa’y ang aking maging motto sa taong ito ay, “Siya’y kailangang tumaas; ako’y kailangang bumaba.” Ang kaluwalhatian ay dapat na lahat ay sa Iyo. Tulungan Mo akong huwag itong galawin.

Turuan Mo akong gawing bagay ng panalangin ang bawat pasya. Kinatatakutan ko ang isiping manalig sa sarili kong unawa. “Talastas ko na ang lakad ng tao ay hindi sa kanyang sarili: wala sa tao na lumalakad ang magtuwid ng kanyang mga hakbang,” Jeremias 10:23.

Nawa'y mamatay ako sa sanlibutan at maging sa pagsang-ayon o paninisi ng mga mahal sa buhay o mga kaibigan. Bigyan Mo ako ng iisa at dalisay na pagnanais na gawin ang mga bagay na nakalulugod sa Iyong puso.

Ingatan Mo ako sa tsismis at sa pamumuna sa iba. Sa halip ay tulungan Mo akong magsalita ng nakapagpapatibay at kapaki-pakinabang.

Akayin Mo ako sa mga nangangailangang kaluluwa. Nawa'y maging kaibigan ako ng mga makasalanan, gaya Mo. Bigyan Mo ako ng luha ng habag para sa mga napapahamak. “Hayaan Mong tingnan ko ang karamihan gaya ng pagtingin ng aking Tagapagligtas, hanggang lumabo ang aking mga mata sa luha. Hayaan Mong tingnan ko nang may habag ang mga ligaw na tupa, at ibigin sila alang-alang sa pag-ibig sa Kanya.”

Panginoong Jesus, ingatan Mo akong huwag maging malamig, mapait o mapang-uyam, anuman ang mangyari sa akin sa buhay Cristiano.

Gabayan Mo ako sa aking pangangasiwa ng salapi. Tulungan Mo akong maging mabuting katiwala ng lahat ng ipinagkatiwala Mo sa akin.

Tulungan Mo akong alalahanin sa bawat sandali na ang aking katawan ay templo ng Espiritu Santo. Nawa'y

impluwensiyahan ng napakadakilang katotohanang ito ang lahat ng aking pag-uugali.

At, Panginoong Jesus, idinadalangin ko na ito na sana ang taon ng Iyong pagbabalik. Nananabik akong makita ang Iyong mukha at magpatirapa sa Iyong paanan sa pagsamba. Sa darating na taon, nawa'y manatiling sariwa sa aking puso ang mapalad na pag-asa, na naglalayo sa akin sa anumang bagay na pipigil sa akin dito at nagpapanatili sa akin na nakatingkayad sa pananabik. "Gayon nga, pumarito Ka, Panginoong Jesus!"

Enero 2

"Sa kababaan ng pag-iisip, ang bawat isa'y magpalagay sa iba na lalong mabuti kaysa sa kanyang sarili." (Filipos 2:3b)

Ang ituring na mas mabuti ang iba kaysa sa sarili ay hindi likas; naghihimagsik ang nahulog na kalikasan ng tao laban sa ganitong dagok sa kanyang ego. Ito'y imposible sa tao; wala tayong kapangyarihan sa ating sarili upang mamuhay ng ganitong buhay na hindi makamundo. Ngunit ito'y maaari sa Diyos; binibigyang-kapangyarihan tayo ng nananahang Espiritu Santo na burahin ang sarili upang ang iba ay maparangalan.

Inilalarawan ni Gideon ang ating talata. Matapos talunin ng kanyang tatlong daang tauhan ang mga Midianita, tinawag niya ang mga lalaki ng Ephraim upang magbigay ng huling dagok. Hinarangan nila ang daan ng pagtakas at nahuli ang dalawang prinsipeng Midian. Ngunit nagreklamo sila na hindi sila tinawag nang mas maaga. Sumagot si Gideon na ang pinamulot

na ubas ng Ephraim ay mas mabuti kaysa sa buong pag-aani ng Abiezer (Mga Hukom 8:2), ibig sabihin, ang huling paglilinis na isinagawa ng mga lalaki ng Ephraim ay mas maluwalhati kaysa sa buong kampanyang isinagawa ni Gideon. Ang diwang ito ng di-pagkamakasarili ang nagpakalma sa mga taga-Ephraim.

Nagpakita si Joab ng malaking di-pagkamakasarili nang masakop niya ang Rabba at pagkatapos ay tinawag si David upang dumating at siya ang magbigay ng huling dagok (2 Samuel 12:26-28). Kontento si Joab na kay David mapunta ang karangalan ng tagumpay. Isa iyon sa mga mas marangal na sandali sa buhay ni Joab.

Itinuring ni Apostol Pablo na mas mabuti ang mga taga-Filipos kaysa sa kanyang sarili. Sinabi niya na ang ginagawa nila ang siyang mahalagang hain sa Diyos, samantalang siya ay walang iba kundi isang handog na inumin, na ibinuhos sa ibabaw ng hain at paglilingkod ng kanilang pananampalataya (Filipos 2:17).

Sa mas kamakailang panahon, isang minamahal na lingkod ni Cristo ang naghihintay sa isang silid-hintayan kasama ng iba pang kilalang mangangaral, handang lumabas nang sunod-sunod patungo sa entablado. Nang sa wakas ay lumitaw siya sa pintuan at sumabog ang dumadagundong na palakpakan, mabilis siyang tumabi upang ang mga sumusunod sa kanya ang tumanggap ng palakpak.

Ang pinakadakilang halimbawa ng pagtangga sa sarili ay ang Panginoong Jesus. Nagpakumbaba Siya upang tayo ay maitaas. Naging dukha Siya upang tayo ay yumaman. Namatay Siya upang tayo ay mabuhay.

“Mangagkaroon kayo sa inyo ng pagiisip na ito, na nasa kay Cristo Jesus naman.”

Enero 3

“Huwag kayong magsihatol ayon sa anyo, kundi magsihatol kayo ng matuwid na paghatol.” (Juan 7:24)

Isa sa pinakamalalim na nakaugat na kahinaan ng nahulog na sangkatauhan ay ang paulit-ulit na hilig na humatol ayon sa anyo. Hinahatulan natin ang isang tao ayon sa kanyang hitsura. Hinahatulan natin ang isang segunda-manong kotse ayon sa katawan nito. Hinahatulan natin ang isang aklat ayon sa pabalat nito. Gaano man kadalas tayong mabigo at madismaya, matigas nating tinatanggihang matutuhan na “hindi lahat ng kumikinang ay ginto.”

Sa kanyang aklat na *Hide or Seek*, sinabi ni Dr. James Dobson na ang pisikal na kagandahan ang pinakamataas na pinahahalagahang personal na katangian sa ating kultura. Ginawa natin itong tinatawag niyang “ang gintong salapi ng halaga ng tao.” Kaya ang isang magandang bata ay mas pinapaboran ng mga matatanda kaysa sa isang karaniwan ang itsura. Ang mga guro ay may hilig na magbigay ng mas mataas na marka sa mga kaakit-akit na bata. Ang mga magagandang bata ay mas kaunti ang tinatanggap na disiplina kaysa sa iba. Ang mga hindi kagandahang bata ay mas madalas sisihin sa mga maliliit na pagkakasala.

Pinili sana ni Samuel ang matangkad at makisig na si Eliab upang maging hari (1 Samuel 16:7), ngunit itinuwid siya ng Panginoon, “Huwag mong tingnan ang kanyang mukha, o ang taas ng kanyang tindig; sapagkat Aking itinakuwil siya: sapagkat hindi tumitingin ang Panginoon gaya ng pagtingin ng tao; sapagkat ang tao ay tumitingin sa panlabas na anyo, ngunit ang Panginoon ay tumitingin sa puso.”

Ang pinakamalaking kaso ng maling paghatol sa kasaysayan ay naganap nang dumalaw ang Panginoong Jesus sa ating planeta. Lumilitaw na hindi Siya kahanga-hanga pagdating sa pisikal na anyo. Wala Siyang anyo ni kagandahan, at nang Siya'y makita ng mga tao, walang kagandahan na sa Kanya'y kanilang ikaiibig (Isaias 53:2). Wala silang makitang kagandahan sa nag-iisang tunay na magandang Persona na nabuhay kailanman!

Gayunman Siya mismo ay hindi kailanman nahulog sa kakila-kilabot na bitag na ito ng paghatol ayon sa itsura, sapagkat bago Siya dumating, ipinropesiya tungkol sa Kanya, “Siya'y hindi hahatol ayon sa paningin ng Kanyang mga mata, ni sasaway man ayon sa pakinig ng Kanyang mga tainga” (Isaias 11:3). Para sa Kanya, hindi ang mukha kundi ang pagkatao ang mahalaga. Hindi ang pabalat kundi ang nilalaman. Hindi ang pisikal kundi ang espirituwal.

Enero 4

“Hindi sa pamamagitan ng kapangyarihan, ni sa pamamagitan ng kalakasan, kundi sa pamamagitan ng Aking Espiritu, sabi ng Panginoon.” (Zacarias 4:6)

Iniingatan ng talatang ito ang mahalagang katotohanan na ang gawain ng Panginoon ay hindi isinasagawa sa pamamagitan ng katalinuhan at lakas ng tao kundi sa pamamagitan ng Espiritu Santo.

Nakikita natin ito sa pagsakop sa Jerico. Hindi ang armadong kapangyarihan ng Israel ang nagpaguho sa mga pader. Ang Panginoon ang Siyang nagbigay ng lungsod sa kanilang mga kamay nang hipan ng mga saserdote ang mga trumpeta nang pitong ulit.

Kung umasa ito sa isang malaking hukbo, hindi sana natalo ni Gideon ang mga Midianita, sapagkat ang kanyang hukbo ay pinaunti hanggang tatlong daang lalaki na lamang. At ang kanilang di-pangkaraniwang mga sandata ay mga bangang putik na may mga sulo sa loob. Ang Panginoon lamang ang maaaring nagbigay sa kanila ng tagumpay.

Sinadyang alisin ni Elias ang anumang posibilidad na ang kapangyarihan o lakas ng tao ang magpaningas sa dambana sa pamamagitan ng pagbuhos dito ng labindalawang bariles ng tubig. Nang bumagsak ang apoy, walang makapag-aalinlangan sa banal na pinagmulan nito.

Kapag iniwan sa katalinuhan ng tao, ang mga alagad ay maaaring mangisda buong magdamag ngunit walang mahuli. Iyon ang naging pagkakataon ng Panginoon upang ipakita sa kanila na sa Kanya sila dapat tumingin para sa tunay na bisa sa paglilingkod.

Madali para sa atin na isiping salapi ang pinakamalaking pangangailangan sa paglilingkod Cristiano. Ang totoo, hindi kailanman ito naging gayon at hindi kailanman magiging gayon. Tama si Hudson Taylor nang sabihin niya na ang dapat nating katakutan ay hindi ang kakaunting salapi kundi ang labis na salaping hindi nakatalaga sa Diyos.

O kaya'y bumabaling tayo sa pamumulitika sa likod ng tabing, o sa malalakas na programang pang-promosyon, o sa sikolohikal na pagmamaniplula sa mga tao, o sa matalinong pananalumpati. Nagsasagawa tayo ng malalawak na programa ng pagtatayo at ng pagtatatag ng mga imperyong pang-organisasyon, na walang kabuluhanang iniisip na ang mga ito ang susi ng tagumpay.

Ngunit hindi sa pamamagitan ng kapangyarihan o ng kalakasan o ng alinman sa mga bagay na ito napasusulong ang gawain ng Diyos. Ito'y sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.

Maraming tinatawag na gawaing Cristiano ngayon ang magpapatuloy pa rin kahit walang Espiritu Santo. Ngunit ang tunay na gawaing Cristiano ay yaong ginagawa Siyang di-mapapalitan sa pamamagitan ng pakikipaglaban sa espirituwal na digmaan, hindi sa mga sandatang makalaman kundi sa panalangin, pananampalataya at sa Salita ng Diyos.

Enero 5

“Ang bayan na kasama mo ay totoong marami para sa Akin...” (Mga Hukom 7:2)

Bawat isa sa atin ay may lihim na pagnanais sa dami at hilig na hatulan ang tagumpay ayon sa estadistika. May kaakibat na kahihiyan ang maliliit na grupo samantalang ang malalaking pulutong ay umaakit ng pansin at paggalang. Ano ang dapat na maging saloobin natin sa bagay na ito?

Hindi dapat hamakin ang malaking bilang kung ito ay bunga ng gawain ng Espiritu Santo. Ganito ang nangyari noong Pentecostes nang humigit-kumulang 3,000 kaluluwa ang natangay papasok sa kaharian ng Diyos.

Dapat tayong magalak sa malaking bilang kapag nangangahulugan ito ng kaluwalhatian para sa Diyos at pagpapala para sa sangkatauhan. Nararapat lamang na manabik tayong makita ang napakaraming tao na itinataas ang kanilang puso at tinig sa pagpupuri sa Diyos, at umaabot sa sanlibutan dala ang mensahe ng pagtubos.

Sa kabilang dako, masama ang malaking bilang kung humahantong ito sa kapalaluan. Kinailangang bawasan ng Diyos ang hukbo ni Gideon baka sabihin ng Israel, “Ang aking sariling kamay ang nagligtas sa akin” (Mga Hukom 7:2).

Minsang sinabi ni E. Stanley Jones na kinasusuklaman niya ang makabagong “pag-aagawan sa dami, na humahantong, gaya ng nangyayari, sa sama-samang pagmamataas.”

Masama ang malaking bilang kung humahantong ito sa pag-asa sa kapangyarihan ng tao sa halip na sa Panginoon. Malamang na ito ang naging problema sa sensus ni David (2 Samuel 24:2-4). Naramdaman ni Joab na hindi dalisay ang mga motibo ng hari at siya'y tumutol—ngunit walang nangyari.

Hindi kanais-nais ang malaking bilang kung, upang makamit ito, ibinababa natin ang pamantayan, ikinokompromiso ang mga prinsipyo ng Kasulatan, pinalalabnaw ang mensahe, o hindi isinasagawa ang maka-Diyos na disiplina. Laging may tukso na gawin ito kung ang ating isipan ay nakatuon sa mga pulutong sa halip na sa Panginoon.

Kulang sa pagiging huwaran ang malaking bilang kung nagbubunga ito ng pagkawala ng malapit na pakikisama. Kapag nawawala ang mga indibidwal sa gitna ng karamihan, kapag maaari silang lumiban nang hindi hinahanap, kapag walang nakikibahagi sa kanilang mga kagalakan at kalungkutan, kung gayon ang buong konsepto ng buhay ng katawan ay tinalikuran na.

Masama ang malaking bilang kung pinipigilan nito ang paglago ng kaloob sa katawan. Hindi nang walang kahulugan na pumili si Jesus ng 12 alagad. Ang isang napakalaking pulutong ay magiging mahirap pangasiwaan.

Ang pangkalahatang tuntunin ng Diyos ay gumawa sa pamamagitan ng patotoo ng isang nalabi. Hindi Siya naaakit ng malalaking pulutong ni naitataboy ng maliliit. Hindi tayo dapat magmalaki sa malaking bilang, ngunit hindi rin tayo dapat makuntento sa maliit na bilang kung ito ay bunga ng sarili nating katamaran at kawalang-malasakit.

Enero 6

“Sapagkat nalalaman ko na sa akin (sa makatuwid бага'y sa aking laman,) ay hindi tumatahan ang anumang mabuting bagay.” (Roma 7:18)

Kung matututuhan ng isang batang mananampalataya ang aral na ito nang maaga sa kanyang buhay Cristiano, maililigtas niya ang kanyang sarili sa napakaraming gulo sa bandang huli. Itinuturo ng Biblia na WALANG MABUTING BAGAY sa ating luma, masama at hindi pa ipinanganak na muling kalikasan. Ang laman ay ganap na walang kabutihan. Hindi ito bumubuti kahit katiting sa panahon ng pagbabagong-loob. Hindi ito bumubuti kahit sa buong buhay ng tapat na pamumuhay Cristiano. Sa katunayan, hindi sinisikap ng Diyos na pagbutihin ito. Hinatulan Niya ito ng kamatayan sa Krus at nais Niyang panatilihin natin ito sa kalagayan ng kamatayan.

Kung tunay kong pinaniniwalaan ito, ililigtas ako nito sa isang walang kabuluhang paghahanap. Hindi ako maghahanap ng anumang mabuti kung saan sinabi na ng Diyos na hindi ito matatagpuan.

Ililigtas ako nito sa pagkabigo. Hindi ako kailanman nabibigo kapag wala akong natatagpuang anumang mabuti sa aking sarili. Alam ko na sa simula pa lamang na wala iyon doon.

Ililigtas ako nito sa labis na pagsusuri sa sarili. Nagsisimula ako sa saligang walang tagumpay sa sarili. Sa katunayan, ang pagkaabala sa sarili ay nangangahulugan ng pagkatalo.

Iingatan ako nito sa sikolohikal at saykayatrikong pagpapayo na itinututok ang ilaw sa sarili. Ang ganitong terapiya ay lalo lamang nagpapalala sa problema sa halip na lutasin ito.

Tinuturuan ako nito na maging abala sa Panginoong Jesus. Sinabi ni Robert Murray McCheyne, “Sa bawat isang tingin mo sa sarili, tumingin ka nang sampung ulit kay Cristo.” Iyan ay isang mabuting balanse! May ibang nagsabi na kahit ang isang pinabanal na sarili ay mahinang kapalit ng isang niluwalhating Cristo. At isinulat ng manunulat ng himno, “Napakatamis ang tumakas palayo sa sarili, at kumanlong sa ating Tagapagligtas.”

Maraming makabagong pangangaral at maraming bagong aklat Cristiano ang nagtutulak sa mga tao sa labis na pagsusuri sa sarili, inaabala sila sa kanilang ugali, sa kanilang pagtingin sa sarili, sa kanilang mga problema sa isip at mga pagpipigil. Ang buong kilusan ay isang trahedya ng kawalan ng balanse at nag-iwan ito ng bakas ng mga wasak na buhay.

“Napakasama ko upang maging karapat-dapat pang isipin; ang nais ko ay kalimutan ang aking sarili at tumingin sa Diyos, na tunay na karapat-dapat sa lahat ng aking pag-iisip.”

Enero 7

“Sapagkat nagsisilakad tayo sa pananampalataya, hindi sa paningin.” (2 Corinto 5:7)

Napahinto ka na ba upang pagtakhan kung bakit mas nakapagpapasabik sa karamihan ng tao ang isang laro ng

baseball kaysa sa isang pulong-panalanginan? Gayunman, pinatutunayan ito ng paghahambing ng bilang ng mga dumadalo.

O maaari nating itanong, “Bakit mas kaakit-akit ang pagkapangulo ng Estados Unidos kaysa sa pagiging tagapangasiwa sa isang kapulungan?” Hindi sinasabi ng mga magulang sa kanilang mga anak na lalaki, “Kainin mo ang iyong pagkain at balang araw ay maaari kang maging isa sa matatanda.” Hindi, ang sinasabi nila, “Ubusin mo ang laman ng iyong plato at balang araw ay maaari kang lumaki upang maging Pangulo.”

Bakit mas kaakit-akit ang isang matagumpay na karera sa negosyo kaysa sa buhay ng isang misyonero? Kadalasang pinanghihinaan ng loob ng mga Cristiano ang kanilang mga anak na pumunta sa larangan ng misyon, kontentong makita silang umangat upang maging “mga opisyal na may titulo sa mga sekular na negosyo.”

Bakit mas nakakaakit ng pansin ang isang dokumentaryo sa telebisyon kaysa sa pag-aaral ng Salita ng Diyos? Isipin ang mga oras na ginugugol sa harap ng TV at ang nagmamadaling mga sandali sa harap ng nakabukas na Biblia!

Bakit handang gawin ng mga tao para sa dolyar ang hindi nila gagawin dahil sa pag-ibig kay Jesus? Marami ang walang kapaguran sa kanilang trabaho para sa isang korporasyon ngunit matamlay at walang tugon kapag tumatawag ang Tagapagligtas.

Sa wakas, bakit mas malaki at mas mahalaga ang ating bansa kaysa sa Iglesya? Makulay at nakakaakit ang pambansang

pulitika. Madalas na tila mabigat na umuusad ang Iglesia nang walang sigla.

Ang dahilan ng lahat ng ito ay lumalakad tayo sa paningin at hindi sa pananampalataya. Baluktot ang ating paningin. Hindi natin nakikita ang mga bagay ayon sa tunay na kalagayan nito. Pinahahalagahan natin ang pansamantala nang higit sa walang hanggan. Pinahahalagahan natin ang makaluluwa nang higit sa espirituwal. Pinahahalagahan natin ang paghatol ng tao nang higit sa paghatol ng Diyos.

Kapag lumalakad tayo sa pananampalataya, nababago ang lahat. Mayroon tayong 20/20 na espirituwal na paningin. Nakikita natin ang mga bagay gaya ng pagkakita ng Diyos sa mga ito. Pinahahalagahan natin ang panalangin bilang di-masayod na pribilehiyo ng tuwirang pakikiharap sa Soberano ng sansinukob. Nakikita natin na ang isa sa matatanda sa isang kapulungan ay higit na mahalaga sa Diyos kaysa sa pinuno ng isang bansa. Nakikita natin, kasama ni Spurgeon, na kung tatawagin ng Diyos ang isang tao upang maging misyonero, isang trahedya kung makikita siyang bumaba upang maging isang hari lamang.” Nakikita natin ang telebisyon bilang isang lupain ng kawalang-katotohanan, samantalang hawak ng Biblia ang susi sa isang buhay na ganap. Handa tayong gumugol at magpagugol para kay Jesus sa paraang hindi natin kailanman handang gawin para sa isang hindi karapat-dapat at walang-pakialam na korporasyon. At itinuturing natin na ang ating lokal na iglesia ay higit na mahalaga sa Diyos at sa Kanyang bayan kaysa sa pinakadakilang imperyo sa sanlibutan.

Ang paglakad sa pananampalataya ang gumagawa ng malaking pagkakaiba!

Enero 8

“Sumpain siya na gumagawa ng gawain ni Jehova nang may kapabayaan.” (Jeremias 48:10 ASV)

Ang gawain ng Panginoon ay napakahalaga, napakaapurahan, napakadakila at nakapupukaw ng pagkamangha kaya't may sumpang nakapatong sa sinumang gumagawa nito nang may kapabayaan. Ang Diyos na nagnanais at karapat-dapat sa pinakamabuti ay hindi makapagtitiis sa katamaran, pagpapaliban, kawalang-sigla, o pabaya at padaskol na pamamaraan. Kapag inisip natin ang napakalalaking bagay na nakataya, hindi tayo nagtataka.

Noong huling bahagi ng 1968, isang batang Cristiano sa Prague, Czechoslovakia ang nagpatotoo sa isa pang batang Czech na nagngangalang Jan Palach. Tila may tunay na interes si Jan, kaya nangako ang Cristiano na dadalhan siya ng isang Bagong Tipan. Puno siya ng mabubuting hangarin ngunit hinayaan niyang lumipas ang mga linggo bago pa man niya nakuha ang Bagong Tipan. Pagkatapos ay patuloy niyang ipinagpaliban ang mismong pagbibigay nito.

Noong Enero 16, 1969, tumayo si Jan Palach sa St. Wenceslas Square, binuhusan ng gasolina ang kanyang katawan at sinunog ang kanyang sarili. Hindi na siya nabuhay upang makita ang Bagong Tipan na ipinangako sa kanya.

Hindi sapat ang mabubuting hangarin. Sinasabing ang mga lansangan ng Impiyerno ay sementado ng mabubuting hangarin. Ngunit hindi nila natatapos ang gawain. Kailangang isalin ang mga ito sa pagkilos. At narito ang ilang paraan upang gawin ito.

Una, huwag kailanman tumanggi kapag inaakay ka ng Panginoon na gumawa ng anumang paglilingkod para sa Kanya. Kung Siya ay Panginoon, kung gayon tungkulin nating sumunod nang walang tanong.

Ikalawa, huwag magpaliban. Nakamamatay ang pagpapaliban. Inaagaw nito sa iba ang kinakailangang tulong at pagpapala, at pinupuno tayo ng pagkakasala at pagsisisi.

Ikatlo, gawin ito nang masigasig. “Anumang masumpungang gawin ng iyong kamay, gawin mo ng iyong kalakasan” (Eclesiastes 9:10). Kung sulit itong gawin, sulit itong gawin nang mahusay.

Sa wakas, gawin ito para sa kaluwalhatian ng Diyos. “Kaya kung kayo'y nagsisikain man, o nagsisiinom, o anuman ang inyong ginagawa, gawin ninyo ang lahat sa ikaluluwalhati ng Diyos,” (1 Corinto 10:31).

Dapat tayong lahat magkaroon ng diwa ni Amy Carmichael, na sumulat, “Ang mga panata ng Diyos ay nasa akin. Hindi ako maaaring tumigil upang makipaglaro sa mga anino o mamitas ng mga bulaklak sa lupa hanggang matapos ko ang aking gawain at maibigay ang pagsusulit.”

Enero 9

“...Magpakita ng kabanalan sa sariling tahanan...” (1 Timoteo 5:4)

Narinig mo na ang kasabihang, “Diyablo sa bahay, santo sa labas.” Inilalarawan nito ang kakila-kilabot na hilig na maging magiliw at palakaibigan sa mga taong nasa labas ngunit malupit at hindi mabait sa tahanan.

Ito ay isang kahinaang hindi limitado sa alinmang partikular na uri ng tao. Kailangang mag-ingat dito ang mga kabataan. Napakadaling maging parang artista sa TV sa harap ng mga kaedad, ngunit maging kinatatakutan ng sariling mga magulang. Maaaring magpanatili ang mga asawang lalaki ng kaakit-akit na anyo sa harap ng kanilang mga kasamahan sa negosyo, at pagdating sa bahay, pinapatay nila ang kanilang alindog at bumabalik sa kanilang karaniwan at mainiting sarili. Maaaring may kumikinang na istilo ang mga mangangaral sa pulpito at bulok na ugali sa sala ng pamilya.

Isa ito sa mga baluktot na guhit ng ating nahulog na kalagayan na kung minsan ay pinakamasama tayo sa mga pinakamalapit sa atin, sa mga gumagawa ng pinakamarami para sa atin, at sa mga, sa ating mas matinong mga sandali, pinakamamahal natin. Kaya isinulat ni Ella Wheeler Wilcox:

*Isang dakilang katotohanan sa buhay ang aking natagpuan,
Habang naglalakbay patungong Kanluran;
Ang tanging mga taong ating tunay na sinusugatan
Ay yaong pinakamamahal natin.
Pinupuri natin ang mga halos di natin kilala.
Pinasasaya natin ang panauhing dumaraan lamang,
At nagbibigay ng maraming walang-isip na dagok
Sa mga pinakamamahal natin.*

Inulit ng isa pang makata ang ganitong damdamin sa ganitong paraan: “May pagbati tayo para sa estranghero at ngiti para sa panauhin, ngunit madalas para sa sarili nating mga mahal ay ang mapait na tono, bagaman sila ang pinakamamahal natin.”

“Napakadaling magkaroon ng relihiyon sa iglesya, o relihiyon sa pulong-panalanginan, o relihiyon sa gawaing Cristiano;

ngunit lubos na naiibang bagay ang magkaroon ng relihiyon sa araw-araw. Ang ‘magpakita ng kabanalan sa sariling tahanan’ ay isa sa pinakamahalagang bahagi ng Cristianismo, ngunit ito rin ay isa sa lubhang bihira; at hindi kakaibang bagay ang makatagpo ng mga Cristiano na ‘ginagawa ang kanilang katuwiran’ sa harap ng mga taga-labas ‘upang makita ng mga tao,’ ngunit kahabag-habag na nabibigo sa pagpapakita ng kanilang kabanalan sa sariling tahanan. May nakilala akong isang ama ng pamilya na napakamakapangyarihan sa panalangin sa lingguhang pulong-panalanginan, at napakahusay sa pangangaral kaya’t ang buong iglesia ay napapatibay ng kanyang kabanalan; ngunit pag-uwi niya pagkatapos ng mga pulong, siya ay napakasungit at napakapangit ng ugali kaya’t natatakot ang kanyang asawa at pamilya na magsalita kahit isang salita sa kanyang harapan.” (H.W. Smith).

Sinabi ni Samuel Johnson, “Ang bawat hayop ay naghihiganti ng kanyang mga sakit sa mga nagkataong malapit sa kanya.” Dapat iwasan ng tao ang likas na hilig na ito.

Ang kung ano tayo sa tahanan ay mas tunay na sukatan ng ating pagkataong Cristiano kaysa sa kung ano tayo sa harap ng publiko.

Enero 10

“...at takbuhin natin nang may pagtitiis ang takbuhing inilagay sa unahan natin.” (Hebreo 12:1, NASB)

Maraming tao ang may pananaw sa buhay Cristiano na labis na idealistiko. Iniisip nila na ito ay dapat na isang tuluy-tuloy na serye ng mga karanasan sa tuktok ng bundok. Nagbabasa sila

ng mga aklat at magasing Cristiano at nakaririnig ng mga personal na patotoo tungkol sa mga kahanga-hangang pangyayari at nagpapasyang ito na ang buong buhay. Sa kanilang daigdig ng pangarap, walang mga problema, dalamhati, pagsubok at kalituhan. Walang mabigat na trabaho, walang pang-araw-araw na gawain, walang pagkabagot. Lahat ay nasa ikasiyam na langit. Kapag hindi nila nakikitang tumutugma ang kanilang buhay sa huwarang ito, nanghihina ang kanilang loob, nadidismaya at nadarama nilang pinagkaitan sila.

Ito ang tunay na mga katotohanan. Ang malaking bahagi ng buhay Cristiano ay ang tinatawag ni G. Campbell Morgan na “ang daan ng matiyagang pagpapatuloy sa paggawa ng tila maliliit na bagay.” Ganito ko ito natagpuan. Nagkaroon ng sapat na bahagi ng mabababang gawain, ng mahahabang oras ng disiplinadong pag-aaral, ng paglilingkod na walang nakikitang bunga. Kung minsan ay bumabangon ang tanong, “May tunay bang nagagawa?” Saka naman maghuhulog ang Panginoon ng ilang tanda ng pagpapalakas-loob, ilang kahanga-hangang sagot sa panalangin, ilang malinaw na salita ng patnubay. At ako’y napapalakas upang magpatuloy nang kaunti pang panahon.

Ang buhay Cristiano ay isang takbuhing malayuan, hindi isang 50 yardang biglaang takbo, at kailangan natin ng pagtitiis upang takbuhin ito. Mahalaga ang magsimula nang mabuti ngunit ang tunay na mahalaga ay ang pagtitiis na nagbibigay-kakayahan sa atin na matapos sa isang nagniningas na kaluwalhatian.

Laging magkakaroon si Enoc ng marangal na lugar sa mga talaan ng pagtitiis. Lumakad siyang kasama ng Diyos—isipin

mo ito—sa loob ng 300 taon (Genesis 5:22). Ngunit hindi natin dapat isipin na ang mga taong iyon ay puro kariktan o walang-patid na kasiyahan. Sa isang daigdig na tulad ng sa atin, hindi maiiwasan na magkaroon siya ng kanyang bahagi ng mga pagsubok, kalituhan at maging ng mga pag-uusig. Ngunit hindi siya napagod sa paggawa ng mabuti. Nagtiis siya hanggang sa wakas.

Kung matukso ka mang huminto, alalahanin ang mga salita ng Hebreo 10:36 NEB, “Kailangan ninyo ng pagtitiis kung gagawin ninyo ang kalooban ng Diyos at makakamit ang Kanyang ipinangako.”

*Ang marangal na buhay ay hindi isang liyab
Ng biglang kaluwalhatianang nakamit,
Kundi pagsasama-sama lamang ng mga araw
Na doo'y natupad ang kalooban ng Diyos.*

Enero 11

“...upang sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtibay ang bawat salita.” (Mateo 18:16).

Ayon sa Biblia, kailangang may patotoo ng dalawa o tatlong saksi upang makabuo ng isang wastong paghatol. Kung susundin lamang natin ang prinsipyong ito, maililigtas natin ang ating sarili sa napakaraming gulo.

Ang likas na hilig natin ay pakinggan ang panig ng isang tao sa isang usapin at agad na magpasya pabor sa kanya. Kapani-paniwala ang kanyang tunog at napupunta sa kanya ang ating simpatiya. Pagkatapos ay malalaman natin na iyon ay isang panig lamang ng kuwento. Kapag narinig natin ang kabilang

panig, napagtatanto natin na binaluktot ng unang tao ang mga katotohanan o kahit papaano ay kinulayan ang mga ito pabor sa kanya. Kaya, “ang unang nagtatanggol ng kanyang usapin ay tila matuwid hanggang dumating ang iba at siyasatin siya” (Kawikaan 18:17, NASB). Kapag nagpapasya tayo bago subukang alamin ang buong katotohanan, kumikilos tayo nang hindi gaanong matuwid kaysa sa sistemang panghukuman ng sanlibutan at inilalagay natin ang ating sarili sa ilalim ng pagsaway ng Kawikaan 18:13 NASB, “Siya na sumasagot bago siya makinig, ito’y kamangmangan at kahihiyan sa kanya.”

Nang iulat ni Ziba kay David na umaasa si Mephiboseth na makuha ang trono, tinanggap ni David ang paninirang-puri nang walang pagsisiyasat at ibinigay kay Ziba ang lahat ng ari-arian ni Mephiboseth (2 Samuel 16:1-4). Pagkatapos ay nagkaroon ng pagkakataon si Mephiboseth na sabihin sa hari ang tunay na mga pangyayari. Saka napagtanto ni David na nakagawa siya ng pasya nang walang sapat na katibayan.

Kinilala ng Panginoong Jesus ang prinsipyong ito. Sinabi Niya na hindi sapat ang Kanyang patotoo tungkol sa Kanyang sarili (Juan 5:31). Kaya inihain Niya ang patotoo ng apat na saksi: si Juan Bautista (tt. 32-35); ang Kanyang mga gawa (t. 36); ang Diyos Ama (tt. 37, 38); ang mga Kasulatan (tt. 39, 40).

Sa hindi pagkuha ng karapat-dapat na patotoo ng dalawa o tatlong saksi, maaari tayong magdulot ng mga wasak na puso, mga sirang reputasyon, mga hating iglesya at mga naputol na pagkakaibigan. Kung susundin natin ang Salita ng Diyos, maiiwasan natin ang napakaraming kawalang-katarungan at pasakit sa tao.

“...ano ang nasa iyo na hindi mo tinanggap?...” (1 Corinto 4:7)

Ito ay isang mabuting tanong sapagkat ibinababa tayo nitong lahat sa tamang sukat. Wala tayong anumang bagay na hindi natin tinanggap. Tinanggap natin ang ating pisikal at pangkaisipang kakayahan sa pamamagitan ng kapanganakan. Kung ano ang ating hitsura at kung gaano tayo katalino ay isang bagay na lubhang labas sa ating kontrol upang bigyang-katwiran ang kapalaluan. Ito ay isang nagkataon lamang ng kapanganakan.

Ang lahat ng ating nalalaman ay bunga ng ating edukasyon. Ibinuhos ng iba ang kaalaman sa ating isipan. Madalas, kapag inaakala nating nagkaroon tayo ng orihinal na kaisipan, natatagpuan natin ito sa isang aklat na una nating nabasa dalawampung taon na ang nakararaan. Sinabi ni Emerson, “Ang lahat ng aking pinakamahusay na kaisipan ay ninakaw ng mga sinaunang tao.”

Paano naman ang ating mga talento? Ang ilang talento ay tiyak na namamana sa pamilya. Napauunlad ang mga ito sa pamamagitan ng pagsasanay at pag-eensayo. Ngunit ang punto ay hindi nagmula sa atin ang mga ito. Ibinigay ang mga ito sa atin.

Nagmalaki si Pilato dahil sa awtoridad na kanyang hawak, ngunit pinaalalahanan siya ng Panginoong Jesus, “Wala kang anumang awtoridad sa Akin kung hindi ito ibinigay sa iyo mula sa itaas” (Juan 19:11, NASB).

Sa madaling salita, ang bawat hiningang hinihinga ng tao ay kaloob mula sa Diyos. Kaya nga nagpatuloy si Pablo sa pagtatanong sa 1 Corinto 4:7 (Phillips), “Kung may anumang ibinigay sa iyo, bakit mo ito ipinagmamalaki na para bang ito’y isang bagay na ikaw mismo ang nakamit?”

At kaya nga, halimbawa, tumanggi si Harriet Beecher Stowe na tumanggap ng anumang karangalan sa pagsulat ng *Uncle Tom’s Cabin*: “Ako, ang may-akda ng *Uncle Tom’s Cabin*? Hindi, talagang hindi, hindi ko makontrol ang kuwento; isinulat nito ang sarili nito. Ang Panginoon ang sumulat nito, at ako’y pinakaabang kasangkapan lamang sa Kanyang kamay. Dumating ang lahat sa akin sa mga pangitain, isa-isa, at isinulat ko ang mga ito sa mga salita. Sa Kanya lamang ang papuri!”

Ang palagiang pagkaunawa na wala tayong anumang hindi natin tinanggap ay nagliligtas sa atin sa pagmamalaki at pagpuri sa sarili, at umaakay sa atin upang ibigay sa Diyos ang kaluwalhatian sa anumang mabuti na tayo ay o nagawa natin.

Kaya, “huwag magmapuri ang pantas sa kanyang karunungan, ni magmapuri man ang makapangyarihan sa kanyang kayamanan: kundi magmapuri ang nagmamapuri dito, na siya’y nakakaunawa at nakakakilala sa Akin, na Ako ang Panginoon na nagsasagawa ng kagandahang-loob, kahatulan, at katuwiran sa lupa: sapagkat sa mga bagay na ito Ako’y nalulugod, sabi ng Panginoon” (Jeremias 9:23, 24).

Enero 13

“Lahat ng mga bagay ay aking magagawa sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas sa akin.” (Filipos 4:13)

Madaling hindi maunawaan nang tama ang isang talatang tulad nito. Binabasa natin ito at agad nating naiisip ang daan-daang bagay na hindi natin kayang gawin. Sa pisikal na larangan, halimbawa, naiisip natin ang ilang katawa-tawang pagtatanghal na nangangailangan ng higit-sa-taong lakas. O naiisip natin ang ilang dakilang tagumpay ng isip na lubhang lampas sa ating kakayahan. Kaya ang mga salita ay nagiging pahirap sa atin sa halip na kaaliwan.

Ang tunay na kahulugan ng talata, siyempre, ay bibigyan tayo ng Panginoon ng kapangyarihang gawin ang anumang nais Niyang ipagawa sa atin. Sa loob ng bilog ng Kanyang kalooban ay walang imposible.

Alam ni Pedro ang lihim na ito. Alam niya na, kung siya lamang, hindi siya makalalakad sa tubig. Ngunit alam din niya na kung uutusan siya ng Panginoon na gawin ito, kung gayon ay magagawa niya ito. Sa sandaling sinabi ni Jesus, “Halika,” lumabas si Pedro sa bangka at humakbang sa ibabaw ng tubig patungo sa Kanya.

Karaniwan, hindi dadausdos ang isang bundok patungo sa dagat sa aking utos. Ngunit kung ang bundok na iyon ay nakatayo sa pagitan ko at ng pagtupad sa kalooban ng Diyos, kung gayon ay masasabi ko, “Mapaalis ka,” at ito’y mangyayari.

Ang kabuuan nito ay “ang Kanyang mga utos ay ang Kanyang mga pagbibigay-kakayahan.” Kaya’t magbibigay Siya ng lakas upang pasanin ang anumang pagsubok. Bibigyan Niya ako ng kakayahang labanan ang bawat tukso at mapagtagumpayan ang bawat bisyo. Palalakasin Niya ako upang magkaroon ng malinis na buhay ng pag-iisip, ng dalisay na mga motibo, at upang laging gawin ang bagay na nakalulugod sa Kanyang puso.

Kung hindi ako nakatatanggap ng lakas upang maisagawa ang isang bagay, kung ako'y nanganganib na bumagsak sa pisikal, mental o emosyonal na paraan, makabubuting itanong ko kung nalampasan ko ang Kanyang kalooban at ang hinahanap ko ay ang sarili kong mga hangarin. Posibleng gumawa ng gawain para sa Diyos na maaaring hindi gawain ng Diyos. Ang ganitong gawain ay hindi nagtataglay ng pangako ng Kanyang kapangyarihan.

Kaya mahalagang malaman na tayo'y sumusulong sa agos ng Kanyang mga plano. Saka tayo magkakaroon ng masayang pagtitiwala na aalalayan at bibigyang-kapangyarihan tayo ng Kanyang biyaya.

Enero 14

“Ang lahat ng mga bagay ay inyo.” (1 Corinto 3:21-23)

Ang mga hindi-banal na banal sa Corinto ay nag-aaway tungkol sa mga pinunong tao sa iglesia. Para sa ilan, si Pablo ang huwaran. Ang iba naman ay si Apolos ang paborito. At ang iba pa ay nadama na si Cefas ang pinakamahusay. Sinasabi ni Pablo sa kanila na katawa-tawang limitahan ang kanilang pagpili sa iisa gayong ang lahat ng mga lalaking ito ay sa kanila. Sa halip na sabihing, “Akin si Apolos,” dapat nilang sabihing, “Si Pablo, si Apolos at si Cefas ay pawang akin.”

Ito ay isang salita para sa atin ngayon. Nagkakamali tayo kapag nagiging eksklusibong tagasunod tayo nina Luther, Wesley, Booth, Darby, Billy Graham o ng alinmang dakilang kaloob sa Iglesia. Ang lahat ng mga lalaking ito ay atin at maaari tayong magalak sa sukat ng liwanag na ibinibigay sa atin ng bawat isa

sa kanila. Hindi tayo dapat maging tagasunod ng iisang tao lamang.

Ngunit hindi lamang mga lingkod ng Panginoon ang atin. Ang sanlibutan ay atin. Tayo'y mga tagapagmana ng Diyos at mga kasamang tagapagmana ni Cristo. Balang araw ay babalik tayo at maghahari sa sanlibutan kasama ng Panginoong Jesus. Samantala, ang mga taong hindi pa nagbabagong-loob ang nagpapatakbo ng mga bagay na para bang sa kanila ang sanlibutan. Ngunit hindi gayon. Sila'y mga tagapag-alaga lamang, pinangangasiwaan ito para sa atin hanggang sa araw na ariin na natin ito.

Ang buhay ay atin. Hindi lamang ito nangangahulugan na mayroon tayong buhay; ang lahat ng tao ay mayroon niyan. Nangangahulugan ito na mayroon tayong lalong saganang buhay, buhay na walang hanggan, ang mismong buhay ni Cristo. Ang ating buhay ay hindi walang kabuluhan at pagod ng espiritu. Ito ay makahulugan, may layunin at may gantimpala.

At ang kamatayan ay atin. Hindi na tayo napasasailalim sa pagkaalipin sa buong buhay natin dahil sa takot sa kamatayan. Ngayon ang kamatayan ay ang sugo ng Diyos na nagdadala ng ating mga kaluluwa sa Langit. Kaya't ang mamatay ay pakinabang. Bukod sa lahat ng ito, tayo ay kay Cristo, at si Cristo ay sa Diyos. Kapag naiisip ko ito, naaalala ko ang nakatutuwang pananalita ni Guy King, "Napakapalad nating mga pulubi!"

Enero 15

"Sapagkat kayo, mga kapatid, ay tinawag sa kalayaan; huwag lamang gamitin ang inyong kalayaan na

pinakadahilan sa laman, kundi sa pamamagitan ng pag-ibig ay maglingkuran kayo sa isa't isa.” (Galacia 5:13)

Ang kalayaan ng anak ng Diyos ay isa sa kanyang mga ari-ariang hindi matutumbasan ng halaga. Pinalaya ng Anak, siya ay tunay na malaya. Ngunit siya ay tinawag sa responsableng kalayaan, hindi sa kalayaang walang pigil.

Nais ng mga bata na makalaya sa mga paghihigpit ng tahanan. Nais ng mga kabataan na makalaya sa disiplina ng pag-aaral. Nais ng mga nasa hustong gulang na makalaya sa kanilang mga panata sa pag-aasawa. Ang iba pa ay naghihimagsik laban sa pagkakakulong sa regular na trabaho. Ngunit hindi ito ang mga kalayaang itinawag sa atin.

Ang mga bituin ay hindi malayang lumabas sa kanilang mga landas at gumala sa kalawakan. Ang isang tren ay hindi malayang umalis sa riles at magpaliku-liko sa kanayunan. Ang isang eroplano ay hindi malayang lumihis sa itinakdang ruta nito; ang kaligtasan nito ay nakasalalay sa pagsunod ng piloto sa mga regulasyon.

Nagkomento si Jowett, “Walang larangan kung saan ang mga walang batas ang siyang malaya. Saanmang daan natin naisin pumunta, kailangan nating tanggapin ang pagkaalipin kung nais nating matuklasan ang kalayaan. Ang isang musikero ay kailangang gumalang sa mga batas ng armonya kung nais niyang magalak sa kanyang magandang daigdig. Ang isang tagapagtayo ay kailangang ipasakop ang kanyang sarili sa batas ng grabidad, kung hindi ay hindi bahay ang lilitaw, kundi isang bunton ng basura. Anong uri ng kalayaan ang tinatamasa ng taong palaging lumalabag sa mga batas ng kalusugan? Sa lahat

ng larangang ito, ang lumabag ay ang mapinsala, ang magpitagan ay ang maging malaya.”

Totoo na ang mananampalataya ay malaya sa kautusan (Roma 7:3) ngunit hindi iyon nangangahulugan na siya ay walang batas. Siya ngayon ay nasa ilalim ng kautusan ni Cristo, nakatali ng mga lubid ng pag-ibig, at nakatalagang sumunod sa maraming utos na matatagpuan sa Bagong Tipan.

Ang mananampalataya ay malaya sa kasalanan bilang panginoon (Roma 6:7, 18, 22) ngunit upang maging lingkod lamang ng Diyos at ng katuwiran.

Ang mananampalataya ay malaya sa lahat ng tao (1 Corinto 9:19) upang maging lingkod ng lahat, upang mahikayat niya ang lalong marami.

Ngunit hindi siya malayang gamitin ang kanyang kalayaan bilang dahilan para sa kasamaan (1 Pedro 2:16 RSV). Hindi siya malayang magpakasasa sa laman (Galacia 5:13). Hindi siya malayang makatisod o makasakit ng ibang tao (1 Corinto 8:9). Hindi siya malayang magdulot ng kahihyan sa Pangalan ng Panginoong Jesus (Roma 2:23, 24). Hindi siya malayang ibigin ang sanlibutan (1 Juan 2:15-17). Hindi siya malayang pighatiin ang nananahang Espiritu Santo (1 Corinto 6:19).

Hindi natatagpuan ng tao ang kaganapan o kapahingahan sa paggawa ng sarili niyang gusto. Natatagpuan lamang niya ito sa pagpasan ng pamatok ni Cristo at sa pag-aaral mula sa Kanya. “Ang paglilingkod sa Kanya ay ganap na kalayaan.”

Enero 16

“Ang salita ng Panginoon ay dumating kay Jonas sa

ikalawang pagkakataon.” (Jonas 3:1)

Narito ang isang mensaheng nag-aalab sa pag-asa at pangako. Hindi porke nabigo ang isang tao ay itinabi na siya ng Diyos sa istante.

Ang mga kabiguan ni David ay nakatala nang buong katapatan at walang paligoy-ligoy. Habang binabasa natin ang mga ito, para tayong nakaupo sa alabok kasama niya at nag-iinit ang ating mukha sa kahihyan. Ngunit alam ni David kung paano magpakababa sa harap ng Panginoon, kung paano magsisi nang buong kataimtiman. At hindi pa tapos ang Diyos sa kanya. Pinatawad siya ng Diyos at ibinalik sa isang buhay na mabunga.

Hindi tinugon ni Jonas ang tawag ng Diyos na maging misyonero, at napunta siya sa tiyan ng isang malaking isda. Sa buháy na submarinong iyon, natuto siyang sumunod. Nang tawagin siya ng Diyos sa ikalawang pagkakataon, pumunta siya sa Nineve, ipinangaral ang nalalapit na paghuhukom, at nakita niyang ang buong lungsod ay lumubog sa pinakamalalim na pagsisisi.

Napakaganda ng simula ni Juan Marcos kasama sina Pablo at Bernabe, ngunit pagkatapos ay umatras siya at umuwi. Gayunman, hindi siya pinabayaan ng Diyos. Bumalik si Marcos sa labanan, muling nakuha ang tiwala ni Pablo, at inatasang isulat ang Ebanghelyo ng Lingkod na Hindi Nabibigo.

Nabigo si Pedro sa Panginoon sa kabila ng kanyang mga pangako ng di-matitinag na katapatan. Itatakwil na siya ng mga tao at sasabihing ang ibong nabalian ng pakpak ay hindi na muling makalilipad nang ganoon kataas. Ngunit hindi siya itinakwil ng Diyos, at lumipad si Pedro nang mas mataas kaysa dati. Binuksan niya ang mga pintuan ng kaharian sa 3000 katao

noong Pentecostes. Walang pagod siyang naglingkod at paulit-ulit na nagdusa sa kamay ng mga mang-uusig. Isinulat niya ang dalawang sulat na nagtataglay ng kanyang pangalan, at pagkatapos ay kinoronahan ang isang maluwalhating buhay ng paglilingkod sa pamamagitan ng kamatayan bilang martir.

Kaya pagdating sa paglilingkod, ang Diyos ay Diyos ng ikalawang pagkakataon. Hindi pa Siya tapos sa isang tao dahil lamang nabigo ang taong iyon. Saanman Siya makatagpo ng pusong wasak at nagsisisi, yumuyuko Siya upang itaas ang ulo ng Kanyang nabuwal na kawal.

Gayunman, hindi ito dapat ipakahulugang kinukunsinti ang kasalanan o kabiguan. Ang pait at pagsisisi dahil sa pagkabigo sa Panginoon ay dapat nang sapat upang pumigil sa atin.

Hindi rin ito nangangahulugang binibigyan ng Diyos ng ikalawang pagkakataon ang makasalanang hindi nagsisisi pagkatapos ng buhay na ito. May nakakikilabot na katiyakan at wakas ang kamatayan. Para sa taong namatay sa kanyang mga kasalanan, ang kakila-kilabot na hatol ay, “Saanman bumagsak ang punungkahoy, doon ito mananatili.” (Eclesiastes 11:3 NASB).

Enero 17

“Na may mabuting kalooban na naglilingkod, na gaya sa Panginoon, at hindi sa mga tao.” (Efeso 6:7)

Ang mga tagubilin ni Pablo sa mga alipin (Efeso 6:5-8) ay puno ng kahulugan para sa lahat ng nagpapahayag na sila ay mga lingkod ni Jesu-Cristo.

Ipinakikita ng mga ito, una sa lahat, na ang anumang marangal na gawain, gaano man kababa, ay maaaring gawin sa

ikaluluwalhati ng Diyos. Ang mga aliping sinulatan ni Pablo ay maaaring naglalampaso ng sahig, nagluluto, naghuhugas ng pinggan, nag-aalaga ng hayop o nagtatanim. Gayunman, sinabi ng Apostol na ang mga gawaing ito ay maaaring gawin “na gaya kay Cristo” (t. 5); na sa paggawa ng mga ito, ang mga alipin ay “mga alipin ni Cristo, na ginagawa ang kalooban ng Diyos” (t. 6); na sila ay “naglilingkod, na gaya sa Panginoon” (t. 7); at na gagantimpalaan sila ng Panginoon sa “mahusay na paggawa” (t. 8).

Madali sa ating pag-iisip na hatiin ang sekular at ang sagrado. Itinuturing nating sekular ang ating trabaho sa karaniwang araw, samantalang sagrado ang ating pangangaral, pagpapatotoo at pagtuturo ng Biblia. Ngunit itinuturo ng talatang ito na para sa Cristiano ay hindi kailangan ang ganoong paghahati. Dahil naunawaan ito, ang asawa ng isang kilalang mangangaral ay naglagay ng karatula sa itaas ng kanyang lababo sa kusina: “Banal na pagsamba ang isinasagawa rito tatlong beses araw-araw.”

*Ang lingkod na may ganitong layunin
Ang hirap ng gawa'y nagiging banal din;
Ang nagwawalis ng silid ayon sa Iyong batas
Ang silid at gawa'y kapwa nagiging wagas.*

George Herbert

May isa pang mahalagang aral dito, ito ay: gaano man kababa ang isang tao sa hagdan ng lipunan, hindi siya hinahadlangan sa pinakamahahalagang pagpapala at gantimpala ng Cristianismo. Maaaring hindi niya kailanman mapalitan ang kanyang damit-trabaho ng pormal na kasuotan, ngunit kung ang kanyang gawa ay may mataas na kalidad na nagdadala ng

kaluwalhatian kay Cristo, tatanggap siya ng buong gantimpala. “Yamang nalalaman ninyo na anumang mabuting bagay na gawin ng sinumang tao, ay siya ring tatanggapin niya sa Panginoon, maging alipin o malaya” (t. 8).

Dahil pinaniniwalaan natin ito, dapat tayong manalangin sa mga taludtod ni George Herbert:

*Turuan Mo ako, aking Diyos at Hari,
Na sa lahat ng bagay Ikaw ang makita,
At anuman ang aking gawin sa bawat sandali
Ay gawin ko para sa Iyo tuwina.*

Enero 18

“Ang kaharian ko ay hindi sa sanlibutang ito: kung ang kaharian ko ay sa sanlibutang ito, ay makikipaglaban sana ang aking mga lingkod...” (Juan 18:36)

Ang katotohanang ang Kaharian ni Cristo ay hindi sa sanlibutang ito ay sapat na upang ilayo ako sa pulitika ng sanlibutan. Kung makikilahok ako sa pulitika, para ko na ring ipinapahayag ang aking tiwala sa kakayahan ng sistema na lutasin ang mga suliranin ng mundo. Ngunit sa totoo lang, wala akong ganoong tiwala sapagkat alam kong “ang buong sanlibutan ay nasa kapangyarihan ng masama” (1 Juan 5:19).

Napatunayang lubhang walang bisa ang pulitika sa paglutas ng mga suliranin ng lipunan. Ang mga lunas na pampulitika ay walang iba kundi isang Band-Aid sa isang nagnanaknak na sugat; hindi nito naaabot ang pinagmumulan ng impeksiyon. Alam nating ang kasalanan ang pangunahing problema ng ating

maysakit na lipunan. Anumang hindi tumutugon sa kasalanan ay hindi maaaring seryosohin bilang lunas.

Kung gayon, ito ay usapin ng mga priyoridad. Dapat ba akong gumugol ng panahon sa pakikisangkot sa pulitika, o dapat ko bang ilaan ang panahong iyon sa pagpapalaganap ng Ebanghelyo? Sinagot ni Jesus ang tanong nang sabihin Niya, “Hayaan mong ilibing ng mga patay ang kanilang mga patay: datapuwa't humayo ka at ipangaral mo ang kaharian ng Diyos” (Lucas 9:60). Ang ating pangunahing priyoridad ay dapat na ipakilala si Cristo sapagkat Siya ang sagot sa mga suliranin ng sanlibutang ito.

“Ang mga sandata ng aming pakikipagbaka ay hindi ukol sa laman, kundi makapangyarihan sa Diyos sa paggiba ng mga kuta” (2 Corinto 10:4). Dahil ganito nga, dumarating tayo sa isang matapang na pagkaunawa: na mahuhubog natin ang kasaysayan ng bansa at ng daigdig sa pamamagitan ng panalangin, pag-aayuno at Salita ng Diyos nang higit pa sa anumang magagawa natin sa pamamagitan ng balota.

Minsan ay sinabi ng isang kilalang tao sa publiko na ang pulitika, sa mismong kalikasan nito, ay tiwali. Idinagdag pa niya ang babalang ito: “Hindi dapat kalimutan ng iglesia ang tunay nitong tungkulin sa pagtatangkang makilahok sa isang larangan ng gawain ng tao kung saan tiyak na mahinang kakumpitensiya lamang ito...Mawawala ang kadalisayan ng layunin nito kapag nakilahok ito.”

Ang programa ng Diyos para sa panahong ito ay tumawag mula sa mga bansa ng isang bayan para sa Kanyang pangalan (tingnan ang Mga Gawa 15:14). Sa halip na gawing panatag ang mga tao sa isang tiwaling mundo, nakatuon Siya sa pagliligtas sa kanila mula rito. Dapat akong maging nakatuon sa

pakikipagtulungan sa Diyos sa maluwalhating pagpapalayang ito.

Nang itanong ng mga tao kay Jesus kung paano gagawin ang mga gawa ng Diyos, sumagot Siya na ang gawa ng Diyos ay ang sumampalataya sa Kanya na isinugo ng Diyos (tingnan ang Juan 6:28,29). Ito, kung gayon, ang ating misyon—ang akayin ang mga tao sa pananampalataya, hindi sa kahon ng balota.

Enero 19

“Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, ay tapat at banal siya upang tayo’y patawarin sa ating mga kasalanan, at tayo’y linisin sa lahat ng kalikuan.” (1 Juan 1:9)

Kung wala ang katiyakan ng talatang ito, halos imposibleng magpatuloy sa buhay-Cristiano. Habang lumalago tayo sa biyaya, lalong lumalalim ang ating kamalayan sa ating lubos na pagiging makasalanan. Kailangang may paraan para sa agarang paglilinis mula sa mga kasalanan, kung hindi ay hahatulan tayo sa walang-hanggang pagkakonsensiya at pagkatalo.

Sinasabi sa atin ni Juan na, para sa mga mananampalataya, ang paraang ito ay ibinigay sa pamamagitan ng pagpapahayag ng kasalanan. Ang hindi mananampalataya ay tumatanggap ng hudisyal na kapatawaran mula sa parusa ng mga kasalanan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesus. Ang mananampalataya ay tumatanggap ng kapatawaran ng magulang mula sa karumihan ng mga kasalanan sa pamamagitan ng pagpapahayag nito.

Pinuputol ng kasalanan ang pakikisama sa buhay ng anak ng Diyos, at nananatiling putol ang pakikisamang iyon hanggang ang kasalanan ay maipahayag at matalikuran. Kapag

nagpahayag tayo, tapat ang Diyos sa Kanyang Salita; nangako Siyang magpapatawad. Makatarungan Siya sa pagpapatawad sapagkat ang gawa ni Cristo sa Krus ay naglaan ng matuwid na batayan upang magawa Niya ito.

Kung gayon, ang kahulugan ng talatang ito ay kapag ipinahayag natin ang ating mga kasalanan, malalaman nating malinis na ang talaan, na lubos na tayong nalinis, na naibalik na ang masayang diwa ng pamilya. Sa sandaling mamalayan natin ang kasalanan sa ating buhay, maaari tayong pumasok sa presensiya ng Diyos, tawagin ang kasalanang iyon sa tunay nitong pangalan, itakwil ito, at malaman nang may katiyakan na ito ay naalis na.

Ngunit paano natin malalaman nang tiyak? Nararamdaman ba nating pinatawad tayo? Hindi ito usapin ng damdamin. Alam nating pinatawad tayo sapagkat sinasabi ito ng Diyos sa Kanyang Salita. Ang damdamin ay hindi maaasahan, kahit sa pinakamabuting kalagayan. Ang Salita ng Diyos ay tiyak.

Ngunit paano kung may magsabing, “Alam kong pinatawad na ako ng Diyos ngunit hindi ko mapatawad ang aking sarili”? Maaaring tunog napakabanal nito, ngunit sa katunayan ay paglapastangan ito sa Diyos. Kung pinatawad na ako ng Diyos, nais Niyang angkinin ko ang kapatawarang iyon sa pananampalataya, magalak dito, at humayo upang paglingkuran Siya bilang isang sisidlang nilinis.

Enero 20

“At ang kanilang mga kasalanan at ang kanilang mga kasamaan ay hindi ko na aalalahanin pa.” (Hebreo 10:17)

Ang kakayahan ng Diyos na limutin ang mga kasalananang natakan na ng dugo ni Cristo ay isa sa mga katotohanan sa Kasulatan na pinakanakasisiya sa kaluluwa.

Isang malaking kababalaghan kapag nababasa natin, “Kung gaano kalayo ang silanganan sa kalunuran, gayon inilayo niya ang aming mga pagsalangsang sa amin” (Awit 103:12).

Kamangha-mangha na masasabi natin kasama ni Hezekias, “Iyong itinaon ang lahat ng aking mga kasalanan sa iyong likuran” (Isaias 38:17). Nakalilito sa isip kapag naririnig nating sinasabi ng Panginoon, “Aking pinawi, na parang makapal na ulap, ang iyong mga pagsalangsang, at parang alapaap, ang iyong mga kasalanan” (Isaias 44:22). Ngunit lalo pang kahanga-hanga kapag nababasa natin, “Aking patatawarin ang kanilang kasamaan, at ang kanilang kasalanan ay hindi ko na aalalahanin pa” (Jeremias 31:34).

Kapag ipinahayag natin ang ating mga kasalanan, hindi lamang Siya nagpapatawad, agad din Niyang nililimot. Hindi tayo nagmamalabis kapag sinasabi nating agad Niyang ibinabaon ang ating mga kasalanan sa dagat ng Kanyang paglimot.

Inilalarawan ito ng karanasan ng isang mananampalatayang paulit-ulit na nakikipagbuno sa isang kasalananang lagi siyang binibitag. Sa isang sandali ng kahinaan, bumigay siya sa tukso. Nagmamadali siyang lumapit sa presensiya ng Panginoon at bigla niyang nasabi, “Panginoon, nagawa ko na naman.”

Pagkatapos ay parang narinig niya ang Panginoon na nagsasabi, “Ano ang nagawa mo na naman?” Ang punto, siyempre, ay sa kisapmatang iyon pagkatapos ng pagpapahayag, nalimutan na ito ng Diyos.

Ito ay isang kaaya-ayang kabalintunaan—na ang Diyos na nakaaalam ng lahat ay nakalilimot. Sa isang banda, alam Niya

ang lahat ng bagay. Binibilang Niya ang mga bituin at pinangangalanan ang bawat isa. Binibilang Niya ang ating mga pagbiling-biling sa higaan at itinatala ang ating mga luha. Napapansin Niya ang pagbagsak ng maya. Bilang Niya ang mga buhok ng ating ulo. Gayunman, nililimot Niya ang mga kasalanang naipahayag at natalikuran na. Sinabi ni David Seamands, “Hindi ko alam kung paano nakalilimot ang banal na pagkaalam-sa-lahat, ngunit alam kong nakalilimot nga ito.”

May isa pang huling punto! Mahusay na nasabi na kapag nagpapatawad at lumilimot ang Diyos, naglalagay Siya ng karatulang nagsasabing “Bawal Mangisda.” Ipinagbabawal sa akin na ‘mangisda’ o hukayin muli ang sarili kong mga nakaraang kasalanan o ang mga kasalanan ng iba na nalimutan na ng Diyos. Sa bagay na ito, kailangan nating magkaroon ng mahinang alaala at mahusay na panlimot.

Enero 21

“Ang Espiritu nga ng Panginoon ay humiwalay kay Saul, at isang masamang espiritu na mula sa Panginoon ang bumagabag sa kanya.” (1 Samuel 16:14)

May mga talata sa Biblia na tila iniuugnay sa Diyos ang masasamang gawa. Halimbawa, nang makapaghari na si Abimelec nang tatlong taon sa Israel, “nagsugo ang Diyos ng isang masamang espiritu sa pagitan ni Abimelec at ng mga lalaki sa Sichem” (Mga Hukom 9:23). Noong mga araw ni Ahab, sinabi ni Micaias sa masamang hari, “Ang Panginoon ay naglagay ng isang sinungaling na espiritu sa bibig ng lahat ng iyong mga propetang ito” (1 Hari 22:23). Iniuugnay ni Job sa Panginoon ang kanyang mga kawalan nang sabihin niya, “Ano?

tatanggapin ba natin ang mabuti sa kamay ng Diyos, at hindi natin tatanggapin ang masama?” (Job 2:10). At muli, ang Panginoon Mismo ang nagsasabi sa Isaias 45:7, “Ako'y gumagawa ng kapayapaan, at lumilikha ng kasamaan.”

Gayunman, alam natin na dahil banal ang Diyos, hindi Siya maaaring pagmulan ng kasamaan ni kunsintihin ito. Walang kasalanan, karamdaman, pagdurusa o kamatayan na nagmumula sa Panginoon. Siya ay ilaw, at sa Kanya ay walang anumang kadiliman (1 Juan 1:5). Hindi maisip na Siya ang maging sanhi ng anumang salungat sa Kanyang sariling kasakdalang moral.

Malinaw sa ibang mga talata ng Kasulatan na si Satanas ang may-akda ng sakit, pagdurusa, trahedya at pagkawasak. Ang mga kawalan at matinding sakit ni Job ay gawa ng diyablo. Sinabi ni Jesus na ang babaeng nakukuba ay iginapos ni Satanas sa loob ng labingwalong mahahabang taon (Lucas 13:16). Tinukoy ni Pablo ang kanyang tinik sa laman bilang “sugo ni Satanas” (2 Corinto 12:7). Si Satanas ang salarin sa likod ng lahat ng kaguluhan ng sangkatauhan.

Ngunit paano natin ito ipagkakasundo sa mga talatang naglalarawan sa Diyos na lumilikha ng kasamaan? Ang paliwanag ay simple lamang: sa Biblia, madalas sabihing ginagawa ng Diyos ang Kanyang ipinahihintulot na mangyari. Ito ang pagkakaiba ng Kanyang kaloobang nag-uutos at ng Kanyang kaloobang nagpapahintulot. Madalas Niyang ipinahihintulot na pagdaanan ng Kanyang bayan ang mga karanasang hindi Niya kailanman pipiliin para sa kanila sa simula pa lamang. Pinahintulutan Niyang gumala ang Israel nang apatnapung taon sa ilang, samantalang ang Kanyang kaloobang nag-uutos, kung tinanggap lamang nila, ay

magdadala sana sa kanila sa Lupang Pangako sa mas maikling ruta.

Kahit sa pagpapahintulot sa kasamaan ng mga demonyo at ng tao, laging ang Diyos ang may huling salita. Pinamamahalaan Niya ito para sa Kanyang sariling kaluwalhatian at para sa pagpapala ng mga sinasanay nito.

Enero 22

“Hindi niya minasdan ang kasamaan sa Jacob, ni nakita man niya ang kalikuan sa Israel.” (Bilang 23:21)

Ang upahang propetang si Balaam ay nagsalita ng isang kapansin-pansing katotohanan nang sabihin niyang ang Diyos na nakakikita ng lahat ay hindi makakita ng kasalanan sa Kanyang bayang Israel. Ang totoo sa Israel noon ay kahanga-hangang totoo rin sa mananampalataya ngayon. Habang tinitingnan siya ng Diyos, wala Siyang makitang kahit isang kasalanan na dahilan upang parusahan siya ng walang-hanggang kamatayan. Ang mananampalataya ay “na kay Cristo.” Nangangahulugan ito na nakatayo siya sa harap ng Diyos sa buong kasakdalan at karapatdapatan ni Cristo. Tinatanggap siya ng Diyos sa buong pagkakatanggap ng Kanyang sariling minamahal na Anak. Ito ay isang kalagayan ng paglingap na hindi na mapabubuti pa at hindi kailanman magwawakas. Saliksikin man Niya nang saliksikin, walang maisasakdal ang Diyos laban sa taong na kay Cristo.

Inilalarawan ito ng isang pangyayaring kinasangkutan ng isang Ingles at ng kanyang Rolls Royce. Naglalakbay siya sa France noong bakasyon niya nang mabali ang likurang ehe ng sasakyan. Hindi mapalitan ng lokal na talyer ang ehe, kaya

tumawag sila sa England. Nagpadala ang kompanya hindi lamang ng likurang ehe kundi pati ng dalawang mekaniko upang matiyak na maayos itong maikakabit. Itinuloy ng Ingles ang kanyang paglalakbay, saka bumalik sa England, at inaasahang darating ang singil. Nang lumipas ang mga buwan at walang dumating na singil, sumulat siya sa kompanya, inilarawan ang buong pangyayari at hiningi ang singil. Hindi nagtagal, tumanggap siya ng liham mula sa kompanya na nagsasabing, “Maingat naming sinaliksik ang aming mga talaan at wala kaming makitang anumang talaan na may Rolls Royce na kailanma’y nabalian ng likurang ehe.”

Maaaring saliksikin ng Diyos nang maingat ang Kanyang mga talaan at wala Siyang makikitang talaan ng anumang kasalanan sa account ng mananampalataya na hahatol sa kanya sa Impiyerno. Ang mananampalataya ay tinanggap sa Minamahal. Siya ay ganap kay Cristo. Nadaramtan siya ng buong katuwiran ng Diyos. Mayroon siyang lubos na sakdal na katayuan sa harap ng Diyos. Masasabi niya nang may tagumpay at pagtitiwala:

*Abutin muna ang aking mapalad na Tagapagligtas;
Alisin Siya sa pagpapahalaga ng Diyos na wagas;
Patunayang si Jesus ay may isang batik ng kasalanan,
Saka mo sabihing ako’y marumi pa rin naman.*

Enero 23

“Humahanap ka ba ng mga dakilang bagay para sa iyong sarili? huwag mong hanapin.”(Jeremias 45:5)

May isang tusong tukso, kahit sa paglilingkod Cristiano, na maging dakila, na makita ang sariling pangalan sa mga magasin

o marinig ito sa radyo. Ngunit ito ay isang malaking bitag. Ninanakawan nito si Cristo ng kaluwalhatian. Ninanakawan nito tayo ng kapayapaan at kagalakan. At ginagawa tayo nitong pangunahing target ng mga bala ng diyablo.

Ninanakawan nito si Cristo ng Kaluwalhatian. Gaya ng sinabi ni C. H. Mackintosh, “Laging may pinakamatinding panganib kapag ang isang tao o ang kanyang gawa ay naging kapansin-pansin. Makatitiyak siya na nakakamit ni Satanas ang kanyang layunin kapag naibabaling ang pansin sa anumang bagay o sinumang tao maliban sa Panginoong Jesus Mismo. Maaaring sinimulan ang isang gawain sa pinakadakilang kapayakan, ngunit dahil sa kakulangan ng banal na pagbabantay at espirituwalidad sa panig ng manggagawa, siya mismo o ang mga bunga ng kanyang gawa ay maaaring makaakit ng pangkalahatang pansin, at maaari siyang mahulog sa bitag ng diyablo. Ang dakila at walang-humpay na layunin ni Satanas ay ang hamakin ang Panginoong Jesus. At kung magagawa niya ito sa pamamagitan ng tila paglilingkod Cristiano, lalong mas malaki ang tagumpay na nakamit niya sa panahong iyon.” Mahusay din ang pagkakasabi ni Denney, “Walang taong makapagpapatunay nang sabay na siya ay dakila at na si Cristo ay kahanga-hanga.”

Ninanakawan din natin ang ating sarili sa prosesong ito. May nagsabi, “Hindi ko nakilala ang tunay na kapayapaan at kagalakan sa paglilingkod hanggang sa tumigil ako sa pagsisikap na maging dakila.”

At ang pagnanais na maging dakila ay ginagawa tayong madaling tamaan ng pag-atake ni Satanas. Ang pagbagsak ng isang kilalang personalidad ay nagdudulot ng mas malaking kahihiyan sa layunin ni Cristo.

Masigasig na tinalikuran ni Juan Bautista ang anumang pag-angkin sa kadakilaan. Ang kanyang motto ay, “Siya’y kinakailangang dumakila; ako’y kinakailangang bumaba.”

Tayo rin ay dapat umupo sa pinakamababang lugar hanggang tawagin tayo ng Panginoon na umakyat nang mas mataas. Isang mabuting panalangin para sa bawat isa sa atin ang, “Panatilihin Mo akong maliit at di-kilala, minamahal at pinahahalagahan ni Cristo lamang.”

*Ang Nazaret ay isang maliit na lugar—
At gayon din ang Galilea.*

Enero 24

“Huwag kayong mabalisa sa anumang bagay.” (Filipos 4:6, Phillips)

Napakarami ng maaaring ikabalisa ng isang tao—ang posibilidad ng kanser, sakit sa puso o napakaraming iba pang karamdaman; mga pagkaing sinasabing nakasasama, aksidenteng kamatayan, pagsakop ng komunismo, digmaang nukleyar, di-mapigilang implasyon, isang di-tiyak na kinabukasan, ang madilim na hinaharap ng mga batang lumalaki sa isang mundong ganito. Hindi mabilang ang mga posibilidad.

Gayunman, sinasabi sa atin ng Salita ng Diyos, “Huwag kayong mabalisa sa anumang bagay.” Nais ng Diyos na magkaroon tayo ng buhay na malaya sa alalahanin. At may mabubuting dahilan!

Hindi kailangan ang pagkabalisa. Binabantayan tayo ng Panginoon. Hawak Niya tayo sa mga palad ng Kanyang mga

kamay. Walang maaaring mangyari sa atin nang hiwalay sa Kanyang kaloobang nagpapahintulot. Hindi tayo biktima ng bulag na pagkakataon, ng mga aksidente o ng kapalaran. Ang ating buhay ay nakaplano, nakaayos, ginagabayan.

Walang saysay ang pagkabalisa. Hindi nito kailanman nalulutas ang isang problema o naiiwasan ang isang krisis. Gaya ng sinabi ng isang tao, “Hindi kailanman inaalis ng pagkabalisa ang kalungkutan ng bukas; inuubos lamang nito ang lakas ng ngayon.”

Nakasasama ang pagkabalisa. Sumasang-ayon ang mga doktor na marami sa mga karamdaman ng kanilang mga pasyente ay dulot ng pagkabalisa, tensiyon at nerbiyos. Mataas sa listahan ng mga sakit na may kaugnayan sa pagkabalisa ang ulcer.

Kasalanan ang pagkabalisa. “Pinagdududahan nito ang karunungan ng Diyos; ipinahihwatig nitong hindi Niya alam ang Kanyang ginagawa. Pinagdududahan nito ang pag-ibig ng Diyos; sinasabi nitong wala Siyang pakialam. Pinagdududahan nito ang kapangyarihan ng Diyos; sinasabi nitong hindi Niya kayang daigin ang mga kalagayang nagdudulot ng aking pagkabalisa.”

Madalas pa nga ay ipinagmamalaki natin ang ating pagkabalisa. Nang sawayin ng isang asawang lalaki ang kanyang asawa dahil sa walang-tigil nitong pag-aalala, sumagot ang babae, “Kung hindi ako mag-aalala, halos walang mag-aalala rito sa bahay.” Hindi tayo kailanman makalalaya rito hangga’t hindi natin ito ipinahahayag bilang kasalanan at lubusang itinatakwil. Pagkatapos ay masasabi natin nang may pagtitiwala:

*Wala akong pakialam sa bukas,
Ang Tagapagligtas ang mag-aalaga roon;*

*Punuin man Niya ito ng hiras at dalamhati,
Tutulungan Niya akong magtiis at magpasan noon.
Wala akong pakialam sa bukas;
Ang mga pasanin nito'y bakit ko pa babalikatin?
Ang biyaya't lakas nito'y hindi ko mahihiram;
Kaya bakit ko hihiram ang alalahanin nito sa akin?*

Enero 25

“Ang Diyos ay pag-ibig.” (1 Juan 4:8).

Ang pagdating ni Cristo ay nagdala ng isang bagong salita para sa pag-ibig sa wikang Griyego—*agape*. Mayroon nang salita para sa pagkakaibigan (*philia*) at isa para sa maalab na pagnanasa (*eros*), ngunit walang salitang magpapahayag ng uri ng pag-ibig na ipinakita ng Diyos sa pagbibigay ng Kanyang bugtong na Anak at na hinihiling Niyang ipakita ng Kanyang bayan sa isa't isa.

Ito ay pag-ibig na mula sa ibang daigdig, isang pag-ibig na may bagong mga dimensiyon. Ang pag-ibig ng Diyos ay walang simula at hindi magkakaroon ng wakas. Ito ay pag-ibig na walang hangganan, na hindi kailanman masusukat. Ito ay lubos na dalisay, malaya sa anumang bahid ng mahalay na pagnanasa. Ito ay mapagsakripisyo, hindi kailanman binibilang ang halaga. Ipinakikita ng pag-ibig ang sarili nito sa pagbibigay, sapagkat nababasa natin, “Gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya...” at “Si Cristo rin naman ay umibig sa atin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa atin...” Walang tigil na hinahanap ng pag-ibig ang kapakanan ng iba. Lumalapit ito sa mga hindi kaibig-ibig gayundin sa mga kaibig-ibig. Lumalapit ito sa mga kaaway gayundin sa mga kaibigan.

Hindi ito napupukaw ng anumang karapatdapatan o kabutihan sa mga iniibig nito kundi ng kabutihan lamang ng nagbibigay. Ito ay lubos na hindi makasarili, hindi kailanman naghahanap ng anumang kapalit at hindi kailanman nananamantala sa iba para sa pansariling pakinabang. Hindi nito binibilang ang mga pagkakamali, kundi naglalalatag ng mabait na tabing sa napakaraming paghamak at pang-iinsulto. Ginagantihan ng pag-ibig ng kabaitan ang bawat kagaspangan, at ipinananalangin ang mga nagnanais pumatay rito. Laging iniisip ng pag-ibig ang iba, itinuturing silang higit na mabuti kaysa sa sarili.

Ngunit ang pag-ibig ay maaaring maging matatag. Dinidisciplina ng Diyos ang mga iniibig Niya. Hindi kayang kunsintihin ng pag-ibig ang kasalanan sapagkat ang kasalanan ay nakasasama at nakawawasak, at nais ng pag-ibig na ingatan ang mga iniibig nito mula sa kapahamakan at pagkawasak.

Ang pinakadakilang pagpapakita ng pag-ibig ng Diyos ay ang pagbibigay ng Kanyang minamahal na Anak upang mamatay para sa atin sa Krus ng Kalbaryo.

*Sino, O Diyos, ang makasusukat sa Iyong pag-ibig,
Pag-ibig na dinurog para sa amin ang Kanyang
Kayamanan,
Siya na sa Kanya ang lahat Mong kaluguran,
Si Cristo, ang Iyong Anak ng pag-ibig?*

(Allaben)

“Mga minamahal, kung gayon tayo inibig ng Diyos, dapat din naman tayong mangag-ibigan sa isa’t isa.” (1 Juan 4:11).

Hindi natin dapat isiping ang pag-ibig ay isang damdaming di-makontrol at di-mahulaan. Inuutusan tayong umibig, at magiging lubos na imposible ito kung ang pag-ibig ay isang mailap at paminsan-minsang pakiramdam na dumarating nang walang dahilan gaya ng karaniwang sipon. Kasangkot nga ang damdamin sa pag-ibig, ngunit higit itong usapin ng kalooban kaysa ng damdamin.

Dapat din tayong mag-ingat sa kaisipang ang pag-ibig ay nakakulong sa isang daigdig ng mga kastilyong pangarap na halos walang kaugnayan sa mga detalye ng pang-araw-araw na buhay. Sa bawat oras ng liwanag ng buwan at mga rosas, may mga linggo ng lampaso at maruruming pinggan.

Sa madaling salita, ang pag-ibig ay lubhang praktikal.

Halimbawa, kapag ipinapasa sa hapag ang isang plato ng saging at may isang may itim na batik, iyon ang kinukuha ng pag-ibig. Nililinis ng pag-ibig ang lababo at bathtub pagkatapos gamitin.

Pinapalitan ng pag-ibig ang paper towel kapag naubos na upang hindi maabala ang susunod na gagamit. Pinapatay ng pag-ibig ang mga ilaw kapag hindi ginagamit. Pinupulot nito ang nalukot na Kleenex sa halip na lampasan lamang ito.

Pinapalitan nito ang gasolina at langis pagkatapos gumamit ng hiniram na kotse. Itinatapon ng pag-ibig ang basura nang hindi na kailangang sabihan. Hindi nito pinaghihintay ang mga tao.

Pinaglilingkuran nito ang iba bago ang sarili. Inilalabas nito ang umiiyak na sanggol upang hindi magambala ang pagtitipon.

Nagsasalita nang malakas ang pag-ibig upang marinig ng mga

bingi. At nagtatrabaho ang pag-ibig upang magkaroon ng maibabahagi sa iba.

*Ang pag-ibig ay may laylayan sa kanyang damit
Na umaabot hanggang sa alabok sa lupa—
Naaabot nito ang mantsa ng mga lansangan at eskinita,
At dahil kaya nito, dapat nga.

Hindi ito maaaring mamahinga sa bundok;
Kailangan itong bumaba sa lambak;
Sapagkat hindi nito masusumpungan ang kaganapan ng
isip
Hangga't di napag-aalab ang mga buhay na nasasadlak.*

Enero 27

“Samantalahin ang panahon.” (Efeso 5:16)

Sa panahong ang mga tao ng sanlibutan ay lalong nagiging allergic sa trabaho, dapat samantalahin ng mga Cristiano ang bawat lumilipas na sandali. Kasalanan ang pag-aksaya ng panahon.

Ang mga tinig mula sa bawat panahon ay nagpapatotoo sa kahalagahan ng masipag na paggawa. Ang Tagapagligtas Mismo ang nagsabi, “Kinakailangang gawin ko ang mga gawa niya na nagsugo sa akin, habang araw pa: dumarating ang gabi, na walang taong makagagawa” (Juan 9:4).

Isinulat ni Thomas a Kempis, “Huwag kailanman maging tamad o walang ginagawa; laging magbasa o sumulat o manalangin o magbulay-bulay o maging abala sa ilang kapaki-pakinabang na gawain para sa kabutihan ng lahat.”

Nang tanungin si G. Campbell Morgan kung ano ang lihim ng kanyang tagumpay bilang tagapagpaliwanag ng Salita, sinabi niya, “Trabaho—masipag na trabaho—at muli, trabaho!”

Hindi natin dapat kalimutan na nang dumating ang Panginoong Jesus sa sanlibutan, naglingkod Siya bilang isang karpintero. Ang malaking bahagi ng Kanyang buhay ay ginugol sa talyer sa Nazaret.

Si Pablo ay isang manggagawa ng tolda. Itinuring niya itong mahalagang bahagi ng kanyang ministryo.

Isang pagkakamali ang isiping ang trabaho ay bunga ng pagpasok ng kasalanan. Bago pa pumasok ang kasalanan, inilagay si Adan sa halamanan upang ito'y alagaan at ingatan (Genesis 2:15). Ang sumpa ay kinasangkutan ng pagod at pawis na kasama ng paggawa (Genesis 3:19). Maging sa Langit ay may gawain, sapagkat “ang kanyang mga alipin ay maglilingkod sa kanya” (Apocalipsis 22:3).

Isang pagpapala ang trabaho. Sa pamamagitan nito ay natutugunan natin ang ating pangangailangang lumikha. Pinakamahusay gumana ang isip at katawan kapag masipag tayong nagtatrabaho. Kapag abala tayo sa kapaki-pakinabang na gawain, mas protektado tayo mula sa kasalanan, sapagkat “laging may nahahanap na kalokohan si Satanas para sa mga kamay na walang ginagawa” (I. Watts). Sinabi ni Thomas Watson, “Ang katamaran ay tumutukso sa diyablo na manukso.” Ang tapat, masipag at maaasahang paggawa ay mahalagang bahagi ng ating patotoong Cristiano. At ang mga bunga ng ating pagpapagal ay maaaring manatili kahit wala na tayo. Gaya ng sinabi ng isang tao, “Utang ng bawat isa sa kanyang sarili na maglaan ng ilang kapaki-pakinabang na gawain na magpapatuloy habang ang kanyang katawan ay nakahimlay sa

libingan.” At sinabi ni William James, “Ang dakilang gamit ng isang buhay ay ang gugulin ito para sa isang bagay na mananatili nang higit pa rito.”

Enero 28

“Ang sumasampalataya ay hindi nagmamadali.” (Isaias 28:16)

Sa panahon ng supersonikong paglalakbay at mabibilis na komunikasyon, sa isang kulturang ang pagmamadali ang bukambibig, nakagugulat malaman na bihirang gamitin sa Biblia ang pagmamadali kaugnay ng Diyos sa mabuting kahulugan. Bihira, sabi ko, sapagkat may pagkakataong tumakbo ang ama upang salubungin ang nagbabalik na alibughang anak, na nagpapahiwatig na nagmamadali ang Diyos na magpatawad. Ngunit sa pangkalahatan, ang Diyos ay hindi nagmamadali.

Nang sabihin ni David, “Ang gawain ng hari ay nangangailangan ng pagmamadali” (1 Samuel 21:8), nagkasala siya ng panlilinlang, at hindi natin dapat gamitin ang kanyang mga salita upang bigyang-katwiran ang ating nagkukumahog na pagparoo't parito. Ang payak na katotohanan, gaya ng sinasabi ng ating teksto, ay kung tunay tayong nagtitiwala sa Panginoon, hindi natin kailangang magmadali. Higit na napaglilingkuran ang pagkaapurahan ng ating gawain sa pamamagitan ng tahimik na paglakad sa Espiritu kaysa sa isang siklab ng makalamang gawain.

Narito ang isang binatang nagmamadaling mag-asawa. Ang katwiran niya, kung hindi siya kikilos agad, baka makuha ng iba ang dalaga. Ang totoo, kung nais ng Diyos na ang dalagang iyon

ay para sa kanya, walang ibang makakukuha sa kanya. Kung hindi siya ang pinili ng Diyos, kailangan niyang matutunan sa mahirap na paraan ang kasabihang, “Mag-asawa nang padalos-dalos; magsisi nang matagalan.”

Ang isa naman ay nagmamadaling pumasok sa tinatawag na full-time na gawain. Ang katwiran niya ay napapahamak ang mundo at hindi na siya makapaghihintay. Hindi nangatwiran nang ganoon si Jesus sa mga taon Niya sa Nazaret. Naghintay Siya hanggang tawagin Siya ng Diyos sa pampublikong ministryo.

Madalas tayong nagmamadali sa ating personal na pag-eebanghelyo. Sabik na sabik tayong makapag-ipon ng mga nagpapahayag ng pananampalataya kaya pinipitas natin ang bunga bago ito mahinog. Hindi natin hinahayaang lubos na kumbinsihin ng Espiritu Santo ang tao tungkol sa kasalanan. Ang bunga ng ganitong pamamaraan ay isang bakas ng mga huwad na pagpapahayag at ng mga buhay na wasak. Dapat nating “hayaang gawin ng pagtitiis ang kanyang sakdal na gawa” (Santiago 1:4).

Ang tunay na pagiging mabisa ng ating buhay ay hindi nasa nagkukumahog na pagtakbo sa mga misyong tayo mismo ang nagtakda, kundi nasa gawaing ginagabayan ng Espiritu na natitiyak sa pamamagitan ng matiyagang paghihintay sa Panginoon.

Enero 29

“Gayon nga, Ama, sapagkat gayon ang minabuti sa iyong paningin.” (Mateo 11:26)

Sa buhay ng halos bawat tao ay may mga bagay na hindi niya kailanman pipiliin, na nais niyang maalis, ngunit hindi kailanman mababago. Nariyan ang mga kapansanan o abnormalidad sa katawan. O maaaring ito ay isang matagal at banayad na karamdamang ayaw tayong lubayan. O kaya ay isang sakit sa nerbiyos o sa damdamin na nananatili gaya ng isang panauhing lubhang hindi kanais-nais.

Napakarami ang namumuhay nang talunan, nangangarap kung ano sana ang nangyari kung lamang. Kung mas matangkad lamang sila. Kung mas maganda o mas guwapo lamang sila. Kung isinilang lamang sila sa ibang pamilya, lahi o maging kasarian. Kung ang katawan lamang nila ay ginawa upang manguna sa palakasan. Kung makakamtan lamang nila ang ganap na kalusugan.

Ang aral na dapat matutunan ng mga taong ito ay may kapayapaan sa pagtanggap sa hindi na mababago. Kung ano tayo, iyon tayo sa biyaya ng Diyos. Pinlano Niya ang ating buhay nang may walang-hanggang pag-ibig at walang-hanggang karunungan. Kung nakakikita lamang tayo nang kasinlinaw Niya, aayusin din natin ang mga bagay nang eksaktong gaya ng ginawa Niya. Kaya dapat nating masabi, “Gayon nga, Ama, sapagkat gayon ang minabuti sa iyong paningin.”

Ngunit may isa pang hakbang. Hindi natin kailangang tanggapin ang mga bagay na ito nang may diwa ng maamong pagsuko lamang. Dahil alam nating pinahintulutan ang mga ito ng Diyos ng pag-ibig, magagawa nating dahilang ang mga ito ng papuri at magalak. Tatlong beses nanalangin si Pablo na alisin ang kanyang tinik sa laman. Nang mangako ang Panginoon ng biyaya upang mapasan ang tinik, napabulalas ang Apostol,

“Buong kasiyahan ngang ako'y lalong magmamapuri sa aking mga kahinaan, upang manahan sa akin ang kapangyarihan ni Cristo” (2 Corinto 12:9).

Isa sa mga tanda ng espirituwal na kahustuhan ay kapag kaya nating magalak sa mga tila masasamang kalagayan sa buhay at gamitin ang mga ito bilang paraan ng pagluwalhati sa Diyos. Natutunan ni Fanny Crosby ang aral na ito sa murang edad. Nang siya ay walong taong gulang pa lamang, isinulat ng bulag na makata:

*O, napakasayang bata ko,
Kahit na ako'y hindi nakakikita!
Ipinasiya kong sa mundong ito
Ako'y magiging kontento't masaya.*

*Napakaraming pagpapalang tinatamasa ko
Na wala sa ibang tao!
Kaya ang umiyak o magbuntong-hininga dahil ako'y bulag
Ay hindi ko kaya, at ayaw ko!*

Enero 30

“Tinanggap ninyo nang walang bayad, ibigay ninyo nang walang bayad.” (Mateo 10:8)

Sinabi ni Fritz Kreisler, isa sa pinakadakilang biyolinista sa mundo, “Isinilang ako na may musika sa aking kalooban. Alam ko na ang mga musical score nang likas bago ko pa nalaman ang aking ABC. Ito ay kaloob ng Providencia. Hindi ko ito pinagsikapang makuha. Kaya hindi ako karapatdapat pasalamatan man lamang dahil sa musika...Napakabanal ng musika para ipagbili. At ang labis-labis na halagang sinisingil

ng mga sikat sa musika ngayon ay tunay na krimen laban sa lipunan.”

Ang mga salitang ito ay dapat isapuso ng bawat isa sa gawaing Cristiano. Ang ministryong Cristiano ay ministryo ng pagbibigay, hindi ng pagkuha. Ang tanong ay hindi, “Ano ang mapapala ko rito?” kundi “Paano ko pinakamahusay na maibabahagi ang mensahe sa pinakamaraming tao?” Sa paglilingkod kay Cristo, higit na mabuti na ang mga bagay ay magkagastos kaysa magkapera.

Totoo na “Ang manggagawa ay karapatdapat sa kanyang upa” (Lucas 10:7) at na “Ang mga nangangaral ng ebanghelyo ay dapat mabuhay sa ebanghelyo” (1 Corinto 9:14). Ngunit hindi nito binibigyang-katwiran ang paglalagay ng isang tao ng presyo sa kanyang kaloob. Hindi nito binibigyang-katwiran ang paniningil ng labis-labis na royalty para sa paggamit ng mga himno. Hindi nito binibigyang-katwiran ang di-makatwirang bayad para sa mga imbitasyong magsalita o umawit.

Nais bilhin ni Simon na Salamangkero ang kapangyarihang magkaloob ng Espiritu Santo sa iba (Mga Gawa 8:19). Walang alinlangang nakita niya ito bilang paraan ng pagkakakitaan para sa sarili. Dahil sa kanyang ginawa, naibigay niya ang kanyang pangalan sa ating wika (simony) upang ilarawan ang pagbili o pagbebenta ng mga pribilehiyong panrelihiyon. Hindi pagmamalabis na sabihing ang daigdig ng relihiyon ngayon ay punong-puno ng simony.

Kung sa anumang paraan ay maaalis ang dolyar sa tinatawag na gawaing Cristiano, ang malaking bahagi nito ay titigil agad. Ngunit mayroon pa ring mga tapat na lingkod ng Panginoon na magpapatuloy hanggang maubos ang kanilang huling patak ng lakas.

Tumanggap tayo nang walang bayad; dapat tayong magbigay nang walang bayad. Habang lalo tayong nagbibigay, lalong lumalawak ang pagpapala, at lalong lumalaki ang gantimpala—takal na mabuti, siksik, liglig at umaapaw.

Enero 31

*“Huwag kayong magsihatol, upang huwag kayong hatulan.”
(Mateo 7:1).*

Ang mga taong halos walang alam na iba pa tungkol sa Biblia ay kadalasang alam ang talatang ito at ginagamit ito sa pinakakakatwang paraan. Kahit pinupuna ang isang tao dahil sa di-masabing kasamaan, banal-banalan nilang bibigkasin, “Huwag kayong magsihatol, upang huwag kayong hatulan.” Sa madaling salita, ginagamit nila ang talata upang ipagbawal ang anumang pagkondena sa kasamaan.

Ang payak na katotohanan ay, bagaman may mga larangan kung saan hindi tayo dapat humatol, may iba namang mga larangan kung saan iniuutos ang paghatol.

Narito ang ilang pagkakataon kung saan bawal ang paghatol. Hindi natin dapat hatulan ang mga motibo ng tao; dahil hindi tayo nakaaalam ng lahat, hindi natin malalaman kung bakit nila ginagawa ang kanilang ginagawa. Hindi tayo dapat umupo bilang hukom sa paglilingkod ng ibang mananampalataya; sa kanyang sariling Panginoon siya tumatayo o nabubuwal. Hindi natin dapat kondenahin ang mga may alinlangan sa budhi tungkol sa mga bagay na neutral sa moral; mali para sa kanila na labagin ang kanilang budhi. Hindi tayo dapat humatol ayon sa panlabas na anyo o magtangi ng tao; ang nasa puso ang mahalaga. At tiyak na dapat nating iwasan ang malupit,

mapamuna at mapanghusgang diwa; ang taong laging naghahanap ng mali ay masamang patalastas para sa pananampalatayang Cristiano.

Ngunit may iba pang mga larangan kung saan inuutusan tayong humatol. Dapat nating hatulan ang lahat ng katuruan upang makita kung ito ay sumasang-ayon sa Kasulatan. Upang maiwasan ang di-pantay na pamatok, dapat nating hatulan kung ang iba ay tunay na mananampalataya. Dapat hatulan ng mga Cristiano ang mga alitan sa pagitan ng mga mananampalataya sa halip na hayaang umabot ang mga ito sa mga hukumang sibil. Dapat humatol ang lokal na iglesia sa mga kaso ng malulubhang anyo ng kasalanan at alisin sa pakikisama ang nagkasalang may pananagutan. Dapat hatulan ng mga nasa iglesia kung aling mga lalaki ang may mga katangian ng matatanda at ng mga diakono.

Hindi inaasahan ng Diyos na itapon natin ang ating kakayahang magsuri o talikuran ang lahat ng pamantayang moral at espirituwal. Ang hinihiling lamang Niya ay umiwas tayo sa paghatol kung saan ito ipinagbabawal at humatol nang matuwid kung saan ito iniuutos.

Pebrero

Pebrero 1

“...ang Ebanghelyo ng kaluwalhatian ni Cristo.” (2 Corinto 4:4)

Huwag nating kalilimutan kailanman na ang Ebanghelyo ay ang mabuting balita ng kaluwalhatian ni Cristo. Totoo, ito ay tungkol sa Isang ipinako sa krus at inilibing. Ngunit wala na Siya sa krus, wala na sa Libingan. Siya ay nabuhay na muli, umakyat sa Langit, at Siya ngayon ang niluwalhating Tao sa kanan ng Diyos.

Hindi natin Siya inihaharap bilang ang mapagpakumbabang Karpintero ng Nazaret, ang nagdurusang Lingkod, o ang Dayuhan ng Galilea. Hindi rin natin Siya inihaharap bilang ang malamya at mahinang taong-mabait na makikita sa makabagong relihiyosong sining.

Ang ipinangangaral natin ay ang Panginoon ng buhay at kaluwalhatian. Siya ang Isang lubhang itinaas ng Diyos at binigyan ng Pangalang higit sa lahat ng pangalan. Sa Kanyang Pangalan ay luluhod ang bawat tuhod at ang bawat dila ay magpapahayag na Siya ay Panginoon, sa ikaluluwalhati ng Diyos Ama. Siya ay pinutungan ng kaluwalhatian at karangalan, isang Prinsipe at Tagapagligtas.

Madalas na nilalapastangan natin Siya sa mensaheng ating ipinangangaral. Itinataas natin ang tao at ang kanyang mga talento, at pinalalabas na mapalad pa ang Diyos na magkaroon ng ganoong tao na maglilingkod sa Kanya. Pinalalabas natin na para bang napakalaking pabor ang ginagawa ng tao sa

Panginoon kapag nagtiwala siya sa Kanya. Hindi iyan ang Ebanghelyong ipinangaral ng mga Apostol. Ang sinabi nila, sa madaling salita, ay ganito: “Kayo ang mga may-salang pumatay sa Panginoong Jesu-Cristo. Kinuha ninyo Siya at sa pamamagitan ng masasamang kamay ay ipinako ninyo Siya sa puno. Ngunit binuhay Siyang muli ng Diyos mula sa mga patay at niluwalhati sa Kanyang sariling kanan sa Langit. Naroon Siya ngayon, sa isang niluwalhating katawang may laman at buto. Ang Kanyang kamay na may pilat ng pako ang may hawak ng setro ng paghahari sa buong sansinukob. Babalik Siyang muli upang hatulan ang sanlibutan sa katuwiran. Kaya mabuti pang kayo ay MAGSISI at bumaling sa Kanya sa PANANAMPALATAYA. Wala nang ibang daan ng kaligtasan. Walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao na sa pamamagitan nito ay dapat tayong maligtas.”

O, magkaroon sana tayo ng panibagong pangitain ng Tao na nasa kaluwalhatian! At ng dilang makapagsasalaysay ng di-mabilang na kaluwalhatianang pumuputong sa Kanyang noo! Tiyak na kung magkagayon, gaya noong Pentecostes, manginginig ang mga makasalanan sa harap Niya at sisigaw, “Mga lalaki at mga kapatid, ano ang aming gagawin?”

Pebrero 2

“...ang Diyos na nagsabing sa kadiliman ay sisikat ang liwanag...ay nagliwanag sa aming mga puso upang magingning ang kaalaman ng kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo.” (2 Corinto 4:6, salin ni Darby)

“Ang Diyos ay nagliwanag sa loob...upang magingning palabas.” Dito ay natututuhan natin na hindi tayo nilayong

maging hantungan ng mga pagpapala ng Diyos kundi mga daluyan lamang. Ang pariralang “ang Diyos ay nagliwanag sa loob” ay tumutukoy sa ating pagbabalik-loob. Samantalang sa unang paglalang ay iniutos Niyang sumikat ang liwanag, sa bagong paglalang ay Siya mismo ang nagliwanag sa ating mga puso.

Ngunit hindi Niya ito ginawa upang makasarili nating ipunin ang bumabahang agos ng Kanyang mga pagpapala. Sa halip, ginawa Niya ito upang ang kaalaman ng Kanyang kaluwalhatian sa mukha ni Jesu-Cristo ay maipakilala sa iba sa pamamagitan natin.

Sa ganito ring diwa, sinabi ni Pablo kung paanong “inihayag ng Diyos ang kanyang Anak sa akin, upang Siya ay aking ipangaral sa mga Hentil” (Galacia 1:16). Inihahayag ng Diyos ang Kanyang Anak sa atin upang maihayag natin Siya sa iba. Nang tumimo sa akin ang katotohanang ito maraming taon na ang nakararaan, isinulat ko sa unang pahina ng aking Biblia:

*Kung ang tanging makikita nila kay Jesu-Cristo
Ay ang nakikita lamang nila sa iyo,
MacDonald, ano kaya ang nakikita nila sa iyo?*

Hindi kataka-taka na sinabi ni Ian MacPherson, “Ang pangangaral ay isang bagay na marangal, dakila, kahanga-hanga—isang gawang higit sa likas, ang paghahatid ng isang Persona sa pamamagitan ng isang persona sa isang pulutong ng mga persona, at ang Personang inihahatid ay ang walang-hanggang si Jesus.” Inilarawan niya ito sa isang pangyayari noong nagsasalita sa radyo si Haring George V at ang kanyang mga salita ay ipinapasa patungong Amerika. Naputol ang isang mahalagang kable sa istasyon sa New York, at nataranta ang

mga tauhan. “Noon ay agad nakita ni Harold Vivien, isang batang mekaniko, kung ano ang dapat gawin. Hinawakan niya ang dalawang dulo ng naputol na kawad, at matatag at buong-tapang na hinawakan ang mga iyon habang dumadaloy ang kuryenteng nagdadala ng mensahe ng hari. Mga dalawandaan at limampung boltahe ng kuryente ang yumanig sa kanyang katawan, pinanginig siya mula ulo hanggang paa at nagdulot sa kanya ng matinding sakit. Ngunit hindi niya binitawan ang pagkakahawak. Buong-tatag at buong-sikap siyang kumapit sa kable hanggang marinig ng mga tao ang hari.”

*Daluyan lamang, O Panginoong pinagpala,
Ngunit taglay ang Iyong kapangyarihang kamangha-
mangha
Na dumadaloy sa amin, kami'y magagamit Mo nga
Sa bawat araw at sa bawat oras na nagdaraan.*

Pebrero 3

“At dumating ang isa pang anghel at tumayo sa tabi ng dambana, na may hawak na gintong suuban; at binigyan siya ng maraming kamangyan, upang ihandog niya ito kasama ng mga panalangin ng lahat ng mga banal sa gintong dambana na nasa harap ng trono.” Apocalipsis 8:3.

Naniniwala kami na ang anghel sa talatang ito ay walang iba kundi ang Panginoong Jesus mismo. At ang Kanyang paglilingkod dito ay puspos ng kaaliwan at pampalakas-loob para sa atin.

Ano ang ginagawa Niya? Kinukuha Niya ang mga panalangin ng lahat ng mga banal, idinaragdag dito ang Kanyang mahalagang

kamangyan, at iniharap ang mga ito sa Diyos Ama.

Alam na alam natin na ang ating mga panalangin at mga papuri ay lubhang di-ganap. Hindi natin alam kung paano manalangin nang nararapat. Ang lahat ng ating ginagawa ay may bahid ng kasalanan, ng maling motibo, ng pagkamakasariili.

*“Ang pinakabanal na mga oras na ginugugol naming nakaluhod sa panalangin,
Ang mga sandaling akala nami’y ang aming awit ng papuri ay kalulugdan Mo rin,
O Ikaw na Sumisiyasat ng lahat ng puso, ibuhos Mo ang kapatawaran sa mga ito man din.”*

Ngunit bago pa makarating sa Diyos Ama ang ating pagsamba at pamamagitan, dumaraan muna ang mga ito sa Panginoong Jesus. Inaalis Niya ang bawat bakas ng kakulangan upang pagdating ng mga ito sa wakas sa Ama ay wala nang kapintasan. At may isa pang napakagandang bagay na nangyayari. Inihahandog Niya ang kamangyan kasama ng mga panalangin ng mga banal. Ang kamangyan ay larawan ng mabangong kasakdalan ng Kanyang persona at gawa. Ito ang nagbibigay-bisa sa ating mga panalangin.

Napakalaking pampalakas-loob nito sa atin. Alam na alam natin kung gaano tayo kapalpak sa panalangin. Binabali natin ang mga tuntunin ng balarila, hindi maganda ang pagkakasabi natin, at may nasasabi tayong mga bagay na kahangalan kung doktrina ang pag-uusapan. Ngunit hindi ito dahilan upang panghinaan tayo ng loob na manalangin. Mayroon tayong Dakilang Punong Saserdote na nag-aayos at naglilinis ng lahat ng ating pakikipag-usap sa Ama.

Nailarawan ni Mary Bowley ang katotohanang ito sa anyong tula nang isulat niya:

*Maraming kamangyan ang pumapailanlang
Sa harap ng tronong walang-hanggan;
Ang Diyos sa biyaya'y yumuyukod naman
Upang dinggin ang bawat mahinang daing;
Sa lahat ng aming dalangin at papuri
Idinaragdag ni Cristo ang Kanyang matamis na bango,
At itinataas ng pag-ibig ang suuban
Upang sunugin ang mga halimuyak na ito.*

Pebrero 4

“Kung sinabi ko, Ako’y magsasalita ng ganito; narito, ako sana’y naging taksil sa lahi ng iyong mga anak.” (Awit 73:15)

Dumaraan ang mang-aawit sa isang mabigat na yugto. Nakita niyang umuunlad sa sanlibutan ang masasama, samantalang ang sarili niyang buhay ay isang bangungot ng kaguluhan at pagdurusa. Nagsimula siyang mag-alinlangan sa katarungan ng Diyos, sa pag-ibig ng Diyos, at sa karunungan ng Diyos. Para bang ginagantimpalaan ng Panginoon ang kasamaan at pinarurusahan ang katuwiran.

Ngunit gumawa si Asaph ng isang marangal na pasya. Ipinasya niyang huwag ipangalandakan ang kanyang mga alinlangan baka makatisod siya ng sinuman sa mga anak ng Diyos.

Marahil karamihan sa atin ay may mga alinlangan at tanong paminsan-minsan. Lalo na kapag halos nasa dulo na tayo ng ating pagtitiis, kapag ang lahat ay tila guguhho na sa ibabaw

natin, madaling pagdudahan ang pangangalaga ng Diyos. Ano ang dapat nating gawin?

Tiyak na pinahihintulutan tayong ibahagi ang ating mga alinlangan sa isang taong may espirituwal na kakayahang magpayo sa atin. Kung minsan ay masyado tayong litô upang makita ang liwanag sa dulo ng lagusan, samantalang malinaw na malinaw ito sa iba at maaari nila tayong akayin patungo roon.

Bilang pangkalahatang tuntunin, “huwag nating pagdudahan sa dilim ang inihayag sa atin sa liwanag.” Hindi natin dapat ipaliwanag ang Salita ng Diyos ayon sa mga kalagayan, gaano man kadilim ang mga ito. Sa halip, dapat nating ipaliwanag ang ating mga kalagayan ayon sa Kasulatan at unawain na walang anumang makahahadlang kailanman sa mga layunin ng Diyos o makapagpapawalang-bisa sa Kanyang mga pangako.

Ngunit higit sa lahat, hindi tayo dapat maglibot nang walang dahilan na ipinangangalandakan ang ating mga alinlangan. Naroon ang kakila-kilabot na panganib na makatisod ng maliliit ni Cristo, na tungkol sa kanila ay sinabi Niya, “Ang sinumang magiging sanhi ng pagkatisod ng isa sa maliliit na ito na sumasampalataya sa akin, ay mabuti pa sa kanya na bitinan ang kanyang leeg ng isang malaking gilingang bato, at ilubog sa kalaliman ng dagat” (Mateo 18:6).

Ang ating mga katiyakan ay di-mabilang; ang ating mga alinlangan, kung mayroon man, ay iilan. Ibahagi natin ang ating mga katiyakan. Gaya ng sinabi ni Goethe, “Ibigay mo sa akin ang pakinabang ng iyong mga paniniwala, kung mayroon ka, ngunit sarilinin mo ang iyong mga alinlangan, sapagkat sapat na ang sarili kong alinlangan.”

Pebrero 5

“Nalalaman ko na magagawa Mo ang lahat ng bagay, at walang layunin Mo na mahahadlangan.” Job 42:2 NASB)

Walang layunin ng Diyos ang mahahadlangan. Maaaring may kasamaan ang tao, ngunit masusunod ang paraan ng Diyos. Maaaring maraming masabi ang tao, ngunit ang Diyos ang may huling salita. Ipinaaalala sa atin ni Solomon na “walang karunungan ni payo man laban sa Panginoon” (Kawikaan 21:30). At idinagdag ni Jeremias ang kanyang patotoo na “bawat layunin ng Panginoon ay matutupad” (Jeremias 51:29).

Ipinasya ng mga kapatid ni Jose na alisin siya sa pamamagitan ng pagbebenta sa kanya sa isang pangkat ng mga Midianita. Ngunit ang tanging nagawa nila ay ang tuparin ang kalooban ng Diyos. Ang mga Midianita ang nagbigay kay Jose ng libreng sasakyan patungong Egipto, kung saan siya umangat upang maging Punong Ministro at tagapagligtas ng kanyang bayan.

Nang makakita ang lalaking ipinanganak na bulag at nagtiwala sa Tagapagligtas, itiniwalag siya ng mga Judio sa sinagoga. Iyon ba ay isang malaking tagumpay para sa kanila? Hindi, sapagkat aakayin din naman siya ni Jesus palabas, dahil ang Mabuting Pastol ay “tinatawag ang sarili niyang mga tupa sa kanilang pangalan, at inaakay sila palabas” (Juan 10:3 NASB). Kaya ang nagawa lamang nila ay iligtas si Jesus sa abalang gawin iyon.

Umabot sa sukdulan—sa “Everest”—ang kasamaan ng tao nang kunin nila ang Panginoong Jesus at, ipinako Siya sa krus, ay pinatay Siya. Ngunit ipinaalala sa kanila ni Pedro na Siya ay ibinigay ayon sa “itinakdang panukala at paunang kaalaman ng Diyos” (Mga Gawa 2:23). Pinagtagumpayan ng Diyos ang

napakalaking krimen ng tao sa pamamagitan ng pagbangon kay Cristo upang maging Panginoon at Tagapagligtas.

Isinalaysay ni Donald Gray Barnhouse ang kuwento ng isang mayamang may-ari ng lupa na may magagandang puno sa kanyang lupain. “Ngunit mayroon siyang isang mapait na kaaway na nagsabi, ‘Puputulin ko ang isa sa kanyang mga puno; masasaktan siya roon.’ Sa dilim ng gabi ay palihim na tumawid ang kaaway sa bakod at pinuntahan ang pinakamaganda sa mga puno, at gamit ang mga lagari at palakol ay nagsimula siyang magtrabaho. Sa unang liwanag ng umaga ay natanaw niya sa malayo ang dalawang lalaking nakakabayo na pababa sa burol, at nakilala niya ang isa sa kanila bilang may-ari ng lupain. Nagmamadali niyang inalis ang mga kalso at pinabagsak ang puno; ngunit nasabit siya ng isa sa mga sanga at naipit sa lupa, at gayon kalubha ang kanyang pinsala kaya siya namatay. Bago siya namatay, sumigaw siya, ‘Ayan, naputol ko na ang maganda mong puno,’ at tiningnan siya ng may-ari ng lupain nang may pagkahabag at sinabi, “Ito ang arkitektong isinama ko. Binalak naming magtayo ng bahay, at kinailangang putulin ang isang puno upang magkaroon ng lugar para sa bahay; at iyon mismo ang punong pinagtrabahuhan mo buong magdamag.”

Pebrero 6

“Kayo’y maging tagatupad ng salita, at hindi tagapakinig lamang, na dinadaya ang inyong sarili.” (Santiago 1:22)

May isang tusong panlilinlang na ang pagdalo sa mga pulong, kumperensiya at seminar ay paggawa na ng gawain ng Diyos. Nakikinig tayo sa mga mensahe at pinag-uusapan ang alam

nating dapat nating gawin, at unti-unting gumagapang sa atin ang maling akala na tinutupad na natin ang Kanyang kalooban. Ang totoong ginagawa natin ay pinalalaki ang ating pananagutan at dinadaya ang ating sarili. Dinadaya natin ang ating sarili na tayo ay espirituwal gayong sa totoo ay maaaring makalaman pala tayo. Dinadaya natin ang ating sarili na tayo ay lumalago gayong ang katotohanan ay hindi tayo umuusad. Dinadaya natin ang ating sarili na tayo ay marunong gayong nakaaawa ang ating kamangmangan.

Sinabi ni Jesus na ang taong marunong ay ang nakikinig sa Kanyang mga salita at ginagawa ang mga ito. Ang taong hangal ay nakikinig din sa Kanyang mga salita ngunit walang ginagawa tungkol dito.

Hindi sapat na makinig sa isang sermon at umalis na nagsasabing, “Napakagandang mensahe.” Ang tunay na pagsubok ay kapag umalis tayo na nagsasabing, “May gagawin ako tungkol sa narinig ko.” May nagsabi na ang mabuting sermon ay hindi lamang nag-uunat ng isip, nagpapainit ng puso at nagpapalatay sa balat, kundi ginigising din nito ang kalooban upang kumilos.

Minsan, sa kalagitnaan ng kanyang mensahe, tinanong ng isang mangangaral ang mga nakikinig kung ano ang pangalan ng unang himnong inawit nila. Walang nakaaalam. Tinanong niya kung anong talata ng Kasulatan ang binasa. Walang nakaaalam. Tinanong niya kung anong mga patalastas ang ibinigay. Walang nakaalala. Naglalaro lamang ng iglesya ang mga tao.

Bago ang bawat pulong, mabuting itanong natin sa ating sarili ang mga sumusunod. Bakit ako pumunta? Handa ba akong hayaang personal na magsalita sa akin ang Diyos? Susundin ko ba Siya kung magsalita Siya?

Makatarungang natamo ng Dagat na Patay ang kanyang pangalan dahil sa patuloy na pagpasok ng tubig nang walang katumbas na paglabas. Sa ating buhay, ang kaalamang walang pagsasabuhay ay humahantong sa pagkabulok. Tumitimo sa atin ang paulit-ulit na tanong ng Tagapagligtas, “Bakit ninyo Ako tinatawag na Panginoon, Panginoon, at hindi ninyo ginagawa ang mga bagay na Aking sinasabi?”

Pebrero 7

“Ako’y napako sa krus kasama ni Cristo.” (Galacia 2:20 NASB)

Nang mamatay ang Panginoong Jesus sa krus, namatay Siya hindi lamang bilang aking Kahalili; namatay rin Siya bilang aking Kinatawan. Namatay Siya hindi lamang para sa akin kundi bilang ako. Nang Siya ay mamatay, sa isang tunay na diwa ay namatay rin ako. Ang lahat ng ako bilang anak ni Adan, ang buo kong luma, masama at di-binagong sarili ay ipinako sa krus. Sa pagtutuos ng Diyos, nagwakas na ang aking kasaysayan bilang taong nasa laman.

Hindi lamang iyon! Nang ilibing ang Tagapagligtas, inilibing din ako. Ako ay kaisa ni Cristo sa Kanyang paglilibing. Larawan ito ng pag-aalis sa lumang “ako” sa paningin ng Diyos magpakailanman.

At nang bumangon mula sa mga patay ang Panginoong Jesus, bumangon din ako. Ngunit dito ay nagbabago ang larawan. Hindi ang inilibing ang bumangon, hindi ang lumang sarili. Hindi, ito ang bagong tao - si Cristo na nabubuhay sa akin. Bumangon ako kasama ni Cristo upang lumakad sa panibagong buhay.

Nakikita ng Diyos ang lahat ng ito bilang naganap na **ayon sa posisyon**. Ngayon ay nais Niyang maging totoo ito **sa praktikal na pamumuhay** ko. Nais Niyang ibilang ko ang aking sarili na dumaan na sa siklong ito ng kamatayan, paglilibing at pagkabuhay na muli. Ngunit paano ko ito gagawin?

Kapag dumating sa akin ang tukso, dapat ko itong sagutin nang eksaktong gaya ng pagtugon ng isang bangkay sa anumang panghihikayat sa kasamaan. Walang tugon! Dapat kong sabihin, sa madaling salita, “Ako ay patay na sa kasalanan. Hindi ka na aking panginoon. Patay na ako kung ikaw ang pag-uusapan.”

Araw-araw ay dapat kong ibilang ang aking luma at bulok na sarili na nakalibing na sa libingan ni Jesus. Ibig sabihin, hindi ako magiging abala sa pagsisiyasat dito. Hindi ako maghahanap ng anumang mabuti rito ni mabibigo sa lubos nitong kabulukan.

Sa wakas, mamumuhay ako sa bawat sandali bilang isang bumangong kasama ni Cristo sa panibagong buhay—bagong mga mithiin, bagong mga hangarin, bagong mga motibo, bagong kalayaan at bagong kapangyarihan.

Isinalaysay ni George Muller kung paano unang tumimo sa kanya ang katotohanang ito ng pagiging kaisa ni Cristo:

May isang araw na ako ay namatay. Namatay kay George Muller, sa kanyang mga opinyon, mga hilig, mga panlasa at kalooban; namatay sa sanlibutan, sa pagsang-ayon o pagpuna nito, sa pagsang-ayon o paninisi maging ng aking mga kapatid o mga kaibigan, at mula noon, pinagsikapan ko lamang na ipakilala ang aking sarili na “subok na sa Diyos.”

Pebrero 8

“Ang hindi sumasa akin ay laban sa akin; at ang hindi nakikipagtipon sa akin ay nagkakalat.” (Mateo 12:30)

Sinabi ng Panginoong Jesus ang mga salitang ito tungkol sa mga Fariseo. Kagagawa lamang nila ng kasalanang hindi mapatatawad, nang iugnay nila ang Kanyang mga himala kay Beelzebub, ang prinsipe ng mga demonyo, gayong sa totoo ay ginawa ang mga iyon sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Maliwanag na ngayon na hindi nila Siya tatanggapin bilang ang Mesiyas ng Israel at ang Tagapagligtas ng sanlibutan. Dahil hindi sila naninindigan nang tiyak para kay Cristo, tiyak na sila ay laban sa Kanya. Dahil hindi sila naglingkod sa Kanyang panig, sila ay gumawa laban sa Kanya.

Pagdating sa Persona at gawa ni Cristo, walang maaaring pumagitna. Walang paraan upang tumayo sa magkabilang panig ng bakod. Ang isang tao ay maaaring para kay Cristo o laban sa Kanya. Ang sinumang nagsasabing hindi siya makapagpasya ay nakapagpasya na.

Pagdating sa katotohanan tungkol kay Cristo, walang maaaring kompromiso. Sa Cristianismong ayon sa Biblia, may ilang bahagi na maaaring magkaroon ng makatwirang pagkakaiba ng opinyon, ngunit hindi kabilang dito ang bagay na ito. Gaya ng ipinaalala sa atin ni A. W. Tozer, “May ilang bagay na hindi maaaring pagtawaran.” Dapat tayong manindigan nang matatag sa ganap na pagka-Diyos ng Panginoong Jesus, sa Kanyang pagkapanganak sa isang birhen, sa Kanyang tunay na pagkatao, sa Kanyang likas na walang kasalanan, sa Kanyang kamatayan bilang kahalili ng mga makasalanan, sa Kanyang pagkabuhay na muli sa katawan, sa Kanyang pag-akyat sa kanan ng Diyos at sa

Kanyang muling pagparito. Kapag nagsimulang mag-atubili ang mga tao sa mga pangunahing doktrinang ito, ang natitira sa kanila ay isang kalahating Tagapagligtas, na hindi talaga Tagapagligtas.

Tahasang sinabi ito ng makata nang isulat niya:

“Ano ang palagay ninyo tungkol kay Cristo?” ang siyang pagsubok

Sa inyong kalagayan at sa inyong panukala;

Hindi kayo magiging tama sa iba pang bagay

Malibang tama ang inyong pagkakilala sa Kanya:

Kung paano si Jesus sa inyong paningin,

Kung Siya ay inyong iniibig o hindi,

Gayon din ang Diyos sa pagtingin sa inyo,

At awa o poot ang inyong kahihinatnan.

Pebrero 9

“Ang hindi laban sa atin ay panig sa atin.” (Lucas 9:49, 50)

Sa unang tingin ay tila tahasang sinasalungat nito ang naunang talata natin, ngunit walang pagsasalungatan. Doon ay nagsasalita ang Tagapagligtas sa mga di-sumasampalatayang Fariseo at nagsasabing, “Kung hindi kayo panig sa Akin, kayo ay laban sa Akin.” Ngunit dito ay ibang usapin. Kapipigil lamang ng mga alagad sa isang lalaking nagpapalayas ng mga demonyo sa Pangalan ni Jesus. Wala silang mas mabuting dahilan kundi hindi siya sumasama sa kanila. Sinabi ni Jesus, “Huwag ninyo siyang pagbawalan: sapagkat ang hindi laban sa atin ay panig sa atin.”

Pagdating sa kaligtasan, ang mga hindi panig kay Cristo ay laban sa Kanya. Ngunit pagdating sa paglilingkod, ang mga hindi laban sa Kanya ay panig sa Kanya.

Hindi tayo tinawag upang salungatin ang ibang naglilingkod sa Panginoon. Malaki at malawak ang mundo, at maraming lugar para sa ating lahat upang magpatuloy sa ating gawain nang hindi tinatapakan ang paa ng isa't isa. Dapat nating isapuso ang mga salita ng Tagapagligtas, “Huwag ninyo siyang pagbawalan.”

Kasabay nito, dapat nating mapansin na hindi sinabi ni Jesus kay Juan at sa iba na pumunta at sumama sa lalaking ito. May ilang gumagamit ng mga paraang hindi katanggap-tanggap sa iba. May ilang iba ang binibigyang-diin sa mensaheng kanilang ipinangangaral. May ilang may higit na liwanag kaysa sa iba. At may ilang may kalayaang gawin ang mga bagay na nakababagabag sa budhi ng iba. Hindi natin maaasahang ibuhos ang bawat mananampalataya sa eksaktong kaparehong hulmahan natin. Ngunit maaari tayong magalak sa bawat tagumpay ng Ebanghelyo, gaya ng ginawa ni Pablo. Sinabi niya, “Ang ilan ay nangangaral nga kay Cristo dahil sa inggit at pagtatalo; at ang ilan naman ay dahil sa mabuting kalooban: Ang isa ay nangangaral kay Cristo dahil sa pakikipagtalo, hindi nang tapat, na inaakalang madaragdagan ang kapighatian ng aking mga tanikala: Ngunit ang iba ay dahil sa pag-ibig, palibhasa’y nalalaman nilang ako’y itinalaga sa pagtatanggol sa Ebanghelyo. Ano nga? Gayunman, sa anumang paraan, maging sa pagkukunwari o sa katotohanan, si Cristo ay ipinangangaral; at dito ako’y nagagalak, oo, at magagalak pa” (Filipos 1:15-18).

Itinanong ni Sam Shoemaker ang matalas na tanong na ito: “Kailan natin matututuhan na sa dakilang pakikidigma ng liwanag laban sa kadiliman sa ating panahon, kakailanganin

natin ang tulong ng mga kakampi na maaaring hindi ayon sa ating personal na panlasa, at matututuhan na kakailanganin ang lahat ng Cristianong sama-samang gumagawa at nagtutulungan upang makasulong laban sa unos ng anti-Cristo?”

Pebrero 10

“Sinasabi ko nga, Lumakad kayo ayon sa Espiritu...”
(Galacia 5:16)

Ano nga ba talaga ang kasangkot sa paglakad ayon sa Espiritu? Sa totoo lang, hindi ito kasing-gulo at kasing-imposible gaya ng akala ng ilan. Ganito ang magiging hitsura ng isang araw na paglakad ayon sa Espiritu!

Una, sinisimulan mo ang araw sa panalangin. Ipinahahayag mo ang lahat ng kasalanang alam mo sa iyong buhay; ginagawa ka nitong malinis na sisidlan at kaya magagamit ng Diyos.

Gumugugol ka ng panahon sa papuri at pagsamba; inilalagay nito sa tamang tono ang iyong kaluluwa. Ibinibigay mo sa Kanya ang pamamahala sa iyong buhay; ginagawa ka nitong handa upang maipamuhay ng Panginoon ang Kanyang buhay sa pamamagitan mo. Sa gawang ito ng muling pagtatalaga, ikaw ay “tumitigil sa di-kailangang pagpaplano at iniwan sa Kanya ang pamamahala sa iyong buhay.”

Sunod, gumugugol ka ng panahon sa pagkain mula sa Salita ng Diyos. Dito ay nakukuha mo ang pangkalahatang balangkas ng kalooban ng Diyos para sa iyong buhay. At maaari ka ring makatanggap ng tiyak na pahiwatig ng Kanyang kalooban para sa iyo sa iyong kasalukuyang kalagayan.

Pagkatapos ng iyong tahimik na sandali, ginagawa mo ang mga bagay na masumpungang gawin ng iyong mga kamay.

Karaniwan, ang mga ito ay ang payak, nakagawian at pang-araw-araw na tungkulin sa buhay. Dito nagkakamali ng akala ang maraming tao. Akala nila ay banyaga ang paglakad ayon sa Espiritu sa mundo ng mga tapis at damit-pantrabaho. Ngunit ang totoo, ito ay halos binubuo ng katapatan at kasipagan sa pang-araw-araw na gawain.

Sa buong araw ay ipinahahayag at tinatalikuran mo ang kasalanan sa sandaling mapansin mo ito. Pinupuri mo ang Panginoon habang naaalala mo ang Kanyang mga pagpapala. Sinusunod mo ang bawat udyok na gumawa ng mabuti, at tinatanggi ang bawat tukso sa kasamaan.

Pagkatapos, tinatanggap mo ang anumang dumating sa iyo sa buong araw bilang Kanyang kalooban para sa iyo. Ang mga pag-abala ay nagiging pagkakataon upang maglingkod. Ang mga kabiguan ay nagiging Kanyang mga itinakda. Ang mga tawag sa telepono, mga sulat at mga bisita ay nakikitang bahagi ng Kanyang plano.

Sinipi ni Harold Wildish ang sumusunod na buod sa isa sa kanyang mga aklat:

“Kung paanong iniwan mo ang buong pasanin ng iyong kasalanan, at nagpapahinga ka sa tapos nang gawa ni Cristo, gayon din iwan mo ang buong pasanin ng iyong buhay at paglilingkod, at magpahinga ka sa kasalukuyang paggawa ng Espiritu Santo sa iyong kalooban.”

“Isuko mo ang iyong sarili, tuwing umaga, upang akayin ng Espiritu Santo, at humayo kang nagpupuri at nagpapahinga, na iniwan sa Kanya ang pamamahala sa iyo at sa iyong araw.

Linangin mo ang ugali, sa buong araw, ng masayang pag-asa at pagsunod sa Kanya, na umaasang Siya ang gagabay, magbibigay-liwanag, sasaway, magtuturo, gagamit, at gagawa sa iyo at kasama mo ng anumang Kanyang naisin. Asahan mo ang Kanyang paggawa bilang isang katotohanan, hiwalay sa paningin o damdamin. Sumampalataya lamang tayo at sumunod sa Espiritu Santo bilang Tagapamahala ng ating buhay, at tumigil na sa pasanin ng pagsisikap na pamahalaan ang ating sarili; kung magkagayon ay lilitaw sa atin ang bunga ng Espiritu, ayon sa Kanyang kalooban, sa ikaluluwalhati ng Diyos.”

Pebrero 11

“...ang paghihiwalay ng kaluluwa at espiritu.” (Hebreo 4:12 NASB)

Kapag binabanggit ng Biblia ang tao sa kanyang tatluhang pagkatao, ang pagkakasunod ay laging espiritu, kaluluwa at katawan. Kapag ginagamit ng mga tao ang mga salitang ito nang magkakasama, halos laging ang pagkakasunod ay katawan, kaluluwa at espiritu. Binaligtad ng kasalanan ang kaayusan ng Diyos. Ngayon ay inuuna ng tao ang katawan, kasunod ang kaluluwa, at ang espiritu ang pinakahuli sa lahat.

Ang dalawang di-materyal na bahagi ng pagkatao ng tao ay ang kanyang espiritu at ang kanyang kaluluwa. Ang espiritu ang nagbibigay-kakayahan sa kanya na makipag-isa sa Diyos. Ang kaluluwa ay may kinalaman sa kanyang damdamin at simbuyo. Bagaman hindi natin kayang paghiwalayin ang espiritu at kaluluwa hanggang sa pinakamaliit na detalye, maaari at dapat

nating matutuhang kilalanin ang pagkakaiba ng espirituwal at ng makaluluwa.

Ano nga ba ang espirituwal? Ang pangangaral na nagtataas kay Cristo ay espirituwal. Ang panalangin sa Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo sa kapangyarihan ng Espiritu ay espirituwal. Ang paglilingkod na udyok ng pag-ibig sa Panginoon at pinalalakas ng Espiritu ay espirituwal. Ang pagsambang nasa espiritu at katotohanan ay espirituwal.

At ano naman ang makaluluwa? Ang pangangaral na umaakit ng pansin sa tao, sa kanyang husay sa pagtatalumpati, kahanga-hangang tindig o katalinuhan. Ang mga panalanging de-kahon na walang tunay na pagkakasangkot ng puso kundi nilayong magpahanga sa iba. Ang paglilingkod na itinalaga ng sarili, ginagawa para sa salaping gantimpala, o gumagamit ng makalamang paraan. Ang pagsambang umiikot sa nakikita at materyal na mga pantulong sa halip na sa di-nakikitang espirituwal na katotohanan.

Ano ang kinalaman ng Iglesya ng Diyos sa mga itinalagang gusali, mga bintanang may kulay na salamin, mga kasuotang pang-eklesiyastiko, mga titulong pampuri, mga kandila, insenso at lahat ng ganitong palamuti? O, sa mas malapit sa atin, ano ang kinalaman ng Iglesya sa mga paraan ng promosyon na gaya ng sa Madison Avenue, sa bayarang pangangalap ng pondo, sa mga pakulo sa ebangelismo, sa pagsamba sa personalidad, sa magarbong mga palabas na pangmusika?

Sapat na ang mga patalastas sa karaniwang magasing Cristiano upang ipakita kung gaano na tayo naging makaluluwa.

Pinag-iiba ni Pablo ang paglilingkod na ginto, pilak at mahahalagang bato sa paglilingkod na kahoy, dayami at pinaggapasan (1 Corinto 3:12). Ang lahat ng espirituwal ay makatatagal sa apoy ng mapanuring paghatol ng Diyos. Ang lahat ng makaluluwa ay matutupok sa apoy.

Pebrero 12

“...hindi sa bundok na ito, ni sa Jerusalem man.” (Juan 4:21)

Para sa mga Samaritano, ang sentro ng pagsamba ay nasa Bundok Gerizim. Para sa mga Judio, ang Jerusalem ang lugar sa lupa kung saan inilagay ng Diyos ang Kanyang Pangalan. Ngunit ipinahayag ni Jesus sa babaeng Samaritana ang isang bagong kaayusan: “...dumarating ang oras, at ngayon na nga, na ang mga tunay na mananamba ay sasamba sa Ama sa espiritu at katotohanan: sapagkat hinahanap ng Ama ang mga gayon upang sumamba sa Kanya.”

Wala nang iisang lugar sa lupa na itinalaga para sa pagsamba. Sa ating dispensasyon, isang Banal na Persona ang humalili sa isang banal na lugar. Ang Panginoong Jesu-Cristo na ngayon ang sentro ng pagtitipon ng Kanyang bayan. Natupad na ang mga salita ni Jacob: “...sa kanya ang pagtitipon ng mga bayan” (Genesis 49:10).

Nagtitipon tayo sa Kanya. Hindi tayo pinagsasama-sama ng isang itinalagang gusali na may mga bintanang may kulay na salamin at tugtog ng organo. Hindi tayo nagtitipon sa isang tao, gaano man siya katalino o kahusay magsalita. Ang Panginoong Jesus ang banal na batubalani.

Hindi mahalaga ang lugar sa lupa; maaari tayong magtipon sa isang kapilya, isang tahanan, isang bukid o isang yungib. Sa

tunay na pagsamba, pumapasok tayo sa pananampalataya sa makalangit na santuwaryo. Naroon ang Diyos Ama. Naroon ang Panginoong Jesus. Naroon ang mga anghel sa kanilang kasuotang pampista. Naroon ang mga banal ng panahon ng Lumang Tipan. At naroon ang mga banal ng panahon ng Iglesya na namatay na. At sa gayong marangal na kalipunan ay may pribilehiyo tayong ibuhos ang ating puso sa pagsamba sa Diyos sa pamamagitan ng Panginoong Jesus sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Kaya habang ang ating katawan ay nasa lupa pa, sa espiritu ay pumapailanlang tayo “malayo, malayong-malayo sa itaas ng balisang sanlibutang nagdidigmaan sa ibaba.”

Sinasalungat ba nito ang mga salita ng Tagapagligtas, “Sapagkat kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa Aking pangalan, ay naroon Ako sa gitna nila” (Mateo 18:20)? Hindi, totoo rin ito. Naroroon Siya sa natatanging paraan kapag nagtitipon ang Kanyang bayan sa Kanyang Pangalan. Kinukuha Niya ang ating mga panalangin at papuri at iniharap ang mga ito sa Ama. Napakalaking pribilehiyo na nasa gitna natin ang Panginoong Jesus.

Pebrero 13

“Huwag kayong magkautang ng anuman kaninuman, maliban sa pag-ibig sa isa’t isa.” (Roma 13:8)

Hindi natin kailangang ituring ang talatang ito na pagbabawal sa lahat ng uri ng utang. Sa ating lipunan ay hindi natin maiiwasan ang mga bayarin sa telepono, sa gas at kuryente, at sa tubig. Gayundin, sa ilang kalagayan, maaaring mas mabuting pagkaalagad pa ang bumili ng bahay sa pamamagitan ng

mortgage, at sa gayon ay makapag-ipon ng equity, kaysa magbayad ng kaparehong halaga buwan-buwan bilang upa. At imposibleng magpatakbo ng negosyo sa ngayon nang hindi nagkakaroon ng ilang utang.

Ngunit tiyak na ipinagbabawal ng talata ang ibang mga gawi. Ipinagbabawal nito ang pangungutang kung maliit ang tsansang makabayad. Ipinagbabawal nito ang paghiram upang bumili ng produktong bumababa ang halaga. Ipinagbabawal nito ang pagkaatraso sa pagbabayad. Ipinagbabawal nito ang pangungutang para sa mga bagay na hindi mahalaga. Ipinagbabawal nito ang paglubog sa utang nang lampas-ulo, ang tuksong gumastos nang labis dahil sa biglaang udyok sapagkat may credit card tayo. Ipinagbabawal nito ang pag-aaksaya ng salapi ng Panginoon sa pagbabayad ng labis-labis na interes sa di-bayad na balanse.

Layunin ng talata na iligtas tayo sa mga nanggigipit na pinagkakautangan, sa mga problema sa mag-asawa na dulot ng labis na paggastos, at sa hukuman ng pagkalugi, na lahat ay sumisira sa patotoong Cristiano.

Sa pangkalahatan, dapat nating isagawa ang pananagutang pampinansiyal sa pamamagitan ng payak na pamumuhay at ayon sa ating kakayahan, na laging inaalala na ang nanghihiram ay alipin ng nagpapahiram (tingnan ang Kawikaan 22:7).

Ang iisang utang na laging nararapat para sa Cristiano ay ang obligasyong ibigin ang isa't isa. Obligado tayong ibigin ang mga di-pa nagbabalik-loob at ibahagi sa kanila ang Ebanghelyo (Roma 1:14). Obligado tayong ibigin ang mga kapatid at ialay ang ating buhay para sa kanila (1 Juan 3:16). Ang ganitong uri ng pagkakautang ay hindi kailanman magdudulot sa atin ng gulo

sa batas. Sa halip, gaya ng sinabi ni Pablo, ito ang katuparan ng kautusan.

Pebrero 14

*“At ngayon, Panginoon, tingnan Mo ang kanilang mga pagbabala: at ipagkaloob Mo sa Iyong mga lingkod na salitain nila ang Iyong salita nang buong katapangan.”
(Mga Gawa 4:29)*

Nang dumaranas ng pag-uusig ang mga unang Cristiano, hindi nila hinintay na magbago ang kanilang kalagayan. Sa halip, niluwalhati nila ang Diyos sa gitna ng kalagayang iyon.

Madalas ay hindi natin sinusunod ang kanilang halimbawa. Ipinagpapaliban natin ang pagkilos hanggang sa maging mas kanais-nais ang mga kalagayan. Nakikita natin ang mga harang sa daan bilang mga hadlang sa halip na mga tuntungan. Idinadahilan natin ang ating pag-iwas sa pananagutan sa batayang hindi perpekto ang ating kalagayan.

Ang estudyante ay hindi nakikisangkot sa paglilingkod Cristiano hanggang sa makapagtapos siya. Pagkatapos ay abala naman siya sa pag-ibig at pag-aasawa. Pagkaraan noon, ang mga panggigipit ng trabaho at buhay-pamilya ang pumipigil sa kanya na ibuhos ang sarili sa gawain. Ipinapasya niyang hintayin ang pagreretiro; saka siya magiging malaya na ibigay sa Panginoon ang natitira sa kanyang buhay. Pagsapit ng kanyang pagreretiro, wala na ang kanyang lakas at pangitain, at nagpapatianod na lamang siya sa buhay ng paglilibang.

O maaaring masumpungan natin ang ating sarili na kailangang makipagtulungan sa mga taong hindi natin kasundo ang ugali. Marahil ang mga taong ito ay may posisyon ng pamumuno sa

lokal na iglesia. Bagaman sila ay tapat at masipag, hindi natin sila gusto. Kaya ano ang ginagawa natin? Nagmamaktol tayo sa gilid, naghihintay ng ilang magagarang libing. Ngunit hindi ito umuubra. Ang mga ganoong tao ay laging nakapagtataakang mahaba ang buhay. Walang ibinubunga ang paghihintay ng libing.

Hindi hinintay ni Jose na makalabas sa bilangguan upang magkaroon ng kabuluhan ang kanyang buhay; may paglilingkod siya para sa Diyos sa loob ng bilangguan. Si Daniel ay naging kapangyarihan para sa Diyos noong pagkabihag sa Babilonia. Kung hinintay niyang matapos ang pagkatapon, huli na sana ang lahat. Noong si Pablo ay nakabilanggo niya isinulat ang Efeso, Filipos, Colosas at Filemon. Hindi niya hinintay na bumuti ang kanyang kalagayan.

Ang payak na katotohanan ay hindi kailanman perpekto ang mga kalagayan sa buhay na ito. At para sa Cristiano, walang pangakong bubuti ang mga ito. Kaya sa paglilingkod, gaya sa kaligtasan, ngayon ang panahong kanais-nais.

Sinabi ni Luther, “Ang sinumang nagnanais maghintay hanggang ang pagkakataon ay tila lubos na kanais-nais para sa kanyang gawain ay hindi kailanman makasusumpong nito.” At nagbabala si Solomon na “ang nagmamasid sa hangin ay hindi maghahasik, at ang tumitingin sa mga ulap ay hindi gagapas” (Ecclesiastes 11:4 NASB).

Pebrero 15

“Ithagis mo ang iyong tinapay sa tubig: sapagkat masusumpungan mo ito pagkaraan ng maraming araw.”
(Ecclesiastes 11:1)

Ang tinapay dito ay malamang na ginamit, sa matalinghagang paraan, para sa butil na pinanggagalingan nito. Sa Egipto, inihahasik ang binhi sa mga lugar na binaha. Habang humuhupa ang tubig, sumisibol ang ani. Ngunit hindi ito nangyayari kaagad. Dumarating ang ani “pagkaraan ng maraming araw.”

Sa ngayon ay namumuhay tayo sa isang lipunang “instant,” at gusto natin ng instant na resulta. Mayroon tayong instant na mashed potatoes, instant na tsaa, kape at kakaw, instant na sopas at instant na oatmeal. Mayroon din tayong instant na pautang sa bangko at instant replay sa TV.

Ngunit hindi ganoon sa buhay at paglilingkod Cristiano. Ang ating mga kabaitan ay hindi agad ginagantimpalaan. Ang ating mga panalangin ay hindi laging sinasagot kaagad. At ang ating paglilingkod ay karaniwang hindi nagbubunga ng agarang resulta.

Paulit-ulit na ginagamit ng Biblia ang siklo ng pagsasaka upang ilarawan ang espirituwal na paglilingkod. “Lumabas ang isang manghahasik upang maghasik...” “Ako ang nagtanim, si Apolos ang nagdilig; ngunit ang Diyos ang nagpalago.” “Una ang usbong, pagkatapos ang uhay, pagkatapos noon ang butil na hinog sa uhay.” Ito ay isang unti-unting proseso, sa loob ng mahabang panahon. Mas mabilis lumaki ang kalabasa kaysa sa punong ensina, ngunit nangangailangan pa rin ito ng panahon.

Kaya hindi makatotohanan ang umasa ng instant na resulta mula sa ating mga gawang kabaitan na walang pagkukuwenta. Hindi pa hinog na pag-iisip ang umasa ng agarang sagot sa panalangin. Hindi matalino ang pilitin ang isang tao na magpasya sa unang pagkakataong marinig niya ang Ebanghelyo. Tiyak na ang karaniwang karanasan ay ang

magbigay, manalangin at maglingkod nang walang pagod sa loob ng mahabang panahon. Ginagawa mo ito nang may pagtitiwalang ang iyong pagpapagal ay hindi walang kabuluhan sa Panginoon. Pagkaraan ng ilang panahon, makakakita ka ng resulta, hindi sapat upang palakihin ang iyong ulo sa kapalaluan, ngunit sapat upang palakasin ang iyong loob na magpatuloy. Ang buong resulta ay hindi malalaman hanggang sa makarating tayo sa Langit—na siya, kung tutuusin, ang pinakamabuti at pinakaligtas na lugar upang makita ang bunga ng ating mga pagpapagal.

Pebrero 16

“Kahit sa pagtawa ay namamanglaw ang puso.” (Kawikaan 14:13)

Walang perpekto sa buhay na ito. Ang lahat ng pagtawa ay may halong kalungkutan. Bawat diyamante ay may depekto. Bawat tao ay may kapintasan sa ugali. Sa buong buhay, may uod sa loob ng mansanas.

Mabuti ang magkaroon ng mataas na mithiin; inilagay ng Diyos sa ating kalooban ang pananabik sa kaganapan. Ngunit mabuti rin ang maging makatotohanan; hindi tayo kailanman makatatagpo ng ganap na kaganapan sa ilalim ng araw.

Madali para sa mga kabataan na isiping ang pamilya lamang nila ang may pag-aaway. O na ang mga magulang lamang nila ang walang kahanga-hangang personalidad na gaya ng mga nasa TV.

Madaling madismaya sa ating lokal na iglesia, habang inaakala nating ang lahat ay maganda at maayos sa iglesia sa kabilang kalye.

O madaling dumaan sa buong buhay na laging naghahanap ng mga kaibigang ganap na huwaran. Inaasahan natin ang kaganapan sa iba kahit hindi natin ito kayang ipakita sa ating sarili.

Dapat nating harapin nang tuwiran ang katotohanang ang bawat isa ay may kapintasan sa pagkatao, ang ilan ay mas lantad kaysa sa iba. Kadalasan, habang lalong namumukod-tangi ang isang tao, lalong halata ang kanyang mga pagkukulang. Sa halip na madismaya sa mga kapintasan, makabubuting bigyang-diin natin ang mabubuting katangian ng ibang mga mananampalataya. Ang bawat isa ay mayroon ding ganito. Ngunit iisang Persona lamang ang may lahat ng ito nang sama-sama, at Siya ang Panginoong Jesus.

Madalas kong isipin na sinadya ng Panginoon na iwan tayong may hindi natutugunang pananabik sa Kaganapan dito sa ibaba upang tumingin tayo sa Kanya na walang dungis ni kapintasan man. Siya ang kabuuan ng lahat ng kagandahang moral. Walang kabiguan sa Kanya.

Pebrero 17

“Sa kagipitan ay pinaluwag Mo ako.” (Awit 4:1 Darby)

Totoo na “ang payapang dagat ay hindi kailanman humubog ng isang mandaragat.” Sa pamamagitan ng kapighatian ay nagkakaroon tayo ng pagtitiis. Sa pamamagitan ng kagipitan ay lumalawak tayo.

Maging ang mga tao ng sanlibutan ay nakakita na ang mga kahirapan ay may halagang nagtuturo at nagpapalawak. Minsang sinabi ni Charles Kettering, “Ang mga problema ang halaga ng pag-unlad. Huwag kayong magdala sa akin ng

anuman maliban sa mga problema. Pinanghihina ako ng mabuting balita.”

Ngunit lalo na mula sa daigdig ng mga Cristiano dumarating ang mga patotoo tungkol sa pakinabang na nakukuha mula sa mga pagsubok.

Mababasa natin, halimbawa, “Ang pagdurusa ay lumilipas, ngunit ang nakapagdusa na ay nananatili magpakailanman.”

Idinagdag ng makata ang pagpapatibay na ito:

At maraming masayang mang-aawit sa gitna ng mga anak ng liwanag

Ang magsasabi tungkol sa pinakamatamis niyang awit, “Natutuhan ko ito sa gabi;”

At maraming dumadagundong na himno na pumupuno sa tahanan ng Ama

Ang unang inensayo nang may hikbi sa lilim ng isang madilim na silid.

Isinulat ni Spurgeon, sa kanyang di-matularang paraan:

“Natatakot ako na ang lahat ng biyayang nakuha ko mula sa aking maginhawa at madadaling panahon at masasayang oras ay halos magkakasya sa ibabaw ng isang sentimo. Ngunit ang kabutihang natanggap ko mula sa aking mga kalungkutan at sakit at dalamhati ay talagang hindi matataya. Ano ang hindi ko utang sa martilyo at sa kilikil? Ang kapighatian ang pinakamahusay na kasangkapan sa aking bahay.”

Gayunman, bakit tayo magtataka? Hindi ba sinasabi sa atin ng di-pinangalanang manunulat sa mga Hebreo, “Maliwanag na

walang ‘pagdisiplina’ na tila kaaya-aya sa panahong iyon: sa katunayan ito ay lubhang di-kaaya-aya. Gayunman, kapag natapos na ang lahat, makikita natin na tahimik itong nagbunga ng tunay na kabutihan sa pagkatao ng mga tumanggap nito” (Hebreo 12:11, Phillips).

Pebrero 18

*“Hindi ba gagawa ng matuwid ang Hukom ng buong lupa?”
(Genesis 18:25)*

Kapag may mga hiwaga sa buhay na napakalalim para maarok natin, maaari tayong magpahinga nang may pagtitiwala na ang Hukom ng buong lupa ay ang Diyos ng ganap at walang hanggang katuwiran.

Nariyan ang tanong tungkol sa kalagayan ng mga batang namamatay bago umabot sa edad ng pananagutan. Para sa marami sa atin, sapat nang malaman na “sa mga gaya nito ang kaharian ng Diyos.” Naniniwala tayong ligtas sila sa pamamagitan ng dugo ni Jesus. Ngunit para sa iba na hindi pa rin nasisiyahan, dapat nang sapat ang mga salita ng ating talata. Maaasahan ang Diyos na gagawin Niya ang tama.

Nariyan ang palagiang suliranin tungkol sa paghirang at pagtatalaga. Pinipili ba ng Diyos ang ilan sa kaligtasan nang hindi kasabay na pinipili ang ilan na mapahamak? Matapos masabi ng mga Calvinista at Arminiano ang lahat ng kanilang sasabihin, maaari tayong magkaroon ng lubos na pagtitiwala na walang kalikuan sa Diyos.

Muli, nariyan ang tila kawalang-katarungan na madalas umunlad ang masasama habang ang matutuwid ay dumaraan sa matinding kapighatian. Nariyan ang paulit-ulit na tanong

tungkol sa kahihinatnan ng mga pagano na hindi kailanman nakarinig ng Ebanghelyo. Pinag-iisipan ng mga tao kung bakit pinahintulutan ng Diyos na pumasok ang kasalanan. Madalas tayong natitigilan at hindi makapagsalita sa harap ng mga trahedya, ng kahirapan at gutom, ng kakila-kilabot na kapansanan sa katawan at isip. Laging bumubulong ang pag-aalinlangan, “Kung ang Diyos ang may hawak ng lahat, bakit Niya pinahihintulutan ang lahat ng ito?”

Sumasagot ang pananampalataya, “Hintayin mong maisulat ang huling kabanata. Hindi pa nagkakamali ang Diyos kahit minsan. Kapag nakita na natin ang mga bagay mula sa mas malinaw na pananaw, mauunawaan natin na ang Hukom ng buong lupa ay gumawa ng matuwid.”

*Sumusulat ang Diyos sa titik na napakadakila
Para sa ating maikling paningin upang maunawaan pa;
Mga putol na guhit lamang ang ating nasusulyapan, at
sinisikap
Na arukin ang buong hiwagang di-masukat
Ng mga lantang pag-asa, ng kamatayan, ng buhay,
Ang walang katapusang digmaan, ang walang saysay na
alitan,—
Ngunit doon, sa paninging mas malawak at mas
maliwanag,
Makikita natin ito—ang Kanyang daan ay tama at tapat.*

John Oxenham

Pebrero 19

“Kapag sinira ng kahangalan ng tao ang kanyang daan, ang kanyang puso ay nagngingitngit laban sa Panginoon.”

(Kawikaan 19:3, RSV)

Walang aklat ng sikolohiya na gaya ng Biblia. Nagbibigay ito ng mga kaunawaan tungkol sa pag-uugali ng tao na hindi mo matatagpuan saanman. Dito, halimbawa, inilalarawan nito ang isang tao na ang sarili niyang pagkaligaw ang sumira sa kanyang buhay, ngunit sa halip na siya mismo ang managot, bumabaling siya at ibinubuhos ang kanyang galit sa Panginoon.

Napakatotoo nito sa buhay! May nakilala kaming mga taong nagpahayag na sila ay mga Cristiano ngunit pagkatapos ay nasangkot sa mga kasuklam-suklam na anyo ng sekswal na imoralidad. Nagdala ito sa kanila ng kahihyan, kadustaan at pagkasira ng kabuhatan. Ngunit nagsisi ba sila? Hindi, tumalikod sila kay Cristo, itinakwil ang pananampalataya, at naging masigasig na mga ateista.

Mas madalas kaysa sa malamang na inaakala natin, ang pagtalikod sa pananampalataya ay nag-uugat sa pagkabigo sa moralidad. Ikinuwento ni A. J. Pollock ang pagkikita nila ng isang binata na nagsimulang magbuga ng lahat ng uri ng pag-aalinlangan at pagtanggì tungkol sa Kasulatan. Nang tanungin siya ni Pollock, “Anong kasalanan ang pinagpapakasawaan mo?” napaiyak ang binata at ibinuhos ang isang nakapangingilabot na kuwento ng kasalanan at kahalayan.

Ang matinding kawalang-katarungan ay nasa likong paraan ng tao na nagngingitngit laban sa Panginoon dahil sa mga bunga ng sarili niyang mga kasalanan. Sinabi ni W. F. Adeney, “Napakasama na isisi sa pagkakaloob ng Diyos ang mga bunga ng mga gawang ipinagbawal Niya.”

Napakatotoo na “ang bawat gumagawa ng masama ay napopoot sa ilaw, at hindi lumalapit sa ilaw, upang hindi

masumbatan ang kanyang mga gawa,”(Juan 3:20)! Ipinaaalala sa atin ni Apostol Pedro na ang mga manunuya na “lumalakad ayon sa kanilang sariling mga pita” ay “kusang nagbubulag-bulagan”. Puna ni Pollock, “Inilalabas nito ang isang napakahalagang katotohanan na ang kawalang-kakayahan at pag-aatubiling tanggapin ang katotohanan ng Diyos ay higit sa lahat dahil sa usaping moral. Madalas, gusto ng tao na magpatuloy sa kanyang kasalanan, o likas na ayaw ng laman sa Diyos. Maaaring kinaiinisan ang mapanuring katangian ng liwanag, at ang pumipigil na impluwensya ng Biblia. Hindi gaanong ang ulo ang may pagkakamali kundi ang puso.”

Pebrero 20

“Hindi ako kakain hanggang hindi ko nasasabi ang aking pakay.” (Genesis 24:33)

Kung paanong ang lingkod ni Abraham ay may pagkadama ng pagmamadali kaugnay ng kanyang misyon, gayundin dapat tayo. Hindi ito nangangahulugan na kailangan nating magtatakbo sa lahat ng direksyon nang sabay-sabay. Hindi ito nangangahulugan na kailangan nating gawin ang lahat nang may nerbiyos na pagmamadali. Ngunit nangangahulugan ito na dapat nating italaga ang ating sarili sa gawaing nasa harapan natin bilang pangunahing priyoridad.

Dapat nating taglayin ang saloobing ipinahayag sa mga taludtod ni Robert Frost:

*Ang kagubatan ay kaibig-ibig, madilim at malalim,
Ngunit may mga pangako akong dapat tuparin
At mga milya pang lalakbayin bago ako humimlay.*

Nahuli ni Amy Carmichael ang diwang ito nang isulat niya:
“Nasa akin ang mga panata ng Diyos. Hindi ako maaaring
tumigil upang makipaglaro sa mga anino o mamitas ng
makalupang bulaklak hanggang hindi ko natatapos ang aking
gawain at naiuulat ang aking pananagutan.”

Sa ibang bahagi, isinulat niya:

*Labindalawang maiikling oras lamang—O huwag
kailanman*

Hayaang ang pagkadama ng pagmamadali

Ay mamatay sa amin, Mabuting Pastol, kailanman

Hayaan Mong saliksikin namin ang mga burol kasama Mo.

Sinasabing nag-iingat si Charles Simeon ng larawan ni Henry
Martyn sa kanyang silid-aralan, at saanman siya pumunta sa
silid, tila nakatingin sa kanya si Martyn at nagsasabing,
“Maging taimtim ka, maging taimtim ka; huwag kang
magwalang-bahala, huwag kang magwalang-bahala.” At sasagot
si Simeon, “Oo, magiging taimtim ako; magiging, magiging
taimtim ako; hindi ako magwawalang-bahala, sapagkat may
mga kaluluwang napapahamak, at si Jesus ay dapat
luwalhatiin.”

Pakinggan ang pagmamadali sa mga salita ng walang takot na
Apostol Pablo: “Ang isang bagay na ito ang ginagawa ko...
nagpupumilit ako tungo sa hangganan para sa gantimpala ng
mataas na pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus” (Filipos 3:13, 14).

At hindi ba namuhay ang ating mapalad na Tagapagligtas nang
may pagkadama ng pagmamadali. Sinabi Niya, “May bautismo
akong ibabautismo sa Akin; at gaano Ako nagigipit hanggang
hindi ito naisasakatuparan” (Lucas 12:50).

Walang dahilan para ang mga Cristiano ay magpahinga sa kanilang mga sagwan.

Pebrero 21

“Ako’y naninirahan sa gitna ng aking sariling bayan.” (2 Hari 4:13)

Isang kilalang babae sa Sunem ang nagpakita ng pagkamapagpatuloy kay Eliseo tuwing dumaraan siya roon. Sa kalaunan, iminungkahi niya sa kanyang asawa na magtayo sila ng karagdagang silid-tulugan upang ang propeta ay magkaroon ng sarili niyang silid. Sa pagnanais na gantimpalaan ang mabait na punong-abalang ito, tinanong ni Eliseo kung ano ang maaari niyang gawin para sa kanya—marahil ay ipakilala siya sa hari o sa pinuno ng hukbo. Ang simple niyang sagot ay “Ako’y naninirahan sa gitna ng aking sariling bayan.” Sa ibang salita, “Masaya ako sa aking kalagayan sa buhay. Mahal ko ang mga karaniwang taong kasama kong naninirahan. Hindi ko gaanong ninanais na makihalubilo sa mga nasa itaas ng lipunan. Ang pakikipagkaibigan sa mga sikat na tao ay walang natatanging pang-akit sa akin.”

Isa siyang marunong na babae! Ang mga hindi kailanman nasisiyahan malibang nakikisalamuha sila sa mga sikat, sa mayayaman, sa mga maharlika ay madalas na kailangang matutuhan na ang karamihan sa mga pinakapiling tao sa lupa ay hindi kailanman lumalabas sa unang pahina ng pahayagan—o maging sa pahina ng lipunan.

Nagkaroon ako ng kaunting pakikipag-ugnayan sa mga tanyag na pangalan sa daigdig ng mga ebanghelikal, ngunit kailangan kong aminin na, sa kalakhan, nakadismaya ang karanasang

iyon. At habang lalo kong nakikita ang mga ipinagmamalaki sa mga babasahing Cristiano, lalo akong nawawalan ng ilusyon. Kung kailangan kong pumili, ibigay mo sa akin ang mga mapagpakumbaba, maka-Diyos, matatag na mamamayang hindi kilala sa sanlibutang ito ngunit kilalang-kilala sa Langit.

Mahusay na naipahayag ni A. W. Tozer ang aking damdamin nang isulat niya, “Naniniwala ako sa mga banal. Nakilala ko na ang mga komedyante; nakilala ko na ang mga tagapagtaguyod; nakilala ko na ang tagapagtatag na naglalagay ng kanyang pangalan sa harapan ng gusali upang malaman ng mga tao na siya ang nagtatag nito. Nakilala ko na ang mga nahikayat na koboy na hindi gaanong nahikayat. Nakilala ko na ang lahat ng uri ng kakatwang Cristiano sa buong Estados Unidos at Canada, ngunit naghahanap ang aking puso ng mga banal. Nais kong makilala ang mga taong katulad ng Panginoong Jesu-Cristo...Sa totoo lang, ang nais natin at dapat nating taglayin ay ang kagandahan ng Panginoon nating Diyos sa mga puso ng tao. Ang isang kaakit-akit at mapanghalinang banal ay higit na mahalaga kaysa sa 500 tagapagtaguyod at mahilig sa mga gimik at mga inhinyero ng relihiyon.”

Nagpahayag si Charles Simeon ng katulad na damdamin. “Mula sa unang araw na ako’y lumakad hanggang sa kasalukuyang oras...ang aking pakikisama ay sa mga dakila sa lupa, at bawat isa sa kanila ay nagsisikap nang buong makakaya na magpakita sa akin ng kabaitan alang-alang sa Panginoon.”

Kaya—papuri sa babae ng Sunem dahil sa espirituwal na kaunawaan sa kanyang mga salita, “Ako’y naninirahan sa gitna ng aking sariling bayan.”

“Para sa pagsasangkap sa mga banal para sa gawain ng paglilingkod,” (Efeso 4:12, NASB)

Isang rebolusyonaryong kaunawaan! Ang mga kaloob sa Efeso 4 ay ibinigay upang ihanda nang lubos ang mga banal para sa gawain ng ministeryo. Kapag kaya nang magpatuloy ng mga banal, maaari nang lumipat ang kaloob.

Nangangahulugan ito na ang tagumpay sa gawaing Cristiano ay ang pagtatrabaho upang hindi ka na kailanganin sa lalong madaling panahon, saka maghanap ng mga bagong daigdig na lulupigin.

Ito ang ginawa ni Pablo. Pumunta siya sa Tesalonica, halimbawa, nangaral sa mga Judio sa loob ng tatlong Sabbath, at nag-iwan ng isang gumaganang kapulungan. Walang alinlangan na iyon ay isang natatanging kaso kung bilis ng pagtatatag ng isang gawain ang pag-uusapan. Ang pinakamatagal na pananatili ni Pablo sa isang lugar sa isang pagkakataon ay dalawang taon. Iyon ay sa Efeso.

Hindi kailanman nilayon ng Diyos na ang Kanyang mga banal ay palaging umaasa sa alinman sa mga kaloob na nabanggit. Ang mga kaloob ay maaaring palitan. Kung ang mga banal ay mananatiling propesyonal na tagatikim ng sermon, na hindi kailanman nasasangkot sa gawain ng paglilingkod, hindi sila kailanman lalago sa espirituwal gaya ng nararapat at ang sanlibutan ay hindi kailanman maaabot ng Ebanghelyo sa paraang nilayon ng Diyos.

Sinabi ni William Dillon na ang isang matagumpay na misyonero sa ibang bansa ay hindi kailanman nagkakaroon ng

dayuhang kahalili. Dapat ding totoo ito sa mga manggagawa sa sariling bayan—kapag natapos na ang gawain ng manggagawa, ang mga banal mismo ang dapat humawak nito, hindi magsimulang maghanap ng ibang tagapulito.

Madalas, kaming mga mangangaral ay tumitingin sa aming posisyon bilang panghabambuhay na pagkakatalaga. Nangangatwiran kami na hindi kayang gawin ng iba ang gawain nang kasinghusay. Ipinagdadahilan namin ang aming pananatili sa katotohanang bababa ang bilang ng dumadalo kung aalis kami. Nagrereklamo kami na hindi kayang gawin nang tama ng iba ang mga bagay at na hindi sila maaasahan. Ngunit ang totoo ay kailangan nilang matuto. At upang matuto, kailangan silang bigyan ng mga pagkakataon. Kailangang may pagsasanay, pagbabahagi ng mga pananagutan, at pagsusuri ng pag-unlad.

Kapag ang mga banal ay umabot na sa puntong nadarama nilang kaya na nilang magpatuloy nang wala ang isang partikular na mangangaral o guro, hindi iyon dahilan para siya ay magtampo o kimkimin ang nasaktang damdamin. Dahilan iyon para magdiwang. Ang manggagawa ay pinalalaya upang pumunta kung saan siya mas kailangan.

Masamang tanawin kapag ang gawain ng Diyos ay permanenteng nakasentro sa isang tao, gaano man siya kaloob. Ang dakila niyang layunin ay dapat paramihin ang kanyang pagiging mabisa sa pamamagitan ng pagpapatibay sa mga banal hanggang sa puntong hindi na sila umaasa sa kanya. Sa isang sanlibutang gaya ng sa atin, hindi siya kailanman mawawalan ng gawain sa ibang mga lugar.

“Ang taong marunong ay makikinig.” (Kawikaan 1:5)

Ang pangunahing pagkakaiba ng taong marunong at ng mangmang sa aklat ng Kawikaan ay ang marunong ay makikinig at ang mangmang ay hindi.

Hindi ito usapin ng kakayahan ng isip ng mangmang. Sa katumayan, maaaring may pambihira siyang talino. Ngunit hindi lang talaga siya mapagsabihan ng anuman. Nabubuhay siya sa ilalim ng nakamamatay na maling akala na walang hanggan ang kanyang kaalaman at hindi nagkakamali ang kanyang mga paghatol. Kapag sinubukan siyang payuhan ng kanyang mga kaibigan, pangungutya ang natatanggap nila sa kanilang pagsisikap. Pinanonood nila siyang sinusubukang takasan ang di-maiiwasang bunga ng makasalanan at hangal na mga gawa, ngunit wala silang magawa upang mapigilan ang pagbagsak. At kaya nagpapatuloy siya mula sa isang krisis tungo sa isa pa. Ngayon ay wasak ang kanyang pananalapi. Ngayon ay gulo-gulo ang kanyang personal na buhay. Ngayon ay nasa bingit ng kaguluhan ang kanyang negosyo. Ngunit nangangatwiran siya na hindi patas sa kanya ang buhay. Hindi kailanman pumapasok sa isip niya na siya mismo ang pinakamasama niyang kaaway. Mapagbigay siya sa pagbibigay ng payo sa iba, habang walang kamalay-malay sa kanyang kawalang-kakayahang patakbuhin ang sarili niyang buhay. Isang taong hindi mapigil ang pagsasalita, nagtatalumpati siya nang may kumpiyansa ng isang orakulo.

Ang taong marunong ay gawa sa mas mabuting sangkap. Nauunawaan niya na ang mga kawad ng isip ng bawat isa ay medyo nagkabuhol-buhol dahil sa Pagkahulog. Alam niya na

kung minsan ay nakikita ng iba ang mga bahagi ng isang problema na hindi niya napansin. Handa niyang aminin na kung minsan ay maaaring magkamali ang kanyang alaala. Madali siyang turuan, at tinatanggap niya ang anumang mungkahing tutulong sa kanya na gumawa ng tamang mga pasya. Sa katunayan, hinihingi niya ang payo ng iba sapagkat alam niya na “sa karamihan ng mga tagapayo ay may kaligtasan” (Kawikaan 11:14). Gaya ng iba, nagkakamali rin siya kung minsan. Ngunit taglay niya ang nakapagliligtas na katangiang ito na natututo siya mula sa kanyang mga pagkakamali at ginagawa niyang tuntungan tungo sa tagumpay ang bawat kabiguan. Nagpapasalamat siya sa isang nararapat na pagsaway at handang magsabi, “Mali ako. Patawad.” Ang mga marunong na anak ay nagpapasakop sa disiplina ng magulang; ang mga mangmang ay naghihimagsik. Ang mga marunong na kabataan ay sumusunod sa mga utos ng Kasulatan tungkol sa kalinisang moral; ang mga mangmang ay ginagawa ang gusto nila. Ang mga marunong na nasa hustong gulang ay hinahatulan ang lahat ng bagay ayon sa kung ito ay kalugud-lugod sa Panginoon; ang mga mangmang ay kumikilos ayon sa nakalulugod sa kanilang sarili.

At kaya ang mga marunong ay lalong dumudunong, at ang mga mangmang ay nananatiling nakabaon sa lubak ng kanilang sariling kahangalan.

Pebrero 24

“Si Adan...ay nagkaanak ng isang lalaki na kawangis niya, ayon sa kanyang larawan.” (Genesis 5:3)

Isang pangunahing katotohanan ng pisikal na buhay na tayo ay nagkakaanak ng mga anak na kawangis natin, ayon sa ating larawan. Si Adan ay nagkakaanak ng isang lalaki na kawangis niya, at tinawag niya ang kanyang pangalan na Set. Nang makita ng mga tao si Set, malamang na sinabi nila ang sinasabi na ng mga tao mula noon: “Kung ano ang ama, siya ang anak.”

Isa ring nakapagpapaseryosong katotohanan ng espirituwal na buhay na tayo ay nagkakaanak ng mga anak ayon sa ating larawan. Kapag ginagamit tayo upang ipakilala ang iba sa Panginoong Jesus, hindi nila namamalayang tinataglay nila ang mga katangiang katulad ng sa atin. Dito, hindi ito usapin ng pagmamana kundi ng paggaya. Tumitingala sila sa atin bilang huwaran ng kung ano ang dapat maging isang Cristiano at hindi nila namamalayang hinuhubog nila ang kanilang pag-uugali ayon sa atin. Di-nagtagal, ipinakikita na nila ang pagkakahawig ng pamilya.

Nangangahulugan ito na ang lugar na ibinibigay ko sa Biblia sa aking buhay ang magtatakda ng pamantayan para sa aking mga anak sa pananampalataya. Nangangahulugan ito na ang pagbibigay-diin ko sa panalangin ay magiging kanila rin. Kung ako ay isang sumasamba, malamang na mahahawa rin sila sa katangiang ito.

Kung panghahawakan ko ang mahigpit na hinihingi ng pagkaalagad, iisipin nila na ito ang pamantayan para sa lahat ng mananampalataya. Sa kabilang banda, kung babantuan ko ang mga salita ng Tagapagligtas at mamumuhay para sa kayamanan, katanyagan at kalayawan, maaasahan kong susundan nila ang aking pangunguna.

Ang masisigasig na tagapagdala ng kaluluwa ay may hilig na magkakaanak ng nag-aalab na mga personal na manggagawa.

Ang mga nakasusumpung ng kagalakan at pakinabang sa pagsasaulo ng Kasulatan ay nagpapasa ng pangitaing ito sa kanilang mga espirituwal na anak.

Kung hindi ka regular sa pagdalo sa mga pagtitipon ng kapulungan, halos hindi mo maaasahang magiging iba ang iyong mga tinuturuan. Kung kadalasan kang huli, malamang na mahuhuli rin sila. Kung umuupo ka sa hulihang hanay, huwag kang magtaka kung maimpluwensyahan sila nito na gawin din iyon.

Sa kabilang banda, kung ikaw ay disiplinado, maaasahan, nasa oras at masiglang nakikibahagi, ang iyong mga Timoteo ay susunod sa iyong pananampalataya.

Kaya ang tanong para sa bawat isa sa atin ay, “Kontento na ba ako na magkaanak ng mga anak ayon sa aking sariling larawan?” Nasabi ni Apostol Pablo, “Maging tagasunod kayo sa akin” (1 Corinto 4:16). Masasabi ba natin iyon?

Pebrero 25

*“Mangyari sa inyo ayon sa inyong pananampalataya.”
(Mateo 9:29)*

Nang tanungin ni Jesus ang dalawang bulag kung naniniwala sila na kaya Niya silang bigyan ng paningin, sumagot sila na naniniwala sila. Habang hinihipo Niya ang kanilang mga mata, sinabi Niya, “Mangyari sa inyo ayon sa inyong pananampalataya,” at nadilat ang kanilang mga mata.

Madaling ipasya mula rito na kung may sapat lamang tayong pananampalataya, makukuha natin ang anumang gusto natin, maging kayamanan, kagalingan, o anuman. Ngunit hindi

ganoon. Ang pananampalataya ay dapat nakasalig sa isang salita ng Panginoon, sa isang pangako ng Diyos, sa isang utos ng Kasulatan. Kung hindi, wala itong iba kundi mapanaginiping paniniwala.

Ang natututuhan natin sa ating talata ay ang lawak ng pag-angkin natin sa mga pangako ng Diyos ay nakasalalay sa sukat ng ating pananampalataya. Matapos ipangako kay Haring Joas na magtatagumpay siya laban sa mga taga-Siria, sinabihan siya ni Eliseo na hampasin ang lupa ng kanyang mga palaso. Tatlong beses na humampas si Joas, saka tumigil. Galit na ipinahayag ni Eliseo na ang hari ay magkakaroon lamang ng tatlong tagumpay laban sa Siria gayong maaari sanang lima o anim (2 Hari 13:14-19). Ang sukat ng kanyang tagumpay ay nakasalalay sa kanyang pananampalataya.

Ganoon din sa buhay ng pagkaalagad. Tinawag tayo upang lumakad sa pananampalataya, upang iwan ang lahat. Ipinagbabawal sa atin ang mag-impok ng kayamanan sa lupa. Hanggang saan tayo maglalakas-loob na sundin ang mga utos na ito? Dapat ba nating alisin ang life insurance, health insurance, mga savings account, mga stock at bond? Ang sagot ay, “Mangyari sa inyo ayon sa inyong pananampalataya.” Kung may pananampalataya kang magsabi, “Magtatrabaho ako nang masipag para sa aking kasalukuyang mga pangangailangan at sa mga pangangailangan ng aking pamilya, ilalagay ko ang lahat ng higit doon sa gawain ng Panginoon, at magtitiwala ako sa Diyos para sa hinaharap,” makatitiyak ka nang lubos na aalagaan ng Panginoon ang iyong hinaharap. Sinabi Niya na gagawin Niya ito at ang Kanyang salita ay hindi maaaring mabigo. Kung, sa kabilang banda, nadarama nating dapat tayong gumamit ng “karunungan pantao” sa pamamagitan ng

paghahanda para sa tag-ulan, mamahalin pa rin tayo ng Diyos at gagamitin pa rin tayo ayon sa sukat ng ating pananampalataya.

Ang buhay ng pananampalataya ay gaya ng mga tubig na umaagos mula sa Templo sa Ezekiel 47. Maaari kang lumusong hanggang sa iyong mga bukung-bukong, hanggang sa iyong mga tuhod, hanggang sa iyong mga balakang—o, mas mabuti pa, maaari kang lumangoy sa mga ito.

Ang pinakapiling mga pagpapala ng Diyos, siyempre, ay para sa mga lubos na nagtitiwala sa Kanya. Kapag napatunayan na natin ang Kanyang katapatan at kasapatan, nais na nating itabi ang mga saklay, tukod at unan ng “sentido komun.” O, gaya ng sinabi ng isang tao, “Kapag nakalakad ka na sa ibabaw ng tubig, hindi mo na gugustuhing sumakay muli sa bangka.”

Pebrero 26

“Paano kayo makapaniniwala, kayong tumatanggap ng karangalan sa isa't isa, at hindi hinahanap ang karangalang nagmumula sa iisang Diyos?” (Juan 5:44)

Sa mga salitang ito, ipinahihiwatig ng ating Panginoon na hindi natin maaaring hanapin nang sabay ang pagsang-ayon ng tao at ang pagsang-ayon ng Diyos. Pinagtitiyag din Niya na kapag sinimulan natin ang paghahangad ng pagkilala ng tao, nakapagbigay na tayo ng mabigat na dagok sa buhay ng pananampalataya.

Sa katulad na diwa, ipinahahayag ni Apostol Pablo ang moral na di-pagkakatatugma ng paghahangad sa papuri ng tao at sa papuri ng Diyos: “...sapagkat kung nagbibigay-lugod pa ako sa mga tao, hindi ako magiging lingkod ni Cristo” (Galacia 1:10b).

Hayaan ninyong magbigay ako ng halimbawa. Narito ang isang batang mananampalataya na nais ng mataas na digri sa isang larangan ng teolohiya. Ngunit nais niya ang digri mula sa isang akreditadong unibersidad. Kailangang mula ito sa isang akreditadong institusyon. Sa kasamaang-palad, ang tanging mga akreditadong unibersidad na nag-aalok ng digring iyon ay ang mga tumatanggi sa mga dakilang pundamental na katotohanan ng pananampalataya. Napakahalaga sa kanya na maisulat ang digring iyon kasunod ng kanyang pangalan kaya handa niya itong kunin mula sa mga taong, bagaman kilala bilang mga iskolar, ay mga kaaway ng Krus ni Cristo. Halos hindi maiiwasang madungisan siya sa proseso. Hindi na siya muling nagsasalita nang may gayunding paninindigan.

Ang pagnanais na makilala sa sanlibutan bilang isang iskolar o siyentipiko ay may kaakibat na mga panganib. Nariyan ang tusong panganib na makipagkompromiso, na isakripisyo ang mga prinsipyo ng Biblia para sa mas liberal na paninindigan, na maging mas mapamintas sa mga pundamentalista kaysa sa mga modernista.

Ang mga paaralang Cristiano ay humaharap sa isang masakit na pagpili—kung hihingi o hindi ng akreditasyon mula sa isang kinikilalang ahensya sa daigdig ng edukasyon. Ang pagnanasang maging “akreditado” ay madalas humantong sa pagbabanto ng kanilang pagbibigay-diin sa Biblia at sa pagtanggap ng mga makalamang prinsipyong itinakda ng mga taong walang Espiritu.

Ang bagay na dapat lubos na naisin ay ang maging “subok sa harapan ng Diyos.” Ang kabilang pagpipilian ay napakamahal, sapagkat “sa baryang ipinagbibili natin ang katotohanan, laging

naroon, gaano man kalabo, ang larawan ng Anti-cristo” (F. W. Grant).

Pebrero 27

“Ngunit pinili ng Diyos...ang mahihinang bagay ng sanlibutan upang hiyain ang mga bagay na makapangyarihan.” (1 Corinto 1:27)

Kung kayang kunin ng isang karpintero ang mga itinapon at pira-pirasong tabla at gumawa mula rito ng isang napakagandang muwebles, mas malaking karangalan ito sa kanya kaysa kung ang gagamitin lamang niya ay ang pinakamahuhusay na materyales. Kaya kapag ginagamit ng Diyos ang mga bagay na mangmang, walang halaga at mahihina upang makamit ang maluluwalhating resulta, pinadadakila nito ang Kanyang kahusayan at kapangyarihan. Hindi maiuugnay ng mga tao ang tagumpay sa mga hilaw na materyales; napipilitan silang aminin na ang Panginoon lamang ang karapat-dapat sa karangalan.

Ang aklat ng Mga Hukom ay nagbibigay ng paulit-ulit na mga halimbawa ng paggamit ng Diyos sa mahihinang bagay ng sanlibutan upang hiyain ang mga bagay na makapangyarihan. Si Ehud, halimbawa, ay isang kaliweteng Benjamita. Ang kaliwang kamay sa Kasulatan ay nagsasalita ng kahinaan. Gayunman, pinabagsak ni Ehud si Eglon, hari ng Moab, at nakamit ang kapahingahan para sa Israel sa loob ng walumpung taon (Mga Hukom 3:12-30).

Pumasok si Samgar sa labanan na may hawak na pantaboy ng baka, at gayunman sa di-inaasahang sandatang ito ay pinatay niya ang 600 Filisteo at iniligtas ang Israel (3:31). Si Debora ay

kabilang sa “mahinang kasarian,” ngunit sa kapangyarihan ng Diyos ay nakamit niya ang isang malaking tagumpay laban sa mga Cananeo (4:1; 5:31). Ang 10,000 kawal na naglalakad ni Barak ay hindi kapantay, sa pananaw ng tao, ng 900 karwaheng bakal ni Sisera, ngunit nilinis ni Barak ang larangan (4:10, 13). Si Jael, isa pang kabilang sa “mahinang kasarian,” ay pumatay kay Sisera sa pamamagitan ng isang hindi-sandatang gaya ng tulos ng tolda (4:21). Ayon sa Septuagint, hinawakan niya ang tulos ng kanyang kaliwang kamay. Lumusob si Gideon laban sa mga Midianita na may hukbong binawasan ng Panginoon mula 32,000 hanggang 300 (7:1-7). Ang kanyang hukbo ay inilarawan sa anyo ng isang tinapay na sebada. Dahil ang tinapay na sebada ang pagkain ng mga dukha, ang larawan ay larawan ng karalitaan at kahinaan (7:13). Ang di-pangkaraniwang mga sandata ng hukbo ni Gideon ay mga bangang putik, mga sulo at mga trumpeta (7:10). At na para bang hindi pa iyon sapat upang matiyak ang pagkatalo, kinailangang basagin ang mga banga (7:19). Si Abimelec ay pinabagsak ng kamay ng isang babae na naghagis ng isang piraso ng gilingang bato (9:53). Ang pangalang Tola ay nangangahulugang uod, isang di-magandang pangalan para sa isang tagapagligtas na mandirigma (10:1). Nang una nating makilala ang ina ni Samson, siya ay isang walang pangalan at baog na babae (13:2). Sa wakas, pinatay ni Samson ang 1000 Filisteo sa pamamagitan ng walang iba kundi ng panga ng isang asno (15:15).

Pebrero 28

“Lilipulin Niya sila...upang inyong palayasin sila at lipulin sila.” (Deuteronomio 9:3 NASB)

Sa lahat ng pakikitungo ng Diyos sa sangkatauhan, may kakatwang pagsasanib ng banal at ng pantao.

Kunin ang Biblia, halimbawa. Naroon ang banal na May-akda, at naroon ang mga taong may-akda, na sumulat habang sila ay kinikilos ng Espiritu Santo.

Pagdating sa kaligtasan, ito ay mula sa Panginoon mula simula hanggang wakas. Walang magagawa ang tao upang kitain o maging karapat-dapat dito. Gayunman, kailangan niya itong tanggapin sa pananampalataya. Malinaw na hinihirang ng Diyos ang mga indibidwal sa kaligtasan, ngunit kailangan nilang pumasok sa makipot na pintuan. At kaya isinulat ni Pablo kay Tito ang tungkol sa “pananampalataya ng mga hinirang ng Diyos (Tito 1:1).

Mula sa banal na pananaw, tayo ay “iniingatan ng kapangyarihan ng Diyos.” Gayunman, mayroon ding panig ng tao—“sa pamamagitan ng pananampalataya” (1 Pedro 1:5). “Iniingatan ng kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya.”

Ang Diyos lamang ang makagagawa sa akin na banal. Gayunman, hindi Niya ako gagawing banal nang wala ang aking pakikipagtulungan. Kailangan kong idagdag sa aking pananampalataya ang kagalingan, kaalaman, pagpipigil, pagtitiis, kabanalan, pagmamahal sa kapatid at pag-ibig (2 Pedro 1:5-7). Kailangan kong isuot ang buong baluti ng Diyos (Efeso 6:13-18). Kailangan kong hubarin ang lumang pagkatao at isuot ang bagong pagkatao (Efeso 4:22-24). Kailangan kong lumakad sa Espiritu (Galacia 5:16).

Matatagpuan mo ang pagsasanib ng banal at ng pantao sa buong larangan ng ministryong Cristiano. Nagtatanim si

Pablo, nagdidilig si Apolos, ngunit ang Diyos ang nagpapalago (1 Corinto 3:6).

Pagdating natin sa pamumuno sa lokal na iglesia, natututuhan natin na ang Diyos lamang ang makagagawa sa isang tao na maging matanda. Ipinaalala ni Pablo sa mga matatanda ng Efeso na ang Espiritu Santo ang gumawa sa kanila na mga tagapangasiwa (Mga Gawa 20:28). Gayunman, kasangkot ang sariling kalooban ng tao. Kailangan niyang naisin ang gumanap ng pangangasiwa (1 Timoteo 3:1 JND).

Sa wakas, sa talatang pinagsimulan natin, nakikita natin na ang Diyos ang lumilipol sa ating mga kaaway, ngunit *tayo* ang kailangang magpalayas at lumipol sa kanila (Deuteronomio 9:3 NASB).

Upang maging timbang na mga Cristiano, kailangan nating kilalanin ang pagsasanib na ito ng banal at ng pantao. Kailangan nating manalangin na para bang ang lahat ay nakasalalay sa Diyos ngunit magtrabaho na para bang ang lahat ay nakasalalay sa atin. O upang hiramín ang panawagan noong panahon ng digmaan, “Purihin ang Panginoon at ipasa ang bala.” Gaya ng iminungkahi ng isang tao, kailangan nating ipanalangin ang isang mabuting ani ngunit patuloy na magbungkal.

Pebrero 29

“Si Jesu-Cristo...ay Panginoon ng lahat “(Mga Gawa 10:36)

Isa sa mga dakilang tema ng Bagong Tipan ang pagka-Panginoon ni Jesu-Cristo. Paulit-ulit tayong pinaaalalahanan na Siya ay Panginoon at na dapat nating ibigay sa Kanya ang lugar na iyon sa ating buhay.

Ang koronahan si Jesus bilang Panginoon ay nangangahulugang isuko ang ating buhay sa Kanya. Nangangahulugan ito na wala tayong sariling kalooban, kundi ang Kanyang kalooban ang higit sa lahat nating ninanais. Nangangahulugan ito ng pagkukusang pumunta saanman, gawin ang anuman, at sabihin ang anumang naisin Niya. Nang tanungin ni Josue ang pinuno ng hukbo ng Panginoon, “Ikaw ba ay para sa amin o laban sa amin?” sumagot ang pinuno, sa diwa, “Hindi Ako dumating upang tumulong o humadlang sa inyo. Dumating Ako upang mamahala” (tingnan ang Josue 5:14). Kaya hindi dumarating ang Panginoon bilang isang uri ng niluwalhating katulong; dumarating Siya upang hawakan ang kataas-taasang pamamahala sa ating buhay.

Makikita ang kahalagahan ng pagka-Panginoon sa katotohanang samantalang ang salitang “Tagapagligtas” ay lumilitaw lamang nang 24 na beses sa Bagong Tipan, ang salitang “Panginoon” ay lumilitaw nang 522 beses.

Makahulugan din na samantalang palaging sinasabi ng mga tao ang “Tagapagligtas at Panginoon,” sa ganoong pagkakasunod, laging sinasabi ng Kasulatan ang “Panginoon at Tagapagligtas.”

Ang gawing Panginoon natin si Jesus ang pinakamakawatiran at pinakalohikal na bagay na magagawa natin. Namatay Siya para sa atin; ang pinakamaliit na magagawa natin ay mabuhay para sa Kanya. Binili Niya tayo; hindi na tayo sa ating sarili. “Pag-ibig na kahanga-hanga, napakabanal, ay humihingi ng aming kaluluwa, aming buhay, aming lahat.”

Kung maipagkakatiwala natin sa Kanya ang ating walang hanggang kaligtasan, hindi ba natin maipagkakatiwala sa Kanya ang pamamahala sa ating buhay? “May kakulangan ng katapatan sa pagtitiwala ng walang hanggang kaluluwa sa

Diyos habang ipinagkakait ang buhay na may kamatayan—na nagsasabing ibinibigay sa Kanya ang mas dakila habang ipinagkakait ang mas maliit” (R. A. Laidlaw).

Paano, kung gayon, natin kokoronahan si Jesus bilang Panginoon? Kailangang may isang mapagpasyang karanasan kung kailan sa unang pagkakataon ay ibinibigay natin sa Kanya ang pamamahala, kung kailan ang bawat bahagi ng ating buhay ay inilalagay sa ilalim ng Kanyang soberanong kapangyarihan. Ito ay isang lubos na pagtatalaga na “walang itinitira, walang pag-urong, walang pagsisisi.”

Mula noon, nagiging usapin na ito ng sandali-sandaling pagpapasakop sa Kanyang patnubay, ng paghahandog ng ating katawan sa Kanya upang maipamuhay Niya ang Kanyang buhay sa pamamagitan natin. Ang mapagpasyang sandali ay nagiging isang proseso.

Makatwiran ito! Sa Kanyang karunungan, pag-ibig at kapangyarihan, mas mahusay Niyang mapapatakbo ang ating buhay kaysa sa kaya natin.

Marso

Marso 1

“Hindi ba labindalawa ang oras sa isang araw?” (Juan 11:9)

Nang imungkahi ni Jesus na bumalik sa Judea, takot na takot ang mga alagad. Kamakailan lamang ay tinangka ng mga Judio na batuhin Siya roon, at ngayon ay nagsasalita Siya tungkol sa muling pagdalaw. Bilang sagot sa pangamba ng mga alagad, sinabi ni Jesus, “Hindi ba labindalawa ang oras sa isang araw?” Sa unang tingin, parang walang kaugnayan ang tanong na ito sa kanilang pinag-uusapan. Ngunit ito ang sinasabi ng Tagapagligtas! Ang araw ng paggawa ay binubuo ng labindalawang oras. Kapag ang isang tao ay nakasuko sa Diyos, ang bawat araw ay may takdang programa. Walang anumang makahahadlang sa pagtupad ng programang iyon. Kaya kahit bumalik si Jesus sa Jerusalem, at kahit tangkain muli ng mga Judio na patayin Siya, hindi sila magtatagumpay. Hindi pa tapos ang Kanyang gawain. Hindi pa dumarating ang Kanyang oras.

Totoo sa bawat anak ng Diyos na siya ay “hindi mamamatay hangga’t hindi tapos ang kanyang gawain.” Ito ay dapat magbigay ng malaking kapayapaan at katatagan sa ating buhay. Kung namumuhay tayo sa kalooban ng Diyos, at kung sinusunod natin ang makatwirang mga tuntunin ng kalusugan at kaligtasan, hindi tayo mamamatay kahit isang saglit nang mas maaga sa takdang oras. Walang anumang darating sa atin nang hiwalay sa Kanyang pinahihintulutang kalooban.

Maraming Cristiano ang nagkakasakit sa kakaalala tungkol sa pagkaing kinakain nila, sa tubig na iniinom nila, sa hanging

nilalanghap nila. Sa ating lipunang laging alerto sa polusyon, laging may bagay na nagpapahiwatig na kumakatok na ang kamatayan sa pintuan. Ngunit hindi kailangan ang ganitong pagkabalisa. “Hindi ba labindalawa ang oras sa isang araw?” Hindi ba’t naglagay ang Diyos ng bakod sa palibot ng mananampalataya (Job 1:10) na hindi kayang pasukin ng diyablo?

Kung pinaniniwalaan natin ito, maililigtas tayo nito sa maraming panghihinayang at pagdududa sa nangyari na. Hindi natin sasabihing, “Kung dumating lang sana nang mas maaga ang ambulansiya” o “Kung natuklasan lang sana ng doktor ang bukol apat na linggo nang mas maaga” o “Kung sa ibang eroplano lang sana sumakay ang asawa ko.” Ang ating buhay ay pinlano ng walang-hanggang karunungan at sa walang-hanggang kapangyarihan. May sakdal Siyang talaorasan para sa bawat isa sa atin, at ang Kanyang mga tren ay tumatakbo sa sakdal na iskedyul.

Marso 2

“Ang bunga ng Espiritu ay pag-ibig...” (Galacia 5:22)

Ang pariralang “ang bunga ng Espiritu” ay nagtuturo sa atin sa simula pa lamang na ang mga kabutihang kasunod nito ay magagawa lamang ng Espiritu Santo. Ang taong hindi pa nagbabalik-loob ay walang kakayahang magpakita ng alinman sa mga biyayang ito. Kahit ang tunay na mananampalataya ay walang kapangyarihang gawin ang mga ito sa sarili niyang lakas. Kaya kapag iniisip natin ang mga biyayang ito, dapat nating tandaan na ang mga ito ay higit sa karaniwan at hindi mula sa sanlibutang ito.

Halimbawa, ang pag-ibig na binabanggit dito ay hindi ang **eros** ng pagnanasa, o ang **philia** ng pagkakaibigan, o ang **storge** ng pagmamahal sa kapamilya. Ito ay pag-ibig na **agape**—ang uri ng pag-ibig na ipinakita ng Diyos sa atin at nais Niyang ipakita rin natin sa iba.

Hayaan ninyong magbigay ako ng halimbawa! Si Dr. T. E. McCully ang ama ni Ed McCully, isa sa limang batang misyonerong pinatay ng mga Indiyong Auca sa Ecuador. Isang gabi, habang magkasama kaming nakaluhod ni Dr. McCully sa Oak Park, Illinois, bumalik ang kanyang isip sa Ecuador at sa Ilog Curaray na nag-iingat ng lihim kung saan naroon ang bangkay ni Ed. Nanalangin siya, “Panginoon, pahabain Mo ang buhay ko hanggang makita kong maligtas ang mga taong pumatay sa aming mga anak, upang mayakap ko sila at sabihin sa kanilang mahal ko sila dahil mahal nila ang aking Cristo.” Nang tumayo kami, nakita ko ang mga luhanang paliku-likong umaagos sa kanyang mga pisngi.

Sinagot ng Diyos ang panalanging iyon ng pag-ibig. Ang ilan sa mga Indiyong Auca na iyon ay nagpahayag nang maglaon ng pananampalataya kay Cristo. Nagpunta si Dr. McCully sa Ecuador, nakilala ang mga lalaking pumatay sa kanyang anak, niyakap sila, at sinabi sa kanilang mahal niya sila dahil mahal nila ang kanyang Cristo.

Iyan ang pag-ibig na **agape**. Ito ay walang kinikilingan, hinahanap ang pinakamataas na kabutihan ng lahat—ng pangit at ng magandang-lalaki, ng kaaway at ng kaibigan. Ito ay walang kondisyon, walang hinihinging kapalit sa patuloy nitong pagbibigay. Ito ay mapagsakripisyo, hindi alintana ang halaga. Ito ay hindi makasarili, mas nag-aalala sa pangangailangan ng iba kaysa sa sarili nito. Ito ay dalisay,

malaya sa anumang bahid ng pagkainip, inggit, kapalaluan, paghihiganti o pagkamuhi.

Ang pag-ibig ang pinakadakilang kabutihan ng buhay Cristiano. Kung wala ito, walang halaga ang pinakamarangal nating mga pagsisikap.

Marso 3

“Ang bunga ng Espiritu ay.. .kagalakan.” (Galacia 5:22)

Hindi kailanman natatagpuan ng tao ang tunay na kagalakan hangga’t hindi niya natatagpuan ang Panginoon. Pagkatapos ay pumapasok siya sa tinatawag ni Pedro na “kagalakang hindi masayod ng salita at puspos ng kaluwalhatian” (1 Pedro 1:8).

Sinuman ay makapagagalak kapag mabuti ang kalagayan, ngunit ang kagalakang bunga ng Espiritu ay hindi bunga ng mga kalagayan sa lupa. Nagmumula ito sa ating kaugnayan sa Panginoon at sa mahahalagang pangakong ibinigay Niya sa atin. Kailangan munang maalisi si Cristo sa Kanyang trono bago tuluyang maagawan ng kagalakan ang Iglesya.

Ang kagalakang Cristiano ay maaaring makasabay ng pagdurusa. Pinagsasama ni Pablo ang dalawa nang banggitin niya ang “buong pagtitiis at pagpapahinuhod na may kagalakan” (Colosas 1:11). Tinanggap ng mga banal sa Tesalonica ang salita “sa gitna ng maraming kapighatian, na may kagalakan ng Espiritu Santo” (1 Tesalonica 1:6). Ang mga banal na nagdusa sa paglipas ng mga siglo ay nagpatotoo kung paanong binigyan sila ng Panginoon ng mga awit sa gabi.

Ang kagalakan ay maaaring makasabay ng kalungkutan. Ang mananampalataya ay maaaring tumayo sa tabi ng libingan ng

isang mahal sa buhay, lumuha sa pagkawala nito, ngunit magalak sa kaalamang ang mahal niya ay nasa harapan na ng Panginoon.

Ngunit ang kagalakan ay hindi maaaring makasabay ng kasalanan. Tuwing nagkakasala ang isang Cristiano, nawawala ang kanyang awit. Hangga't hindi niya ipinahahayag at tinatalikuran ang kasalanang iyon, hindi naibabalik ang kagalakan ng kanyang kaligtasan.

Sinabihan ng Panginoong Jesus ang Kanyang mga alagad na magalak kapag sila ay nilalait, inuusig at pinararatangan nang walang katotohanan (Mateo 5:11, 12). At nagalak nga sila! Hindi pa natatagalan, mababasa natin na sila ay umalis sa hukuman, “nagagalak na sila’y ibinilang na karapat-dapat na magtiis ng kahihiyan alang-alang sa Kanyang pangalan” (Mga Gawa 5:41).

Lumalago ang ating kagalakan habang lumalago tayo sa pagkakilala sa Panginoon. Sa simula, marahil, nakapagagalak tayo sa maliliit na inis, sa mga matagal nang karamdaman at sa mga walang-kuwentang abala. Ngunit nais tayong dalhin ng Espiritu ng Diyos sa puntong makikita natin ang Diyos kahit sa pinakamasamang kalagayan at magagalak sa kaalamang sakdal ang Kanyang daan. Tayo ay may espirituwal na kahustuhan kapag nasasabi natin kasama ni Habakuk, “Bagaman ang puno ng igos ay hindi mamumulaklak, at walang bunga sa mga puno ng ubas; ang bunga ng olibo ay maglilikat, at ang mga bukid ay hindi magbibigay ng pagkain; ang kawan ay mahihiwalay sa kulungan, at walang bakahan sa mga silungan; gayunma’y magagalak ako sa Panginoon, mag-uunlak ako sa Diyos ng aking kaligtasan” (Habakuk 3:17, 18).

Marso 4

“Ang bunga ng Espiritu ay... *kapayapaan*...” (Galacia 5:22)

Sa sandaling tayo ay inaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, mayroon tayong **kapayapaan sa Diyos** sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo (Roma 5:1). Ibig sabihin, natapos na ang alitan sa pagitan natin at ng Diyos sapagkat mabisang hinarap ni Cristo ang sanhi ng alitang iyon —ang ating mga kasalanan.

Mayroon din tayong **kapayapaan ng budhi** dahil alam nating tapos na ang gawain, binayaran na ni Cristo ang parusa ng ating mga kasalanan, at kinalimutan na ng Diyos ang mga iyon.

Ngunit nais din ng Espiritu Santo na tamasahin natin ang **kapayapaan ng Diyos** sa ating mga puso. Ito ang kahinahunan at katiwasayang nagmumula sa kaalamang ang ating mga panahon ay nasa mga kamay ng Diyos at walang anumang mangyayari sa atin nang hiwalay sa Kanyang pinahihintulutang kalooban.

Kaya maaari tayong manatiling kalmado kapag pumutok ang gulong natin sa mataong highway. Hindi natin kailangang mawalan ng hinahon kapag dahil sa matinding trapiko ay naiwan tayo ng eroplano. Ang kapayapaan ay nangangahulugang pananatiling mahinahon sa isang banggaan ng sasakyan. O kapag nagliyab ang mantika sa kalan sa kusina.

Ang bungang ito ng Espiritu ang nagpangyari kay Pedro na makatulog nang mahimbing sa bilangguan, kay Esteban na ipanalangin ang mga sumasalakay na pumatay sa kanya, kay Pablo na aliwin ang iba sa isang pagkawasak ng barko.

Kapag ang isang eroplano ay pumasok sa malakas na turbulence sa malinaw na himpapawid, at itinatapon-tapon na parang balahibo sa unos, kapag ang dulo ng mga pakpak ay bumabaluktot nang labintatlong talampakan, kapag karamihan sa mga pasahero ay nagsisigawan habang ang eroplano ay sumusuray, bumabagsak, umaangat at sumisisid, ang kapayapaan ang nagpapangyari sa mananampalataya na iyuko ang kanyang ulo, ipagkatiwala ang kanyang kaluluwa sa Diyos, at purihin ang Diyos anuman ang kalabasan.

O upang ibahin ang halimbawa, maaaring bigyan tayo ng Espiritu ng Diyos ng kapayapaan kapag nakaupo tayo sa opisina ng doktor at narinig siyang nagsabi, “Ikinalulungkot kong sabihin ito, pero ito ay kanser.” Kaya Niya tayong tulungang sumagot, “Handa na akong umalis, Doktor. Ako ay ligtas sa biyaya ng Diyos, at para sa akin ito ay ‘wala sa katawan, nasa tahanan kasama ng Panginoon.’”

Kaya sa mga salita ng magandang himno ni Bickerstith, maaari tayong magkaroon ng “Kapayapaan, sakdal na kapayapaan, sa madilim na sanlibutang ito ng kasalanan...sa gitna ng dagsa ng mga tungkulin...habang dumadaluyong sa paligid ang mga kalungkutan...habang malayo ang mga mahal sa buhay...habang lubos na di-alam ang ating hinaharap” sapagkat “Kilala namin si Jesus, at Siya ay nasa trono.”

Marso 5

“Ang bunga ng Espiritu ay...pagpapahinuhod...” (Galacia 5:22)

Ang pagpapahinuhod ay ang kabutihang matiyaga, at matagumpay pa nga, na nagtitiis sa mga nakaiinis na bagay sa

buhay. Bagaman maaari itong tumukoy sa matiyagang pagtugon sa masasamang kalagayan, kadalasan ay tumutukoy ito sa maawaing pagtitiis sa mga panggagalit ng mga tao.

Ang Diyos ay mapagpahinuhod sa tao. Isipin sandali ang matinding pagkamakasalanan ng sangkatauhan sa kasalukuyan –ang paggawang legal ng prostitusyon, ang pagpapalaganap ng homoseksuwalidad, ang mga batas na nagpapahintulot ng aborsiyon, ang pagkasira ng pag-aasawa at ng tahanan, ang lansakang pagtangga sa mga pamantayang moral, at, siyempre, ang pinakarurok ng kasalanan ng tao—ang lubos na pagtangga sa Anak ng Diyos bilang tanging Panginoon at Tagapagligtas. Halos hindi masisisi ang Diyos kung pupuksain Niya ang sangkatauhan sa isang hampas. Ngunit hindi Niya ito ginagawa. Ang Kanyang kabutihan ay naglalayong akayin ang mga tao sa pagsisisi. Hindi Niya nais na ang sinuman ay mapahamak.

At kalooban Niya na ang pagpapahinuhod na ito ay makita rin sa buhay ng Kanyang bayan habang sila ay sumusuko sa Espiritu Santo. Ibig sabihin, hindi tayo dapat madaling magalit. Hindi tayo dapat basta-basta sumabog sa galit. Hindi natin dapat subuking gumanti sa mga taong nagkasala sa atin. Sa halip, dapat nating ipakita ang tinawag ng isang tao na “isang uri ng matagumpay na pagtitiis.”

Nang tinitiiis nina Corrie at Betsie ten Boom ang di-mailarawang mga paghihirap sa kampong piitan, madalas sabihin ni Betsie na kailangan nilang tulungan ang mga taong ito pagkatapos silang mapalaya. Kailangan talaga nilang humanap ng paraan upang matulungan sila. Inakala ni Corrie, siyempre, na ang kapatid niya ay nagpaplano ng isang programa upang maibangon ang mga biktima ng mga Nazi.

Hanggang sa kalaunan pa lamang naunawaan ni Corrie na ang tinutukoy ni Betsie ay ang mga umuusig sa kanila. Nais niyang humanap ng paraan upang turuan silang umibig. Sinabi ni Corrie, “At muli akong nagtaka, hindi sa unang pagkakataon, kung anong uri ng tao siya, itong kapatid kong ito...anong uri ng daan ang kanyang nilalakaran habang ako’y pagal na naglalakad sa tabi niya sa lupang napakatigas” (The Hiding Place, p. 175).

Ang daang nilakaran ni Betsie ay ang daan ng pagpapahinuhod. At nilakaran din ito ni Corrie, sa kabila ng kanyang mapagpakumbabang pagtangga.

Marso 6

“Ang bunga ng Espiritu ay...kagandahang-loob...” (Galacia 5:22 NASB)

Ang King James Version ay may salitang “kahinahunan” dito ngunit halos lahat ng makabagong salin ay may “kagandahang-loob.” “Ang bunga ng Espiritu ay...kagandahang-loob.”

Inilalarawan ng kagandahang-loob ang malumanay, magiliw at mapagbigay na disposisyon na nagbubunga ng paggawa ng mga pabor, ng pagpapakita ng awa, at ng pagkakaloob ng mga kapakinabangan sa iba. Ang taong may kagandahang-loob ay magiliw, hindi mabagsik; madamayin, hindi walang-pakialam; at matulungin, hindi umiiwas. Siya ay maalalahanin, mahabagin at mapagkawanggawa.

May likas na kagandahang-loob na ipinapakita kahit ng mga tao ng sanlibutan sa isa’t isa. Ngunit ang kagandahang-loob na bunga ng Espiritu ay higit sa karaniwan. Lumalampas ito sa anumang kayang gawin ng tao sa kanyang sarili. Pinapangyari

nito ang mananampalataya na magpahiram nang walang inaasahang kapalit. Pinapangyari nito na siya ay magpatuloy sa kanyang tahanan ng mga taong hindi makagaganti sa kanya. Pinapangyari nito na suklian niya ng kagandahang-asal ang bawat insulto. Isang Cristianong estudyante sa unibersidad ang nagpakita ng ganitong higit-sa-karaniwang kagandahang-loob sa isang kapwa estudyanteng lasenggo. Naging napakarumal-dumal na ng huli kaya itinakwil na siya ng kanyang mga kaklase at sa wakas ay pinalayas sa kanyang tinutuluyan. May sobrang kama ang Cristiano sa kanyang kuwarto kaya inanyayahan niya ang lasenggo na tumira kasama niya. Maraming gabing kinailangang linisin ng mananampalataya ang suka ng kanyang kasama sa kuwarto, hubaran siya, paliguan at ihiga sa kama. Ito ay isang kahanga-hangang pagpapakita ng kagandahang-loob na Cristiano.

At—upang tapusin ang kuwento—nagbunga ito. Minsan, sa panahong hindi siya lasing, tinanong ng lalaking iyon nang may inis, “Hoy, tingnan mo nga, bakit mo ginagawa ang lahat ng ito para sa akin? Ano ba ang habol mo?” Sumagot ang Cristiano, “Ang kaluluwa mo ang habol ko”—at nakamit nga niya ito.

Isang araw, habang nililinis ni Dr. Ironside ang silong ng kanyang bahay, tinawag niya ang isang Judiong mamimili ng lumang gamit upang hakutin ang mga papel, magasin, basahan at mga piraso ng metal. Nagkunwari si Dr. Ironside na seryosong nakikipagtawaran para sa magandang presyo ng mga lumang gamit, ngunit siyempre, ang mamimili ang nanalo. Nang dinadala na niya ang huling karga sa kanyang trak, tinawag siyang pabalik ng mabait na si H. A. I., at sinabi, “Ay, may nakalimutan ako. Nais kong ibigay ito sa iyo sa Pangalan

ng Panginoong Jesus.” At iniabot niya sa kanya ang limampung sentimo.

Umalis ang mamimili ng lumang gamit na nagsasabing, “Wala pang nagbigay sa akin ng anuman sa Pangalan ni Jesus kailanman.”

“Ang bunga ng Espiritu ay...kagandahang-loob.”

Marso 7

“Ang bunga ng Espiritu ay...kabutihan...” (Galacia 5:22)

Ang kabutihan ay nangangahulugang kahusayan ng pagkatao. Inilarawan ito ng isang tao bilang “kabanalang nasasangkapan sa bawat punto,” na ang ibig sabihin lamang ay ang taong may ganito ay mabait, marangal at matuwid sa bawat larangan ng buhay.

Ang kabutihan ay kabaligtaran ng kasamaan. Ang isang masamang tao ay maaaring mapanlinlang, imoral, taksil, di-makatarungan, malupit, makasarili, mapoot, mapag-imbot, at/o di-mapagpigil. Ang mabuting tao, bagaman hindi sakdal, ay nagpapakita ng katotohanan, katarungan, kalinisan at iba pang kahalintulad na kanais-nais na katangian.

Pinagkaiba ni Apostol Pablo ang taong matuwid at ang taong mabuti sa Roma 5:7. Ang taong matuwid ay makatarungan, tapat at tuwiran sa kanyang mga pakikitungo, ngunit maaaring malamig at malayo siya sa iba. Ang taong mabuti, sa kabilang dako, ay mapagmahal at kaibig-ibig. Bihirang may mamatay para sa isang taong matuwid, ngunit maaaring may mangahas na mamatay para sa isang taong mabuti.

Gayunman, dapat nating tandaan na ang kabutihan ay maaaring maging matatag. Hindi magiging mabuti ang palampasin o ipagwalang-bahala ang kasalanan. Kaya ang kabutihan ay maaaring sumaway, magtuwid at magdisiplina. Nakikita natin ito nang linisin ng Panginoong Jesus, na Siyang kabutihang nagkatawang-tao, ang Templo.

Isang natatanging katangian ng kabutihan ay kaya nitong daigin ang kasamaan. Sumulat si Pablo sa mga mananampalataya sa Roma, “Huwag kang padaig sa masama, kundi daigin mo ng mabuti ang masama” (Roma 12:21). Kapag hinayaan nating sirain ng pagkamuhi ng iba ang ating disposisyon, dinaig tayo ng kanyang kasamaan. Ngunit kapag tayo ay umangat dito at nagpakita ng biyaya, awa at pag-ibig, dinaig natin ng mabuti ang masama.

Ikinuwento ni Murdoch Campbell ang tungkol sa isang maka-Diyos na ministro sa Highlands na ang asawa ay nagsikap na gawing miserable ang kanyang buhay. Isang araw, habang binabasa niya ang kanyang Biblia, inagaw ito ng babae mula sa kanyang mga kamay at itinaon sa apoy! Tumingin siya sa mukha nito at mahinahong nagsabi, “Sa palagay ko’y hindi pa ako kailanman nakaupo sa tabi ng mas mainit na apoy.” Dinaig ng kanyang kabutihan ang kasamaan ng babae. Naging kaibig-ibig at magiliw na asawa ito. Gaya ng sinabi ni Campbell, “Ang kanyang Jezebel ay naging isang Lydia. Ang kanyang tinik ay naging isang liryo.” Nagtagumpay ang kabutihan!

Marso 8

“Ang bunga ng Espiritu ay...pananampalataya...” (Galacia 5:22)

Ang bungang ito ng Espiritu ay karaniwang inuunawang katapatan. Hindi ito ang pananampalatayang nagliligtas, o ang pagtitiwalang ginagamit natin sa Diyos araw-araw (bagaman maaaring kasama ito). Sa halip, ito ang ating katapatan at pagiging maaasahan sa ating pakikitungo sa Panginoon at sa isa't isa. Inilarawan ito ng isang tao bilang pagiging “tapat sa sarili, sa sariling likas, sa anumang pangakong binitiwang, sa anumang tiwalang ipinagkatiwala.”

Kapag sinasabi nating ang salita ng isang tao ay kanyang panata, ang ibig nating sabihin ay sa pakikitungo sa kanya, hindi na kailangan ang nakasulat na kontrata. Kung pumayag siyang gawin ang isang bagay, maaasahan siyang gagawin niya ito.

Ang taong tapat ay dumarating sa takdang oras sa mga tipanan, nagbabayad ng kanyang mga bayarin sa takdang panahon, regular na dumadalo sa mga pagtitipon ng lokal na kapulungan, ginagawa ang mga gawaing iniatang sa kanya nang hindi na kailangang laging paalalahanan. Siya ay di-natitinag na tapat sa kanyang mga panata sa kasal at di-nagkukulang sa pagtupad ng kanyang mga pananagutan sa pamilya. Masigasig siya sa paglalaan ng pera para sa gawain ng Panginoon at maingat din sa kanyang pangangasiwa ng panahon at mga talento.

Ang katapatan ay nangangahulugang pagiging tapat sa sariling salita, kahit sa malaking personal na kapalit. Ang taong tapat ay “sumusumpa sa kanyang sariling kapinsalaan, at hindi nagbabago” (Awit 15:4c NASB). Sa ibang salita, hindi niya kinakansela ang isang paanyaya sa hapunan kapag nakatanggap siya ng isa pang nangangako ng mas masarap na handa o mas kaaya-ayang kasama. Hindi niya tinatalikuran ang

isang gawaing iniatang sa kanya upang mamasyal (maliban kung nakahanap muna siya ng kasiya-siyang kapalit). Ibinebenta niya ang kanyang bahay sa napagkasunduang presyo kahit may mag-alok sa kanya nang maglaon ng \$10,000 pa.

Ang sukdulan ng katapatan ay ang pagiging handang mamatay kaysa itakwil ang sariling katapatan kay Cristo. Nang hingin ng hari na bawiin ng isang tapat na Cristiano ang kanyang pagpapahayag kay Cristo, sumagot ang lalaki, “Inisip ito ng puso; sinabi ito ng bibig; nilagdaan ito ng kamay; at kung kinakailangan, sa biyaya ng Diyos ay tatatakan ito ng dugo.” Nang alukin si Polycarp ng buhay kapalit ng pagtatatwa sa Panginoon, pinili niyang sunugin sa tulos, na nagsasabing, “Walumpu’t anim na taon kong pinaglingkuran ang aking Panginoon. Hindi Niya ako kailanman ginawan ng anumang masama, at hindi ko maitatatwa ang aking Panginoon at Guro ngayon.”

Ang mga martir ay naging tapat hanggang kamatayan, at tatanggap ng putong ng buhay (Apocalipsis 2:10).

Marso 9

“Ang bunga ng Espiritu ay...kaamuan...” (Galacia 5:23)

Kapag iniisip natin ang kaamuan, malamang na maisip natin si Caspar Milquetoast, ang tauhan sa komiks na siyang larawan ng pagkamahiyain at kahinaan. Ngunit ang bungang ito ng Espiritu ay ibang-iba. Nagmumula ito sa higit-sa-karaniwang kapangyarihan, hindi sa kahinaan.

Tumutukoy ito una sa lahat sa mapagmahal na pagpapasakop ng mananampalataya sa lahat ng pakikitungo ng Diyos sa

kanyang buhay. Ang taong maamo ay yumuyuko sa kalooban ng Diyos nang walang paghihimagsik, pagtatanong o pagrereklamo. Itinuturing niyang “ang Diyos ay napakarunong upang magkamali at napakamapagmahal upang maging malupit.” Dahil nauunawaan niyang walang nagkataon o aksidente lamang, naniniwala siyang pinagtutulung-tulong ng Diyos ang lahat ng bagay para sa ikabubuti sa kanyang buhay.

Saklaw rin ng kaamuan ang kaugnayan ng mananampalataya sa iba. Dito siya ay hindi nagtatampok sa sarili, hindi mapagggiit ng sarili, at mapagpakumbaba, hindi mapagmataas. Ang taong maamo ay isang taong namumuhay nang may pusong wasak. Kapag may nasabi o nagawa siyang mali, dinadaig niya ang kapalaluan sa pagsasabing, “Patawad. Pakiusap, patawarin mo ako!” Mas gugustuhin pa niyang mapahiya kaysa mawalan ng paggalang sa sarili. Kapag nagdurusa siya dahil sa paggawa ng tama, matiyaga niya itong tinitiiis nang walang anumang isip na lumaban. Kapag pinararatangan siya nang walang katotohanan, pinipigilan niya ang sariling ipagtanggol ang sarili. Gaya ng sinabi ni Trench, tinatanggap ng taong maamo ang mga pinsala at insulto ng iba bilang pinahintulutan ng Diyos para sa kanyang pagtutuwid at paglilinis.

Inilarawan ng isang tao ang taong maamo bilang “isang tumatanggap sa kalooban ng Diyos nang walang hinanakit, na kayang maging malumanay at mahinahon dahil sa panloob na lakas, at nasa ilalim ng sakdal na pamamahala ng Diyos.” Nang sabihin ng isang miyembro ng kanyang iglesya kay Dr. Alexander Whyte na ang isang kapwa ministro ay binabatikos bilang isang hindi mananampalataya, nag-alab sa galit si Dr. Whyte. Nang idagdag ng miyembro na sinabi rin ng pumupuna na si Dr. Whyte mismo ay hindi tunay na mananampalataya,

sinabi niya, “Pakiusap, iwan mo muna ang opisina upang mapag-isa ako at masuri ang aking puso sa harapan ng Panginoon.” IYAN ang kaamuan.

Tayong lahat ay tinawag upang pasanin ang pamatok Niya na “maamo at mapagpakumbabang puso.” Habang ginagawa natin ito, nakasusumpong tayo ng kapahingahan para sa ating mga kaluluwa at sa wakas ay mamanahin natin ang lupa.

Marso 10

“Ang bunga ng Espiritu ay...pagpipigil...” (Galacia 5:23)

Ang mas mainam na salin ng huling bungang ito ng Espiritu ay pagpipigil sa sarili. Ang salitang “temperance” sa Ingles ay naiugnay lalo na sa pagpipigil sa paggamit ng mga nakalalasing na inumin. Ang pagpipigil sa sarili ay nagdadala ng kaisipan ng katamtaman o pag-iwas sa bawat larangan ng buhay.

Sa kapangyarihan ng Espiritu Santo, nagagawa ng mananampalataya na pigilan ang sarili sa kanyang buhay-isip, sa kanyang gana sa pagkain at inumin, sa kanyang pananalita, sa kanyang sekswal na buhay, sa kanyang galit at sa bawat iba pang kakayahang ibinigay sa kanya ng Diyos. Hindi niya kailangang maalipin ng anumang simbuyo o pagnanasa.

Ipinaalala ni Pablo sa mga taga-Corinto na ang isang atleta ay nagpipigil sa sarili sa lahat ng bagay (1 Corinto 9:25). Siya mismo ay determinadong hindi siya paaalipin sa anumang bagay (1 Corinto 6:12) kaya hinampas niya ang kanyang katawan at sinupil ito, baka pagkatapos niyang mangaral sa iba, siya mismo ay maitakwil (Tingnan ang 1 Corinto 9:27 RSV).

Iniiwasan ng disiplinadong Cristiano ang labis na pagkain. Kung ang kape, tsaa o Coke ay may hawak sa kanya, itinitigil niya ang bisyong iyon. Tumatanggi siyang maging alipin ng tabako sa anumang anyo. Maingat niyang iniwasan ang paggamit ng mga pampakalma, pampatulog o iba pang gamot, maliban kung ito ay inireseta ng doktor. Kinokontrol niya ang oras na inilalaan sa pagtulog. Kung siya ay ginugulo ng suliranin ng pagnanasa, natututo siyang itaboy ang maruruming isipin, ituon ang isip sa malinis na buhay-isip, at manatiling abala sa makabuluhang gawain. Para sa kanya, ang bawat pagkagumon o kasalanang madaling bumibihag sa kanya ay isang Goliat na dapat daigin.

Madalas nating marinig ang mga Cristianong nagrereklamo na hindi nila maputol ang isang partikular na bisyo. Ang ganitong pagsuko bago pa lumaban ay tiyak na mauuwi sa kabiguan. Ibig sabihin nito ay hindi kayang ibigay ng Espiritu Santo ang kinakailangang tagumpay. Ang totoo, ang mga taong hindi pa nagbabalik-loob, na wala sa kanila ang Espiritu, ay madalas na nakatitigil sa paninigarilyo o pag-inom o pagsusugal o pagmumura. Gaano pa kaya kadali dapat itong magawa ng mga Cristiano sa pamamagitan ng Espiritung nananahan sa kanila!

Ang pagpipigil sa sarili, tulad ng walong iba pang bunga ng Espiritu, ay higit sa karaniwan. Pinapangyari nito ang mga mananampalataya na disiplinahin ang kanilang sarili sa mga paraang hindi mapapantayan ng iba.

Marso 11

“Makipagkasundo ka agad sa iyong kalaban sa usapin habang kasama mo pa siya sa daan; upang hindi ka ibigay

ng iyong kalaban sa hukom, at ng hukom sa tanod, at ikaw ay ibilanggo” (Mateo 5:25 NASB)

Isa sa mga aral sa ibabaw na natututuhan natin sa talatang ito ay hindi dapat hilig ng mga Cristiano ang makipagdemandahan. Likas na reaksiyon ang magmadali sa hukuman upang humingi ng bayad-pinsala sa mga hinaing at pinsala. Ngunit ang mananampalataya ay pinapatnubayan ng mas mataas na mga prinsipyo kaysa sa likas na mga reaksiyon. Ang kalooban ng Diyos ay madalas na salungat sa hilig ng likas na pagkatao.

Ang ating mga hukuman ngayon ay punung-puno ng mga paghahabol dahil sa aksidente, mga demanda sa kapabayaan ng propesyonal, mga kaso ng diborsiyo at mga paghahabol sa mana. Sa maraming kaso, nagmamadali ang mga tao sa abogado sa pag-asang yumaman agad. Ngunit dapat ayusin ng Cristiano ang mga bagay sa kapangyarihan ng pag-ibig at hindi sa mga proseso ng batas. Gaya ng sinabi ng isang tao, “Kung papasok ka sa mga proseso ng batas, ang mga proseso ng batas ang huhuli sa iyo, at babayaran mo ang huling sentimo.”

Ang tanging tiyak na mananalò ay ang abogado; tiyak ang kanyang bayad. Inilarawan ng isang cartoon ang proseso sa ganitong paraan. Hinihila ng nagsakdal ang ulo ng isang baka, hinihila ng nasasakdal ang buntot—at ginagatasan ng abogado ang baka.

Sa 1 Corinto 6, tahasang ipinagbabawal sa mga Cristiano ang makipaghabla laban sa kapwa Cristiano. Una, dapat nilang dalhin ang kanilang mga alitan sa isang taong marunong sa iglesia. Ngunit higit pa riyan, dapat silang maging handang maapi at madaya kaysa makipaghabla sa harap ng mga hukom

ng sistema ng sanlibutang ito. Ito, nagkataon lamang, ay mag-aalis sa lahat ng kaso ng diborsiyo na kinasasangkutan ng mga mag-asawang mananampalataya.

Ngunit paano naman ang mga kaso sa pagitan ng isang mananampalataya at isang hindi mananampalataya? Hindi ba kailangang ipaglaban ng Cristiano ang kanyang mga karapatan? Ang sagot ay mas mabuting talikuran niya ang kanyang mga karapatan upang maipakita na si Cristo ay gumagawa ng pagbabago sa buhay ng tao. Hindi kailangan ang buhay na mula sa Diyos upang magsampa ng kaso laban sa isang nagkasala sa kanya. Ngunit kailangan ang buhay na mula sa Diyos upang ipagkatiwala ang kanyang usapin sa Diyos at gamitin ang kaso bilang pagkakataon upang magpatotoo sa nagliligtas at bumabagong kapangyarihan ni Cristo. Hangga't maaari, dapat siyang mamuhay nang payapa sa lahat ng tao (Roma 12:18).

“Isang lalaki ang nagsimulang magtayo ng bakod sa pagitan niya at ng kanyang kapitbahay. Lumapit ang kapitbahay at nagsabi; ‘Nang bilhin mo ang loteng iyan, bumili ka rin ng isang kaso sa hukuman kasama nito. Ang bakod na iyan ay papasok nang limang talampakan sa lupa ko.’ Sumagot ang lalaki, ‘Alam kong lagi akong magkakaroon ng mabuting kapitbahay sa tabi ko. Ganito ang mungkahi ko: Ikaw na ang magtayo ng bakod kung saan sa tingin mo ito dapat ilagay, ipadala mo sa akin ang singil at babayaran ko ito.’ Hindi kailanman naitayo ang bakod. Hindi na kailangan!” (E. Stanley Jones).

Marso 12

“Yamang ginawa ninyo ito sa isa sa pinakamaliit sa mga kapatid kong ito, ay sa akin ninyo ginawa.” (Mateo 25:40)

Narito ang kapwa isang nakagagantimpalang pampalakas-loob at isang babalang dapat magpahinto sa atin. Anuman ang gawin natin sa mga kapatid ni Cristo ay ibinibilang na ginawa sa Kanya mismo.

Maaari tayong magpakita ng kagandahang-loob sa Panginoong Jesus anumang araw sa pagpapakita ng kagandahang-loob sa isang kapwa mananampalataya. Kapag pinatutuloy natin ang bayan ng Diyos, para na rin nating tinatanggap Siya sa ating mga tahanan. Kung ibinibigay natin sa kanila ang pinakamagandang silid-tulugan, sa Kanya natin ito ibinibigay.

Halos sinuman ay mabilis na gagawin ang lahat ng makakaya para sa Tagapagligtas kung darating Siya bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Ngunit kadalasan ay dumarating Siya sa ating pintuan sa napakapakumbabang anyo, at ito ang sumusubok sa atin. Ang paraan ng pagtrato natin sa pinakamaliit sa Kanyang mga kapatid ay ang paraan ng pagtrato natin sa Kanya.

Isang maka-Diyos na matandang mangangaral ang dumalaw sa isang kapulungan sa pag-asang maibahagi sa mga banal ang mula sa Salita. Wala siyang personal na karisma at marahil ay wala siyang masiglang istilo sa pulpito. Ngunit siya ay lingkod ng Diyos at may mensahe siyang mula sa Panginoon. Sinabi sa kanya ng matatanda na hindi nila siya maaanyayahang manatili para sa mga pagtitipon at iminungkahi nilang pumunta siya sa isang pagtitipon sa ghetto ng mga itim. Pumunta siya, at mainit siyang tinanggap ng mga kapatid doon. Sa linggo ng kanyang mga pagtitipon, inatake siya sa puso at namatay. Para bang sinasabi ng Panginoon sa mga kapatid sa sosyal na kapulungan, “Maaaring hindi ninyo siya ginusto pero ginusto Ko siya. Sa pagtanggì ninyo sa kanya, tinanggihan ninyo Ako.”

Sa kanyang tulang “How the Great Guest Came,” ikinuwento ni Edwin Mark-ham ang isang matandang sapatero na gumawa ng masinsinang paghahanda para sa pangarap niyang pagdalaw ng Panginoon. Hindi kailanman dumating ang Panginoon. Ngunit nang dumating ang isang pulubi, sinuotan ng sapatero ng sapatos ang kanyang mga paa. Nang dumating ang isang matandang babae, tinulungan siya ng sapatero sa kanyang pasan at binigyan siya ng pagkain. Nang dumating ang isang naliligaw na bata, ibinalik siya ng sapatero sa kanyang ina.

Pagkatapos ay narinig niya sa katahimikan ang isang malumanay na tinig:

*Itaas mo ang iyong puso, pagkat tinupad Ko ang Aking salita.
Tatlong ulit Akong dumating sa iyong magiliw na pinto;
Tatlong ulit na ang anino Ko’y nasa iyong sahig.
Ako ang pulubing may sugatang mga paa,
Ako ang babaeng iyong pinakain,
Ako ang batang walang tahanan sa lansangan.*

Marso 13

“Mag-ingat kayo sa inyong naririnig.” (Marcos 4:24)

Pinag-iingat tayo ng Panginoong Jesus sa ating naririnig. May pananagutan tayong bantayan ang pumapasok sa tarangkahan ng tainga, at may pantay na pananagutan tayong gamitin nang wasto ang ating naririnig.

Hindi tayo dapat makinig sa tahasang kasinungalingan. Ang mga kulto ay nagbubuga ng kanilang propaganda sa dami na hindi pa nakikita kailanman. Lagi silang naghahanap ng taong

handang makinig. Sinasabi ni Juan na hindi natin dapat tanggapin sa ating bahay ang mga kultista ni batiin man sila. Sila ay laban kay Cristo.

Hindi tayo dapat makinig sa mapanlinlang na pumipinsala sa pananampalataya. Ang mga kabataan sa mga kolehiyo, unibersidad at seminaryo ay madalas na pinauulanan araw-araw ng mga pagdududa at pagtatatwa tungkol sa Salita ng Diyos. Naririnig nilang ipinapaliwanag palayo ang mga himala, hinahatulan ang Panginoong Jesus sa pamamagitan ng matamlay na papuri at pinalalabnaw ang malinaw na kahulugan ng Kasulatan. Imposibleng maupo sa ilalim ng mapaminsalang aral nang hindi naapektuhan nito. Kahit hindi masira ang pananampalataya ng estudyante, nadudumhan ang kanyang isip. “Maaari bang magdala ng apoy ang tao sa kanyang dibdib, at hindi masunog ang kanyang mga damit? O maaari bang lumakad ang tao sa mainit na бага, at hindi mapaso ang kanyang mga paa?” (Kawikaan 6:27, 28 NASB). Ang maliwanag na sagot ay “Hindi.”

Hindi tayo dapat makinig sa marumi o mahalay na pahiwatig. Ang pinakamasamang uri ng polusyon sa lipunan ngayon ay ang polusyon ng isip. Ang iisang salitang naglalarawan sa karamihan ng mga pahayagan, magasin, aklat, programa sa radyo at TV, pelikula at usapan ng mga tao ay karumihan. Sa patuloy na pagkalantad dito, nanganganib ang Cristiano na mawalan ng pakiramdam sa labis na pagkamakasalanan ng kasalanan. At hindi lamang iyan ang panganib! Kapag tinatanggap natin sa ating isip ang mga kuwentong marumi at mahalay, may paraan ang mga ito na bumalik upang gambalain tayo sa ating pinakabanal na mga sandali.

Hindi natin dapat punuin ang ating isip ng mga bagay na walang halaga o walang kabuluhan. Napakaikli ng buhay at napakaapurahan ng gawain para ryan. “Lahat ay dapat maging taimtim sa isang sanlibutang tulad ng atin.”

Sa positibong panig, dapat tayong maging maingat na pakinggan ang Salita ng Diyos. Habang lalo nating binababad ang ating isip sa Salita ng Diyos at sinusunod ang mga banal na utos nito, lalo nating iisipin ang mga kaisipan ng Diyos kasunod Niya, lalo tayong babaguhin sa larawan ni Cristo, at lalo tayong mahihiwalay sa moral na polusyon ng ating kapaligiran.

Marso 14

“Mag-ingat nga kayo kung paano kayo nakikinig.” (Lucas 8:18)

Sa buhay Cristiano, ang tanong ay hindi lamang kung **ano** ang ating naririnig kundi pati kung **paano** tayo nakikinig.

Posibleng makinig sa Salita ng Diyos nang may saloobing walang pakialam. Maaari nating basahin ang Biblia gaya ng pagbasa natin sa anumang ibang aklat, na tila walang pakialam na ang Makapangyarihang Diyos ay nagsasalita sa atin dito.

Maaari tayong makinig nang may mapamintas na saloobin. Dito ay inilalagay natin ang talino ng tao nang higit sa Kasulatan. Tayo ang umuupo bilang hukom sa Biblia sa halip na hayaang ang Biblia ang humatol sa atin.

Maaari tayong makinig nang may mapaghimagsik na saloobin. Kapag dumating tayo sa mga bahaging tumatalakay sa mahigpit na mga hinihingi ng pagkaalagad o sa pagpapasakop

ng mga babae at sa pagtatakip ng ulo, nagagalit tayo nang husto at lubusang tumatangging sumunod.

Maaari tayong maging mga tagapakinig na makakalimutin, tulad ng tao sa Aklat ng Santiago “na tumitingin sa kanyang likas na mukha sa salamin; sapagkat pagkatapos niyang tingnan ang kanyang sarili at umalis, agad niyang nakalimutan kung anong uri ng tao siya” (1:23, 24 NASB).

Marahil ang pinakakaraniwang uri ay ang mga tagapakinig na manhid. Ang mga taong ito ay nakarinig na ng Salita nang napakadalas kaya sila ay naging walang pakiramdam. Nakikinig sila sa sermon nang parang makina. Naging isang nakababagot na nakagawian na lamang ito. Pagod na ang kanilang mga tainga. Ang kanilang saloobin ay, “Ano pa ang maisasabi mo sa akin na hindi ko pa narinig?”

Habang lalo nating naririnig ang Salita ng Diyos nang hindi sinusunod ang ating naririnig, lalo tayong nabibingi bilang hatol. Kung tumatangi tayong makinig, nawawala ang ating kakayahang makinig.

Ang pinakamabuting paraan ng pakikinig ay ang makinig nang may paggalang, pagsunod at kaseryosohan. Dapat nating lapitan ang Biblia nang may determinasyong gawin ang sinasabi nito, kahit walang ibang gumagawa nito. Ang taong marunong ay hindi lamang nakikinig kundi gumagawa. Hinahanap ng Diyos ang mga taong nanginginig sa Kanyang salita (Isaias 66:2).

Pinuri ni Pablo ang mga taga-Tesalonica sapagkat nang marinig nila ang salita ng Diyos, hindi nila ito tinanggap “bilang salita ng mga tao, kundi gaya ng tunay na ito, salita ng Diyos” (1

Tesalonica 2:13). Sa gayunding paraan, dapat tayong mag-ingat kung paano tayo nakikinig.

Marso 15

“Sapagkat ang sinumang magnais iligtas ang kanyang buhay ay mawawalan nito; ngunit ang sinumang mawalan ng kanyang buhay dahil sa akin, ay siyang magliligtas nito.”
(Lucas 9:24)

Sa pangunahin, may dalawang saloobing maaaring taglayin nating mga mananampalataya sa ating buhay. Maaari nating subuking iligtas ito o maaari natin itong sadyang iwala alang-alang kay Cristo.

Ang likas na gawin ay subuking iligtas ito. Maaari tayong mamuhay nang makasarili, sinisikap na protektahan ang ating sarili mula sa pagod at abala. Maaari tayong gumawa ng maingat na mga plano upang mapagaan ang mga dagok sa atin, upang makaiwas sa pagkalugi, upang maiwasan ang anumang uri ng hirap. Ang ating bahay ay nagiging parang pribadong lupain na may mga karatulang “Bawal Pumasok.” Para lamang ito sa pamilya—na may kaunting-kaunting pagpapatuloy sa iba. Ang ating mga desisyon ay batay sa kung paano tayo maaapektuhan ng mga bagay. Kung ginugulo nito ang ating mga plano o nangangailangan ng maraming trabaho o ng paggastos ng pondo upang tulungan ang iba, tumatanggi tayo. Hilig nating magbigay ng labis na pansin sa ating personal na kalusugan, tinatanggi ang anumang paglilingkod na maaaring mangailangan ng mga gabing walang tulog, ng pakikisalamuha sa sakit, o kamatayan, ng anumang panganib sa katawan. Mas inuuna rin natin ang ating personal na hitsura

kaysa sa mga pangangailangan ng mga nasa paligid natin. Sa madaling salita, namumuhay tayo upang paglingkuran ang katawan, na sa loob ng ilang maiikling taon ay kakainin ng mga uod kung hindi pa darating ang Panginoon.

Sa pagsisikap nating iligtas ang ating buhay, nawawala ito sa atin. Dinaranas natin ang lahat ng kalungkutan ng makasariling pamumuhay at nawawalan tayo ng lahat ng pagpapala ng pamumuhay para sa iba.

Ang kahalili nito ay ang iwala ang ating buhay alang-alang kay Cristo. Ito ay buhay ng paglilingkod at ng sakripisyo. Bagaman hindi tayo sumusuong sa di-kinakailangang panganib o naghahanap ng pagkamartir, hindi rin natin tinatalikuran ang tungkulin sa dahilang kailangan nating mabuhay anuman ang mangyari. May isang diwa kung saan “inihahagis natin ang ating kaluluwa at katawan upang aruruhin ng Diyos.”

Itinuturing nating pinakadakilang kagalakan ang gumugol at maubos para sa Kanya. Bukas ang ating tahanan, maaaring gugulin ang ating mga ari-arian, at handa ang ating panahon para sa mga nangangailangan.

Sa ganitong pagbubuhos ng ating buhay para kay Cristo at para sa iba, natatagpuan natin ang buhay na tunay na buhay. Sa pagkawala ng ating buhay, ang totoo ay iniligtas natin ito.

Marso 16

“Sapagka't sinasabi ko sa inyo, na ang bawa't mayroon ay bibigyan; datapuwa't ang wala, pati ng nasa kaniya ay aalisin sa kaniya.” (Lucas 19:26)

Ang salitang “mayroon” sa simula ng talatang ito ay higit pa sa basta pag-aari. Kasama rito ang ideya ng pagsunod sa itinuro

sa atin at ng paggamit sa ibinigay sa atin. Sa madaling salita, hindi lang ito tungkol sa kung ano ang mayroon tayo kundi kung ano ang ginagawa natin sa kung ano ang mayroon tayo.

Narito, kung gayon, ang isang dakilang prinsipyo para sa atin sa pag-aaral ng Biblia. Habang sinusunod natin ang liwanag na tinatanggap natin, binibigyan tayo ng Diyos ng higit pang liwanag. Ang taong pinakamabilis sumulong sa buhay Cristiano ay ang taong desididong gawin ang sinasabi ng Biblia, kahit wala siyang nakikitang ibang gumagawa nito sa kanyang paligid. Sa madaling salita, hindi ito usapin ng talino o “intelligence quotient” ng isang tao. Ang talagang mahalaga ay ang kanyang “obedience quotient”—ang sukat ng kanyang pagsunod. Pinakamadaling binubuksan ng Kasulatan ang mga kayamanan nito sa pusong masunurin. Mahusay ang pagkakasabi ni Hosea: “At ating makikilala, kung ating susundan upang makilala ang Panginoon” (6:3). Habang lalo nating isinasagawa ang itinuro sa atin, lalo ring ihahayag sa atin ng Panginoon. Ang kaalaman na may kasamang pagsasabuhay ay humahantong sa pagpaparami. Ang kaalaman na walang pagsasabuhay ay humahantong sa pagkabulok.

Angkop din ang prinsipyong ito sa paggamit ng ating mga kaloob at talento. Ang taong ang isang mina ay naging sampung mina ay binigyan ng kapamahalaan sa sampung lungsod, at ang taong ang mina ay nakinabang ng lima ay binigyan ng kapamahalaan sa limang lungsod (Mateo 25:16-19).

Ipinapakita nito na ang wastong pagtupad sa ating mga pananagutan ay ginagantimpalaan ng higit na mga pribilehiyo at pananagutan. Ang taong walang ginawa sa kanyang mina ay nawalan nito. Gayundin, ang mga tumatangging gamitin para sa Panginoon ang mayroon sila ay sa kalaunan ay nawawalan

ng kakayahang gawin ito. “Kapag hindi mo ginamit, mawawala sa iyo.”

Alam natin na kapag hindi natin ginagamit ang anumang bahagi ng katawan, ito ay nanghihina o nauubos. Sa patuloy na paggamit nangyayari ang normal na paglago. Gayundin sa buhay espirituwal. Kung ibabaon natin ang ating kaloob, dahil man sa pagkamahiyain o sa katamaran, malalaman na lang natin na isinantabi na tayo ng Diyos at iba na ang ginagamit Niya sa ating lugar.

Kaya napakahalaga na sundin natin ang mga utos ng Kasulatan, angkinin ang mga pangako, at gamitin ang anumang kakayahang ibinigay sa atin ng Diyos.

Marso 17

“Huwag kayong maging gaya ng kabayo, o ng mula.” (Awit 32:9)

Para sa akin, ang kabayo at ang mula ay larawan ng dalawang maling saloobin na maaaring taglay natin kapag hinahanap natin ang patnubay ng Panginoon. Ang kabayo ay gustong sumugod nang pauna; ang mula ay gustong magpahuli. Ang kabayo ay madalas mainipin, mapusok at padalus-dalos. Ang mula naman ay matigas ang ulo, mahirap supilin at tamad. Sinasabi ng mang-aawit na kapwa walang unawa ang dalawang hayop na ito. Pareho silang kailangang pigilin ng busal at renda, kung hindi ay hindi sila lalapit sa kanilang amo.

Ang nais ng Diyos ay maging sensitibo tayo sa Kanyang pag-akay, hindi sumusugod nang pauna ayon sa sarili nating karunungan at hindi rin nagpapaiwan kapag naipakita na Niya ang Kanyang kalooban.

Narito ang ilang praktikal na panuntunan na maaaring makatulong sa bagay na ito.

Hilingin sa Diyos na patunayan ang Kanyang patnubay sa bibig ng dalawa o tatlong saksi. Sinabi Niya, “Sa bibig ng dalawa o tatlong saksi ay mapagtibay ang bawa't salita” (Mateo 18:16b). Maaaring kabilang sa mga saksing ito ang isang talata ng Kasulatan, ang payo ng ibang mga Cristiano, at ang kahanga-hangang pagtatagpo ng mga pangyayari. Kung makakakuha ka ng dalawa o tatlong malinaw na palatandaan ng Kanyang kalooban, hindi ka magkakaroon ng anumang pag-aalinlangan o agam-agam.

Kung hinahanap mo ang patnubay ng Diyos at walang dumarating na patnubay, ang patnubay ng Diyos para sa iyo ay manatili ka kung nasaan ka. Totoo pa rin na “ang kadiliman tungkol sa pag-alis ay liwanag tungkol sa pananatili.”

Maghintay hanggang ang patnubay ay napakalinaw na ang pagtangga ay tahasang pagsuway na. Ipinagbawal sa mga anak ng Israel na kumilos hanggang hindi kumikilos ang haliging ulap at apoy. Walang anumang pagdadahilan sa kanilang panig ang makapagpapawalang-sala sa sariling pagkilos. Ang kanilang pananagutan ay kumilos kapag kumilos ang ulap—hindi mas maaga at hindi mas huli.

Sa wakas, hayaang ang kapayapaan ni Cristo ang maging tagapagpasya sa iyong puso. Iyan ay malayang salin ng Colosas 3:15. Ang ibig sabihin nito ay kapag talagang ang Diyos ang umaakay, iniimpluwensyahan Niya ang ating isipan at damdamin anupa't may kapayapaan tayo tungkol sa tamang daan at walang kapayapaan tungkol sa anumang ibang daan.

Kung tayo ay sabik na malaman ang banal na kalooban at mabilis na sumunod dito, hindi na natin kakailanganin ang busal at renda ng pagdidisiplina ng Diyos.

Marso 18

“Huwag tingnan ng bawa't isa ang sariling kapakanan lamang, kundi pati rin ang kapakanan ng iba.” (Filipos 2:4 NASB)

Ang susing salita sa Filipos 2 ay “iba.” Ang Panginoong Jesus ay nabuhay para sa iba. Si Pablo ay nabuhay para sa iba. Si Timoteo ay nabuhay para sa iba. Si Epafrodito ay nabuhay para sa iba. Tayo rin ay dapat mabuhay para sa iba.

Sinasabihan tayong gawin ito hindi lamang dahil ito ay tama kundi dahil din ito ay para sa ating sariling kabutihan. Kung minsan ay magastos ang mabuhay para sa iba, mas magastos ang hindi gawin ito.

Ang ating lipunan ay puno ng mga taong nabubuhay lamang para sa sarili nilang kapakanan. Sa halip na maging abala sa paglilingkod sa iba, nakaupo sila sa bahay at nagmumukmok. Iniisip nila ang bawat maliit na kirot at sakit at hindi magtatagal ay nagiging ganap na hypochondriac—laging nag-aakalang may sakit. Sa kanilang kalungkutan ay nagrereklamo sila na walang sinumang nagmamalasakit sa kanila at hindi magtatagal ay lumulubog sila sa pagkaawa sa sarili. Habang lalong dumarami ang oras nila sa pag-iisip tungkol sa sarili, lalo silang nalulumbay. Ang buhay ay nagiging isang malaking kakila-kilabot na kadiliman ng pagtingin sa sarili. Hindi magtatagal ay pumupunta sila sa doktor at lumulunok ng napakaraming tableta—mga tabletang hindi kailanman

makagagamot sa pagkamakasarili. Pagkatapos ay madalas silang humiga sa sopa ng psychiatrist upang kahit papaano ay makahanap ng ginhawa sa kanilang pagkabagot at pagkapagod sa buhay.

Ang pinakamabuting lunas para sa ganitong mga tao ay isang buhay ng paglilingkod sa iba. May mga hindi makalabas ng bahay na dapat dalawin. May mga nakatatanda na nangangailangan ng kaibigan. May mga ospital na tumatanggap ng boluntaryong tulong. May mga taong maaaring mapasaya ng isang liham o kard. May mga misyonero na natutuwang makatanggap ng balita mula sa kanilang bayan (at marahil ay makagagamit din sila ng kaunting “greenery” upang pasiglahin ang kanilang tanawin). May mga kaluluwang dapat iligtas at mga Cristianong dapat turuan. Sa madaling salita, walang dahilan upang mabagot ang sinuman. Sapat ang dapat gawin upang punuin ang buhay ng isang tao ng mabungang gawain. At sa mismong proseso ng pamumuhay para sa iba, lumalawak ang ating bilog ng mga kaibigan, nagiging mas kawili-wili ang ating sariling buhay, at nakasusumpung tayo ng kaganapan at kasiyahan. Sinabi ni P.M. Derham, “Ang pusong puno ng habag para sa iba ay mas malamang na hindi malulong sa sarili nitong mga kalungkutan at hindi malalason ng sarili nitong pagkaawa sa sarili.”

*Iba, oo, Panginoon, iba,
Ito nawa'y maging aking panuntunan.
Tulungan Mo akong mabuhay para sa iba
Upang mabuhay akong gaya Mo.*

Marso 19

“Sumpain ninyo ang Meroz, sabi ng anghel ng Panginoon, sumpain ninyo ng kapaitan ang mga nananahan doon; sapagka't sila'y hindi naparoon upang tumulong sa Panginoon, upang tumulong sa Panginoon laban sa makapangyarihan.” (Mga Hukom 5:23)

Inuulit ng Awit ni Debora ang sumpa sa Meroz dahil nanatili ito sa gilid habang ang hukbo ng Israel ay mahigpit na nakikipaglaban sa mga Cananeo. Ang mga tao ng Ruben ay tumanggap din ng matinding pagkutya; mabuti ang kanilang mga hangarin ngunit hindi sila umalis sa mga kulungan ng tupa. Ang Galaad, Aser at Dan ay tumanggap ng kahiya-hiyang pagbanggit dahil hindi sila nakialam.

Sinabi ni Dante, “Ang pinakamainit na mga lugar sa impiyerno ay nakalaan para sa mga nananatiling neutral sa panahon ng malaking krisis moral.”

Ang ganito ring damdamin ay umaalingawngaw sa aklat ng Kawikaan, kung saan mababasa natin, “Iligtas mo sila na dinadala sa kamatayan, at yaong mga handang patayin ay huwag mong pabayaan. Kung iyong sabihin, Narito, hindi namin nalalaman ito: hindi ba ito nalalaman niya na tumitimbang ng puso? at siya na nag-iingat ng iyong kaluluwa, hindi ba niya nalalaman ito? at hindi ba niya ibibigay sa bawa't tao ang ayon sa kaniyang mga gawa?” (Kawikaan 24:11, 12). Ganito ang puna ni Kidner, “Ang upahang tagapag-alaga, hindi ang tunay na pastol, ang magdadahilan ng masamang kalagayan (10), ng mga gawaing walang pag-asa (10) at ng kamangmangang mapapatawad (12); ang pag-ibig ay hindi

ganoon kadaling patahimikin—at gayundin ang Diyos ng pag-ibig.”

Ano ang gagawin natin kung isang malaking alon ng anti-Semitismo ang lumaganap sa ating bansa, kung ang mga Judio ay itinataboy sa mga concentration camp, sa mga gas chamber, sa mga hurno? Itataya ba natin ang sarili nating buhay upang bigyan sila ng kanlungan?

O kung ang ilan sa ating mga kapwa Cristiano ay inuusig, at kung krimeng pinarurusahan ng kamatayan ang pagkupkop sa kanila, tatanggapin ba natin sila sa ating mga tahanan? Ano ang gagawin natin?

O marahil ay maaari tayong kumuha ng isang hindi gaanong kabayanihan ngunit mas makabagong halimbawa. Ipagpalagay na ikaw ay isang direktor ng isang Cristianong organisasyon kung saan ang isang tapat na empleyado ay pinagkakaisahan upang pagbigyan ang galit ng isa pang direktor na mayaman at maimpluwensya. Kapag ginawa na ang huling botohan, uupo ka lang ba nang walang ginagawa at mananahimik?

Ipagpalagay na kasama tayo sa Sanhedrin nang litisin si Jesus, o nasa krus nang Siya ay ipako? Mananatili ba tayong neutral o makikiisa tayo sa Kanya?

“Ang katahimikan ay hindi laging ginto; kung minsan ito ay purong karuwagan lamang.”

Marso 20

“Ama, nagkasala ako...” (Lucas 15:21)

Nang bumalik na lamang na nagsisisi ang alibughang anak saka tumakbo ang ama upang salubungin siya, niyakap siya sa leeg

at hinalikan. Hindi magiging matuwid na igawad ang kapatawaran hangga't wala munang pagsisisi. Ang prinsipyo ng Kasulatan ay, "... kung siya'y magsisi, ay patawarin mo siya" (Lucas 17:3).

Walang tala na nagpadala ang ama ng tulong sa alibugha habang siya ay nasa malayong lupain. Sa katunayan, kung ginawa niya iyon ay hahadlangan niya ang gawain ng Diyos sa buhay ng rebelde. Ang layunin ng Panginoon ay ibaba ang naligaw hanggang sa pinakailalim. Alam Niya na kailangang marating ng anak ang dulo ng kanyang sarili, na hindi siya titingala hangga't hindi muna siya sumasadsad sa pinakailalim. Habang lalong napapaaga ang pagdating ng lagalag sa mga balat ng bunga, lalong mapapaaga ang pagiging handa niyang masira ang kanyang katigasan. Kaya kinailangang ipagkatiwala ng ama ang kanyang anak sa Panginoon, at hintayin ang krisis ng sukdulang kagipitan.

Isa ito sa pinakamahirap gawin ng mga magulang—lalo na ng mga ina. Ang likas na hilig ay iligtas ang isang rebeldeng anak na lalaki o babae mula sa bawat kagipitang ipinadadala ng Panginoon. Ngunit ang tanging nagagawa ng gayong mga magulang ay hadlangan ang Panginoon sa Kanyang layunin at pahabain ang paghihirap ng kanilang mahal sa buhay.

Minsang sinabi ni Spurgeon, "Ang pinakatunay na pag-ibig sa mga nagkakamali ay hindi ang makipagkapatiran sa kanila sa kanilang pagkakamali kundi ang maging tapat kay Jesus sa lahat ng bagay." Hindi pag-ibig ang pagbigyan ang isang tao sa kanyang kasamaan. Sa halip, ipinaubaya ng pag-ibig ang tao sa Panginoon at nananalangin, "Panginoon, panumbalikin Mo siya, anuman ang maging kapalit."

Isa sa pinakamalalaking pagkakamali ni David ay ang pagpapabalik kay Absalom bago pa nagkaroon ng anumang pagsisisi. Hindi nagtagal ay inaagaw na ni Absalom ang puso ng bayan at nagbabalak ng paghihimagsik laban sa kanyang ama. Sa wakas ay itinaboy niya ang kanyang ama mula sa Jerusalem at pinahiran siyang hari sa lugar nito. Kahit nang lumabas siya kasama ang kanyang hukbo upang lipulin si David, ipinag-utos pa rin ni David sa kanyang mga tauhan na huwag saktan si Absalom sakaling magkaharap sila. Ngunit iba ang naging pasya ni Joab at pinatay niya si Absalom.

Ang mga magulang na handang tiisin ang sakit na makita ang Diyos na ibinababa ang kanilang anak na lalaki o babae sa buhay sa kulungan ng baboy ay madalas naililigtas mula sa mas malaking dalamhati.

Marso 21

“Tunay na ang poot ng tao ay pupuri sa iyo: ang nalabi sa poot ay iyong pipigilin.” (Awit 76:10)

Isa sa mga kamangha-manghang katangian ng kasaysayan ng tao ay ang paraan kung paano pinapupuri ng Diyos sa Kanya ang poot ng tao. Mula pa nang Pagkahulog, ang tao ay nagtataas ng kamao laban sa Diyos, laban sa Kanyang bayan at laban sa Kanyang layunin. Sa halip na hatulan agad ang gayong poot, hinahayaan ito ng Panginoon na kumilos hanggang sa wakas, at ginagamit ito para sa Kanyang kaluwalhatian at para sa pagpapala ng Kanyang bayan.

Isang pangkat ng mga lalaki ang nagbalak ng masama laban sa kanilang kapatid, ipinagbili siya sa isang pangkat ng mga lagalag na nagdala sa kanya sa Egipto. Itinaas siya ng Diyos

upang maging pangalawa sa kapangyarihan at tagapagligtas ng kanyang bayan. Nang maglaon ay ipinaalala ni Jose sa kanyang mga kapatid, “Kayo’y nagbalak ng masama laban sa akin, ngunit iyon ay binalak ng Diyos sa ikabubuti” (Genesis 50:20 NASB).

Ang galit ni Haman laban sa mga Judio ay nagbunga ng sarili niyang pagkawasak at ng pagkataas ng mga taong sinikap niyang lipulin.

Tatlong batang Hebreo ang inihagis sa isang hurnong may apoy na napakainit anupa’t tinupok nito ang mga naghagis sa kanila. Ngunit lumabas ang mga Hebreo nang walang anumang pinsala at wala man lamang amoy ng usok sa kanila.

Pagkatapos ay nag-utos ang paganong hari ng kamatayan para sa sinumang magsalita ng anuman laban sa Diyos ng mga Judio.

Si Daniel ay inihagis sa yungib ng mga leon dahil sa pananalangin sa Diyos ng langit. Ngunit ang kanyang mahimalang pagkaligtas ay nagbunga ng isa pang utos ng kanyang paganong pinuno, na nag-uutos ng paggalang at pagpipitagan sa Diyos ni Daniel.

Pagdating sa panahon ng Bagong Tipan, ang pag-uusig sa iglesia ay nagbunga ng mas mabilis na paglaganap ng Ebanghelyo. Ang pagkamartir ni Esteban ay may taglay na binhi ng pagbabalik-loob ni Saulo. Ang pagkabilanggo ni Pablo ay nagbunga ng apat na sulat na naging bahagi ng Banal na Biblia.

Nang maglaon, ang abo ni John Hus ay itinapon sa ilog, at saanman umagos ang ilog, hindi nagtagal ay sumunod doon ang Ebanghelyo.

Pinupunit ng mga tao ang Biblia at ipinapalipad sa hangin, ngunit may pumupulot ng isang pahinang napadpad, binabasa ito at maluwalhating naliligtas. Kinukutya ng mga tao ang doktrina ng ikalawang pagparito ni Cristo, at sa gayon ay tinutupad nila ang hula na darating ang mga manunuya sa mga huling araw (2 Pedro 3:3,4).

Kaya pinapupuri ng Diyos sa Kanya ang poot ng tao—at ang hindi pupuri sa Kanya ay Kanyang pinipigilan.

Marso 22

“Ikaw ay gumawa ng mabuti na iyong inilagak sa iyong puso.” (1 Hari 8:18)

Isa sa mga dakilang hangarin ng puso ni David ay ang magtayo ng Templo para kay Jehova sa Jerusalem. Nagpasabi ang Panginoon na hindi siya pahihintulutang magtayo ng Templo sapagkat siya ay isang lalaking mandirigma, ngunit idinagdag ng Panginoon ang mga makahulugang salitang ito, “Ikaw ay gumawa ng mabuti na iyong inilagak sa iyong puso.” Tila malinaw mula rito na ibinibilang ng Diyos ang hangarin na para na ring gawa kapag hindi natin kayang isakatuparan ang ating mga hangarin para sa Kanya.

Hindi ito angkop kapag ang hindi natin pagtupad ay dahil sa sarili nating pagpapaliban o kawalan ng pagkilos. Dito ay hindi sapat ang hangarin. Gaya ng sinabi, ang mga lansangan ng impiyerno ay sementado ng mabubuting hangarin.

Ngunit maraming pagkakataon sa buhay Cristiano na nais nating gumawa ng isang bagay upang paluguran ang Panginoon ngunit nahahadlangan tayo ng mga pangyayaring hindi natin kontrolado. Halimbawa, ang isang bagong

mananampalataya ay nagnanais na mabautismuhan ngunit ipinagbabawal ito ng kanyang mga magulang na hindi mananampalataya. Sa gayong kaso, ibinibilang ng Diyos ang kanyang hindi pagkabautismo na para na ring bautismo hanggang sa umalis siya sa tahanan at makasunod sa Panginoon nang hindi sumusuway sa kanyang mga magulang.

Ang isang Cristianong asawang babae ay nagnanais na dumalo sa lahat ng pagtitipon ng lokal na kapulungan ngunit iginigiit ng kanyang lasenggong asawa na manatili siya sa bahay. Ginagantimpalaan ng Panginoon kapwa ang kanyang pagpapasakop sa kanyang asawa at ang kanyang hangaring makipagtipon sa iba sa Kanyang Pangalan.

Isang matandang kapatid na babae ang umiyak habang pinanonood niya ang iba na naghahain ng pagkain sa isang Bible Conference. Malaking kagalakan niya ang gawin ito sa loob ng maraming taon, ngunit ngayon ay hindi na kaya ng kanyang katawan. Sa paningin ng Diyos, tumatanggap siya ng kasingyamang gantimpala para sa kanyang mga luha gaya ng natatanggap ng iba para sa kanilang mga pagpapagal.

Sino ang nakaaalam kung ilan ang kusang nag-alay ng kanilang sarili upang maglingkod sa mga larangan ng misyon, ngunit hindi kailanman nakapaglakbay nang lampas sa sarili nilang bayan? Alam ng Diyos—at ang lahat ng banal na hangaring ito ay gagantimpalaan sa Hukuman ni Cristo.

Angkop din ang prinsipyo sa usapin ng pagbibigay. May mga taong nagbibigay na nang may sakripisyo sa gawain ng Panginoon at nanghihinayang lamang na hindi sila makapagbigay nang higit pa. Sa araw na darating, ipapakita ng banal na talaan na sila ay nagbigay nga nang higit pa.

Ang may sakit, ang may kapansanan, ang hindi makalabas ng bahay, ang matatanda ay hindi inaalisan ng pagkakataon sa pinakamataas na karangalan, sapagkat, “sa Kanyang awa, hinahatulan tayo ng Diyos, hindi lamang ayon sa ating mga nagawa, kundi ayon sa ating mga pangarap.”

Marso 23

“Ni hindi ako maghahandog ng mga handog na susunugin sa Panginoon kong Diyos ng hindi ko ginugugulan.” (2 Samuel 24:24)

Nang utusan si David na maghahandog ng mga handog na susunugin sa lugar kung saan pinatigil ng Panginoon ang salot, inialok ni Arauna bilang tahasang kaloob ang isang giikan, mga baka, at kahoy para sa apoy. Ngunit iginiit ni David na bilhin ang mga bagay na ito. Hindi siya maghahandog sa Panginoon ng isang bagay na wala siyang ginugol.

Alam natin na walang bayad ang maging Cristiano, ngunit dapat din nating malaman na ang buhay ng tunay na pagkaalagad ay may malaking halaga. “Ang relihiyong walang halagang ginugugol ay walang halaga.”

Madalas na ang lawak ng ating pagtatalaga ay itinatakda ng kaginhawahan, gastos, at ginhawa. Oo, pupunta tayo sa pulong-panalanginan kung hindi tayo pagod o kung hindi masakit ang ulo natin. Oo, magtuturo tayo sa Bible Class basta't hindi ito sumasalungat sa isang weekend sa kabundukan.

Kinakabahan tayo na manalangin sa harap ng publiko, magbigay ng patotoo, mangaral ng Ebanghelyo—kaya nananahimik na lang tayo. Wala tayong pagnanais na tumulong

sa rescue mission sa takot na magkaroon ng kuto o pulgas. Itinataboy natin ang anumang pag-iisip tungkol sa larangan ng misyon dahil sa labis na takot sa mga ahas o gagamba.

Ang ating pagbibigay ay madalas na parang tip lamang sa halip na isang sakripisyo. Ibinibigay natin ang hindi natin kailanman hahanap-hanapin—hindi gaya ng balong babae na nagbigay ng lahat. Ang ating pagkamapagpatuloy ay itinatakda ng laki ng gastos, abala at kalat sa ating mga tahanan—hindi gaya ng tagapanalo ng kaluluwa na nagsabing ang bawat alpombra sa kanyang bahay ay namantsahan na ng mga lasenggong nagsuka roon. Ang pagiging handa nating tumulong sa mga nangangailangan ay natatapos kapag nakahiga na tayo sa ating water bed—hindi gaya ng matandang handang gisingin anumang oras upang magbigay ng espirituwal o materyal na tulong.

Kadalasan kapag dumarating sa atin ang tawag ni Cristo, hilig nating itanong sa ating sarili, “Ano ang mapapala ko rito?” o “Kikita ba ako rito?” Ang tanong ay dapat, “Ito ba ay isang handog na talagang may halagang ginugugol?” Mahusay ang pagkakasabi, “Sa buhay espirituwal ay mas mabuting ang mga bagay ay may halagang ginugugol kaysa sa ang mga ito ay nagbabayad ng pakinabang.”

Kapag iniisip natin kung gaano kalaki ang halagang ginugol ng ating Tagapagligtas para sa ating pagtubos, tila napakahinang ganti na umiwas tayo sa paggugol at sakripisyo para sa Kanya.

Marso 24

“Datapuwa't sa bawa't isa sa atin ay ibinigay ang biyaya ayon sa sukat ng kaloob ni Cristo.” (Efeso 4:7)

Dapat lagi nating tandaan na tuwing sinasabi sa atin ng Panginoon na gawin ang isang bagay, ibinibigay Niya sa atin ang kinakailangang kapangyarihan. Ang lahat ng Kanyang mga utos ay may kasamang pagbibigay Niya ng kakayahan, kahit ang Kanyang mga utos ay nasa larangan ng imposible.

Sinabi ni Jethro kay Moises, “Kung iyong gagawin ang bagay na ito, at iutos sa iyo ng Diyos, ay makapagtitiis ka nga” (Exodo 18:23). “Ang prinsipyo ay inaako ng Diyos ang buong pananagutan sa pagbibigay ng kakayahan sa Kanyang lingkod upang tuparin ang bawat gawaing itinalaga Niya sa kanya” (J. O. Sanders).

Sa Kanyang ministryo, nakatagpo ang Panginoong Jesus ng di-kukulangin sa dalawang lalaking paralitiko (Mateo 9:6, Juan 5:9). Sa dalawang pagkakataong iyon ay sinabihan Niya silang bumangon at buhatin ang kanilang higaan. Habang ginagamit nila ang kanilang kalooban upang sumunod, dumaloy ang kapangyarihan sa kanilang mga walang-lakas na bisig at binti.

Naunawaan ni Pedro na kung tatawagin siya ng Panginoong Jesus na lumapit sa ibabaw ng tubig, makalalakad nga siya sa tubig. Nang sabihin ni Jesus, “Halika,” bumaba si Pedro mula sa bangka at lumakad sa ibabaw ng tubig.

Duda kung kaya ng lalaking tuyo ang kamay na iunat ito; ngunit nang sabihin ng ating Panginoon na gawin niya ito, ginawa niya at ang kamay ay nanumbalik.

Ang ideya ng pagpapakain sa 5000 sa pamamagitan ng ilang tinapay at isda ay imposible. Ngunit nang sabihin ni Jesus sa mga alagad, “Bigyan ninyo sila ng makakain,” naglaho ang imposibilidad.

Apat na araw nang nakahimlay si Lazaro sa libingan nang tumawag si Jesus, “Lazaro, lumabas ka.” Ang utos ay sinamahan ng kinakailangang kapangyarihan. Lumabas si Lazaro.

Dapat nating angkinin ang katotohanang ito. Kapag inaakay tayo ng Diyos, hindi tayo dapat umiwas sa pagdadahilang hindi natin ito kaya. Kung sinasabi Niya sa atin na gawin ang isang bagay, ibibigay Niya ang kapangyarihan. Mahusay ang pagkakasabi, “Ang kalooban ng Diyos ay hindi ka kailanman dadalhin sa lugar kung saan hindi ka aalalayan ng biyaya ng Diyos.”

Totoo rin na kapag nag-uutos ang Diyos ng isang bagay, Siya ang nagbabayad sa Kanyang iniuutos. Kung tiyak tayo sa Kanyang pag-akay, hindi natin kailangang mag-alala tungkol sa pananalapi. Siya ay Magkakaloob.

Ang Diyos na nagbukas ng Dagat na Pula at ng Jordan upang makatawid ang Kanyang bayan ay Siya ring Diyos ngayon. Patuloy pa rin Siyang nag-aalis ng mga imposibilidad kapag sinusunod ng Kanyang bayan ang Kanyang kalooban. Patuloy pa rin Niyang ibinibigay ang lahat ng kinakailangang biyaya upang gawin ang anumang iniuutos Niya. Patuloy pa rin Siyang gumagawa sa atin ng pagnanais at ng paggawa ayon sa Kanyang mabuting kaluguran.

Marso 25

“Nang pasimula ay ang Diyos—” (Genesis 1:1)

Kung ihihiwalay natin ang unang apat na salita ng Genesis 1:1 sa natitirang bahagi ng talata, bumubuo ang mga ito ng isang uri ng panuntunan para sa buong buhay. Ang sinasabi ng mga ito ay, “Diyos muna.”

Makikita natin ang panuntunang ito na ipinahihiwatig sa unang utos, “Huwag kang magkakaroon ng ibang mga diyos sa harap ko.” Walang sinuman at walang anuman ang dapat pumalit sa lugar ng tunay at buhay na Diyos.

Makikita natin itong itinuturo sa kuwento ni Elias at ng balong babae na may natitira na lamang na sapat na harina at langis upang gumawa ng isang huling tinapay para sa kanyang anak at sa kanyang sarili (1 Hari 17:12). Nakagugulat na sinabi ni Elias, “Igawa mo muna ako ng isang munting tinapay.” Bagaman maaaring parang matinding pagkamakasarihan ito, hindi ito ganon. Si Elias ay kinatawan ng Diyos. Ang sinasabi niya ay, “Unahin mo lamang ang Diyos at ang iyong panustos ng mga pangangailangan sa buhay ay hindi kailanman magkukulang.”

Itinuro rin ng Panginoong Jesus ang ganito ring bagay makalipas ang ilang siglo sa Bundok nang sabihin Niya, “Datapuwa't hanapin muna ninyo ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran at ang lahat ng mga bagay na ito ay idaragdag sa inyo” (Mateo 6:33). Ang pangunahing prioridad ng buhay ay ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran.

Muli, iginiit ng Tagapagligtas ang Kanyang pangunahing karapatan sa Lucas 14:26, “Kung ang sinoman ay naparirito sa akin, at hindi napopoot sa kaniyang sariling ama, at ina, at asawa, at mga anak, at mga kapatid na lalake, at mga kapatid na babae, oo, at pati ng kaniyang sariling buhay, ay hindi maaaring maging alagad ko.” Si Cristo ang dapat nasa unang lugar.

Ngunit paano natin uunahin ang Diyos? May pamilya tayong dapat alagaan. May sekular na hanapbuhay tayong dapat isipin. May napakaraming tungkulin na humihingi ng ating oras at kakayahan. Inuuna natin ang Diyos sa pamamagitan ng pag-ibig sa Kanya nang may pag-ibig na kung ihahambing dito ang

lahat ng ibang pag-ibig ay parang pagkapoot. Sa pamamagitan ng paggamit sa lahat ng materyal na bagay bilang ipinagkatiwala Niya, at paghawak lamang sa mga bagay na magagamit kaugnay ng Kanyang kaharian. Sa pamamagitan ng pagbibigay ng pinakamataas na priyoridad sa mga bagay na may walang-hanggang kahihinatnan, na inaalalang kahit ang mabubuting bagay ay kung minsan ay kaaway ng pinakamabuti.

Ang pinakamabuting kapakanan ng tao ay nasa isang tamang kaugnayan sa Diyos. Ang tamang kaugnayan ay kapag ang Diyos ay binibigyan ng unang lugar. Kahit inuuna ng tao ang Diyos, magkakaroon pa rin siya ng ilang suliranin, ngunit makasusumpung siya ng kaganapan sa buhay. Ngunit kapag inilalagay niya ang Diyos sa ikalawang lugar, wala siyang magkakaroon kundi mga suliranin—at isang miserableng pamumuhay.

Marso 26

“Ano nga iyon sa iyo? sumunod ka sa akin.” (Juan 21:22)

Katatapos lamang sabihin ng Panginoong Jesus kay Pedro na mabubuhay siya hanggang sa pagtanda, at pagkatapos ay mamamatay bilang martir. Agad na tumingin si Pedro kay Juan at malakas na nagtanong kung tatanggap ba si Juan ng mas magandang pakikitungo. Ang tugon ng Panginoon ay, “Ano nga iyon sa iyo? sumunod ka sa Akin.”

Ang saloobin ni Pedro ay nagpapaalala sa atin ng mga salita ni Dag Hammar-skjold: “Sa kabila ng lahat, ang iyong kapaitan dahil tinatamasa ng iba ang ipinagkakait sa iyo ay laging handang sumiklab. Sa pinakamabuting kalagayan, maaaring nakatulog lamang ito sa loob ng ilang maaraw na araw.

Gayunman, kahit sa ganitong di-mailarawang kababang antas, ito pa rin ay isang pagpapahayag ng tunay na kapaitan ng kamatayan—ang katotohanang ang iba ay pinahihintulutang patuloy na mabuhay.

Kung isasapuso natin ang mga salita ng Panginoon, malulutas nito ang maraming suliranin sa gitna ng mga Cristiano.

Napakadaling magtanim ng sama ng loob kapag nakikita nating ang iba ay mas umuunlad kaysa sa atin. Pinahihintulutan sila ng Panginoon na magkaroon ng bagong bahay, bagong kotse, isang bahay-bakasyunan sa tabi ng lawa.

Ang iba na itinuturing nating hindi gaanong deboto ay may mabuting kalusugan samantalang tayo ay nakikipagbuno sa dalawa o tatlong pangmatagalang karamdaman.

Ang ibang pamilyang iyon ay may magagandang anak na mahuhusay sa palakasan at sa pag-aaral. Ang ating mga anak ay pangkaraniwan lamang.

Nakikita natin ang ibang mga mananampalataya na gumagawa ng mga bagay na wala tayong kalayaang gawin. Kahit ang mga bagay na iyon ay hindi makasalanan, nagtatanim tayo ng sama ng loob dahil sa kanilang kalayaan.

Nakalulungkot sabihin, may kaunting propesyonal na inggitan sa gitna ng mga Cristianong manggagawa. Ang isang mangangaral ay nasasaktan dahil ang isa ay mas popular, mas maraming kaibigan, mas kilala ng publiko. O ang isa naman ay naiinis dahil ang kanyang kasamahan ay gumagamit ng mga pamamaraang hindi niya sinasang-ayunan.

Sa lahat ng di-karapat-dapat na saloobing ito, dumarating nang may matinding lakas ang mga salita ng Panginoon, “Ano nga iyon sa iyo? sumunod ka sa akin.” Kung paano

pinakikitunguhan ng Panginoon ang ibang mga Cristiano ay talagang hindi natin dapat pakialaman. Ang ating pananagutan ay sumunod sa Kanya sa anumang landas na itinalaga Niya para sa atin.

Marso 27

“Ang hangin ay humihihip kung saan niya ibig.” (Juan 3:8)

Ang Espiritu ng Diyos ay soberano. Kumikilos Siya ayon sa Kanyang kalooban. Sinisikap nating ibuhos Siya sa ating sariling hulmahan, ngunit ang ating mga pagtatangka ay laging nabibigo.

Karamihan sa mga larawan ng Espiritu Santo ay dumadaloy at hindi mahawakan - hangin, apoy, langis, at tubig. Maaari nating subukang hawakan ang mga ito sa ating mga kamay ngunit may paraan ang mga ito ng pagsasabing “Huwag mo akong ikulong.”

Ang Espiritu Santo ay hindi kailanman gagawa ng anumang bagay na mali sa moral, ngunit sa ibang mga larangan ay inilalaan Niya ang karapatang kumilos sa mga pambihira at di-pangkaraniwang paraan. Halimbawa, bagaman totoo na ibinigay ng Diyos sa lalaki ang pagkaulo, hindi natin masasabing hindi makapagtataas ang Espiritu Santo ng isang Debora upang pangunahan ang bayan ng Diyos kung nais Niya.

Sa mga panahon ng paghina, pinahihintulutan ng Espiritu ang mga gawaing karaniwang ipinagbabawal. Kaya pinahintulutan si David at ang kanyang mga tauhan na kumain ng tinapay na itinalaga, na nakalaan lamang para sa mga saserdote. At ang mga alagad ay may katuwiran sa pagpitas ng butil sa araw ng Sabbath.

Sinasabi ng mga tao na may tiyak at mahuhulaang padron ng pag-eebanghelyo sa Aklat ng Mga Gawa, ngunit ang tanging padron na nakikita ko ay ang soberanya ng Espiritu Santo.

Ang mga apostol at ang iba ay hindi sumunod sa isang aklat-aralin; sinunod nila ang Kanyang pag-akay, na madalas ay lubhang naiiba sa idinidikta sana ng sentido komon.

Halimbawa, nakikita natin ang Espiritu na umaakay kay Felipe na iwan ang isang matagumpay na muling pagbabangon sa Samaria upang magpatotoo sa isang nag-iisang eunukong taga-Etiopia sa daan patungong Gaza.

Sa ating sariling panahon, dapat tayong mag-ingat laban sa pagdidikta sa Espiritu Santo kung ano ang maaari at hindi Niya maaaring gawin. Alam natin na hindi Siya kailanman gagawa ng anumang makasalanan. Ngunit sa ibang mga larangan ay maaasahan natin Siyang gumawa ng di-pangkaraniwan. Hindi Siya limitado sa isang tiyak na hanay ng mga pamamaraan. Hindi Siya nakatali sa ating mga nakaugaliang paraan ng paggawa ng mga bagay. May paraan Siya ng pagtutol sa pormalismo, ritwalismo at pagkapatay sa espiritu sa pamamagitan ng pagtataas ng mga bagong kilusan na may kapangyarihang bumubuhay. Kaya dapat tayong maging bukas sa soberanong paggawang ito ng Espiritu Santo at hindi matagpuang nakaupo sa gilid, namumuna.

Marso 28

“Ang pagkapoot na ipinagtanim niya sa kaniya ay higit kaysa pagsinta na kaniyang isinina sa kaniya.” (2 Samuel 13:15)

Nag-alab si Amnon sa pagnanasa sa kanyang kapatid sa ama na si Tamar. Siya ay maganda, at desidido si Amnon na makuha siya. Nabigo siya dahil alam niya na ang nais niyang gawin ay malinaw na ipinagbabawal ng kautusan ng Diyos. Ngunit lubha siyang tinupok ng pagnanasa sa kanya anupa't tila walang ibang bagay na mahalaga. Kaya nagkunwari siyang may sakit, inakit siya sa kanyang silid at ginahasa siya. Handa siyang isakripisyo ang lahat para sa isang sandaling iyon ng simbuyo.

Ngunit pagkatapos ay naging pagkapoot ang pagnanasa. Matapos niya siyang makasariling pagsamantalahan, kinamuhian niya siya at marahil ay hinangad niyang sana ay hindi na niya siya nakita kailanman. Iniutos niyang ipagtabuyan siya palabas at ikandado ang pinto sa likuran niya.

Ang maikling tagpong ito ng kasaysayan ay inuulit araw-araw. Sa ating malayang lipunan, ang mga pamantayang moral ay halos tinalikuran na. Ang pakikipagtalik bago ang kasal ay tinatanggap bilang normal. Ang mga magkapareha ay nagsasama nang walang pormalidad ng kasal. Ang prostitusyon ay ginagawang legal. Ang homoseksuwalidad ay naging isang tinatanggap na alternatibong pamumuhay.

Kapwa bata at matanda ay nakakakita ng isang taong nagugustuhan nila at iyon na iyon. Wala silang kinikilalang mas mataas na kautusan. Wala silang anumang pagpipigil. Desidido silang makuha ang gusto nila. Itinataboy nila ang anumang pag-iisip tungkol sa tama o mali, at ipinagmamatuwid na hindi sila mabubuhay ng normal na buhay sa anumang ibang paraan. Kaya sumusuong sila, gaya ng ginawa ni Amnon, at inaakala nilang nakamit na nila ang kaganapan.

Ngunit ang mukhang napakaganda kapag inaasam ay madalas na mukhang napakapangit kapag binabalikan. Hindi maiiwasan

ang pagkakasala sa budhi, gaano man ito kainit na itinatangi. Ang pagkawala ng paggalang sa sarili ng kapwa panig ay humahantong sa sama ng loob. Iyon naman ay madalas umaapaw tungo sa pag-aaway at pagkatapos ay sa pagkapoot. Ang taong dating tila hindi maaaring mawala ay ngayon ay tahasang kasuklam-suklam na. Mula roon ay madali nang humakbang sa pambubugbog, mga labanan sa korte at maging sa pagpatay.

Ang pagnanasa ay naglalatag ng bulok na pundasyon kung saan magtatayo ng isang pangmatagalang ugnayan. Binabalewala ng mga tao ang kautusan ng Diyos tungkol sa kalinisan sa sarili nilang kawalan at kapahamakan. Ang biyaya lamang ng Diyos ang makapagdudulot ng kapatawaran, kagalingan at panunumbalik.

Marso 29

“Walang taong nagsusundalo na nahihigpitan ng mga pakikipagkasundo sa buhay na ito; upang siya'y kaluguran niyaong sa kaniya'y nagtala na maging sundalo.” (2 Timoteo 2:4)

Ang Cristiano ay itinala ng Panginoon, at nasa aktibong paglilingkod para sa Kanya. Hindi niya dapat isangkot ang sarili sa mga bagay ng pang-araw-araw na buhay sa paraang makagagapos sa kanya. Ang diin dito ay nasa salitang **magapos**. Hindi niya lubusang maihihiwalay ang sarili sa mga gawain sa sanlibutan. Kailangan niyang magtrabaho upang maibigay ang mga pangangailangan sa buhay ng kanyang pamilya. May isang antas ng pakikisangkot sa pang-araw-araw na mga bagay na hindi maiiwasan. Kung hindi, kailangan na niyang umalis sa

sanlibutan, gaya ng ipinaaalala sa atin ni Pablo sa 1 Corinto 5:10.

Ngunit hindi niya dapat hayaan ang sarili na magapos. Kailangan niyang panatilihin tama ang kanyang mga priyoridad. Kahit ang mga bagay na mabuti sa ganang sarili ay maaaring maging kaaway kung minsan ng pinakamabuti.

Sinasabi ni Wm. Kelly na “ang gapusin ang sarili sa mga gawain ng buhay ay talagang nangangahulugan ng pagtalikod sa pagkahiwalay mula sa sanlibutan sa pamamagitan ng pakikibahagi sa mga panlabas na gawain nito bilang isang tunay na kasosyo rito.”

Nagapos na ako kapag nakisangkot ako sa pulitika ng sanlibutan bilang paraan ng paglutas sa mga suliranin ng tao. Iyon ay magiging gaya ng paggugol ng aking panahon sa “pag-aayos ng mga upuan sa kubyerta ng Titanic.”

O nagapos na ako kapag mas binibigyang-diin ko ang serbisyong panlipunan kaysa sa Ebanghelyo bilang lunas sa mga sakit ng sanlibutan.

Nagapos na ako kapag ang negosyo ay may ganoong kahigpit na hawak sa akin anupa't ibinibigay ko ang aking pinakamabuting pagsisikap sa paggawa ng pera. Sa ganitong paghahanapbuhay, nawawalan ako ng buhay.

Nagapos na ako kapag ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran ay hindi na nasa unang lugar sa aking buhay.

Nagapos na ako kapag nahuhumaling ako sa mga bagay na napakaliit para sa isang anak ng walang hanggan—gaya ng kakulangan sa mineral ng kamatis at ng cocklebur, ng mga gawi sa tag-araw ng antelope sa Wyoming, ng nilalamang mikrobyo ng mga cotton T-shirt, ng reaksiyon ng pagkakulay-

kayumanggi ng potato chips o ng mga galaw ng mata ng kalapati pagkatapos itong paikutin. Ang mga pag-aaral na ito ay maaaring ayos lamang bilang paraan ng paghahanapbuhay ngunit hindi karapat-dapat na maging simbuyo ng buong buhay.

Marso 30

“At nalalaman natin na pinapangyari ng Diyos na ang lahat ng mga bagay ay magkakalakip na gumawa sa ikabubuti ng mga umiibig sa Diyos, sa makatuwid baga'y ng mga tinawag ayon sa Kanyang layunin.” (Roma 8:28 NASB)

Isa ito sa mga talatang pinakanagpapalito sa atin kapag pinakamahirap ang paglalakbay. Hangga't marahang ang ihip ng hangin, wala tayong problema sa pagsasabing, “Panginoon, sumasampalataya ako.” Ngunit kapag dumating ang mga bagyo ng buhay, sinasabi natin, “Tulongan Mo ang aking kawalan ng pananampalataya.”

Gayunman, alam nating totoo ang talata. Tunay na pinapangyari ng Diyos na ang lahat ng bagay ay magkakalakip na gumawa sa ikabubuti. Alam natin ito dahil sinasabi ito ng Biblia. Inaangkin ito ng pananampalataya, kahit hindi natin nakikita o nauunawaan.

Alam nating totoo ito dahil sa likas na katangian ng Diyos. Kung Siya ay Diyos ng walang-hanggang pag-ibig, ng walang-hanggang karunungan at ng walang-hanggang kapangyarihan, susunod na Siya ay nagpapalano at gumagawa para sa ating pinakamataas na ikabubuti.

Alam nating totoo ito dahil sa karanasan ng bayan ng Diyos. Sa Choice Gleanings ay ikinuwento ang tungkol sa nag-iisang

nakaligtas sa isang paglubog ng barko na itina-pon sa isang islang walang nakatira. Nakagawa siya ng isang kubo para sa kanyang sarili, kung saan inilagay niya ang lahat ng nailigtas niya mula sa pagkawasak ng barko. Nanalangin siya sa Diyos para sa kaligtasan at araw-araw ay nababahalang tinatanaw ang abot-tanaw upang tawagin ang anumang dumaraang barko. Isang araw ay nasindak siya nang makitang nagliliyab ang kanyang kubo; ang lahat ng mayroon siya ay naging usok. Ngunit ang tila pinakamasama ay sa katotohanan ay ang pinakamabuti. “Nakita namin ang iyong senyas na usok,” sabi ng kapitan ng barkong dumating upang iligtas siya. Tandaan natin na kung ang ating buhay ay nasa mga kamay ng Diyos, “Ang lahat ng bagay ay magkakalakip na gumagawa sa ikabubuti.”

Inaamin natin na may mga panahong nanghihina ang pananampalataya, kapag ang pasanin ay tila hindi mabata at ang kadiliman ay hindi matiis. Itinatanong natin sa ating sukdulang kagipitan, “Anong kabutihan ang maaaring magmula rito?” May sagot. Ang kabutihang isinasagawa ng Diyos ay matatagpuan sa kasunod na talata (Roma 8:29)—na tayo ay “maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak.” Habang inaalis ng pait ng iskultor ang marmol saka lumilitaw ang larawan ng tao. At habang tinatapyas ng mga dagok ng buhay ang lahat ng di-karapat-dapat sa atin saka tayo nababago tungo sa Kanyang pinagpalang wangis. Kaya kung wala kang makitang ibang kabutihan sa mga krisis ng buhay, alalahanin mo ang isang ito—ang pagiging katulad ni Cristo.

“Hindi baguhan, baka magpalalo at mahulog sa kaparusahan ng diyablo.” (1 Timoteo 3:6)

Sa paglilista ng mga katangiang kailangan ng isang matanda, nagbababala si Apostol Pablo laban sa pag-ako sa gawaing ito ng isang bata pa sa pananampalataya. Ang pangangasiwa ay nangangailangan ng karunungan at mabuting pagpapasya na dumarating lamang sa pamamagitan ng espirituwal na pagkamaygulang at makadiyos na karanasan. Gayunman, gaano kadalas nilalabag ang prinsipyong ito! Isang matagumpay na batang negosyante, pulitiko o propesyonal ang pumapasok sa pakikisama ng lokal na iglesya. Nadarama natin na kung hindi natin siya agad isasangkot, baka umalis siya at pumunta sa iba, kaya agad natin siyang inihahagis sa isang posisyon ng pamumuno. Mas makabubuting sundin natin ang panuntunan ni Pablo para sa mga diakono, “...ang mga ito naman ay subukin muna.”

Ang isang mas tahasang paglabag sa espirituwal na prinsipyong ito ay makikita sa paraan ng pagpapatanyag at pagpapakinang sa mga bagong naligtas na sikat na tao sa langit ng mga ebanghelikal. Maaaring ito ay isang bayani ng football na kalalapit pa lamang sa nakapagliligtas na pananampalataya kay Cristo. May isang relihiyosong promotor na humahawak sa kanya at ipinapaanunsyo siya mula Dan hanggang Beerseba. Sa sandaling kumalat ang balita na isang aktres sa Hollywood ay ipinanganak na muli, siya ay nagiging pangunahing balita. Hinihingi ang kanyang mga opinyon sa lahat ng bagay mula sa parusang kamatayan hanggang sa pakikipagtalik bago ang kasal —na parang binigyan siya ng pagbabalik-loob ng agarang

karunungan sa lahat ng paksa. Ngayon naman ay isang dating kriminal na nakakilala sa Panginoon. Nangangamba ang isa para sa kanya habang siya ay pinagsasamantalahan ng mga sakim na ahenteng naghahangad ng mabilisang kita.

Sinasabi ni Dr. Paul Van Gorder, “Hindi ako kailanman sumang-ayon sa pagtatayo sa isang makasalanan mula sa kanyang pagkakaluhod at pagpaparada sa kanya sa harap ng maraming tao. Hindi na maaayos na pinsala ang nagawa sa layunin ni Cristo sa pamamagitan ng pagpaparada sa mga kilalang personalidad ng mundo ng aliwan, palakasan, at pulitika sa ebangelikal na entablado bago pa lumipas ang sapat na panahon upang ipakita kung ang binhi ng Salita ng Diyos ay talagang tumagos at nag-ugat.”

Marahil ay nagbibigay ito sa ilang Cristiano ng pampalakas sa kanilang relihiyosong ego kapag ang isang adik sa droga o isang pulitiko ay ipinagbubunyi bilang pinakabagong karagdagan sa pananampalataya. Marahil ay nagdurusa sila sa damdamin ng kawalan ng katiyakan o ng pagiging mababa, at ang bawat sikat na taong naligtas ay tumutulong na palakasin ang kanilang humihinang tiwala sa sarili.

Ngunit ang mga pinagsasamantalahang bayaning lalaki at babae na ito ay madalas nagiging madaling target ng mga pana ng Diyablo. Walang kamalay-malay sa kanyang mga tusong pakana, nahuhulog sila sa kasalanan at nagdudulot ng napakalaking kadustaan sa patotoo ng Panginoong Jesus.

Nagpapasalamat tayo para sa bawat isa na tunay na naligtas, sikat man o hindi kilala. Ngunit nagkakamali tayo kung inaakala nating pinakamahusay nating maisusulong ang layunin ni Cristo sa pamamagitan ng pagtutulak sa mga baguhan sa pulpito o sa harap ng TV camera.

Abril

Abril 1

“...at sa Kanya kayo’y ginawang ganap.” (Colosas 2:10 NASB)

Salungat sa karaniwang paniniwala, walang antas ng pagiging karapat-dapat sa Langit. Ang isang tao ay maaaring lubos na karapat-dapat o hindi talaga karapat-dapat. Kontra ito sa pangkaraniwang akala na sa itaas ng “totem pole” ng Diyos ay ang mabubuti at malilinis mamuhay na tao, sa ibaba ay ang mga manloloko at mga gangster, at sa pagitan ay ang mga may iba’t ibang antas ng pagiging karapat-dapat sa Langit. Napakalaking pagkakamali iyan. Karapat-dapat tayo o hindi. Walang nasa pagitan.

Ang totoo, wala sa atin ang karapat-dapat sa ganang sarili niya. Tayong lahat ay makasalanang may sala, na nararapat sa walang hanggang kaparusahan. Tayong lahat ay nagkasala at hindi umabot sa kaluwalhatian ng Diyos. Tayong lahat ay naligaw at bumaling sa sarili nating daan. Tayong lahat ay marurumi, at ang lahat ng pinakamabuti nating gawa ay parang maruming basahan.

Hindi lamang tayo lubos na hindi karapat-dapat sa Langit, kundi wala rin tayong magagawa sa sarili natin para maging karapat-dapat. Ang pinakamabubuti nating pasya at pinakamararangal nating pagsisikap ay hindi makapag-aalis ng ating mga kasalanan o makapagbibigay sa atin ng katuwirang hinihingi ng Diyos. Ngunit ang mabuting balita ay ibinibigay ng pag-ibig ng Diyos ang hinihingi ng Kanyang katuwiran, at ibinibigay Niya ito bilang libreng kaloob. “Ito’y kaloob ng Diyos,

hindi sa mga gawa, upang walang sinumang magmapuri,”
(Efeso 2:8, 9).

Ang pagiging karapat-dapat sa Langit ay matatagpuan kay Cristo. Tuwing ang isang makasalanan ay ipinanganak na muli, tinatanggap niya si Cristo. Hindi na siya nakikita ng Diyos bilang makasalanan sa laman; nakikita Niya siya kay Cristo, at tinatanggap siya batay roon. Ginawa ng Diyos na kasalanan dahil sa atin si Cristo, Siya na hindi nakakilala ng kasalanan, upang tayo’y maging katuwiran ng Diyos sa Kanya (tingnan ang 2 Corinto 5:21).

Kaya ganito ang kinahihinatnan. Nasa atin si Cristo o wala. Kung nasa atin si Cristo, tayo ay kasing-karapat-dapat sa Langit gaya ng kayang gawin sa atin ng Diyos. Ang pagiging karapat-dapat ni Cristo ay nagiging atin. Tayo ay kasing-karapat-dapat Niya, sapagkat tayo ay nasa Kanya.

Sa kabilang dako, kung wala sa atin si Cristo, tayo ay ligaw na ligaw hangga’t maaari. Ang mawalay sa Kanya ang nakamamatay na kakulangan. Wala nang anupamang makapupuno sa mahalagang kakulangang ito.

Kung gayon, dapat maging malinaw na walang mananampalataya ang mas karapat-dapat sa Langit kaysa sa ibang mananampalataya. Ang lahat ng mananampalataya ay may iisang karapatan sa kaluwalhatian. Ang karapatang iyon ay si Cristo. Walang mananampalataya ang may higit na bahagi kay Cristo kaysa sa iba. Kaya walang mas karapat-dapat sa Langit kaysa sa iba.

Abril 2

“Sapagkat tayong lahat ay kinakailangang humarap sa hukuman ni Cristo; upang tanggapin ng bawat isa ang mga bagay na ginawa sa katawan, ayon sa kanyang ginawa, maging ito’y mabuti o masama.” (2 Corinto 5:10)

Bagama’t totoo, gaya ng nakita natin sa naunang pahina, na walang antas ng pagiging karapat-dapat sa Langit, totoo rin na magkakaroon ng mga antas ng gantimpala sa Langit. Ang Hukuman ni Cristo ay magiging lugar ng pagsusuri at paggagantimpala, kung saan ang ilan ay gagantimpalaan nang higit kaysa sa iba.

Magkakaroon din ng magkakaibang kakayahang matamasa ang mga kaluwalhatian ng Langit. Ang lahat ay magiging maligaya ngunit ang ilan ay magkakaroon ng mas malaking kakayahan sa kaligayahan kaysa sa iba. Mapupuno ang tasa ng bawat isa ngunit ang ilan ay may mas malalaking tasa kaysa sa iba.

Dapat nating iwaksi ang ideyang tayong lahat ay magiging magkakaparehong-magkakapareho pagdating natin sa niluwalhating kalagayan. Wala saanman sa Biblia itinuturo ang ganoong nakababagot at walang-mukhang pagkakaparepareho. Sa halip, itinuturo nito na igagawad ang mga korona sa mga buhay ng katapatan at lubos na pagtatalaga, at habang ginagantimpalaan ang ilan, ang iba naman ay mawawalan.

Narito ang dalawang binatang magkasing-edad at sabay na naligtas. Ang isa ay humayo at nabuhay nang sumunod na apatnapung taon na inuuna sa lahat ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran. Ang isa naman ay ibinigay ang pinakamabuting bahagi ng kanyang buhay sa pagpapayaman.

Ang una ay masiglang nagsasalita tungkol sa mga bagay ng Panginoon, ang ikalawa tungkol sa galaw ng merkado. Ang una ay may mas malaking kakayahang tamasahin ang Panginoon ngayon, at dadalhin niya ang mas malaking kakayahang iyon sa Langit. Ang ikalawa, bagama't pareho ring karapat-dapat sa Langit sa pamamagitan ng Persona at gawain ni Cristo, ay bansot sa espirituwal, at dadalhin niya ang lumiit na kakayahang iyon sa Langit.

Araw-araw ay itinatakda natin ang mga gantimpalang tatanggapin natin at ang sukat ng ating pagtatamasa sa ating walang hanggang tahanan. Itinatakda natin ito sa pamamagitan ng ating kaalaman sa Biblia at ng ating pagsunod dito, ng ating buhay-panalangin, ng ating pakikisama sa bayan ng Diyos, ng ating paglilingkod sa Panginoon, at ng ating tapat na pangangasiwa sa lahat ng ibinigay sa atin ng Diyos. Sa sandaling mapagtanto natin na nagtatayo tayo para sa walang hanggan sa bawat araw na lumilipas, dapat itong magkaroon ng malalim na epekto sa mga pasyang ginagawa natin at sa mga inuuna natin.

Abril 3

“...kung ano ang iniisip (ng tao) sa kanyang puso, ay gayon siya.” (Kawikaan 23:7)

Madalas sabihin ni A. P. Gibbs, “Ikaw ay hindi kung ano ang iniisip mong ikaw, kundi kung ano ang iniisip mo—ito ang ikaw.” Ibig sabihin, ang isip ang bukal na pinagmumulan ng pag-uugali. Pigilan mo ang pinagmumulan at mapipigilan mo ang agos na umaagos mula rito.

Kaya ang pagpipigil sa buhay ng pag-iisip ay pangunahin. Iyan ang dahilan kung bakit sinabi ni Solomon, “Ingatan mo ang iyong puso nang buong sikap; sapagkat mula rito ang mga bukal ng buhay” (Kawikaan 4:23) Dito ang puso ay ginamit bilang kasingkahulugan ng isip.

Ipinapaalala sa atin ni Santiago na ang kasalanan ay nagsisimula sa isip (Santiago 1:13-15). Kung iisipin natin ang isang bagay nang matagal, sa kalaunan ay gagawin natin ito.

Maghasik ng isip at gawa ang aanihin.

Maghasik ng gawa at ugali ang aanihin.

Maghasik ng ugali at pagkatao ang aanihin.

Maghasik ng pagkatao at kapalaran ang aanihin.

Idiniin ng Panginoong Jesus ang kahalagahan ng buhay ng pag-iisip nang ipantay Niya ang pagkapoot sa pagpatay (Mateo 5:21, 22) at ang mahalay na pagtingin sa pangangalunya (Mateo 5:28). Itinuro rin Niya na hindi ang kinakain ng tao ang nagpaparumi sa kanya kundi ang iniisip niya (Marcos 7:14-23).

Pananagutan natin ang ating iniisip sapagkat may kapangyarihan tayong pigilan ito. Maaari nating isipin ang mga bagay na mahalay at malaswa o maaari nating isipin ang dalisay at tulad ni Cristo. Bawat isa sa atin ay parang hari. Ang imperyong pinamamahalaan natin ay ang ating buhay ng pag-iisip. Ang imperyong iyon ay may napakalaking kakayahan para sa mabuti at napakalaking kakayahan para sa masama. Tayo ang magtatakda kung alin ang mangyayari.

Narito ang ilang positibong mungkahi kung ano ang magagawa natin. Una, dalhin ang buong bagay sa Panginoon sa panalangin, na sinasabi, “Likhaan Mo ako ng malinis na puso, O

Diyos; at magbago Ka ng matuwid na espiritu sa loob ko” (Awit 51:10). Ikalawa, hatulan ang bawat isip ayon sa kung paano ito lumilitaw sa harapan ni Cristo (2 Corinto 10:5). Ikatlo, ipahayag agad ang bawat masamang isip at palayasin ito (Kawikaan 28:13). Sunod, iwasang magkaroon ng blangko at walang-lamang isip. Punuin ito ng positibo at karapat-dapat na mga kaisipan (Filipos 4:8). Ikalima, magkaroon ng disiplina sa iyong binabasa, nakikita, at naririnig. Hindi mo maaasahan ang dalisay na buhay ng pag-iisip kung kumakain ka ng dumi at karumihan. Sa wakas, manatiling abala para sa Panginoon. Kapag inilagay mo sa neutral ang iyong isip, doon humihingi ng pagpasok ang mga karumal-dumal na guni-guni.

Abril 4

“Sa pananampalataya ay nauunawaan natin...”(Hebreo 11:3)

“Sa pananampalataya ay nauunawaan natin...” Ang mga salitang ito ay naglalaman ng isa sa pinakapangunahing simulain ng buhay espirituwal. Sinasampalatayanan muna natin ang Salita ng Diyos, saka tayo nakauunawa. Sabi ng sanlibutan, “Ang makita ay ang maniwala;” sabi ng Diyos, “Ang maniwala ay ang makakita.” Sinabi ng Panginoong Jesus kay Marta, “Hindi ba sinabi Ko sa iyo, na kung ikaw ay sasampalataya, ay makikita mo...”(Juan 11:40). Pagkatapos ay sinabi Niya kay Tomas, “...mapapalad ang mga hindi nakakita, at gayunma’y nagsisampalataya” (Juan 20:29). At sumulat si Apostol Juan, “Ang mga bagay na ito ay isinulat ko sa inyo na nagsisisampalataya...upang inyong malaman...” (1 Juan 5:13). Sumampalataya ka muna, saka mo malalaman.

Ikinukuwento ni Billy Graham kung paano nagkabuhay ang simulaing ito sa kanyang buhay: “Noong 1949 ay nagkaroon ako ng napakaraming pag-aalinlangan tungkol sa Biblia. Akala ko ay nakakita ako ng tila mga pagkakasalungatan sa Kasulatan. May ilang bagay na hindi ko maiayon sa makitid kong pagkaunawa sa Diyos. Kapag tumatayo ako para mangaral, wala ang tinig ng awtoridad na katangian ng lahat ng dakilang mangangaral noong nakaraan. Gaya ng daan-daang iba pang estudyante ng seminaryo, nakikipaglaban ako sa pinakamatinding labanang pangkaisipan sa aking buhay. Tiyak na maaapektuhan ng kalalabasan nito ang aking ministryo sa hinaharap.

“Noong Agosto ng taong iyon ay inanyayahan ako sa Forest Home, isang Presbyterian conference center sa mataas na kabundukan sa labas ng Los Angeles. Natatandaan kong naglalakad ako sa isang landas, papasok sa kakahuyan, at halos nakikipagbuno sa Diyos. Nakipagtunggali ako sa aking mga pag-aalinlangan, at ang aking kaluluwa ay tila naipit sa gitna ng putukan. Sa wakas, sa kawalan ng pag-asa, isinuko ko ang aking kalooban sa buhay na Diyos na inihayag sa Kasulatan. Lumuhod ako sa harap ng nakabukas na Biblia at sinabi, ‘Panginoon, maraming bagay sa aklat na ito ang hindi ko nauunawaan. Ngunit sinabi Mo, “Ang matuwid ay mabubuhay sa pananampalataya.” Lahat ng natanggap ko mula sa Iyo, tinanggap ko sa pananampalataya. Dito at ngayon, sa pananampalataya, tinatanggap ko ang Biblia bilang Iyong Salita. Tinatanggap ko ang lahat ng ito. Tinatanggap ko ito nang walang pasubali. Kung saan may mga bagay na hindi ko nauunawaan, ipagpapaliban ko ang paghatol hanggang sa makatanggap ako ng higit na liwanag. Kung ito’y nakalulugod sa Iyo, bigyan Mo ako ng awtoridad habang ipinahahayag ko ang Iyong Salita, at sa pamamagitan ng awtoridad na iyon ay

sumbatan Mo ang mga tao sa kasalanan at ibaling ang mga makasalanan sa Tagapagligtas!

“Sa loob ng anim na linggo ay sinimulan namin ang aming krusada sa Los Angeles, na bahagi na ngayon ng kasaysayan. Sa krusadang iyon ay natuklasan ko ang lihim na nagpabago sa aking ministeryo. Tumigil ako sa pagsisikap na patunayang totoo ang Biblia. Napagpasyahan ko na sa aking sariling isip na totoo nga ito at ang pananampalatayang ito ay naiparating sa mga tagapakinig.”

Abril 5

“At kayo’y maging magandang-loob sa isa’t isa, mahabagin, na nagpapatawad sa isa’t isa, gaya ng pagpapatawad naman sa inyo ng Diyos kay Cristo.” (Efeso 4:32 NASB)

May tiyak na pagkakasunod-sunod na dapat sundin kaugnay ng pagpapatawad ayon sa Kasulatan. Kung susundin natin ang pagkakasunod-sunod na ito, maiiwasan natin ang maraming sakit ng ulo at sakit ng loob.

Ang unang dapat gawin kapag ikaw ay ginawan ng mali ay patawarin ang taong iyon sa iyong puso. Hindi mo pa sinasabi sa kanya na pinatawad na siya, ngunit sa pagpapatawad mo sa kanya sa iyong puso, iniiwan mo ang usapin sa pagitan niya at ng Panginoon. Pinipigilan nito na maging asidong sulphuriko ang mga katas ng iyong sikmura, at inililigtas ka nito sa iba pang kakila-kilabot na karamdaman ng katawan at damdamin.

Sunod ay pupuntahan mo ang kapatid at sasawayin siya (Lucas 17:3). Sa halip na ipagsabi sa iba kung paano ka ginawan ng mali, “Humayo ka at sabihin mo sa kanya ang kanyang kasalanan na kayong dalawa lamang” (Mateo 18:15). Sikaping

limitahan ang problema hangga't maaari, ibig sabihin, sikaping panatilihin itong pribado hangga't kaya mo.

Kung hindi siya umamin at humingi ng tawad, puntahan mo siya kasama ang isa o dalawang saksi (Mateo 18:16). Nagbibigay ito ng sapat na patotoo ayon sa Kasulatan tungkol sa saloobin ng nagkasala.

Kung matigas pa rin siya, dadalhin mo ang usapin sa kapulungan, kasama ang mga saksi. Kung ayaw niyang pakinggan ang pasya ng kapulungan, siyempre, aalisin siya sa pakikisama (Mateo 18:17).

Ngunit kung sa alinmang punto ng prosesong ito ay magsisi siya, patawarin mo siya (Lucas 17:3). Napatawad mo na siya sa iyong puso, ngunit ngayon ay iginagawad mo sa kanya ang pagpapatawad. Mahalaga rito na huwag pagtakpan ang usapin. Huwag sabihing “Ay, ayos lang iyon. Wala ka namang talagang ginawang mali.” Sa halip ay sabihin, “Buong-galak kitang pinatawad. Ngayon ay sarado na ang buong usapin. Lumuhod tayo at manalangin nang magkasama.”

Ang kahihiyan ng pag-amin at pagsisisi ay maaaring pumigil sa kanya na gawan ka muli ng mali. Ngunit kahit ulitin niya ang kanyang kasalanan at muling magsisi, dapat mo siyang patawarin. Kahit gawin niya ito nang pitong ulit sa isang araw at magsisi nang pitong ulit, dapat mo siyang patawarin—sa palagay mo man ay tapat siya o hindi (Lucas 17:4).

Hindi natin dapat kalimutan kailanman na tayo ay pinatawad ng milyun-milyon. Hindi tayo dapat mag-atubiling patawarin ang iba sa halagang iilang dolyar lamang, sa makasagisag na pananalita (Mateo 18:23-35).

Abril 6

*“Kung ang sinumang tao ay nagnanais gumawa ng Kanyang kalooban, ay makikilala niya ang aral, kung ito’y sa Diyos, o kung Ako’y nagsasalita sa ganang Aking sarili.”
(Juan 7:17)*

Isinasalin ng Today’s English Version ang unang bahagi ng talatang ito, “Ang sinumang handang gumawa ng ibig ng Diyos ay makaaalam...” Isa itong kahanga-hangang pangako na kung taimtim na nagnanais ang isang tao na makaalam, ipakikita sa kanya ng Diyos.

Kapag ang isang makasalanan ay dumating na sa dulo ng kanyang sarili at nanalangin sa matinding kagipitan, “O Diyos, ihayag Mo ang Iyong sarili sa akin,” palaging ginagawa ito ng Diyos. Ito ay panalanging hindi kailanman nawawalan ng sagot.

Isang hippie, na nakatira sa isang kuweba sa Southwest, ang handa nang wakasan ang lahat. Hinanap niya ang kasiyahan sa alak, droga, sex, at okultismo. Ngunit hungkag pa rin ang kanyang buhay, hungkag, hungkag. Wala siyang makitang paraan para makaalpas sa kanyang paghihirap. Isang araw, habang nakabaluktot sa kuweba, sumigaw siya, “O Diyos—kung may Diyos man—ihayag Mo ang Iyong sarili sa akin, o wawakasan ko ang aking buhay.”

Sa loob ng sampung minuto, isang batang Cristiano, na “nagkataong” dumaraan, ang sumilip sa bunganga ng kuweba, nakita ang ermitanyong hippie at sinabi, “Hi, okay lang ba kung kausapin kita tungkol kay Jesus?”

Alam mo ang nangyari! Pinakinggan ng hippie ang mabuting balita ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya sa

Panginoong Jesu-Cristo. Lumapit siya sa Tagapagligtas at nakasumpong ng kapatawaran, pagtanggap at bagong buhay. Nanalangin siya mula sa kailaliman; narinig at sinagot siya ng Diyos. Wala pa akong nabalitaang sinumang nanalangin nang ganoon nang hindi nagkakaroon ng natatanging pagpapahayag ng Panginoon sa kanyang kaluluwa.

Siyempre, ang pangako ay totoo rin sa mga Cristiano. Kung taimtim na nagnanais ang isang tao na malaman kung ano ang kalooban ng Diyos para sa kanyang buhay, ipakikita ito sa kanya ng Diyos. Kung nais niyang malaman ang tamang landas pagdating sa pakikisama sa iglesya, ipaalam ito ng Diyos. Anuman ang pangangailangan, nakatalaga ang Diyos na tugunan ito, kung ang Kanyang kalooban ang pinakananais natin. Ang humahadlang sa pagitan natin at ng tunay na kaalaman sa isip ng Diyos ay ang sarili nating kakulangan ng masidhing pagnanais.

Abril 7

“Datapuwa’t mayroon ako ng lahat, at sumasagana: ako’y busog, palibhasa’y tinanggap ko kay Epafrodito ang mga bagay na ipinadala ninyo, isang samyo ng masarap na amoy, isang haing kaaya-aya, lubos na nakalulugod sa Diyos.” (Filipos 4:18)

Ang sulat ni Pablo sa mga taga-Filipos ay talagang isang pagkilala sa kaloob na kanyang tinanggap mula sa mga mananampalataya sa Filipos. Malamang ay hindi tayo nagkakamali sa pag-aakalang iyon ay kaloob na salapi. Ang nakagugulat ay ang paraan ng pagdakila ng apostol sa kaloob. Tinatawag niya itong “isang samyo ng masarap na amoy, isang

haing kaaya-aya, lubos na nakalulugod sa Diyos.” Sa Efeso 5:2 ay gumagamit Siya ng kahawig na pananalita upang ilarawan ang dakilang kaloob ni Cristo ng Kanyang sarili sa Kalbaryo. Tinutukoy niya ito bilang “isang handog at isang hain sa Diyos na pinakasamyo ng masarap na amoy.” Nakamamangha isipin na ang isang kaloob na ibinigay sa isang lingkod ng Panginoon ay ginugunita sa pananalitang kahawig ng naglalarawan sa Di-Masabing Kaloob.

Mahusay ang komento ni J. H. Jowett sa puntong ito. “Gaano kalawak, kung gayon, ang abot ng isang tila lokal na kabaitan! Akala natin ay naglilingkod tayo sa isang dukha, ngunit sa katotohanan ay nakikipag-usap tayo sa Hari. Akala natin ay makukulong ang bango sa isang maliit na kapitbahayan, at narito, ang matamis na samyo ay lumalaganap sa buong sansinukob. Akala natin ay si Pablo lamang ang ating pinakikitunguhan, at natuklasan nating naglilingkod pala tayo sa Tagapagligtas at Panginoon ni Pablo.” Kapag nauunawaan natin ang tunay na espirituwal na katangian ng pagbibigay ng Cristiano at ang malawak na abot ng impluwensiya nito, napalalaya tayo sa pagbibigay nang may pag-aatubili o dahil napipilitan. Hindi na tayo kailanman tatablan ng mga pakana ng mga propesyonal na tagalikom ng pondo na nangingikil sa pamamagitan ng pambobola, pagpapaawa o pagpapatawa. Nakikita natin na ang pagbibigay ay isang anyo ng paglilingkod na pagkasaserdote, hindi isang legal na utos. Nagbibigay tayo dahil umiibig tayo, at iniibig nating magbigay.

Ang katotohanang ang napakaliliit kong kaloob sa Dakilang Diyos ay pumupuno sa silid ng trono ng sansinukob ng halimuyak ay dapat magbunsod sa akin sa mapagpakumbabang pagsamba at masayang-masayang pagbibigay. Hindi na

kailanman magiging nakababagot, bagama't kailangan, na bahagi ng pagtitipon ang handog tuwing Linggo ng umaga. Magiging tunay itong paraan ng tuwirang pagbibigay sa Panginoong Jesus na para bang Siya ay naroroon sa katawan.

Abril 8

“Sapagkat ang salita ng Diyos ay buhay at mabisa at matalas pa kaysa alinmang tabak na may dalawang talim.”
(Hebreo 4:12a NASB)

Isang Cristianong estudyante sa unibersidad ang nagpapatotoo sa isa pang estudyante na nagmula sa isang liberal na seminaryo. Nang sumipi ang mananampalataya ng isang talata, sinabi ng seminarista, “Hindi ako naniniwala sa Biblia.” Sumipi ang Cristiano ng isa pang talata, at ang isinagot lamang ay “Sinabi ko na sa iyong hindi ako naniniwala sa Biblia.” Sa ikatlong pagkakataong sumipi ang Cristiano ng talata, nabalisa ang seminarista at sumabog, “Huwag mo akong sipian ng Biblia. Sinabi ko na sa iyong hindi ako naniniwala rito.” Noon ay lubos nang bigo at talunan ang pakiramdam ng mananampalataya. Inakala niyang lubos siyang bigo bilang tagapagwagi ng kaluluwa.

Nagkataong si Dr. H. A. Ironside ay panauhin sa kanilang tahanan nang gabing iyon. Sa hapag-kainan, ikinuwento ng Cristianong estudyante ang kanyang nakadidismayang karanasan sa seminarista. Pagkatapos ay tinanong niya si Dr. Ironside, “Kapag sinisikap ninyong magpatotoo sa isang tao at sinabi niya sa inyo, ‘Hindi ako naniniwala sa Biblia,’ ano ang ginagawa ninyo?” Sumagot si Dr. Ironside nang may masayang ngiti, “Sumisipi pa ako ng higit pa rito.”

Iyan ay napakahusay na payo para sa sinumang nagnanais maging tagapagwagi ng kaluluwa. Kapag sinabi ng mga tao na hindi sila naniniwala sa Biblia, sumipi pa ng higit pa rito. Ang Salita ng Diyos ay buhay at makapangyarihan. May epekto ito sa mga tao kahit hindi sila naniniwala rito.

Ipagpalagay na dalawang lalaki ang nagtutunggali sa espada. Sinabi ng isa sa isa pa, “Hindi ako naniniwalang tunay na bakal ang espada mo.” Ano ang mangyayari? Ibababa ba ng ikalawang lalaki ang kanyang espada at aaminin ang pagkatalo? O magbibigay ba siya ng siyentipikong talumpati tungkol sa nilalamang carbon at pagkamalambot ng metal? Katawa-tawa! Bibigyan niya ang kanyang kalaban ng isang matalas na ulos at ipadarama sa kanya kung gaano katotoo ang espada. Gayundin ang Biblia. Ang Salita ng Diyos ay ang tabak ng Espiritu. Kailangan itong gamitin nang higit kaysa kailangan itong ipagtanggol. Lubos nitong kayang ipagtanggol ang sarili.

Hindi ko ikinakaila na may lugar ang mga patunay ng pagkakasi ng Kasulatan. Ang gayong mga patunay ay may mahalagang layunin sa pagpapatibay ng pananampalataya ng mga ligtas na. Sa ilang kaso ay tumutulong sila sa mga tao na magkaroon ng nakapagliligtas na pananampalataya. Ngunit sa pangkalahatan, hindi nakukumbinsi ang mga tao ng pangangatwiran o argumento ng tao. “Ang taong nakumbinsi laban sa kanyang kalooban ay ganoon pa rin ang paniniwala.” Kailangang iharap ang mga tao sa makapangyarihang Salita ng Diyos. Ang iisang talata ng Kasulatan ay katumbas ng isang libong argumento.

Itinatampok nito ang kahalagahan ng pagsasaulo ng Kasulatan. Kung hindi ko isinaulo ang mga talata, hindi ito mailalabas ng Espiritu sa angkop na panahon. Ngunit ang pangunahing punto ay hindi nangako ang Diyos na pararangalan ang aking mga

salita, ngunit nangako Siyang pararangalan ang Kanyang sarili. Kaya sa pakikitungo sa mga hindi ligtas, dapat kong gamitin nang sagana ang tabak ng Espiritu at panoorin itong magbunga ng pagkasumbat at pagbabagong-loob sa pamamagitan ng himala ng biyaya.

Abril 9

“...siya’y dinalang gaya ng kordero sa patayan.” (Isaias 53:7b)

Minsan ay nakakita ako ng isang korderong namatay. Iyon ay isang napakamakabagbag-damdamin, napakakilabot na tanawin.

Habang dinadala ito sa lugar ng pagpatay, lalo itong mukhang kaibig-ibig. Gugustuhin sana ng mga bata na yakapin ito. Ang mga anak ng bawat uri ng hayop ay kagiliw-giliw—mga kuting, mga tuta, mga sisiw, mga guya at mga bisiro—ngunit ang kordero ay lalong kaakit-akit.

Habang nakatayo ito roon, larawan ito ng kawalang-malay. Ang puti nitong balahibo, na walang dungis, ay nagbibigay ng anyo ng kadalisayan. Ito ay maamo at mahinahon, walang magawa at walang depensa. Lalong nagpapahayag ang mga mata nito; nagsasalita ang mga iyon ng takot, ng awa at ng matinding kirot. Tila walang dahilan kung bakit ang isang bagay na napakabata, napakaganda ay kailangang mamatay.

Ngayon ay itinali ang mga paa at ang kaawa-awang kordero ay nakahiga nang patagilid, humihingal nang malalim, na para bang alam nitong nalalapit na ang kamatayan. Sa isang mabilis na galaw, ipinadaan ng magkakatatay ang kutsilyo sa lalamunan. Bumuhos ang dugo sa lupa. Nangisay ang maliit na katawan sa

paghihingalo, at hindi nagtagal ay nanatili itong walang galaw. Namatay na ang maamong kordero.

Ang ilan sa mga nanonood ay tumalikod sa tanawin; napakalungkot nitong panoorin. Ang iba ay nagpupunas ng luha. Walang gustong magsalita.

Sa pananampalataya ay nakikita ko ang isa pang Korderong namamatay—ang Kordero ng Diyos. Iyon ay isang napakapinagpala, napakakilabot na tanawin.

Ang Korderong ito ay lubos na kaibig-ibig, ang pinakatangi sa sampung libo, ang pinakamaganda sa magaganda. Habang dinadala Siya sa lugar ng pagpatay, Siya ay nasa kasibulan ng buhay.

Hindi lamang Siya walang kasalanan—Siya ay banal, walang malay sa masama, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanan, walang batik at walang kapintasan. Tila walang dahilan kung bakit ang sinumang napakadalisay ay papatayin kailanman.

Ngunit kinuha Siya ng mga berdugo at ipinako sa Krus, ang mga kamay at mga paa. Doon ay dinanas Niya ang nagsama-samang pahirap at lagim ng Impiyerno bilang Kahalili ng mga makasalanan. Sa kabuuan nito ay puno ng pag-ibig at pagpapatawad ang Kanyang mga mata.

Ngayon ay tapos na ang Kanyang panahon ng paghihirap. Ibinigay Niya ang Kanyang espiritu at nakabitin nang lupaypay ang Kanyang katawan sa Krus. Tinusok ng isang kawal ang Kanyang tagiliran at bumulwak ang dugo at tubig. Namatay na ang Kordero ng Diyos.

Puno ang aking puso. Malayang dumadaloy ang nakapapasong luha. Lumuluhod ako at nagpapasalamat sa Kanya at pumupuri

sa Kanya! Isipin mo na lamang—namatay Siya para sa akin!
Hindi ako kailanman titigil sa pag-ibig sa Kanya.

Abril 10

*“...hindi na ninyo kailangang turuan pa kayo ng sinuman.”
(1 Juan 2:27)*

Sa unang tingin ay nagdudulot ng suliranin ang talatang ito. Kung hindi natin kailangang may magturo sa atin, bakit nagbigay ang nabuhay na mag-uling Panginoon ng mga guro upang patibayin ang mga banal para sa gawain ng paglilingkod (Efeso 4:11, 12)?

Upang maunawaan ang ibig sabihin ni Juan, makatutulong na malaman ang pinagmulan ng kanyang sulat. Nang panahong sumulat siya, ang iglesia ay ginugulo ng mga bulaang guro na kilala bilang mga Gnostiko. Ang mga erehe na ito ay dating nagpahayag na sila’y tapat na mananampalataya sa Panginoong Jesus at naging bahagi ng pakikisama sa mga lokal na kapulungan. Ngunit pagkatapos ay umalis sila upang itulak ang kanilang maling pananaw tungkol sa pagkatao at pagka-Diyos ni Cristo.

Inangkin nila na mayroon silang nakahihigit na kaalaman, kaya ang pangalang Gnostiko, mula sa salitang Griyegong gnosis —“makaalam.” Malamang ay ganito ang sinabi nila sa mga Cristiano: “Mabuti ang nasa inyo, ngunit mayroon kaming karagdagang katotohanan. Madadala namin kayo nang lampas sa mga payak na aral at maipapasok sa mga bago at mas malalalim na hiwaga. Kung nais ninyong maging ganap na magulang at lubos na ganap, kailangan ninyo ang aming mga aral.”

Ngunit binabalaan ni Juan ang mga Cristiano na ang lahat ng iyon ay panloloko. Hindi nila kailangan ang alinman sa mga mapagpanggap na ito upang turuan sila. Nasa kanila ang Espiritu Santo. Nasa kanila ang Salita ng Katotohanan. At nasa kanila ang mga gurong itinalaga ng Diyos. Pinapangyayari ng Espiritu Santo na makilala nila ang pagkakaiba ng katotohanan at kamalian. Ang pananampalatayang Cristiano ay ibinigay nang minsan para sa lahat sa mga banal (Judas 3), at anumang nag-aangking karagdagan dito ay pandaraya. Kailangan ang mga gurong Cristiano upang ipaliwanag at ilapat ang Kasulatan, ngunit hindi sila dapat kailanman lumabag sa pamamagitan ng paglampas sa Kasulatan.

Si Juan ang huling magkakaila sa pangangailangan ng mga guro sa Iglesya. Siya mismo ay guro **par excellence**. Ngunit siya ang unang magpipilit na ang Espiritu Santo ang kataas-taasang awtoridad, at na inaakay Niya ang Kanyang bayan sa buong katotohanan sa pamamagitan ng mga pahina ng Banal na Kasulatan. Ang lahat ng aral ay dapat subukin sa pamamagitan ng Biblia. Kung nag-aangkin itong karagdagan sa Biblia, kung umaangkin ito ng kapantay na awtoridad sa Biblia, o kung hindi ito sumasang-ayon sa Biblia, kung gayon ay dapat itong tanggihan.

Abril 11

“At nang sila’y magkatipon kasama ang matatanda, at makapagsanggunian, ay binigyan nila ng malaking salapi ang mga kawal, na sinasabi, Sabihin ninyo, Dumating sa gabi ang Kanyang mga alagad, at Siya’y ninakaw samantalang kami’y natutulog. “(Mateo 28:12, 13)

Kabubuhay pa lamang na mag-uli ng Panginoong Jesus mula sa mga patay nang magsimulang gumawa ang Kanyang mga kaaway ng dahilan upang pawalang-saysay ang himala. Ang pinakamahusay na kasinungalingang naisip nila noong panahong iyon ay dumating ang mga alagad sa gabi at ninakaw ang katawan. (Ang “swoon theory,” na nagmumungkahing hindi talaga namatay si Jesus kundi nawalan lamang ng malay, ay lumitaw lamang pagkaraan ng maraming siglo.) Sa kasamaang-palad para sa teorya ng pagnanakaw, gaya ng lahat ng iba pang teorya, mas maraming tanong ang ibinabangon nito kaysa sa sinasagot. Halimbawa:

Bakit hindi kinuwestiyon ng mga punong saserdote at matatanda ang orihinal na ulat ng mga bantay tungkol sa walang-lamang libingan? Tinanggap nila itong totoo at nagmadaling gumawa ng paliwanag kung **paano** ito nangyari.

Bakit natutulog ang mga kawal gayong dapat ay nagbabantay sila? Ang parusa ng Roma sa pagtulog habang nasa tungkulin ay kamatayan. Gayunman ay ipinangako sa kanila na hindi sila parurusahan. Bakit?

Paano makatutulog nang sabay-sabay ang lahat ng kawal? Mahirap paniwalaan na isasapanganib nilang lahat ang kamatayan para lamang makatulog.

Paano maigugulong ng mga alagad ang bato nang hindi nagigising ang mga bantay? Malaki ang bato at hindi maaaring galawin nang walang ingay.

Paano nga ba maigagalaw ng mga alagad ang bato? Sa isang karaniwang libingang istilong Herodiano, iginugulong ang bato hanggang sa mahulog ito sa isang mas mababang uka. Mas madaling selyuhan ang ganoong libingan kaysa buksan ito.

Bukod dito, ginawang “matibay” ang libingan hangga’t kayang gawin ng mga awtoridad ng Roma.

Malamang ba na ang mga alagad, na kamakailan lamang ay labis na natakot kaya tumakas upang iligtas ang kanilang buhay, ay magkaroon ng lakas ng loob na harapin ang mga bantay na Romano at nakawan ang libingan? Alam nila na ang ganoong pagkakasala ay pinarurusahan ng mabigat na sentensiya.

Kung natutulog ang lahat ng kawal, paano nila nalaman na ninakaw ng mga alagad ang katawan?

Kung ninakaw ng mga alagad ang katawan, bakit pa sila naglaan ng panahon upang alisin ang mga kayong panlibing at tiklupin ang panyo? (Lucas 24:12; Juan 20:6, 7). Bakit nanaisin ng mga alagad na nakawin ang katawan?

Walang dahilan. Ang totoo, nagulat sila at hindi makapaniwala nang malaman nilang Siya ay nabuhay na mag-uli.

Sa wakas, ang mga alagad ba, na mararangal na tao, ay hahayo at mangangaral ng pagkabuhay na mag-uli sa malaking panganib sa kanilang sarili kung alam nilang kasinungalingan iyon? Sinabi ni Paul Little, “Hindi namamatay ang mga tao para sa alam nilang kasinungalingan.” Taimtim silang naniwala na si Jesus ay nabuhay na mag-uli. Ang Panginoon ay nabuhay na mag-uli! Tunay na Siya ay nabuhay na mag-uli!

Abril 12

“Kung kayo nga’y hindi naging tapat sa di-matuwid na kayamanan, sino ang magkakatiwala sa inyo ng tunay na kayamanan.” (Lucas 16:11)

Ang di-matuwid na kayamanan dito ay tumutukoy sa makalupang kayamanan o materyal na mga yaman. Walang ilusyong mas laganap kaysa sa paniniwalang mayaman ang taong maraming materyal na ari-arian. Tinatawag natin ang mga bahay at lupa na **real** estate sapagkat inaakala nating sila ang **tunay** na kayamanan. Tinatawag natin ang mga stock at bond na securities sapagkat inaakala nating nagbibigay sila ng seguridad.

Ngunit sa Lucas 16:11 ay pinag-iiba ng Panginoon ang di-matuwid na kayamanan at ang tunay na kayamanan. Ang mga bagay na inaakala ng mga tao na kayamanan ay hindi talaga kayamanan.

Si John ay isang maka-Diyos na Cristiano na naglingkod bilang katiwala ng ari-arian ng isang mayamang aristokrata. Isang gabi ay nagkaroon si John ng malinaw na panaginip kung saan sinabi sa kanya na ang pinakamayamang tao sa lambak ay mamamatay bago maghatinggabi kinabukasan ng gabi. Nang makita ni John ang kanyang amo kinaumagahan, ikinuwento niya rito ang panaginip. Noong una ay nagkunwari ang milyonaryo na wala siyang pakialam. Hindi pa siya kailanman naging mas malusog. At hindi naman siya naniniwala sa mga panaginip.

Ngunit sa sandaling umalis si John, tinawag niya ang kanyang tsuper upang ihatid siya sa klinika ng doktor. Sinabi niya sa doktor na nais niya ng kumpletong pagsusuring pisikal. Gaya ng inaasahan, ipinakita ng mga pagsusuri na nasa napakahusay siyang kalagayan. Gayunman ay nag-aalala pa rin siya tungkol sa panaginip ni John, kaya habang paalis siya sa klinika ng doktor, sinabi niya, “Siyanga pala, Doktor, maaari ba kayong pumunta sa bahay ko para maghapunan ngayong gabi at para

magkuwentuhan pagkatapos.” Pumayag ang doktor na pumunta.

Naging karaniwan ang hapunan at nag-usap sila tungkol sa napakaraming paksa. Ilang ulit na nagtangkang umalis ang doktor, ngunit sa bawat pagkakataon ay napapakiusapan siya ng may-bahay na manatili pa nang kaunti.

Sa wakas, nang tumunog ang orasan nang hatinggabi, ang di-maka-Diyos na mayamang lalaki, na lubos na nakahinga nang maluwig, ay nagpaalam na sa doktor.

Pagkaraan ng ilang minuto, tumunog ang doorbell. Nang buksan ng ginoo ang pinto, nakatayo roon ang nasa-hustong-gulang na anak na babae ng matandang si John at nagsabi, “Pakiusap po, ginoo, nais pong ipaalam sa inyo ng aking ina na inatake sa puso ang aking ama at namatay kani-kanina lamang.”

Ang pinakamayamang tao sa lambak ay namatay nang gabing iyon.

Abril 13

“Kaya’t kung kayo’y kumakain man, o umiinom, o anuman ang inyong ginagawa, gawin ninyo ang lahat sa ikaluluwalhati ng Diyos.” (1 Corinto 10:31)

Isa sa mga dakilang pagsubok sa pag-uugali ng Cristiano ay kung may anumang kaluwalhatian para sa Diyos dito. Madalas ay sinusubok natin ang ating asal sa tanong na, “May masama ba rito?” Ngunit hindi iyon ang tanong. Ang dapat nating itanong ay ito: “May anumang kaluwalhatian ba para sa Diyos dito?”

Bago makibahagi sa anumang gawain, dapat ay kaya nating iyuko ang ating ulo at hilingin sa Panginoon na luwalhatiin Niya ang Kanyang sarili sa gagawin natin. Kung hindi mapararangan ang Diyos dito, dapat nating pigilan ang sarili na gawin ito.

Maaaring masiyahan ang ibang relihiyon sa pag-uugaling walang masama. Ang Cristianismo ay lumalampas sa basta negatibo tungo sa tiyak na positibo. Kaya, gaya ng sinabi ni Keith L. Brooks, “Kung nais mong maging matagumpay na Cristiano, tumigil ka sa paghahanap ng masama sa mga bagay, at magsimulang hanapin ang mabuti. Kung nais mong maging maligaya ang iyong buhay, makisama ka sa mga taong nagtatanong kung ano ang ‘mabuti’ at hindi kung ano ang ‘masama’ rito.”

Maaaring walang masama sa mga bagay sa ganang sarili ng mga ito ngunit maging pabigat naman sa takbuhing Cristiano. Walang batas na nagbabawal sa isang Olympic runner na magpasan ng isang sakong patatas sa 1500 meter race. Maaari niyang dalhin ang patatas ngunit hindi niya maipananalo ang takbuhan. Gayundin ang Cristiano. Maaaring walang masama sa mga bagay ngunit hadlang naman ang mga ito.

Ngunit kadalasan, kapag itinatanong natin, “May masama ba rito?” inilalantad ng ating tanong ang isang nakatagong pag-aalinlangan. Hindi natin itinatanong iyon tungkol sa mga gawaing halatang lehitimo—gaya ng panalangin, pag-aaral ng Biblia, pagsamba, pagpapatotoo at ating pang-araw-araw na trabaho.

Siyanga pala, ang anumang marangal na trabaho ay maaaring gawin sa ikaluluwalhati ng Diyos. Iyan ang dahilan kung bakit ang ilang maybahay ay may ganitong motto sa itaas ng lababo

sa kanilang kusina: “Dito ginaganap ang banal na pagsamba tatlong beses araw-araw.”

Tuwing may pag-aalinlangan, maaari nating sundin ang payong ito mula sa ina ni John Wesley; “Kung nais mong matiyak kung matuwid ang isang kaluguran, sundin mo ang tuntuning ito: Anumang nagpapahina sa iyong katwiran, sumisira sa kalambutan ng iyong budhi, lumalabo sa iyong pagkadama sa Diyos, o nag-aalis ng iyong pagkagiliw sa mga espirituwal na bagay; anumang nagpapalaki sa kapangyarihan ng iyong katawan sa iyong isip, ang bagay na iyon ay kasalanan.”

Abril 14

“...ang sinumang ibig maging dakila sa inyo, ay magiging tagapaglingkod ninyo; at ang sinumang ibig maging pangulo sa inyo, ay magiging alipin ninyo.” (Mateo 20:26, 27)

Ano ang tunay na kadakilaan?

Sa kaharian ng sanlibutang ito, ang dakilang tao ay ang umangat sa kalagayan ng kayamanan at kapangyarihan. Mayroon siyang pangkat ng mga katulong at alalay, na sanay sumunod sa kanyang mga utos. Binibigyan siya ng pagtratong V.I.P. at tumatanggap siya ng natatanging pabor saanman siya magpunta. Tinitingnan siya ng mga tao nang may paggalang at pagkamangha dahil sa kanyang ranggo. Hindi niya kailangang magpakababa sa anumang hamak na gawain; laging may ibang gagawa niyon para sa kanya.

Ngunit sa Kaharian ng ating Panginoon, ibang-iba ang mga bagay. Dito ay sinusukat ang kadakilaan ayon sa lawak ng ating paglilingkod sa halip na sa lawak ng paglilingkod sa atin. Ang

dakilang tao ay ang nagpapakababa upang maging alipin ng iba. Walang paglilingkod na napakahamak. Hindi siya umaasa ng anumang natatanging pagtrato o pasasalamat. Nang makita ng isa sa mga tauhan ni George Washington na gumagawa siya ng isang hamak na paglilingkod, tumutol ito, na sinasabi, “Heneral, napakalaking tao po ninyo para gawin iyan.” Sumagot si Washington, “Ay, hindi, sakto lamang ang laki ko.”

Sa pagkomento sa Lucas 17:7-10, ipinaaalala sa atin ni Roy Hession na “may limang tanda ang aliping nakatali: (1) Dapat ay handa siyang patungan ng sunud-sunod na pasanin, nang walang anumang pagsasaalang-alang sa kanya. (2) Sa paggawa nito, dapat ay handa siyang hindi pasalamatan. (3) Matapos gawin ang lahat ng ito, hindi niya dapat paratangan ng pagkamakasari ang panginoon. (4) Dapat niyang ipahayag na siya ay aliping walang pakinabang. (5) Dapat niyang aminin na sa paggawa at pagbatá ng kanyang ginawa sa paraan ng kaamuan at kababaang-loob, hindi siya gumawa ng kahit isang tahi na higit sa kanyang tungkulin.”

Nang iwan ng ating Panginoon ang kaitaasan ng kaluwalhatian upang maging Tao sa planetang ito, “nag-anyong alipin Siya” (Filipos 2:7). Siya ay nasa gitna natin bilang Isang naglilingkod (Lucas 22:27). Sinabi Niya, “Ang Anak ng Tao ay naparito hindi upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami” (Mateo 20:28). Binigkisan Niya ang Kanyang sarili ng tuwalya, ang tapis ng alipin, at hinugasan ang mga paa ng Kanyang mga alagad (Juan 13:1-17).

“Ang alipin ay hindi dakila kaysa sa kanyang panginoon” (Juan 13:16). Kung nagpakababa Siya nang gayon upang paglingkuran

tayo, bakit natin iisiping hindi bagay sa ating dangal ang paglingkuran ang iba?

*Ikaw, Tagapagligtas, ay naging maamo't mababa,
At ang isang uod na tulad ko,
Mahina, makasalanan at di-banal,
Ay mangangahas bang itaas ang ulo?*

Abril 15

"...sa pamamagitan ng pag-ibig ay maglingkuran kayo sa isa't isa." (Galacia 5:13)

May nagsabi, "Ang sarili ay nag-aakalang dakila ito at pinaglilingkuran. Ang pag-ibig ay naglilingkod at dakila."

Isang tanyag na mang-aawit ng Ebanghelyo ang nagpatotoo sa lalaking nakaupo sa tabi niya sa isang restawran at nagkaroon ng kagalakang akayin siya kay Cristo. Sa mga sumunod na linggo, ginawa niyang alagad ang bagong mananampalatayang ito. Pagkatapos ay tinamaan si Fred, ang bagong mananampalataya, ng kanserong hindi na maooperahan at dinala sa isang convalescent hospital kung saan, sa kasamaang-palad, mababa sa pamantayan ang pag-aalaga. Ang mang-aawit ng Ebanghelyo, isang tanyag na personalidad sa radyo, ay tapat na dumalaw, nagpalit ng kama, nagpaligo at nagpakain sa kanyang "Timoteo", at gumawa ng marami pang bagay na dapat sanang ginagawa ng mga tauhan. Nang gabing mamatay si Fred, yakap-yakap siya ng kilalang mang-aawit na ito, ibinubulong sa kanyang tainga ang nakaaaliw na mga talata ng Kasulatan. "...sa pamamagitan ng pag-ibig ay maglingkuran kayo sa isa't isa."

Isang nakatatandang guro sa isang Bible School ang madalas makitang basang-basa ang palikuran ng mga lalaki pagkatapos ng pagmamadali sa umaga. Matiyaga niyang lilinis ang mga kagamitan, saka luluhod at pupunasan hanggang matuyo ang sahig. Hindi lahat ng pinakamahusay niyang pagtuturo ay ginawa sa silid-aralan. Napakumbaba at nabigyang-sigla ang mga estudyante sa halimbawa ng kanilang iginagalang na guro na naglilinis ng kanilang iniwang kalat. "...sa pamamagitan ng pag-ibig ay maglingkuran kayo sa isa't isa."

Sa Bible School ding iyon, isang miyembro ng koponan ng basketball ang may puso ng tunay na lingkod. Pagkatapos ng laro, kapag nag-uunahan ang lahat ng manlalaro na maunang makaligo, nananatili siya sa gym at tinitiyak na maayos ito para sa susunod na araw. "Natagpuan niya sa pagkamakasarili ng iba ang pagkakataong muling iugnay ang kanyang sarili sa Panginoon bilang lingkod ng lahat." "...sa pamamagitan ng pag-ibig ay maglingkuran kayo sa isa't isa."

Isang Cristianong ina mula sa kanayunan ng Turkey ang dinala sa London upang magbigay ng bato (kidney) para sa kanyang maysakit na anak. Inakala niyang ang pagbibigay ng bato ay magbubuwis ng kanyang buhay. Nang tanungin siya ng doktor na Ingles kung tiyak siyang handa siyang magbigay ng bato sa kanyang anak, sumagot siya, "Handa akong magbigay ng dalawang bato." "...sa pamamagitan ng pag-ibig ay maglingkuran kayo sa isa't isa."

Sa isang sanlibutang higit na pinaghaharian ng pansariling interes, hindi siksikan ang landas ng di-makasarili at mapagsakripisyong paglilingkod. Kumakaway ang mga pagkakataon sa buong maghapon para sa mga malikhaing gawa ng paglilingkod.

Abril 16

“...na gaya ng mga namamatay, at, narito, kami ay nabubuhay.” (2 Corinto 6:9)

Puno ang Biblia ng mga kabalintunaan, ibig sabihin, mga katotohanang tila salungat sa karaniwan nating inaakala, o mga katotohanang tila nagkakasalungatan sa isa't isa. Sinabi ni G. K. Chesterton na ang kabalintunaan ay katotohanang nakatayo nang patiwarike upang makatawag-pansin. Narito ang ilan sa mga kabalintunaanang nagsisikap na makuha ang ating pansin.

Naililigtas natin ang ating buhay sa pamamagitan ng pagkawala nito; nawawala ang ating buhay kapag ito ay ating iniibig (Marcos 8:35).

Malakas tayo kapag tayo ay mahina (2 Corinto 12:10), at walang kapangyarihan sa sarili nating lakas (Juan 15:5).

Nasusumpungan natin ang ganap na kalayaan sa pagiging alipin ni Cristo, at pagkaalipin naman kapag malaya tayo sa Kanyang pamatok (Roma 6:17-20).

Mas malaking kagalakan ang nasusumpungan natin sa pagbabahagi ng ating tinataglay kaysa sa pagkakamit ng higit pa. O, sa mga salita ng ating Panginoon, “Lalong mapalad ang magbigay kaysa ang tumanggap” (Mga Gawa 20:35).

Napaparami natin ang ating tinataglay sa pamamagitan ng pagsasabog nito, at naghihirap tayo kapag ito ay ating iniimbak (Kawikaan 11:24).

Mayroon tayong bagong likas na hindi maaaring magkasala (1 Juan 3:9), gayunma'y bawat ginagawa natin ay may bahid ng kasalanan (1 Juan 1:8).

Nananagumpay tayo sa pagsuko (Genesis 32:24-28) at natatalo tayo sa pakikipaglaban (1 Pedro 5:5c).

Ibinababa tayo kapag itinataas natin ang ating sarili, ngunit itinataas Niya tayo kapag ibinababa natin ang ating sarili (Lucas 14:11).

Lumalawak tayo sa ilalim ng panggigipit (Awit 4:1 JND) at lumiliit sa kasaganaan (Jeremias 48:11).

Maaari nating ariin ang lahat ng bagay, gayunma'y walang anumang tinataglay; maaari tayong maging dukha, gayunma'y nagpapayaman sa marami (2 Corinto 6:10).

Kapag tayo ay marunong (sa pananaw ng tao), noon tayo hangal (sa paningin ng Diyos), ngunit kapag tayo ay hangal alang-alang kay Cristo, noon tayo tunay na marunong (1 Corinto 1:20, 21).

Ang buhay ng pananampalataya ay nagdudulot ng kalayaan mula sa alalahanin at pagkabalisa; ang buhay ng paningin ay nagdudulot ng takot na mawalan dahil sa tanga, kalawang at magnanakaw (Mateo 6:19).

Nakikita ng makata ang buhay Cristiano bilang kabalintunaan mula simula hanggang wakas:

*Kay kakaiba ng landas na dapat niyang tahakin,
Kay gulo ng daang kanyang lalakaran;
Pag-asa ng kanyang ligaya'y sa takot nanggagaling,
At buhay niya'y tinatanggap mula sa kamatayan.
Ang pinakamagaganda niyang paghahabol ay dapat nang talikdan,
At pinakamabubuti niyang pasya'y dapat mabigo;
Ni hindi siya makaaasang lubos na maliligtas*

*Hangga't hindi niya natatagpuang siya'y lubusang ligaw.
Kapag naganap na ang lahat ng ito, at ang puso niya'y
natiyak
Na ganap nang pinatawad ang kanyang mga kasalanan;
Kapag ang kanyang patawad ay napirmahan na at
kapayapaan ay nakamit,
Mula sa sandaling iyon ay nagsisimula ang kanyang
labanan. (Selected).*

Abril 17

*“...huwag kayong patawag na rabi, sapagkat iisa ang
inyong guro, at kayong lahat ay magkakapatid. At huwag
ninyong tawaging ama ang sinumang tao sa lupa, sapagkat
iisa ang inyong Ama, na nasa langit. Huwag din kayong
patawag na panginoon, sapagkat iisa ang inyong
panginoon, ang Cristo.” (Mateo 23:8-10 RSV)*

Binalaan ng Panginoong Jesus ang Kanyang mga alagad laban sa matatayog na titulong nagpapalaki ng sarili at naglilagay sa sarili sa lugar ng Trinidad. Ang Diyos ang ating Ama, si Cristo ang ating Panginoon, ang Espiritu Santo ang ating Guro. Hindi natin dapat angkinin ang mga titulong ito para sa ating sarili sa kapulungan. Sa sanlibutan, siyempre, mayroon tayong ama sa lupa, sa ating trabaho ay mayroon tayong amo o pinapasukan, at sa paaralan ay mayroon tayong mga guro. Ngunit sa espirituwal na larangan, ang mga Persona ng Pagka-Diyos ang tumutupad sa mga papel na ito at Sila lamang ang dapat parangalan nang gayon.

Ang Diyos ang ating Ama sa diwa na Siya ang Nagbibigay ng buhay. Si Cristo ang ating Panginoon sapagkat tayo ay Kanya at

nasasakop ng Kanyang pamamahala. Ang Espiritu Santo ang ating Guro sapagkat Siya ang May-akda at Tagapagpaliwanag ng Kasulatan; ang lahat ng ating pagtuturo ay dapat pinapatnubayan Niya.

Kay kakaiba, kung gayon, na pinananatili ng mga iglesya ang mga titulong pamparangal na para bang hindi kailanman nagbabala si Cristo laban sa mga ito. Ang mga pari at ministro ay tinatawag pa ring Father at Padre at kung minsan ay tinutukoy bilang Dominie, na ang ibig sabihin ay Panginoon. Ang mga klerigo ay palagiang gumagamit ng titulong “Reverend,” isang salitang ginagamit sa Biblia para lamang sa Diyos (tingnan ang Awit 111:9, “...banal at kagalang-galang ang kanyang pangalan.”) Ang titulong “Doctor” ay nagmula sa Latin na *docere*, magturo. Kaya ang *doctor* ay nangangahulugang *guro*. Ang titulo, pinaghirapan man o ibinigay bilang parangal, ay maaaring nagmula sa isang institusyong pugad ng kawalang-pananampalataya sa halip na moog ng pananampalatayang Cristiano. Gayunman, kapag ipinakilala ang isang lalaki bilang “Doctor” sa kapulungan, ang ipinahihiwatig ay may dagdag na awtoridad ang kanyang mga salita dahil sa kanyang titulo. Ito, siyempre, ay lubos na walang batayan. Ang isang kubang tagahakot ng basura na puspos ng Espiritu Santo ay maaaring magsalita nang mas totoo bilang orakulo ng Diyos.

May lugar ang mga titulo sa tinatawag na sekular na sanlibutan. Ang prinsipyong umiiral sa larangang iyon ay “Ibigay nga ninyo sa lahat ang kanilang nararapat: ...ang paggalang sa nararapat igalang” (Roma 13:7). Ngunit ang prinsipyong umiiral sa kapulungan ay itinakda ng Panginoon sa

mga salitang, “...kayong lahat ay magkakapatid” (Mateo 23:8 RSV).

Abril 18

“Sapagkat ngayon ay nakikita natin sa isang salamin, nang malabo...” (1 Corinto 13:12)

Bihira sa ating karanasang Cristiano na lubhang halata ito gaya ng kapag lumalapit tayo sa Hapag ng Panginoon upang alalahanin Siya sa Kanyang pagkamatay para sa atin. “Nakikita natin sa isang salamin, nang malabo.”

Tila may makapal at hindi matagusang tabing. Nasa isang panig tayo nito kasama ang lahat ng ating limitasyon bilang may-hangganang nilalang. Sa kabilang panig ay ang buong dakilang drama ng ating pagkatubos—Bethlehem, Gethsemane, Gabbatha, Kalbaryo, ang walang lamang libingan, ang itinaas na Cristo sa kanan ng Diyos. Nauunawaan natin na may napakalawak na bagay roon, at sinisikap nating unawain ito, ngunit pakiramdam natin ay mas kahawig tayo ng tipak ng lupa kaysa ng mga buhay na nilalang.

Sinisikap nating unawain ang mga paghihirap ng Tagapagligtas dahil sa ating mga kasalanan. Pinipilit ng ating isip na abutin ang kakila-kilabot na pagpapabaya sa Kanya ng Diyos. Alam nating tiniis Niya ang pahirap na dapat sana'y tiniis natin magpakailanman. Gayunma'y nabibigo tayo nang matanto nating napakarami pang lampas doon. Nakatayo tayo sa gilid ng isang dagat na hindi pa nagagalugad!

Iniisip natin ang pag-ibig na nagsugo ng pinakamabuti ng Langit para sa pinakamasama ng lupa. Naaantig tayo kapag naaalala natin na isinugo ng Diyos ang Kanyang bugtong na

Anak sa gubat na ito ng kasalanan upang hanapin at iligtas ang nawala. Ngunit ang pinakikitunguhan natin ay isang pag-ibig na humihigit sa pagkaunawa. Bahagya lamang ang ating nalalaman.

Inaawit natin ang biyaya ng Tagapagligtas, na bagaman Siya ay mayaman, ay naging dukha alang-alang sa atin, upang sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan ay maging mayaman tayo. Sapat na ito upang mapanganga ang mga anghel. Pinipilit ng ating mga mata na makita ang napakalawak na sukat ng gayong biyaya. Ngunit walang kabuluhan. Nalilimitahan tayo ng ating pagkamakitid ng paningin bilang tao.

Alam nating dapat sana'y madaig tayo sa pagbubulay sa Kanyang hain sa Kalbaryo, ngunit madalas ay kakatwang hindi tayo naaantig. Kung tunay tayong nakapasok sa nasa kabila ng tabing, mapapaluha tayo. Gayunma'y kailangan nating ipagtapat...

*O, ako'y nagtataka sa aking sarili,
Ikaw na mapagmahal, nagdurugo, namamatay na Kordero,
Na kaya kong suriin ang hiwagang iyon
At hindi maantig na ibigin Ka pa nang higit.*

O, sa mga salita ng iba, kailangan nating itanong:

*Bato ba ako, at hindi tao, na nakatatayo
O Cristo, sa ilalim ng Iyong krus,
At nabibilang patak bawat patak,
Ang dahan-dahang pagdaloy ng Iyong dugo,
At hindi man lang lumuha?*

Gaya ng dalawang alagad sa daan patungong Emmaus, napipigilan ang ating mga mata. Nananabik tayo nang may nag-aalab na hangarin sa panahong aalisin ang tabing at makikita natin nang may mas malinaw na paningin ang kahanga-hangang kahulugan ng pinagpira-pirasong tinapay at ng ibinuhos na alak.

Abril 19

“Ang mga bagay na ito ay isinulat ko sa inyo na nagsisisampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos; upang inyong malaman na kayo’y may buhay na walang hanggan, at upang kayo’y magsisampalataya sa pangalan ng Anak ng Diyos.” (1 Juan 5:13)

Ang ilan sa atin ay walang hanggang magpapasalamat sa Diyos dahil sa talatang ito sapagkat itinuro nito sa atin na ang katiyakan ng kaligtasan ay dumarating una sa lahat sa pamamagitan ng Salita ng Diyos at hindi sa pamamagitan ng damdamin. Isinulat ang Biblia, bukod sa iba pang dahilan, upang ang mga sumasampalataya sa Pangalan ng Anak ng Diyos ay makaalam na sila ay may buhay na walang hanggan.

Maaari tayong magpasalamat na ang katiyakan ay hindi dumarating sa pamamagitan ng damdamin, sapagkat ito ay pabagu-bago araw-araw. “Hindi hinihiling ng Diyos na sabihin ng kaluluwa, ‘Salamat sa Diyos, kay ganda ng pakiramdam ko,’ kundi ibinabaling Niya ang mata sa ibang direksyon, kay Jesus at sa Kanyang Salita.” Nang minsang may nagtanong kay Martin Luther, “Nararamdaman mo bang pinatawad na ang iyong mga kasalanan?” sumagot siya, “Hindi, ngunit tiyak ako rito gaya ng katiyakang may Diyos sa langit. Sapagkat ang damdamin ay

dumarating at umaalis/ At ang damdamin ay mapanlinlang/
Ang aking katibayan ay ang Salita ng Diyos/ Wala nang iba pang dapat paniwalaan.” Ipinaaalala sa atin ni C. I. Scofield na “ang pagpapawalang-sala ay nagaganap sa isip ng Diyos at hindi sa sistema ng nerbiyos ng mananampalataya.” Madalas sabihin ni H. A. Ironside, “Hindi ko nalalamang ako'y ligtas dahil **nararamdaman ko** ang kaligayahan, kundi **nararamdaman ko** ang kaligayahan dahil nalalaman kong ako'y ligtas.” At nalaman niyang siya'y ligtas sa pamamagitan ng nasusulat na Salita ng Diyos.

Kapag nababasa natin na ang Espiritu mismo ang nagpapatotoo kasama ng ating espiritu na tayo ay mga anak ng Diyos (Roma 8:16), dapat nating tandaan na ang Espiritu ay nagpapatotoo sa atin pangunahin sa pamamagitan ng Kasulatan. Binabasa natin ang Juan 6:47, halimbawa, “Ang sumasampalataya sa akin ay may buhay na walang hanggan.” Alam nating nagtiwala na tayo kay Cristo para sa ating walang hanggang kaligtasan; Siya lamang ang ating pag-asa para sa langit. Kaya ang Espiritu ng Diyos ay nagpapatotoo sa atin sa pamamagitan ng talatang ito na tayo ay mga anak ng Diyos.

Siyempre, may iba pang paraan ng katiyakan. Alam nating tayo'y ligtas sapagkat iniibig natin ang mga kapatid; sapagkat kinapopootan natin ang kasalanan at isinasagawa ang katuwiran; sapagkat iniibig natin ang Salita ng Diyos; at sapagkat taglay natin ang likas na hilig sa panalangin. Ngunit ang una at pangunahing paraan ng katiyakan ay ang pinakatiyak at pinakamaasahang bagay sa buong sansinukob, ang Salita ng Diyos. Mahusay itong sinabi ni George Cutting sa kanyang di-malilimutang tract na *Safety, Certainty and*

Enjoyment: “Ang dugo ang nagpapaligtas sa atin; ang Salita ang nagpapatiyak sa atin.”

Abril 20

“Kung sa pamamagitan ng biyaya, ay hindi na batay sa mga gawa, sapagkat kung hindi ay hindi na biyaya ang biyaya.”
(Roma 11:6 NASB)

Kapag ang isang tao ay maagang natatag sa doktrina ng biyaya, naililigtas niya ang kanyang sarili mula sa napakaraming problema sa susunod na bahagi ng kanyang buhay.

Napakapangunahing maunawaan na ang kaligtasan ay walang bayad na kaloob ng biyaya ng Diyos at ibinibigay ito sa mga hindi lamang hindi karapat-dapat dito kundi sa katunayan ay karapat-dapat sa mismong kabaligtaran. Walang anumang karapat-dapat na magagawa o magiging ang isang tao upang makamit ang buhay na walang hanggan. Ibinibigay ito sa mga tumatalikod sa anumang isipin ng sariling pagiging karapat-dapat ngunit nagsasandig ng kanilang usapin sa pagiging karapat-dapat ng Tagapagligtas lamang.

Kung nakikita natin na ang kaligtasan ay lubos na sa biyaya, maaari tayong magkaroon ng ganap na katiyakan. Maaari nating malaman na tayo'y ligtas. Kung ang kaligtasan ay nakasalalay kahit kaunti sa ating sarili at sa ating kaawa-awang mga nagawa, hindi natin kailanman matitiyak. Hindi natin malalaman kung sapat na ba ang ating mabubuting gawa o kung tamang uri ba ang mga ito. Ngunit kapag nakasalalay ito sa gawa ni Cristo, hindi na kailangang magkaroon ng nakaliligalig na pag-aalinlangan.

Gayundin naman sa ating walang hanggang katiyakan ng kaligtasan. Kung ang patuloy nating kaligtasan ay nakasalalay sa anumang paraan sa ating sariling kakayahang magtiis, maaaring ligtas tayo ngayon at waglit bukas. Ngunit hangga't ang ating kaligtasan ay nakasalalay sa kakayahan ng Tagapagligtas na ingatan tayo, maaari nating malaman na tayo ay ligtas magpakailanman.

Ang mga namumuhay sa ilalim ng biyaya ay hindi walang-magawang sangkalan ng kasalanan. Ang kasalanan ay may paghahari sa mga nasa ilalim ng kautusan sapagkat sinasabi sa kanila ng kautusan kung ano ang dapat gawin ngunit hindi nagbibigay sa kanila ng kapangyarihang gawin ito. Ang biyaya ay nagbibigay sa tao ng ganap na katayuan sa harap ng Diyos, nagtuturo sa kanya na lumakad nang karapat-dapat sa kanyang pagkatawag, nagpapalakas sa kanya na gawin ito sa pamamagitan ng Espiritu Santong nananahan sa kanya, at gumagantimpala sa kanya sa paggawa nito.

Sa ilalim ng biyaya, ang paglilingkod ay nagiging masayang pribilehiyo, hindi pagkaaliping ayon sa kautusan. Ang mananampalataya ay pinakikilos ng pag-ibig, hindi ng takot. Ang alaala ng tiniis ng Tagapagligtas upang ipagkaloob ang kaligtasan ang nag-uudyok sa naligtas na makasalanan na ibuhos ang kanyang buhay sa tapat na paglilingkod.

Pinayayaman din ng biyaya ang buhay sa pamamagitan ng pag-uudyok ng pasasalamat, pagsamba, pagpupuri at pagdakila. Ang pagkakilala kung sino ang Tagapagligtas, kung gaano tayo kamakasalanan sa likas at sa gawa, at sa lahat ng Kanyang ginawa para sa atin ay nagpapaapaw sa ating mga puso sa mapagmahal na pagdakila sa Kanya.

Walang katulad ang biyaya ng Diyos. Ito ang pinakamahalagang hiyas sa lahat ng Kanyang mga katangian. Matatag sa katotohanan ng soberanong biyaya ng Diyos at babaguhin nito ang anyo ng buong buhay.

Abril 21

“Ang alagad ay hindi higit sa kanyang guro: ngunit ang bawat isang sakdal ay magiging gaya ng kanyang guro.”
(Lucas 6:40)

Sa talatang ito, ipinaaalala ng Panginoong Jesus sa Labindalawa na kapag sila ay humayo upang gawing alagad ang iba, hindi nila maaasahang ang kanilang mga alagad ay susulong nang higit pa sa espirituwal na buhay kaysa sa naabot nila mismo. Sa ibang salita, ang abot ng ating mabuting impluwensiya sa iba ay limitado sa kung ano tayo mismo. O gaya ng sinabi ni O. L. Clark:

*Hindi mo maituturo ang hindi mo alam;
Hindi mo maaakay ang iba sa hindi mo pinupuntahan.*

Pinagtibay pa ng Tagapagligtas ang aral sa pamamagitan ng kuwento ng puwing at ng troso. Isang lalaki ang naglalakad sa tabi ng giikan nang biglang humihip ang malakas na hangin at napunta ang maliit na butil ng ipa mismo sa kanyang mata. Kinusot niya ito, hinila ang itaas na talukap pababa sa ibaba, at sinubukan ang lahat ng mabuting-hangaring payo ng kanyang mga kaibigan kung paano maaalis ang puwing sa kanyang mata. Pagkatapos ay dumating ako na may poste ng telepono na nakausli sa aking mata at sinabi sa kanya, “Halika, mahal kong kaibigan, tulungan kitang alisin ang katiting na iyan sa

iyong mata.” Nakahilig ang ulo, tumingala siya sa akin gamit ang natitira niyang mabuting mata at nagsabi, “Hindi mo ba naiisip na dapat mo munang alisin ang poste sa sarili mong mata?”

Siyempre! Hindi ko matutulungan ang isang taong nakikipagpunyagi sa isang kasalanang madaling bumabalot sa kanya kung ako mismo ay lalong nakagapos sa kasalanang iyon. Hindi ko maipipilit sa kanya ang pagsunod sa isang malinaw na utos ng Kasulatan kung hindi ko ito sinunod mismo. Anumang espirituwal na kabiguan sa aking buhay ay nagtatatak sa aking mga labi sa partikular na larangang iyon.

Kapag ang aking alagad ay naging sakdal, ibig sabihin, kapag natapos ko na ang pagsasanay sa kanya, hindi ko maaasahang siya'y magiging isang sentimetro man na mas mataas sa aking sariling espirituwal na tangkad. Maaari siyang sumulong hanggang sa aking taas, ngunit hindi ko siya maaakay nang lampas doon.

Ang lahat ng ito ay muling nagbibigay-diin na kailangan nating ingatan ang ating sarili. Ang ating ministryo ay dapat maging ministryo ng pagkatao. Ang nasa loob ang mahalaga. Maaaring tayo ay mahusay magsalita, matalino, at mabilis magsalita, ngunit kung may mga bulag na bahagi sa ating buhay, mga larangan ng pagpapabaya at pagsuway, ang ating paggawang alagad sa iba ay isang kaso ng bulag na umaakay sa bulag.

Abril 22

“Kung ipahahayag mo ng iyong bibig na si Jesus ay Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya'y

ibinangon ng Diyos mula sa mga patay, ikaw ay maliligtas.”
(Roma 10:9)

Ang paboritong talatang ito ng Ebanghelyo ay tumututok sa dalawang pangunahing katotohanang napakahirap tanggapin ng nagkasalang tao—ang pagkakatawang-tao at ang pagkabuhay na muli. Walang kaligtasan kung hindi tatanggapin ang mga doktrinang ito at ang lahat ng kanilang kahulugan.

Una, kailangan nating ipahayag ng ating bibig na si Jesus ay Panginoon, ibig sabihin, na ang Isang ipinanganak sa sabsaban ng Bethlehem ay walang iba kundi ang Diyos na nahayag sa laman. Ang pagka-Diyos ng Panginoong Jesus ay mahalaga sa buong plano ng kaligtasan.

Ikalawa, kailangan nating sampalatayanan sa ating puso na ibinangon Siya ng Diyos mula sa mga patay. Ngunit higit pa ito sa simpleng katotohanan ng pagkabuhay na muli. Kasama rito ang katotohanang ang Panginoong Jesus ay namatay sa Krus bilang ating Kahalili. Binayaran Niya ang parusang nararapat sa ating mga kasalanan. Tiniis Niya ang poot ng Diyos na dapat sana'y tiniis natin magpakailanman. Pagkatapos, sa ikatlong araw ay ibinangon Siya ng Diyos mula sa mga patay bilang patunay ng ganap na kasiyahan ng Diyos sa hain ni Cristo para sa ating mga kasalanan.

Kapag tinanggap natin Siya bilang Panginoon at Tagapagligtas, sinasabi ng Biblia na tayo ay ligtas.

Ngunit maaaring may magtanong, “Bakit inuuna ang pagpapahayag bago ang pagsampalataya? Hindi ba't sumasampalataya muna tayo at saka nagpapahayag?”

Sa talatang 9, binibigyang-diin ni Pablo ang pagkakatawang-tao at ang pagkabuhay na muli, at ibinibigay niya ang makasaysayang pagkakasunod-sunod ng pagkaganap ng mga ito - ang pagkakatawang-tao muna at ang pagkabuhay na muli pagkaraan ng tatlumpu't tatlong taon.

Sa sumunod na talata, inuuna niya ang pagsampalataya bago ang pagpapahayag. “Sapagkat sa puso ang tao ay sumasampalataya sa ikatuwiran; at sa bibig ay nagpapahayag sa ikaliligtas.” Dito ang pagkakasunod-sunod ay ang nagaganap kapag tayo ay ipinanganak na muli. Una, nagtitiwala tayo sa Tagapagligtas at inaaring-ganap. Pagkatapos ay humahayo tayo upang ipahayag ang kaligtasang natanggap na natin.

Ang ating talata ay may payak na kasimplehan at walang kupas na kasariwaan. Hindi kataka-takang inaawit ng mga bata:

*Roma sampu't siyam
Paborito kong talata;
Pagpapahayag kay Cristo bilang Panginoon,
Ako'y ligtas sa banal na biyaya;
Sapagkat doon ang mga salita ng pangako
Sa gintong titik ay nagniningning:
Roma sampu't siyam.*

Abril 23

“Kaya nga lumabas tayo patungo sa kanya sa labas ng kampamento, na taglay ang kanyang kadustaan.” (Hebreo 13:13)

Natututuhan muna natin sa talatang ito na si Cristo ang sentro ng pagtitipon ng Kanyang bayan. Hindi tayo nagtitipon sa isang

denominasyon, isang iglesya, isang gusali o isang dakilang mangangaral kundi kay Cristo lamang. “Sa kanya magtitipon ang mga bayan” (Genesis 49:10). “Tipunin mo ang aking mga banal sa akin; yaong mga nakipagtipon sa akin sa pamamagitan ng hain” (Awit 50:5).

Ang ikalawang aral ay kailangan nating lumapit sa Kanya sa labas ng kampamento. Ang kampamento rito ay inilarawan bilang “ang buong makalupang sistemang panrelihiyon na iniangkop sa likas na tao.” Ito ang larangang panrelihiyon kung saan si Cristo ay hindi pinararangalan o minamaliit. Ito ang paganong halimaw na nagbabalatkayo ngayon bilang Cristianismo, “na may anyo ng kabanalan ngunit tinatanggihan ang kapangyarihan nito.” Si Cristo ay nasa labas, at kailangan tayong lumabas patungo sa Kanya.

Natututuhan din natin na ang pagtitipon kay Cristo lamang sa labas ng kampamento ay may kasamang kadustaan. Bihirang maisip ng mga Cristiano na may kadustaang kaugnay ng pagsunod sa Panginoon sa usapin ng pakikisama sa iglesya. Mas madalas, ang pagkakaugnay sa iglesya ay may dalang antas ng karangalan at katayuan. Ngunit habang lalo tayong lumalapit sa huwaran ng Bagong Tipan, lalong malamang na kailangan nating makibahagi sa Kanyang kadustaan. Handa ba tayong bayaran ang halagang iyon?

*Tinawag Niya ako, ang Lalaking may kasuotang tinina,
Nakilala ko ang Kanyang tinig—aking Panginoon, ang ipinako;*

*Ipinakita Niya ang Sarili, at o, hindi ako makapanatili,
Kailangan kong sumunod sa Kanya—kailangang tumalima.*

*Itinaboy ako nito—ang sanlibutang ito nang matuklasan
Na sa loob ng mapaghimagsik na pusong ito ay
kinoronahan ko*

*Ang Lalaking itinakwil, hinamak at pinatay nito,
Na ibinangon ng Diyos sa kahanga-hangang
kapangyarihan upang maghari.*

*Kaya't kami ay nasa labas ng kampamento, ang aking
Panginoon at ako,
Ngunit o, ang Kanyang presensya'y mas matamis kaysa
anumang ugnayang makalupa
Na minsang itinuring kong mas dakila kaysa sa Kanyang
karapatan;
Ako'y nasa labas, hindi lamang mula sa sanlibutan, kundi
tungo sa Kanyang Pangalan.*

Selected

Abril 24

*“Kung sinisira ng sinuman ang templo ng Diyos, siya'y
sisirain ng Diyos; sapagkat ang templo ng Diyos ay banal,
na ang templong iyon ay kayo.” (1 Corinto 3:17)*

Sa talatang ito, ang templo ng Diyos ay tumutukoy sa lokal na kapulungan. Hindi nagsasalita si Pablo sa mga indibidwal na Cristiano kundi sa mga mananampalataya nang sama-sama kapag sinasabi niyang “na ang templong iyon ay kayo (maramihan).” Ang mga banal sa Corinto ay bumubuo ng isang templo ng Diyos.

Totoo rin naman, siyempre, na ang bawat mananampalataya ay templo ng Espiritu Santo. Inilalabas ito ng Apostol sa 1 Corinto

6:19: “Ano? hindi ba ninyo nalalaman na ang inyong katawan ay templo ng Espiritu Santo na nasa inyo, na tinanggap ninyo mula sa Diyos, at kayo'y hindi sa inyong sarili?” Ang Espiritu Santo ng Diyos ay nananahan sa katawan ng bawat anak ng Diyos.

Ngunit sa ating teksto ngayong araw, ang kapulungan ang tinutukoy. Sinasabi ni Pablo na kung sinisira ng sinuman ang kapulungan, sisirain siya ng Diyos. Iisang salita ang isinaling “sinisira” (“defile”) at “sisirain” (“destroy”) sa talatang ito.

Ginagamit ito sa pagsira sa isang lokal na iglesia sa pamamagitan ng pag-akay dito palayo sa kalagayan ng kabanalan ng pamumuhay at kadalisayan ng doktrina na dapat nitong panatilihan, at sa ganting pagwasak ng Diyos sa nagkasalang may pananagutan sa kasalanang ito” (W. E. Vine).

Kaya binabalaan tayo ng ating talata na isang seryosong bagay ang pakialaman ang isang lokal na kapulungan. Sa katunayan, ito ay isang anyo ng pagsira sa sarili. Gayunma'y kay pabaya kadalasan ng mga tao sa mismong larangang ito. Narito ang isang lalaking hindi nasusunod ang kanyang gusto sa kapulungan. O nasasangkot siya sa marahas na banggaan ng ugali sa isang kapatid na lalaki. Sa halip na ituwid ang mga bagay sa paraang ayon sa Kasulatan, nangangalap siya ng mga taong papanig sa kanya at bumubuo ng pangkatin sa iglesia. Lalong lumalala ang mga bagay at di nagtagal ay may hayagang pagkakahati na.

O marahil ay isang makalamang kapatid na babae ang nagsasagawa ng kampanya ng tsismis at paninirang-puri laban sa iba. Ang kanyang mapanirang dila ay humahagupit hanggang mapuno ang iglesia ng kapaitan at alitan. Hindi siya titigil

hangga't ang dating masaganang kapulungan ay nakahandusay na sa pagkawasak.

Ang mga taong ganito ay naglalaro ng mapanganib na laro. Hindi sila makalulusot. Ang Dakilang Diyos ng sansinukob ay nakatalagang wasakin ang mga wumawasak sa Kanyang kapulungan. Mag-ingat ang lahat ng may hilig sa pangkatin!

Abril 25

“Ngunit salamat sa Diyos, na laging umaakay sa amin sa Kanyang pagtatagumpay kay Cristo, at inihahayag sa pamamagitan namin ang matamis na halimuyak ng pagkakilala sa Kanya sa bawat dako.” (2 Corinto 2:14 NASB)

Karaniwang nauunawaan na humiram dito si Pablo ng larawan mula sa parada ng tagumpay ng isang pinunong militar na kababalik lamang mula sa pananakop sa ibang bansa. Ang heneral ay nasa unahan ng parada, ninanamnam ang matamis na kasiyahan ng tagumpay. Sa likuran niya ay ang kanyang nagagalak na mga kawal. Pagkatapos, sa likuran nila ay ang mga bihag ng digmaan, nakatakda sa parusa, marahil sa kamatayan. Sa buong daraanan ng parada ay may mga sunugan ng kamanyang, na pumupuno sa hangin ng halimuyak. Ngunit iba-iba ang kahulugan ng halimuyak para sa iba't ibang tao, depende sa kung kaninong panig sila. Para sa mga tapat sa punong-komandante, ito ang samyo ng tagumpay. Para sa mga bihag, gayunman, ito ay tanda ng pagkatalo at paghihiganti.

Ang landas ng isang lingkod ng Panginoon ay kahawig ng larawang ito sa ilang aspeto. Laging inakay siya ng Panginoon sa pagtatagumpay. Bagaman hindi laging mukhang tagumpay,

ang totoo ay nasa panig siyang nananalo at ang layunin ng Diyos ay hindi kailanman mabibigo.

Saanman siya pumunta, dala niya ang halimuyak ni Cristo. Ngunit iba-iba ang kahulugan ng halimuyak na ito para sa iba't ibang tao. Para sa mga yumuyukod sa Panginoong Jesus, ito ang samyo ng buhay na walang hanggan. Para naman sa mga tumatanggi sa Ebanghelyo, ito ang amoy ng kamatayan at pagkawasak.

Ngunit sa dalawang kaso ay naluluwalhati ang Diyos. Naluluwalhati Siya sa kaligtasan ng nagsisisi, at napapatunayan din Siyang matuwid sa pagtanggap ng mga napapahamak. Kapag ang huli ay tumayo sa harap ni Cristo, sa Paghuhukom sa Dakilang Puting Trono, hindi nila masisisi ang Diyos sa kanilang kalagayan. Nagkaroon sila ng pagkakataong maligtas ngunit tinanggihan nila ito.

Karaniwang hinahatulan natin ang bisa ng paglilingkod Cristiano sa dami ng taong naliligtas. Marahil ay may pahiwatig sa talatang ito na kasing-wasto ring hatulan ito sa dami ng taong, matapos makatanggap ng malinaw na paglalahad ng Ebanghelyo, ay tumatanggi rito at bumubulusok sa impiyerno.

Naluluwalhati ang Diyos sa dalawang kaso. Para sa Kanya, may matamis na kamanyang ng biyaya sa una at ng katarungan sa ikalawa.

Mabibigat na usapin! Hindi kataka-takang itinatanong ng Apostol, sa pagtatapos, “Sino ang sapat para sa mga bagay na ito?”

*“Kailanman ay hindi Mo huhugasan ang aking mga paa.”
(Juan 13:8)*

Katatapos lamang ng Panginoong Jesus na magbigkis ng tuwalya sa Kanyang Sarili at punuin ng tubig ang isang palanggana, bilang paghahanda sa paghuhugas ng mga paa ng mga alagad. Nang dumating Siya kay Pedro, sinalubong Siya ng mariing pagtanggiging ito, “Kailanman ay hindi Mo huhugasan ang aking mga paa.”

Bakit? Bakit ayaw ni Pedro na pasakop sa magiliw na paglilingkod na ito mula sa Panginoon? Sa isang banda, maaaring may pakiramdam siya ng pagiging hindi karapat-dapat; hindi niya itinuring ang sarili na karapat-dapat na paglingkuran ng Panginoon. Ngunit may tunay ding posibilidad na ang saloobin ni Pedro ay kapalaluan at pagsasarili. Ayaw niyang siya ang tumatanggap. Ayaw niyang umasa sa iba para sa tulong.

Ang ganito ring saloobin ang humahadlang sa maraming tao na maligtas. Gusto nilang pagtrabahuhan ang kaligtasan o maging karapat-dapat dito, ngunit ang tanggapin ito bilang walang bayad na kaloob ng biyaya ay pagbaba ng kanilang dangal. Ayaw nilang madamang may utang na loob sila sa Diyos. Ngunit “walang sinumang masyadong mapagmataas upang magkaroon ng walang hanggang utang ang magiging Cristiano kailanman” (James S. Stewart).

May aral din dito para sa mga Cristiano na. Nakakilala na tayong lahat ng mga mananampalatayang mapilit sa pagbibigay. Lagi silang may ginagawa para sa iba. Ang kanilang

buhay ay ibinubuhos sa paglilingkod sa kanilang mga kamag-anak at kapitbahay. Ang kanilang pagkabukas-palad ay karapat-dapat sa mataas na papuri. Ngunit may langaw sa pabango! Ayaw nilang kailanman na sila ang tumatanggap. Ayaw nilang may gumawa ng anuman para sa kanila. Natutuhan nila kung paano magbigay nang masagana ngunit hindi nila natutuhan kung paano tumanggap nang may kagandahang-loob. Tinatamasa nila ang pagpapala ng paglilingkod sa iba, ngunit ipinagkakait nila sa iba ang gayunding pagpapala.

Pinatunayan ni Pablo na siya ay magiliw na tagatanggap ng mga kaloob mula sa mga taga-Filipos. Sa pagpapasalamat sa kanila, sinabi niya, “Hindi sa naghahangad ako ng kaloob; kundi hinahangad ko ang bungang dumarami sa inyong kapakinabangan” (Filipos 4:17). Mas inisip niya ang kanilang gantimpala kaysa sa sarili niyang pangangailangan.

“Ikinukuwento tungkol kay Bishop Westcott na sa pagtatapos ng kanyang buhay ay sinabi niyang nakagawa siya ng isang malaking pagkakamali, sapagkat, bagaman lagi siyang handang gumawa para sa iba hanggang sa sukdulan ng kanyang kakayahan, hindi siya kailanman naging handang hayaan ang iba na gumawa para sa kanya, at bilang resulta ay may nawawalang sangkap ng katamisan at kabuuan. Hindi niya pinahintulutan ang kanyang sarili sa disiplina ng pagtanggap ng maraming kabaitang hindi niya maaaring gantihan” (J. O. Sanders).

Mahusay itong ibinuod ng isang di-kilalang makata nang isulat niya:

*Dakila sa akin ang sinumang, alang-alang sa pag-ibig,
Ay nakapagbibigay nang may bukas-palad at taimtim na
kalooban;
Ngunit siyang tumatanggap alang-alang sa matamis na
pag-ibig,
Sa palagay ko'y lalong higit na bukas-palad.*

Abril 27

*“...sinimulan niyang palakasin ang loob nilang lahat na
manatiling tapat sa Panginoon nang may matibay na puso.”
(Mga Gawa 11:23 NASB)*

May nakababahalang hilig sa ilang bilog ng mga Cristiano na labis na sumamba-samba sa mga tao dahil sila ay mga iskolar, kahit hindi sila tapat sa Persona ni Cristo.

Narito, halimbawa, ang isang lalaking napakahusay na manunulat, dalubhasa sa paggamit ng mga paglalarawan, isang komentarista na kahanga-hanga ang mga pag-aaral sa mga salita. Ngunit itinatangi ng lalaking ito ang Pagsilang sa Birhen. Pinalalabas niyang walang kabuluhan ang mga himala ng ating Panginoon. Tinatanggi niya ang literal at pisikal na pagkabuhay na muli ng Tagapagligtas. Nagsasalita siya nang may pagmamaliit tungkol kay Jesus bilang isang dapat magkaroon ng lugar sa anumang galerya ng mga bayani ng daigdig. Para sa kanya, si Jesus ay isa lamang sa maraming bayani. Ang ibig sabihin nito, siyempre, ay paghatol sa Anak ng Diyos sa pamamagitan ng matamlay na papuri. Ang lalaking ito ay sadyang hindi tapat sa Panginoon.

Nakagigimbal, kung gayon, na makita ang mga Cristianong nagtatanggol sa ganitong lalaki dahil sa kanyang napakahusay na kaalaman. Sa malabong pananalita, pinupuri nila ang kanyang husay ng isip at basta na lamang nilalampasan ang kanyang erehe na pakikitungo kay Cristo. Gusto nilang sipiin siya bilang iginagalang na awtoridad at makisalamuha sa gayunding mga bilog ng iskolar. Kapag hinamon dahil sa pakikipagkaibigan sa isang kaaway ng Krus ni Cristo, gumagamit sila ng madulas na mga salita upang maliitin ang bigat ng pagkakasala. Hindi madalang na inaatake nila ang mga pundamental na Cristianong sumasampalataya sa Biblia dahil nangahas silang magsalita laban sa isang kinikilalang awtoridad.

Panahon na upang muling matamo ng mga Cristiano ang matuwid na galit kapag ang kanilang Tagapagligtas ay ipinagkakanulo sa mga bulwagan ng karunungan. Hindi ito panahon para sa pakikipagkompromiso. Ang katotohanan tungkol sa Kanyang Persona at gawa ay hindi mapag-uusapan. Kailangan tayong tumindig at mabilang.

Hindi nagsalita nang paligoy-ligoy ang mga propeta kapag ang katotohanan ng Diyos ang nakataya. Matindi ang kanilang katapatan sa Panginoon at hinagupit nila ang mga nangahas na itanggi o maliitin Siya.

Ang mga apostol din ay nagngitngit sa anumang pagsisikap na nakawan ang Panginoon ng Kanyang kaluwalhatian. Pinili nila ang katapatan kay Cristo kaysa sa katanyagan sa daigdig ng teolohiya.

Pinili ng mga martir na mamatay sa halip na ikompromiso ang kanilang katapatan sa Anak ng Diyos. Mas interesado sila sa pagsang-ayon ng Diyos kaysa sa pagsang-ayon ng tao.

Ang ating pananagutan ay maging tapat sa Panginoong Jesus sa lahat ng bagay, at manindigan bilang kalaban ng sinuman o anumang hindi nagbibigay sa Kanya ng nararapat Niyang lugar ng pangunguna.

Abril 28

“Dinggin ninyo, mga anak, ang turo ng isang ama, at makinig kayo upang matuto ng unawa.” (Kawikaan 4:1)

Sa unang apat na talata ng Kawikaan 4, inilalarawan ni Solomon kung paanong ang mabuting payo ay maaari at dapat ipasa mula sa isang salinlahi tungo sa kasunod. Isinasalaysay niya kung paano siya tinuruan ng kanyang ama, at saka hinihimok naman ang kanyang anak na pakinggan ang mabuting doktrina at matinong turo.

Makatwiran para sa mga kabataan na matuto hangga't maaari mula sa kanilang mga magulang sa lupa tungkol sa praktikal na mga bagay ng buhay. Ngunit totoo rin na, sa espirituwal na larangan, ang bawat batang Cristiano ay dapat magkaroon ng espirituwal na tagapayo—isang mapagdadalhan niya ng kanyang mga tanong, isang mapagtatapatan niya, isang magbabahagi mula sa mayamang imbakan ng karanasan at isang magiging tapat sa pagharap sa mga larangan ng pangangailangan. Kung kayang gampanan ng isang magulang ang papel na ito, lalong mabuti. Ngunit kung hindi, dapat humanap ng iba.

Ang mga maka-Diyos at magugulang na mananampalataya ay nakaipon ng napakalaking praktikal na kaalaman. Walang alinlangang nakaranas sila ng mga pagkatalo, ngunit natuto sila ng mahahalagang aral mula sa mga ito at natutuhan kung

paano ito maiiwasan sa susunod. Kadalasan ay nakikita ng nakatatandang mga Cristiano ang mga aspeto ng isang problema na maaaring hindi mapansin ng mga kabataan. At natutuhan nilang maging timbang at iwasan ang mga di-makatwirang kalabisan.

Ang isang marunong na batang Timoteo ay magsisikap na magkaroon ng isang Pablo, na sinisikap humugot sa kanyang karunungan at kaalaman. Maililigtas niya ang kanyang sarili mula sa kahihyan at mga pagkakamali sa pamamagitan ng pagsangguni muna sa isang nakaranas na nito bago siya. Sa halip na hamakin ang katandaan, pararangalan niya ang mga nakipaglaban sa labanan at nagpanatili ng mabuting talaan.

Sa pangkalahatan, ang nakatatandang mga banal ay hindi nagpupumilit sa mga kabataan. Alam nilang walang payong kasing-hindi-kinagigiliwan ng payong hindi hinihingi. Ngunit, kapag tinanong, lagi silang natutuwang magbahagi ng mga kaunawaang nakatulong sa kanila sa daan.

Kaya't nakikipagpunyagi man ang isang kabataan sa pagnanasa, o nais malaman kung paano masusumpungan ang patnubay ng Diyos, o hinahangad na magpalaki ng pamilya para sa Panginoon, o nag-iisip kung tinatawag siya ng Diyos sa larangan ng misyon, o nangangailangan ng tulong sa pamamahala ng kanyang pananalapi, o nananabik sa mas mabisang buhay-panalangin—makabubuting humingi siya ng tulong sa isang espirituwal na gabay na makapagpapasinag ng liwanag ng Kasulatan sa partikular na problema. Sa ilalim ng mga uban na iyon ay kadalasang may imbakan ng karunungan maaaring hugutan. Bakit pa matututo sa mahirap na paraan kung maaari kang makinabang sa mga kaunawaan at nakaraang karanasan ng iba?

“Ang pananampalataya nga ay ang katiyakan ng mga bagay na inaasahan, ang katunayan ng mga bagay na hindi nakikita.” (Hebreo 11:1)

Ang pananampalataya ay lubos na pagtitiwala sa Salita ng Diyos. Ito ay pagtitiwala sa pagiging mapagkakatiwalaan ng Diyos. Ito ang paniniwalang totoo ang sinasabi ng Diyos at magaganap ang Kanyang ipinangangako. Pangunahing may kinalaman ito sa larangan ng hinaharap (“mga bagay na inaasahan”) at sa larangan ng di-nakikita (“mga bagay na hindi nakikita”).

Sinabi ni Whittier na “ang mga hakbang ng pananampalataya ay tumatapak sa tila kawalan, at natatagpuan ang bato sa ilalim.” Ngunit hindi ganoon! Ang pananampalataya ay hindi paglukso sa dilim. Humihingi ito ng pinakatiyak na katibayan, at natatagpuan ang katibayang iyon sa Salita ng Diyos.

May ilang taong may maling akala na kung lubos mo lamang paniniwalaan ang isang bagay ay magaganap ito. Ngunit iyon ay pagkapaniwalain, hindi pananampalataya. Ang pananampalataya ay dapat may kapahayagan ng Diyos na masasandalan, may pangako ng Diyos na makakapitan. Kung nangangako ang Diyos ng isang bagay, ito ay kasintiyak na para bang naganap na. Kung inihuhula Niya ang hinaharap, tiyak na matutupad ito. Sa ibang salita, dinadala ng pananampalataya ang hinaharap sa kasalukuyan at ginagawang nakikita ang di-nakikita.

Walang panganib sa pagsampalataya sa Diyos. Ang Diyos ay hindi makapagsisinungaling, hindi Siya manlilinlang, at hindi

Siya malilinlang. Ang sumampalataya sa Diyos ang pinakamakawatiran, pinakamatino, pinakalohikal na bagay na magagawa ng isang tao. Ano pa ang mas makawatiran kaysa sa paniwalaan ng nilalang ang Lumikha?

Ang pananampalataya ay hindi limitado sa mga posibilidad kundi pumapasok sa larangan ng imposible. May nagsabi, “Nagsisimula ang pananampalataya kung saan nagwawakas ang mga posibilidad. Kung posible ito, walang kaluwalhatian para sa Diyos dito. Kung imposible ito, ito ay magagawa.”

Pananampalataya, makapangyarihang pananampalataya'y nakikita ang pangako

At sa Diyos lamang tumitingin;

Tinatawanan ang mga imposible

At sumisigaw, “Ito'y matutupad.”

Inaamin na may mga kahirapan at problema sa buhay ng pananampalataya. Sinusubok ng Diyos ang ating pananampalataya sa pugon ng pagsubok at kapighatian upang makita kung ito ay tunay (1 Pedro 1:7). Madalas ay kailangan nating maghintay nang mahahabang taon upang makita ang katuparan ng Kanyang mga pangako, at kung minsan ay kailangan nating maghintay hanggang makarating tayo sa kabilang panig. Ngunit “ang mga kahirapan ay pagkaing kinakain ng pananampalataya” (George Muller).

“Kung walang pananampalataya ay hindi maaaring kalugdan Siya” (Hebreo 11:6). Kapag tumatanggi tayong sumampalataya sa Kanya, sinasabi nating Siya ay sinungaling (1 Juan 5:10), at paano malulugod ang Diyos sa mga taong tumatawag sa Kanyang sinungaling?

“Kung ako’y inyong iniibig, tutuparin ninyo ang aking mga utos.” (Juan 14:15)

Mga utos? Sa Bagong Tipan? Tuwing naririnig ng mga tao ang salitang mga utos, agad nilang naiisip ang legalismo. Ngunit ang dalawang salita ay hindi magkasingkahulugan. Walang sinumang nagsalita nang higit tungkol sa mga utos kaysa sa Panginoong Jesus, gayunma’y walang sinumang mas hindi legalistiko kaysa sa Kanya.

Ano ang legalismo? Bagaman ang salita mismo ay hindi matatagpuan sa Bagong Tipan, inilalarawan nito ang walang tigil na pagsisikap ng tao na makamit o maging karapat-dapat sa pabor ng Diyos. Sa pangunahin, ito ay nangangahulugan ng pagtatangkang makamit ang pagpapawalang-sala o pagpapakabanal sa pamamagitan ng pagtupad sa kautusan. Iyan ang tunay na kahulugan nito.

Ngunit ngayon ay ginagamit ang salita sa mas malawak na diwa upang ilarawan ang itinuturing na mahigpit at mapagmoralistang mga patakaran. Anumang pagtatangkang uriin ang ilang gawain bilang bawal ay “legalistiko.” Sa katunayan, ang salitang “legalismo” ay ginagamit na ngayon bilang madaling pamalong panghampas sa halos anumang pagpipigil sa pag-uugaling Cristiano o anumang pagbabawal.

Paano, kung gayon, dapat mag-isip ang isang Cristiano upang maiwasan ang panganib na kaugnay ng “legalismo”?

Una sa lahat, totoo na ang Cristiano ay malaya sa kautusan, ngunit mahalagang idagdag agad na hindi siya walang-

kautusan. Siya ay nasa ilalim ng kautusan kay Cristo. Hindi niya dapat gawin ang anumang ibig niya kundi ang ibig ni Cristo.

Ikalawa, dapat tandaan na ang Bagong Tipan ay puno ng mga utos, kabilang ang hindi kakaunting pagbabawal. Ang pagkakaiba ay ang mga utos na ito ay hindi ibinigay bilang kautusan, na may kalakip na parusa. Ibinigay ang mga ito bilang mga tagubilin sa katuwiran para sa bayan ng Diyos.

Susunod, ang mga bagay ay maaaring matuwid para sa isang Cristiano ngunit maaaring hindi nakabubuti. Maaaring matuwid ang mga ito ngunit maaari ring umalipin (1 Corinto 6:12 NASB).

Posibleng ang isang mananampalataya ay may kalayaang gawin ang isang bagay ngunit maaari siyang makatisod sa iba sa paggawa nito. Sa ganoong kaso, hindi niya ito dapat gawin.

Dahil lamang tinawag ng isang tao ang isang pagbabawal na “legalistiko” ay hindi nangangahulugang ito ay masama. Ginagamit din ng mga tao ang salitang “puritaniko” upang tuligsain ang ilang alituntunin ng pag-uugali, ngunit ang pag-uugali ng mga Puritano ay higit na nagpaparangal kay Cristo kaysa sa pag-uugali ng marami sa mga pumupuna sa kanila.

Kadalasan, kapag tinutuligsa ng mga Cristiano ang tinatanggap na mga huwaran ng maka-Diyos na pag-uugali bilang “legalismo,” maaaring tanda ito na sila mismo ay nagiging mas maluwa at naaanod mula sa kanilang moral na angkla. Walang-muwang nilang inaakala na sa pagbabato ng putik sa tinatawag na mga legalista o Puritano, sila mismo ay magmumukhang mas mabuti.

Ang ating kaligtasan ay nasa pananatiling malapit hangga't maaari sa mga turo ng Kasulatan, hindi sa pagsisikap na alamin

kung gaano tayo kalapit makararating sa gilid ng bangin.

Mayo

Mayo I

“Kung kayo'y hihingi ng anuman sa aking pangalan, ay aking gagawin.” (Juan 14:14)

Sinasagot ng Diyos ang panalangin. Sinasagot Niya ito sa paraang eksaktong gagawin din natin kung tayo'y may walang hanggang karunungan, pag-ibig at kapangyarihan. Kung minsan ibinibigay Niya ang ating hinihiling, kung minsan ay higit pang mabuti ang ibinibigay Niya, ngunit lagi Niyang ibinibigay ang ating kailangan. Kung minsan mabilis Niyang sinasagot ang ating mga panalangin; sa ibang pagkakataon naman ay tinuturuan Niya tayong maghintay nang may pagtitiis. Sinasagot ng Diyos ang panalangin; kung minsan, kapag mahina ang puso, ibinibigay Niya ang mismong kaloob na hinahanap ng Kanyang mga anak. Ngunit madalas, ang pananampalataya'y dapat matuto ng mas malalim na kapahingahan, At magtiwala sa katahimikan ng Diyos kapag hindi Siya makapagsalita; Sapagkat Siya na ang pangala'y pag-ibig ay magpapadala ng pinakamabuti. Ang mga bituin ay maaaring mapugto ang ningas, ang mga pader ng bundok ay hindi magtatagal, Ngunit ang Diyos ay tapat, ang Kanyang mga pangako'y tiyak

Sa mga naghahanap. May mga kondisyon ang panalangin. Madalas, ang tila blangkong tseke (“kung kayo'y hihingi ng anuman”) ay may kalakip na kondisyon (“sa Aking pangalan”). Ang bawat pangako tungkol sa panalangin ay dapat unawain sa liwanag ng lahat ng iba pang Kasulatan tungkol sa paksang ito.

May mga hiwaga ang panalangin. Madaling mag-isip ng lahat ng uri ng tanong tungkol sa mga “bakit” at “paano.” Ngunit, sa kalakhan, hindi nakapagpapatibay ang mga ito. Mas mabuting manalangin at makita ang Diyos na kumikilos kaysa lutasin ang lahat ng hiwagang kaugnay ng panalangin. Gusto ko ang sinabi ni Archbishop Temple: “Kapag ako’y nananalangin, may mga nagkakataong nangyayari. Kapag hindi ako nananalangin, wala.”

Kapag tayo’y nananalangin sa Diyos sa Pangalan ng Panginoong Jesus, iyon ay katulad na rin ng kung Siya mismo ang humihiling ng mga iyon sa Ama. Ito ang nagbibigay ng gayong kahalagahan at kapangyarihan sa ating mga panalangin. At ito ang dahilan kung bakit hindi tayo kailanman lumalapit nang higit sa pagiging makapangyarihan sa lahat kaysa kapag tayo’y nananalangin. Siyempre, hindi tayo kailanman magiging makapangyarihan sa lahat, kahit sa walang hanggan. Ngunit kapag tayo’y nananalangin sa Pangalan ng Panginoong Jesus, nahahawakan natin ang walang hanggang kapangyarihan.

Ang pinakamabuting panalangin ay nagmumula sa isang matindi at panloob na pangangailangan. Ibig sabihin, habang lalo tayong umaasa sa Panginoon, lalong magiging mabisa ang ating buhay-panalangin.

Kapag tayo’y nananalangin, nakikita nating nangyayari ang mga bagay na hindi kailanman mangyayari ayon sa batas ng tsamba o ng posibilidad. Ang ating buhay ay umuugong sa mga bagay na higit sa karaniwan. Nagiging tila nagniningning ito sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. At kapag naaabot natin ang buhay ng iba, may nangyayari para sa Diyos.

Dapat tayong maging katulad ng banal na nagsabi, “Sinusukat ko ang aking impluwensiya sa dami ng nangangailangan ng aking mga panalangin at sa dami ng nananalangin para sa akin.”

Mayo 2

“At nilibot ni Jesus ang buong Galilea, na nagtuturo sa kanilang mga sinagoga, at ipinangangaral ang Ebanghelyo ng kaharian, at pinagagaling ang lahat ng sarisaring sakit at ang lahat ng sarisaring karamdaman sa mga tao.”
(Mateo 4:23)

Isang paulit-ulit na suliranin sa mga Cristiano ang pagpapanatili ng tamang balanse sa pagitan ng pag-eebanghelyo at ng paglilingkod sa lipunan. Madalas punahin ang mga ebanghelikal dahil labis daw silang nag-aalala sa kaluluwa ng mga tao at kulang naman sa kanilang katawan. Sa madaling salita, hindi raw sila gumugugol ng sapat na panahon sa pagpapakain sa nagugutom, pagdadamit sa hubad, pagpapagaling sa maysakit at pagtuturo sa mga hindi marunong bumasa.

Ang magsalita laban sa alinman sa mga ministeryong ito ay tulad ng pagpuna sa pagiging ina. Tiyak na nagmalasakit ang Panginoong Jesus sa pisikal na pangangailangan ng tao, at tinuruan din Niya ang Kanyang mga alagad na magmalasakit. Sa kasaysayan, laging nangunguna ang mga Cristiano sa mga gawaing may habag.

Ngunit gaya ng sa napakaraming iba pang bahagi ng buhay, ito ay usapin ng kung ano ang dapat unahin. Alin ang mas mahalaga, ang pansamantala o ang walang hanggan? Kung huhusgahan sa batayang ito, ang Ebanghelyo ang pangunahing

bagay. Ipinahiwatig ito ni Jesus nang sabihin Niya, “Ito ang gawa ng Diyos, na kayo'y magsisampalataya...” Nauuna ang doktrina bago ang paglilingkod sa lipunan.

Ang ilan sa pinakamabibigat na suliraning panlipunan ng tao ay bunga ng huwad na relihiyon. Halimbawa, may mga taong namamatay sa gutom na ayaw pumatay ng baka dahil naniniwala silang maaaring nagkatawang-muli sa baka ang isang kamag-anak. Kapag nagpapadala ang ibang bansa ng napakaraming butil, mas marami pa ang kinakain ng mga daga kaysa ng mga tao, dahil walang gustong pumatay sa mga daga. Ang mga taong ito ay nakagapos sa huwad na relihiyon, at si Cristo ang sagot sa kanilang mga suliranin.

Sa pagsisikap na makamit ang tamang balanse sa pagitan ng pag-eebanghelyo at ng paglilingkod sa lipunan, laging may panganib na maging abalang-abala tayo sa “kape at donut” hanggang sa maitulak palabas ang Ebanghelyo. Ang kasaysayan ng mga institusyong Cristiano ay puno ng ganitong mga halimbawa, kung saan ang mabuti ay naging kaaway ng pinakamabuti.

Ang ilang anyo ng paglilingkod sa lipunan ay kaduda-duda, kung hindi man talagang “bawal.” Hindi kailanman dapat makilahok ang Cristiano sa mga rebolusyonaryong pagtatangkang ibagsak ang pamahalaan. Kaduda-duda rin kung dapat siyang gumamit ng mga prosesong pampulitika upang ituwid ang mga kawalang-katarungan sa lipunan. Hindi ito ginawa ng Panginoon ni ng mga apostol. Mas marami ang magagawa sa pamamagitan ng paglaganap ng Ebanghelyo kaysa sa pamamagitan ng batas.

Ang Cristianong nagtatalikod ng lahat upang sumunod kay Cristo, na nagbebenta ng lahat upang ibigay sa mahihirap, na

nagbubukas ng kanyang puso at pitaka tuwing makakakita siya ng tunay na pangangailangan, ay hindi kailangang magkaroon ng nagkasalang budhi dahil sa kawalang-malasakit sa lipunan.

Mayo 3

“Ang naghahasik sa kanyang sariling laman ay sa laman mag-aani ng kabulukan.” (Galacia 6:8)

Walang sinumang makapagkakasala nang hindi nagbabayad. Ang mga bunga ng kasalanan ay hindi lamang hindi matatakas, kundi lubhang mapapait. Ang kasalanan ay maaaring magmukhang isang hindi nakapipinsalang kuting, ngunit sa bandang huli ay nananakmal ito na parang isang walang-awang leon.

Malawak ang pagbabalita tungkol sa sinasabing kinang ng kasalanan. Bihira nating marinig ang kabilang panig. Lilan lamang ang nag-iiwan ng paglalarawan ng kanilang pagbagsak at ng sumunod na paghihirap.

Ginawa ito ng isa sa pinakamatalinong manunulat ng Ireland. Ang lalaking ito ay nagsimulang makisawsaw sa isang bisyong labag sa kalikasan. Humantong ang isang bagay sa isa pa hanggang sa masangkot siya sa mga kaso sa hukuman at sa wakas ay napabilanggo, kung saan isinulat niya ang sumusunod:

“Ibinigay sa akin ng mga diyos ang halos lahat ng bagay. Mayroon akong henyo, isang kilalang pangalan, mataas na katayuan sa lipunan, katalinuhan, katapangang intelektuwal: ginawa kong pilosopiya ang sining, at sining ang pilosopiya: binago ko ang isip ng mga tao at ang kulay ng mga bagay: Walang anumang sinabi o ginawa ko na hindi ikinamangha ng

mga tao...Itinuring ko ang Sining bilang pinakamataas na katotohanan, at ang buhay bilang isang anyo lamang ng kathang-isip: ginising ko ang imahinasyon ng aking siglo kaya't lumikha ito ng mito at alamat sa paligid ko: tinipon ko ang lahat ng sistema sa isang parirala, at ang buong pag-iral sa isang matalinghagang kasabihan.

“Kasama ng mga bagay na ito, mayroon akong mga bagay na iba. Hinayaan kong maakit ako sa mahahabang panahon ng walang-saysay at makalamang pagpapakasarap. Nilibang ko ang aking sarili sa pagiging isang palaboy na mapaglibang, isang palaayos, isang taong sunod sa moda. Pinalibutan ko ang aking sarili ng mga taong mas mababa ang pagkatao at mas hamak ang isip. Nilustay ko ang sarili kong henyo, at ang pag-aaksaya ng isang walang hanggang kabataan ay nagbigay sa akin ng kakaibang ligaya. Pagod na sa pagiging nasa kaitaasan, sinadya kong bumaba sa kailaliman upang maghanap ng mga bagong pandama. Kung ano ang paradoha sa akin sa larangan ng pag-iisip, iyon naman ang naging kabuktutan sa akin sa larangan ng damdamin. Ang pagnanasa, sa huli, ay naging isang sakit, o isang kabaliwan, o pareho. Naging pabaya ako sa buhay ng iba. Kinuha ko ang kaligayahan kung saan ko ito naibigan at saka ako lumipat. Nalimutan ko na ang bawat maliit na gawa sa karaniwang araw ay humuhubog o sumisira sa pagkatao, at dahil dito, ang ginawa ng isang tao sa lihim na silid ay kailangan niyang isigaw balang araw sa ibabaw ng mga bubungan...Humantong ako sa kakila-kilabot na kahihiyan.”

Ang sanaysay kung saan isinulat niya ang pagtatapat na ito ay may angkop na pamagat na De Profundis—mula sa kailaliman.

Mayo 4

“May daan na tila matuwid sa tao; ngunit ang dulo niyaon ay mga daan ng kamatayan.” (Kawikaan 14:12)

Dalawang beses sa aklat ng Kawikaan (14:12 at 16:25) natututuhan natin na hindi maaasahan ang paghatol ng tao tungkol sa tamang daan. Ang tila tama sa kanya ay nauuwi sa kapahamakan at kamatayan.

Noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig, nagbigay ang Navy ng isang malinaw na paglalarawan nito sa kanilang mga tauhan sa paglipad. Sinisikap nitong ikintal sa kanila na kapag sila'y lumilipad sa mataas na altitud at hindi gumagamit ng kanilang oxygen, hindi nila mapagkakatiwalaan ang kanilang mga pandama. Pinapasok ang isang piloto sa isang decompression chamber at pinaupo sa harap ng isang mesa na may isang pahina ng mga problema sa matematika. Inaalís ang oxygen sa silid upang gayahin ang mataas na altitud. Kapag numipis na ang hangin, sinasabihan ang piloto na lutasin ang mga problema. Sinasabi rin sa kanya na wala pang nakalutas nito nang tama hanggang noon.

Mabilis na tatapusin ng piloto ang mga problema nang may lubos na tiwala na natalo niya ang sistema. Tila madali ang mga problema, at lubos siyang nakatitiyak na makakakuha siya ng perpektong marka. Walang alinlangan sa kanyang isip tungkol dito.

Ngunit nang ibalik ang oxygen sa silid, at lumabas siya upang ipawasto ang kanyang papel, natuklasan niya na malubhang napinsala ang kanyang kakayahang lumutas ng problema dahil sa kakulangan ng oxygen na nakararating sa kanyang utak. Ang

aral, siyempre, ay kung lilipad siya sa mataas na altitud nang hindi gumagamit ng kanyang oxygen, hindi niya mapagkakatiwalaan ang sarili niyang paghatol, at inaanyayahan niya ang isang pagbagsak.

Malubhang napinsala ng kasalanan ang paghatol ng tao. Lubos siyang nakatitiyak na ang daan patungong Langit ay sa pamamagitan ng paggawa ng pinakamabuting kaya niya. Kung sasabihin mo sa kanya na wala pang sinumang naligtas sa pamamagitan ng mabubuting gawa, lubos pa rin ang kanyang tiwala na siya ang unang tatalo sa sistema. Tiyak siya na hindi siya kailanman itataboy ng Diyos mula sa mga pintuan ng Langit.

Ngunit mali siya, at kung magpapatuloy siya sa kanyang kakulangan ng “espirituwal na oxygen,” siya’y mapapahamak. Ang kanyang kaligtasan ay nasa pagtiwala sa Salita ng Diyos sa halip na sa sarili niyang paghatol. Kung gagawin niya ito, magsisisi siya sa kanyang mga kasalanan at tatanggapin ang Panginoong Jesu-Cristo bilang kanyang Panginoon at Tagapagligtas. Sapagkat ang Salita ng Diyos ay katotohanan, ang mga sumasampalataya rito ay makatitiyak na sinusundan nila ang tamang ruta.

Mayo 5

“Si Esau...dahil sa isang subo ng pagkain ay ipinagbili ang kanyang pagkapanganay.” (Hebreo 12:16)

Kadalasan, posibleng ipagpalit ang pinakamahahalagang bagay sa buhay para sa panandaliang pagbibigay-kasiyahan sa pisikal na pagnanasa.

Iyan ang ginawa ni Esau. Dumating siya mula sa parang na pagod at gutom. Sa sandaling iyon, nagluluto si Jacob ng isang palayok ng mapulang sabaw ng lentehas. Nang humingi si Esau ng isang mangkok ng “mapulang iyan,” sinabi ni Jacob, sa diwa, “Sige, bibigyan kita kung ipagbibili mo sa akin ang iyong pagkapanganay kapalit nito.”

Ngayon, ang pagkapanganay ay isang mahalagang karapatan na pag-aari ng panganay na anak sa isang pamilya. Mahalaga ito sapagkat ibinibigay nito sa kanya ang lugar ng pagiging pinuno balang araw ng pamilya o lipi at nagbibigay sa kanya ng karapatan sa dobleng bahagi ng mana.

Ngunit sa sandaling iyon, itinuring ni Esau na walang halaga ang pagkapanganay. Ano ang silbi ng pagkapanganay, naisip niya, sa isang taong gutom na gutom na tulad ko? Tila napakatindi ng kanyang gutom kaya handa siyang ibigay ang halos anuman upang ito'y mapawi. Upang mapatahimik ang isang panandaliang gana, handa siyang isuko ang isang bagay na may pangmatagalang halaga. At kaya ginawa niya ang kakila-kilabot na kasunduan!

Ang katulad na drama ay muling isinasadula halos araw-araw. Narito ang isang lalaking nagpanatili ng mabuting patotoo sa loob ng maraming taon. Taglay niya ang pag-ibig ng isang mabuting pamilya at ang paggalang ng kanyang mga kapatid sa pananampalataya. Kapag siya'y nagsasalita, may espirituwal na awtoridad ang kanyang mga salita, at ang kanyang paglilingkod ay may pagpapala ng Diyos. Siya'y isang huwarang mananampalataya.

Ngunit pagkatapos ay dumarating ang sandali ng matinding pagnanasa. Tila tinutupok siya ng apoy ng tuksong sekswal. Biglang tila wala nang mas mahalaga kaysa sa pagbibigay-

kasiyahan sa pisikal na pagnanasang ito. Iniiwan niya ang kapangyarihan ng makatwirang pag-iisip. Handa niyang isakripisyo ang lahat para sa ipinagbabawal na ugnayang ito.

At kaya ginagawa niya ang baliw na pagtalon! Para sa sandaling iyon ng pagnanasa, ipinagpapalit niya ang karangalan ng Diyos, ang sarili niyang patotoo, ang pagpapahalaga ng kanyang pamilya, ang paggalang ng kanyang mga kaibigan at ang kapangyarihan ng isang dalisay na pagkataong Cristiano. O gaya ng sinabi ni Alexander Maclaren, “Nalilimutan niya ang kanyang pananabik sa katuwiran; itinatapon ang mga kagalakan ng pakikipag-isa sa Diyos; pinadidilim ang kanyang kaluluwa; winawakasan ang kanyang kasaganaan; ibinubuhos sa kanyang ulo sa lahat ng natitira niyang taon ang isang talon ng mga kapahamakan; at ginagawang tudlaan ang kanyang pangalan at ang kanyang relihiyon ng matatalim na pang-uuyam ng bawat sumusunod na salinlahi ng mga manlilibak.”

Sa klasikong pananalita ng Kasulatan, ipinagbibili niya ang kanyang pagkapanganay para sa isang mangkok ng nilaga.

Mayo 6

“Hanggang kailan mo tatangisan si Saul, yamang itinakuwil ko siya sa paghahari sa Israel?” (1 Samuel 16:1)

May dumarating na panahon sa buhay na kailangan na nating tumigil sa pagdadalamhati sa nakaraan at ipagpatuloy ang gawain ng kasalukuyan.

Itinakuwil ng Diyos si Saul sa pagiging hari. Ang hakbang na iyon ay pangwakas at hindi na mababawi. Ngunit nahirapan si Samuel na tanggapin ito. Naging malapit siya kay Saul at ngayon ay umiiyak siya nang makitang nabigo ang kanyang

mga pag-asa. Patuloy niyang ipinagdalamhati ang isang kawalang hindi na kailanman maibabalik. Sinabi ng Diyos, sa diwa, “Tumigil ka na sa pagdadalamhati. Humayo ka at pahiran mo ng langis ang hahalili kay Saul. Hindi nabigo ang Aking plano. May mas mabuti Akong tao kaysa kay Saul na tatapak sa entablado ng kasaysayan ng Israel.”

Nais nating isipin na hindi lamang natutuhan ni Samuel ang aral para sa kanyang sarili kundi ipinasa rin niya ito kay David, na pumalit kay Saul bilang hari. Anuman ang nangyari, ipinakita ni David na natutuhan niyang mabuti ang aral. Habang naghihingalo ang kanyang sanggol, nag-ayuno siya at nagdalamhati, umaasang ililigtas ng Diyos ang bata. Ngunit nang mamatay ang sanggol, naligo siya, nagpalit ng damit, pumunta sa Tabernakulo upang sumamba, at pagkatapos ay kumain. Sa mga nagtaka sa kanyang pagiging makatotohanan, sinabi niya, “Ngunit ngayon ay patay na siya, bakit pa ako mag-aayuno? Maibabalik ko pa ba siya? Ako’y paroroon sa kanya, ngunit hindi na siya babalik sa akin” (2 Samuel 12:23).

May sinasabi ito sa atin sa ating buhay at paglilingkod bilang Cristiano. Kung minsan ay maaaring mangyari na ang isang ministryo ay mabawi sa atin at maibigay sa iba. Nagdadalamhati tayo sa pagkamatay ng isang daan ng paglilingkod.

Maaaring maputol ang isang pagkakaibigan o isang pakikipagtulungan, at dahil dito ay tila naging hungkag at walang-lasa ang buhay. O maaaring malupit tayong nabigo ng isang taong napakamahal sa atin. Ipinagdalamhati natin ang pagkamatay ng isang pinahahalagahang ugnayan.

O maaaring mawasak ang isang pangarap na matagal nang inaasam o mabigo ang isang hangarin. Ipinagdalamhati natin

ang pagkamatay ng isang marangal na mithiin o pangitain.

Walang masama sa pagdadalamhati, ngunit hindi ito dapat patagalin hanggang sa mapilay nito ang ating pagiging mabisa sa pagharap sa mga hamon ng oras na ito. Sinabi ni E. Stanley Jones na pinagsikapan niyang “makabawi sa loob ng isang oras” mula sa mga dalamhati at dagok ng buhay. Maaaring hindi sapat ang isang oras para sa karamihan sa atin, ngunit hindi tayo dapat manatiling hindi maaliw magpakailanman sa mga kalagayang hindi na mababago.

Mayo 7

“Siya’y nagmamalasakit sa inyo.” (1 Pedro 5:7)

Halos punô ang Biblia ng mga tanda ng kahanga-hangang pag-aalaga ng Diyos sa Kanyang bayan. Sa loob ng apatnapung taong paglalakbay ng Israel sa ilang, kumain sila ng pagkaing mula sa Langit (Exodo 16:4), nagkaroon ng hindi nauubos na panustos na tubig (1 Corinto 10:4), at binigyan ng mga sandalyas na hindi naluluma kailanman (Deuteronomio 29:5).

Ganoon din sa ating paglalakbay sa ilang. Upang patunayan ito, ipinaaalala sa atin ng ating Panginoon na ang Kanyang pag-aalaga sa atin ay higit na dakila kaysa sa Kanyang pag-aalaga sa mga ibon, bulaklak at hayop. Binabanggit Niya ang mga maya, halimbawa. Ibinibigay Niya ang kanilang pagkain (Mateo 6:26). Wala ni isa man sa kanila ang nalilimutan sa harap ng Diyos (Lucas 12:6). Wala ni isa mang nahuhulog sa lupa nang hindi Niya nalalaman (Mateo 10:29), o, gaya ng sinabi ni H. A. Ironside, “Dumadalo ang Diyos sa libing ng bawat maya.” Ang aral ng kuwento, siyempre, ay higit tayong mahalaga sa Kanya kaysa sa maraming maya (Mateo 10:31).

Kung dinaramtan Niya ang mga liryo sa parang nang higit na maganda kaysa sa naging kasuotan ni Solomon, lalo pa Niya tayong daramtan (Mateo 6:30). Kung naglalaan Siya para sa pag-aalaga sa mga baka, lalo pa Niyang aalagaan ang ating mga pangangailangan (1 Corinto 9:9).

Bilang ating Dakilang Saserdote, dinadala ng Panginoong Jesus ang ating mga pangalan sa Kanyang mga balikat—ang lugar ng kapangyarihan (Exodo 28:9-12) at sa Kanyang dibdib—ang lugar ng pagmamahal (Exodo 28:15-21). Gayundin, ang ating mga pangalan ay nakaukit sa mga palad ng Kanyang mga kamay (Isaias 49:16), isang katotohanang tiyak na nagpapaalala sa atin ng mga sugat ng pako na tiniis Niya para sa atin sa Kalbaryo.

Alam Niya ang eksaktong bilang ng mga buhok sa ating ulo (Mateo 10:30). Binibilang Niya ang ating mga pagbiling-biling sa gabi at itinatala ang ating mga luha sa Kanyang aklat (Awit 56:8 RSV).

Sinumang gumalaw sa atin ay gumagalaw sa itim ng Kanyang mata (Zacarias 2:8). Walang sandatang ginawa laban sa atin ang magtatagumpay (Isaias 54:17).

Samantalang pinapasan ng mga pagano ang kanilang mga diyos sa kanilang mga balikat (Isaias 46:7), ang ating Diyos naman ang nagpapasan sa Kanyang bayan (Isaias 46:4).

Kapag dumaraan tayo sa tubig, sa mga ilog o sa apoy, Siya'y kasama natin (Isaias 43:2). Sa lahat ng ating kapighatian, Siya'y napipighati (Isaias 63:9).

Ang nagbabantay sa atin ay hindi umiidlip ni natutulog (Awit 121:3, 4). May tumawag sa katangiang ito ng Diyos na “ang banal na di-pagkakatulog.”

Ang Mabuting Pastol na nagbigay ng Kanyang buhay para sa atin ay hindi magkakait sa atin ng anumang mabuti (Juan 10:11; Awit 84:11; Roma 8:32).

Inaalagaan Niya tayo mula sa pasimula ng taon hanggang sa katapusan nito (Deuteronomio 11:12). Pinapasan Niya tayo hanggang sa katandaan (Isaias 46:4). Sa katunayan, hindi Niya tayo kailanman iiwan ni pababayaang (Hebreo 13:5). **Tunay na nagmamalasakit ang Diyos!**

Mayo 8

“At ibibigay ko sa iyo ang mga kayamanan ng kadiliman.”
(Isaias 45:3)

Nang ibigay ng Diyos ang pangakong ito kay Ciro, ang tinutukoy Niya ay mga materyal na kayamanan mula sa mga lupain ng kadiliman na sasakupin ni Ciro. Ngunit hindi natin binabaluktot ang talata kapag kinukuha natin ito at ginagamit sa espirituwal na kahulugan.

May mga kayamanang natutuklasan sa madidilim na gabi ng buhay na hindi kailanman matatagpuan sa mga araw ng walang-patid na sikat ng araw.

Halimbawa, ang Diyos ay makapagbibigay ng mga awit sa pinakamadilim na gabi (Job 35:10) na hindi sana kailanman naawit kung ang buhay ay ganap na walang pagsubok. Kaya isinulat ng makata:

At maraming manunugtog na may galak sa mga anak ng liwanag
Ang magsasabi tungkol sa pinakamatamis niyang musika,
“Natutuhan ko ito sa gabi;”

*At maraming dumadagundong na awit na pumupuno sa
tahanan ng Ama*

*Ang unang naisanay sa paghikbi sa lilim ng isang madilim
na silid.*

Nariyan ang kadiliman ng tinatawag ni J. Stuart Holden na “mga di-maipaliwanag na hiwaga ng buhay—ang mga sakuna, ang mga kapahamakan, ang mga biglaan at di-inaasahang karanasang dumating sa buhay, na hindi naiwasan ng lahat ng ating paghahanda; at ang buhay ay madilim dahil sa mga ito—kalungkutan, kawalan, kabiguan, kawalang-katarungan, maling pag-unawa sa motibo, paninirang-puri.” Ito kadalasan ang mga bagay na nagpapadilim sa buhay.

Sa pananaw ng tao, wala ni isa man sa atin ang pipili ng kadilimang ito, ngunit hindi masukat ang mga pakinabang nito. Isinulat ni Leslie Weatherhead, “Tulad ng lahat ng tao, mahal ko at mas gusto ko ang maaraw na kabundukan ng karanasan, kapag sagana ang kalusugan, kaligayahan at tagumpay, ngunit higit na marami ang natutuhan ko tungkol sa Diyos at sa buhay at sa aking sarili sa kadiliman ng takot at kabiguan kaysa sa anumang natutuhan ko sa sikat ng araw. May mga bagay na tinatawag na mga kayamanan ng kadiliman. Ang kadiliman, salamat sa Diyos, ay lumilipas. Ngunit ang natututuhan ng isang tao sa kadiliman ay kanya magpakailanman.”

Mayo 9

“...ang dalagitang taga-lupain ng Israel.” (2 Hari 5:4)

Hindi kailangang kilala ang pangalan ng isang tao upang makagawa ng dakilang mga gawa para sa Diyos. Sa katunayan,

ang ilan sa mga tao sa Biblia na nagkamit ng walang kamatayang katanyagan ay hindi binanggit ang pangalan.

Nariyan ang tatlong lalaking nagdala ng tubig kay David mula sa balon ng Bethlehem (2 Samuel 23:13-17). Itinuring ni David na napakapambihira ng gawang ito ng debosyon kaya hindi niya ininom ang tubig kundi ibinuhos ito bilang isang banal na handog. Ngunit walang pangalan ang mga lalaki.

Hindi natin alam ang pangalan ng dakilang babae ng Sunem (2 Hari 4:8-17) ngunit lagi siyang aalalahanin dahil sa pagpapagawa niya ng silid ng propeta para kay Eliseo.

Isang di-kilalang dalagitang Judio ang nagbigay ng payo na nagpapunta kay Naaman kay Eliseo upang mapagaling sa ketong (2 Hari 5:3-14). Alam ng Diyos ang kanyang pangalan, at iyan lamang ang mahalaga.

Sino ang babaing nagbuhos ng pabango sa ulo ni Jesus (Mateo 26:6-13)? Hindi ibinigay ni Mateo ang kanyang pangalan, ngunit ipinahayag ang kanyang katanyagan sa mga salita ng ating Panginoon, “Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Saanman ipangaral ang Ebanghelyong ito sa buong sanlibutan, ay sasabihin din naman ang ginawa ng babaing ito, sa pag-aalaala sa kanya” (t. 13).

Ang dukhang balo na naghulog ng kanyang dalawang lepta sa kabang-yaman ay isa pa sa mga “di-kilala ng Diyos” (Lucas 21:2). Inilalarawan niya ang katotohanan na kahanga-hanga kung gaano karami ang magagawa mo para sa Diyos kung hindi mo pinapansin kung sino ang makakakuha ng papuri.

At siyempre, nariyan ang batang lalaking nagbigay ng kanyang limang tinapay at dalawang isda sa Panginoon at nakita niyang pinarami ang mga ito hanggang sa nakapagpakain ng 5000

lalaki bukod pa sa mga babae at mga bata (Juan 6:9). Hindi natin alam ang kanyang pangalan ngunit ang kanyang ginawa ay hindi kailanman malilimutan.

Isang huling halimbawa! Nagpadala si Pablo ng dalawang kapatid sa Corinto kasama ni Tito kaugnay ng isang ambagan para sa mga dukhang banal sa Jerusalem. Hindi niya ibinigay ang kanilang mga pangalan ngunit pinuri niya sila bilang mga sugo ng mga iglesya at kaluwalhatian ni Cristo (2 Corinto 8:23).

Nang tingnan ni Gray ang mga lapida ng mga taong di-kilala sa isang libingan ng simbahan sa lalawigan, isinulat niya:

*Napakaraming bulaklak ang isinilang upang mamula nang
walang nakakikita,
At sayangin ang tamis nito sa hangin ng disyerto.*

Sa Diyos, gayunman, walang nasasayang. Alam Niya ang mga pangalan ng lahat ng naglilingkod sa Kanya nang hindi kilala, at gagantimpalaan Niya sila sa paraang karapat-dapat sa Kanyang Sarili.

Mayo 10

*“...hindi natin nalilingid ang kanyang mga lalang.” (2
Corinto 2:11)*

Mahalagang malaman ang mga lalang ng ating kaaway, ang diyablo. Kung hindi, malamang na pagsasamantalahan niya tayo.

Dapat nating malaman na siya'y sinungaling, at ganoon na siya mula pa sa pasimula. Sa katunayan, siya ang ama ng kasinungalingan (Juan 8:44). Nagsinungaling siya kay Eva sa

pamamagitan ng maling paglalarawan sa Diyos, at ginagawa na niya iyon mula noon.

Siya'y mandaraya (Apocalipsis 20:10). Hinahaluan niya ng kaunting katotohanan ang kamalian. Ginagaya o pinepeke niya ang lahat ng bagay na mula sa Diyos. Nagpapanggap siyang anghel ng liwanag at isinusugo ang kanyang mga mensahero bilang mga ministro ng katuwiran (2 Corinto 11:14,15).

Nandaraya siya sa pamamagitan ng malalaking tanda at mga kasinungalingang kababalaghan (2 Tesalonica 2:9). Sinisira niya ang isip ng mga tao (2 Corinto 11:3).

Si Satanas ay isang mamamatay-taong maninira (Juan 8:44; 10:10). Ang kanyang layunin at ang layunin ng lahat ng kanyang mga demonyo ay ang manira. Walang eksepsiyon sa pahayag na iyon. Gaya ng leong umuungal, siya'y gumagala at naghahanap ng masisila (1 Pedro 5:8). Inuusig niya ang bayan ng Diyos (Apocalipsis 2:10) at winawasak ang sarili niyang mga alipin sa pamamagitan ng droga, pakikisangkot sa mga demonyo, alak, imoralidad at kaugnay na mga bisyo.

Siya ang tagapagsakdal ng mga kapatid (Apocalipsis 12:10). Ang salitang “diyablo” (Gr. *diabolos*) ay nangangahulugang tagapagsakdal o maninirang-puri, at kung ano ang kanyang pangalan, gayon siya. Ang lahat ng naninira sa mga kapatid ay gumagawa ng gawain ng diyablo.

Naghahasik siya ng panghihina ng loob. Binalaan ni Pablo ang mga taga-Corinto na kung hindi nila patatawarin ang nagsising tumalikod, maaaring makalamang si Satanas sa pamamagitan ng paglulubog sa kapatid sa matinding panghihina ng loob (2 Corinto 2:7-11).

Kung paanong si Satanas, na nagsasalita sa pamamagitan ni Pedro, ay nagtangkang pigilan si Jesus sa pagpunta sa Krus (Marcos 8:31-33), gayundin hinihikayat niya ang mga Cristiano na iligtas ang kanilang sarili mula sa kahihiyan at paghihirap ng pagpapasan ng krus.

Isang paboritong taktika ng Masama ay ang hatiin at sakupin. Sinisikap niyang maghasik ng alitan at pagkakabaha-bahagi sa mga banal, sa pagkaalam na “ang sambahayang nagkakabaha-bahagi laban sa kanyang sarili ay hindi mananatili.”

Nakalulungkot, labis siyang nagtagumpay sa estratehiyang ito.

Binubulag niya ang isip ng mga hindi sumasampalataya upang huwag silang liwanagan ng liwanag ng Ebanghelyo ng kaluwalhatian ni Cristo at sila'y maligtas (2 Corinto 4:4).

Binubulag niya sila sa pamamagitan ng mga libangan, huwad na relihiyon, pagpapaliban at kapalaluan. Inaabala niya sila sa mga damdamin sa halip na sa mga katotohanan, at sa kanilang sarili sa halip na kay Cristo.

Sa wakas, sumasalakay si Satanas pagkatapos mismo ng malalaking espirituwal na tagumpay o mga karanasang tila nasa tuktok ng bundok, kapag pinakamalaki ang panganib ng kapalaluan. Naghahanap siya ng mahinang bahagi sa ating baluti, at doon siya tuwirang pumupuntirya.

Ang pinakamabuting depensa laban sa diyablo ay ang mamuhay sa walang-ulap na pakikipag-isa sa Panginoon, nababalutan ng pananggalang na kasuotan ng isang banal na pagkatao.

Mayo II

“Ang Moab ay naging tiwasay mula sa kanyang kabataan, at siya’y nanahimik sa kanyang latak, at hindi isinalin sa ibang sisidlan, ni napasok man sa pagkabihag: kaya’t ang kanyang lasa ay nananatili sa kanya, at ang kanyang amoy ay hindi nagbabago.” (Jeremias 48:11)

Dito, kumukuha si Jeremias ng isang paglalarawan mula sa sining ng paggawa ng alak upang ituro sa atin na ang buhay ng kaginhawahan ay hindi nagbubunga ng tibay ng pagkatao.

Tuwing binuburo ang alak sa mga bariles o tangke, may mga latak o tining na naiipon sa ilalim. Kung pababayaang hindi ginagalaw ang alak, nagiging hindi ito masarap. Kaya kailangang isalin ng manggagawa ng alak ang alak mula sa isang sisidlan tungo sa iba, inaalis ang mga latak at dumi. Kapag ginawa niya ito, nagkakaroon ang alak ng tapang, bango, kulay at lasa.

Ang Moab ay namuhay sa kaginhawahan. Hindi niya kailanman dinanas ang pagkagambala ng pagkabihag. Inilayo niya ang kanyang sarili sa mga kaguluhan, pagsubok at kasalatan. Ang naging bunga ay matabang at walang-lasa ang kanyang buhay. Kulang ito sa halimuyak at linamnam.

Ang totoo sa alak ay totoo rin sa atin. Kailangan natin ng pagkagambala, pagsalungat, mga kahirapan at mga kaguluhan upang maalís sa atin ang mga dumi at mapaunlad ang mga biyaya ng isang buhay na puspos ni Cristo.

Ang ating likas na hilig ay ang protektahan ang ating sarili mula sa anumang yayanig sa atin. Walang-tigil tayong nagsisikap na mamugad nang maginhawa.

Ngunit ang kalooban ng Diyos para sa atin ay ang ating buhay ay maging isang walang-katapusang krisis ng pag-asa sa Kanya. Lagi Niyang ginugulo ang pugad.

Sa kanyang talambuhay ni Hudson Taylor, isinulat ni Mrs. Howard Taylor: “Ang buhay na ito na gagawing pagpapala sa buong sanlibutan ay kailangang dumaan sa isang lubhang naiibang proseso (ibig sabihin, naiiba sa pananahimik sa kanyang latak), kabilang ang maraming pagsasalin at muling pagsasalin ‘mula sa sisidlan tungo sa sisidlan,’ na napakasakit sa mababang likas, na mula roon tayo ay dinadalisay.”

Kapag naunawaan natin kung ano ang sinisikap gawin ng Banal na Manggagawa ng Alak sa ating buhay, iniingatan tayo nito mula sa paghihimagsik at tinuturuan tayo ng pagpapasakop at pag-asa. Natututo tayong magsabi:

*Ipaubaya sa Kanyang soberanong paghahari
Ang pagpili at pag-uutos;
At kikilalanin mo nang may pagkamangha ang Kanyang daan,
Kung gaano karunong, kung gaano kalakas ang Kanyang kamay.
Malayo, malayo sa iyong isip
Lilitaw ang Kanyang payo,
Kapag lubos nang natapos Niya ang gawain
Na nagdulot ng iyong di-kinakailangang takot.*

Mayo 12

“Sapagkat yamang sa karunungan ng Diyos ay hindi nakilala ng sanlibutan ang Diyos sa pamamagitan ng karunungan, ay kinalugdan ng Diyos na iligtas ang mga

sumasampalataya sa pamamagitan ng kamangmangan ng pangangaral.” (1 Corinto 1:21)

Ang ilan sa iglesia sa Corinto ay nagsisikap na gawing kagalang-galang sa intelektuwal ang Ebanghelyo. Ang kanilang pagkahumaling sa karunungan ng sanlibutang ito ay nagpasensitibo sa kanila sa mga bahagi ng mensaheng Cristiano na nakasasakit sa mga pilosopo.

Wala sa kanilang isip ang pagtalikod sa pananampalataya, kundi ang muling pagpapakahulugan lamang dito upang maging mas katanggap-tanggap ito sa mga iskolar.

Mahigpit na sinalungat ni Pablo ang pagtatangkang ito na pag-isahin ang karunungan ng sanlibutan at ang karunungan ng Diyos. Alam na alam niya na ang pagkamit ng intelektuwal na katayuan ay magbubunga ng pagkawala ng espirituwal na kapangyarihan.

Harapin natin ito! May bagay sa mensaheng Cristiano na iskandalo sa mga Judio at kamangmangan sa mga Gentil. At hindi lamang iyon—karamihan sa mga Cristiano ay hindi ang tatawagin ng sanlibutan na marurunong, makapangyarihan o maharlika. Sa malao't madali ay kailangan nating harapin ang katotohanan na sa halip na kabilang tayo sa mga intelektuwal, tayo'y mangmang, mahina, hamak, hinahamak—sa katunayan, tayo'y mga walang kuwenta sa paningin ng sanlibutan.

Ngunit ang kahanga-hanga ay ginagamit ng Diyos ang mensaheng iyon, na tila kamangmangan, sa pagliligtas sa mga sumasampalataya. At ginagamit ng Diyos ang mga walang-halagang tulad natin upang maisakatuparan ang Kanyang mga layunin. Sa pagpili ng gayong mga di-inaasahang kasangkapan, nalilito Niya ang lahat ng karangyaan at pagpapanggap ng

sanlibutang ito, inaalís ang anumang posibilidad ng ating pagmamapuri, at tinitiyak na Siya lamang ang tatanggap ng papuri.

Hindi ibig sabihin nito na walang lugar ang pag-aaral at iskolarsip. Siyempre mayroon. Ngunit malibang samahan ang iskolarsip na iyon ng malalim na espirituwalidad, nagiging nakamamatay at mapanganib na bagay ito. Kapag ang iskolarsip ay humahatol sa Salita ng Diyos, na sinasabi, halimbawa, na ang ilang manunulat ay gumamit ng mas maaasahang mga sanggunian kaysa sa iba, kumakatawan ito sa paglayo sa katotohanan ng Diyos. At kapag hinahangad natin ang pagsang-ayon ng ganyang mga iskolar, nalalantad tayo sa lahat ng kanilang mga erehiya.

Hindi lumapit si Pablo sa mga taga-Corinto na may kahusayan sa pananalita o sa karunungan. Ipinasya niyang walang alamin sa gitna nila maliban kay Jesu-Cristo, at Siya na ipinako sa krus. Alam niya na ang kapangyarihan ay nasa simple at tuwirang paglalahad ng Ebanghelyo, hindi sa pagkaabala sa masasalimuot na suliranin o walang-pakinabang na mga teorya, o sa pagsamba sa intelektuwalismo.

Mayo 13

“Ngunit ang sinumang magbigay ng ikatitísod sa isa sa maliliit na ito na nagsisisampalataya sa akin, ay mabuti pa sa kanya na bitinan ang kanyang leeg ng isang malaking gilingang bato, at ilubog siya sa kalaliman ng dagat.”
(Mateo 18:6)

Mahirap isipin ang isang paraan ng pagkalunod na mas mabisa at mas tiyak kaysa rito. Ang gilingang bato rito ay hindi ang

maliit na pinaaandar ng kamay, kundi ang malaking pinaiikot ng isang asno. Ang pagkakaroon ng ganyang gilingang bato na nakatali sa leeg ay mangangahulugan ng mabilis at hindi matatakasang pagkalunod.

Sa una ay maaaring magulat tayo sa tindi ng mga salita ng Tagapagligtas. Tila kumukulog Siya ng di-pangkaraniwang paghatol laban sa kasalanan ng pagtisod sa isang maliit. Ano ang pumupukaw ng gayong galit?

Kumuha tayo ng isang paglalarawan! Narito ang isang ministro ng Ebanghelyo na may patuloy na pila ng mga taong lumalapit sa kanya para sa pagpapayo. Kabilang sa kanila ang isang kabataang alipin ng isang kasalanang sekswal. Kailangan ng kabataang ito ng tulong—kailangang-kailangan. Tumitingin siya (lalaki man o babae) sa ministro bilang isang mapagkakatiwalaan, bilang isang tutulong sa kanya na matagpuan ang daan ng paglaya. Ngunit sa halip, nag-aalab ang ministro sa pagnanasa, gumagawa siya ng di-wastong panliligaw, at hindi nagtagal ay naakay niya pabalik sa imoralidad ang kanyang pinapayuhan. Nawasak ang kabataan dahil sa pagtataksil na ito sa tiwala at lubusang nadismaya sa mundo ng relihiyon. Maaaring mapilay siya sa espirituwal sa nalalabing bahagi ng kanyang buhay.

O ang nagtitisod ay maaaring isang propesor sa kolehiyo na walang-pagod na nagsisikap na agawin sa kanyang mga estudyante ang anumang pananampalatayang mayroon sila. Sa paghahasik ng mga pagdududa at pagtanggi, pinahihina niya ang awtoridad ng Kasulatan at sinasalakay ang Persona ng ating Panginoon.

Maaari rin itong isang Cristianong ang pag-uugali ay nakatitisod sa isang batang mananampalataya. Sa paglampas sa

manipis na guhit sa pagitan ng kalayaan at kawalang-pagpipigil, nakikita siyang gumagawa ng isang kaduda-dudang gawain. Itinuturing ng batang Cristiano ang kanyang pag-uugali bilang katanggap-tanggap na asal-Cristiano at iniinwan ang landas ng makadiyos na paghiwalay upang sumugba sa isang buhay ng kamunduhan at pakikipagkompromiso.

Dapat tayong taimtim na mabalaan ng mga salita ng Tagapagligtas na napakaseryosong bagay ang mag-ambag sa etikal, moral o espirituwal na pagkaligaw ng isang maliit na pag-aari Niya. Mas mabuti pang malunod sa literal na tubig kaysa malunod sa dagat ng pagkakasala, kahihiyan at pagsisisi dahil sa pagiging sanhi ng pagkahulog sa kasalanan ng isa sa Kanyang maliliit.

Mayo 14

“Huwag magkaroon ng...kahangalang pananalita, ni pagbibiro, na hindi nararapat.” (Efeso 5:4 RSV)

Dapat iwasan ang labis na pagbibiro sapagkat tiyak na nagbubunga ito ng pagtagas ng espirituwal na kapangyarihan.

Ang mangangaral ay humaharap sa mabibigat na usapin, sa buhay at kamatayan, sa panahon at walang hanggan. Maaari siyang maghatid ng isang obra maestrang mensahe, ngunit kung may labis na katatawanan dito, malamang na maalala ng mga tao ang mga biro at malimutan ang iba.

Kadalasan ay maaaring maglaho ang kapangyarihan ng isang mensahe dahil sa magaan na usapan pagkatapos. Ang isang taimtim na panawagan ng Ebanghelyo ay maaaring magdulot ng katahimikan ng walang hanggan sa isang pagtitipon. Ngunit kapag tumayo na ang mga tao upang umalis, naroon ang ugong

ng kuwentuhan. Pinag-uusapan ng mga tao ang mga iskor sa football o ang negosyo ng araw na iyon. Hindi nakapagtataka na napapighati ang Espiritu Santo at walang nangyayari para sa Diyos.

Ang matatandang laging nagbibiro ay may kaunting tunay na espirituwal na impluwensiya sa mga kabataang tumitingin sa kanila para sa inspirasyon. Maaaring isipin nila na ang kanilang pagkapalabiro ay nagpapalapit sa kanila sa mga kabataan, ngunit ang totoo ay nakadarama ang mga kabataan ng matinding pagkabigo at pagkadismaya.

Isang anyo ng pagbibiro na lalong nakapipinsala ay ang paglalaro sa mga salita ng Biblia, ang paggamit sa mga bahagi ng Kasulatan upang magpatawa sa halip na upang baguhin ang isang buhay. Sa tuwing ginagawa nating biro ang Biblia, ibinababa natin ang pakiramdam ng awtoridad nito sa ating sariling buhay at sa buhay ng iba.

Hindi ibig sabihin nito na ang mananampalataya ay dapat maging laging nakasimangot, na walang bakas ng katatawanan. Sa halip, ibig sabihin nito na dapat niyang pigilan ang kanyang katatawanan upang hindi nito mapawalang-bisa ang kanyang mensahe.

Ikinuwento ni Kierkegaard ang tungkol sa payaso ng sirko na tumakbo papasok sa isang bayan upang isigaw na nasusunog ang tolda ng sirko sa labas ng bayan. Pinakinggan ng mga tao ang kanyang mga sigaw at humaglak sila ng tawa. Napakadalas na niyang magpayaso kaya nawala na ang kanyang kredibilidad.

Nag-iingat si Charles Simeon ng isang larawan ni Henry Martyn sa kanyang silid-aralan. Saanman pumunta si Simeon

sa silid, tila sinusundan siya ni Martyn ng kanyang mga mata at sinasabing, “Maging taimtim ka, maging taimtim ka; huwag kang magbiro-biro, huwag kang magbiro-biro.” At sasagot si Simeon, “Oo, magiging taimtim ako; oo, oo, magiging taimtim ako; hindi ako magbibiro-biro, sapagkat ang mga kaluluwa ay napapahamak, at si Jesus ay dapat luwalhatiin.”

Mayo 15

“Ni huwag din kayong magbulung-bulungan, gaya ng ilan sa kanila na nagbulung-bulungan, at nangamatay sa pamamagitan ng mamumuksa,” (1 Corinto 10:10)

Talamak na mga reklamador ang mga Israelita habang naglalakbay sila sa disyerto. Nagreklamo sila tungkol sa panustos na tubig. Nagreklamo sila tungkol sa panustos na pagkain. Nagreklamo sila tungkol sa kanilang mga pinuno. Nang bigyan sila ng Diyos ng mana mula sa Langit, hindi nagtagal ay nagsawa sila rito at hinanap-hanap ang mga puero, sibuyas at bawang ng Ehipto. Bagaman walang palengke o tindahan ng sapatos sa ilang, naglaan ang Diyos ng hindi nauubos na panustos na pagkain sa loob ng apatnapung taon, at mga sandalyas na hindi naluluma kailanman. Ngunit sa halip na magpasalamat sa himalang paglalaang ito, walang-tigil na nagreklamo ang mga Israelita.

Hindi nagbago ang panahon. Nagrereklamo ang mga tao ngayon tungkol sa panahon: alinman sa napakainit o napakalamig, napakabasa o napakatuyo. Nagrereklamo sila tungkol sa pagkain, gaya ng sarsang may buo-buo o tinapay na nasunog sa pagtusta. Nagrereklamo sila tungkol sa kanilang trabaho at sahod, at pagkatapos ay tungkol sa kawalan ng

trabaho kapag wala silang alinman sa dalawa. Pinipintasan nila ang pamahalaan at ang mga buwis nito, kasabay ng paghingi ng palaging dumaraming benepisyo at serbisyo. Hindi sila masaya sa ibang tao, sa kanilang kotse, sa serbisyo sa restawran. Nagrereklamo sila tungkol sa maliliit na kirot at sakit, at nais nilang sila'y mas matangkad, mas payat, mas magandang tingnan. Gaano man kabuti sa kanila ang Diyos, sinasabi nila, “Ano naman ang ginawa Niya para sa akin nitong mga nakaraan?”

Tiyak na isang pagsubok sa Diyos ang magkaroon ng mga taong tulad natin sa Kanyang mga kamay. Napakabuti Niya sa atin, na naglalaan hindi lamang ng mga pangangailangan sa buhay, kundi pati ng mga karangyaang hindi tinamasa ng Kanyang sariling Anak noong Siya'y narito sa lupa. Mayroon tayong mabuting pagkain, malinis na tubig, maginhawang tahanan, saganang damit. Mayroon tayong paningin, pandinig, gana sa pagkain, alaala at napakarami pang ibang awa na binabalewala natin. Iningatan Niya tayo, pinatnubayan tayo at inalalayan tayo. Higit sa lahat, binigyan Niya tayo ng buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo. At anong pasasalamat ang natatanggap Niya? Napakadalas ay wala Siyang naririnig kundi sunud-sunod na mga reklamo.

May kaibigan ako sa Chicago maraming taon na ang nakararaan na may mabuting sagot kapag tinatanong, “Kumusta ka?” Lagi siyang sumasagot, “Kasalanan ang magreklamo.” Madalas kong maalala iyon kapag natutukso akong magbulung-bulungan. Kasalanan ang magreklamo. Ang panlunas sa pagrereklamo ay ang pagpapasalamat. Kapag

naaalala natin ang lahat ng ginawa ng Panginoon para sa atin, napagtatanto natin na wala tayong dahilan upang magreklamo.

Mayo 16

“Huwag ninyong ibigin ang sanlibutan, ni ang mga bagay na nasa sanlibutan. Kung ang sinuman ay umiibig sa sanlibutan, ang pag-ibig ng Ama ay wala sa kanya.” (1 Juan 2:15)

Sa Bagong Tipan, ang sanlibutan ay inilalarawan bilang isang kaharian na laban sa Diyos. Si Satanas ang namumuno rito, at ang lahat ng hindi mananampalataya ay mga sakop nito. Ang kahariang ito ay umaakit sa tao sa pamamagitan ng pita ng mga mata, pita ng laman at kapalaluan ng buhay. Ito ay isang lipunan kung saan sinisikap ng tao na pasayahin ang sarili nang wala ang Diyos, at kung saan hindi tinatanggap ang pangalan ni Cristo. Sinabi ni Dr. Gleason L. Archer Jr. na ang sanlibutan ay “ang organisadong sistema ng paghihimagsik, pagkamakasarily at pakikipag-alit sa Diyos na siyang katangian ng sangkatauhan sa pagsalungat nito sa Diyos.”

Ang sanlibutan ay may sarili nitong mga libangan, pulitika, sining, musika, relihiyon, paraan ng pag-iisip at pamumuhay. Sinisikap nitong pilitin ang lahat na umayon dito, at kinapopootan nito ang mga tumatanggi. Ito ang paliwanag kung bakit kinapopootan nito ang Panginoong Jesus.

Namatay si Cristo upang iligtas tayo mula sa sanlibutan. Ngayon ang sanlibutan ay ipinako na sa krus para sa atin, at tayo naman para dito. Tahasang pagtataksil para sa mga mananampalataya ang ibigin ang sanlibutan sa alinmang anyo

nito. Sa katunayan, sinasabi ni Apostol Juan na ang mga umiibig sa sanlibutan ay mga kaaway ng Diyos.

Ang mga mananampalataya ay hindi taga-sanlibutan, ngunit sila ay isinugo rito upang magpatotoo laban dito, upang hatulan ang mga gawa nito bilang masama, at upang ipangaral ang kaligtasan mula rito sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo.

Ang mga Cristiano ay tinawag upang lumakad nang hiwalay sa sanlibutan. Noong araw, maaaring masyado itong nalimitahan sa pagsasayaw, teatro, paninigarilyo, pag-inom ng alak, paglalaro ng baraha at pagsusugal. Ngunit higit pa riyan ang saklaw nito. Karamihan sa napapanood sa TV ay makasanlibutan, umaakit sa pita ng mga mata at sa pita ng laman. Makasanlibutan ang kapalaluan, maging ito man ay kapalaluan sa titulo, sa natapos na pag-aaral, sa sahod, sa angkan o sa pagiging tanyag. Makasanlibutan ang marangyang pamumuhay, maging ito man ay mala-palasyong bahay, mamahaling pagkain, damit at alahas na nakatatawag-pansin, o mga sasakyang pampasikat. Ganoon din ang buhay na puno ng ginhawa at kalayawan, na ginugugol halos sa mga paglalakbay sa barko, walang-habas na pamimili, palakasan at paglilibang. Ang ating mga ambisyon para sa ating sarili at para sa ating mga anak ay maaaring makasanlibutan, kahit na tayo ay mukhang espirituwal at maka-Diyos. At sa wakas, ang pakikipagtalik sa labas ng pag-aasawa ay isang anyo ng pagiging makasanlibutan.

Habang lalo tayong nakatalaga sa Tagapagligtas at lalong buong-buo ang pagsuko natin sa Kanya, lalong mababawasan ang panahon natin para sa mga makasanlibutang kalayawan at libangan. Sinabi ni C. Stacey Woods, “Ang sukat ng ating

debosyon kay Cristo ay siya ring sukat ng ating paghiwalay sa sanlibutan.”

*Kami’y mga dayuhan lamang dito, hindi namin hangad
Ang tahanan sa lupa, na sa Iyo’y libingan lang ang
iginawad;
Ang Iyong krus ang pumutol sa mga taling nagbigkis sa
amin dito,
Ikaw ang aming kayamanan sa mas maliwanag na dako.*

J. G. Deck

Mayo 17

*“...sa anumang paraan, maging sa pagkukunwari o sa
katotohanan, si Cristo ay ipinangangaral; at dito ako ay
nagagalak, oo, at magagalak pa.” (Filipos 1:18)*

Karaniwang kahinaan ng tao ang hindi kilalanin ang anumang kabutihan sa labas ng sarili nilang maliit na grupo. Para bang sila lamang ang may hawak ng kahusayan at ayaw nilang aminin na may iba pang maaaring maging ganoon o makagawa ng anumang kapantay nito. Ipinaaalala nila sa atin ang nakatatayang bumper-sticker na, “Ako ay O.K. Ikaw ay so-so lang.” Kahit ito ay magiging napakabigat na pag-amin para sa ilan sa kanila.

Ang kanilang iglesya lamang ang tama. Ang kanilang paglilingkod sa Panginoon ang tunay na mahalaga. Ang kanilang pananaw sa lahat ng bagay lamang ang may awtoridad. Sila ang mga tao, at ang karunungan ay mamamatay kasama nila.

Si Pablo ay hindi kabilang sa ganoong paaralan. Kinilala niya na may iba ring nangangaral ng Ebanghelyo. Totoo, ang ilan ay ginagawa ito dahil sa inggit, umaasang mayayamot siya. Ngunit nagawa pa rin niyang kilalanin na ipinapahayag nila ang Ebanghelyo, at nagawa pa rin niyang magalak na si Cristo ay ipinangangaral.

Sa kanyang komentaryo sa mga Sulat Pampastor, isinulat ni Donald Guthrie, “Kailangan ng malaking biyaya para sa mga malayang mag-isip na kilalanin na ang katotohanan ay maaaring dumaloy sa mga daluyang iba sa kanila.”

Isang natatanging katangian ng mga kulto na ang kanilang mga pinuno ay nagpapanggap na sila ang may huling salita sa lahat ng bagay tungkol sa pananampalataya at moralidad. Hinihingi nila ang pagsunod nang walang pagtatanong sa kanilang mga ipinahahayag, at sinisikap nilang ihiwalay ang kanilang mga tagasunod sa anumang pakikipag-ugnayan sa mga may ibang pananaw.

Sa bihirang basahing pambungad ng King James Version ng Bibliya, isinulat ng mga tagasalin ang tungkol sa “mga mapagmataas na Kapatid, na tumatakbo sa sarili nilang mga daan, at walang nagugustuhan maliban sa hinubog nila mismo at pinanday sa sarili nilang palihan.” Ang aral para sa atin ay ang magkaroon ng malawak na puso, ang maging handang kilalanin ang kabutihan saanman natin ito matagpuan, at ang maunawaan na walang mananampalataya o Cristianong kapulungan ang may karapatang mag-angkin na sila lamang ang tama o na sila lamang ang may hawak ng katotohanan.

Mayo 18

“...siya ay nagsalita nang padalus-dalos ng kanyang mga labi.” (Awit 106:33)

Nang magreklamo ang bayang Israel tungkol sa kawalan ng tubig sa Kades, sinabi ng Diyos kay Moises na dadaloy ang tubig kung kakausapin niya ang bato. Ngunit sawang-sawa na si Moises sa bayan nang panahong iyon, kaya’t binulyawan niya sila, na sinasabi, “Makinig kayo ngayon, kayong mga mapanghimagsik; kami ba ang kukuha ng tubig para sa inyo mula sa batong ito?” Pagkatapos ay dalawang ulit niyang hinampas ang bato ng kanyang tungkod. Sa pamamagitan ng kanyang galit na mga salita at masuwaying gawa, mali niyang naipakilala ang Diyos sa bayan. Ang naging bunga ay nawala sa kanya ang pribilehiyong pangunahan ang mga anak ni Israel papasok sa lupang pangako (Bilang 20:1-13).

Madali para sa isang taong may nag-aalab na sigasig ang maging marahas sa ibang mananampalataya. Napakadisiplinado niya sa sarili samantalang sila ay kailangang laging kinakandili na parang sanggol. Napakarami niyang alam samantalang sila ay napakamangmang.

Ngunit ang dapat niyang matutunan ay sila pa rin ang minamahal na bayan ng Diyos, at hindi papayagan ng Panginoon ang anumang pang-aabuso sa kanila sa salita. Isang bagay ang ipangaral ang Salita ng Diyos nang may gayong kapangyarihan na ang mga tao ay nasusumbatan at nadudurog ang puso. Ngunit ibang-iba ang pagalitan sila nang matindi bilang pagpapahayag ng sariling inis. Ito ang maghihiwalay sa isang tao mula sa pinakamabubuting gantimpala ng Diyos.

Nang itala sa 2 Samuel 23 ang mga bantog na tauhan ni David, may isang pangalang kapansin-pansin dahil wala ito roon. Ito ang pangalan ni Joab, ang punong-kumandante ni David.

Ngunit bakit wala ang kanyang pangalan? May nagmungkahi na ang dahilan ay ginamit ni Joab ang tabak sa ilan sa mga kaibigan ni David. Kung gayon, ang pangyayaring ito ay puno ng babala para sa atin kapag tayo ay natutuksong gamitin ang ating dila bilang tabak laban sa bayan ng Diyos.

Nang nais nina Santiago at Juan, ang mga anak ng kulog, na magpababa ng apoy mula sa langit sa mga Samaritano, sinabi ni Jesus, “Hindi ninyo nalalaman kung anong uri ng espiritu ang nasa inyo” (Lucas 9:55). Napakaangkop ng sawaying ito sa atin kapag tayo ay nagsasalita nang padalus-dalos ng ating mga labi sa mga taong Kanya hindi lamang dahil sa paglalang (gaya ng mga Samaritano), kundi dahil din sa pagtubos.

Mayo 19

“...ang paghatol ng Diyos ay ayon sa katotohanan.” (Roma 2:2)

Ang Diyos lamang ang Isa sa buong sansinukob na ganap na karapat-dapat humatol. Maaari tayong magpasalamat magpakailanman na hindi Niya ipinagkatiwala sa atin ang huling paghatol. Isipin ang ilan sa mga kahinaang kinakaharap ng isang hukom sa lupa. Imposible para sa kanya na maging lubos na walang kinikilingan. Maaari siyang maimpluwensiyahan ng katanyagan ng nasasakdal o ng hitsura nito. Maaari siyang maimpluwensiyahan ng suhol o ng iba pang mas tusong mga konsiderasyon. Hindi niya laging nalalaman kung nagsisinungaling ang isang saksi. O kung hindi man

nagsisinungaling, maaaring itinatago ng saksi ang katotohanan. O kaya naman, maaaring binabaluktot niya nang bahagya ang katotohanan. O sa wakas, maaaring tapat siya ngunit hindi tumpak.

Hindi laging nalalaman ng hukom ang mga motibo ng mga taong hinaharap niya—at mahalagang matukoy ang mga motibo sa maraming kasong legal.

Kahit ang polygraph o lie detector ay maaaring malinlang. Ang mga batikang kriminal ay kung minsan kayang kontrolin ang reaksiyon ng kanilang katawan sa pagkakasala.

Ngunit ang Diyos ay ang ganap na Hukom. Mayroon Siyang lubos na kaalaman sa lahat ng gawa, isipan at motibo. Kaya Niyang hatulan ang mga lihim ng puso ng tao. Alam Niya ang buong katotohanan; walang anumang maitatago sa Kanya. Hindi Siya nagtatangi ng tao kundi pantay ang pakikitungo Niya sa bawat isa. Alam Niya ang kakayahan ng isip na ipinagkaloob sa bawat isa; ang isang taong mahina ang isip ay maaaring hindi kasing-pananagutan ng iba sa kanyang mga gawa. Alam Niya ang magkakaibang lakas moral ng Kanyang mga nasasakupan; ang ilan ay maaaring mas madaling makalaban sa tukso kaysa sa iba. Alam Niya ang magkakaibang pribilehiyo at pagkakataon ng bawat isa, at kung hanggang saan nagkakasala ang isang tao laban sa liwanag. Natutuklasan Niya ang mga kasalanan ng pagkukulang kasindali ng mga kasalanang ginawa, ang mga lihim na kasalanan kasindali ng hayag na eskandalo.

Kaya't hindi natin kailangang matakot na ang mga hentil na hindi kailanman nakarinig ng Ebanghelyo ay pakikitunguhan nang hindi makatarungan. O na ang mga nagdusa nang hindi makatarungan sa buong buhay nila ay hindi maipaghihiganti. O

na ang masasamang malupit na pinunong nakatakas sa buhay na ito ay hindi mapaparusahan.

Ang Hukom na nakaupo sa luklukan ay isang ganap na Hukom, at ang Kanyang katarungan ay magiging ayon sa katotohanan at samakatuwid ay lubos na ganap.

Mayo 20

“...walang taong naglalagay ng bagong alak sa mga lumang sisidlang-balat; kung hindi ay papuputukin ng bagong alak ang mga sisidlang-balat, at matatapon ito, at masisira ang mga sisidlang-balat. Kundi ang bagong alak ay dapat ilagay sa mga bagong sisidlang-balat, at kapwa sila maiingatan.”
(Lucas 5:37, 38)

Ang mga sisidlang tinutukoy dito ay talagang mga lalagyang gawa sa balat ng hayop. Kapag bago pa ang mga sisidlang-balat na ito, malambot ang mga ito at medyo nababanat. Ngunit kapag luma na, matigas na ang mga ito at hindi na nababaluktot. Kung ang bagong alak ay ilalagay sa mga lumang sisidlang-balat, ang pagbuburo ng alak ay lilikha ng labis na presyon na hindi na kakayanin ng mga lumang sisidlan, at puputok ang mga ito.

Dito sa Lucas 5, ginamit ito ni Jesus upang ilarawan ang banggaan ng Judaismo at Cristianismo. Sinasabi Niya na “ang mga lipas nang anyo, ordinansa, tradisyon at ritwal ng Judaismo ay masyadong matigas upang mapaglagyan ng kagalakan, ng masiglang pag-uumapaw at ng lakas ng bagong dispensasyon.”

Ang kabanatang ito ay naglalaman ng makukulay na halimbawa. Sa mga talata 18-21, nakikita natin ang apat na

lalaking binabaklas ang bubong ng isang bahay upang madala ang isang paralitiko kay Jesus para mapagaling. Ang kanilang bago at di-pangkaraniwang paraan ay isang halimbawa ng bagong alak. Sa talata 21, nagsimulang pumuna kay Jesus ang mga eskriba at mga Fariseo; sila ang mga lumang sisidlang-balat. Muli, sa mga talata 27-29 ay makikita natin ang masiglang pagtugon ni Levi sa pagtawag ni Cristo, at ang handaang idinaos niya upang ipakilala ang kanyang mga kaibigan kay Jesus. Iyan ang bagong alak. Sa talata 30, muling nagbulung-bulungan ang mga eskriba at mga Fariseo. Sila ang mga lumang sisidlang-balat.

Nakikita natin ito sa buong buhay. Ang mga tao ay nasasanay sa nakagawiang paraan ng paggawa ng mga bagay at nahihirapang umangkop sa pagbabago. Ang maybahay ay may sariling paraan ng paghuhugas ng pinggan at naiinis siyang makita ang ibang taong nangangapa sa kanyang lababo. Ang asawang lalaki ay may sariling ideya kung paano dapat magmaneho ng kotse, at halos mawala siya sa sarili kapag ang asawa o mga anak ang nagmamaneho.

Ngunit ang dakilang aral para sa ating lahat ay nasa larangang espirituwal. Dapat tayong maging sapat na nababaluktot upang bigyang-puwang ang kagalakan, ang pag-uumapaw, ang sigasig ng pananampalatayang Cristiano, kahit dumating pa ito sa mga di-pangkaraniwang paraan. Hindi natin nais ni kailangan ang pagkamakaluma at malamig na pormalismo ng mga Fariseo, na nakaupo lamang sa gilid at namumuna habang kumikilos ang Diyos.

Mayo 21

“Malibang ang butil ng trigo ay mahulog sa lupa at mamatay, ito ay nananatiling nag-iisa; ngunit kung ito ay mamatay, ito ay magbubunga ng marami.” (Juan 12:24)

Isang araw, may ilang Griego na lumapit kay Felipe na may marangal na kahilingan, “Ginoo, ibig naming makita si Jesus!” Ngunit bakit nila Siya gustong makita? Marahil nais nilang dalhin Siya sa Atenas bilang isang bagong tanyag na pilosopo. O marahil nais nilang iligtas Siya mula sa pagkapako sa krus at kamatayan, na ngayon ay tila hindi na maiiwasan.

Sumagot si Jesus sa pamamagitan ng isa sa mga dakilang batas ng pag-aani: ang isang butil ay dapat mahulog sa lupa at mamatay kung ito ay magiging mabunga. Kung ililigtas Niya ang Kanyang sarili mula sa kamatayan, mananatili Siyang nag-iisa. Tatamasahin Niya ang mga kaluwalhatian ng langit nang mag-isa; walang mga naligtas na makasalanan doon na makikibahagi sa Kanyang kaluwalhatian. Ngunit kung Siya ay mamamatay, maglalaan Siya ng daan ng kaligtasan na sa pamamagitan nito ay marami ang magtatamasa ng buhay na walang hanggan. Kinakailangan para sa Kanya na mamatay bilang handog kaysa mamuhay nang maginhawa.

Minsang sinabi ni T. G. Ragland, “Sa lahat ng plano upang matiyak ang tagumpay, ang pinakatiyak ay ang plano mismo ni Cristo, ang maging isang butil ng trigo, mahulog sa lupa at mamatay. Kung tatanggi tayong maging mga butil ng trigo... kung hindi natin isasakripisyo ang mga inaasahan sa hinaharap, ni isasapanganib ang pangalan, ari-arian at kalusugan; ni, kapag tayo ay tinawag, iiwan ang tahanan at puputulin ang ugnayan sa pamilya, alang-alang kay Cristo; kung gayon ay

mananatili tayong nag-iisa. Ngunit kung nais nating maging mabunga, dapat nating sundan ang ating Pinagpalang Panginoon mismo, sa pamamagitan ng pagiging butil ng trigo, at pagkamatay, at sa gayon ay magbubunga tayo ng marami.

Maraming taon na ang nakararaan, nabasa ko ang tungkol sa isang grupo ng mga misyonero sa Africa na walang-pagod na nagpagal sa loob ng maraming taon nang hindi nakakakita ng anumang nananatiling bunga para sa Diyos. Dahil sa kawalan ng pag-asa, sa wakas ay nagpahayag sila ng isang kumperensiya kung saan haharap sila sa Diyos sa panalangin at pag-aayuno. Sa talakayang sumunod, sinabi ng isa sa mga misyonero, “Sa palagay ko ay hindi tayo makakakita ng pagpapala hangga’t walang butil ng trigo na nahuhulog sa lupa at namamatay.” Hindi nagtagal pagkatapos noon, ang misyonerong iyon mismo ay nagkasakit at namatay. At saka nagsimula ang pag-aani - ang pagpapalang kanyang inihula.

Isinulat ni Samuel Zwemer:

*Walang pakinabang kundi sa pagkawala,
Di ka makapagliligtas kundi sa krus na dala;
Ang butil ng trigo upang dumami’t lumago
Ay dapat mahulog sa lupa at mamatay dito.*

*Saanman makakita ng hinog na bukirin,
Na sa Diyos iwinawagayway ang ginintuang aanihin,
Tiyakin mong may butil ng trigong namatay,
May kaluluwang doon ay ipinako’t inialay—
May nakipagbuno, tumangis at nanalangin,
At lumaban sa hukbo ng Impiyerno nang walang pangamba
sa damdamin.*

Mayo 22

“Tigilan ninyo ang pagtitiwala sa tao, na ang hininga ay nasa kanyang ilong: sapagkat sa ano ba siya dapat pahalagahan?” (Isaias 2:22)

Kapag ibinigay natin sa isang lalaki o babae ang lugar sa ating buhay na ang Diyos lamang ang dapat magkaroon, naghihintay sa atin ang mapait na kabiguan. Malalaman natin agad na ang pinakamabuting tao ay tao pa rin sa pinakamabuti niyang kalagayan. Bagaman maaaring mayroon silang ilang napakagandang katangian, mayroon pa rin silang mga paang bakal at putik. Maaaring parang pang-uuyam ito, ngunit hindi. Ito ay pagiging makatotohanan.

Nang ang mga mananakop ay nagbabanta sa Jerusalem, ang bayan ng Juda ay umasa sa Egipto para sa kaligtasan. Sinumbatan sila ni Isaias dahil sa maling pagtitiwalang ito, na sinasabi, “Narito, ikaw ay nagtitiwala sa tungkod ng baling tambong ito, sa Egipto; na kapag ang isang tao ay sumandal dito, ito ay tatagos sa kanyang kamay at bubutasin ito: ganyan si Faraon na hari ng Egipto sa lahat ng nagtitiwala sa kanya”(Isaias 36:6). At sinabi ni Jeremias pagkatapos, sa katulad na kalagayan, “Ganito ang sabi ng Panginoon; Sumpain ang tao na nagtitiwala sa tao, at ginagawang kanyang bisig ang laman, at ang puso ay lumalayo sa Panginoon” (Jeremias 17:5).

Nagpakita ang mang-aawit ng tunay na pagkaunawa sa paksang ito nang isulat niya, “Mas mabuting magtiwala sa Panginoon kaysa umasa sa tao. Mas mabuting magtiwala sa Panginoon kaysa umasa sa mga prinsipe” (Awit 118:8,9). At muli, “Huwag kayong magtiwala sa mga prinsipe, ni sa anak ng tao na walang maitutulong. Ang kanyang hininga ay lumalabas, siya

ay bumabalik sa kanyang lupa; sa araw ding iyon ay naglalaho ang kanyang mga iniisip” (Awit 146:3, 4).

Siyempre, dapat nating maunawaan na sa isang paraan ay kailangan nating magtiwala sa isa’t isa. Ano ang magiging isang pag-aasawa, halimbawa, kung walang kaunting sukat ng pagtitiwala at paggalang? Sa buhay-negosyo, ang paggamit ng tseke bilang salapi ay nakasalalay sa isang sistema ng pagtitiwalaan. Nagtitiwala tayo sa mga doktor na susuriin at irereseta nila nang tama ang ating kailangan. Nagtitiwala tayo sa mga etiketa sa mga lata at pakete sa pamilihan. Halos imposibleng mamuhay sa anumang lipunan nang walang kaunting pagtitiwala sa ating kapwa.

Ang panganib ay dumarating kapag pinagtitiwalaan natin ang tao na gawin ang tanging Diyos ang makagagawa, kapag inaalís natin ang Panginoon sa trono at inilalagay ang tao roon. Sinumang pumapalit sa Diyos sa ating pagmamahal, na kumukuha ng Kanyang lugar bilang ating pinagtitiwalaan, na umaagaw ng alinman sa Kanyang mga karapatan sa ating buhay—ang taong iyon ay tiyak na bibigo sa atin nang mapait. Malalaman natin kapag huli na na ang tao ay hindi karapat-dapat sa ating pagtitiwala.

Mayo 23

“Upang silang lahat ay maging isa; gaya Mo, Ama, na nasa Akin, at Ako ay nasa Iyo, upang sila rin naman ay maging isa sa Atin: upang ang sanlibutan ay sumampalataya na Ikaw ang nagsugo sa Akin.” (Juan 17:21)

Dalawang ulit sa Kanyang dakilang panalangin bilang punong saserdote, ipinanalangin ng ating Panginoon na ang Kanyang

bayan ay maging isa (mga talata 21 at 22, 23). Ang panalanging ito para sa pagkakaisa ay sinunggaban bilang batayan mula sa Kasulatan para sa kilusang ekumenikal—isang malaking organisasyonal na pag-iisa ng lahat ng iglesyang nagpapahayag na Cristiano. Sa kasamaang-palad, ang ekumenikal na pagkakaisang ito ay nakakamit sa pamamagitan ng pagtalikod o muling pagpapakahulugan sa mga pangunahing doktrinang Cristiano. Gaya ng isinulat ni Malcolm Muggeridge, “Sa isa sa mas malalaking kabalintunaan ng ating panahon, nagtatagumpay ang ekumenismo sa mismong panahong wala nang dapat pagkaisahan; ang iba’t ibang samahang panrelihiyon ay malamang na madaling magsama-sama dahil lamang, sa kakaunti ang kanilang pinaniniwalaan, kakaunti rin ang kanilang pinagtatalunan.”

Ito ba ang uri ng pagkakaisang ipinanalangin ng Panginoong Jesus sa Juan 17? Sa palagay namin ay hindi. Sinabi Niya na ang pagkakaisang nasa isip Niya ay magbubunga ng pananampalataya ng sanlibutan na isinugo Siya ng Diyos. Lubhang kaduda-duda na ang anumang panlabas na pederasyon ay magkakaroon ng ganitong epekto.

Inilarawan ng Panginoon ang pagkakaisang nasa isip Niya nang sabihin Niya, “...gaya Mo, Ama, na nasa Akin, at Ako ay nasa Iyo, upang sila rin naman ay maging isa sa Atin.” Sinabi rin Niya, “... gaya natin na iisa, Ako ay nasa kanila, at Ikaw ay nasa Akin, upang sila ay maging ganap sa pagkakaisa.” Anong pagkakaisa ang pinagsasaluhan ng Ama at ng Anak na maaari rin nating makabahagi? Hindi ang katotohanan ng Kanilang iisang pagka-Diyos; hindi tayo kailanman makababahagi roon. Imumungkahi ko na ang tinutukoy ng Panginoong Jesus ay isang pagkakaisang nakabatay sa iisang wangis sa moralidad.

Ipinapanalangin Niya na ang mga mananampalataya ay maging isa sa pagpapakita ng katangian ng Diyos at ni Cristo sa sanlibutan. Mangangahulugan ito ng mga buhay ng katuwiran, kabanalan, biyaya, pag-ibig, kadalisan, mahabang pagtitiis, pagpipigil sa sarili, kaamuan, kagalakan at pagkabukas-palad. Iminumungkahi ni Ronald Sider sa **Rich Christians in an Age of Hunger** na ang pagkakaisang ipinanalangin ni Cristo ay nahayag nang ang mga unang Cristiano ay malayang nagbahaginan sa isa't isa tuwing may pangangailangan. Mayroon silang tunay na diwa ng **koinonia** o pamayanan. “Ang panalangin ni Jesus na ang mapagmahal na pagkakaisa ng Kanyang mga tagasunod ay maging kapansin-pansin anupat makukumbinsi nito ang sanlibutan na Siya ay nagmula sa Ama ay sinagot—kahit minsan man lang! Nangyari ito sa iglesia sa Jerusalem. Ang di-pangkaraniwang katangian ng kanilang pamumuhay nang magkakasama ay nagbigay ng kapangyarihan sa pangangaral ng mga apostol” (tingnan ang Mga Gawa 2:45-47; 4:32-35).

Ang ganitong pagkakaisa ngayon ay mag-iiwan ng malalim na impresyon sa sanlibutan. Habang ang mga Cristiano ay nagpapakita ng nagkakaisang patotoo sa pagliliwanag ng buhay ng Panginoong Jesus, ang mga hindi mananampalataya ay masusumbatan sa kanilang sariling pagkamakasalanan at mauuhaw sa tubig na buhay. Ang trahedya ngayon ay maraming Cristiano ang halos hindi maibukod sa kanilang makasanlibutang mga kapitbahay. Sa ganitong kalagayan, kakaunti ang umaakit sa mga hindi mananampalataya upang magbalik-loob.

Mayo 24

“Ang kayamanang nakuha sa walang kabuluhang paraan ay mababawasan.” (Kawikaan 13:11)

“Maaaring nanalo ka na ng \$100,000!” Sa pamamagitan nito at ng mga katulad na panghalina, patuloy tayong binobomba ng taksong makilahok sa anumang anyo ng pagsusugal. Ang maybahay na namimili sa supermarket ay inaakit ng pinakabagong sweepstakes. Ang karaniwang mamamayan ay hinihikayat na ipadala ang kanyang pangalan (kasama ng subskripsyon sa isang magasin) upang makilahok sa isang paparating na loterya na milyun-milyon ang halaga. O maaaring ito ay isang paligsahan sa bingo kung saan halos tiyak na ikaw ay mananalo.

At siyempre, nariyan ang mas halatang mga anyo ng pagsusugal—roulette, karera ng kabayo, karera ng aso, ang numbers game, at iba pa.

Ano ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa lahat ng ito? Walang mabuti.

Sinasabi nito, “Ang kayamanang nakuha sa walang kabuluhang paraan ay mababawasan: ngunit ang nag-iipon sa pamamagitan ng paggawa ay magpaparami” (Kawikaan 13:11).

Sinasabi nito, “Ang nagmamadaling yumaman ay may masamang mata, at hindi niya iniisip na darating sa kanya ang karalitaan” (Kawikaan 28:22).

Sinasabi nito, “Gaya ng isang pugo na lumilimlim sa mga itlog na hindi nito inilagay ang taong nagkakamal ng kayamanan sa di-makatarungang paraan. Kapag kalahati na ng kanyang

buhay ang lumipas, iiwan siya ng mga ito, at sa huli ay mapapatunayang siya ay isang hangal” (Jeremias 17:11 NIV).

Bagaman ang Sampung Utos ay hindi tahasang nagsasabing, “Huwag kang magsusugal,” sinasabi naman nito, “Huwag kang mag-iimbot” (Exodo 20:17), at ano ba ang pagsusugal kundi isang anyo ng pag-iimbot?

Ang pagsusugal ay laging magkakaroon ng masamang kahulugan para sa mga mananampalataya kapag naaalala nila na ang mga sundalong Romano ay nagsugal para sa tunikang walang tahi ng Tagapagligtas sa pinangyarihan ng Kanyang pagkapako sa krus.

Isaalang-alang din ang kahirapan at dalamhating idinulot ng mga lulong sa sugal sa kanilang mga pamilya, ang mga krimeng ginawa upang mabawi ang mga natalo, at ang masasamang samahang madalas na kaugnay ng pagsusugal, at makikita na wala itong lugar sa buhay ng isang Cristiano.

Matapos ipaalala kay Timoteo na ang mananampalataya ay dapat makuntento sa pagkain at pananamit, nagbabala si Pablo na “ang mga nagnanais (naghahangad) yumaman ay nahuhulog sa tukso at sa bitag, at sa maraming hangal at nakapipinsalang pita, na naglulubog sa tao sa pagkawasak at kapahamakan” (1 Timoteo 6:9).

Mayo 25

“...humayo ka at sabihin mo sa kanya ang kanyang pagkakamali, sa pagitan mo at niya lamang.” (Mateo 18:15b)

May isang taong gumawa o nagsabi ng isang bagay na nakasakit sa iyo o bumagabag sa iyo sa anumang paraan.

Sinasabi ng Bibliya na humayo ka at sabihin sa kanya ang kanyang pagkakamali, ngunit ayaw mong gawin ito; masyadong mahirap.

Kaya't sinimulan mong pagnilay-nilayan ito nang may sama ng loob. Inuulit-ulit mo sa isip ang ginawa niya, kung paanong siya ay lubos na mali. Kapag dapat ay nagtatrabaho ka, binabalikan ng isip mo ang lahat ng detalye, at umaasim at kumukulo ang iyong sikmura. Kapag dapat ay natutulog ka, binubuhay mong muli ang di-kanais-nais na pangyayari, at tumataas ang presyon sa loob ng caldera. Sinasabi ng Bibliya na humayo ka at sabihin sa kanya ang kanyang pagkakamali, ngunit hindi mo talaga ito maharap.

Sinusubukan mong mag-isip ng paraan upang maiparating sa kanya ang mensahe nang hindi nagpapakilala. O umaasa kang may mangyayaring magpapahiya sa kanya dahil sa ginawa niya. Hindi ito nangyayari. Alam mo kung ano ang dapat mong gawin, ngunit kinatatakutan mo ang hirap ng harapang paghaharap.

Sa puntong ito, mas pinipinsala ka na ng pagsubok na ito kaysa sa pinipinsala nito siya. Nakikita ng mga tao sa iyong malungkot na hitsura na may bumabagabag sa iyo. Kapag kinakausap ka nila, ang isip mo ay nasa kabilang panig ng mundo. Naaapektuhan ang iyong trabaho dahil abala ang iyong isip. Sa kabuuan, masyado kang lito upang maging mabisa. At sinasabi pa rin ng Bibliya, “Humayo ka at sabihin mo sa kanya ang kanyang pagkakamali, sa pagitan mo at niya lamang.” Sa pamamagitan ng napakalaking pagpipigil sa sarili, nagawa mong huwag itong ipakipag-usap sa iba, ngunit sa wakas ay hindi mo na makayanan ang presyon. Bumigay ka at sinabi mo sa isang tao—para lamang sa kanyang pakikisama sa

panalangin, siyempre. Sa halip na ibigay sa iyo ang inaasahang pakikiramay, sinabi niya, “Bakit hindi mo puntahan at kausapin ang taong nakasakit sa iyo?”

Iyon na! Nagpasya kang tiisin na lamang at harapin ito. Matapos sanayin ang iyong sasabihin, sinunod mo ang Salita sa pamamagitan ng pagsasabi sa kanya ng kanyang pagkakamali. Nakapagtataakang maayos niya itong tinanggap, nalulungkot siya na nangyari iyon, at humingi siya ng iyong kapatawaran. Ang pag-uusap ay winakasan sa panalangin.

Habang naglalakad ka palayo, isang malaking pasanin ang naalis sa iyong mga balikat. Tumigil ang paghalukay ng iyong sikhura at bumalik sa normal ang iyong katawan. Medyo naiinis ka sa iyong sarili dahil hindi ka nagkaroon ng sapat na katinuan na sundin agad ang Kasulatan.

Mayo 26

“Narito, ang pagsunod ay mas mabuti kaysa hain, at ang pakikinig kaysa taba ng mga lalaking tupa.” (1 Samuel 15:22)

Malinaw ang mga tagubilin ng Diyos kay Haring Saul. Patayin ang mga Amalekita at wasakin ang lahat ng kanilang ari-arian. Lahat sila. Huwag kumuha ng anumang samsam. Ngunit iniligtas ni Saul si Haring Agag at ang pinakamabubuti sa mga tupa, mga baka, mga pinatabang hayop at mga kordero.

Nang salubungin ni Samuel si Saul nang umaga sa Gilgal, buong pagtitiwalang ipinahayag ni Saul na ginawa niya nang eksakto ang iniutos ng Panginoon. Ngunit sa mismong sandaling iyon, nagsimula ang isang koro ng kulungan ng mga hayop sa kanilang oratorio—mga tupang umuunga at mga bakang umuungal. Nakahihiyang-nakahihiya!

Siyempre, nais malaman ni Samuel kung paanong umuunga ang mga tupa kung pinatay na lahat ni Saul ang mga ito. Sinubukan noon ng Hari na pagtakpan ang kanyang pagsuway sa pamamagitan ng paninisi sa bayan at pagdadahilan para sa kanila batay sa relihiyon. Sinabi niya, “Iniligtas ng bayan ang pinakamabubuti sa mga tupa at mga baka upang ihain sa Panginoon.”

Noon niya narinig ang propeta ng Diyos na kumulog sa mga salitang nanunumbat, “Narito, ang pagsunod ay mas mabuti kaysa hain, at ang pakikinig kaysa taba ng mga lalaking tupa. Sapagkat ang paghihimagsik ay gaya ng kasalanan ng pangkukulam, at ang katigasan ng ulo ay gaya ng kasamaan at pagsamba sa diyus-diyosan.”

Ang pagsunod ay mas mahalaga kaysa mga ritwal, mga hain at mga handog. Minsan ay nabalitaan ko ang tungkol sa isang pamilyang malamig at mapanghamak ang pakikitungo sa kanilang ina at sumusuway sa kanya habang siya ay nabubuhay. Ngunit nang siya ay mamatay, binihisan nila ang kanyang bangkay ng isang orihinal na Dior. Isang kasuklam-suklam at walang-saysay na pagtatangkang pagbayaran ang mga taon ng paghihimagsik at kawalang-galang!

Madalas nating marinig ang mga taong ipinagtatanggol ang isang paninindigang hindi ayon sa Kasulatan o mga samahang hindi ayon sa Kasulatan sa batayang mas malawak ang kanilang magiging impluwensya sa ganitong paraan. Ngunit hindi nalilinlang ang Diyos ng ganitong mga mapanlinlang na pangangatwiran. Nais Niya ang ating pagsunod—Siya ang bahala sa saklaw ng ating impluwensya. Ang totoo, kapag tayo ay masuwayin, negatibo ang ating impluwensya. Kapag tayo

lamang ay lumalakad sa pakikisama sa Panginoon, saka tayo makapagbibigay ng maka-Diyos na impluwensya sa iba.

Sinabi ni William Gurnall, “Ang hain na walang pagsunod ay paglapastangan sa banal.” At lalo pa itong lumalala kapag binabalot natin ang ating pagsuway ng isang banal at panrelihiyong dahilan. Hindi nalilinlang ang Diyos.

Mayo 27

“...alin ang mas dakila, ang ginto, o ang templo na nagpapabanal sa ginto?” (Mateo 23:17)

Itinuro ng mga eskriba at mga Fariseo noong panahon ni Jesus na kung ang isang tao ay sumumpa sa Templo, hindi siya kinakailangang obligadong gawin ang kanyang ipinangako. Ngunit kung sumumpa siya sa ginto ng Templo, ibang usapan na iyon. Nakatali siya sa sumpang iyon. Ginawa nila ang ganoon ding maling pagkakaiba sa pagitan ng pagsumpa sa dambana at pagsumpa sa handog na nasa ibabaw nito. Ang una ay maaaring sirain; ang huli ay may bisa.

Sinabi sa kanila ng Panginoon na lubos na baluktot ang kanilang pagpapahalaga. Ang Templo ang nagbibigay sa ginto ng natatanging halaga, at ang dambana ang nagbubukod sa handog sa isang natatanging paraan.

Ang Templo ang tahanan ng Diyos sa lupa. Ang pinakamataas na karangalang maaaring makamit ng anumang ginto ay ang magamit sa tahananang iyon. Ang kaugnayan nito sa Bahay ng Diyos ang nagbukod dito sa isang natatanging paraan. Ganoon din ang dambana at ang handog na nasa ibabaw nito. Ang dambana ay mahalagang bahagi ng banal na paglilingkod. Walang hayop na mas mapararangalan pa kaysa maihain sa

dambana. Kung ang mga hayop ay maaaring magkaroon ng ambisyon, lahat sila ay maghahangad ng kapalarang iyon.

Isang turista ang bumili ng murang kuwintas na amber sa isang tindahan ng segunda-mano sa Paris. Nagtaka siya nang kailanganin niyang magbayad ng malaking buwis sa customs sa New York. Pumunta siya sa isang alahero upang ipatasa ito at inalok siya ng \$25,000. Isang ikalawang alahero ang nag-alok ng \$35,000. Nang tanungin niya kung bakit napakahalaga nito, inilagay ito ng alahero sa ilalim ng isang magnifying glass.

Nabasa ng turista, “Mula kay Napoleon Bonaparte para kay Josephine.” Ang pangalan ni Napoleon ang nagpahalaga nang ganoon sa kuwintas.

Dapat ay malinaw ang aplikasyon. Sa ating sarili tayo ay walang anuman at walang magagawang anuman. Ang ating kaugnayan sa Panginoon at sa Kanyang paglilingkod ang nagbubukod sa atin sa isang natatanging paraan. Gaya ng sinabi ni Spurgeon, “Ang iyong kaugnayan sa Kalbaryo ang pinakakahangahangang bagay tungkol sa iyo.”

Maaaring mayroon kang pambihirang matalinong pag-iisip. Iyan ay isang bagay na dapat ipagpasalamat. Ngunit tandaan ito. Kapag ang isip na iyon lamang ay ginagamit para sa Panginoong Jesu-Cristo saka nito naaabot ang pinakamataas nitong kapalaran. Si Cristo ang nagpapabanal sa iyong talino.

Maaaring mayroon kang mga talento na handang bayaran ng sanlibutan nang mataas na halaga. Maaari mo pang isipin na ang Iglesya ay masyadong walang halaga para sa mga ito. Ngunit ang Iglesya ang nagpapabanal sa iyong mga talento, at hindi ang iyong mga talento ang nagpapabanal sa Iglesya.

Maaaring napakarami mong salapi. Maaari mo itong imbakin, gugulin sa pagpapalayaw sa sarili, o gamitin para sa Kaharian. Ang pinakadakilang paggagamitan nito ay ang gugulin ito sa pagpapalaganap ng gawain ni Cristo. Ang Kaharian ang nagpapabanal sa iyong kayamanan, hindi ang kabaligtaran.

Mayo 28

“Ngunit tayong lahat, na may mukhang walang talukbong na nakikita na parang sa salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay binabago sa gayunding larawan mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.” (2 Corinto 3:18)

Itinuturo ng Bibliya na tayo ay nagiging katulad ng ating sinasamba. Ang mahalagang pagkaunawang iyan ay matatagpuan sa teksto natin ngayon. Hatiin natin ito sa ganitong paraan:

Ngunit tayong lahat—ibig sabihin, ang lahat ng tunay na mananampalataya;

na may mukhang bukas o walang talukbong—ang kasalanan ay naglalagay ng talukbong sa pagitan ng ating mukha at ng Panginoon. Kapag ipinahayag natin at tinalikuran ang kasalanan, mayroon tayong mukhang bukas o walang talukbong;

na nakikita na parang sa salamin—ang salamin ay ang Salita ng Diyos, kung saan natin nakikita

ang kaluwalhatian ng Panginoon—ibig sabihin ay ang Kanyang kahusayang moral. Sa Bibliya ay tinititigan natin ang

kaganapan ng Kanyang pagkatao, ang kagandahan ng lahat ng Kanyang mga gawa at mga daan;

ay binabago sa gayunding larawan—tayo ay nagiging katulad Niya. Binabago tayo sa pamamagitan ng pagtitig. Habang lalo tayong abala sa Kanya, lalo tayong nagiging katulad Niya.

Ang pagbabagong ito ay

mula sa kaluwalhatian tungo sa kaluwalhatian—mula sa isang antas ng kaluwalhatian tungo sa isa pa. Ang pagbabago ay hindi nangyayari nang minsanan. Ito ay isang proseso na nagpapatuloy hangga't tinititigan natin Siya. Ang pagbabago ng ating pagkatao ay isinasakatuparan

gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon—ang Espiritu Santo ang lumilikha ng pagkakahawig kay Cristo sa lahat ng tumititig sa pananampalataya sa Tagapagligtas ayon sa pagkahayag Niya sa Bibliya.

Sa *The Tales of Nathaniel Hawthorne*, hindi si Mr. Gathergold o si General Blood and Thunder o si Old Stony Phiz o ang makata, kundi si Ernest—na, sa tahimik na pagbubulay habang tinititigan ang Great Stone Face, ang sa kalaunan ay naging kahawig nito.

Minsan ay nabalitaan ko ang isang lalaking araw-araw na pumupunta sa isang templong Budista at umuupo nang nakabukaka ang mga binti at nakahalukipkip ang mga braso, habang tinititigan ang berdeng estatwa. Sinasabing pagkatapos ng maraming taon ng ganitong pagbubulay, talagang naging kahawig niya ang Buddha. Kung totoo man iyon, hindi ko alam, ngunit alam kong ang mapitagang pagkaabala sa Anak ng Diyos ay nagbubunga ng moral na pagkakahawig sa Kanya.

Ang daan tungo sa kabanalan ay sa pamamagitan ng pagtitig sa Panginoong Jesus. Karaniwan ay hindi posibleng isipin si Cristo at ang kasalanan nang sabay. Sa mga sandaling tayo ay lubos na nakatuon sa Kanya, tayo ay pinakamalaya mula sa kasalanan. Kung gayon, ang ating layunin ay dapat dagdagan ang bahagdan ng ating panahon na tayo ay nakatitig sa Kanya.

Mayo 29

“Hindi sa nagsasalita ako dahil sa pangangailangan...”
(Filipos 4:11)

Kapansin-pansin na hindi kailanman ipinaalam ni Pablo ang sarili niyang mga pangangailangang pinansyal. Ang kanyang buhay ay buhay ng pananampalataya. Naniniwala siyang tinawag siya ng Diyos sa Kanyang paglilingkod, at lubos siyang kumbinsido na binabayaran ng Diyos ang Kanyang iniuutos.

Dapat bang ipamalita ng mga Cristiano ngayon ang kanilang mga pangangailangan o mamalimos ng salapi? Narito ang ilang dapat isaalang-alang: Walang batayan sa Kasulatan para sa gawaing ito. Ipinaalam ng mga apostol ang mga pangangailangan ng iba, ngunit hindi kailanman humingi ng salapi para sa kanilang sarili.

Mas angkop sa buhay ng pananampalataya ang umasa sa Diyos lamang. Ilalaan Niya ang kinakailangang pondo para sa anumang nais Niyang ipagawa sa atin. Kapag nakikita nating naglalaan Siya ng eksaktong halaga sa eksaktong panahon, lubhang napalalakas ang ating pananampalataya. At lubha Siyang naluluwalhati kapag ang paglalaan ay hindi maikakailang himala. Sa kabilang banda, hindi Siya ang napaparangalan kapag tayo mismo ang nagmamaniobra ng

ating pananalapi sa pamamagitan ng matatalinong
pamamaraan ng pangangalap ng pondo.

Sa pamamagitan ng mga panawagan at panghihingi, maaari nating ipagpatuloy ang mga gawaing “para sa Diyos” na maaaring hindi naman talaga Niya kalooban. O maaari nating ipagpatuloy ang isang gawain matagal na matapos itong lisanin ng Espiritu. Ngunit kapag tayo ay umaasa sa Kanyang di-pangkaraniwang paglalaan, makapagpapatuloy lamang tayo hangga’t Siya ay naglalaan.

Ang mapilit na panghihingi ay nagpapasok ng isang bagong paraan ng pagsukat ng tagumpay sa gawaing Cristiano. Ang pinakamagaling sa pakikipag-ugnayang pampubliko ang siyang nakakakuha ng pinakamaraming salapi. Maaaring ang mga karapat-dapat na gawain ay nagdurusa dahil sinisipsip ng mga kampanya sa pangangalap ng pondo ang salapi. Madalas itong nagbubunga ng inggitan at pagkakawatak-watak.

Hindi sang-ayon si C. H. Mackintosh sa pagpapamalita ng sariling personal na pangangailangan. “Ang ipaalam ang aking mga pangangailangan, tuwiran man o di-tuwiran, sa isang tao ay paglayo sa buhay ng pananampalataya, at tahasang paglapastangan sa Diyos. Ito ay talagang pagtataksil sa Kanya. Katumbas ito ng pagsasabing binigo ako ng Diyos, at kailangan kong umasa sa aking kapwa para sa tulong. Ito ay pagtalikod sa bukal na buhay at pagbaling sa isang sirang balon. Ito ay paglalagay ng nilalang sa pagitan ng aking kaluluwa at ng Diyos, kaya’t ninanakawan ang aking kaluluwa ng masaganang pagpapala, at ang Diyos ng kaluwalhati nang nararapat sa Kanya.”

Sa katulad na diwa, isinulat ni Corrie Ten Boom sa *Tramp for the Lord*, “Higit kong nanaisin na maging isang nagtitiwalang

anak ng isang mayamang Ama, kaysa maging isang pulubi sa pintuan ng mga makasanlibutang tao.”

Mayo 30

“...walang sinumang nakakakilala sa Anak, kundi ang Ama.”
(Mateo 11:27)

May malalim na hiwaga na kaugnay ng Persona ng Panginoong Jesu-Cristo. Bahagi ng hiwaga ang pagsasama ng ganap na pagka-Diyos at buong pagkatao sa iisang Persona. Nariyan ang tanong, halimbawa, kung paanong ang Isang may mga katangian ng Diyos ay maaaring sabay na magkaroon ng mga limitasyon ng may-hangganang Tao. Walang sinumang karaniwang tao ang makauunawa sa Persona ni Cristo. Ang Diyos Ama lamang ang nakauunawa.

Marami sa pinakamabibigat na erehiya na yumanig sa Iglesia ay nakasentro sa paksang ito. Sa kawalang-pansin sa kanilang sariling kahinaan, inabala ng mga tao ang kanilang sarili sa mga bagay na masyadong malalim para sa kanila. Ang ilan ay labis na nagbigay-diin sa pagka-Diyos ng ating Panginoon kapalit ng Kanyang pagkatao. Ang iba naman ay labis na nagdiin sa Kanyang pagkatao anupat nabawasan ang Kanyang pagka-Diyos.

Minsang isinulat ni William Kelly, “Ang punto kung saan pumapasok ang kamalian ay tungkol sa pagiging tao ng Anak ng Diyos; sapagkat ang masalimuot na persona ng Panginoong Jesus ang naglalantad sa mga tao sa nakamamatay na pagbagsak. Mayroon, walang duda, na nangangahas na itanggi ang Kanyang banal na kaluwalhatian. Ngunit may mas tusong paraan kung saan ibinababa ang Panginoong Jesus; kung saan,

bagaman kinikilalang Siya ay banal at Diyos, ang pagkatao ng Panginoon ay hinahayaang lumunod sa Kanyang kaluwalhatian, at pawalang-bisa ang pagpapahayag tungkol sa Kanyang persona. Sa gayon, ang isa ay agad na nalilito, at hinahayaan niyang ang naglalagay sa Kanya sa pakikiisa sa atin dito sa ibaba ay kumilos upang palsipikahin ang mayroon Siya na kapareho ng Diyos Mismo. Iisa lamang ang simpleng pananggalang na nag-iingat sa kaluluwa na maging tama tungkol dito, at ito ay ang hindi tayo mangahas na manghimasok at hindi kailanman mangahas na pagtalunan ito, sa takot na sumugod sa kahangalan ng tao sa banal na lupa, at sa pagkadamang sa ganitong lupa ay dapat tayong maging mga mananamba lamang. Saanman ito makalimutan ng kaluluwa, palagi itong matatagpuan na ang Diyos ay hindi kasama nito—na hinahayaan Niya ang may tiwala sa sarili, na sa kanyang sarili ay nangangahas na magsalita tungkol sa Panginoong Jesus, na patunayan ang kanyang sariling kahangalan. Sa pamamagitan lamang ng Espiritu Santo niya malalaman ang inihayag tungkol sa Bugtong na Anak.”

Isang kagalang-galang na lingkod ng Panginoon ang minsang nagpayo sa kanyang mga estudyante na manatili sa mismong pananalita ng Kasulatan kapag tinatalakay ang dalawang kalikasan ng ating Panginoon. Kapag isinisingit natin ang sarili nating mga ideya at haka-haka, doon pumapasok ang mga kamalian.

Walang sinumang nakakakilala sa Anak. Ang Ama lamang ang nakakakilala sa Kanya.

*Ang matataas na hiwaga ng Kanyang kabantugan
Ay lampas sa abot ng nilalang na isipan.*

Ang Ama lamang—maluwalhating pahayag—
Ang sa Anak ay nakauunawang ganap.

Josiah Conder

Mayo 31

“Ngunit ang taong likas ay hindi tumatanggap ng mga bagay ng Espiritu ng Diyos: sapagkat ang mga ito ay kahangalan sa kanya: ni hindi niya makikilala ang mga ito, sapagkat ang mga ito ay sinisiyasat sa espirituwal na paraan,” (1 Corinto 2:14)

Ang taong likas ay ang taong hindi pa kailanman ipinanganak na muli. Wala sa kanya ang Espiritu ng Diyos. Ayaw niyang tanggapin ang mga katotohanang espirituwal dahil parang walang kabuluhan ang mga ito para sa kanya. Ngunit hindi lamang iyon! **Hindi niya kayang** unawain ang mga katotohanang espirituwal dahil mauunawaan lamang ang mga ito sa pamamagitan ng pagliliwanag ng Espiritu Santo.

Kailangang bigyang-diin ito. Hindi lamang sa ayaw ng taong hindi ligtas na unawain ang mga bagay ng Diyos. Hindi niya kayang unawain ang mga ito. Mayroon siyang likas na kawalang-kakayahang gawin ito.

Nakatutulong ito sa akin upang wastong suriin ang mga siyentipiko, pilosopo at iba pang propesyonal sa sanlibutan. Hangga’t ang sinasalita nila ay tungkol sa mga makamundong bagay, iginagalang ko sila bilang mga dalubhasa. Ngunit sa sandaling magsimula silang manghimasok sa larangang espirituwal, itinuturing ko silang hindi karapat-dapat magsalita nang may anumang awtoridad.

Hindi ako labis na nagugulat kung ang isang propesor sa kolehiyo o kahit ang isang liberal na klerigo ay nangunguna sa mga balita dahil sa mga pag-aalinlangan o pagtanggì tungkol sa Bibliya. Inaasahan ko na iyon at hindi ko na pinapansin. Nauunawaan ko na ang mga hindi pa ipinanganak na muli ay lumampas na sa kanilang lalim kapag nagsasalita sila tungkol sa mga bagay ng Espiritu ng Diyos.

Inihambing ni F. W. Boreham ang mga dakilang tao ng agham at pilosopiya sa mga pasaherong pangalawang-klase sa isang malaking barkong pantawid-dagat, na pinagbabawalang pumasok sa pasyalan ng unang-klase. “Ang mga siyentipiko at pilosopo—bilang ganoon—ay, wika nga, ‘mga pasaherong pangalawang-klase,’ at dapat silang manatili sa sarili nilang panig ng harang. **Hindi sila mga awtoridad sa pananampalatayang Cristiano...**Ang totoo ay mayroon tayong pananampalatayang hindi matitigatig ng paghamak ng mga pasaherong pangalawang-klase, at hindi kumukuha ng anumang tunay na suporta mula sa kanilang pagpapatunay at pagtangkilik.”

Siyempre, paminsan-minsan ay may siyentipiko o pilosopo na isang banal. Sa ganitong kaso, sinabi ni Boreham, “Lagi kong natutuklasan ang isang ‘tiket na unang-klase’ na sumisilip mula sa kanyang bulsa; at habang naglalakad ako sa pasyalan sa kanyang kaaya-ayang piling, hindi ko na siya iniisip bilang isang siyentipiko, gaya ng hindi ko iniisip si Bunyan bilang isang manghihinang. Kami ay magkapwa pasahero—unang-klase.”

Sinabi ni Robert G. Lee, “Ang mga tao ay maaaring mapanuri at maalam at makaagham, alam ang lahat tungkol sa mga bato at mga molekula at mga gas, at gayunma’y lubos na walang

kakayahang umupo upang humatol sa Cristianismo at sa Bibliya.”

Hunyo

Hunyo 1

“At ang Panginoon ay sumasa kay Jose, at siya'y naging lalaking mapalad.” (Genesis 39:2)

Narinig ko na ang isa sa mga pinakaunang salin ng Bibliya sa Ingles ay ganito ang pagkakasalin sa talatang ito: “At ang Panginoon ay sumasa kay Jose, at siya'y isang taong *luckye*,” ibig sabihin, sinuswerte. Marahil iba ang kahulugan ng “*luckye*” noong panahong iyon. Anuman ang nangyari, natutuwa tayo na inalis ng mga sumunod na tagapagsalin si Jose sa daigdig ng suwerte.

Para sa anak ng Diyos, walang suwerte. Ang kanyang buhay ay pinamamahalaan, iniingatan at pinaplano ng isang mapagmahal na Ama sa Langit. Walang nangyayari sa kanya nang nagkataon lamang.

Kung gayon, hindi angkop na batiin ng isang Cristiano ang iba ng “Good luck” o “Suwertehin ka sana.” Ni hindi rin niya dapat sabihing “Sinuwerte ako.” Ang ganitong mga pananalita ay, sa praktika, pagtangga sa katotohanan ng banal na pamamahala ng Diyos.

Iniuugnay ng di-sumasampalatayang sanlibutan ang iba't ibang bagay sa suwerte: paa ng kuneho, buto ng manok na hinahati, apat-na-dahong klobber, bakal na sapatos ng kabayo (laging nakaturo pataas ang dalawang dulo para hindi matapon ang suwerte!). Pinagkukrus ng mga tao ang kanilang mga daliri at kumakatok sa kahoy, na para bang ang mga gawang iyon ay

makapagpapabuti sa mga pangyayari o makapag-iiwas sa kasawian.

Iniuugnay din ng mga taong ito ang ibang bagay sa malas: itim na pusa, Biyernes na ika-13, paglakad sa ilalim ng hagdan, ang bilang na 13 sa isang kuwarto o sa palapag ng isang gusali. Nakalulungkot isipin na may mga taong namumuhay na alipin ng gayong mga pamahiin, isang pagkaalipin na kapwa walang saysay at walang bunga.

Sa Isaias 65:11 (NASB), nagbanta ang Diyos ng parusa sa mga taga-Juda na, sa wari, ay sumasamba sa diyos ng kapalaran.

*Ngunit kayong tumatalikod sa Panginoon,
Na lumilimot sa Aking banal na bundok,
Na naghahanda ng dulang para sa Kapalaran,
At pumupuno ng mga saro ng hinalong alak para sa
Tadhana.*

Hindi tayo lubos na makatitiyak kung ano ang partikular na kasalanang tinutukoy, ngunit kahina-hinalang tila nagdadala ang mga tao ng mga handog sa mga diyus-diyosang iniuugnay sa suwerte at pagkakataon. Kinapootan iyon ng Diyos, at kinapopootan pa rin Niya hanggang ngayon.

Anong laking pagtitiwala ang ibinibigay sa atin ng kaalamang hindi tayo mga walang-magawang piyesa ng bulag na pagkakataon, o ng paggulong ng dais ng sansinukob, o ng “Binibining Suwerte.” Ang lahat ng bagay sa buhay ay plinano, may kahulugan at may layunin. Para sa atin, ito ay ang ating Ama, hindi ang tadhana; si Cristo, hindi ang pagkakataon; pag-ibig, hindi suwerte.

Hunyo 2

“Sukat na; ngayon, Oh Panginoon, kunin Mo ang aking buhay; sapagka't ako'y hindi mabuti kaysa aking mga magulang.” (1 Hari 19:4b)

Hindi kakaiba na ang bayan ng Diyos ay dumaranas ng matinding panlulumo ng kalooban, gaya ni Elias. Sina Moises at Jonas ay naghangad ding mamatay na lamang (Exodo 32:32; Jonas 4:3). Hindi kailanman nangako ang Panginoon na ilalaya ang mga mananampalataya sa ganitong uri ng kabagabagan. Hindi rin nangangahulugan na ang pagkakaroon ng ganitong karamdaman ay tanda ng kakulangan sa pananampalataya o sa pagiging espirituwal. Maaari itong mangyari sa sinuman sa atin.

Kapag ito'y dumating, ganito ang pakiramdam. Nadarama mong pinabayaan ka ng Diyos, kahit alam na alam mong hindi Niya kailanman pinababayaan ang Kanyang sarili. Bumabaling ka sa Salita ng Diyos para maaliw, at lagi na lang ay napapabuklat ka sa isang talata tungkol sa kasalanang hindi mapapatawad o sa walang-pag-asang kalagayan ng isang tumalikod sa pananampalataya. Nararanasan mo ang pagkabigo ng pagkakaroon ng karamdamang hindi maaalis ng operasyon at hindi mapagagaling ng gamot. Sinasabi ng iyong mga kaibigan na dapat mo na lang itong “iwaksi,” ngunit hindi nila kailanman sinasabi kung paano. Nananalangin ka at nananabik sa isang mabilis na lunas, ngunit natutuklasan mong ang pagkalugmok ng nerbiyos ay dumarating nang tig-iisang libra ngunit umaalis nang tig-iisang onsa. Ang tanging naiisip mo ay ang iyong sarili at ang iyong sariling kahabag-habag na kalagayan. Sa iyong pagkalumbay, hinihiling mong mamatay ka

na lamang sa pamamagitan ng isang kahanga-hangang pagkilos ng Diyos.

Ang ganitong panlulumo ay maaaring may iba't ibang sanhi. Maaaring may problema sa katawan; ang anemya, halimbawa, ay maaaring maging dahilan upang linlangin ka ng sarili mong isip. Maaaring may sanhing espirituwal; ang kasalanang hindi ipinahayag o hindi pinatawad ay maaaring magdulot nito. Maaaring may pinagmumulang emosyonal; ang pagtataksil ng asawa ay maaaring magbunsod nito. Ang labis na pagtatrabaho o matinding bigat sa isip ay maaaring humantong sa pagkaubos ng lakas ng nerbiyos. O maaaring sanhi ito ng isang gamot na hindi hiyang sa isang partikular na tao.

Ano ang magagawa? Una, lumapit sa Diyos sa panalangin, hilingin sa Kanya na isakatuparan ang Kanyang kahanga-hangang mga layunin. Ipahayag at talikuran ang lahat ng kasalanang alam mo. Patawarin ang sinumang maaaring nagkasala sa iyo. Pagkatapos ay magpasuri nang lubusan sa doktor upang matiyak kung may sakit sa katawan na maaaring dahilan. Gumawa ng matinding hakbang upang alisin ang mga sanhi ng labis na pagtatrabaho, pag-aalala, tensiyon at anumang iba pang maaaring bumabagabag sa iyo. Ang regular na pamamahinga, masustansiyang pagkain at pisikal na gawain sa labas ng bahay ay pawang mabuting lunas.

Mula noon, kailangan mong matutong itakda ang tamang bilis ng iyong sarili, at maglakas-loob na tumanggi sa mga hinihingi sa iyo na maaaring muling magtulak sa iyo sa bingit.

Hunyo 3

“At dito'y nagsisikap din naman ako na magkaroon ng isang budhing walang anomang kapintasan sa Diyos at sa

mga tao sa tuwina.” (Mga Gawa 24:16)

Sa isang lipunang gaya ng sa atin, at sa taglay nating tiwaling lumang likas, palagi tayong humaharap sa mga suliranin ng moralidad na sumusubok sa katapatan ng ating pagtatalaga sa mga prinsipyong Cristiano.

Ang estudyante, halimbawa, ay natutuksong mandaya sa kanyang mga pagsusulit. Kung ibabalik ang lahat ng diplomang nakuha sa pandaraya, halos hindi na magkasya ang mga iyon sa mga paaralan at kolehiyo.

Ang nagbabayad ng buwis ay laging natutuksong babaan ang ipinahahayag niyang kita, palakihin ang kanyang mga gastos, o ilihim nang lubusan ang ilang mahalagang impormasyon.

Ang pangalan ng laro sa negosyo, pulitika at batas ay lagay. Ginagamit ang suhol upang baluktutin ang katarungan. Nagpapalitan ng mga regalo upang makakuha ng mga order. Ang mga “komisyon” na ibinabalik nang palihim ang nagpapanatili sa pagdating ng negosyo. Ang mga padulas ay nagpapalubag-loob sa mga lokal na inspektor na kadalasang gumagawa ng labis at kung minsan ay katawa-tawang mga kahilingan.

Halos bawat propesyon ay may sariling panggigipit na maging di-tapat. Ang Cristianong doktor ay hinihilingang pumirma sa mga paghahabol sa seguro na halatang hindi totoo. Kailangang magpasya ng abogado kung ipagtatanggol niya ang isang kriminal na alam niyang may sala, o kung hahawakan niya ang isang kaso ng diborsiyo kung saan kapwa Cristiano ang mag-asawa. Ang nagbebenta ng segunda-manong sasakyan ay nakikipaglaban sa kanyang kalooban kung aayusin niya ang odometro upang magpakita ng mas mababang tinakbo. Ang

manggagawa, sa pagsapi sa unyon, ay humaharap sa pagpapasya kung itatalaga niya ang sarili sa karahasan sakaling magkaroon ng welga. Dapat bang maghain ng alak ang isang Cristianong flight attendant (o, sa pagpili niya sa trabahong iyon, may pagpipilian pa ba siya)? Dapat bang maglaro ang isang Cristianong atleta sa Araw ng Panginoon? Dapat bang magbenta ng sigarilyo, na kilalang nagdudulot ng kanser, ang isang Cristianong may-ari ng tindahan?

Mas masama ba para sa isang Cristianong arkitekto na magdisenyo ng isang nightclub o ng isang makabago at liberal na gusali ng iglesya? Dapat bang tumanggap ang isang organisasyong Cristiano ng mga kaloob mula sa isang pagawaan ng serbesa? O mula sa isang Cristianong namumuhay sa kasalanan? Dapat bang tumanggap ang isang mamimili ng isang kaing ng dalandan o isang kahon ng mga jam at halaya mula sa isa sa kanyang mga supplier tuwing Pasko?

Ang pinakamahusay na panuntunan sa pagpapasya ay ang nasa ating teksto: “magkaroon ng isang budhing walang anomang kapintasan sa Diyos at sa mga tao sa tuwina.”

Hunyo 4

“Dakila ang Panginoon, at marapat na purihin; at ang Kanyang kadakilaan ay di-masayod.” (Awit 145:3)

Ang pag-iisip tungkol sa Diyos ay walang alinlangang ang pinakadakilang kaisipang maaaring sumakop sa isip ng tao. Ang dakilang mga kaisipan tungkol sa Diyos ay nagpapamarangal sa buong buhay. Ang maliliit na kaisipan tungkol sa Diyos ay sumisira sa mga nagtataglay nito.

Napakadakila ng Diyos. Matapos ang isang kahanga-hangang paglalarawan sa kapangyarihan at kamahalan ng Diyos, sinabi ni Job, “Narito, ang mga ito’y mga gilid lamang ng Kanyang mga daan: at anong hinang bulong lamang ang naririnig natin tungkol sa Kanya! Ngunit ang kulog ng Kanyang kapangyarihan ay sino ang makauunawa?” (Job 26:14 RV). Mga gilid lamang ang nakikita natin, at bulong lamang ang naririnig natin!

Ipinaaalala sa atin ng Mang-aawit na ang sulyap ng Diyos ay nagdudulot ng lindol at ang Kanyang hipo ay nagpapasabog ng bulkan (Awit 104:32).

Kailangang magpakababa ng Panginoon upang tingnan ang mga bagay sa langit (Awit 113:6). Napakadakila Niya kaya tinatawag Niya sa pangalan ang mga bituin (Awit 147:4).

Nang sabihin sa atin ni Isaias na ang laylayan ng kaluwalhatian ng Diyos ay pumuno sa Templo (Isaias 6:1), iniwan niya sa atin na gunigunihin kung gaano kadakila ang buong pagpapakita ng Kanyang kaluwalhatian. Sa bandang huli ay inilalarawan niya ang Diyos na sumusukat ng mga karagatan sa palad ng Kanyang kamay at sumusukat ng mga langit sa dangkal ng Kanyang nakabukang kamay (Isaias 40:12). Sa Kanya, ang mga bansa ay isang patak sa timba o alikabok sa timbangan (40:15). Ang lahat ng kagubatan ng Lebanon at ang lahat ng hayop nito ay hindi sasapat upang makagawa ng isang karapat-dapat na handog na susunugin para sa Kanya (40:16).

Sinasabi ng propetang si Nahum, “Ang Panginoon ay may Kanyang daan sa ipu-ipo at sa bagyo, at ang mga ulap ay alabok ng Kanyang mga paa” (Nahum 1:3).

Sa gitna ng isa pang nakapagpapamanghang paglalarawan sa kaluwalhatian ng Diyos, sinabi ni Habakuk, “at doo’y nakakubli

ang Kanyang kapangyarihan” (Habakuk 3:4). Ang lahat ng ito'y nagsasabi na bumibigay ang wika ng tao sa anumang pagtatangkang ilarawan ang kadakilaan ng Diyos.

Habang pinagbubulay-bulayan natin ang ilan sa mga katangian ng Diyos sa mga susunod na araw, dapat tayong akayin ng mga ito sa:

- *Pagkamangha*—sapagkat Siya ay kamangha-mangha.
- *Pagsamba*—dahil sa kung Sino Siya at sa lahat ng Kanyang ginawa para sa atin.
- *Pagtitiwala*—sapagkat Siya ay karapat-dapat sa ating buo at di-hating pagtitiwala.
- *Paglilingkod*—sapagkat isa sa pinakadakilang pribilehiyo sa buhay ang maglingkod sa ganitong Panginoon.
- *Paggaya*—sapagkat kalooban Niya na tayo'y lalo't lalong maging katulad Niya.

(Gayunman, may ilang katangian ang Diyos, gaya ng Kanyang poot, na hindi natin dapat gayahin, at may iba pa, gaya ng Kanyang pagiging walang hanggan, na hindi natin kayang gayahin.)

Hunyo 5

“Ang Diyos... ay nakaaalam ng lahat ng mga bagay.” (1 Juan 3:20)

Ang pagkaalam-sa-lahat ng Diyos ay nangangahulugang Siya ay may ganap na kaalaman sa lahat ng bagay. Hindi Siya kailanman natuto at hindi Siya kailanman matututo.

Isa sa mga dakilang talata tungkol sa paksang ito ang Awit 139:1-6, kung saan isinulat ni David: “Oh Panginoon, Iyong siniyasat ako, at nakilala ako. Iyong nalalaman ang aking pag-upo at ang aking pagtindig, Iyong nauunawa ang aking pagiisip sa malayo. Iyong sinisiyasat ang aking landas at ang aking paghiga, at kilala Mo ang lahat ng aking mga lakad. Sapagka't wala pang salita sa aking dila, nguni't narito, Oh Panginoon, Iyong lubos na nalalaman. Iyong kinulong ako sa likuran at sa harapan, at ipinatong Mo ang Iyong kamay sa akin. Ang ganitong kaalaman ay totoong kagilagilalas sa ganang akin; ito'y mataas, hindi ko maabot.”

Sa Awit 147:4, nalalaman natin na binibilang ng Diyos ang bilang ng mga bituin at tinatawag Niya silang lahat sa kanilang pangalan. Lalo pang tumitindi ang pagkamangha rito kapag sinabi sa atin ni Sir James Jeans na “ang kabuuang bilang ng mga bituin sa sansinukob ay marahil halos kasingdami ng kabuuang bilang ng mga butil ng buhangin sa lahat ng dalampasigan ng daigdig.”

Ipinaalala ng ating Panginoon sa Kanyang mga alagad na walang isa mang maya na nahuhulog sa lupa nang hindi napapansin ng ating Ama. At sa talata ring iyon ay sinabi Niya na maging ang mga buhok ng ating ulo ay bilang na lahat (Mateo 10:29, 30).

Maliwanag kung gayon na “ang lahat ng mga bagay ay hubad at hayag sa mga mata Niya na ating pagsusulitan” (Hebreo 4:13), na nagtutulak sa ating makiisa kay Pablo sa pagsasabing “Oh lalim ng mga kayamanan ng karunungan at ng kaalaman ng Diyos! Pagkahirap siyasatin ng Kanyang mga paghatol, at ang Kanyang mga daan ay di masayod!” (Roma 11:33).

Ang pagkaalam-sa-lahat ng Diyos ay puspos ng praktikal na kahulugan para sa bawat isa sa atin. May babala rito. Nakikita ng Diyos ang lahat ng ating ginagawa. Wala tayong maililihim sa Kanya.

May kaaliwan. Alam Niya ang ating pinagdaraan. Gaya ng sinabi ni Job, “Nalalaman Niya ang daan na aking nilalakaran” (Job 23:10). Binibilang Niya ang ating mga pagbiling-baligtad sa higaan at iniipon ang ating mga luha sa Kanyang botelya (Awit 56:8 RSV).

May pampalakas-loob. Alam Niya ang lahat tungkol sa atin, gayunma’y iniligtas pa rin Niya tayo. Alam Niya ang nadarama natin sa pagsamba at panalangin na hindi natin maipahayag.

May pagkamangha. Bagaman alam ng Diyos ang lahat, nagagawa pa rin Niyang kalimutan ang mga kasalanang pinatawad na Niya. Gaya ng sinabi ni David Seamands, “Hindi ko alam kung paanong nakalilimot ang banal na pagkaalam-sa-lahat, ngunit nakalilimot ito.”

Hunyo 6

“Hindi бага Ako ang pumupuno sa langit at sa lupa? sabi ng Panginoon.” (Jeremias 23:24b)

Kapag sinasabi nating ang Diyos ay nasa lahat ng dako, ang ibig nating sabihin ay naroroon Siya sa lahat ng lugar nang sabay-sabay. Isang Puritanong nagngangalang John Arrowsmith ang nagkuwento tungkol sa isang paganong pilosopo na minsang nagtanong, “Nasaan ang Diyos?” Sumagot ang Cristiano, “Hayaan mo munang itanong ko sa iyo, ‘Saan Siya wala?’”

Isang ateista ang sumulat sa isang pader, “God is nowhere” (Ang Diyos ay wala kahit saan). Dumaan ang isang bata at binago ang pagitan ng mga titik kaya’t naging, “God is now here” (Ang Diyos ay narito ngayon).

May utang tayo kay David para sa isang klasikong talata tungkol sa pagiging nasa lahat ng dako ng Diyos. Isinulat niya, “Saan ako paroroon na mula sa Iyong Espiritu? O saan ako tatakas mula sa Iyong harapan? Kung ako’y umakyat sa langit, Ikaw ay nandoon: kung aking gawin ang Sheol na aking higaan, narito, Ikaw ay nandoon. Kung aking kunin ang mga pakpak ng umaga, at tumahan sa mga pinakadulong bahagi ng dagat; doon ma’y papatnubayan ako ng Iyong kamay, at ang Iyong kanang kamay ay hahawak sa akin.” (Awit 139:7-10).

Kapag pinag-uusapan natin ang pagiging nasa lahat ng dako, dapat tayong mag-ingat na hindi ito malito sa panteismo. Sinasabi ng panteismo na ang lahat ay Diyos. Sa ilang anyo nito, sinasamba ng mga tao ang mga puno o mga ilog o ang mga puwersa ng kalikasan. Ang tunay na Diyos ang namamahala sa sansinukob at pumupuno sa sansinukob, ngunit Siya mismo ay hiwalay sa sansinukob at higit na dakila kaysa rito.

Anong praktikal na impluwensiya ang dapat taglayin ng katotohanang ang Diyos ay nasa lahat ng dako sa buhay ng Kanyang bayan?

Naroon, siyempre, ang taimtim na paalala na hindi tayo makapagtatago sa Diyos. Hindi Siya matatakas.

May di-masayod na kaaliwan sa kaalamang ang Diyos ay laging kasama ng Kanyang bayan. Hindi Niya tayo kailanman iniwan. Hindi tayo kailanman nag-iisa.

At naroon ang hamon! Sapagkat Siya ay laging kasama natin, dapat tayong lumakad sa kabanalan at sa pagkahiwalay sa sanlibutan.

Ipinangako Niya ang Kanyang presensiya sa natatanging paraan kapag ang dalawa o tatlo ay nagkakatipon sa Kanyang Pangalan: Siya ay nasa gitna nila. Dapat itong pumukaw ng malalim na paggalang at kataimtiman sa mga pagtitipon ng mga Banal.

Hunyo 7

“Naghahari ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat.” (Apocalipsis 19:6)

Ang pagiging makapangyarihan-sa-lahat ng Diyos ay nangangahulugang magagawa Niya ang anumang bagay na hindi salungat sa Kanyang iba pang mga katangian. Pakinggan ang nagkakaisang patotoo ng Kasulatan! “Ako ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat” (Genesis 17:1). “May anomang bagay bagang napakahirap sa Panginoon?” (Genesis 18:14). “Nalalaman ko na Iyong magagawa ang lahat ng mga bagay, at walang layunin Mo ang mapipigilan” (Job 42:2 NASB). “Walang anomang bagay na totoong mahirap sa Iyo” (Jeremias 32:17). “Sa Diyos ay maaaring mangyari ang lahat ng mga bagay” (Mateo 19:26). “Sapagka’t walang salitang mula sa Diyos na hindi mangyayari” (Lucas 1:37).

Ngunit nauunawaan na hindi magagawa ng Diyos ang anumang bagay na salungat sa Kanyang sariling likas. Halimbawa, hindi maaaring magsinungaling ang Diyos (Hebreo 6:18). Hindi Niya maikakaila ang Kanyang sarili (2 Timoteo 2:13). Hindi Siya

makapagkakasala sapagkat Siya ay lubos na banal. Hindi Siya mabibigo sapagkat Siya ay lubos na maaasahan.

Ang pagiging makapangyarihan-sa-lahat ng Diyos ay nakikita sa Kanyang paglikha at pag-aalalay sa sansinukob, sa Kanyang pamamahala, sa pagliligtas sa mga makasalanang, at sa paghatol sa mga hindi nagsisisi. Ang pinakadakilang pagpapakita ng Kanyang kapangyarihan sa Lumang Tipan ay ang Exodo; sa Bagong Tipan, ang muling pagkabuhay ni Cristo.

Kung ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat, walang taong makalalaban sa Kanya nang matagumpay. “Walang karunungan, ni unawa, ni payo laban sa Panginoon” (Kawikaan 21:30).

Kung ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat, ang mananampalataya ay nasa panig ng nagwawagi. Ang isang kasama ng Diyos ay mayorya na. “Kung ang Diyos ay kakampi natin, sino ang laban sa atin?” (Roma 8:31).

Kung ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat, sa panalangin ay maaari tayong humarap sa larangan ng imposible. Gaya ng sinasabi ng koro, matatawanan natin ang mga imposible at maisisigaw, “Ito’y mangyayari.”

Kung ang Diyos ay makapangyarihan sa lahat, taglay natin ang di-masabing kaaliwan na:

Ang Tagapagligtas ay may lutas sa bawat suliranin,

Ang gusot ng buhay ay kaya Niyang kalasin.

Walang bagay na napakahirap kay Jesus,

Walang bagay na hindi Niya magagawang lubos.

*“Kapag ang aking kahinaan ay sumandig sa Kanyang lakas,
ang lahat ay gumagaan.”*

Hunyo 8

“Sa iisang Diyos na marunong, sa pamamagitan ni Jesucristo, ay sumakanya nawa ang kaluwalhatian magpakailan man.” (Roma 16:27)

Ang karunungan ng Diyos ay isang hiblang tumatahi sa buong Bibliya. Halimbawa! “Nasa Kanya ang karunungan at kalakasan; Siya’y may payo at unawa... Nasa Kanya ang kalakasan at karunungan; ang dinadaya at ang magdaraya ay Kanya” (Job 12:13,16). “Oh Panginoon, pagkasarisari ng Iyong mga gawa! Sa karunungan ay ginawa Mo silang lahat: ang lupa ay puno ng Iyong mga kayamanan” (Awit 104:24). “Ang Panginoon sa pamamagitan ng karunungan ay itinatag ang lupa; sa pamamagitan ng unawa ay itinatag Niya ang mga langit” (Kawikaan 3:19). “Purihin ang pangalan ng Diyos magpakailan-kailan man: sapagka’t karunungan at kapangyarihan ay Kanya” (Daniel 2:20). “Sapagka’t yamang sa karunungan ng Diyos ay hindi nakilala ng sanglibutan ang Diyos sa pamamagitan ng karunungan, ay kinalugdan ng Diyos na iligtas ang mga nagsisisampalataya sa pamamagitan ng kamangmangan ng pangangaral” (1 Corinto 1:21). “Si Cristo Jesus, na sa atin ay ginawang karunungan na mula sa Diyos...” (1 Corinto 1:30).

Ang karunungan ng Diyos ay tumutukoy sa Kanyang ganap na pagkaunawa, sa Kanyang di-nagkakamaling pagkilala, at sa Kanyang di-nagkakamaling mga pasya. May nagbigay-kahulugan dito bilang ang Kanyang kakayahang makapagbunga ng pinakamabuting posibleng resulta sa pamamagitan ng pinakamabuting posibleng paraan. Higit pa ito sa kaalaman. Ito ang kakayahang gamitin nang wasto ang kaalamang iyon.

Ang lahat ng gawa ng Diyos ay nagpapahayag ng Kanyang karunungan. Ang kahanga-hangang disenyo ng katawan ng tao, halimbawa, ay isang mabisang patotoo rito.

At ang karunungan ng Diyos ay nakikita sa plano ng kaligtasan. Sinasabi sa atin ng Ebanghelyo kung paanong nabayaran ang parusa ng kasalanan, napatunayang matuwid ang katarungan ng Diyos, naipamahagi nang matuwid ang Kanyang awa, at ang mananampalataya kay Cristo ay nasa lalong mabuting kalagayan kaysa kung hindi nagkasala si Adan.

Ngayong tayo'y ligtas na, ang karunungan ng Diyos ay nagsasalita ng magiliw na kaaliwan sa ating mga kaluluwa. Alam natin na ang ating Diyos ay napakarunong upang magkamali. Bagaman may mga bagay sa buhay na mahirap unawain, alam nating hindi Siya maaaring magkamali.

Maaari tayong magkaroon ng lubos na pagtitiwala sa Kanyang patnubay. Alam Niya ang wakas mula pa sa simula. Alam Niya ang mga landas ng pagpapala na lubos na hindi natin nalalaman. Ang Kanyang daan ay sakdal.

Sa wakas, nais Niyang lumago tayo sa karunungan. Dapat tayong maging marunong sa mabuti (Roma 16:19). Dapat tayong lumakad nang may pag-iingat, gaya ng marurunong, na sinasamantala ang panahon, sapagkat masasama ang mga araw (Efeso 5:15,16). Dapat tayong maging matalino gaya ng mga ahas, at walang malay gaya ng mga kalapati (Mateo 10:16).

Hunyo 9

“Banal, banal, banal, ang Panginoong Diyos, ang Makapangyarihan sa lahat, na noon, at ngayon, at siyang darating.” (Apocalipsis 4:8)

Kapag binabanggit natin ang kabanalan ng Diyos, ang ibig nating sabihin ay Siya ay ganap sa espirituwal at moral na paraan sa Kanyang mga kaisipan, gawa, motibo at sa bawat iba pang paraan. Lubos Siyang malaya sa kasalanan at karumihan. Hindi Siya maaaring maging iba kundi dalisay.

Sagana ang patotoo ng Kasulatan tungkol sa Kanyang kabanalan. Narito ang ilang halimbawa. “Akong Panginoon ninyong Diyos ay banal” (Levitico 19:2). “Walang banal na gaya ng Panginoon” (1 Samuel 2:2). “Oh Panginoon kong Diyos, aking Banal... Ikaw na may lalong malinis na mga mata kaysa tumingin sa kasamaan, at hindi makatingin sa kasuwailan” (Habakuk 1:12,13). “Ang Diyos ay hindi matutukso ng masama, at Siya’y hindi nanunukso sa kanino man” (Santiago 1:13). “Ang Diyos ay ilaw, at sa Kanya’y walang anomang kadiliman” (1 Juan 1:5b). “Ikaw lamang ang banal” (Apocalipsis 15:4).

Maging ang mga bituin ay hindi dalisay sa Kanyang paningin (Job 25:5). Ang pagkasaserdote at ang sistema ng paghahandog sa Lumang Tipan ay nagturo, bukod sa iba pang bagay, ng kabanalan ng Diyos. Itinuro ng mga ito na ang kasalanan ay naglagay ng agwat sa pagitan ng Diyos at ng tao, na kailangang may isang tagapamagitan upang tulayin ang agwat, at na ang isang banal na Diyos ay malalapitan lamang batay sa dugo ng isang inihandog na hain.

Ang kabanalan ng Diyos ay naipakita rin sa natatanging paraan sa Krus. Nang tumingin Siya sa ibaba at makita ang Kanyang Anak na pinapasan ang ating mga kasalanan, pinabayaan ng Diyos ang Kanyang Pinakamamahal sa loob ng tatlong kakila-kilabot na oras ng kadiliman.

Maliwanag ang pagkakapit ng lahat ng ito sa atin. Kalooban ng Diyos na tayo’y maging banal: “Sapagka’t ito ang kalooban ng

Diyos, sa makatuwid baga'y ang inyong pagpapakabanal" (1 Tesalonica 4:3). "Kung paanong banal ang sa inyo'y tumawag, ay magpakabanal naman kayo sa lahat ng paraan ng pamumuhay" (1 Pedro 1:15).

Ang pag-iisip tungkol sa kabanalan ng Diyos ay dapat ding magbunga sa atin ng malalim na paggalang at pagkasindak. Gaya ng sinabi Niya kay Moises, "Hubarin mo ang iyong panyapak sa iyong mga paa, sapagka't ang dakong iyong kinatatayuan ay banal na lupa" (Exodo 3:5).

Namangha si T. Binney sa kabanalang kinakailangan upang tumayo sa harapan ng Diyos.

*Walang hanggang liwanag! Walang hanggang liwanag!
Gaano kadalisay ang kaluluwa dapat
Upang, sa Iyong matang sumisiyasat ilagak,
Ito'y hindi umurong, kundi sa payapang galak
Mabuhay, at sa Iyo'y tumingin nang tapat.*

Umaapaw sa pagsamba ang ating mga puso kapag napagtanto nating ang kinakailangang kadalisayang iyon ay ibinilang sa atin sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesus.

Hunyo 10

*"Sapagka't Ako, ang Panginoon, ay hindi nagbabago."
(Malakias 3:6)*

Ang katangian ng Diyos na naglalarawan sa Kanya bilang hindi nagbabago ay tinatawag na Kanyang pagkadi-nababago. Hindi Siya nagbabago sa Kanyang mahalagang pagkatao. Hindi Siya

nagbabago sa Kanyang mga katangian. Hindi Siya nagbabago sa mga prinsipyong ginagamit Niya sa Kanyang pagkilos.

Pinaghambing ng mang-aawit ang nagbabagong kapalaran ng langit at lupa at ang pagkadi-nagbabago ng Diyos: “Sila’y mangababago, nguni’t Ikaw rin naman” (Awit 102:26, 27).

Inilalarawan ni Santiago ang Panginoon bilang “Ama ng mga ilaw, na sa Kanya’y walang pagbabago, ni anino man ng pagiiba” (Santiago 1:17).

May iba pang mga Kasulatan na nagpapaalala sa atin na ang Diyos ay hindi nagsisisi. “Ang Diyos ay hindi tao na magsisinungaling; ni anak ng tao na magsisisi” (Bilang 23:19). “Ang Lakas ng Israel ay hindi magsisinungaling ni magsisisi” (1 Samuel 15:29).

Ngunit kung gayon, ano ang gagawin natin sa mga talatang nagsasabing ang Diyos ay nagsisisi? “Nagsisi ang Panginoon na Kanyang nilalang ang tao sa lupa” (Genesis 6:6). “Nagsisi ang Panginoon na Kanyang ginawang hari si Saul sa Israel” (1 Samuel 15:35b). Tingnan din ang Exodo 32:14 at Jonas 3:10.

Walang pagkakasalungatan. Laging kumikilos ang Diyos ayon sa dalawang prinsipyong ito: lagi Niyang ginagantimpalaan ang pagsunod at lagi Niyang pinarurusahan ang pagsuway. Kapag lumipat ang tao mula sa pagsunod tungo sa pagsuway, kailangan pa ring maging tapat ang Diyos sa Kanyang sariling likas sa pamamagitan ng paglipat mula sa unang prinsipyo tungo sa ikalawa. Sa ating paningin ay tila pagsisisi ito, at gayon nga ito inilalarawan sa tinatawag nating wika ng panlabas na anyo ayon sa pananaw ng tao. Ngunit hindi ito nangangahulugan ng panghihinayang o pagiging pabagu-bago.

Ang Diyos ay laging gayon din. Sa katunayan, isa iyan sa Kanyang mga pangalan. “...Ikaw, ang Siya Rin, Ikaw lamang ang Diyos ng lahat ng kaharian sa lupa” (Isaias 37:16, Darby). Ang pangalang iyon ay matatagpuan din sa 2 Samuel 7:28 Margin, Awit 102:27 at Isaias 41:4 Margin, lahat sa salin ni Darby.

Ang pagkadi-nababago ng Diyos ay naging kaaliwan ng Kanyang mga banal sa lahat ng panahon, at paksa ng kanilang awit. Ipinagdiriwang natin ito sa mga walang-kamatayang taludtod ni Henry F. Lyte:

*Pagbabago't pagkabulok sa paligid ko'y tanaw—
Oh Ikaw na di nagbabago, sumaakin Ka nawa!*

Ito rin ay katangiang dapat nating tularan. Dapat tayong maging matatag, palagian at matibay. Kung tayo'y pabagubago, salawahan at pabago-bago ng isip, maling naipakikilala natin ang ating Ama sa sanlibutan.

“Kayo'y magsipanatiling matibay, huwag makilos, na laging sumasagana sa gawain ng Panginoon, yamang nalalaman ninyo na hindi walang kabuluhan ang inyong gawa sa Panginoon” (1 Corinto 15:58).

Hunyo II

“Narito ang pag-ibig, hindi sa tayo'y umibig sa Diyos, kundi sa Siya'y umibig sa atin, at sinugo ang Kanyang Anak na pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan.” (1 Juan 4:10)

Ang pag-ibig ay ang katangiang iyon ng Diyos na nag-uudyok sa Kanya na buhusan ang iba ng walang-hanggang

pagmamahal. Ang Kanyang pag-ibig ay nahahayag sa pagbibigay ng mabubuti at sakdal na kaloob sa minamahal.

lilan lamang ang maibibigay natin mula sa napakaraming talatang nagsasalita tungkol sa pag-ibig na iyon! “Oo, inibig kita ng walang hanggang pagibig: kaya't sa kagandahang-loob ay inakit kita” (Jeremias 31:3). “Datapuwa't ipinagtatagubilin ng Diyos ang Kanyang sariling pagibig sa atin, na nang tayo'y makasalan pa, si Cristo ay namatay dahil sa atin” (Roma 5:8). “Datapuwa't ang Diyos, palibhasa'y mayaman sa kahabagan, dahil sa Kanyang malaking pagibig na sa atin ay iniibig Niya...” (Efeso 2:4). At siyempre, ang pinakakilala sa lahat, “Sapagka't gayon na lamang ang pagsinta ng Diyos sa sanglibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinomang sa Kanya'y sumampalataya ay huwag mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan” (Juan 3:16).

Nang sabihin ni Juan na “ang Diyos ay pag-ibig” (1 Juan 4:8), hindi niya binibigyang-kahulugan ang Diyos, kundi idinidiin niyang ang pag-ibig ay pangunahing sangkap ng likas ng Diyos. Hindi natin sinasamba ang pag-ibig, kundi ang Diyos ng pag-ibig.

Ang Kanyang pag-ibig ay walang pasimula at hindi magkakaroon ng wakas. Wala itong hangganan sa kanyang mga sukat. Ito'y lubos na dalisay, walang bahid ng pagkamakasarihan o ng anumang ibang kasalanan. Ito'y mapagsakripisyo, hindi alintana ang halaga. Ang hinahangad lamang nito ay ang kapakanan ng iba, at walang hinihintay na kapalit. Umaabot ito sa mga hindi kaibig-ibig gayundin sa mga kaibig-ibig, sa mga kaaway gayundin sa mga kaibigan. Hindi ito pinupukaw ng anumang kabutihan sa mga pinag-uukulan nito, kundi ng kabutihan lamang ng Nagbibigay.

Halata ang mga praktikal na kahulugan ng dakilang katotohanang ito. “Kaya nga maging mga tagatulad kayo sa Diyos,” sabi ni Pablo, “gaya ng mga anak na minamahal. At lumakad kayo sa pag-ibig, gaya naman ni Cristo na umibig sa atin, at ibinigay ang Kanyang sarili para sa atin” (Efeso 5:1,2a, NASB). Ang ating pag-ibig ay dapat pumailanlang sa Panginoon, dapat dumaloy sa ating mga kapatid, at dapat umabot sa di-ligtas na sanlibutan.

Ang pagbubulay-bulay sa Kanyang pag-ibig ay dapat ding magbunsod ng pinakamalalim na pagsamba. Habang tayo'y nagpapatirapa sa Kanyang paanan, dapat nating sabihin nang paulit-ulit:

*Kung paano Mo ako naiibig nang ganyan
At manatiling Diyos na Ikaw nga,
Ay kadiliman sa aking kaisipan
Ngunit sa puso ko'y sikat ng araw na kay ganda.*

Hunyo 12

“Ang Diyos ng buong biyaya, na sa inyo'y tumawag sa Kanyang walang hanggang kaluwalhatian kay Cristo Jesus...” (1 Pedro 5:10)

Ang biyaya ng Diyos ay ang Kanyang pagpapala at pagtanggap sa mga hindi karapat-dapat dito; na, sa katunayan, ay karapat-dapat sa mismong kabaligtaran; ngunit nagtitiwala kay Jesucristo bilang Panginoon at Tagapagligtas.

Apat sa mga higit na kilalang talata tungkol sa biyaya ay ang mga ito! “Sapagka't ang kautusan ay ibinigay sa pamamagitan ni Moises; ang biyaya at ang katotohanan ay dumating sa

pamamagitan ni Jesucristo” (Juan 1:17). “Na mga inaaring-ganap na walang bayad sa pamamagitan ng Kanyang biyaya, sa pamamagitan ng pagtubos na kay Cristo Jesus” (Roma 3:24). “Sapagka’t nakikilala ninyo ang biyaya ng ating Panginoong Jesucristo, na bagaman Siya’y mayaman, gayon ma’y naging dukha dahil sa inyo, upang sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan kayo’y magsiyaman” (2 Corinto 8:9). “Sapagka’t sa biyaya kayo’y nangaligtas sa pamamagitan ng pananampalataya; at ito’y hindi sa inyong sarili, ito’y kaloob ng Diyos; hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang ang sinoman ay huwag magmapuri” (Efeso 2:8, 9).

May ilang nagtataas sa biyaya ng Diyos bilang pinakapangunahin sa lahat ng Kanyang mga kagalingan. Halimbawa, isinulat ni Samuel Davies:

*Dakilang Diyos ng kababalaghan! Lahat ng Iyong daan
Nagpapakita ng Iyong mga katangiang banal;
Ngunit ang maningning na luwalhati ng Iyong biyaya
Sa ibabaw ng Iyong ibang kababalaghan ay kumikinang:
Sino ang Diyos na mapagpatawad na tulad Mo?
O sino ang may biyayang ganito kasagana’t kalaya?*

Ngunit sino ang makapagsasabing ang isa sa mga katangian ng Diyos ay higit na dakila kaysa sa iba?

Ang Diyos ay laging naging Diyos ng biyaya, sa Lumang Tipan gayundin sa Bago. Ngunit ang aspektong iyon ng Kanyang likas ay nahayag sa bago at kapansin-pansing paraan sa pagdating ni Cristo.

Sa sandaling maunawaan natin ang kaunti tungkol sa biyaya ng Diyos, nagiging mga mananamba tayo magpakailanman.

Itinatanong natin sa ating sarili, “Bakit kaya ako pinili Niya? Bakit kaya ibinuhos ng Panginoong Jesus ang dugo ng Kanyang buhay para sa isang lubhang di-karapat-dapat? Bakit hindi lamang ako iniligtas ng Diyos mula sa Impiverno, kundi pinagpala pa ako ngayon ng lahat ng pagpapalang espirituwal sa sangkalangitan, at itinalaga akong gugulin ang walang hanggan kasama Niya sa Langit?” Hindi nakapagtataka na umaawit tayo tungkol sa kamangha-manghang biyayang nagligtas sa gayong mga kahabag-habag!

Bukod dito, nais ng Diyos na ang Kanyang biyaya ay maulit sa ating sariling buhay at dumaloy sa pamamagitan natin sa iba. Nais Niyang tayo'y maging magandang-loob sa ating pakikitungo sa iba. Ang ating pananalita ay dapat laging may biyaya, tinimplahan ng asin (Colosas 4:6). Dapat nating pahirapin ang ating sarili upang ang iba ay mapayaman (2 Corinto 8:9). Dapat tayong magbigay ng pagpapala at pagtanggap sa mga di-karapat-dapat at sa mga hindi kaibig-ibig.

Hunyo 13

“Ang Diyos... ay mayaman sa awa.” (Efeso 2:4)

Ang awa ng Diyos ay ang Kanyang pagkahabag, kagandahang-loob at malasakit sa mga may-sala, nabibigo, nagdurusa o nangangailangan. Idinidiin ng Kasulatan na ang Diyos ay mayaman sa awa (Efeso 2:4) at sagana sa awa (Awit 86:5). Ang Kanyang awa ay masagana (1 Pedro 1:3); ito'y dakila hanggang sa mga langit (Awit 57:10). “Sapagka't kung paanong ang langit ay mataas kaysa lupa, gayon kalaki ang Kanyang awa sa kanila na nangatatapot sa Kanya” (Awit 103:11). Ang Diyos ay tinutukoy

bilang “Ama ng mga kahabagan” (2 Corinto 1:3), Isang “puspos ng kahabagan, at ng awa” (Santiago 5:11). Walang kinikilingan Siya sa pagbibigay ng awa: “sapagka’t pinasisikat Niya ang Kanyang araw sa masasama at sa mabubuti, at pinauulanan ang mga ganap at ang mga di ganap” (Mateo 5:45). Ang mga tao ay hindi naliligtas sa pamamagitan ng mga gawa ng katuwiran (Tito 3:5) kundi sa pamamagitan ng Kanyang soberanong awa (Exodo 33:19; Roma 9:15). Ang Kanyang awa ay nananatili magpakailanman sa mga natatakot sa Kanya (Awit 136:1; Lucas 1:50), ngunit para sa mga hindi nagsisisi ito ay para lamang sa buhay na ito.

May pagkakaiba ang biyaya at ang awa. Ang biyaya ay nangangahulugang binubuhusan ako ng Diyos ng mga pagpapalang hindi ko karapat-dapat tanggapin. Ang awa ay nangangahulugang hindi Niya ibinibigay sa akin ang parusang talagang nararapat sa akin.

Bawat doktrina ng Kasulatan ay may kalakip na tungkulin. Ang mga kahabagan ng Diyos ay humihiling, una sa lahat, na iharap natin ang ating mga katawan na isang haing buhay, banal, kaayaaya sa Diyos (Roma 12:1). Ito ang pinakamatwiran, pinakamatino, pinakamaayos sa isip at pinakamatalinong bagay na magagawa natin.

Bukod dito, nais ng Diyos na tayo’y maging maawain sa isa’t isa. Isang natatanging gantimpala ang ipinangako sa mga maawain: “sila’y kahahabagan” (Mateo 5:7). Mas nais ng Panginoon ang awa kaysa hain (Mateo 9:13), ibig sabihin, ang dakilang mga gawa ng pagsasakripisyo ay hindi katanggap-tanggap kung hiwalay sa personal na kabanalan.

Ang mabuting Samaritano ang siyang nagpakita ng awa sa kanyang kapwa. Nagpapakita tayo ng awa kapag pinakakain

natin ang nagugutom, dinaramtan ang mahihirap, inaalagaan ang maysakit, dinadalaw ang mga balo at ulila, at nakikiyak sa mga umiiyak.

Tayo'y maawain kapag tinatanggihan natin ang pagkakataong maghiganti sa isang nagkasala sa atin, o kapag nagpapakita tayo ng habag sa mga nabigo.

Sa pag-alaala kung ano tayo, dapat tayong manalangin para sa awa para sa ating sarili (Hebreo 4:16) at para sa iba (Galacia 6:16; 1 Timoteo 1:2).

Sa wakas, ang mga kahabagan ng Diyos ay dapat tumono sa ating mga puso upang umawit ng papuri sa Kanya.

*Kapag ang lahat Mong kahabagan, Oh aking Diyos,
Ay minamasdan ng kaluluwa kong pumapailanlang,
Sa tanawing iyon, sa galak ako'y nalulunod,
Sa pagkamangha, pag-ibig, at kapurihan.*

Joseph Addison

Hunyo 14

“Ang poot ng Diyos ay nahahayag mula sa langit laban sa lahat ng kasamaan at kalikuan ng mga tao.” (Roma 1:18)

Ang poot ng Diyos ay ang Kanyang mabangis na galit at parusang paghihiganti na nakatuon laban sa mga dinagsisising makasalanan sa panahong ito at sa walang hanggan. Itinuro ni A. W. Pink na ito ay kasing-ganap na katangian ng Diyos gaya ng Kanyang katapatan, kapangyarihan at awa. Hindi natin kailangang humingi ng paumanhin dahil dito.

Sa pagbubulay-bulay sa poot ng Diyos, may ilang katotohanang dapat nating isaisip.

Walang salungatan sa pagitan ng pag-ibig ng Diyos at ng Kanyang poot. Ang tunay na pag-ibig ay nagpaparusa sa kasalanan, paghihimagsik at pagsuway.

Kung tatanggihan ng mga tao ang pag-ibig ng Diyos, ano pa ang matitira kundi ang Kanyang poot? Dalawa lamang ang walang-hanggang tahanan, ang Langit at ang Impiyerno. Kung tatanggihan ng mga tao ang Langit, sa gayon ay pinipili nila ang Impiyerno.

Hindi nilikha ng Diyos ang Impiyerno para sa mga tao, kundi para sa diyablo at sa kanyang mga anghel (Mateo 25:41). Hindi nais ng Panginoon ang kamatayan ng masama (Ezekiel 33:11). Ngunit walang ibang mapagpipilian ang tumatanggi kay Cristo.

Ang paghatol ay tinutukoy bilang kakatwang gawa ng Diyos (Isaias 28:21). Ipinahihiwatig nito na mas nais Niyang magpakita ng awa (Santiago 2:13b).

Walang paghihiganti dahil sa sama ng loob o pagkapoot na may halong pagkamuhi sa poot ng Diyos. Ito ay matuwid na poot, walang anumang bahid ng kasalanan.

Ang poot ng Diyos ay isang katangiang hindi tayo tinatawag na tularan. Natatangi itong sa Kanya sa diwang Siya lamang ang makagagamit nito nang may ganap na katarungan. Kaya't isinulat ni Pablo sa mga taga-Roma, "Huwag kayong maghihiganti kailanman, mga minamahal, kundi bigyan ninyo ng puwang ang poot ng Diyos, sapagkat nasusulat, 'Akin ang paghihiganti, Ako ang gaganti, sabi ng Panginoon'" (Roma 12:19 NASB).

Ang Cristiano ay tinatawag na magpakita ng matuwid na galit, ngunit dapat itong maging matuwid. Hindi ito dapat umapaw tungo sa makasalanang poot (Efeso 4:26). At dapat lamang itong gamitin kapag nakataya ang karangalan ng Diyos, hindi kailanman sa pagtatanggol o pagbibigay-katwiran sa sarili.

Kung tunay tayong naniniwala sa poot ng Diyos, dapat tayong itulak nito upang ibahagi ang Ebanghelyo sa mga nasa malapad pang daan na patungo sa kapahamakan. At kapag ipinangangaral natin ang poot ng Diyos, dapat itong may kasamang mga luha ng habag.

Hunyo 15

“Ang Kanyang mga habag ay hindi nagkukulang, ang mga yaon ay bago tuwing umaga; dakila ang Iyong pagtatapat.”
(Panaghoy 3:22, 23)

Ang Diyos ay tapat at totoo. Hindi Siya makapagsisinungaling o makapandaraya. Hindi Niya mababawi ang Kanyang salita. Lubos Siyang mapagkakatiwalaan. Walang pangako Niya ang kailanman mabibigo.

“Ang Diyos ay hindi tao, na magsisinungaling; ni anak ng tao, na magsisisi: sinabi ba Niya, at hindi ba Niya gagawin? O nagsalita ba Siya, at hindi ba Niya isasagawa?” (Bilang 23:19). “Talastasin mo nga na ang Panginoon mong Diyos, ay Siyang Diyos; ang tapat na Diyos” (Deuteronomio 7:9). “Ang Iyong pagtatapat ay nasa lahat ng sali't saling lahi” (Awit 119:90).

Ang katapatan ng Diyos ay nakikita sa Kanyang pagtawag sa atin sa pakikisama sa Kanyang Anak (1 Corinto 1:9). Nakikita ito sa hindi Niya pagpapahintulot na tayo'y matukso nang higit sa ating makakaya (1 Corinto 10:13). Nakikita ito sa paraan ng

pagpapatatag Niya sa atin at pag-iingat sa atin mula sa masama (2 Tesalonica 3:3). Kahit na ang ilan ay hindi sumasampalataya, Siya'y nananatiling tapat: hindi Niya maikakaila ang Kanyang sarili (2 Timoteo 2:13).

Ang Panginoong Jesus ay ang katotohanang nagkatawang-tao (Juan 14:6). Ang Salita ng Diyos ay katotohanang nagpapabanal (Juan 17:17). “Maging tapat ang Diyos, datapuwa't maging sinungaling ang bawa't tao” (Roma 3:4).

Ang kaalamang ang Diyos ay tapat at totoo ay bumabaha sa ating mga kaluluwa ng pagtitiwala. Alam nating hindi mabibigo ang Kanyang Salita, na gagawin Niya ang Kanyang ipinangako (Hebreo 10:23). Alam natin, halimbawa, na tayo'y ligtas magpakailanman, sapagkat sinabi Niyang walang tupa Niya ang kailanman mapapahamak (Juan 10:28). Alam nating hindi tayo kailanman magkukulang sapagkat ipinangako Niyang ibibigay ang lahat ng ating pangangailangan (Filipos 4:19).

Nais ng Diyos na ang Kanyang bayan ay maging tapat at totoo. Nais Niyang tayo'y maging tapat sa ating salita. Nais Niyang tayo'y maging maaasahan sa pagtupad sa mga tipanan. Hindi tayo dapat mahilig sa kasinungalingan, pagmamalabis o kalahating katotohanan. Dapat tayong maging tapat sa pagtupad sa ating mga pangako. Ang mga Cristiano, higit sa lahat ng tao, ay dapat maging tapat sa kanilang mga panata sa pag-aasawa. Dapat silang maging tapat sa pagtupad sa kanilang mga pananagutan sa kapulungan, sa negosyo at sa tahanan.

Gaano nga natin dapat purihin at pasalamatan ang Panginoon dahil sa Kanyang katapatan. Siya ang Diyos na hindi maaaring mabigo.

Hindi Siya mabibigo—sapagkat Siya'y Diyos
Hindi Siya mabibigo—ibinigay Niya ang Kanyang Salita.
Hindi Siya mabibigo—itatawid ka Niya nang lubos.
Hindi Siya mabibigo—sasagutin ka Niya.

C. E. Mason, Jr.

Hunyo 16

“Ang aming Diyos ay nasa mga langit: Kanyang ginawa ang anumang Kanyang kinalugdan.” (Awit 115:3)

Ang Diyos ay soberano. Ibig sabihin, Siya ang kataas-taasang Pinuno ng sansinukob, at magagawa Niya ang anumang Kanyang naisin. Ngunit pagkasabi nito, kailangan agad nating idagdag na ang kinalulugdan ng Diyos ay laging tama. Ang Kanyang daan ay sakdal.

Sinipi ni Isaias ang sinabi ng Panginoon: “Ang Aking payo ay mananayo, at gagawin Ko ang lahat Kong kaluguran” (Isaias 46:10). Nang manumbalik kay Nabucodonosor ang kanyang tamang pag-iisip, sinabi niya, “Siya'y gumagawa ng ayon sa Kanyang kalooban sa hukbo ng langit, at sa gitna ng mga nananahan sa lupa: at walang makapipigil sa Kanyang kamay, o makapagsasabi sa Kanya, Ano ang Iyong ginagawa?” (Daniel 4:35). Iginigiit ni Apostol Pablo na ang tao ay walang karapatang usisain ang mga gawa ng Diyos: “Nguni't, Oh tao, sino ka na sumasagot laban sa Diyos? Sasabihin baga ng bagay na nilikha sa lumikha sa kanya, Bakit mo ako ginawang ganito?” (Roma 9:20). At sa ibang dako ay binanggit niya ang Diyos bilang Siyang “gumagawa ng lahat ng mga bagay ayon sa payo ng Kanyang kalooban” (Efeso 1:11).

Sinabi ni Spurgeon, “Ipinahahayag namin ang isang Diyos na nakaluklok sa trono, at ang Kanyang karapatang gawin ang Kanyang ibig sa Kanyang sariling pag-aari, na pagpasyahan ang Kanyang mga nilalang ayon sa inaakala Niyang mabuti, nang hindi sila sinasangguni sa bagay na iyon.”

Sa madaling salita, ang doktrina ng soberanya ng Diyos ay doktrinang nagpapahintulot sa Diyos na maging Diyos.

Ito ay katotohanang pumupuspos sa akin ng paggalang at pagkamangha. Hindi ko maunawaan ang lahat ng saklaw nito, ngunit ako ay makasasamba at makapupuri.

Ito ay katotohanang nag-uudyok sa akin na pasakop sa Kanya. Siya ang Magpapalayok; ako ang putik. May karapatan Siya sa akin dahil nilikha Niya ako at tinubos. Sa anumang kalagayan ay hindi ako dapat sumagot nang pabalang sa Kanya o kuwestiyunin ang Kanyang mga pasya.

Ito ay katotohanang puno ng kaaliwan. Yamang Siya ang kataas-taasang Pinuno, alam kong isinasakatuparan Niya ang Kanyang mga layunin at aabot ang mga ito sa kanilang ninanais na wakas.

Bagaman may mga bagay sa buhay na hindi ko maunawaan, makatitiyak ako na ang madidilim na sinulid ay kasinghalaga sa Kanyang paghahabi gaya ng mga sinulid na ginto at pilak.

Hunyo 17

*“Masusumpungan mo ba ang Diyos sa pagsaliksik?
Masusumpungan mo ba ang Makapangyarihan sa lahat
hanggang sa kasakdalan?” (Job 11:7)*

May iba pang mga katangian ng Diyos na dapat banggitin, kahit maikli lamang. Ang pagbubulay-bulay sa mga banal na kasakdalang ito ay nag-aangat sa kaluluwa mula sa lupa tungo sa langit, mula sa maliliit na bagay tungo sa mga dakila.

- Ang Diyos ay matuwid, samakatuwid бага, Siya ay makatarungan, walang kinikilingan at patas sa lahat ng Kanyang pakikitungo. Siya ay “isang Diyos na ganap at Tagapagligtas” (Isaias 45:21).
- Ang Diyos ay hindi maarok (Job 11:7,8). Siya ay napakadakila upang maunawaan ng isip ng tao. Gaya ng sinabi ni Stephen Charnock, “Nakikita na ang Diyos ay umiiral. Hindi nakikita kung ano Siya.” At sinabi ni Richard Baxter, “Makikilala mo ang Diyos, ngunit hindi mo Siya lubos na maaarok.”
- Ang Diyos ay walang hanggan—walang pasimula o wakas (Awit 90:1-4). Ang kawalang-hanggan ang Kanyang habambuhay.
- Ang Diyos ay mabuti (Nahum 1:7). Siya ay “mabuti sa lahat: at ang Kanyang malumanay na mga kaawaan ay nasa lahat Niyang mga gawa” (Awit 145:9).
- Ang Diyos ay walang hangganan (1 Hari 8:27). Wala Siyang takda o hangganan. “Ang Kanyang kadakilaan ay hindi kayang kalkulahin, sukatin o abutin ng guni-guni ng tao.”
- Ang Diyos ay umiiral sa Kanyang sarili (Exodo 3:14). Hindi Niya tinanggap ang Kanyang pag-iral mula sa anumang panlabas na pinagmulan. Siya ang Bukal ng Kanyang sariling buhay gayundin ng lahat ng iba pang buhay.
- Ang Diyos ay sapat sa Kanyang sarili, samakatuwid бага, nasa loob ng Trinidad ang lahat ng maaari Niyang kailanganin.

- Ang Diyos ay nakahihigit sa lahat. Siya ay malayong mataas sa sansinukob at sa panahon, at hiwalay sa materyal na nilikha.

Ang isang huling katangian ng Diyos ay ang Kanyang paunang kaalaman. Nahahati ang mga Cristiano kung ang paunang kaalaman ng Diyos ang nagtatakda kung sino ang maliligtas, o kung ito ay pauna lamang na pagkaalam kung sino ang magtitiwala sa Tagapagligtas. Batay sa Roma 8:29, naniniwala ako na sa Kanyang soberanya ay pumili ang Diyos ng ilang tao at itinakda na ang lahat ng gayon Niyang nakilala nang una ay luluwalhatiin sa kalaunan.

At sa gayon ay narating natin ang wakas ng ating pagninilay sa mga katangian ng Diyos. Ngunit sa ibang diwa, ito ay paksang walang katapusan. Ang Diyos ay napakadakila, napakamaringal, napakakamangha-mangha na tayo ay nakakakita lamang na parang sa isang salaming malabo. Sapagkat Siya ay walang hangganan, hindi Siya kailanman lubos na makikilala ng mga isip na may hangganan. Sa buong kawalang-hanggan ay pagbubulay-bulayan natin ang mga kababalaghan ng Kanyang Persona at kailangan pa rin nating sabihin, “Hindi pa nasasabi ang kalahati.”

Hunyo 18

“Ang dalisay na relihiyon at walang dungis sa harapan ng ating Diyos at Ama ay ito, dalawin ang mga ulila at ang mga babaing balo sa kanilang kapighatian, at pagingatang walang dungis ang kanyang sarili sa sanlibutan.” (Santiago 1:27)

Nang isulat ni Santiago ang mga salitang ito, hindi niya ibig ipahiwatig na kapag ginawa ng isang mananampalataya ang mga bagay na ito, nagawa na niya ang lahat ng hinihingi sa kanya. Sa halip, sinasabi niya na dalawang namumukod-tanging halimbawa ng huwarang relihiyon ang pagdalaw sa mga ulila at mga balo at ang pag-iingat na malinis ang sarili.

Maaaring inakala natin na tututok siya sa ekspositoryong pangangaral, o sa gawaing misyonero, o sa personal na paghikayat ng mga kaluluwa. Ngunit hindi! Ang una niyang naisip ay ang pagdalaw sa mga nangangailangan.

Ipinaalala ni Apostol Pablo sa matatanda ng Efeso kung paano siya dumalaw “sa bahay-bahay” (Mga Gawa 20:20). Itinuring ni J. N. Darby ang pagdalaw na “pinakamahalagang bahagi ng gawain.” Isinulat niya, “Tumutunog ang orasan sa bawat oras at naririnig ito ng mga nagdaraan, ngunit ang makinarya sa loob ang nagpapaandar sa orasan, at nagpapanatiling tama ng pagtunog at ng mga kamay nito. Sa palagay ko’y ang pagdalaw ang dapat maging pangunahin mong gawain, at tanggapin ang lahat ng iba pa habang dumarating. Labis kong kinatatakutan ang maraming pampublikong patotoo: at lalo na kung walang pribadong gawain” (mula sa isang liham kay G. V. Wigram, Aug. 2, 1839).

Isang matandang balo, na namumuhay nang mag-isa, ang umabot sa kalagayang umaasa na lamang siya sa tulong ng mga kapitbahay at kaibigan. Dahil marami siyang libreng oras, nag-iingat siya ng talaarawan ng anuman at lahat ng nangyayari sa maghapon—lalo na ng mga pakikipag-ugnayan sa labas na mundo. Isang araw ay napansin ng mga kapitbahay na ilang araw na silang walang nakikitang tanda ng buhay sa paligid ng kanyang bahay. Tinawag ang pulisya upang pumasok sa bahay,

at natagpuan nilang ilang araw na pala siyang patay. Sa loob ng tatlong araw bago siya namatay, ang tanging nakasulat sa kanyang talaarawan ay “Walang dumating,” “Walang dumating,” “Walang dumating.”

Sa kaabalahan ng ating pang-araw-araw na buhay, napakadaling makalimutan ang mga nalulungkot, ang mga nangangailangan, ang mga mahihina. Inuuna natin ang ibang mga bagay, at kadalasan ay ang mga uri ng paglilingkod na mas hayag at mas kaakit-akit. Ngunit kung nais nating ang ating relihiyon ay maging dalisay at walang dungis, hindi natin pababayaan ang mga ulila at mga balo, ang matatanda at ang mga hindi na makalabas ng bahay. Ang Panginoon ay may natatanging malasakit sa mga nangangailangan ng tulong, at natatanging gantimpala para sa mga humahakbang pasulong upang punan ang pangangailangan.

Hunyo 19

“...kung paano ang iyong mga araw, ay gayon ang iyong lakas.” (Deuteronomio 33:25)

Nangangako ang Diyos na bibigyan ang Kanyang bayan ng lakas ayon sa kanilang pangangailangan sa anumang tiyak na panahon. Hindi Niya ito ipinangangako nang una pa sa pangangailangan, ngunit pagdating ng krisis, naroon ang biyaya upang tugunan ito.

Marahil ay tinawag kang dumaan sa isang panahon ng karamdaman at paghihirap. Kung nalaman mo nang una pa kung gaano kabigat ang pagsubok, sasabihin mo, “Alam kong hindang-hindi ko ito makakayanan.” Ngunit ang lahat ng banal

na alalay ay dumarating kasabay ng pagsubok, na ikinamangha mo at ng lahat ng iba pa.

Namumuhay tayo sa takot sa panahong tatawagin ng kamatayan ang ating mga mahal sa buhay. Tiyak tayong guguhu ang ating maliit na mundo at tayo mismo ay lubos na hindi makakaya. Ngunit hindi pala ganoon. Nadarama natin ang presensya at kapangyarihan ng Panginoon sa paraang hindi pa natin nakilala kailanman.

Marami sa atin ang muntik nang mamatay sa mga aksidente at sa mga kalagayan ng matinding panganib. Natatagpuan nating binabaha ng kapayapaan ang ating mga puso gayong karaniwan ay matataranta tayo. Alam nating ang Panginoon iyon, na lumalapit sa ating tabi upang tumulong.

Habang binabasa natin ang mga kuwento ng mga taong buong-tapang na nag-alay ng kanilang buhay alang-alang kay Cristo, napagtatanto nating muli na nagbibigay ang Diyos ng “biyaya ng martir para sa mga araw ng martir.” Ang kanilang mahinahong lakas ng loob ay higit sa katapangan ng tao. Ang kanilang matapang na pagpapatotoo ay malinaw na pinalakas mula sa itaas.

Ngayon ay dapat nang maging malinaw na ang pag-aalala nang una pa sa pangangailangan ay walang ibinubunga kundi ulser. Ang totoo ay hindi ibinibigay ng Diyos ang biyaya at lakas hangga't hindi pa kailangan ang mga ito. Gaya ng sinabi ni D. W. Whittle,

*Wala akong pakialam sa bukas,
Ang Tagapagligtas ang mag-iingat doon;*

*Biyaya't lakas nito'y di ko mahihiram,
Bakit hihiramin ang alalahanin noon?*

Ang di-malilimutang mga taludtod ni Annie Johnson Flint ay laging angkop.

*Biyaya'y higit Niyang ibinibigay kapag pasani'y bumibigat;
Lakas ay higit Niyang ipinadadala kapag gawai'y
dumarami.*

*Sa dagdag na kapighatian ay dinaragdagan Niya ang
Kanyang awa;*

*Sa pinarami na mga pagsubok, Kanyang kapayapaa'y
pinararami.*

*Kapag naubos na natin ang ating imbak na pagtitiis,
Kapag lakas nati'y nanghina bago pa mangalahati ang
araw,*

*Kapag narating na natin ang dulo ng ating tinipong
kayamanan,*

*Ang ganap na pagbibigay ng ating Ama ay nagsisimula pa
lamang.*

Hunyo 20

*“Sinong makasusumpong ng isang babaing marangal?
sapagka't ang kanyang halaga ay higit kaysa mga rubi.”
(Kawikaan 31:10)*

Ano ang ilan sa mga bagay na ninanais ng isang Cristianong asawang lalaki sa kanyang asawa? Ang sumusunod ay isang mungkahing listahan. Sana'y walang sinumang magiging napakamusmos upang asahan ang lahat ng ito sa iisang babae.

Una sa lahat, siya ay dapat maging babaing maka-Diyos—isang hindi lamang ipinanganak na muli kundi espirituwal din ang pag-iisip. Inuuna ng babaing ito si Cristo sa kanyang buhay. Siya ay babae ng panalangin at aktibo sa paglilingkod sa Panginoon. Isang babaing may Cristianong pagkatao at integridad na maigagalang niya sa espirituwal; at gumagalang din naman sa kanya.

Siya ay babaing tumatanggap sa kanyang lugar ng pagpapasakop na ibinigay ng Diyos at aktibong tumutulong sa kanyang asawa na tanggapin ang wastong lugar nito bilang ulo...Siya ay tapat sa kanyang mga panata sa pag-aasawa— Siya ay mabuting asawa at ina ng kanyang mga anak— Siya ay maayos at kaaya-aya sa kanyang sarili, isang hindi nagpapalabis sa pananamit, isang pambabae at mahinhin ngunit hindi maarte.

Ang huwarang asawang ito ay mahusay na tagapangasiwa ng tahanan, na nagpapanatiling maayos at malinis ang bahay at mahusay na namamahala sa mga gawain nito. Naghahain siya ng masasarap na pagkain sa takdang oras at nasisiyahan magpakita ng pagkamapagpatuloy sa iba... Hindi na kailangang sabihin pa na dapat ay kapareho niya ang mga layunin at interes ng kanyang asawa.

Kapag may lumitaw na hindi pagkakaunawaan, handa siyang ilantad ang kanyang mga suliranin sa halip na manahimik, sumimangot o magtampo. Handa siyang pag-usapan ang mga pagkakaiba at kaya niyang humingi ng tawad at umamin kung kinakailangan.

Hindi siya tsismosa ni pakialamera, na nanghihimasok sa mga gawain ng ibang tao. Siya ay may maamo at tahimik na espiritu at hindi palaaway o bungangera.

Nakikipagtulungan ang asawang ito sa pamumuhay nang ayon sa kita ng pamilya. Hindi siya nahuhumaling sa pagnanais ng mga mamahaling bagay, at hindi nagsisikap na makisabay sa mga kapitbahay.

Handa siyang tanggapin ang kahirapan, kung kinakailangan.

Ibinibigay niya sa kanyang asawa ang karapatan nito bilang mag-asawa nang may kagalakan, hindi nang walang sigla o walang interes.

Siya ay may mabuting ugali, marunong makisama, hindi naghahangad umakyat sa mataas na lipunan, at lubos na mapagkakatiwalaan.

Dapat magpasalamat ang mga asawang lalaki kapag natagpuan nila ang karamihan sa mga katangiang ito sa kanilang mga asawa, at magagamit ito ng mga asawang babae bilang listahan ng pagsusuri upang tulungan silang umakyat nang mas mataas.

Hunyo 21

“Mga lalake, ibigin ninyo ang inyu-inyong asawa, gaya naman ni Cristo na umibig sa iglesia, at nagbigay ng Kanyang sarili dahil sa kanya.” (Efeso 5:25)

Ano ang ninanais ng isang Cristianong asawang babae sa kanyang asawa? Ang una niyang dapat pagmalasakitan ay ang espirituwal nitong buhay, hindi ang panlabas nitong anyo.

Siya ay dapat maging lalaki ng Diyos, isang unang humahanap sa kaharian ng Diyos at sa Kanyang katuwiran. Ang layunin niya ay maglingkod sa Panginoon at maging aktibo sa lokal na kapulungan. Sa tahanan ay dapat siyang magpanatili ng

pampamilyang pagsamba, at maging halimbawa ng mananampalataya.

Tinatanggap ng lalaking ito ang wastong lugar niya bilang ulo ng tahanan, ngunit hindi siya malupit na diktador.

Iniibig niya ang kanyang asawa at sa gayon ay napapasakop ito sa kanya nang hindi niya ipinipilit. Magalang siya rito, at pinakikitunguhan itong parang isang marangal na ginang sa lahat ng panahon. Siya ay tapat, maunawain, mapagpahinuhod, mabait, maalalahanin, mapagbigay-pansin at masayahin.

Ang huwang asawang lalaki ay mahusay na tagapagtustos, isang masipag sa hanapbuhay. Ngunit ang salapi ay hindi ang kanyang pangunahing priyoridad. Hindi siya mapag-imboto o sakim.

Siya ay isang umiibig sa kanyang mga anak, nagsasanay sa kanila, naglalaan ng panahon sa kanila, nagpapalano ng mga gawaing panlipunan para sa kanila, mabuting halimbawa sa kanila at nagbibigay ng pansariling atensiyon sa bawat isa.

Siya ay mapagpatuloy. Bukas ang kanyang tahanan sa mga lingkod ng Panginoon, sa lahat ng Cristiano at gayundin sa mga hindi ligtas.

Pinananatili niyang bukas ang komunikasyon sa kanyang asawa at pamilya. Nauunawaan at tinatanggap niya ang kanilang mga kahinaan at nakatatawa siya nang magaan ang loob sa kanilang mga pagkakamali. Nakikibahagi siya sa kanila sa panlipunan at intelektuwal na antas. Kapag may nagawa o nasabi siyang mali, mabilis niyang inaamin ang kanyang pagkakamali at humihingi ng tawad. Lagi siyang bukas sa mga mungkahi ng pamilya. Lubhang kanais-nais na kaya niyang manatiling matatag kapag ang kanyang asawa ay nanghihina ang loob.

Ang iba pang kanais-nais na katangian ay ang pagiging malinis at maayos sa sarili, hindi makasarili, tapat, mahinahon, maaasahan, matapat, mapagbigay at mapagpahalaga. Dapat siyang may mabuting pagkamapagpatawa at hindi mainitin ang ulo ni palareklamo.

lilan lamang, kung mayroon man, na lalaki ang nagtataglay ng lahat ng kabutihang ito at hindi makatotohanang asahan ang lahat ng ito. Dapat magpasalamat ang asawang babae sa mga katangiang natagpuan niya at buong-pagmamahal na tulungan ang kanyang asawa na mapaunlad ang iba pa.

Hunyo 22

“Subukin ninyo ang lahat ng mga bagay; ingatan ninyo ang mabuti.” (1 Tesalonica 5:21)

Kung minsan ay tila ang mga Cristiano ay lalong madaling tumanggap ng mga panandaliang uso at mga hangin ng aral. Isinulat ni John Blanchard ang tungkol sa dalawang tsuper ng tour bus na nagkukuwentuhan. Nang banggitin ng isa na puno ng mga Cristiano ang kanyang bus, sinabi ng isa pa, “Talaga? Ano ang pinaniniwalaan nila?” Na sinagot ng una, “Kahit anong sabihin ko sa kanila!”

Sa isang sandali ay maaaring uso sa pagkain. Ang ilang pagkain ay tinutuligsa bilang lason at ang iba naman ay pinararatangang may halos mahiwagang katangian. O maaaring uso sa panggagamot, na nag-aangkin ng kamanghamanghang resulta mula sa ilang kakaibang damo o katas.

Ang mga Cristiano ay madaling mapaniwala pagdating sa mga panawagan para sa salapi. Sa bansang ito, man lamang, mabilis silang tumutugon sa mga patalastas tungkol sa mga ulila o sa

mga kampanya laban sa Komunismo nang hindi sinisiyasat ang integridad ng ahensiyang nagtataguyod.

Masaya ang mga manloloko sa gitna ng mga mananampalataya. Gaano man kakatawa-tawa ang kanilang madramang kuwento, nakakakalap sila ng salapi.

Marahil ang suliranin ay hindi natin napagkikilanlan ang pananampalataya at ang pagkamapaniwala. Ang pananampalataya ay naniniwala sa pinakatiyak na bagay sa sansinukob, samakatuwid бага, ang Salita ng Diyos. Ang pagkamapaniwala ay tumatanggap ng mga bagay bilang totoo nang walang katibayan at kung minsan ay salungat pa sa katibayan.

Hindi kailanman inibig ng Diyos na isantabi ng Kanyang bayan ang kanilang kakayahang kumilatis o ang kanilang kakayahang sumuri. Nakakalat sa Biblia ang mga pangaral na tulad ng sumusunod:

“Subukin ninyo ang lahat ng mga bagay; ingatan ninyo ang mabuti” (1 Tesalonica 5:21),

“...ihiwalay mo ang mahalaga sa hamak” (Jeremias 15:19),

“At ito ang idinadalangin ko, na ang inyong pag-ibig ay lalo't lalo pang managana sa tunay na kaalaman at sa buong pagkakilala” (Filipos 1:9 NASB),

“Mga minamahal, huwag ninyong paniwalaan ang bawat espiritu, kundi subukin ninyo ang mga espiritu kung sila'y sa Diyos; sapagka't maraming bulaang propeta ang nagsilabas sa sanlibutan” (1 Juan 4:1 NASB)

Ang panganib ay lalong malaki, siyempre, kaugnay ng mga uso at bagong-bagong aral. Ngunit sa marami pang ibang larangan

ay maaari ring malihis o malinlang ang mga Cristiano ng mga pakana o kahibangan na kanilang hinahabol nang may labis na sigasig.

Hunyo 23

“...ang mga natutulog kay Jesus.” (1 Tesalonica 4:14 NASB)

Paano tayo dapat tumugon kapag ang isa sa ating mga mahal sa buhay ay namatay sa Panginoon? Ang ilang Cristiano ay gumuguho ang damdamin. Ang iba naman, bagaman nalulungkot, ay nakatatagal nang buong-tapang. Nakasalalay ito sa kung gaano kalalim ang ating mga ugat sa Diyos at kung gaano kalubos nating inaangkin ang mga dakilang katotohanan ng ating pananampalataya.

Una sa lahat, dapat nating tingnan ang kamatayan mula sa pananaw ng Tagapagligtas. Ito ay sagot sa Kanyang panalangin sa Juan 17:24, “Ama, ibig Ko na ang mga ibinigay Mo sa Akin ay makasama Ko naman kung saan Ako naroroon; upang kanilang mamasdan ang Aking kaluwalhatian...” Kapag ang ating mga mahal sa buhay ay umalis upang makasama Siya, nakikita Niya ang bunga ng paghihirap ng Kanyang kaluluwa at Siya ay nasisiyahan (Isaias 53:11). “Mahalaga sa paningin ng Panginoon ang kamatayan ng Kanyang mga banal” (Awit 116:15).

Kasunod nito ay dapat nating pahalagahan kung ano ang kahulugan nito sa taong namatay. Siya ay inihatid upang makita ang Hari sa Kanyang kagandahan. Siya ay malaya na magpakailanman sa kasalanan, karamdaman, paghihirap at kalungkutan. Siya ay inilayo sa kasamaang darating (Isaias 57:1). “Walang maihahambing sa pag-uwi ng isang banal ng Diyos... ang umuwi, ang iwan ang lumang katawang-lupang ito, ang

makalaya sa pagkaalipin sa materyal—na sinasalubong ng dimabilang na kalipunan ng mga anghel.” Isinulat ni Bishop Ryle, “Sa mismong sandali ng kamatayan ng mga mananampalataya, sila ay nasa paraiso. Natapos na ang kanilang pakikipaglaban. Tapos na ang kanilang pagpupunyagi. Nadaanan na nila ang madilim na libis na dapat din nating lakaran balang araw. Natawid na nila ang madilim na ilog na dapat din nating tawirin balang araw. Nainom na nila ang huling mapait na saro na inihalo ng kasalanan para sa tao. Narating na nila ang dakong iyon na doo’y wala nang kalungkutan at pagbubuntong-hininga. Tiyak na hindi natin nanaising bumalik pa sila! Hindi natin sila dapat iyakan kundi ang ating mga sarili.” Inaangkin ng pananampalataya ang katotohanang ito at pinalalakas upang manindigang matatag gaya ng isang punong-kahoy na itinanim sa tabi ng mga batis ng tubig.

Para sa atin, ang kamatayan ng isang mahal sa buhay ay laging may kasamang kalungkutan. Ngunit hindi tayo nalulumbay na gaya ng iba na walang pag-asa (1 Tesalonica 4:13). Alam nating ang ating mahal sa buhay ay kasama ni Cristo, na lalong mabuti. Alam nating ang paghihiwalay ay sandali lamang. Pagkatapos ay muli tayong magkakasama sa mga burol ng lupain ni Emmanuel, at magkakakilanlan tayo sa mas mabuting kalagayan kaysa anumang nakilala natin dito sa ibaba. Inaasam natin ang pagbabalik ng Panginoon kung kailan ang mga patay kay Cristo ay unang mangabubuhay na maguli, at tayong mga nangabubuhay na nangatatira ay aagawing kasama nila sa mga alapaap upang salubungin ang Panginoon sa hangin, at sa ganito’y sasa Panginoon tayo magpakailanman (1 Tesalonica 4:16, 17). Ang pag-asang ito ang nagdudulot ng malaking pagkakaiba.

At sa gayon ang mga pang-aliw ng Diyos ay hindi maliit para sa atin (Job 15:11). Ang ating kalungkutan ay may halong kagalakan, at ang ating pakiramdam ng pagkawala ay higit pa sa natutumbasan ng pangako ng walang hanggang pagpapala.

Hunyo 24

“Pabayaan ninyong lumapit sa Akin ang maliliit na bata, at huwag ninyong sansalain; sapagka't sa mga ganito ang kaharian ng Diyos.” (Marcos 10:14)

Ang kamatayan ng mga bata ay laging lalong mabigat na pagsubok sa pananampalataya ng bayan ng Diyos, at mahalagang magkaroon ng ilang matibay na angklang hahawak sa atin sa ganoong panahon.

Ang pangkalahatang paniniwala ng mga Cristiano ay ligtas sa pamamagitan ng dugo ni Jesus ang mga batang namamatay bago sila umabot sa gulang ng pananagutan. Ang pangangatwiran ay ganito: ang bata mismo ay hindi kailanman nagkaroon ng kakayahang tanggapin o tanggihan ang Tagapagligtas, kaya ibinibilang sa kanya ng Diyos ang buong halaga ng gawain ni Cristo sa Krus. Siya ay ligtas sa pamamagitan ng kamatayan at muling pagkabuhay ng Panginoong Jesus, kahit hindi niya kailanman lubos na naunawaan ang nakapagliligtas na halaga ng gawaing iyon.

Tungkol naman sa gulang ng pananagutan, walang nakaaalam kundi ang Diyos kung kailan iyon. Malinaw na naiiba ito sa bawat kaso sapagkat ang isang bata ay maaaring mas maagang magkaisip kaysa sa iba.

Bagaman walang Kasulatang tiyak na nagsasabing ang mga batang namamatay bago ang gulang ng pananagutan ay

napupunta sa Langit, may dalawang linya ng Kasulatan na sumusuporta sa pananaw na ito. Ang una ay ang ating talata ngayong araw: “Pabayaang ninyong lumapit sa Akin ang maliliit na bata, at huwag ninyong sansalain; sapagka’t sa mga ganito ang kaharian ng Diyos” (Marcos 10:14). Tungkol sa mga bata, sinabi ni Jesus, “...sa mga ganito ang kaharian ng Diyos.” Hindi Niya sinabing kailangan muna nilang maging mga adulto upang makapasok sa kaharian ng Diyos, kundi sila mismo ang naglalarawan sa mga nasa kaharian ng Diyos. Ito ay napakatibay na katwiran para sa kaligtasan ng maliliit na bata.

Ang isa pang linya ng katibayan ay ganito. Nang magsalita si Jesus tungkol sa mga adulto, sinabi Niya, “Ang Anak ng tao ay naparito upang hanapin at iligtas ang nawala” (Lucas 19:10). Ngunit nang magsalita Siya tungkol sa mga bata, hindi Niya binanggit ang paghahanap. Sinabi lamang Niya, “Ang Anak ng tao ay naparito upang iligtas ang nawala” (Mateo 18:11). Ang ipinahihiwatig dito ay hindi pa lumalayo ang mga bata gaya ng mga adulto, at sa Kanyang soberanya ay tinitipon sila ng Tagapagligtas sa Kanyang kawan sa oras ng kanilang kamatayan. Bagaman hindi pa nila nalaman kailanman ang tungkol sa gawain ni Cristo, alam ito ng Diyos at ibinibilang Niya sa kanila ang buong nakapagliligtas na halaga ng gawaing iyon.

Hindi natin dapat kuwestiyunin ang pamamatnubay ng Diyos kapag kinukuha Niya ang mga bata mula sa atin. Gaya ng isinulat ni Jim Elliot, “Hindi ko dapat ituring na kakatwa kung kunin ng Diyos sa kabataan pa nila ang mga taong nais ko sanang manatili sa lupa hanggang sila’y tumanda. Pinupuno ng Diyos ng mga tao ang kawalang-hanggan, at hindi ko Siya dapat limitahan sa matatandang lalaki at babae.”

Hunyo 25

“Oh anak kong Absalom! anak ko, anak kong Absalom! nawa'y namatay ako sa halip mo, Oh Absalom, anak ko, anak ko!” (2 Samuel 18:33)

Ligtas man o hindi si Absalom, ang panaghoy ng kanyang ama ay sumasalamin sa pighati ng maraming mananampalataya na tumatangis sa kamatayan ng isang kamag-anak na hindi ligtas na marahil ay ipinanalangin nila sa loob ng maraming taon. May balsamo ba sa Galaad para sa ganitong pagkakataon? Ano ang ayon sa Kasulatang saloobin na dapat nating taglayin?

Una sa lahat, hindi tayo laging makatitiyak kung ang tao ay talagang namatay nang walang Cristo. Narinig na natin ang patotoo ng isang lalaking itinapon ng kabayo at nagtiwala kay Cristo: “Sa pagitan ng estribo at ng lupa, awa'y kanyang hinanap at awa'y kanyang natagpuan.” Ang isa pang lalaki ay nadulas mula sa tulay ng barko at naligtas bago pa siya bumagsak sa tubig. Kung ang alinman sa kanila ay namatay sa mga sakunang ito, walang makaaalam na siya ay namatay sa pananampalataya.

Naniniwala kami na posibleng maligtas ang isang tao habang siya ay walang malay sa coma. Sinasabi sa atin ng mga eksperto sa medisina na ang taong nasa coma ay kadalasang nakaririnig at nakauunawa sa sinasabi sa loob ng silid, kahit hindi siya makapagsalita. Kung nakaririnig siya at nakauunawa, bakit hindi niya matatanggap si Jesu-Cristo sa pamamagitan ng isang tiyak na gawa ng pananampalataya?

Ngunit ipalagay natin ang pinakamasama. Ipalagay natin na ang tao ay talagang namatay nang hindi ligtas. Ano kung gayon ang

dapat nating saloobin? Dapat tayong malinaw na pumanig sa Diyos laban sa ating sariling laman at dugo. Hindi kasalanan ng Diyos kung ang sinuman ay mamatay sa kanyang mga kasalanan. Sa napakalaking halaga ay naglaan ang Diyos ng daan upang maligtas ang mga tao mula sa kanilang mga kasalanan. Ang Kanyang kaligtasan ay libreng kaloob, lubos na hiwalay sa utang o karapatdapat. Kung tanggihan ng mga tao ang kaloob ng buhay na walang hanggan, ano pa ang magagawa ng Diyos? Tiyak na hindi Niya mapupuno ang Langit ng mga taong ayaw doon, sapagkat kung gayon ay hindi na iyon magiging Langit.

Kaya kung ang ilan sa ating mga mahal sa buhay ay pumasok sa kawalang-hanggan nang walang pag-asa, ang tanging magagawa natin ay makibahagi sa pighati at pagkadurog ng puso ng Anak ng Diyos, na, habang tinatangisan ang Jerusalem, ay nagsabi, “Ibig Ko sana ngunit kayo'y ayaw.”

Alam nating ang Hukom ng buong lupa ay gagawa ng matuwid (Genesis 18:25), kaya pinatutunayan nating matuwid Siya sa pagpaparusa sa mga napahamak gaya rin sa pagliligtas sa mga makasalanang nagsisisi.

Hunyo 26

“At sinabi Niya sa kanila, Magsiparito kayo ng bukod sa isang dakong ilang...sila'y nagsiyaon sa isang dakong ilang...nakita sila ng mga tao na nagsisialis, at sila'y nakilala ng marami, at sila'y nagsitakbong magkakasama doon na nagsilakad mula sa lahat ng mga bayan, at sila'y inunahan...si Jesus...ay nahabag.” (Marcos 6:31-34)

Madali tayong mainis sa mga pag-abala. Namumula ako sa hiya kapag naiisip ko kung gaano kadalas akong nainis sa mga di-inaasahang pangangailangan na humadlang sa akin sa pagtapos ng isang gawaing ako mismo ang nagtakda. Marahil ay sumusulat ako, at maluwag na dumadaloy ang mga salita. Pagkatapos ay tumunog ang telepono o may tao sa pintuan na nangangailangan ng payo. Isa itong di-kanais-nais na panghihimasok.

Ang Panginoong Jesus ay hindi kailanman nabagabag ng mga pag-abala. Tinanggap Niya ang lahat ng ito bilang bahagi ng plano ng Kanyang Ama para sa araw na iyon. Nagbigay ito ng napakalaking kahinahunan at katiwasayan sa Kanyang buhay.

Sa katunayan, ang dami ng pag-abala sa atin ay kadalasang sukatan ng ating pagiging kapaki-pakinabang. Isang manunulat sa Anglican Digest ang nagsabi, “Kapag naiinis ka sa mga pag-abala, sikaping alalahanin na ang mismong dalas ng mga ito ay maaaring nagpapakita ng kahalagahan ng iyong buhay. Ang mga taong puno lamang ng tulong at lakas ang pinapasan ng pangangailangan ng ibang tao. Ang mga pag-abalang ikinaiinis natin ay ang mga katibayan na tayo ay kailangang-kailangan. Ang pinakamalaking hatol na maaaring matamo ng sinuman—at ito ay panganib na dapat bantayan—ay ang maging labis na nakapag-iisa, napakawalang-silbi, kaya’t wala nang sinumang umaabala sa atin at tayo ay naiiwang nag-iisa nang hindi komportable.

Napapangiti tayong lahat nang may kaba kapag nababasa natin ang karanasan ng isang abalang maybahay. Isang araw na nagplano siya ng di-pangkaraniwang punong iskedyul, tumingala siya mula sa kanyang gawain at nakita ang kanyang asawang umuwi nang mas maaga kaysa karaniwan. “Ano'ng

ginagawa mo rito?” tanong niya nang may halos di-maitagong inis. “Dito ako nakatira,” sagot nito nang may nasasaktang ngiti. Isinulat niya pagkatapos, “Mula noon ay sinikap kong isantabi ang aking gawain kapag umuuwi ang aking asawa. Binibigyan ko siya ng mapagmahal na pagsalubong at ipinadarama ko sa kanya na siya talaga ang pinakamahalaga.”

Tuwing umaga ay dapat nating ipagkatiwala ang araw sa Panginoon, na hinihiling sa Kanyang ayusin ang bawat detalye. Kung gayon, kapag may umabala sa atin, iyon ay dahil ipinadala Niya ang taong iyon. Dapat nating alamin ang dahilan at paglingkuran ito. Maaaring iyon ang pinakamahalagang bagay na gagawin natin sa buong araw, kahit dumating ito nang nakabalatkayo bilang isang pag-abala.

Hunyo 27

“Gayon man ay maliligtas siya sa panganganak...” (1 Timoteo 2:15)

Mula sa ilan sa mga paghihigpit na inilalagay ni Pablo sa paglilingkod ng babae sa iglesia, maaaring magmukhang siya ay ibinaba sa pagiging walang halaga. Halimbawa, hindi siya pinahihintulutang magturo o mang-agaw ng kapamahalaan sa lalaki, kundi dapat siyang tumahimik (t. 12). Maaaring ipalagay ng ilan na siya ay inilagay sa mababang lugar sa pananampalatayang Cristiano.

Ngunit nililinaw ng talatang 15 ang anumang ganitong maling akala. “Maliligtas siya sa panganganak...” Malinaw na hindi ito tumutukoy sa kaligtasan ng kanyang kaluluwa, kundi sa pagliligtas sa kanyang lugar sa iglesia. Sa kanya ibinigay ang

napakahalagang pribilehiyo ng pagpapalaki ng mga anak na lalaki at babae para sa Diyos.

Sinabi ni William Ross Wallace, “Ang kamay na umuugoy sa duyan ang kamay na namamahala sa sanlibutan.” Sa likod ng halos bawat dakilang pinuno ay may isang dakilang ina.

Kaduda-duda kung nakapaglingkod kailanman si Susannah Wesley mula sa isang pulpito, ngunit ang kanyang paglilingkod sa tahanan ay umabot sa buong sanlibutan sa pamamagitan ng dalawa sa kanyang mga anak na lalaki, sina John at Charles.

Sa ating lipunan ay uso para sa maraming babae ang iwan ang tahanan upang hubugin ang mas kaakit-akit na karera sa daigdig ng negosyo o propesyon. Para sa kanila ang gawaing-bahay ay nakababagot at ang pagpapalaki ng pamilya ay gawaing maaaring iwasan.

Sa isang tanghalian ng mga babaing Cristiano, napunta ang usapan sa paksa ng mga karera. Ang bawat isa ay masiglang nagmamalaki tungkol sa kanyang posisyon at sa kanyang sahod. Walang duda na may diwa ng pakikipagpaligsahan! Sa wakas ay may isang bumaling sa isang maybahay na may tatlong matitipunong anak na lalaki at nagtanong, “At ano naman ang karera mo, Charlotte?” Mapagpakumbabang sumagot si Charlotte, “Nagpapalaki ako ng mga lalaki para sa Diyos.”

Sinabi ng anak na babae ni Faraon sa ina ni Moises, “Dalhin mo ang batang ito, at alagaan mo sa akin, at bibigyan kita ng iyong upa” (Exodo 2:9). Marahil isa sa pinakamalalaking sorpresa sa Hukuman ni Cristo ay ang malaking upang ibabayad ng Panginoon sa mga babaing nag-alay ng kanilang sarili sa

pagpapalaki ng mga batang lalaki at babae para sa Kanya at para sa kawalang-hanggan.

Oo, “maliligtas siya sa panganganak...” Ang lugar ng babae sa iglesia ay hindi sa pampublikong paglilingkod, ngunit marahil ang paglilingkod ng maka-Diyos na pagpapalaki ng mga anak ay lalong mahalaga sa paningin ng Diyos.

Hunyo 28

“Ang sumampalataya at mabautismuhan ay maliligtas; nguni't ang hindi sumampalataya ay parurusahan.”

(Marcos 16:16)

Kung ito lamang ang talata sa Biblia tungkol sa paksang ito, maaaring may katwiran tayong ipalagay na ang kaligtasan ay sa pamamagitan ng pananampalataya at bautismo. Ngunit kung mayroong 150 talata sa Bagong Tipan na naglalagay ng kaligtasan sa pananampalataya lamang, dapat nating ipalagay na ang 150 talatang iyon ay hindi maaaring salungatin ng isa o dalawang tulad nito.

Gayunman, bagaman ang bautismo ay hindi kailangan para sa kaligtasan, ito ay kailangan para sa pagsunod. Kalooban ng Diyos na ang lahat ng nagtiwala sa Kanyang Anak bilang Panginoon at Tagapaglitas ay hayagang makiisa sa Kanya sa tubig ng bautismo ng mananampalataya.

Hindi inaasahan ng Bagong Tipan ang ganoong kakatwang bagay na gaya ng isang mananampalatayang hindi nababautismuhan. Ipinapalagay nito na kapag ang isang tao ay naligtas, siya ay magpapabautismo. Sa aklat ng Mga Gawa, isinagawa ng mga alagad ang maaari nating tawaging “agarang bautismo.” Hindi na sila naghintay ng pormal na serbisyo sa

loob ng isang gusali ng iglesya, kundi nagbautismo agad batay sa pagpapahayag ng pananampalataya ng isang tao.

Ang pagkakasunod ng pananampalataya at bautismo ay napakalapit kaya't binabanggit ng Biblia ang mga ito sa iisang hininga— “Ang sumampalataya at mabautismuhan...”

Sa ating hangaring iwasan ang di-ayon sa Kasulatang aral ng pagbabagong-buhay sa pamamagitan ng bautismo, madalas nating hinahayaang umugoy ang pendulo nang labis sa kabilang direksyon. Ang mga tao ay madaling umalis na may maling ideya na hindi naman talaga mahalaga kung sila ay mabautismuhan. Ngunit mahalaga ito.

Naririnig natin ang ilang nagsasabi nang basta-basta, “Makapupunta ako sa Langit nang hindi nababautismuhan.” Lagi ko silang sinasagot, “Oo, totoo iyan. Makapupunta ka sa Langit nang hindi nababautismuhan, ngunit kung gayon, ikaw ay hindi bautismado sa buong kawalang-hanggan.” Walang pagkakataon para sa bautismo sa Langit. Isa ito sa mga gawang maaari nating sundin ang Panginoon ngayon o hindi na kailanman.

Ang lahat ng nagtiwala kay Jesu-Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas ay hindi dapat mag-aksaya ng panahon sa pagpapabautismo. Sa ganitong paraan ay hayagan silang nakikiisa sa Kanya sa Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay at hayagan nilang inilalaan ang kanilang sarili na lumakad na kasama Niya sa panibagong buhay.

Hunyo 29

“Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang dumirinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya

na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi mapapasok sa paghatol, kundi lumipat na sa buhay mula sa kamatayan.” (Juan 5:24)

Narito ang isang pagkaunawang bumago at nagpanibago sa maraming buhay.

Ang pag-uulit ng “katotohanan” o “tunay” sa simula ay nag-aalerto sa atin na umasa ng isang napakahalagang bagay. Hindi tayo mabibigo.

“Sinasiabi Ko sa inyo.” Ang “Ako” ay ang Panginoong Jesus; alam natin iyon mula sa talatang 19. Ang dapat din nating malaman ay kapag may sinabi Siya, iyon ay ganap at palaging totoo. Hindi Siya makapagsisinungaling. Hindi Siya makapandaraya. Hindi Siya madadaya. Walang anumang mas tiyak at mas maaasahan kaysa sa Kanyang sinasabi.

Kanino Siya nagsasalita? “Sinasiabi Ko sa inyo.” Ang Walang Hanggang Anak ng Diyos ay nagsasalita sa iyo at sa akin. Hindi pa tayo kailanman kinausap ng sinumang ganoon kadakila at hindi na kailanman mangyayari. Dapat tayong makinig!

“Ang dumirinig ng Aking salita.” Ang “Ang” ay nangangahulugang “sinuman.” Ito ay may parehong bisa ng “sinumang.” Ang marinig ang Kanyang salita ay hindi lamang marinig ito ng mga tainga, kundi ang makinig at sumampalataya, makinig at tumanggap, makinig at sumunod.

“...at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin.” Alam nating ang Diyos Ama ang nagsugo sa Kanya. Ngunit ang mahalagang tanong ay, “Bakit Niya Siya isinugo?” Dapat kong sampalatayanan na isinugo ng Ama ang Kanyang Anak upang mamatay bilang aking Kahalili, upang bayaran ang parusang

nararapat sa akin, upang ibuhos ang Kanyang dugo para sa kapatawaran ng aking mga kasalanan.

At ngayon ay dumarating ang tatlong-bahaging pangako. Una, “may buhay na walang hanggan.” Sa sandaling sumampalataya ang isang tao, taglay na niya ang buhay na walang hanggan. Ganoon lamang kasimple. Ikalawa, siya ay “hindi mapapasok sa paghatol.” Ibig sabihin, hindi siya kailanman itatapon sa Impiyerno dahil sa kanyang mga kasalanan, sapagkat binayaran na ni Cristo ang utang, at hindi hihingi ang Diyos ng bayad nang dalawang beses. Ikatlo, siya ay “lumipat na sa buhay mula sa kamatayan.” Lumilipat siya mula sa kalagayang patay siya sa espirituwal kung tungkol sa kanyang kaugnayan sa Diyos, at ipinanganak na muli sa isang bagong buhay na hindi kailanman magwawakas.

Kung tunay mong narinig ang Kanyang Salita at kung sumampalataya ka sa Ama na nagsugo sa Kanya, kung gayon ay tinitiyak sa iyo ng Panginoong Jesu-Cristo na ikaw ay ligtas.

Hindi kataka-takang ito ay tinatawag na “Mabuting Balita”.

Hunyo 30

“At nangyari, pagka itinataas ni Moises ang kanyang kamay, ay nananaig ang Israel: at pagka ibinababa niya ang kanyang kamay, ay nananaig ang Amalec.” (Exodo 17:11)

Ang Israel ay nakikipaglaban sa mga hukbo ng Amalec. Si Moises ay nasa taluktok ng burol, na tanaw ang larangan ng digmaan. Ang kalagayan ng kamay ni Moises ang nagpapasya kung tagumpay o pagkatalo. Ang nakataas na kamay ay nagpaurong sa Amalec. Ang nakababang kamay ay nagpaurong sa Israel.

Habang nakataas ang kamay ni Moises, inilalarawan niya ang Panginoong Jesus bilang ating Tagapamagitan, “para sa atin ay itinataas Niya ang Kanyang mga kamay sa pakikiramay at pag-ibig.” Sa pamamagitan ng Kanyang pamamagitan tayo ay ligtas nang lubos. Ngunit mula roon ay hindi na tumutugma ang larawan, sapagkat ang kamay ng ating Tagapamagitan ay hindi kailanman ibinababa. Walang pagod na nagiging dahilan upang kailanganin Niya ang tulong mula sa iba. Lagi Siyang nabubuhay upang mamagitan para sa atin.

May ikalawang paraan ng paglalapat natin sa pangyayaring ito, samakatuwid бага, sa ating mga sarili bilang mga mandirigma ng panalangin. Ang nakataas na kamay ay naglalarawan ng ating tapat na pamamagitan para sa mga mananampalatayang nakikibahagi sa espirituwal na labanan sa mga larangan ng misyon sa buong sanlibutan. Kapag pinabayaan natin ang paglilingkod ng panalangin, nananaig ang kaaway.

Isang misyonero at ang kanyang mga kasama sa paglalakbay ang kinailangang magpalipas ng gabi sa isang lugar na pinamumugaran ng mga tulisan. Ipinagkatiwala nila ang kanilang sarili sa pag-iingat ng Panginoon, pagkatapos ay natulog. Makalipas ang ilang buwan, nang dalhin sa isang ospital ng misyon ang isang pinuno ng mga tulisan, nakilala niya ang misyonero. “Balak sana naming nakawan kayo noong gabing iyon doon sa parang,” sabi niya, “ngunit natakot kami sa inyong dalawampu't pitong sundalo.”

Pagkatapos, nang ikuwento ito ng misyonero sa isang liham-balita sa kanyang iglesyang pinagmulan, sinabi ng isa sa mga kaanib, “Nagkaroon kami ng pulong-panalangin noong gabi ring iyon at dalawampu't pito kaming naroroon.”

*Kapag tayo'y minamasdan ng ating Diyos,
Na nagsusumamo sa dako ng panalanging lubos,
Saka bumabaling ang agos ng labanan,
Saka nag-aalab ang apoy ng pagwawagian,
Saka nananaig ang bandila ng katotohanan,
Kaaway ay umuuring, si Satanas ay nanginginig sa takot!
Saka ang nanghihinang panaghoy ng pangamba
Ay nagiging masigabong sigaw ng tagumpay!
Dalhin Mo kami, Panginoon, Oh dalhin Mo kami roon,
Kung saan matututunan ang nananaig na panalangin.*

Kung gayon ay makikita natin ang isa pang pagkaunawa sa pangyayaring ito. Sumumpa ang Panginoon na makikipagdigma Siya sa Amalec sa sali't salinlahi. Ang Amalec ay larawan ng laman. Ang Cristiano ay dapat makikipagdigma nang walang tigil laban sa laman. Ang panalangin ay isa sa kanyang pangunahing mga sandata. Ang katapatan ng kanyang buhay-panalangin ay kadalasang nagpapasya kung tagumpay o pagkatalo.

Hulyo

Hulyo 1

“...kung magkagayo'y makikilala ko nang lubos, gaya naman ng pagkakilala sa akin nang lubos.” (1 Corinto 13:12)

Pangkaraniwan at madaling maunawaan na tayong mga Cristiano ay magtanong kung makikilala ba natin ang ating mga mahal sa buhay sa Langit. Bagaman walang talata sa Kasulatan na tuwirang tumatalakay sa paksang ito, may ilang linya ng pangangatwiran na umaakay sa atin sa isang positibong konklusyon.

Una sa lahat, nakilala ng mga alagad si Jesus sa Kanyang muling nabuhay at niluwalhating katawan. Hindi nagbago ang Kanyang pisikal na anyo. Walang pagkakamali na Siya nga ang “Jesus ding ito.” Ipinahihiwatig nito na tayo man ay magkakaroon ng sarili nating natatanging mga katangian sa Langit, bagaman nasa niluwalhating anyo. Walang pahiwatig na magkakamukha tayong lahat. Kapag sinasabi sa 1 Juan 3:2 na tayo ay magiging katulad ng Panginoong Jesus, ang ibig sabihin ay katulad Niya sa moral, samakatuwid бага'y malaya magpakailanman sa kasalanan at sa mga bunga nito. Ngunit tiyak na hindi tayo magiging kamukha Niya hanggang sa mapagkamalan tayong Siya. Kailanman!

Ikalawa, walang dahilan upang maniwala na mas kaunti ang malalaman natin sa Langit kaysa sa nalalaman natin dito sa ibaba. Nakikilala natin ang isa't isa dito sa ibaba; bakit ituturing na kakatwa na makikilala natin ang isa't isa doon sa itaas? Kung

makikilala natin noon gaya ng pagkakilala sa atin ngayon, iyon na dapat ang magpasya sa usapin.

Inasahan ni Pablo na makikilala niya ang mga taga-Tesalonica sa Langit. Sinabi niya na sila ang magiging kanyang pag-asa, kagalakan at putong ng pagmamapuri (1 Tesalonica 2:19).

May mga pahiwatig sa Biblia na ang mga tao ay binigyan at bibigyan ng kakayahang makilala ang mga taong hindi pa nila kailanman nakita. Nakilala nina Pedro, Santiago at Juan sina Moises at Elias sa Bundok ng Pagbabagong-anyo (Mateo 17:4).

Nakilala ng taong mayaman sa Hades si Abraham (Lucas 16:24). Sinabi ni Jesus sa mga Judio na makikita nila sina Abraham, Isaac, Jacob at ang lahat ng mga propeta sa kaharian ng Diyos (Lucas 13:28). Sinasabihan tayong makipagkaibigan sa pamamagitan ng matalinong pangangasiwa ng ating salapi upang ang mga kaibigang ito ay tumanggap sa atin sa mga tahanang walang hanggan (na nagpapalagay na makikilala nila tayo bilang mga tumulong sa kanila) (Lucas 16:9).

Ngunit isang salita ng pag-iingat ang dapat idagdag! Bagaman tila malinaw na makikilala natin ang ating mga mahal sa buhay sa Langit, hindi natin sila makikilala sa parehong mga ugnayang umiral sa lupa. Halimbawa, ang ugnayan ng mag-asawa ay hindi na magkakabisa. Iyan ang tila malinaw na kahulugan ng mga salita ng Tagapagligtas sa Mateo 22:30, "...sa pagkabuhay na maguli ay hindi na sila nag-aasawa, ni pinapag-aasawa pa."

Hulyo 2

"Marta, Marta, ikaw ay nababalisa at nagugulo tungkol sa maraming bagay: Datapuwa't kinakailangan ang isang

bagay; sapagka't pinili ni Maria ang mabuting bahagi, na hindi aalisin sa kanya.” (Lucas 10:41, 42)

Tahimik na naupo si Maria sa paanan ni Jesus at nakinig sa Kanyang salita. Si Marta naman ay nataranta at nabalisa sa kanyang paglilingkod, at sumama ang loob dahil hindi tumulong si Maria. Hindi sinaway ng Panginoong Jesus si Marta dahil sa kanyang paglilingkod kundi dahil sa diwang taglay niya sa paggawa nito. May pahiwatig din na mali ang pagkakasunod-sunod ng mga priyoridad ni Marta; hindi niya dapat inilagay ang paglilingkod nang higit sa pagsamba.

Marami sa atin ang katulad ni Marta. Tayo ay mga taong mahilig magtagumpay sa gawain, na mas gugustuhin pang kumilos kaysa umupo. Ipinagmamalaki natin na tayo ay organisado, mahusay, at may kakayahang makatapos ng gawain. Abalang-abala tayo sa ating trabaho kaya ang ating pagbabasa ng Biblia sa umaga ay madalas na naaabala ng pag-alala sa animnapung bagay na kailangang gawin. Ang ating mga panalangin ay may posibilidad na maging magulo dahil ang ating isip ay naglalakbay mula Dan hanggang Beer-seba, pinaplano ang buong araw. Madali tayong magtampo kapag ang iba ay hindi dumampot ng tuwalya para tumulong. Pakiramdam natin, dapat ginagawa ng lahat ang ginagawa natin.

Mayroon namang mga katulad ni Maria. Sila ay mga taong mapagmahal. Ang kanilang buhay ay umaapaw sa pagmamahal sa iba. Sa kanila, mas mahalaga ang mga tao kaysa sa mga kaldero at kawali. May isang Persona lalo na na siyang Pinag-uukulan ng kanilang pagmamahal. Hindi sila tamad, bagaman

maaaring ganoon ang tingin nating mga Marta. Iba lamang talaga ang kanilang mga prioridad.

Tayo mismo ay mas nagpapahalaga sa isang taong magiliw at mapagmahal kaysa sa isang taong malamig bagaman may kakayahan at mahusay. Mas nabibihag ang ating puso ng isang batang bumubuhos sa atin ng yakap at halik kaysa sa isang batang masyadong abala sa kanyang mga laruan upang pansinin tayo.

May nagsabi nang mahusay na mas interesado ang Diyos sa ating pagsamba kaysa sa ating paglilingkod; ang makalangit na Kasintahang Lalaki ay nanliligaw ng isang kasintahang babae, hindi umuupa ng isang lingkod.

*Si Cristo'y hindi humihingi ng gawang sa ati'y lulunod
Na walang maiiwang oras upang maupo sa Kanyang
paanan;
Ang matiyagang paghihintay na puno ng pag-asam
Ay madalas Niyang ituring na paglilingkod na lubos.*

Pinili ni Maria ang mabuting bahaging iyon, na hindi aalisin sa kanya. Nawa'y gayon din ang gawin nating lahat!

Hulyo 3

“Huwag ninyong kalimutang magpatuloy sa inyong tahanan ng mga taga ibang bayan: sapagka't sa ganitong paraan ang ilan ay nakapagpatuloy sa mga anghel nang hindi nila nalalaman.” (Hebreo 13:2)

Ang pagiging mapagpatuloy ay hindi lamang isang banal na tungkulin (Huwag ninyong kalimutang magpatuloy ng mga

taga ibang bayan); taglay din nito ang pangako ng maluwalhating mga sorpresa (sapagka't sa ganitong paraan ang ilan ay nakapagpatuloy sa mga anghel nang hindi nila nalalaman).

Nagsimula iyon bilang isa na namang pangkaraniwang araw para kay Abraham. Biglang may tatlong lalaking lumitaw sa harap niya habang siya'y nakaupo sa pintuan ng kanyang tolda. Tumugon ang patriyarka sa karaniwang paraan ng mga taga-Gitnang Silangan—hinugasan niya ang kanilang mga paa, inihanda ang isang malamig na pahingahan para sa kanila sa ilalim ng isang punungkahoy, pumunta sa kawan upang kumuha ng isang guya, ipinakiusap kay Sara na magluto ng tinapay, at saka sila hinainan ng isang masaganang pagkain.

Sino nga ba ang mga lalaking ito? Dalawa sa kanila ay mga anghel; ang ikatlo ay ang anghel ng Panginoon. Naniniwala kami na ang anghel ng Panginoon ay ang Panginoong Jesus na nagpakita bilang isang Tao (tingnan ang Genesis 18:13 kung saan ang anghel ay tinawag na “ang Panginoon”).

Kaya hindi lamang mga anghel ang pinatuloy ni Abraham, pinatuloy niya ang Panginoon Mismo sa isa sa Kanyang maraming pagpapakita bago Siya nagkatawang-tao. At maaaring makamtan din natin ang ganoong pribilehiyo, gaano man ito kagulat-gulat!

Kay daming pamilyang Cristiano ang makapagpapatotoo sa pagpapalang tinanggap nila sa pagpapatuloy ng mga makadiyos na lalaki at babae sa kanilang mga tahanan. Nagkaroon ng mga impresyon para sa Diyos sa mga bata na sumama sa kanila sa buong buhay nila. Muling nagningas ang sigasig para sa Panginoon, naaliw ang mga pusong nagdadalamhati, nalutas ang mga suliranin. Kay laki ng utang natin sa mga “anghel” na

ito na ang kanila mismong presensya ay isang pagpapala sa tahanan!

Ngunit walang kapantay na pribilehiyo rin natin na magkaroon ng Panginoong Jesus bilang panauhin. Tuwing tinatanggap natin ang isa sa Kanyang bayan sa Kanyang Pangalan, iyon ay katulad na rin ng pagtanggap natin sa Kanya (Mateo 10:40). Kung tunay nating pinaniniwalaan ito, gugugol tayo at magpapagugol sa kahanga-hangang ministryo ng pagpapatuloy na gaya ng hindi pa kailanman. Tayo ay “magpapatuloy sa isa't isa nang walang bulungan” (1 Pedro 4:9). Pakikitunguhan natin ang bawat panauhin na gaya ng pakikitungo natin kay Cristo Mismo. At ang ating mga tahanan ay magiging katulad ng tahanan nina Maria at Marta sa Betania —kung saan gustong-gusto ni Jesus na naroroon.

Hulyo 4

“Hindi mo ba kami bubuhayin uli: upang ang iyong bayan ay magalak sa iyo?” (Awit 85:6)

Ang kalagayan ng pagtalikod ay madalas na katulad ng kanser; hindi natin alam na mayroon tayo nito. Maaari tayong lumamig sa espirituwal nang napakaunti-unti kaya hindi natin namamalayan kung gaano na tayo naging makalaman. Kung minsan, kailangan pa ng isang trahedya, isang krisis o ng tinig ng isang propeta ng Diyos upang gisingin tayo sa ating matinding pangangailangan. Saka lamang natin maaangkin ang pangako ng Diyos, “Ako'y magbubuhos ng tubig sa kanya na nauuhaw, at ng mga baha sa tuyong lupa” (Isaias 44:3).

Kailangan ko ng muling pagbuhay kapag nawala na ang aking masiglang pananabik sa Salita ng Diyos, kapag ang aking

buhay-panalangin ay nauwi na sa isang matamlay na nakagawian (o tuluyan nang nawala), kapag iniwan ko na ang aking unang pag-ibig. Kailangan ko ng sariwang haplos mula sa Diyos kapag mas interesado ako sa mga programa sa TV kaysa sa pagtitipon ng lokal na kapulungan, kapag nasa oras ako sa trabaho ngunit huli sa mga pagtitipon, kapag regular ako sa aking hanapbuhay ngunit paminsan-minsan lamang sa kapulungan. Kailangan kong buhaying muli kapag handa akong gawin para sa dolyar ang ayaw kong gawin para sa Tagapagligtas, kapag mas malaki ang ginagastos ko sa pagpapalabayaw sa sarili kaysa sa gawain ng Panginoon.

Kailangan natin ng muling pagbuhay kapag nagkikimkim tayo ng sama ng loob, hinanakit, mapapait na damdamin. Kapag tayo'y nagkasala ng tsismis at paninirang-puri. Kapag ayaw nating ipagtapat ang mga kamaliang nagawa natin o patawarin ang iba kapag ipinagtapat nila sa atin ang kanilang mga pagkukulang. Kailangan natin ng muling pagbuhay kapag nag-aaway tayo na parang mga pusa sa bahay, at pagkatapos ay humaharap sa kapulungan na para bang puro tamis at liwanag ang lahat. Kailangan nating buhaying muli kapag tayo'y naging katulad na ng sanlibutan sa ating pananalita, sa ating paglakad, sa ating buong pamumuhay. Kay laki ng ating pangangailangan kapag tayo'y nagkasala ng mga kasalanan ng Sodoma—kapalaluan, kasaganaan ng tinapay at maginhawang kasaganaan (Ezekiel 16:49)!

Sa sandaling mapagtanto natin ang ating panlalamig at pagkatuyo, maaari nating angkinin ang pangako ng 2 Cronica 7:14, “Kung ang aking bayan, na tinatawag sa aking pangalan, ay magpapakumbaba, at mananalangin, at hahanapin ang aking mukha, at tatalikod sa kanilang masasamang lakad; ay diringgin

ko nga mula sa langit, at patatawarin ko ang kanilang kasalanan, at pagagalingin ko ang kanilang lupain.”

Ang pagtatapat ang daan patungo sa muling pagbuhay!

O Espiritu Santo, muling pagbuhay ay sa Iyo nagmumula; Magpadala Ka ng muling pagbuhay—sa akin Mo simulan ang gawa.

Ipinahahayag ng Iyong Salita na pangangailangan nami'y Iyong pupunan.

Kaya ngayon, O Panginoon, pagpapala'y buong-pakumbaba kong hinihingi.

J. Edwin Orr

Hulyo 5

“Huwag ninyong patayin ang Espiritu; Huwag ninyong hamakin ang mga panghuhula.” (1 Tesalonica 5:19, 20)

Karaniwan nating iniuugnay ang pagpatay sa apoy. Pinapatay natin ang apoy kapag binubuhusan natin ito ng tubig. Sa paggawa nito, maaaring tuluyan natin itong mapatay o lubhang mabawasan ang lawak at bisa nito.

Ginagamit ang apoy sa Kasulatan bilang isang larawan ng Espiritu Santo. Siya ay maalab, nagniningas, masigla. Kapag ang mga tao ay nasa ilalim ng pamamahala ng Espiritu, sila ay nagliliwanag, masigasig at umaapaw. Pinapatay natin ang Espiritu kapag pinipigilan natin ang pagpapakita ng Espiritu sa mga pagtitipon ng bayan ng Diyos.

Sinasabi ni Pablo, “Huwag ninyong patayin ang Espiritu; Huwag ninyong hamakin ang mga panghuhula.” Ang paraan ng pag-

uugnay niya ng pagpatay sa Espiritu sa paghamak sa mga panghuhula ay umaakay sa atin na maniwala na ang pagpatay ay pangunahing may kinalaman sa mga pagtitipon ng lokal na iglesya.

Pinapatay natin ang Espiritu kapag pinapahiya natin ang isang tao sa kanyang patotoo para kay Cristo, maging sa panalangin, pagsamba o ministeryo ng Salita. Ang nakabubuong pagpuna ay isang bagay, ngunit kapag pinupulaan natin ang isang tao dahil sa mga salita o sa maliliit at walang-kuwentang detalye, maaari natin siyang mapanghina ng loob o matisod sa kanyang pampublikong ministeryo.

Pinapatay din natin ang Espiritu kapag ang ating mga pagtitipon ay labis na nakaayos kaya para na rin Siyang nakagapos sa isang straitjacket. Kung ang mga kaayusan ay ginagawa sa mapanalanging pagdepende sa Espiritu Santo, walang sinumang makatututol. Ngunit ang mga kaayusang ginagawa batay sa katalinuhan ng tao ay nagiging dahilan upang ang Espiritu Santo ay maiwan bilang isang Manonood sa halip na bilang Namumuno.

Nagbigay ang Diyos ng maraming kaloob sa Iglesya. Gumagamit Siya ng iba't ibang kaloob sa iba't ibang panahon. Marahil ang isang kapatid na lalaki ay may salita ng pangangaral para sa kapulungan. Kung ang lahat ng pampublikong ministeryo ay nakasentro sa ibang tao, wala nang kalayaan ang Espiritu na ilabas ang kinakailangang mensahe sa angkop na panahon. Ito ay isa pang paraan ng pagpatay sa Espiritu.

Sa wakas, pinapatay natin ang Espiritu kapag tinatanggihan natin ang Kanyang mga pag-udyok sa ating sariling buhay. Marahil malakas ang pagkilos sa atin upang magministeryo

tungkol sa isang paksa ngunit nagpipigil tayo dahil sa takot sa tao. Nadarama nating tayo'y inuudyukang manguna sa pampublikong panalangin ngunit nananatili tayong nakaupo dahil sa pagkamahiyain. Naiisip natin ang isang himno na lubhang angkop ngunit kulang tayo ng lakas ng loob upang ibigay ito.

Ang kabuuang resulta ay napapatay ang apoy ng Espiritu, nawawalan ng kusang-sigla at kapangyarihan ang ating mga pagtitipon, at naghihirap ang lokal na katawan.

Hulyo 6

“At huwag ninyong pighatiin ang Espiritu Santo ng Diyos, na sa kanya kayo'y tinatakan hanggang sa araw ng pagtubos.” (Efeso 4:30)

Kung paanong maaari nating patayin ang Espiritu sa mga pagtitipon ng iglesya, gayon din maaari natin Siyang pighatiin sa ating pansariling buhay.

May isang uri ng lambing sa salitang “pighatiin”. Ang maaari lamang nating pighatiin ay ang taong nagmamahal sa atin. Hindi tayo pinipighati ng mga pasaway na bata sa kapitbahayan, ngunit pinipighati tayo ng sarili nating mga suwail na anak.

Tayo ay may natatanging kalagayan ng pagiging malapit at mahal sa Espiritu Santo. Mahal Niya tayo. Tinatakan Niya tayo hanggang sa araw ng pagtubos. Maaari natin Siyang pighatiin.

Ngunit ano ang nagpapapighati sa Kanya? Anumang anyo ng kasalanan ay nagdudulot ng kalungkutan sa Kanyang puso. Hindi nagkataon lamang na tinawag Siya rito ni Pablo na

Espiritu Santo. Anumang hindi banal ay nagpapayuko sa Kanya sa pighati.

Ang pangaral na “huwag ninyong pighatiin” ay nasa gitna ng isang serye ng mga kasalanang ibinababala sa atin. Ang listahan ay hindi nilalayong maging kumpleto kundi isang mungkahi lamang.

Ang pagsisinungaling ay nagpapapighati sa Espiritu (t. 25)—mapuputing kasinungalingan, maiitim na kasinungalingan, maliliit na kasinungalingan, mga pagmamalabis, kalahating katotohanan at binaluktot na katotohanan. Ang Diyos ay hindi makapagsisinungaling at hindi Niya maibibigay ang pribilehiyong iyon sa Kanyang bayan.

Ang galit na umaapaw tungo sa kasalanan ay nagpapapighati sa Espiritu (t. 26). Ang tanging panahon na ang galit ay makatwiran ay kapag ito ay para sa layunin ng Diyos. Ang lahat ng iba pang galit ay nagbibigay sa diyablo ng isang tuntungan (t. 27).

Ang pagnanakaw ay nakapipighati sa Espiritu Santo (t. 28), maging mula sa pitaka ni nanay o mula sa oras, kasangkapan o gamit sa opisina ng ating amo.

Ang masamang pananalita ay nagpapapighati sa Espiritu Santo (t. 29). Saklaw nito ang lahat mula sa mga marumi at mahalay na biro hanggang sa walang-kabuluhang daldalan. Ang ating pakikipag-usap ay dapat nakapagpapatibay, angkop at puspos ng biyaya.

Ang kapaitan, poot, galit, kaingayan, paninirang-puri at masamang hangarin ang kumukumpleto sa listahan sa kabanata 4.

Isa sa mga paboritong ministeryo ng Espiritu Santo ang ituong ating isip sa Panginoong Jesu-Cristo. Ngunit kapag tayo'y nagkasala, kailangan Niyang tumalikod sa ministeryong ito upang ibalik tayo sa tamang pakikisama sa Panginoon.

Ngunit kahit noon, hindi Siya kailanman napapalayo dahil sa pighati. Hindi Niya tayo kailanman iniwan. Tayo ay tinatakan Niya hanggang sa araw ng pagtubos. Gayunman, hindi ito dapat gamiting dahilan para sa kapabayaang kundi dapat maging isa sa pinakadakilang motibo para sa kabanalan.

Hulyo 7

“Sapagka't napatutunayan ko na ang mga pagtitiis sa panahong ito ay hindi karapat-dapat ihambing sa kaluwalhatiang mahahayag sa atin.” (Roma 8:18)

Kung titingnan nang hiwalay, ang mga pagtitiis sa panahong ito ay maaaring nakapanghihilakbot. Naiisip ko ang kakila-kilabot na mga pagdurusa ng mga Cristianong martir. Naiisip ko ang tiniis ng ilan sa bayan ng Diyos sa mga concentration camp. Ano ang masasabi natin tungkol sa kakila-kilabot na mga pagdurusang kaugnay ng digmaan? Ang malupit na pagkaputol ng mga bahagi ng katawan at pagkaparalisa dahil sa mga aksidente? Ang di-maipaliwanag na sakit ng mga katawang pinahihirapan ng kanser o ng iba pang mga karamdaman?

At gayunman, hindi lamang pisikal na pagdurusa ang buong kuwento. Tila kung minsan ay mas madaling tiisin ang sakit ng katawan kaysa sa pagpapahirap sa isip. Hindi ba iyon ang ibig sabihin ni Solomon nang isulat niya, “Aalalayan ng diwa ng tao ang kanyang sakit; nguni't ang bagbag na diwa ay sinong makapagdadala?” (Kawikaan 18:14)? Nariyan ang pagdurusang

dulot ng pagtataksil sa ugnayan ng mag-asawa, o ng kamatayan ng isang mahal sa buhay, o ng pagkabigo sa isang gumuhong pangarap. Nariyan ang dalamhati ng pagiging pinabayaan, ng pagiging ipinagkanulo ng isang matalik na kaibigan. Madalas tayong mamangha sa kakayahan ng katawan ng tao na tiisin ang mga dagok, ang mga paghihirap, ang dumudurog na mga dalamhati ng buhay.

Kung titingnan nang hiwalay, ang mga pagdurusang ito ay nakapanlulumo. Ngunit kapag inilagay sa tabi ng darating na kaluwalhatian, ang mga ito ay parang mga tusok lamang ng karayom. Sinasabi ni Pablo na ang mga ito ay “hindi karapat-dapat ihambing sa kaluwalhatian ng mahahayag sa atin.” Kung napakabigat ng mga pagdurusang ito, gaano pa kaya kadakila ang kaluwalhatian!

Sa isa pang talata, ang Apostol Pablo ay nagpapakasaya sa isang kaaya-ayang pagbulwak ng espirituwal na paglalarawan nang sabihin niya na “ang aming magaang kapighatian, na kung isang sandali lamang, ay gumagawa sa amin ng lalo't lalong bigat ng kaluwalhatian ng walang hanggan” (2 Corinto 4:17). Kapag tinimbang sa timbangan, ang mga kapighatian ay sinilangan ng balahibo samantalang ang kaluwalhatian ay walang hanggang bigat. Kapag sinukat sa kalendaryo, ang mga pagdurusang ito ay panandalian samantalang ang kaluwalhatian ay walang hanggan.

Kapag nakita na natin ang Tagapagligtas sa dulo ng paglalakbay, ang mga pagtitiis sa panahong ito ay maglalahotungo sa kawalang-halaga.

*Lahat ay sulit pagdating ng araw na makita si Jesus.
Mga pagsubok ng buhay ay liliit kapag nakita si Cristo.*

Isang sulyap sa Kanyang mahal na mukha, lahat ng lungkot
ay buburahin,
Kaya't buong-tapang na takbuhin ang takbuhin hanggang
makita si Cristo.

Esther K. Rusthoi

Hulyo 8

*“...ginawa nila akong tagapag-ingat ng mga ubasan;
nguni't ang aking sariling ubasan ay hindi ko iningatan.”
(Awit ni Solomon 1:6b)*

Ipinadala ng mga kapatid na lalaki ng dalagang Sulamita ang dalaga upang magtrabaho sa ubasan. Naging abalang-abala siya sa pag-aalaga ng mga puno ng ubas kaya napabayaang niya ang kanyang sariling ubasan, samakatuwid baga'y ang kanyang pansariling anyo. Ang kanyang balat ay naging maitim at tuyo, at walang alinlangang magulo ang kanyang buhok.

Laging may panganib na mapabayaang natin ang ating sariling ubasan sa pagiging labis na abala sa ubasan ng iba. Halimbawa, nariyan ang panganib na maging lubhang abala sa pag-eebanghelyo sa sanlibutan kaya nawawala naman ang sariling pamilya. Kung bibigyan tayo ng Diyos ng mga anak, ang mga anak na iyon ang ating pangunahing larangan ng misyon. Kapag tayo'y tumayo sa harapan ng Panginoon, isa sa pinakadakilang kagalakan ang makapagsabing, “Narito, ako at ang mga anak na sa akin ay ibinigay ng Diyos” (Hebreo 2:13). Lahat ng papuri mula sa mga nagpapapasalamat na tagapakinig ay hindi makatutumbas sa pagkawala ng sarili nating mga anak na lalaki at babae.

Tila nga mula sa Kasulatan na ang pananagutan ay nagsisimula sa tahanan. Matapos palayasin ni Jesus ang mga demonyo mula kay Lehiyon, inutusan Niya siya, “Umuwi ka sa iyong bahay sa iyong mga kaibigan, at ibalita mo sa kanila kung gaano kadakilang mga bagay ang ginawa ng Panginoon sa iyo, at kung paanong ikaw ay kanyang kinahabagan” (Marcos 5:19). Madalas na tila ang pinakamahirap na lugar na pag-ebanghelyuhan ay ang sarili nating bakuran, ngunit doon tayo dapat magsimula.

Muli, nang isugo ng Panginoon ang Kanyang mga alagad, sinabi Niya, “...sa Jerusalem, at sa buong Judea at Samaria, at hanggang sa kahulihulihang hangganan ng lupa” (Mga Gawa 1:8). Magsimula sa “Jerusalem” (ang iyong sariling tahanan)!

Determinado si Andres na huwag pabayaang ang kanyang sariling ubasan. Mababasa natin tungkol sa kanya, “Kanyang nasumpungan muna ang kanyang sariling kapatid na si Simon, at sinabi sa kanya, Nasumpungan namin ang Mesias (na kung liliwanagin ay ang Cristo)” (Juan 1:41).

Walang alinlangang may mga pagkakataon na ang isang mananampalataya ay tapat sa pagsisikap na ihatid ang kanyang mga mahal sa buhay sa Panginoong Jesus, at gayunman ay nagpupumilit sila sa kanilang di-pananampalataya. Hindi natin magagarantiya ang walang hanggang kaligtasan ng ating mga kamag-anak at kaibigan. Ngunit ang dapat nating bantayan ay ang posibilidad na maging lubhang abala sa paglilingkod sa iba hanggang sa mapabayaang natin ang sarili nating pamilya. Sa ganitong mga kaso, ang ating sariling ubasan ang dapat mauna.

Hulyo 9

“Sapagka’t, Ang sinumang tumawag sa pangalan ng

Walang sinumang tunay na makatatawag sa Pangalan ng Panginoon nang hindi naliligtas. Ang ganitong pagtawag ng desperadong kataimtiman ay hindi kailanman nawawalan ng tugon. Kapag naubos na natin ang sarili nating mga mapagkukunan, kapag tinalikuran na natin ang lahat ng pag-asang mailigtas ang ating sarili, kapag wala na tayong ibang matatakbuhan kundi pataas, kung sa oras na iyon ay magpadala tayo ng panawagan ng saklolo sa Panginoon, diringgin Niya at tutugunin.

Isang batang Sikh na nagngangalang Sadhu Sundar Singh ang nagpasya na kung hindi siya makasusumpong ng kapayapaan, siya ay magpapakamatay. Nanalangin siya, “O Diyos, kung may Diyos, ihayag Mo ang Iyong Sarili sa akin ngayong gabi.” Kung hindi siya makatanggap ng sagot sa loob ng pitong oras, ilalagay niya ang kanyang ulo sa riles ng tren habang humahagibis ang susunod na tren patungong Lahore.

Sa madaling-araw, nagkaroon siya ng pangitain kay Jesus na pumapasok sa kanyang silid at nagsasabi sa wikang Hindustani, “Nananalangin ka upang malaman ang tamang daan. Bakit hindi mo ito tahakin? Ako ang daan.”

Nagmamadali siyang pumasok sa silid ng kanyang ama at nagsabi, “Ako ay isang Cristiano. Wala na akong ibang mapaglilingkuran kundi si Jesus. Hanggang sa araw ng aking kamatayan, ang buhay ko ay sa Kanya.”

Hindi pa ako nakakilala ng sinumang tumawag sa Pangalan ng Panginoon nang buong-pusong kataimtiman nang hindi siya dininig. Siyempre, may mga nananalangin sa Panginoon kapag sila'y nasa gipit na kalagayan, na nangangakong mamumuhay

para sa Kanya kung ililigtas Niya sila, at pagkatapos ay mabilis na nakalilimot kapag naalis na ang panggigipit. Ngunit alam ng Diyos ang kanilang puso; alam Niya na sila ay mga oportunistang nagtatago lamang sa trinsera na hindi kailanman gumawa ng tunay na pagtatalaga ng puso sa Kanya.

Ang katotohanan ay nananatili na laging ihahayag ng Diyos ang Kanyang Sarili sa taong desperadong naghahanap sa Kanya. Sa mga bansang hindi madaling makakuha ng Biblia, maaari Niya itong gawin sa pamamagitan ng isang pangitain. Sa ibang lugar, maaari Niya itong gawin sa pamamagitan ng isang bahagi ng Kasulatan, sa pamamagitan ng personal na pagpapatotoo, sa pamamagitan ng babasahing Cristiano o sa pamamagitan ng kahima-himalang pagsasama-sama ng mga pangyayari. Kaya sa tunay na diwa, totoo na “ang naghahanap sa Diyos ay nakasumpong na sa Kanya.” Ganoon katiyak!

Hulyo 10

“Kung nalalaman ninyo ang mga bagay na ito, mapapalad kayo kung inyong mga gawin.” (Juan 13:17)

Ang mga nagtuturo at nangangaral ng pananampalatayang Cristiano ay dapat magsagawa ng kanilang ipinangangaral. Dapat silang magharap sa sanlibutan ng isang buháy na halimbawa ng katotohanan. Kalooban ng Diyos na ang Salita ay magkatawang-tao sa buhay ng Kanyang bayan.

Mas napahahanga ang sanlibutan sa gawa kaysa sa salita. Hindi ba si Edgar Guest ang sumulat, “Mas nais kong makakita ng isang sermon kaysa makarinig ng isa sa anumang araw”? At nariyan ang kilalang patutsada, “Ang kung ano ka ay nagsasalita nang napakalakas, kaya hindi ko marinig ang sinasabi mo!”

Sinabi tungkol sa isang mangangaral na kapag siya ay nasa pulpito, nais ng mga tao na huwag na siyang umalis doon kailanman; ngunit kapag siya ay wala na sa pulpito, nais ng mga tao na huwag na siyang muling umakyat doon kailanman.

Sinabi ni H. A. Ironside, “Walang nakapagsasara ng mga labi nang gaya ng buhay.” Sa katulad na diwa, isinulat ni Henry Drummond, “Ang tao mismo ang mensahe.” Idinagdag ni Carlyle ang kanyang patotoo: “Ang banal na pamumuhay ang pinakamahusay na argumentong nagpapatotoo para sa Diyos sa isang panahon ng mga katotohanan...May bigat ang mga salita kapag may taong nasa likod ng mga ito.” Sinabi ni E. Stanley Jones, “Kailangang magkatawang-tao muna ang Salita sa atin bago ito maging kapangyarihan sa pamamagitan natin.” “Kung ipinangangaral ko ang tamang bagay ngunit hindi ko ito isinasabuhay, nagsasabi ako ng di-totoo tungkol sa Diyos,” sabi ni Oswald Chambers.

Siyempre, alam natin na ang Panginoong Jesu-Cristo lamang ang tanging Isa na ganap na nagsasabuhay ng Kanyang itinuturo. Wala talagang anumang salungatan sa pagitan ng Kanyang mensahe at ng Kanyang buhay. Nang tanungin Siya ng mga Judio, “Sino ka ba?” sumagot Siya, “Kung ano nga ang sinasabi Ko na sa inyo mula pa sa simula” (Juan 8:25 NIV). Ang Kanyang pag-uugali ay tumutugma sa Kanyang mga inaangkin. Ang atin ay dapat ding tumugma nang higit at higit pa.

May dalawang magkapatid na lalaki na kapwa doktor, ang isa ay mangangaral at ang isa ay M.D. Isang araw, isang nababagabag na babae ang dumating upang makipagkita sa mangangaral, ngunit hindi siya tiyak kung alin sa dalawang doktor ang nakatira roon. Nang buksan ng mangangaral ang pinto, nagtanong ang babae, “Kayo po ba ang doktor na

nangangaral o ang doktor na nagsasagawa?” Ang tanong na iyon ay muling nagpatimo sa kanya ng pangangailangang maging isang buháy na halimbawa ng kanyang itinuturo.

Hulyo 11

“Hindi sa ako'y nakaabot na, o ako'y sakdal na.” (Filipos 3:12)

Sa pag-aaral kahapon, nakita natin na ang ating pag-uugali ay dapat tumugma sa ating paniniwala. Ngunit upang mapanatiling timbang ang paksa, kailangan nating magdagdag ng dalawang pahabol.

Una, kailangan nating aminin na hindi natin kailanman lubos at ganap na maisasabuhay ang katotohanan ng Diyos habang tayo ay nasa sanlibutang ito. Matapos nating gawin ang ating makakaya, kailangan pa rin nating sabihin na tayo ay mga lingkod na walang pakinabang. Ngunit hindi natin dapat gamitin ang katotohanang ito upang idahilan ang kabiguan o kahit ang pagiging katamtaman lamang: ang ating obligasyon ay patuloy na sikaping paliitin ang agwat sa pagitan ng ating mga labi at ng ating buhay.

Ang ikalawang konsiderasyon ay ito. Ang mensahe ay laging mas dakila kaysa sa sugo, sinuman siya. Sinabi ni Andrew Murray, “Tayong mga lingkod ng Panginoon ay sa malao't madali ay nangangaral ng mga salitang hindi natin mismo kayang tuparin.” Tatlumpu't limang taon matapos niyang isulat ang aklat na *Abide in Christ*, isinulat niya, “Nais kong maunawaan ninyo na ang isang ministro o manunulat na Cristiano ay madalas na maaaring maakay na magsabi nang higit pa sa kanyang naranasan. Noon ay hindi ko pa naranasan (nang isulat niya ang *Abide in Christ*) ang lahat ng isinulat ko.

Hindi ko masasabing naranasan ko na ang lahat ng iyon hanggang ngayon.”

Ang katotohanan ng Diyos ay walang kapantay at napakadakila. Ito ay lubhang makalangit kaya, gaya ng isinulat ni Guy King, ito ay “nagdudulot sa isa ng takot na baka sa anumang paraan ay masira niya ito sa paghipo rito.” Ngunit kailangan bang manatili itong hindi naipahahayag magpakailanman dahil lamang hindi natin naaabot ang pinakamatataas nitong rurok? Sa kabaligtaran, ipahahayag natin ito, kahit na sa paggawa nito ay hinahatulan natin ang ating sarili. Hanggang saanman tayo nabibigong maranasan ito, gagawin natin itong mithiin ng ating puso.

Muli naming binibigyang-diin na ang mga konsiderasyong ito ay hindi kailanman dapat gamitin upang idahilan ang pag-uugaling hindi karapat-dapat sa Tagapagligtas. Ngunit dapat nitong pigilan tayo sa di-makatwirang paghatol sa isang tunay na lingkod ng Diyos dahil lamang ang kanyang mensahe ay kung minsan ay lumulukso sa mga taas na hindi pa niya mismo naaabot. At hindi rin ito dapat maging dahilan upang ipagkait natin ang buong payo ng Diyos, kahit na hindi pa natin ito lubos na naranasan. Alam ng Diyos ang ating puso. Alam Niya kung tayo ay mga mapagpaimbabaw sa gawa o maalab na mga nagmimithi.

Hulyo 12

“Ang pagbabaka ay hindi inyo, kundi sa Diyos.” (2 Cronica 20:15)

Kung ang isang tao ay kawal ng Krus, maaasahan niyang sa malao't madali ay sasalakayin siya. Habang lalo siyang buong-

tapang na nagpapahayag ng katotohanan ng Diyos at lalo niyang wastong isinasabuhay ang katotohanan sa kanyang sariling buhay, lalo siyang magiging tudlaan ng pagsalakay. Sinabi ng isang matandang Puritan, “Ang tumatayo nang malapit sa kanyang Kapitan ay tiyak na pupuntiryahin ng mga mamamana.”

Paparatangan siya ng mga kamaliang hindi niya ginawa. Lalapain siya ng tsismis, paninirang-puri at pagsisiraan sa likuran. Itatakwil siya at kukutyain. Ang ganitong pagtrato ay manggagaling sa sanlibutan at, nakalulungkot, maaaring kung minsan ay manggaling sa mga kapwa Cristiano.

Sa mga ganitong panahon, mahalagang alalahanin na ang pagbabaka ay hindi atin, kundi sa Diyos. At dapat nating angkinin ang pangako ng Exodo 14:14: “Ipakikipaglaban kayo ng Panginoon, at kayo’y tatahimik.” Ang ibig sabihin nito ay hindi natin kailangang ipagtanggol ang ating sarili o lumaban. Ipagtatanggol tayo ng Panginoon sa tamang panahon.

Isinulat ni F. B. Meyer, “Kay laki ng nawawala dahil sa isang salita! Pumanatag ka; tumahimik ka; kung sampalin ka nila sa isang pisngi, iharap mo rin ang kabila. Huwag kailanman gumanti ng salita. Huwag mong alalahanin ang iyong reputasyon o pagkatao—nasa kanyang mga kamay ang mga iyon, at sinisira mo ang mga iyon sa pagsisikap mong panatilihin ang mga iyon.”

Namumukod-tangi si Jose bilang halimbawa ng isang hindi nagsikap na ipagtanggol ang kanyang sarili nang siya’y paratangan nang di-totoo. Ipinagkatiwala niya ang kanyang usapin sa Diyos, at nilinis ng Diyos ang kanyang pangalan at itinaas siya sa dakilang karangalan.

Isang matandang lingkod ni Cristo ang nagpatotoo na maraming beses siyang ginawan ng mali sa paglipas ng mga taon. Ngunit nanalangin siya sa mga salita ni Augustine, “Panginoon, ilitas Mo ako mula sa pagnanasang laging ipagtanggol ang aking sarili.” Sinabi niya na hindi kailanman nabigo ang Panginoon na ipagtanggol siya at ilantad ang mga nagpapatang sa kanya.

Ang Panginoong Jesus, siyempre, ang pinakadakilang Halimbawa. “...nang siya’y magbata, ay hindi nagbanta; kundi ipinagkatiwala ang kanyang sarili sa kanya na humahatol nang matuwid” (1 Pedro 2:23).

Ito, kung gayon, ang mensahe para sa araw na ito. Hindi natin kailangang ipagtanggol ang ating sarili kapag tayo ay pinaratangan nang di-totoo. Ang pagbabaka ay sa Panginoon. Ipakikipaglaban Niya tayo. Dapat tayong tumahimik.

Hulyo 13

“Mga minamahal, huwag ninyong paniwalaan ang bawat espiritu, kundi subukin ninyo ang mga espiritu kung sila’y sa Diyos; sapagka’t maraming bulaang propeta ang nagsilitaw sa sanlibutan.” (1 Juan 4:1 NASB)

Nabubuhay tayo sa isang panahon na ang mga kulto ay dumarami nang kamangha-manghang bilis. Ang totoo, walang mga bagong kulto; ang mga ito ay mga bersyon lamang ng mga erehetikong grupong lumitaw noong mga araw ng Bagong Tipan. Ang kanilang pagkakaiba-iba ang bago, hindi ang kanilang mga pangunahing aral.

Kapag sinasabi ni Juan na dapat nating subukin ang mga espiritu, ang ibig niyang sabihin ay dapat nating subukin ang

lahat ng tagapagturo sa pamamagitan ng Salita ng Diyos upang matukoy natin ang mga huwad. May tatlong pangunahing larangan kung saan inilalantad ng mga kulto ang kanilang sarili bilang mga huwad. Walang kulto ang makapapasa sa lahat ng tatlong pagsubok na ito.

Karamihan sa mga kulto ay may nakamamatay na depekto sa kanilang aral tungkol sa Biblia. Hindi nila ito tinatanggap bilang walang-kamaliang Salita ng Diyos, ang huling pahayag ng Diyos sa tao. Nagbibigay sila ng kapantay na awtoridad sa mga isinulat ng sarili nilang mga pinuno. Nag-aangkin sila ng mga bagong pahayag mula sa Panginoon at ipinagmamalaki ang “bagong katotohanan.” Naglalathala sila ng sarili nilang salin ng Kasulatan na pumipili at sumisira sa katotohanan. Tinatanggap nila ang tinig ng tradisyon bilang kapantay ng Biblia. Pinanghahawakan nila ang Salita ng Diyos nang may daya.

Karamihan sa mga kulto ay erehetiko sa kanilang mga aral tungkol sa ating Panginoon. Ikinakaila nila na Siya ay Diyos, ang Ikalawang Persona ng Banal na Trinidad. Maaaring aminin nila na Siya ang Anak ng Diyos, ngunit ang ibig nilang sabihin dito ay isang bagay na mas mababa kaysa sa pagkakapantay sa Diyos Ama. Madalas nilang ikinakaila na si Jesus ang Cristo, at itinuturo na ang Cristo ay isang banal na impluwensyang dumating sa taong si Jesus. Madalas nilang ikinakaila ang tunay at walang-kasalanang pagkatao ng Tagapagligtas.

Ang ikatlong larangan kung saan nahahatulan ang mga kulto ay ang kanilang itinuturo tungkol sa daan ng kaligtasan. Ikinakaila nila na ang kaligtasan ay sa pamamagitan ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesus lamang. Bawat isa sa kanila ay nagtuturo ng ibang ebanghelyo,

samakatuwid baga'y kaligtasan sa pamamagitan ng mabubuting gawa o mabuting pagkatao.

Kapag ang mga nagpapalaganap ng mga kultong ito ay dumating sa ating pintuan, ano ang dapat nating maging tugon? Hindi tayo iniwan ni Juan sa pag-aalinlangan: “Huwag mo siyang papasukin sa iyong bahay; ni huwag mo man lamang siyang batiin. Sapagka't ang bumabati sa ganoong tao ay nakikibahagi sa kasamaang ginagawa niya.” (2 Juan 10, 11 Phillips).

Hulyo 14

“(Kami) ay nagtakuwil ng mga bagay na nalilihim dahil sa kahihiyan, na hindi nagsisilakad sa katusuhan, ni hindi rin naman ginagamit na may daya ang salita ng Diyos; kundi sa pamamagitan ng paghahayag ng katotohanan ay ipinagtatagubilin namin ang aming sarili sa budhi ng bawat tao sa paningin ng Diyos.” (2 Corinto 4:2)

Sa nakaraang pahina, napansin natin ang tatlong larangan kung saan inilalantad ng mga kulto ang kanilang sarili bilang hindi tapat sa pananampalatayang Cristiano na minsanang ibinigay nang minsan magpakailanman sa mga banal. May iba pang mga katangian ng mga kulto na hindi lamang dapat nating malaman kundi dapat din nating maingat na iwasan sa sarili nating mga Cristianong kapulungan.

Halimbawa, ang kanilang mga pinuno ay nagtatayo ng tinatawag nating kulto ng personalidad, na itinatanghal ang kanilang sarili na para bang mga mesiyas at mga taong kahanga-hanga. Ang mga taong may karisma ay madalas na nagsasagawa ng malupit at diktadoryang pamamahala sa mga

karaniwang kaanib, na humihingi ng pagpapasakop at nagbabanta ng matinding parusa sa hindi pagsunod.

Madalas nilang inaangkin na sila lamang ang may hawak ng katotohanan, gumagawa ng mapagmataas na pag-aangkin sa ilang natatanging aral, at pinupuna ang lahat ng ibang grupong hindi sumasang-ayon. Inaangkin ng ilan na pinagsasama nila ang pinakamahusay sa ibang mga doktrina kaya sila ang huling salita. Ipinahihiwatig nila na walang sinumang lubos na magiging maligaya hangga't hindi siya naisasanib sa kanilang mga hiwaga.

Sinisikap nilang ihiwalay ang kanilang mga kaanib mula sa lahat ng ibang tagapagturo, mula sa lahat ng ibang nagpapahayag na sila ay mga mananampalataya at mula sa mga aklat na isinulat ng iba maliban sa sarili nilang mga pinuno.

Madalas silang nag-uutos ng isang legalistikong pamumuhay na nagiging isang sistema ng pagkaalipin. Itinutumbas nila ang kabanalan sa ilang mga ritwal at pagdiriwang na kayang gawin ng tao sa sarili niyang lakas sa halip na sa pamamagitan ng banal na buhay.

Pinagsasamantalahan nila ang mga tao sa pananalapi sa pamamagitan ng isang sistema ng tusong sikolohikal na pagmamanipula. Ang mga pinuno ay namumuhay sa karangyaan at luho, samantalang marami sa mga tao ang halos nasasadlak sa karalitaan.

Marami sa mga kulto ay mga magnanakaw ng tupa, na sumasalakay sa ibang mga relihiyosong institusyon sa halip na sikaping abutin ang mga hindi nagsisimba.

Labis nilang binibigyang-diin ang isang doktrina o ilang doktrina, at lubusang pinababayaan ang mahahalagang

larangan ng banal na pahayag.

Itinuturing nilang mga kaaway ang mga nagtuturo ng katotohanan. Kaya tinanong ni Pablo ang mga legalistikong taga-Galacia, “Ako бага'y naging kaaway ninyo, dahil sa sinasabi ko sa inyo ang katotohanan?” (Galacia 4:16).

Nakalulungkot na alinman sa mga saloobin o gawaing ito ay makapasok kailanman sa matitinong Cristianong kapulungan, ngunit habang tayo ay nasa katawan, tayong lahat ay kailangang masigasig na magbantay laban sa mga ito.

Hulyo 15

“Datapuwa't magsiyaon kayo at pag-aralan ninyo kung ano ang kahulugan nito, Habag ang ibig ko, at hindi hain.”
(Mateo 9:13)

Mas interesado ang Diyos sa kung paano natin pinakikitunguhan ang ibang tao kaysa sa kung ilang relihiyosong seremonya ang ating dinaraan. Mas gusto Niya ang habag kaysa sa hain. Inilalagay Niya ang praktikal na moralidad nang higit sa ritwal. Maaaring tila kakatwang mabasa na hindi nagnanais ang Diyos ng hain, sapagkat Siya mismo ang nagtatag ng sistema ng paghahain sa simula pa lamang. Ngunit walang salungatan. Bagaman totoo na inutusan Niya ang mga tao na magdala ng mga hain at mga handog, hindi Niya kailanman nilayon na ang mga ito ay humalili sa katarungan at kabaitan. “Ang paggawa ng katuwiran at kahatulan ay lalong kalugud-lugod sa Panginoon kaysa hain” (Kawikaan 21:3)

Malakas na nagpahayag ang mga propeta ng Lumang Tipan laban sa mga taong nagsasagawa ng lahat ng wastong ritwal,

gayunma'y nandaraya at umaapi sa kanilang kapwa. Sinabi sa kanila ni Isaias na sawang-sawa na ang Diyos sa kanilang mga handog na susunugin at mga relihiyosong pista hangga't inaapi nila ang mga ulila at mga balo (Isaias 1:10-17). Sinabi niya sa kanila na ang pag-aayuno na nais ng Diyos ay ang pakikitungo nang makatarungan sa kanilang mga manggagawa, ang pagpapakain sa nagugutom at ang pagdaramit sa mahirap (Isaias 58:6,7). Malibang tama ang kanilang pamumuhay, para na rin silang naghandog ng ulo ng aso o dugo ng baboy (Isaias 66:3).

Sinabihan ni Amos ang mga tao na itigil ang kanilang mga relihiyosong pagdiriwang sapagkat patuloy na kapopootan ng Diyos ang mga ritwal na ito hanggang sa ang katarungan at habag ay umagos na parang isang malakas na agos (Amos 5:21-24). At nagbabala si Mikas na ang higit na nais ng Diyos kaysa sa ritwal ay ang katotohanan sa buhay—ang katotohanan ng pagiging patas, katarungan, habag at kababaang-loob (Mikas 6:6-8).

Noong panahon ng ating Panginoon, tinamo ng mga Fariseo ang Kanyang paghamak sa pagkukunwaring relihiyoso sa pamamagitan ng mahahaba at pampublikong panalangin habang pinalalayas ang mga balo sa kanilang mga tahanan (Mateo 23:14). Maingat silang nagbibigay sa Diyos ng ikasampung bahagi ng yerbabuena sa kanilang halamanan, ngunit hindi ito kailanman makahahalili sa katarungan at pananampalataya (Mateo 23:23). Walang saysay na dalhin natin ang ating handog sa Panginoon kung ang ating kapatid ay may makatwirang hinaing laban sa atin (Mateo 5:24); ang kaloob ay katanggap-tanggap lamang matapos maituwid ang mali. Ang regular na pagsisimba ay hindi kailanman magsisilbing

pantakip sa mga di-tapat na gawain sa negosyo sa loob ng linggo. Walang saysay na bigyan si nanay ng isang kahon ng tsokolate sa Araw ng mga Ina kung pinakikitunguhan natin siya nang may pagkamuhi sa buong taon. O ng isang kamiseta si tatay sa Araw ng mga Ama kung hindi natin siya pinakikitaan ng pagmamahal at paggalang sa natitirang panahon.

Hindi nalilinlang ang Diyos ng mga panlabas na anyo o ritwal. Nakikita Niya ang puso at ang ating araw-araw na pag-uugali.

Hulyo 16

“Tulong, Panginoon; sapagkat ang taong maka-Diyos ay nawawala na; sapagkat ang mga tapat ay nangawawala sa gitna ng mga anak ng tao.” (Awit 12:1)

Ang mga taong tapat ay isang uri na nanganganib nang maubos; mabilis silang naglalaho sa sangkatauhan. Kung si David ay nagdalamhati na sa kanilang pagkawala noong kanyang panahon, madalas nating maitanong kung ano kaya ang mararamdaman niya kung nabubuhay siya ngayon.

Kapag sinasabi nating tapat ang isang tao, ang ibig nating sabihin ay mapagkakatiwalaan siya, maaasahan, masasandalan. Kapag nangako siya, tinutupad niya. Kapag may pananagutan siya, ginagampanan niya. Kapag may marangal siyang katapatan sa isang tao o bagay, matibay siyang naninindigan dito.

Ang taong hindi tapat ay nakikipagtipan, pagkatapos ay hindi sumisipot o kaya'y huli nang walang maidadahilan. Pumapayag siyang magturo sa isang klase ng Sunday School, pero hindi naman naghahanda ng kapalit kapag hindi siya makadalo. Hindi mo siya kailanman maaasahan. Walang kabuluhan ang

kanyang salita. Hindi nakapagtataka na sinabi ni Solomon, “Ang pagtitiwala sa taong hindi tapat sa panahon ng kagipitan ay gaya ng sirang ngipin, at ng paang nalinsad” (Kawikaan 25:19).

Naghahanap ang Diyos ng mga lalaki at babaeng tapat. Nais Niya ng mga katiwalang tapat sa pag-iingat sa Kanyang mga kapakanan (1 Corinto 4:2). Nais Niya ng mga gurong tapat sa pagpapasa ng mga dakilang katotohanan ng pananampalatayang Cristiano (2 Timoteo 2:2). Nais Niya ng mga mananampalatayang tapat sa Panginoong Jesus, na nakikibahagi sa pagtatakwil sa Kanya at nagpapasan ng krus. Nais Niya ng mga taong walang-kompromisong tapat sa Kanyang kinasihan, walang-mali at di-nagkakamaling Salita. Nais Niya ng mga Cristianong tapat sa lokal na kapulungan, sa halip na palipat-lipat sa iba't ibang iglesya na parang mga relihiyosong lagalag. Nais ng Diyos ng mga banal na tapat sa kapwa mananampalataya at tapat din sa mga hindi pa ligtas.

Gaya sa lahat ng iba pang kabutihan, ang Panginoong Jesus ang ating maluwalhating halimbawa. Siya ang tapat at totooang Saksi (Apocalipsis 3:14), isang maawain at tapat na Dakilang Saserdote sa mga bagay na nauukol sa Diyos (Hebreo 2:17), tapat at matuwid upang patawarin tayo sa ating mga kasalanan at linisin tayo sa lahat ng kalikuan (1 Juan 1:9). Totoo ang Kanyang mga salita, hindi nabibigo ang Kanyang mga pangako at lubos na maaasahan ang Kanyang mga daan.

Bagaman maaaring hindi gaanong pinahahalagahan ng mga tao ang katapatan, pinahahalagahan ito ng Diyos. Pinuri ng Panginoong Jesus ang katapatan ng Kanyang mga alagad sa mga salitang ito: “Kayo ang mga nanatiling kasama Ko sa Aking mga pagsubok. At kayo'y pinagkakalooban Ko ng isang kaharian, gaya ng pagkakaloob sa Akin ng Aking Ama” (Lucas

22:28, 29). At ang pinakamataas na gantimpala sa katapatan ay ang marinig ang Kanyang papuri, “Magaling, mabuti at tapat na alipin:... pumasok ka sa kagalakan ng iyong Panginoon” (Mateo 25:21).

Hulyo 17

“At pagpapalain Ko ang mga magpapala sa iyo, at susumpain Ko ang susumpa sa iyo.” (Genesis 12:3)

Nang unang tawagin ng Diyos si Abraham upang maging pinuno ng Kanyang piniling bayan sa lupa, nangako Siyang pagpapalain ang mga kaibigan ng bansang iyon at susumpain ang mga kaaway nito. Sa mga siglong lumipas mula noon, dumanas ang mga Judio ng hindi masukat na poot at diskriminasyon, ngunit kailanman ay hindi inalis ng Diyos ang Kanyang sumpa sa anti-Semitismo.

Binalak ni Haman na lipulin ang mga Judio sa Persia. Nilinlang niya ang hari upang lagdaan ang isang kautusang hindi na mababago. Sa loob ng ilang panahon, tila umaayon sa kanya ang lahat. Ngunit pagkatapos ay nagkaroon ng mga sagabal. Ang punong-sabwatan ay sumuray-suray mula sa pagkabigo tungo sa kabiguan hanggang sa wakas ay ibinitin siya sa bitayang ginawa niya para kay Mordecai na Judio.

Dahil hindi natuto sa kasaysayan, itinakda kay Adolph Hitler na ulitin ito. Pinasimulan niya ang isang malupit na programa upang lipulin ang mga Judio sa pamamagitan ng kanyang mga concentration camp, mga gas chamber, mga hurno, at maramihang pamamaril. Tila walang makapipigil sa kanya. Ngunit pagkatapos ay bumaling ang agos, at namatay siya nang kahiya-hiya kasama ang kanyang kalaguyo sa isang bunker sa Berlin.

Aabot ang anti-Semitismo sa pinakakakila-kilabot nitong rurok sa panahon ng Malaking Kapighatian. Ibibigay ang mga Judio upang pahirapan at patayin; kapopootan sila ng lahat ng bansang Gentil. Napakarami ang papatayin. Ngunit mapuputol ang malawakang pagpatay sa personal na pagdating ng Panginoong Jesu-Cristo. Lilipulin ang mga umusig sa Kanyang bayan; ang mga nakipagkaibigan sa mga kapatid na Judio ni Cristo ay papasok sa Kaharian.

Walang tunay na mananampalataya ang dapat magpahintulot na marumihan ang kanyang kaluluwa kahit ng bahagyang anti-Semitismo. Ang kanyang Panginoon, ang kanyang Tagapagligtas, ang kanyang pinakamabuti at pinakatapat na Kaibigan ay isang Judio noon at hanggang ngayon. Ginamit ng Diyos ang mga Judio upang ibigay at ingatan ang mga Kasulatan. Bagaman pansamantalang isinantabi ng Diyos ang bansa dahil sa pagtanggì nito sa Mesiyas, iniibig pa rin Niya ang Israel alang-alang sa mga Ama. Walang sinumang napopoot sa mga Judio ang makaaasang pagpapalain ng Diyos ang kanyang buhay at paglilingkod.

“Ipanalangin ninyo ang kapayapaan ng Jerusalem: sasagana ang mga umiibig sa iyo” (Awit 122:6). Sasagana rin ang mga umiibig sa mga Judio.

Hulyo 18

“Kaya’t si Mical na anak ni Saul ay hindi nagkaanak hanggang sa araw ng kanyang kamatayan.” (2 Samuel 6:23)

Labis ang galak ni David nang dalhin niya ang kaban sa Jerusalem at nang ilagay ito sa toldang espesyal niyang inihanda para rito. Palibhasa’y nadama niyang isa ito sa

kanyang pinakamalalaking tagumpay at isa sa pinakamaluwalhating sandali ng kanyang buhay, sumayaw ang hari sa harap ng Panginoon nang buong lakas. Kinutya siya ng kanyang asawang si Mical dahil sa inakala nitong kahiya-hiyang asal. Bilang tuwirang bunga ng kanyang mapamintas na saloobin, hindi siya nagkaanak hanggang sa araw ng kanyang kamatayan.

Natututuhan natin dito na ang mapamintas na espiritu ay nagbubunga ng pagkabaog. Siyempre, kapag sinasabi natin ito, hindi natin tinutukoy ang nakabubuong pagpuna. Kung totoo ang pagpuna, dapat natin itong tanggapin nang maluwag at makinabang dito. Kakaunti sa buhay ang mga kaibigang sapat ang pag-ibig sa atin upang magbigay ng nakatutulong na pagpuna.

Ngunit ang mapanirang pagpuna ay maaaring makapinsala nang matindi. Maaari nitong sirain ang gawain ng Diyos sa buhay ng isang tao, at maaari nitong burahin sa loob ng ilang minuto ang pag-unlad ng maraming taon.

Sa pangyayaring may kinalaman kay David, ang kaban ay kumakatawan kay Cristo, at ang kaban na binigyan ng lugar sa Jerusalem ay tumutukoy kay Cristo na nakaluklok sa puso ng tao. Kapag nangyari iyon, hindi mapigilan ng mananampalatayang puspos ng Espiritu na ipahayag ang kanyang masiglang galak at sigasig. Madalas itong pumupukaw sa poot ng mga hindi mananampalataya, at kung minsan sa pangungutya ng ibang Cristiano. Ngunit ang mapamintas na espiritong iyon ay tiyak na humahantong sa pagkabaog.

Maaari itong humantong sa pagkabaog hindi lamang sa buhay ng isang tao kundi pati sa isang lokal na kapulungan. Halimbawa, isipin ang isang kapulungan kung saan ang mga

kabataan ay laging binubuhusan ng walang-tigil na pamimintas. Pinupuna sila sa paraan ng kanilang pananamit, sa ayos ng kanilang buhok, sa kanilang mga panalangin sa publiko, sa kanilang musika. Sa halip na matiyagang sanayin sila, inaasahan ng mga namumuno na agad-agad silang maging ganap na hinog. Hindi magtatagal, unti-unting lilipat ang mga kabataan sa mas magiliw na mga kapulungan, at maiiwang namamatay sa puno ang kapulungan.

Magsilbi nawang babala sa atin ang halimbawa ni Mical na ang pagiging mapanghusga ay hindi lamang nakasasakit sa mga biktima nito kundi naghihiganti rin sa gumagawa nito. Ang paghihiganting iyon ay espirituwal na pagkabaog.

Hulyo 19

“...kung ano Siya, ay gayon din naman tayo sa sanlibutang ito.” (1 Juan 4:17b)

Narito ang isa sa mga katotohanan ng Bagong Tipan na nakagugulat sa atin dahil sa labis nitong kapangahasan. Hindi natin mangangahas bigkasin ang mga salitang ito kung hindi natin nakikita ang mga ito sa Bibliya. Ngunit maluwalhating totoo ang mga ito, at maaari tayong magalak at magsaya sa mga ito.

Sa anong paraan tayo katulad ni Cristo sa sanlibutang ito? Halos awtomatikong unang naiisip natin ang mga paraan kung saan hindi tayo katulad Niya. Wala sa atin ang Kanyang mga katangian bilang Diyos, gaya ng pagiging makapangyarihan sa lahat, nakaaalam ng lahat at nasa lahat ng dako. Puno tayo ng kasalanan at kabiguan, samantalang Siya ay lubos na sakdal.

Hindi tayo umiibig gaya ng Kanyang pag-ibig, o nagpapatawad gaya ng Kanyang pagpapatawad.

Paano, kung gayon, tayo naging katulad Niya? Ipinaliliwanag ito ng talata. “Dito’y naging sakdal ang pag-ibig sa atin upang tayo’y magkaroon ng lakas ng loob sa araw ng paghuhukom, na kung paano Siya, gayon din tayo sa sanlibutang ito” (Darby).

Gumawa nang gayon ang pag-ibig ng Diyos sa ating buhay kaya hindi tayo masisindak kapag tumayo tayo sa harap ng Hukuman ni Cristo. Ang dahilan ng ating pagtitiwala ay mayroon tayong pagkakatulad sa Tagapagligtas—nasa likuran na natin ang paghuhukom. Katulad tayo Niya kung paghuhukom ang pag-uusapan. Pinasan Niya ang paghuhukom sa ating mga kasalanan sa Krus ng Kalbaryo at nilutas nang minsan magpakailanman ang usapin ng kasalanan. Dahil tinanggap Niya ang parusa sa ating mga kasalanan, hindi na natin ito kailanman tatanggapin. Buong tiwala nating maaawit, “Kamatayan at paghuhukom ay nasa likuran ko na,/ biyaya at kaluwalhatian ang nasa unahan,/ lahat ng alon ay gumulong kay Jesus,/ doon nila ginugol ang buo nilang lakas.” Kung paanong nakaraan na magpakailanman ang paghuhukom para sa Kanya, gayon din itong nakaraan na para sa atin, at masasabi natin, “Walang kahatulan,/ walang Impiyerno para sa akin,/ ang pahirap at ang apoy,/ ay hindi kailanman makikita ng aking mga mata./ Para sa akin ay walang hatol,/ para sa akin ang kamatayan ay walang tibo:/ sapagkat ang Panginoong umiibig sa akin/ ay iingatan ako sa ilalim ng Kanyang pakpak.”

Katulad tayo Niya hindi lamang kung paghuhukom ang pag-uusapan kundi pati sa pagkatanggap sa harap ng Diyos.

Tumatayo tayo sa harap ng Diyos na may gayunding lingap na tinatamasa ng Panginoong Jesus, sapagkat tayo ay nasa Kanya.

“Malapit, napakalapit sa Diyos / hindi na ako maaaring mapalapit pa,/ sapagkat sa Persona ng Kanyang Anak,/ ako'y kasinlapit Niya.”

At sa wakas, katulad tayo ni Cristo sapagkat iniibig tayo ng Diyos Ama, gaya ng pag-ibig Niya kay Cristo. Sa Kanyang panalangin bilang Dakilang Saserdote, sinabi ng Panginoong Jesus, “...sila'y Iyong... inibig, gaya ng pag-ibig Mo sa Akin” (Juan 17:23b). Kaya hindi pagmamalabis na sabihin natin, “Mahal, napakamahal sa Diyos,/ hindi na ako maaaring maging mas mahal pa./ Ang pag-ibig na iniibig Niya sa Kanyang Anak,/ ganyan ang pag-ibig Niya sa akin.”

Kaya pinagpalang totoo na kung ano si Cristo, gayon din tayo sa sanlibutang ito.

Hulyo 20

“Ang taong may mga kaibigan ay dapat magpakita ng pakikipagkaibigan.” (Kawikaan 18:24)

Bagaman iba ang pagkakasalin ng lahat ng makabagong bersiyon sa talatang ito, iniingatan ng King James Version ang mahalagang katotohanan na ang pagkakaibigan ay dapat linangin. Yumayabong ito sa pag-aasikaso ngunit namamatay sa pagpapabaya.

Sinabi ng isang editorial sa Decision Magazine, “Ang pagkakaibigan ay hindi basta nangyayari; kailangan itong linangin—sa madaling salita, kailangan natin itong pagsikapan. Hindi ito itinatayo sa pagtanggap lamang, itinatayo ito sa pagbibigay. Hindi lamang ito para sa masasayang panahon, para rin ito sa mahihirap na panahon. Hindi natin itinatago ang ating mga pangangailangan sa isang tunay na kaibigan. Hindi

rin natin pinanghahawakan ang isang kaibigan para lamang makuha ang kanyang tulong.”

Ang isang mabuting kaibigan ay dapat ingatan. Naninindigan siya sa tabi mo kapag pinararatangan ka nang hindi totoo. Pinupuri ka niya sa anumang karapat-dapat purihin, at tapat siyang nagtuturo ng mga bahaging kailangang pagbutihin. Patuloy siyang nakikipag-ugnayan sa paglipas ng mga taon, nakikibahagi sa iyong mga kagalakan at kalungkutan.

Mahalaga iyan—ang patuloy na pakikipag-ugnayan. Magagawa ito sa pamamagitan ng mga liham, mga kard, mga tawag sa telepono, mga pagdalaw. Ngunit ang pagkakaibigan ay daang may dalawang direksiyon. Kung palagi kong hindi sinasagot ang mga liham, para ko na ring sinasabi na sa palagay ko'y hindi na sulit ituloy ang pagkakaibigan. Masyado akong abala. O ayaw kong maabala. O ayaw ko ng pagsusulat ng liham. Kakaunting pagkakaibigan ang makatatagal sa patuloy na pagpapabaya.

Ang ating pagtanggong makipag-ugnayan ay kadalasang isang anyo ng pagkamakasariili. Iniisip natin ang ating sarili, ang oras, pagod at gastos na kasangkot. Ang tunay na pagkakaibigan ay nag-iisip ng iba—kung paano natin sila mapalalakas ang loob, maaaliw, mapasasaya o matutulungan; kung paano natin sila mapaglilingkuran ng espirituwal na pagkain.

Gaano kalaki ang utang natin sa mga kaibigang lumapit sa atin dala ang salitang bigay ng Espiritu nang pinakakailangan natin ito! May panahon sa aking buhay na lubha akong nanlulumo dahil sa isang malalim na pagkabigo sa paglilingkod Cristiano. Isang kaibigang babae na hindi maaaring nakaalam ng aking panghihina ng loob ang sumulat ng isang masiglang liham kung saan sinipi niya ang Isaias 49:4, “Nang magkagayo'y sinabi

ko, Ako'y nagpagal nang walang kabuluhan, ginugol ko ang aking lakas sa wala, at walang kabuluhan: gayunma'y tunay na ang aking katarungan ay nasa Panginoon, at ang aking gawa ay nasa aking Diyos." Iyon mismo ang salitang kailangan ko upang ako'y maibangon at muling mapagawa.

Isinulat ni Charles Kingsley, "Malilimot ba natin ang isang kaibigan,/ malilimot ba natin ang isang mukha,/ na nagpasaya sa atin hanggang sa wakas,/ na nagpatibay sa atin sa ating takbuhin?/ Sa mga kaluluwang maka-Diyos, gaano kalalim ang ating utang!/ Hindi natin lilimutin, kahit pa magagawa natin."

Karamihan sa atin ay may iilan lamang na malalapit na kaibigan sa buhay. Dahil ganoon, dapat nating gawin ang lahat ng ating makakaya upang panatilihin matibay at malusog ang mga pagkakaibigang iyon.

Hulyo 21

"Ilagak ninyo sa Kanya ang lahat ng inyong kabalisanhan; sapagkat Siya'y nagmamalasakit sa inyo." (1 Pedro 5:7)

Posibleng mabuhay nang napakahabang panahon bilang mananampalataya nang hindi kailanman natututong ilagak ang ating kabalisanhan sa Panginoon. Maaari nating isaulo ang talata at ipangaral pa ito sa iba, ngunit hindi naman talaga ito isinasagawa sa sarili nating buhay. Alam natin sa teolohiya na nagmamalasakit sa atin ang Diyos, na may pakialam Siya sa ating mga gawain, at na lubos Niyang kayang asikasuhin ang pinakamabibigat na alalahaning maiisip natin. Gayunman, ipinipilit pa rin nating magpabiling-biling sa ating higaan sa gabi, nababagabag, nag-aalala at iniisip ang pinakamasama.

Hindi naman kailangang ganoon. May kaibigan ako na humaharap sa mas maraming problema at sakit ng ulo kaysa sa naranasan ng karamihan sa atin. Kung siya mismo ang magpapasan ng mga iyon, magiging wasak na wasak siya sa espirituwal. Ano ang ginagawa niya? Dinadala niya ang mga iyon sa Panginoon at iniwan doon, tumatayo mula sa pagkakaluhod, humihiga sa kama, umaawit ng ilang taludtod ng isang himno, at ilang saglit lamang ay tulog na siya.

Minsan ay sinabi ni Bill Bright kay LeRoy Eims, “LeRoy, malaking aliw ang natagpuan ko sa 1 Pedro 5:7. Napagpasyahan ko sa aking sariling buhay na alinman sa ako ang magpapasan ng aking mga pasanin o si Jesus. Hindi namin kapwa mapapasan ang mga iyon, at nagpasya akong ilagak ang mga iyon sa Kanya.”

Nagpasya si Eims na subukan ito. Isinulat niya, “Pumunta ako sa aking silid at nagsimulang manalangin. Sa abot ng aking makakaya, ginawa ko ang sinabi ni Bill. Sa loob ng ilang buwan ay may pasan akong mabigat na buhol sa aking sikhura. Talagang naramdaman kong umaalis iyon. Naranasan ko ang pagliligtas ng Diyos. Hindi, hindi nawala ang problema, at hanggang ngayon ay naroon pa rin. Ngunit wala na ang pasanin. Hindi na ako nagpupuyat nang walang tulog o umiiyak hanggang makatulog. Tapat kong masasabi na kaya kong harapin ang mga pasanin nang may masayang espiritu at pusong nagpapasalamat.”

Karamihan sa atin ay makauunawa sa sumulat nito: “Kalooban ng Diyos na ilagak ko/ ang aking kabalisan sa Kanya araw-araw./ Hinihiling din Niya na huwag kong itapon/ ang aking pagtitiwala./ Ngunit naku! kay hangal ng aking ginagawa/

kapag ako'y nabibigla,/ itinatapon ko ang aking pagtitiwala/ at pinapasan ang lahat ng aking kabalisahan.

At sa lahat ng panahon ay sinasabi sa atin ng Tagapagligtas:

*Huwag kang magpasan ng kahit isang alalahanin,
Kahit isa'y labis na para sa iyo.
Ang gawain ay Akin at Akin lamang.
Ang gawain mo'y 'Magpahinga sa Akin.'*

Hulyo 22

“Narito, Panginoon...kung ako'y may kinuhang anuman kaninuman sa pamamagitan ng maling paratang, ay isasauli ko nang makaapat.” (Lucas 19:8)

Pagkabukas na pagkabukas ni Zaqueo ng kanyang puso sa Panginoong Jesus, isang banal na udyok ang nagsabi sa kanya na dapat niyang isauli ang mga nakuha niya noong nakaraan. Maaaring lumabas sa teksto na may pag-aalinlangan kung nandaya nga ba siya kaninuman, ngunit makatwirang paniwalaan na ang “kung” ay talagang nangangahulugang “yamang” sa kaso ng mayamang maniningil ng buwis na ito. Nakakuha siya ng salapi sa hindi tapat na paraan, alam niya iyon, at determinado siyang gumawa ng hakbang tungkol dito.

Ang pagsasauli ay mabuting doktrina ng Bibliya at mabuting gawain ayon sa Bibliya. Kapag tayo'y nagbalik-loob, dapat nating isauli sa tunay na may-ari ang mga bagay na kinuha natin nang hindi tama. Hindi pinalalaya ng kaligtasan ang isang tao sa pagtutuwid ng mga mali ng nakaraan. Kung may ninakaw na salapi bago maligtas, hinihingi ng tunay na pagkaunawa sa biyaya ng Diyos na bayaran ang salaping ito.

Kahit ang mga lehitimong utang na nagawa noong hindi pa nagbabalik-loob ay hindi kinakansela ng bagong kapanganakan.

Maraming taon na ang nakararaan, nang daan-daang tao ang naligtas sa Belfast sa ilalim ng pangangaral ni W. P. Nicholson, kinailangan ng mga lokal na pabrika na magtayo ng malalaking bodega upang paglagyan ng mga ninakaw na kasangkapang isinauli ng mga bagong nagbalik-loob.

Kakailanganin sa bansang ito ang naglalakihang bodega para lamang paglagyan ng mga ninakaw mula sa Sandatahang Lakas. Hindi pa kasama rian ang patuloy na pagtagas ng mga kasangkapan, gamit at paninda na ilegal na lumalabas mula sa mga pabrika, opisina at tindahan.

Sa pinakamainam na paraan, kapag nagsasauli ang isang mananampalataya, dapat itong gawin sa Pangalan ng Panginoong Jesus. Halimbawa, “Ninakaw ko ang mga kasangkapang ito noong nagtatrabaho ako sa inyo maraming taon na ang nakararaan, ngunit naligtas ako kamakailan at binago ng Panginoong Jesu-Cristo ang aking buhay. Inilagay Niya sa aking puso na isauli ang mga kasangkapan at humingi ng inyong kapatawaran.” Sa ganitong paraan, napupunta ang kaluwalhatian sa Tagapagligtas, kung saan ito nararapat.

May mga pagkakataon na, bilang bahagi ng patotoong Cristiano, dapat magbayad ng tubo sa salaping ninakaw. Inilarawan na ito noon pa ng handog sa pagkakasala sa Lumang Tipan. Hinihingi nito ang pagbabayad ng pinsala at dagdag na ikalimang bahagi.

Totoo na may mga sitwasyon na, dahil sa paglipas ng panahon o dahil sa nagbagong kalagayan, hindi na posibleng magsauli.

Alam ito ng Panginoon. Kung ipinahayag ang kasalanan, tinatanggap Niya ang taimtim na hangarin bilang kapalit ng mismong gawa—ngunit sa mga kaso lamang na imposible ang pagsasauli.

Hulyo 23

“...inilabas nila ang mga maysakit sa mga lansangan, at inilagay sila sa mga higaan at mga banig, upang sa pagdaraan ni Pedro ay matabunan man lamang ng kanyang anino ang ilan sa kanila.” (Mga Gawa 5:15)

Kinilala ng mga tao na ang ministryo ni Pedro ay ministryo ng kapangyarihan. Saanman siya pumunta, gumagaling ang mga maysakit. Hindi nakapagtataka na nais ng karamihan na mapasailalim sa kanyang anino! Napakalaki ng kanyang impluwensiya.

Bawat isa sa atin ay may anino. Hindi maiiwasang naiimpluwensiyahan natin ang buhay ng mga taong nakakasalamuha natin. Isinulat ni Herman Melville: “Hindi tayo mabubuhay para sa ating sarili lamang. Ang ating mga buhay ay pinagdurugtong ng sanlibong di-nakikitang sinulid, at sa kahabaan ng mga hiblang ito ng pakikiramay, ang ating mga gawa ay tumatakbo bilang mga sanhi at bumabalik sa atin bilang mga bunga.”

Sumusulat ka ng isang ebanghelyo,/ isang kabanata araw-araw,/ sa pamamagitan ng mga gawang ginagawa mo,/ sa pamamagitan ng mga salitang sinasabi mo./ Binabasa ng mga tao ang isinusulat mo,/ Maging ito'y walang pananampalataya o totoo./ Sabihin mo! Ano ang ebanghelyo/ ayon sa iyo?

Nang tanungin kung alin sa mga ebanghelyo ang kanyang paborito, sumagot ang isang lalaki, “Ang ebanghelyo ayon sa aking ina.” At minsan ay sinabi ni John Wesley, “Mas marami akong natutuhan tungkol sa Cristianismo mula sa aking ina kaysa sa lahat ng teologo ng Inglatera.”

Nakapagpapaseryoso na mapagtantong may taong tumitingin sa bawat isa sa atin at nag-iisip, “Ganyan mismo dapat ang isang Cristiano.” Maaaring isang anak na lalaki o babae, isang kaibigan o kapitbahay, isang guro o estudyante. Ikaw ang kanyang bayani, ang kanyang huwaran, ang kanyang mithiin. Mas mahigpit ka niyang pinagmamasdan kaysa sa iniisip mo. Ang iyong buhay sa negosyo, ang iyong buhay sa iglesya, ang iyong buhay pampamilya, ang iyong buhay-panalangin—lahat ng ito ay nagtatakda ng huwarang kanyang tutularan. Nais niyang matabunan siya ng iyong anino.

Karaniwan nating iniisip na walang kuwenta ang mga anino. Ngunit ang espirituwal na aninong ating inihahagis ay isang bagay na totoo. Kaya't dapat nating itanong sa ating sarili ang tanong na ito: Kapag sa huling dakilang pagtutuos/ ang mga buhay na nakasalamuha ko'y haharap,/ ang munti't panandaliang dampi ko kaya/ ay nagdagdag ng galak o ng dusa?/ Ang Siyang sumusuri sa kanilang mga talaan -/ ng pangalan at panahon at lugar -/ Sasabihin kaya Niyang “Dito'y dumating ang pinagpalang impluwensiya”/ o “Narito ang bakas ng kasamaan”? (Strickland Gillilan).

Isinulat ni Robert G. Lee: “Hindi mo mapipigilan na ang iyong pagkatao, ang iyong sinasabi at ang iyong ginagawa ay makaapekto sa ibang tao, kung paanong hindi mo mapipigilang magkaroon ng anino ang iyong katawan sa sikat ng araw. Ang nasa loob mo ay nakikita sa labas mo, nang walang malabong

pagpapahayag. Nagkakaroon ka ng impluwensiyang hindi kayang ipahayag nang sapat ng mga salita lamang at ng matinding panghihikayat.”

Hulyo 24

“Ang isang tao ay nagpapahalaga sa isang araw nang higit kaysa sa iba: ang iba naman ay nagpapahalaga sa bawat araw nang magkakapareho. Ang bawat isa’y lubos na magkaroon ng katiyakan sa kanyang sariling pag-iisip.”
(Roma 14:5)

Ang salitang “magkakapareho” ay dapat alisin sa talatang ito; idinagdag ito ng mga tagasalin. Ganito dapat ang basa: “ang iba naman ay nagpapahalaga sa bawat araw/” ibig sabihin, itinuturing niyang banal ang bawat araw.

Para sa mga Judio, na nabubuhay sa ilalim ng kautusan, ang Sabbath o ikapitong araw ay natatanging banal. Ipinagbabawal ng kautusan ang paggawa sa araw na iyon at nililimitahan ang paglalakbay. Hinihingi ang mga karagdagang handog.

Ang mga Cristiano, na nabubuhay sa ilalim ng biyaya, ay kailanman hindi inuutusang ipangilin ang Sabbath. Para sa kanila, banal ang lahat ng araw, bagaman naniniwala sila na may simulain sa Salita na isang araw ng pahinga sa bawat pito. Hindi sila maaaring hatulan dahil hindi nila ipinangingilin ang Sabbath (Colosas 2:16).

Ang unang araw ng sanlinggo, ibig sabihin ang Araw ng Panginoon, ay namumukod sa Bagong Tipan sa ilang kadahilanan. Nabuhay na muli ang Panginoong Jesus sa araw na iyon (Juan 20:1). Pagkatapos ng Kanyang pagkabuhay na muli, nakipagkita Siya sa Kanyang mga alagad sa dalawang

magkasunod na Linggo (Juan 20:19, 26). Ibinigay ang Espiritu Santo sa Pentecostes sa unang araw; naganap ang Pentecostes pitong Linggo pagkatapos ng Pista ng mga Unang Bunga (Levitico 23:15,16; Mga Gawa 2:1), na sumasagisag sa pagkabuhay na muli ni Cristo (1 Corinto 15:20, 23). Nagtipon ang mga alagad upang magpira-piraso ng tinapay sa unang araw ng sanlinggo (Mga Gawa 20:7). At nagbilin si Pablo sa mga taga-Corinto na mangolekta ng natatanging handog sa unang araw ng sanlinggo (1 Corinto 16:1, 2). Gayunman, hindi ito araw ng natatanging obligasyon, gaya ng Sabbath, kundi araw ng natatanging pribilehiyo. Dahil malaya tayo sa ating karaniwang hanapbuhay tuwing Linggo, naitatalaga natin ito sa pagsamba at paglilingkod sa ating Panginoon sa paraang hindi natin naitatalaga ang ibang mga araw.

Bagaman may kalayaan tayong ituring na pantay-pantay na banal ang lahat ng araw, wala tayong kalayaang gumawa ng anuman sa Linggo na maaaring makatisod sa iba. Kung ang paggawa sa bahay, ang pagkukumpuni ng sasakyan o ang paglalaro ng football ay makatitisor sa isang kapatid, dapat nating isuko ang maaari nating ituring na lehitimong karapatan. Gaya ng sinabi ni Pablo, “Kaya’t huwag na nating hatulan pa ang isa’t isa: kundi ito ang hatulan ninyo, na huwag maglagay ang sinuman ng katitisan o ng dahilan ng pagkabuwal sa daan ng kanyang kapatid” (Roma 14:13).

Ang mga Judio sa ilalim ng kautusan ay nagkaroon ng kanilang araw ng pahinga sa katapusan ng isang sanlinggo ng paggawa. Sinisimulan naman ng mga Cristiano sa ilalim ng biyaya ang kanilang sanlinggo sa isang araw ng pahinga, sapagkat natapos na ni Cristo ang gawain ng pagtubos.

Itinuro ni C. I. Scofield na ang tunay na katangian ng Araw ng Panginoon ay inilalarawan ng paraan ng paggamit dito ng ating Panginoon: “Inaliw Niya ang tumatangis na si Maria; naglakad Siya nang pitong milya kasama ang dalawang naguguluhang alagad, at nagbigay ng pag-aaral ng Bibliya habang naglalakad; nagpadala Siya ng mga mensahe sa ibang alagad; nagkaroon Siya ng pribadong pakikipag-usap sa tumalikod na si Pedro; at ipinagkaloob Niya ang Espiritu Santo sa mga lalaki sa silid sa itaas.”

Hulyo 25

“At nang makita ng Panginoon na si Lea ay kinapopootan, binuksan Niya ang kanyang bahay-bata: ngunit si Raquel ay baog.” (Genesis 29:31)

May batas ng pagbabayad-timbang sa buhay. Ayon sa batas na iyon, ang mga taong kulang sa isang bagay ay binibigyan ng katumbas na pakinabang sa ibang bagay. Pinipigilan ng batas na ito ang sinuman na mapasakanya ang lahat. Ang kakulangan ng isang babae sa kagandahan ay maaari niyang mapunan ng praktikal na karunungan. Ang isang lalaking hindi gaanong maliksi sa palakasan ay maaaring may mas mabuting ugali kaysa kung siya'y maliksi. Hindi laging praktikal ang mga makata, at hindi laging mahusay ang mga alagad ng sining sa paghawak ng kanilang pananalapi.

Nang makita ng Diyos na mas iniibig ni Jacob si Raquel kaysa kay Lea, ginawa Niyang mas mabunga si Lea. Pagkaraan ng maraming taon, gumana rin sa gayunding paraan ang batas ng pagbabayad-timbang kina Ana at Penina. Mas iniibig ni Elkana

si Ana kaysa kay Penina, ngunit si Penina ay may mga anak at si Ana ay wala (1 Samuel 1:1-6).

Bagaman walang kaloob na paningin si Fanny Crosby, nasa kanya ang kaloob ng awit sa pinakamataas na antas. Ang kanyang mga himno ay isa sa mga dakilang pamana ng Iglesya. Dumanas si Alexander Cruden ng matinding depresyon, ngunit nagkaroon siya ng lakas upang mabuo ang concordance na nagdadala ng kanyang pangalan.

Narito ang isang mapagpakumbabang Cristiano na hindi talaga marunong mangaral kahit katiting; wala siyang anumang kaloob sa harap ng publiko. Ngunit henyo siya sa makina, at salamat na lamang, napananatili niyang umaandar ang sasakyan ng mangangaral. Walang pag-asa ang mangangaral pagdating sa makina. Kapag may nasira sa kanyang sasakyan, ang tanging magagawa niya ay buksan ang hood, isubsob ang kanyang ulo sa ilalim nito at manalangin.

Kung may tumutol na hindi ganap na gumagana ang batas ng pagbabayad-timbang sa buhay na ito, kailangan nating sumang-ayon. May mga di-pagkakapantay at kawalang-katarungan. Ngunit hindi lamang ang buhay na ito ang lahat! Hindi pa naisusulat ang huling kabanata. Kapag hinawi ng Diyos ang tabing at hinayaan tayong makita ang daigdig sa kabila, mapagtatanto natin na napapantay ang mga puntos at nababaligtad ang kalagayan. Naririnig natin, halimbawa, si Abraham na nagsasabi sa mayaman, “Anak, alalahanin mo na sa iyong kabuhayan ay tinanggap mo ang iyong mabubuting bagay, at gayon din naman si Lazaro ng masasamang bagay: ngunit ngayon siya’y inaaliw dito, at ikaw ay pinahihirapan” (Lucas 16:25).

Samantala, makabubuti sa atin na magkaroon ng balanseng pananaw sa buhay. Sa halip na ituon ang pansin sa ating mga kakulangan, dapat nating alalahanin na binigyan tayo ng Diyos ng ilang katangian at kakayahan na wala sa iba na tila mas pinagpala. Ililigtas tayo nito sa damdamin ng kawalang-halaga, kakulangan at inggit.

Hulyo 26

“Sapagkat naparito Ako upang papagtalunin ang tao laban sa kanyang ama, at ang anak na babae laban sa kanyang ina, at ang manugang na babae laban sa kanyang biyenang babae. At ang magiging mga kaaway ng tao ay ang mga kasambahay niya.” (Mateo 10:35, 36)

Hindi tinutukoy dito ng ating Panginoon ang tuwirang layunin ng Kanyang pagdating kundi ang halos hindi maiiwasang bunga nito. Sinasabi Niya na sa tuwing susunod sa Kanya ang mga tao, maaasahan nila ang mapait na pagsalungat mula sa kanilang mga kamag-anak at kaibigan. Sa ganitong diwa, hindi Siya naparito upang magdala ng kapayapaan kundi ng tabak (t. 34).

Natupad ng kasaysayan ang hulang ito. Saanman bumaling ang mga tao sa buháy at mapagmahal na Tagapagligtas, sinalubong sila ng pang-aabuso at poot. Kinutya sila, inalisan ng mana, pinalayas sa tahanan, tinanggal sa trabaho, at sa maraming kaso, pinatay.

Lubos na walang katwiran ang pagsalungat. Narito ang isang ama na ang anak ay lulong sa droga. Ngunit ngayon, tinalikuran na ng anak na iyon ang droga at masigasig na naglilingkod kay Cristo. Iisipin mong matutuwa ang ama. Ngunit hindi! Galit na

galit siya. Tahasan niyang inaamin na mas gusto pa niya ang kanyang anak gaya ng dati.

Ang iba ay naliligtas mula sa alkoholismo, mula sa krimen, mula sa seksuwal na kabuktutan, mula sa okultismo. Walang-malay nilang iniisip na hindi lamang labis na matutuwa ang kanilang mga kamag-anak kundi gugustuhin din nilang maging Cristiano. Hindi ganoon ang nangyayari. Ang pagdating ng Panginoong Jesus ay nagdadala ng pagkakabaha-bahagi sa pamilya.

Ang talikuran ang relihiyon ng mga magulang alang-alang kay Cristo ay nagpapaliyab sa pinakamalalalim na damdamin. Halimbawa, maaaring Judio lamang sa pangalan ang isang pamilya, ngunit kapag naging Cristiano ang isang miyembro ng pamilyang iyon, pumupukaw ito ng marahas na pagsabog ng damdamin. Tinatawag na taksil at traidor ang nagkasala, at iniuugnay pa nga siya kay Hitler bilang kaaway ng mga Judio. Ang mga pakiusap at pagtutol ng Cristiano ay hindi pinakikinggan.

Sa maraming bansang Muslim, ang pagbabalik-loob kay Cristo ay pinarurusahan ng kamatayan. Ang hatol ay isinasagawa hindi ng pamahalaan kundi ng pinakamalapit na pamilya. Ang asawang babae, halimbawa, ay maaaring maglagay ng dinurog na bubog sa pagkain ng kanyang asawa.

Gayunman, sa pamamagitan ng matapang na pagpapahayag ng mga bagong nagbalik-loob at ng kanilang matiyaga at tulad-Cristong pagtitiis sa poot at pag-uusig, napagtatanto ng iba ang kahungkagan ng sarili nilang buhay at ng sarili nilang relihiyon, at bumabaling sila sa Panginoong Jesu-Cristo nang may pagsisisi at pananampalataya. Kaya't dumarami ang hanay

sa pamamagitan ng pagsalungat, at yumayabong sa pamamagitan ng pag-uusig.

Hulyo 27

“At, narito, ikaw ay sa kanila'y gaya ng isang napakagandang awit ng isang may kaaya-ayang tinig, at mahusay tumugtog ng instrumento: sapagkat kanilang naririnig ang iyong mga salita, ngunit hindi nila ginagawa.” (Ezekiel 33:32)

Isa sa mga kabalintunaan ng pagpapahayag ng salita ng Panginoon ay madalas na naaakit ang mga tao sa nagsasalita ngunit hindi sa mensaheng humihingi ng pagkilos mula sa kanila.

Totoo ito sa pangangaral sa publiko. Hinahangaan ng mga tao ang mangangaral. Naaalala nila ang kanyang mga biro at mga halimbawa. Nakabitin sila sa bawat bigkas niya. Gaya ng babaeng nagsabi, “Halos maiyak ako tuwing binibigkas ng aking ministro ang pinagpalang salitang iyon na ‘Mesopotamia.’” Ngunit paralisado sila pagdating sa pagsunod. Para silang binakunahan laban sa pagkilos. Pinamanhid sila ng kaaya-ayang tinig.

Kilalang-kilala ang ganitong sindrom ng mga may ministeryo ng pagpapayo. May mga taong lihim na nasisiyahan na mapayuhan. Lumalago sila sa pagiging sentro ng atensiyon sa maikling isang oras o higit pa. Labis nilang tinatamasa ang pakikisama ng tagapayo kaya nagiging paulit-ulit na silang pinapayuhan.

Ipinapalagay na pumunta sila upang humingi ng payo. Ngunit hindi naman talaga nila gusto ng payo. Buo na ang kanilang

pasya. Alam na nila kung ano ang gusto nilang gawin. Kung sumasang-ayon ang payo ng tagapayo sa sarili nilang hangarin, lalo silang tumitibay. Kung hindi, tatanggihan nila ang kanyang payo at magpapatuloy sa kanilang matigas na landas.

Kabilang si Haring Herodes sa ganitong uri ng mga mababaw na mahilig. Dati'y nasisiyahan siyang makinig kay Juan Bautista (Marcos 6:20), ngunit isa lamang siyang mababaw na naglalaro. Wala siyang balak na hayaang baguhin ng mensahe ang kanyang buhay.

Isinulat ni Erwin Lutzer, “Natuklasan ko na ang pinakanakabibigong problema sa pagtulong sa mga lumalapit para sa payo ay simpleng ayaw magbago ng karamihan sa mga tao. Siyempre, handa silang gumawa ng maliliit na pagbabago – lalo na kung ang kanilang ugali ay naglalagay sa kanila sa gulo. Ngunit karamihan sa kanila ay panatag sa kanilang kasalanan basta't hindi ito lumalala. At madalas ay mas gusto nilang panatilihin ng Diyos sa pinakamaliit ang Kanyang gawain sa kanilang buhay.”

May ilang tagapayo na nakabuo ng isang paraan upang tulayin ang agwat sa pagitan ng pakikinig at paggawa. Binibigyan nila ang pinapayuhan ng isang tiyak na takdang-gawain – isang bagay na dapat niyang gawin bago siya humarap sa susunod na sesyon. Kadalasan nitong naaalis ang mga hindi seryoso. Napipigilan nito ang pag-aaksaya ng panahon ng kapwa nila.

Isang seryosong bagay ang umabot sa yugto ng buhay na naririnig natin ang Salita ng Diyos ngunit hindi tayo naaantig nito. Dapat nating ipanalangin ang patuloy na pagiging sensitibo sa tinig ng Panginoon at ang kahandaang gawin ang anumang Kanyang sabihin.

Hulyo 28

“Iwan ng masama ang kanyang lakad, at ng liko ang kanyang mga pag-iisip: at manumbalik siya sa Panginoon, at Siya'y maaawa sa kanya; at sa ating Diyos, sapagkat Siya'y magpapatawad nang sagana.” (Isaias 55:7)

Natatakot ang nanginginig na makasalanan na hindi siya tatanggapin ng Diyos. Nag-aalinlangan ang nagsisising tumalikod kung kaya nga ba ng Diyos na makalimot. Ngunit ipinaaalala sa atin ng ating talata na ang mga nanunumbalik sa Panginoon ay sinasalubong ng masaganang awa at saganang kapatawaran.

Inilalarawan ito ng isang kuwentong paminsan-minsang lumilitaw sa paglipas ng mga taon—isang kuwento na nagbabago ang mga detalye ngunit nananatiling buháy ang mensahe. Tungkol ito sa isang rebeldeng anak na umalis sa tahanan, pumunta sa New York, namuhay sa kasalanan at kahihyan, at sa wakas ay nakulong. Pagkaraan ng apat na taon sa bilangguan, pinalaya siya nang may parol at lubos siyang nananabik na umuwi. Ngunit pinahihirapan siya ng takot na hindi siya tatanggapin ng kanyang ama. Hindi niya kayang harapin ang pagkabigo ng pagtangga.

Sa wakas ay sumulat siya sa kanyang tatay nang hindi inilalagay ang kanyang address. Sinabi niya na sasakay siya sa tren sa darating na Biyernes. Kung gusto pa siya ng pamilya, magtali sila ng puting panyo sa punong oak sa harapang bakuran. Kung wala siyang makitang panyo habang dumaraan ang tren, magpapatuloy na lamang siya sa paglalakbay.

Ngayon ay nasa tren na siya, nakasimangot at nakatikom, at inaasahan ang pinakamasama. Nagkataon na isang Cristiano ang nakaupo sa tabi niya. Pagkatapos ng ilang bigong pagtatangka, napapagsalita rin siya ng Cristiano at naikuwento niya ang kanyang buhay. Limampung milya na lamang sila mula sa kanyang tahanan. Pabagu-bago ang nagbabalik na alibughang anak sa pagitan ng takot at pag-asa. Apatnapung milya. Naiisip niya ang kahihyang idinulot niya sa kanyang mga magulang, at kung paano niya dinurog ang kanilang puso. Tatlungpum milya. Dumaraan sa kanyang isipan ang mga nasayang na taon. Dalawampung milya. Sampung milya. Limang milya.

Sa wakas ay natanaw na ang bahay. Nakaupo siya roon na tulala. Ang punong oak ay balot ng mga puting piraso ng tela, na wagas na wagas na kumakaway sa hangin. Tumayo siya, ibinaba ang kanyang maleta at naghandang bumaba sa istasyon.

Ang puno, siyempre, ay tumutukoy sa Krus. Nakaunat ang mga bisig at gayak ng di-mabilang na pangako ng kapatawaran, inaanyayahan nito ang nagsisising makasalanan na umuwi. Napakainit na pagsalubong sa tahanan ng Ama! Napakawalang-hanggang kapatawaran kapag nagbabalik ang naligaw!

Hulyo 29

“Dapat mo bang tulungan ang masasama, at ibigin ang mga napopoot sa Panginoon? kaya't ang poot ay sumasaiyo mula sa harap ng Panginoon.” (2 Cronica 19:2)

Nakipagsanib si Haring Jehoshafat sa masamang Haring Ahab sa pakikipagdigma laban sa mga taga-Siria. Isa itong di-banal

na pakikipag-alyansa na muntik nang ikamatay niya.

Napagkamalan ng mga taga-Siria na si Jehoshafat ay si Ahab at papatayin na sana siya nang mapagtanto nila ang kanilang pagkakamali. Bagaman nakaligtas si Jehoshafat sa kamatayan, hindi siya nakaligtas sa matalim na pagsaway ng propetang si Jehu. Nagagalit ang Diyos kapag iniibig ng Kanyang bayan ang mga napopoot sa Kanya at nakikipagtulungan sa masasama.

Saan maaaring mangyari ang ganitong bagay ngayon? Maaari itong mangyari kapag ang mga nagpapakilalang ebanghelikong Cristiano ay nakikipagsanib sa mga hayagang liberal sa malalaking relihiyosong krusada. Itinatanggi ng mga liberal na ito ang mga dakilang saligang doktrina ng pananampalatayang Cristiano. Sinisikap nilang pahinain ang awtoridad ng mga Kasulatan sa pamamagitan ng kanilang mga pag-aalinlangan at pagtanggi. Bagaman nagpapanggap silang Cristiano, sila sa katinayan ay mga kaaway ng Krus ni Cristo. Ang kanilang diyos ay ang kanilang tiyan. Ang kanilang kaluwalhatian ay nasa kanilang kahihyan. Ang iniisip nila ay mga bagay na panlupa (tingnan ang Filipos 3:18, 19). Hindi kailanman makikinabang ang layunin ni Cristo sa kanilang pagtangkilik. Magdurusa lamang ito.

Habang lumalakas ang kilusang ekumenikal, haharap ang mga Cristianong naniniwala sa Bibliya sa lumalaking panggigipit na makiisa sa bawat elementong di-maka-Diyos sa Sangkakristiyanuhan. Kung tatanggi sila, kukutyain at tutuligsain sila, at babawasan ang kanilang mga kalayaan. Gayunman, hihingin ng katapatan kay Cristo na lumakad sila sa landas ng pagkahiwalay.

Isa sa pinakamasakit na sugat sa lahat ay kapag hinahamak ng mga tunay na Cristiano ang kanilang mga kapatid na

tumatangging makipagtulungan sa masasama. Hindi bago na marinig ang mga pinunong Cristiano na nagsasalita nang may paghanga tungkol sa mga modernista habang binabatikos ang mga pundamentalista. Nagpapakita sila ng labis na paghanga sa liberal na iskolarsip, sumisipi ng mga liberal na manunulat nang may pagsang-ayon at nagpapakita ng kaaya-ayang pagpaparaya sa mga liberal na erehiya. Ngunit wala silang ibang masabi kundi mga mapanlibak na tawag sa kanilang mga kapatid na pundamentalista na nagsisikap panatilihin ang malinaw na hangganan sa pagitan ng matuwid at ng masama.

Ang manligaw sa pabor ng mga kaaway ng Diyos o humingi ng kanilang tulong ay isang patakaran ng kataksilan. Hinihingi ng katapatan kay Cristo na tumayo tayo kasama ng Kanyang mga tagasunod na walang kompromiso laban sa kaaway.

Hulyo 30

“...kung paano ang bahagi ng lumusong sa pakikipaglaban, ay gayon din ang bahagi ng naiwan sa kinaroroonan ng mga dala-dalahan: sila’y maghahati nang pantay.” (1 Samuel 30:24)

Nang mabawi ni David ang lungsod ng Ziklag mula sa mga Amalekita, ang ilan sa kanyang mga tauhan ay ayaw ibahagi ang samsam sa 200 na naiwan sa batis ng Besor. Ipinasya ni David na ang mga naiwan sa mga dala-dalahan ay dapat makibahagi nang pantay sa mga lumusong sa labanan.

Sa bawat sundalong nakikipaglaban, may ilang gumagawa sa likod ng linya. Sa U. S. Army noong World War II, mga 30% lamang ng mga tropa ang nasa mga yunit na nakikipaglaban. Ang iba ay mga tauhang sumusuporta, na naglilingkod sa mga

yunit gaya ng inhinyeriya, quartermaster, armas at bala, komunikasyon, kemikal, transportasyon at pamahalaang militar.

May katulad nito sa gawain ng Panginoon. Bagaman sundalo ang lahat ng Cristiano, hindi lahat ay nasa unahang linya ng labanan. Hindi lahat ay mangangaral, o ebanghelista, o guro, o pastor. Hindi lahat ay misyonerong naglilingkod sa mga larangan ng labanan sa buong mundo.

May mga tauhang sumusuporta rin ang Diyos sa Kanyang hukbo. Naroon ang Kanyang mga tapat na mandirigma sa panalangin na nagpupunyagi araw-araw hanggang bumaling ang agos ng labanan. Naroon ang Kanyang mga tapat na katiwala na namumuhay nang may pagsasakripisyo upang makapagpadala ng mas maraming salapi sa unahan. Naroon ang mga naglalaan ng pagkain at matutuluyan para sa mga harapang nakikipaglaban sa kaaway. Isipin din ang mga nagmamakinilya ng mga manuskritong balang araw ay magdadala ng mensahe sa malalayong lupain. Isipin ang mga nag-eedit, nagsasalin at naglilimbag ng literaturang Cristiano. Isipin ang mga huwarang babae na naglilingkod sa tahanan, nagpapalaki ng mga anak na lalaki at babae para sa paglilingkod sa Hari. Sa bawat isang nasa gitna ng labanan, may ilan pang naglilingkod bilang mga tauhang sumusuporta.

Kapag ipinamigay na ang mga gantimpala, ang mga may tungkuling pansuporta ay makikibahagi nang pantay sa mga pinarangalan bilang mga bayani ng digmaan. Ang mga tahimik na naglingkod sa likod ng linya ay makikibahagi sa pantay na karangalan kasama ng mga tanyag na ebangelikal.

Kaya ng Diyos na ayusin ang lahat ng ito. Kaya Niyang sukatin nang wasto ang kahalagahan ng ambag ng bawat isa. Maraming

sorpresa ang darating. Ang mga di-kapansin-pansing taong inakala nating hindi gaanong mahalaga ay makikitang humawak pala ng mga napakahalagang posisyon. Kung wala sila, tayo mismo ay mawawalan ng kapangyarihan.

Hulyo 31

“Walang taong nag-iwan ng bahay, o mga kapatid na lalaki, o mga kapatid na babae, o ama, o ina, o asawa, o mga anak, o mga lupain, alang-alang sa Akin, at sa Ebanghelyo, na hindi tatanggap ng tig-iisang daan ngayon sa panahong ito, ng mga bahay, at mga kapatid na lalaki, at mga kapatid na babae, at mga ina, at mga anak, at mga lupain, na may kasamang mga pag-uusig; at sa sanlibutang darating ay ng buhay na walang hanggan.” (Marcos 10:29, 30)

Ang pinakadakila sa lahat ng puhunan ay ang pamumuhunan ng sariling buhay para kay Jesu-Cristo. Ang mahahalagang konsiderasyon sa anumang puhunan ay ang kaligtasan ng puhunan mismo at ang laki ng tubo. Kung hahatulan sa batayang ito, walang puhunang maihahambing sa buhay na ipinamumuhay para sa Diyos. Lubos na ligtas ang puhunan sapagkat kaya Niyang ingatan ang ipinagkatiwala natin sa Kanya (2 Timoteo 1:12). Tungkol naman sa kita, nakalilito ito sa isip dahil sa laki nito.

Sa talata ngayong araw, nangangako ang Panginoong Jesus na magbabayad nang makasandaan. Katumbas iyon ng 10,000% na tubo—isang bagay na hindi pa naririnig sa sanlibutan. Ngunit hindi lamang iyon!

Ang mga nag-iwan ng ginhawa ng isang tahanan upang paglingkuran ang Panginoong Cristo ay pinangakuan ng init at kaginhawahan ng maraming tahanan, kung saan ipinakikita sa kanila ang kabaitan ng Diyos alang-alang kay Jesus.

Ang mga nagtiis na mawalan ng kaligayahan ng pag-aasawa at ng pamilya, o pumutol ng iba pang magigiliw na ugnayan sa lupa alang-alang sa Ebanghelyo, ay pinangakuan ng isang pamilyang sumasaklaw sa buong mundo, na marami sa kanila ay nagiging mas malapit pa kaysa sa mga kadugo.

Ang mga nag-iwan ng mga lupain ay pinangakuan ng mga lupain. Iniiwan nila ang pribilehiyong magmay-ari ng ilang ektarya ng lupa, at nakakamit nila ang di-masukat na mas dakilang pribilehiyo na angkinin ang mga bansa at maging ang mga kontinente para sa mahalagang Pangalan ni Jesus.

Pinangakuan din sila ng mga pag-uusig. Sa simula ay tila ito isang wala-sa-tonong nota sa isang sinfoniyang kung hindi dahil dito ay maayos ang himig. Ngunit isinasama ni Jesus ang mga pag-uusig bilang positibong kita sa puhunan ng isang tao. Ang makibahagi sa pagkadusta ni Cristo ay mas dakilang kayamanan kaysa sa lahat ng yaman ng Egipto (Hebreo 11:26).

Iyan ang mga dibidendo sa buhay na ito. Pagkatapos ay idinagdag ng Panginoon, "...at sa sanlibutang darating ay ng buhay na walang hanggan." Tumatanaw ito sa buhay na walang hanggan sa kabuuan nito. Bagaman ang buhay na walang hanggan mismo ay isang kaloob na tinatanggap sa pananampalataya, magkakaiba ang kakayahan ng bawat isa na tamasahin ito. Ang mga nag-iwan ng lahat upang sumunod kay Jesus ay makikibahagi sa mas mataas na antas ng gantimpala sa Lungsod na Parisukat.

Kapag isinasaalang-alang natin ang napakataas na kita mula sa buhay na ipinuhunan para sa Diyos, nakapagtataka na hindi mas maraming tao ang nakikilahok. Ang mga mamumuhunan ay maaaring napakatalino pagdating sa mga stock at bond, ngunit kakatwang mapurol pagdating sa pinakamahusay na puhunan sa lahat.

Agosto

Agosto 1

“Ang salitang sinalita sa angkop na panahon ay gaya ng mga mansanas na ginto sa mga larawang pilak.” (Kawikaan 25:11)

Kay gandang tingnan at kay angkop ng mga gintong mansanas na nakalagay sa lalagyang pilak. Bagay na bagay ang dalawa. Ganoon din ang isang gintong salita na binigkas sa mismong tamang oras. “Ang tao ay may kagalakan sa sagot ng kanyang bibig; at ang salitang sinalita sa kapanahunan, anong buti!” (Kawikaan 15:23).

Isang beteranang misyonera ang naghihingalo sa silid ng mga may kanser; gising pa siya ngunit masyado nang mahina para magsalita. Isang maka-Diyos na matanda ng iglesia ang lumapit sa kanyang higaan nang patapos na ang oras ng pagdalaw sa gabi. Yumuko siya sa may higaan at binigkas ang Awit ni Solomon 8:5, “Sino itong umaahon mula sa ilang, na nakasandal sa kanyang sinisinta?” Iminulat ng babae ang kanyang mga mata at ngumiti. Iyon na ang huli niyang pakikipag-ugnayan sa sanlibutang ito na puno ng hikbi at pagdurusa. Bago pa sumikat ang araw, iniwan na niya ang ilang na ito, nakasandal sa kanyang Sinisinta. Iyon talaga ang tamang salita!

Isang pamilya ang tulala sa dalamhati dahil sa pagkawala ng isang mahal sa buhay. Dumagsa ang mga kaibigan na may dalang mga mensahe ng pakikiramay, ngunit wala sa mga ito ang tila nakapagpagaan ng sakit ng kanilang puso. Pagkatapos

ay dumating ang isang liham mula kay Dr. H. A. Ironside, na sumisipi sa Awit 30:5, “Ang pagiyak ay magtatagal ng isang gabi, ngunit ang kagalakan ay dumarating sa kinaumagahan.” Iyon pala ang tamang salita mula sa Panginoon na pumutol sa tanikala ng kalungkutan.

Habang naglalakbay nang malayo ang isang grupo ng mga kabataang Cristiano, sinimulang ibahagi ng isa ang ilang pag-aalinlangan tungkol sa Kasulatan na napulot niya sa isa sa kanyang mga kurso sa kolehiyo. Matapos makinig nang ilang sandali, ginulat ng isa sa mga mas tahimik at hindi gaanong napapansing pasahero ang grupo nang bigkasin niya nang saulado ang Kawikaan 19:27: “Anak ko, tumigil ka sa pakikinig ng aral na nagliligaw mula sa mga salita ng kaalaman.” Iyon ay isang mansanas na ginto sa lalagyang pilak!

Nariyan din ang kilalang kuwento kung paano si Ingersoll, nakatayo sa harap ng maraming tagapakinig, ay hinamon ang Diyos na patayin siya sa loob ng limang minuto—kung may Diyos nga. Lumipas ang limang minuto na puno ng tensiyon. Ang katotohanang buhay pa si Ingersoll ay dapat sanang patunay na walang Diyos. Noon din ay tumayo sa gitna ng mga tagapakinig ang isang karaniwang Cristiano at nagtanong, “Mr. Ingersoll, sa palagay ba ninyo ay mauubos ninyo ang awa ng Diyos sa loob ng limang minuto?” Iyon ay salitang tumama sa target.

Ang angkop na salita, na binigkas sa angkop na oras, ay tunay na kaloob mula sa Diyos. Mabuting hangarin natin ang kaloob na ito upang magamit tayo ng Espiritu ng Diyos sa pagsasalita ng angkop na salita ng kaaliwan, pagpapalakas-loob, babala o pagsaway.

Agosto 2

“...sila'y natakot nang sila'y pumasok sa alapaap.” (Lucas 9:34)

Kasama ni Jesus sina Pedro, Santiago at Juan sa bundok. Palibhasa'y nadama ni Pedro na ito ay isang mahalagang sandali sa kasaysayan at nais niyang kahit paano ay mapanatili ang kaluwalhatian nito, iminungkahi niyang magtayo ng tatlong kubol—isa kay Jesus, isa kay Moises at isa kay Elias. Siyempre, mailalagay nito ang Panginoon sa kapantay na antas ng dalawang banal ng Lumang Tipan. Hinadlangan ng Diyos ang balak na iyon sa pamamagitan ng pagbalot sa kanila sa isang alapaap. Sinasabi sa atin ni Lucas na “sila'y natakot nang sila'y pumasok sa alapaap.”

Hindi sana sila natakot. Iyon ay alapaap ng kaluwalhatian, hindi ng paghatol. Iyon ay pansamantalang pangyayari, hindi permanenteng bahagi ng buhay. Nasa alapaap ang Diyos, kahit hindi Siya nakikita.

Madalas ay dumarating ang mga alapaap sa ating buhay at, gaya ng mga apostol, natatakot tayo kapag pumapasok tayo sa isa sa mga alapaap na ito. Halimbawa, kapag tinatawag tayo ng Diyos sa isang bagong larangan ng paglilingkod, madalas ay may takot tayo sa hindi natin alam. Iniisip natin ang pinakamasama—mga panganib, mga kahirapan at mga di-kanais-nais na kalagayan. Ang totoo, natatakot lamang tayo sa isang pagpapala. Kapag naalis ang alapaap, nakikita natin na ang kalooban ng Diyos ay mabuti, kalugud-lugod at ganap.

Natatakot tayo kapag pumapasok tayo sa alapaap ng karamdaman. Nagwawala ang ating isip sa pagkabahala.

Binibigyang-kahulugan natin ang bawat salita at bawat galaw ng mukha ng doktor bilang palatandaan ng kapahamakan. Itinuturing natin ang bawat sintomas na tanda ng sakit na walang lunas. Ngunit kapag lumipas ang karamdaman, nasasabi natin kasama ng mang-aawit, “Mabuti sa akin na ako'y nadalamhati” (Awit 119:71). Nasa alapaap ang Diyos at hindi natin iyon alam.

Natatakot tayo kapag pumapasok tayo sa alapaap ng kalungkutan. Ano kayang kabutihan, tanong natin, ang maaaring idulot ng ganitong mga luha, hapis at pangungulila? Para bang gumuguho ang buong mundo natin sa ating paligid. Ngunit may aral sa alapaap. Natututo tayong umaliw sa iba sa pamamagitan ng kaaliwang iniaaliw sa atin ng Panginoon. Naiintindihan natin ang mga luha ng Anak ng Diyos sa paraang hindi natin kailanman malalaman kung hindi dahil dito.

Hindi natin kailangang matakot sa pagpasok sa mga alapaap ng buhay. Nagtuturo ang mga ito. Pansamantala ang mga ito. Hindi nakasisira ang mga ito. Maaaring itago ng mga ito ang mukha ng Panginoon ngunit hindi ang Kanyang pag-ibig at kapangyarihan. Kaya dapat nating isapuso ang mga salita ni William Cowper:

*Kayong mga banal na takot, lakasan ang loob;
Ang mga ulap na inyong kinatatakutan
Ay puno ng awa, at sasabog na lubos
Sa pagpapala sa inyong ulunan.*

Agosto 3

“Hindi Siya nalulugod sa mga binti ng tao.” (Awit 147:10)

Kay interesanteng pananaw! Ang dakila at kataas-taasang Diyos ay hindi nalulugod sa mga binti ng tao!

Maaari nating isipin ito kaugnay ng mundo ng palakasan. Ang bituin sa takbuhan, maliksi at mabilis, na tumatawid sa linya ng pagtatapos na nakataas ang mga kamay sa tagumpay. Ang manlalaro ng basketbol, na humahagibis sa court para ipasok ang panalong bola. Ang bayani sa football, matipuno at malakas, na hindi mapigilang lumulusot sa linya ng kalaban.

Nagwawala ang mga tao. Tumatalon sila, sumisigaw, nagchi-cheer (o kaya'y halinhinang nagbu-boo at nanunuya). Panatiko sila, emosyonal na nakasangkot sa bawat laro. Masasabi mong nalulugod sila sa mga binti ng tao—ibig sabihin, sa kanyang kakayahang maglaro.

Hindi layunin ng ating talata na ipagbawal ang pagkahilig sa palakasan. Sa ibang bahagi ng Biblia ay mabuti ang sinasabi tungkol sa halaga ng pagsasanay ng katawan. Ngunit ang kawalan ng interes ng Diyos sa mga binti ng tao ay dapat magpaalala sa atin na panatilihing timbang ang ating mga priyoridad.

Madali para sa isang batang mananampalataya na mahumaling nang husto sa isang isport hanggang sa ito na ang maging pasyon ng kanyang buhay. Lahat ng kanyang pinakamahusay na pagsisikap ay nakatuon sa pagkakamit ng kahusayan. Dinidisciplina niya ang kanyang oras, ang kanyang kinakain, ang kanyang tulog. Walang katapusan ang kanyang pagsasanay, pinaghuusay ang kakayahan sa bawat maisip na laro. Sinusunod niya ang isang programa ng ehersisyo na naglalayong panatilihin siya sa pinakamahusay na kondisyon ng katawan. Iniisip at pinag-uusapan niya ang isport na ito na para bang ito na ang kanyang buhay. Marahil ay ganoon na nga.

Kung minsan ay natitigilan ang isang batang Cristianong tulad nito kapag napagtanto niyang hindi nalulugod ang Diyos sa mga binti ng tao. Kung nais niyang lumakad sa pakikisama sa Diyos, kailangan niyang tanggapin ang pananaw ng Diyos.

Kung gayon, saan nalulugod ang Diyos? Sinasabi sa atin ng ikalabing-isang talata ng Awit 147: “Ang Panginoon ay nalulugod sa kanila na nangatatatagat sa Kanya, sa mga umaasa sa Kanyang awa.” Sa ibang salita, mas interesado ang Diyos sa espirituwal kaysa sa pisikal. Ganito rin ang sistema ng pagpapahalaga ni Apostol Pablo nang sabihin niya na “ang pagsasanay ng katawan ay may kaunting pakinabang: ngunit ang kabanalan ay mapapakinabangan sa lahat ng mga bagay, na may pangako ng buhay na ngayon, at ng darating.” (1 Timoteo 4:8).

Isang daang taon mula ngayon, kapag tumahimik na ang mga hiyawan, kapag wala nang tao sa istadyum, at limot na ang iskor, ang talagang mahalaga ay ang buhay na unang humanap sa kaharian ng Diyos at sa Kanyang katuwiran.

Agosto 4

“Ang matuwid na Panginoon ay umiibig sa katuwiran.”
(Awit 11:7)

Ang Panginoon Mismo ay matuwid at gustong-gusto Niyang makita ang Kanyang bayan na kumikilos nang matuwid. Nalulugod Siya kapag ang mga mananampalataya ay kusang gumagawa ng mga pasyang naaayon sa banal o moral na batas.

Ngunit hindi ito laging madali sa isang sanlibutang tulad ng atin. Palagi tayong tinutukso na makipagkompromiso sa larangan ng moralidad at etika. Ang ilan sa mga tukso ay

hayagan; ang iba ay patago at mapanlinlang. Kailangan ng parehong kakayahang kumilala at tibay ng loob upang lumakad nang tuwid.

Hindi posibleng ilista ang lahat ng larangang may problema, ngunit marahil ang isang piling listahan ay magbibigay ng batayan para sa mga pasyang gagawin sa hinaharap.

Ang mga suhol at kickback ay mga anyo ng kalikuan. Gayundin ang mga regalong ibinibigay sa isang ahente ng pamimili upang kilingan ang kanyang paghatol— Mali ang mag-kite ng mga tseke, ibig sabihin, ang mag-isyu ng mga ito kahit kulang ang pondo sa account sa pag-asang makapagdedeposito ka ng sapat na pera bago makolekta ang mga tseke... Labag sa batas ang magpadala sa koreo ng isang pakete ng paninda na may kasamang sulat at hindi bayaran ang dagdag na selyo para sa sulat... Isang anyo ng panlilinlang ang sabihin sa tumatawag na wala ang amo gayong ang totoo ay nakaupo siya sa katabing opisina... Anumang maling paggamit ng oras ng kompanya o ng expense account para sa mga personal na gastusin na walang kinalaman sa negosyo... At siyempre nariyan ang laganap na gawain ng pandaraya sa income tax return, sa pamamagitan man ng pagpapaliit ng kita o pagpapalaki ng mga kontribusyon at gastusin... Ang paghahain ng mapanlinlang na claim sa insurance ay umabot na sa antas ng epidemya... Mali ang sadyang pagbagal sa trabaho at ang trabahong mababa sa pamantayan... At marahil isa sa pinakamadalas na pang-aabuso ay ang paggamit nang walang pahintulot sa oras ng amo para sa personal na mga gawain.

Hindi tama na ipagtanggol ang mga kamag-anak o kaibigan kapag malinaw na mali sila. Ito ay maling pagmamahal at huwad na katapatan. Napaglilingkuran ang layunin ng

katuwiran kapag naninindigan tayo para sa katotohanan laban sa kasalanan, sinuman ang nagkasala.

Gayundin, mali ang kumampi sa isang taong itiniwalag dahil sa sentimental na kaisipang kailangang may kumaibigan sa nagkasala. Ang tanging nagagawa nito ay lumikha ng pagkakabaha-bahagi sa iglesya at patigas ang nagkasala sa kanyang kasamaan.

Sa wakas, hindi kailanman tama na akuin ng isang tao ang sisi sa bagay na hindi niya ginawa. May ilang mapagmahal sa kapayapaan na handang tanggapin ang sisi kapag ayaw humarap at umamin ng tunay na nagkasala. Hindi makakamtan ang kapayapaan sa pamamagitan ng pagsasakripisyo ng katotohanan.

*Lakasan ang loob, kapatid! huwag matisod,
Bagaman ang landas mo'y sindilim ng gabi;
May bituing gagabay sa mapagpakumbabang loob:
“Magtiwala sa Diyos, at gawin ang Tama.”*

Norman MacLeod

Agosto 5

“Ang galit ng tao ay hindi gumagawa ng katuwiran ng Diyos.”

(Santiago 1:20) Hindi na bago sa atin ang larawang ito. May nagaganap na pulong pang-negosyo ng iglesya. Kailangang gumawa ng pasya. Hindi ito tungkol sa isang dakilang doktrina ng pananampalataya, kundi marahil tungkol sa pagdaragdag ng gusali, o pagpipintura ng kusina, o pamamahagi ng ilang

pondo. Nagkaroon ng di-pagkakasundo, umiinit ang galit, sumisiklab ang init ng ulo at nauuwi sa sigawan. Sa wakas ay nananaig ang ilang matitigas ang ulo at malalakas ang boses, at umaalis silang nag-aakalang naisulong nila ang gawain ng Diyos. Anuman ang naisulong nila, hindi nila naisulong ang gawain ng Diyos o natupad ang Kanyang kalooban. Ang galit ng tao ay hindi gumagawa ng katuwiran ng Diyos.

Ikinukuwento na si Emerson ay nagmamadaling lumabas mula sa isang pulong ng komite na doon ay nagkaroon ng maraming pagtatalo at alitan ng isip. Habang kumukulo pa siya sa galit, para bang narinig niyang sinabi sa kanya ng mga bituin, “Bakit ka umiinit nang ganyan, munting tao?” Dito ay nagkomento si Leslie Weatherhead: “Kay kahanga-hanga kung paanong pinatatahimik ng tahimik na mga bituin, sa kanilang karingalan at malayong kagandahan, ang ating espiritu, na para bang talagang sinasabi nila, ‘Sapat ang kadakilaan ng Diyos para alagaan ka’, at ‘Walang anumang bumabagabag sa iyo na kasinghalaga ng inaakala mo.’”

Alam natin, siyempre, na may panahon para sa matuwid na galit. Iyon ay kapag nakataya ang karangalan ng Diyos. Ngunit hindi iyon ang iniisip ni Santiago nang magsalita siya tungkol sa galit ng tao. Ang iniisip niya ay ang taong ipinipilit ang sarili niyang gusto, at kapag hinadlangan ay sumasabog sa galit. Ang iniisip niya ay ang palalong tao na itinuturing na hindi nagkakamali ang sarili niyang paghatol at kaya hindi niya matiis ang sinumang sumasalungat.

Para sa taong makasanlibutan, ang pagiging madaling sumabog sa galit ay tanda ng lakas. Para sa kanya, ito ay sagisag ng pamumuno, isang paraan para igalang siya. Akala niya ang kaamuan ay kahinaan.

Ngunit mas alam ito ng Cristiano. Alam niya na kapag nawalan siya ng pagtitimpi, nawawala ang paggalang sa kanya. Bawat pagsabog ng galit ay isang kabiguan. Ito ay gawa ng laman, hindi bunga ng Espiritu.

Tinuruan siya ni Cristo ng mas mabuting paraan. Ito ang daan ng pagpipigil sa sarili, ng pagbibigay-daan sa poot ng Diyos, ng pagpapakita ng buong kaamuan sa lahat ng tao. Ito ang daan ng matiyagang pagtitiis ng kamalian, ng pagbaling ng kabilang pisngi. Alam ng Cristiano na hinahadlangan niya ang gawain ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapakita ng galit, binubura niya ang anumang nakikitang pagkakaiba sa pagitan niya at ng mga hindi pa nagbabalik-loob, at tinatakpan niya ang kanyang mga labi pagdating sa pagpapatotoo.

Agosto 6

“Wala bang anuman sa inyo, kayong lahat na nagdaraan? masdan ninyo, at tingnan kung may kalungkutang gaya ng aking kalungkutan, na ginawa sa akin, na idinalamhati sa akin ng Panginoon sa araw ng Kanyang mabangis na galit.” (Panaghoy 1:12).

Kung minsan, habang nakaupo ako sa Hapunan ng Panginoon, kailangan kong itanong sa sarili ko, “Ano ba ang nangyayari sa akin? Paano ako makauupo rito at magbubulay-bulay sa paghihirap ng Tagapagligtas nang hindi natutunaw sa luha?”

Hinarap din ng isang di-kilalang makata ang parehong mga tanong; isinulat niya: “Bato ba ako, at hindi tao, na nakatatayo ako,/ O Cristo, sa ilalim ng Iyong krus,/ at nabibilang, patak sa patak,/ ang dahan-dahang pagkaubos ng Iyong dugo,/ nang hindi man lang umiiyak?/ Hindi ganoon ang araw at buwan,/

na nagtago ng kanilang mukha sa langit na hatinggabi ang dilim,/ habang ang lupa'y nanginig at dumaing —tanging ako lamang / ang nakatitingin, di-natitinag, di-naaakit./ Dakilang Diyos, hindi ako dapat ganito,/ kundi'y makikilala ko ang galit na Kanyang pinasan./ O Panginoon, idinadalangin ko sa Iyo, lumington Ka at tumingin muli,/ at hampasin ang batong ito, ang aking puso.”

Isa pa ang sumulat sa katulad na diwa: “O, nagtataka ako sa aking sarili,/ Ikaw na mapagmahal, nagdurugo, namamatay na Kordero,/ na kaya kong suriin ang hiwagang ito,/ at hindi maantig na lalo Kang ibigin.”

Hinahangaan ko ang mga sensitibong kaluluwa na lubhang naaantig sa mga paghihirap ng namamatay na Manunubos kaya sila ay napapaiyak. Naaalala ko ang aking Cristianong barbero, si Ralph Ruocco. Madalas, habang nakatayo siya sa harap ko, nagsasalita siya tungkol sa mga paghihirap na tiniis ng Tagapagligtas. Pagkatapos, habang pumapatak ang kanyang mga luha sa telang pantakip, sasabihin niya, “Hindi ko alam kung bakit handa Siyang mamatay para sa akin. Napakaaba ko. Gayunman ay pinasan Niya ang parusa ng aking mga kasalanan sa Kanyang katawan sa Krus.”

Naaalala ko ang makasalanang babae na hinugasan ng kanyang mga luha ang mga paa ng Tagapagligtas, at pinunasan ang mga iyon ng kanyang buhok, at hinalikan ang Kanyang mga paa, at pinahiran ng pabango (Lucas 7:38). Bagaman nabuhay siya bago pa ang Krus, mas nakaayon ang kanyang damdamin kaysa sa akin sa kabila ng lahat ng aking nakahihigit na kaalaman at pribilehiyo.

Bakit ako parang tipak ng yelo? Dahil ba lumaki ako sa isang kultura kung saan itinuturing na hindi panlalaki ang umiyak?

Kung gayon, sana'y hindi ko na nakilala ang kulturang iyon. Hindi kahihiyan ang umiyak sa lilim ng Kalbaryo; ang kahihiyan ay ang hindi pag-iyak.

Hinihiram ang mga salita ni Jeremias, mula ngayon ay kailangan kong manalangin, “O, maging tubig sana ang aking ulo, at ang aking mga mata ay bukal ng mga luha, upang ako'y makaiyak araw at gabi” (Jeremias 9:1); umiyak, ibig sabihin, dahil sa mga paghihirap at kamatayang idinulot ng aking mga kasalanan sa walang-kasalanang Tagapagligtas. At inaangkin ko bilang akin ang walang-kamatayang mga salita ni Isaac Watts: *Nararapat lamang na itago ko ang namumula kong mukha, habang lumilitaw ang Kanyang mahal na krus; Tunawin ang aking puso sa pasasalamat, at tunawin ang aking mga mata sa luha.*

Panginoon, iligtas Mo ako sa sumpa ng Cristianismong tuyo ang mga mata!

Agosto 7

“...upang bigyan sila ng kagandahan na kapalit ng abo, ng langis ng kagalakan na kapalit ng pagtangis, ng damit ng papuri na kapalit ng espiritu ng kabigatan.” (Isaias 61:3)

Sa dakilang talatang ito, inilalarawan ng Mesiya ang ilan sa mga kahanga-hangang palitan na Kanyang dinadala sa mga tumatanggap sa Kanya. Nagbibigay Siya ng kagandahan na kapalit ng abo, kagalakan na kapalit ng pagtangis, papuri na kapalit ng kabigatan.

Dinadala natin sa Kanya ang abo ng buhay na naupos sa kalayawan, ang abo ng katawang sinira ng alak o droga. Dinadala natin sa Kanya ang abo ng mga taong sinayang sa

ilang, o ang abo ng mga nabigong pag-asa at mga gumuhong pangarap. At ano ang natatanggap natin? Binibigyan Niya tayo ng kagandahan, ang kagandahan ng isang nakasisilaw na korona ng nobya. Kay laking palitan! “Ang kawawa at pagod na alipin ng kasalanan ay pinarangalan sa pamamagitan ng pagiging kabiya ng banal na Diyos” (J.H. Jowett). Si Maria Magdalena, na pinaghaharian ng pitong demonyo, ay hindi lamang pinalaya kundi naging anak na babae ng Hari. Ang mga taga-Corinto ay lumapit sa Kanya sa lahat ng kanilang kasamaan at sila ay hinugasan, pinabanal at inaring-ganap.

Dinadala natin sa Kanya ang mga luha ng pagtangis. Ito ay mga luhang dulot ng kasalanan, pagkatalo at kabiguan. Mga luhang dulot ng trahedya at pagkawala. Mga luha dahil sa mga nasirang pagsasama ng mag-asawa at mga suwail na anak. May magagawa ba Siya sa maaalat at nakapapasong mga luhang ito? Oo, kaya Niyang pahirin ang mga iyon at bigyan tayo ng langis ng kagalakan bilang kapalit. Binibigyan Niya tayo ng kagalakan ng kapatawaran, ng kagalakan ng pagtanggap, ng kagalakan ng Kanyang pamilya, ng kagalakan ng pagkatuklas sa dahilan ng ating pag-iral. Sa madaling salita, binibigyan Niya tayo ng “kagalakan ng piging ng kasalan na kapalit ng mabigat na hakbang ng dalamhati.”

Sa wakas, inaalis Niya sa atin ang espiritu ng kabigatan. Alam nating lahat kung ano ang espiritong ito—ang pasanin ng pagkakasala, pagsisisi, kahihiyan at pagkaaba. Ang espiritu ng pag-iisa, ng pagtangga, ng pagtataksil. Ang espiritu ng takot at pagkabalisa. Inaalis Niya ang lahat ng ito at binibigyan tayo ng damit ng papuri. Naglalagay Siya ng bagong awit sa ating bibig, ng papuri sa ating Diyos (Awit 40:3). Ang mareklamo ay

napupuno ng pasasalamat, ang mapamusong ay napupuno ng pagsamba.

*Something beautiful, something good,
All my confusion He understood.
All I had to offer Him was brokenness and strife
And He made something beautiful of my life.*

(Gaither)

Mula sa awiting “Something Beautiful,” titik ni Gloria Gaither at musika ni William J. Gaither, copyright © 1971 William J. Gaither. All rights reserved. Ginamit nang may pahintulot ng Benson Company, Inc., Nashville. Iniwan sa orihinal na Ingles.

Agosto 8

“...gumawa kayo ng mabuti, at magpahiram, na walang inaasahang anumang kapalit; at magiging malaki ang inyong gantimpala.” (Lucas 6:35.)

Ang mga utos na ito ng ating Panginoon ay tumutukoy sa ating pakikitungo sa lahat ng tao, nagbalik-loob man o hindi, ngunit pag-iisipan natin ang mga ito lalo na kaugnay ng mga usaping pinansiyal sa pagitan ng mga Cristiano. Nakalulungkot na totoo na ang ilan sa pinakamabibigat na alitan sa pagitan ng mga mananampalataya ay nagmumula sa mga usapin ng pera. Hindi dapat ganito, ngunit sa kasamaang-palad ay totoo pa rin ang lumang kasabihan: kapag pumasok ang pera sa pinto, lumalabas ang pag-ibig sa bintana.

Ang isang simpleng solusyon ay maaaring ipagbawal ang lahat ng usaping pinansiyal sa pagitan ng mga banal, ngunit hindi

natin ito magagawa hangga't sinasabi ng Biblia, “Bigyan mo ang bawat taong humihingi sa iyo” at “...magpahiram, na walang inaasahang anumang kapalit” (Lucas 6:30, 35). Kaya kailangan nating gumamit ng iba't ibang alituntunin na magpapahintulot sa ating sundin ang Salita at gayunma'y maiwasan ang alitan at nasirang pagkakaibigan.

Dapat tayong magbigay sa anumang tunay na pangangailangan. Ang kaloob ay dapat walang kondisyon. Hindi nito dapat obligahin ang ibang tao sa anumang paraan, ni na bumoto kasama natin sa pulong ng iglesya ni na ipagtanggol tayo kapag mali tayo. Hindi natin dapat subuking “bilhin” ang mga tao sa pamamagitan ng ating kabaitan.

Ang utos na magbigay sa bawat taong humihingi ay may ilang eksepsiyon. Hindi tayo dapat magbigay sa sinuman upang tustusan ang sugal, pag-inom ng alak, o paninigarilyo. Hindi tayo dapat magbigay upang suportahan ang isang hangal na pakanang mabilis-yumaman na nagpapasasa sa kasakiman ng tao.

Kapag nagpapahiram tayo para sa isang karapat-dapat na layunin, dapat natin itong gawin nang may saloobing hindi bale sa atin kung hindi na maibalik ang pera. Hindi maaapektuhan ng hindi pagbabayad ang ating pagkakaibigan. At hindi tayo dapat maningil ng tubo sa pautang. Kung ang isang Judio, na namumuhay sa ilalim ng kautusan, ay hindi maaaring maningil ng tubo sa kapwa Judio (Levitico 25:35-37), lalo pang hindi dapat maningil ng tubo ang isang Cristiano, na namumuhay sa ilalim ng biyaya, sa kapwa mananampalataya.

Kung may pagkakataong hindi tayo lubos na nakatitiyak kung tunay ang pangangailangan, sa pangkalahatan ay mas

mabuting sikaping tugunan ito. Kung magkakamali man tayo, mas mabuting magkamali sa panig ng biyaya.

Sa pagbibigay sa iba, kailangan nating harapin ang katotohanang ang mga tumatanggap ng tulong ay madalas na nagkakaroon ng sama ng loob sa nagbigay. Ito ay halagang dapat nating handang bayaran. Minsan, nang ipaalala kay Disraeli na kinamumuhian siya ng isang tao, sinabi niya, “Hindi ko alam kung bakit. Wala naman akong nagawa para sa kanya kamakailan.”

Agosto 9

*“At iniwan niya ang lahat, tumindig, at sumunod sa Kanya.”
(Lucas 5:28).*

Gunigunihin si Levi na nakaupo sa isang mesa sa tabi ng daan, naniningil ng buwis sa mga nagdaraan. Kung siya ay karaniwang maniningil ng buwis, malaking halaga ng pera ang ibinubulsa niya sa halip na ibigay sa kinasusuklamang pamahalaan ng Roma.

Sa araw na iyon ay dumaan si Jesus at nagsabi, “Sumunod ka sa Akin.” Isang napakalaking espirituwal na paggising ang naganap sa buhay ni Levi. Nakita niyang nalantad ang kanyang mga kasalanan. Napagtanto niya ang kahungkagan ng kanyang buhay. Narinig niya ang pangako ng mas mabubuting bagay. Agad-agad ang kanyang tugon. “Iniwan niya ang lahat, tumindig, at sumunod sa Kanya.” Sa paggawa nito ay inunahan niya ang makahulugang mga linya ni Amy Carmichael: “Narinig ko ang Kanyang tawag, ‘Halika, sumunod ka!’/ Iyon lamang./ Lumabo ang aking makalupang ginto,/ Sumunod sa Kanya ang aking kaluluwa,/ Tumindig ako at sumunod:/ Iyon lamang./

Sino ang hindi susunod/ Kung marinig nila ang Kanyang tawag?”

Ngunit si Levi, o si Mateo na mas kilala niyang pangalan, ay hindi lubos na nakaunawa noong araw na tumugon siya sa tawag ni Cristo kung gaano kadadakilang bagay ang dadaloy mula sa kanyang pagsunod.

Una sa lahat, siyempre, naranasan niya ang di-matutumbasang pagpapala ng kaligtasan. Mula noon ay sa dulo na ng paa nauupod ang kanyang mga sandalyas sa halip na sa sakong. Mula noon ay mas malaki ang kanyang kagalakan kahit malungkot siya kaysa sa dati niyang kagalakan noong masaya siya. Mula noon ay masasabi na niya sa mga salita ni George Wade Robinson, “may buhay sa bawat kulay, na hindi pa nakita ng mga matang walang Cristo.”

Bukod dito, naging isa si Mateo sa Labindalawang Apostol. Namuhay siya kasama ng Panginoong Jesus, narinig ang Kanyang walang-kapantay na mga turo, naging saksi ng Kanyang muling pagkabuhay, humayo dala ang maluwalhating mensahe, at sa wakas ay inialay ang kanyang buhay para sa Tagapagligtas.

Kay Mateo ibinigay ang di-masayod na pribilehiyo na isulat ang unang Ebanghelyo. Sinabi nating iniwan niya ang lahat, ngunit pinahintulutan siya ng Panginoon na itago ang kanyang panulat. Ginamit ang panulat na iyon upang ilarawan ang Panginoong Jesus bilang tunay na Hari ng mga Judio.

Oo, iniwan ni Mateo ang lahat, ngunit sa paggawa nito ay nakamit niya ang lahat, at natagpuan ang tunay na dahilan ng kanyang pag-iral.

May isang diwa kung saan ang tawag ni Cristo ay dumarating sa bawat lalaki, babae, batang lalaki at batang babae. Maaari tayong tumugon o maaari tayong tumanggi. Kung tutugon tayo, pagpapalain Niya tayo nang higit pa sa ating pinakamalalayong pangarap. Kung tatanggi tayo, hahanap Siya ng iba na susunod sa Kanya. Ngunit hindi tayo kailanman makasusumpung ng mas mabuting Cristo na susundin.

Agosto 10

“Sinabi ng mga tao na kumulog.” (Juan 12:29).

Katatapos lamang magsalita ng Diyos mula sa langit sa malinaw at tiyak na tinig. Sinabi ng ilan na kumulog. Nagbigay sila ng likas na paliwanag sa bagay na banal at himala.

Iyan ang isang saloobing maaari nating taglayin sa mga himala ngayon. Maaari nating subuking ipaliwanag ang mga ito na wala nang iba kundi mga likas na pangyayari.

O maaari nating sabihin nang tahasan na lumipas na ang panahon ng mga himala. Maaari natin silang ilagay nang maginhawa sa isang kahon ng dispensasyon.

Ang ikatlong saloobin ay ang pumunta sa kabilang sukdulan at mag-angking nakararanas ng mga himala na, ang totoo, ay walang iba kundi bunga ng isang malikot na imahinasyon.

Ang tamang pananaw ay ang kilalanin na kaya at talagang gumagawa ang Diyos ng mga himala sa ating panahon. Bilang Soberanong Panginoon, magagawa Niya ang anumang Kanyang ibigin. Walang dahilan sa Kasulatan kung bakit dapat Niyang talikuran ang mga himala bilang paraan ng paghahayag ng Kanyang Sarili.

May himalang nagaganap tuwing may isang ipinanganak na muli. Ito ay makapangyarihang pagpapakita ng banal na kapangyarihan, na nagliligtas sa taong iyon mula sa kaharian ng kadiliman at naglilipat sa kanya sa kaharian ng Anak ng pag-ibig ng Diyos.

May mga himala ng pagpapagaling kapag sumuko na ang siyensiya ng medisina at naglaho na ang lahat ng pag-asa ng tao. Pagkatapos, bilang sagot sa nananampalatayang panalangin, kung minsan ay pinipili ng Diyos na hipuin ang katawan at ibalik ang kalusugan ng tao.

May mga himala ng pagtustos, kapag halos wala nang laman ang pitaka. At mga himala ng paggabay, kapag nakatayo tayo sa sangandaan at hindi alam kung saan pupunta.

May mga himala ng pag-iingat kapag, halimbawa, may taong lumalabas nang walang kahit isang galos mula sa gusot na bunton ng bakal na dati ay isang sasakyan.

Oo, gumagawa pa rin ang Diyos ng mga himala, ngunit hindi naman kinakailangang ang mga himala ring iyon. Hindi Niya kailanman piniling ulitin ang sampung salot na ipinadala Niya sa Egipto. Bagaman si Jesu-Cristo ay siya ring kahapon, ngayon at magpakailanman, hindi ito nangangahulugang ang Kanyang mga pamamaraan ay siya rin. Ang katotohanang bumuhay Siya ng mga patay noong Siya ay nasa lupa ay hindi nangangahulugang bumubuhay Siya ng mga patay ngayon.

Isang huling salita! Hindi lahat ng himala ay mula sa Diyos. Ang diyablo at ang kanyang mga ahente ay nakagagawa ng mga himala. Sa darating na araw, ang ikalawang halimaw ng Apocalipsis 13 ay dadayain ang mga naninirahan sa lupa sa pamamagitan ng mga himalang kanyang gagawin. Kahit

ngayon ay kailangan nating subukin ang lahat ng inaangking himala sa pamamagitan ng Salita ng Diyos at sa direksiyong pinagdadalhan ng mga ito sa mga tao.

Agosto II

“Kung kami man ay wala sa aming sarili, ito ay para sa Diyos.” (2 Corinto 5:13).

May mga kakaibang sundalo ang Diyos sa Kanyang hukbo, at madalas ay sila ang nagkakamit ng pinakamalalaking tagumpay. Sa kanilang sigasig para sa Panginoon ay tila sila sira-ulo. Gumagamit sila ng mga orihinal na pamamaraan sa halip na manatili sa mga nakagawian. Lagi silang nagsasabi at gumagawa ng hindi inaasahan. Maaaring pinapatay nila ang wikang Ingles at nilalabag ang bawat kilalang tuntunin ng pangangaral at pagtuturo, gayunma'y nakakakita sila ng malalaking pakinabang para sa kaharian ng Diyos. Madalas ay madrama sila, nakakakuryente pa nga. Nagugulat ang mga tao, ngunit hindi nila sila kailanman nalilimutan.

Ang mga kakaibang sundalong ito ay palaging pinagmumulan ng pagkapahiya ng mga seryoso at makaluma, ng mga nanginginig sa isiping lalabagin ang mga pamantayan ng kultura. Sinusubukan silang baguhin ng ibang mga Cristiano, gawin silang mas karaniwan, patayin ang apoy. Ngunit mabuti na lamang para sa Iglesya, kadalasan ay nawawalan ng saysay ang kanilang mga pagsisikap.

Mahirap para sa atin na paniwalaang ang ating Panginoon ay tila kakaiba sa mga kapanahon Niya. “Lubhang masigasig Siya sa Kanyang gawain kaya madalas ay wala man lamang Siyang panahong kumain, at nais Siyang iuwi ng Kanyang ina at mga

kapatid dahil inakala nilang 'nasisiraan na Siya ng bait'. Sinabi nila, 'Siya ay wala sa Kanyang sarili.' Ngunit si Jesus ang taong may matinong pag-iisip, hindi ang Kanyang mga kapatid" (W. Mackintosh Mackay).

Maliwanag na pinaratangan ng mga tao si Apostol Pablo na kakaiba. Ang sagot niya sa paratang ay: "Kung kami man ay wala sa aming sarili, ito ay para sa Diyos" (2 Corinto 5:13.)

Narinig na nating lahat ang tungkol sa isa sa mga kakaibang sundalo ng Diyos na nagsuot ng karatulang nakasabit sa harap at likod na may nakasulat sa magkabilang panig. Sa harap ay nakasulat, "Ako'y isang hangal alang-alang kay Cristo."

Pagkatapos ay sa likod naman ay mababasa, "Kaninong hangal ka?"

Ang problema sa karamihan sa atin ay masyado tayong katulad ng karaniwan para makalikha ng anumang ingay para sa Diyos sa lipunan. Gaya ng sinabi ng isang tao, "Iniwan natin ang karaniwan kung nasaan ito. Katulad tayo ni Pedro, na nakatayo sa labas ng bulwagan ng paghuhukom kung saan nililitis si Cristo, at 'nagpapainit lamang.'"

Si Rowland Hill, ang dakilang mangangaral ng London, ay kakaiba. Gayundin si C.T. Studd. At si Billy Bray. At si W.P. Nicholson, ang Irlandes na ebanghelista. Nais ba nating naging iba sana sila? Hindi, kapag isinaalang-alang natin kung paano sila ginamit ng Diyos, nanaisin lamang nating sana ay mas katulad nila tayo. "Sanlibong ulit na mas mabuti ang mabisang pagkakakaiba kaysa sa di-mabisang pagkakaraniwan. Ang unang pag-ibig ay maaaring kakaiba kung minsan, ngunit, salamat sa Diyos, ito ay mabisa; at ang ilan sa atin ay nawalan na nito" (Fred Mitchell).

“Ang taong erehe, pagkatapos ng una at ikalawang pagpapaalala, ay itakuwil mo; yamang nalalaman mo na ang gayon ay napasama, at nagkakasala, na hinatulan ng kanyang sarili.” (Tito 3:10, 11.)

Kapag naiisip natin ang isang erehe, karaniwang naiisip natin ang isang taong nanghahawak at nagpapalaganap ng mga pananaw na salungat sa mga dakila at pundamental na katotohanan ng pananampalataya. Naiisip natin ang mga taong tulad nina Arius, Montanus, Marcion at Pelagius na nabuhay noong ikalawa at ikatlong siglo AD.

Hindi ko balak tanggihan ang kahulugang iyon ng erehe kundi palawakin ito. Ang erehe, sa kahulugan ng Bagong Tipan, ay kinabibilangan din ng sinumang matigas ang ulong nagtataguyod ng isang aral, kahit pangalawa lamang ang kahalagahan; na nagdudulot ng pagkakabaha-bahagi sa iglesia. Maaaring tapat siya sa mga pundamental at gayunma'y ipinipilit ang ibang aral na nagdudulot ng alitan dahil iba ito sa tinatanggap na paniniwala ng kapulungang kinabibilangan niya.

Karamihan sa makabagong salin ay may nakasulat na “taong mapagpangkat-pangkat” sa halip na “erehe.” Ang taong mapagpangkat-pangkat ay matigas ang ulong determinadong sakyan ang kanyang paboritong doktrina kahit pa magdulot ito ng pagkakahati sa iglesia. Ang kanyang usapan ay laging bumabalik sa paborito niyang paksang ito. Saanman siya bumuklat sa Biblia, akala niya ay nakakakita siya ng suporta sa kanyang pananaw. Hindi siya makapagmiminsteryo ng Salita sa publiko nang hindi ito isinisingit. Isa siyang Johnny-one-

note. Iisa lamang ang kuwerdas ng kanyang biyolin, at iisang nota lamang ang tinutugtog niya sa kuwerdas na iyon.

Lubos na baluktot ang kanyang asal. Ganap niyang binabalewala ang sanlibo't isang aral sa Biblia na magpapatibay sana sa mga banal sa kanilang pananampalataya, at itinutuon ang lahat sa isa o dalawang lihis na doktrina na ang tanging naidudulot ay pagkakahati. Maaaring paulit-ulit niyang binabanggit ang isang partikular na aspeto ng propesiya. O maaaring labis niyang binibigyang-diin ang isang kaloob ng Espiritu. O maaaring ang kinahuhumalingan niya ay ang limang punto ng Calvinismo.

Kapag binabalaan siya ng mga pinuno ng iglesia laban sa pagpapatuloy ng kanyang makasariling krusada, hindi siya nagsisisi. Ipinipilit niya na hindi siya magiging tapat sa Panginoon kung hindi niya ituturo ang mga bagay na ito. Ayaw niyang patahimikin. May “napaka-espirituwal” siyang sagot sa bawat argumentong ginagamit laban sa kanya. Ang katotohanang lumilikha siya ng alitan at pagkakabaha-bahagi sa iglesia ay hindi man lamang nakapigil sa kanya. Tila hindi siya natitinag sa banal na pasya, “Kung sinuman ang sumira sa templo ng Diyos, sisirain siya ng Diyos” (1 Corinto 3:17 NASB).

Sinasabi ng Kasulatan na ang taong ito ay napasama, nagkakasala, at hinatulan ng kanyang sarili. Napasama siya sa diwang mayroon siyang “moral na pagkabaluktot” (Phillips), isang “pilipit na isip” (NEB), ay “liko” (NIV). Nagkakasala siya dahil hinahatulan ng Biblia ang ganitong asal. At alam niya ito, sa kabila ng kanyang mga banal-banalang pagtutol. Pagkatapos ng dalawang babala ay dapat siyang iwasan ng kapulungan, sa pag-asang sa pamamagitan ng ganitong pagtatakwil sa lipunan

ay maudyukan siyang talikuran ang kanyang pagiging mapagpangkat-pangkat.

Agosto 13

“Kung saan nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa Aking pangalan, naroon Ako sa gitna nila.” (Mateo 18:20)

Nang sabihin ni Jesus ang mga salitang ito, tinutukoy Niya ang isang pulong ng iglesya na tinipon upang harapin ang isang nagkasalang miyembro na ayaw magsisi. Nabigo ang ibang mga pagsisikap na harapin ang nagkasala at ngayon ay dinadala siya sa harap ng iglesya. Kung ayaw pa rin niyang magsisi; kailangan siyang alisin sa pakikisama. Ipinapangako ng Panginoong Jesus ang Kanyang presensiya sa ganitong pulong na tinipon upang harapin ang isang usapin ng disiplina sa iglesya.

Ngunit tiyak na mas malawak ang aplikasyon ng talata. Totoo ito saanman at kailanman nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa Kanyang Pangalan. Ang magtipon sa Kanyang Pangalan ay nangangahulugang magpulong bilang isang Cristianong kapulungan. Nangangahulugan itong magtipon sa pamamagitan ng Kanyang awtoridad, na kumikilos alang-alang sa Kanya. Nangangahulugan itong magtipon na Siya ang pang-akit. Nangangahulugan itong magtipon ayon sa kaugalian ng mga unang Cristiano para sa “turo at pakikisama ng mga apostol, at sa pagpipira-piraso ng tinapay, at sa mga panalangin” (Mga Gawa 2:42). Nangangahulugan itong magtipon na si Cristo ang sentro, magtipon sa Kanya (Genesis 49:10; Awit 50:5).

Saanman nagkakatipon nang ganito ang mga mananampalataya sa Persona ng Panginoong Jesus, ipinapangako Niyang Siya ay naroroon. Ngunit maaaring itanong ng isang tao, “Hindi ba Siya naroroon sa lahat ng dako? Bilang Siya na nasa lahat ng dako, hindi ba Siya nasa lahat ng lugar nang sabay-sabay?” Ang sagot, siyempre, ay oo. Ngunit ipinapangako Niyang Siya ay naroroon sa natatanging paraan kapag nagkakatipon ang mga banal sa Kanyang Pangalan.

“...naroon Ako sa gitna nila.” Iyon, sa ganang sarili, ang pinakamatibay na dahilan kung bakit dapat tayong maging tapat sa pagdalo sa lahat ng pulong ng lokal na kapulungan. Naroroon ang Panginoong Jesus sa natatanging paraan. Maraming beses na maaaring hindi natin namamalayan ang Kanyang ipinangakong presensiya. Sa mga panahong iyon ay tinatanggap natin ang katotohanan sa pamamagitan ng pananampalataya, batay sa Kanyang pangako. Ngunit may ibang mga panahon na ipinahahayag Niya ang Kanyang Sarili sa atin sa di-pangkaraniwang paraan. Mga panahong tila yumuyuko nang napakababa ang langit. Mga panahong ang lahat ng puso ay nakayuko sa ilalim ng impluwensiya ng Salita. Mga panahong lubhang pinupuno ng kaluwalhatian ng Panginoon ang lugar kaya isang malalim na damdamin ng magalang na pagkamangha ang bumabalot sa mga tao at malayang dumadaloy ang mga luha. Mga panahong nag-aalab ang ating puso sa loob natin.

Hindi natin kailanman alam ang mga panahon ng mga banal na pagdalaw na ito. Dumarating ang mga ito nang walang pasabi at hindi inaasahan. Kung wala tayo roon, hindi natin ito maaabutan. Kung magkagayon ay daranas tayo ng kawalang katulad ng kay Tomas. Wala siya roon nang magpakita ang

muling nabuhay at niluwalhating Panginoong Jesus sa mga alagad noong gabi ng Kanyang muling pagkabuhay (Juan 20:24). Iyon ay isang sandali ng kaluwalhatian na hindi na kailanman maibabalik.

Kung talagang naniniwala tayong naroroon si Cristo kapag nagkakatipon ang Kanyang bayan sa Kanyang Pangalan, lalo tayong magiging determinadong dumalo kaysa kung ang Pangulo ang darating doon. Walang anumang makahahadlang sa ating pagdalo maliban sa kamatayan o malubhang karamdaman.

Agosto 14

“Ang mga hain sa Diyos ay bagbag na espiritu: ang bagbag at nagsisising puso, O Diyos, ay hindi Mo hahamakin.”
(Awit 51:17)

Wala nang mas maganda sa espirituwal na nilikha ng Diyos kaysa sa isang mananampalatayang nagpapakita ng tunay na espiritu ng pagkabagbag. Maging ang Diyos Mismo ay hindi makatanggi sa ganitong tao; kaya Niyang salungatin ang palalo at mapagmataas (Santiago 4:6), ngunit hindi Niya kayang tanggihan ang bagbag at mapagpakumbaba.

Sa ating likas na kalagayan, wala sa atin ang bagbag. Para tayong bisiro ng mailap na asno—mapaghimagsik, matigas ang ulo, padalus-dalos. Nilalabanan natin ang busal, ang renda at ang siya ng kalooban ng Diyos. Ayaw nating masingkawan, at ang tanging gusto natin ay ang sarili nating paraan. Hangga’t hindi tayo nababagbag, hindi tayo angkop sa paglilingkod.

Ang pagbabalik-loob ay parang simula ng proseso ng pagbabagbag. Masasabi ng nagsisising makasalanan, “Ang

pinakapalalong pusong tumibok kailanman,/ Ay napasuko na sa akin;/ Ang pinakamailap na kaloobang bumangon kailanman/ Upang hamakin ang Iyong layunin o tulungan ang Iyong mga kaaway/ Ay napatahimik Mo, Diyos ko!” Sa pagbabalik-loob, pinapasan natin ang pamatok ni Cristo.

Ngunit posibleng maging mananampalataya at gayunma'y kumilos pa rin na halos katulad ng isang di-pa-napapaamong bisiro na nais gumala sa parang ayon sa kanyang gusto. Kailangan nating matutong ibigay ang renda ng buhay sa Panginoong Jesus. Kailangan nating pasakop sa Kanyang pakikitungo sa ating buhay nang walang pagsipa, pagwawala o paglukso. Kailangan nating masabi:

*Ang Kanyang daan ang pinakamabuti
Tumitigil na kami sa walang-kabuluhanang pagpapakana
At iniwan sa Kanya ang pamamahala sa aming buhay.*

Kailangan nating isagawa ang pagkabagbag hindi lamang sa Diyos kundi pati sa ating kapwa tao. Nangangahulugan ito na hindi tayo magiging palalo, mapilit, mayabang. Hindi natin madarama na kailangan nating ipaglaban ang ating mga karapatan o ipagtanggol ang ating sarili kapag inakusahan nang hindi makatarungan. Kapag tayo ay ininsulto, tinuya, inabuso o siniraang-puri, hindi tayo gaganti. Ang mga bagbag na tao ay madaling humingi ng tawad kapag may nasabi o nagawa silang mali. Hindi sila nagtatanim ng sama ng loob o nagbibilang ng mga kamaliang ginawa laban sa kanila. Itinuturing nila ang iba na mas mabuti kaysa sa kanilang sarili. Kapag nakaranas sila ng mga pagkaantala, mga abala, mga pagkasira, mga aksidente, mga pagbabago ng iskedyul at mga kabiguan, hindi sila tumutugon nang may pagkataranta, pagkasindak, histerya o

pagkainis. Nagpapakita sila ng kahinahunan at katatagan ng loob sa mga krisis ng buhay.

Kung tunay na bagbag ang isang mag-asawa, hindi nila kailanman kakailanganing pumunta sa hukuman para sa diborsiyo. Ang mga bagbag na magulang at anak ay hindi kailanman nakararanas ng agwat ng henerasyon. Ang mga bagbag na magkakapitbahay ay hindi kailanman kailangang magtayo ng bakod. Ang mga iglesyang may mga taong natuto ng daan ng pagkabagbag ay nakararanas ng patuloy na muling pagbabagong-buhay.

Kapag dumating tayo sa Hapunan ng Panginoon at narinig ang Tagapagligtas na nagsasabi, “Ito ang Aking katawan, na pinagputul-putol para sa inyo,” ang tanging angkop na tugon ay, “Ito ang aking buhay, Panginoong Jesus, binagbag para sa Iyo.”

Agosto 15

“Mag-ingat kayo, at lumayo sa kasakiman.” (Lucas 12:15)

Ang kasakiman ay ang labis na pagnanasa sa kayamanan o mga ari-arian. Ito ay isang pagkahumaling na sumasakmal sa mga tao, na nagtutulak sa kanila na mangamkam nang pahigit nang pahigit. Ito ay isang lagnat na nagtutulak sa kanila na manabik sa mga bagay na hindi naman talaga nila kailangan.

Nakikita natin ang kasakiman sa negosyanteng hindi kailanman nasisiyahan. Sinasabi niyang titigil siya kapag nakaipon na siya ng isang tiyak na halaga, ngunit kapag dumating ang panahong iyon, sakim pa rin siya sa higit pa.

Nakikita natin ito sa maybahay na ang buhay ay isang walang-katapusang pamimili. Nagtatago siya ng tone-toneladang saring bagay hanggang sa umapaw sa samsam ang kanyang atik, garahe at bodega.

Nakikita natin ito sa tradisyon ng mga regalo sa Pasko at kaarawan. Bata man o matanda ay hinuhusgahan ang tagumpay ng okasyon ayon sa dami ng samsam na nagawa nilang maipon.

Nakikita natin ito sa paghahati ng mana. Kapag may namatay, ang kanyang mga kamag-anak at kaibigan ay nagpapatak ng pakitang-taong luha, pagkatapos ay dumadagsa na parang mga buwitre upang paghatian ang biktima, at madalas ay nagsisimula pa ng digmaang sibil sa proseso.

Ang kasakiman ay idolatriya (Efeso 5:5; Colosas 3:5). Inilalagay nito ang sariling kalooban sa lugar ng kalooban ng Diyos. Ipinahahayag nito ang kawalang-kasiyahan sa ibinigay ng Diyos, at determinado itong makakuha ng higit pa, anuman ang halaga.

Ang kasakiman ay isang kasinungalingan, na lumilikha ng impresyon na ang kaligayahan ay matatagpuan sa pag-aari ng mga materyal na bagay. Ikinukuwento ang tungkol sa isang lalaking makukuha ang anumang gusto niya sa pamamagitan lamang ng paghiling nito. Humiling siya ng isang mansiyon, mga katulong, isang Cadillac, isang yate at presto! naroon agad ang mga iyon. Noong una ay nakatutuwa, ngunit nang maubusan na siya ng mga bagong ideya, nawalan siya ng kasiyahan. Sa wakas ay sinabi niya, “Gusto kong umalis dito. Gusto kong lumikha ng isang bagay, magdusa sa isang bagay. Mas gugustuhin ko pang nasa impiyerno kaysa narito.”

Sumagot ang tagapaglingkod, “Saan mo ba akalang naroroon ka?”

Tinutukso ng kasakiman ang mga tao na makipagkompromiso, mandaya, magkasala upang makuha ang gusto nila.

Ginagawa nitong di-karapat-dapat ang isang tao sa pamumuno sa iglesya (1 Timoteo 3:3). Nagtanong si Ronald Sider, “Hindi ba mas naaayon sa Biblia na ipataw ang disiplina ng iglesya sa mga taong ang sakim na pagkamkam ay humantong sa ‘tagumpay sa pananalapi’ kaysa ihalal sila sa lupon ng matatanda?”

Kapag ang kasakiman ay humantong sa paglustay, pangigingkil o iba pang pampublikong iskandalo, nangangailangan ito ng pagtitiwalag (1 Corinto 5:11).

At kung ang kasakiman ay hindi ipinahahayag at tinatalikuran, hahantong ito sa pagkakatapon mula sa Kaharian ng Diyos (1 Corinto 6:10).

Agosto 16

“At kung tayo’y may pagkain at pananamit, masiyahan na tayo sa mga ito.” (1 Timoteo 6:8)

Kakaunti ang mga Cristianong sineseryoso ang mga salitang ito, gayunman ang mga ito ay tunay na Salita ng Diyos gaya ng Juan 3:16. Sinasabi nito sa atin na masiyahan tayo sa pagkain at pananamit. Ang salitang “pananamit” ay sumasaklaw rin sa bubong sa ibabaw ng ating ulo at hindi lamang sa damit na ating isinusuot. Sa madaling salita, dapat tayong makuntento sa pinakapangunahing pangangailangan at ilagay ang lahat ng higit pa roon sa gawain ng Panginoon.

Ang taong may kasiyahan ng loob ay may taglay na isang bagay na hindi kayang bilhin ng salapi. Sinabi ni E. Stanley Jones, “Ang lahat ng bagay ay pag-aari ng taong walang hinahangad. Walang anumang taglay, siya ang nagmamay-ari ng lahat ng bagay sa buhay, pati ang buhay mismo... Mayaman siya dahil kakaunti ang kanyang hinahangad sa halip na dahil sa kasaganaan ng kanyang ari-arian.”

Maraming taon na ang nakararaan, nang magsalita si Rudyard Kipling sa isang klaseng magtatapos sa McGill University, binalaan niya ang mga estudyante laban sa labis na pagpapahalaga sa kayamanang materyal. Sinabi niya, “Balang araw ay makatatagpo kayo ng isang taong walang pakialam sa alinman sa mga bagay na ito, at doon ninyo mapagtatanto kung gaano kayo kadukha.”

“Ang pinakamaligayang kalagayan ng isang Cristiano sa lupa ay tila ang magkaroon siya ng kakaunting hinahangad. Kung ang isang tao ay may Cristo sa kanyang puso, may Langit sa harap ng kanyang mga mata, at may sapat lamang na pagpapalang panlupa upang ligtas siyang makaraos sa buhay, kakaunti ang mapupuntirya ng sakit at kalungkutan; kakaunti ang mawawala sa ganoong tao” (William C. Burns).

Ang diwang ito ng kasiyahan ng loob ay tila naging tatak ng marami sa mga higante ng Diyos. Sinabi ni David Livingston, “Ipinasya kong hindi tingnan ang anumang aking ari-arian kundi kaugnay lamang ng Kaharian ng Diyos.” Isinulat ni Watchman Nee, “Wala akong hinahangad para sa aking sarili; nais ko ang lahat para sa Panginoon.” At sinabi ni Hudson Taylor na tinatamasa niya “ang karangyaan ng pagkakaroon ng kakaunting bagay na dapat asikasuhin.”

Para sa iba, ang ideya ng kasiyahan ng loob ay nangangahulugan ng kawalan ng sigasig at ambisyon. Inilalarawan nila ang taong kuntento bilang isang batugan o isang palamunin. Ngunit hindi iyon ang makadiyos na kasiyahan ng loob. Ang Cristianong kuntento ay may saganang sigasig at ambisyon, ngunit nakatuon ang mga ito sa espirituwal, hindi sa materyal. Sa halip na maging palamunin, nagtatrabaho siya upang may maibigay siya sa mga nangangailangan. Sa mga salita ni Jim Elliot, ang taong kuntento ay siyang pinagluwagan ng Diyos ng “higpit ng kamay na nangungunyapit.”

Agosto 17

“...ang mga nagpaparangal sa akin ay aking pararangalan...” (1 Samuel 2:30)

Isa sa maraming paraan upang parangalan natin ang Panginoon ay ang manindigan nang tapat sa mga prinsipyo ng Diyos at ang matatag na pagtangga na makipagkompromiso.

Noong kanyang kabataan, nagtrabaho si Adam Clarke sa isang mangangalakal ng seda. Isang araw ay ipinakita sa kanya ng kanyang amo kung paano niya dapat banatin ang seda kapag sinusukat ito para sa isang mamimili. Sinabi ni Adam, “Ginoo, ang inyong seda ay maaaring mabanat ngunit ang aking budhi ay hindi.” Pagkaraan ng maraming taon ay pinarangalan ng Diyos ang tapat na klerk na iyon sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanya ng kakayahang isulat ang komentaryo sa Biblia na nagtataglay ng kanyang pangalan.

Nakatakdang tumakbo si Eric Liddell sa 100 metrong karera sa Olympic Games. Ngunit nang malaman niyang ang mga

paunang takbuhan para sa karerang ito ay nakatakda sa araw ng Linggo, sinabi niya sa manager na hindi siya tatakbo. Nadama niya na kung lalapastanganin niya ang Araw ng Panginoon, lalapastanganin niya ang Panginoon Mismo. Isang malakas na unos ng pamumuna ang sumiklab. Pinaratangan siya na isang mapanira ng kasiyahan, na binigo niya ang kanyang bansa, na isa siyang mahigpit at panatikong relihiyoso. Ngunit hindi niya binawi ang kanyang pasya.

Nang mapansin niyang ang mga paunang takbuhan para sa 220 metro ay nakatakda sa isang karaniwang araw, humingi siya ng pahintulot sa kanyang manager na tumakbo, kahit hindi iyon ang kanyang karaniwang layo. Nanalo siya sa unang takbuhan, sa ikalawang takbuhan, at pagkatapos ay sa semi-finals. Sa araw ng finals, habang naglalakad siya patungo sa panimulang puwesto, may nag-abot sa kanyang kamay ng isang maliit na piraso ng papel. Sinulyapan niya ito at nakita ang mga salitang, "...ang mga nagpaparangal sa akin ay aking pararangalan." Nang araw na iyon ay hindi lamang siya nanalo sa karera kundi nagtala pa ng bagong world record.

Ibinigay sa kanya ng Panginoon ang mas dakilang karangalan na maglingkod bilang isa sa Kanyang mga sugo sa Malayong Silangan. Noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig, ikinulong siya ng mga Hapon at namatay sa isang kampong piitan, at sa gayon ay nakamit niya ang korona ng martir.

Sina Adam Clarke at Eric Liddell ay sumunod sa maluwalhating hanay ng mga taong tulad ni Jose na nagparangal sa Diyos sa pamamagitan ng kanyang dalisay na pagkatao at pinarangalan ng Diyos nang siya ay maging tagapagligtas ng kanyang bayan sa panahon ng taggutom. Mga taong tulad ni Moises na ang katapatan sa kanyang Diyos ay pinarangalan nang pangunahan

niya ang bansang Israel palabas sa pagkaalipin sa Ehipto. Mga taong tulad ni Daniel na ang pagtanggging makipagkompromiso ay nagdulot sa kanya ng mataas na katayuan sa Kaharian ng Persia. At—ang pinakadakila sa lahat—ang Panginoong Jesus na nagparangal sa Kanyang Ama nang higit kaninuman, at binigyan ng Pangalang higit sa lahat ng pangalan.

Agosto 18

“Huwag magmalaki ang nagbibigkis ng kanyang baluti na gaya ng naghuhubad nito.” (1 Hari 20:11 NASB)

Bagaman ang mga salitang ito ay binigkas ng isang masamang hari, si Ahab, ang mga ito ay mga salita ng katotohanan. Kahit ang mga taong hindi makadiyos ay kung minsan ay napapabigkas ng katotohanan.

Ang hari ng Siria ay naghain kay Ahab ng mga mapang-insulto at mapanghamak na kahilingan, at nagbantang may darating na sakuna ng digmaan kung hindi siya susunod. Ngunit sa labanang sumunod, napilitang umatras ang mga taga-Siria at kinailangang tumakas ng kanilang hari upang iligtas ang kanyang buhay. Ang kanyang ginawa ay hindi tumugma sa kanyang pagyayabang.

Ang talata natin ngayon ay naging mabuting payo rin sana para kay Goliath. Nang makita niyang lumalapit si David, sinabi niya, “Halika sa akin, at ibibigay ko ang iyong laman sa mga ibon sa himpapawid, at sa mga hayop sa parang” (1 Samuel 17:44). Ngunit madali siyang naibuwal ni David sa iisang bato mula sa kanyang tirador. Masyadong maagang nagmalaki ang higante.

Kapag tayo ay mga batang Cristiano pa, madali para sa atin na labis na pahalagahan ang sarili nating kakayahan. Kumikilos

tayo na para bang kaya nating harapin nang mag-isa ang sanlibutan, ang laman at ang diyablo. Baka sumbatan pa natin ang mga nakatatandang Cristiano dahil sa kanilang pagkabigong ipangaral ang Ebanghelyo sa buong mundo. Ipapakita natin sa kanila kung paano ito gagawin! Ngunit ang ating pagyayabang ay napakaaga. Ang labanan ay kasisimula pa lamang at kumikilos na tayo na para bang tapos na ang lahat.

Sa isang impormal na pagtitipon ng mga mananampalataya isang gabi, nakatuon ang pansin ng lahat sa isang mahusay na batang mangangaral na naroroon. Labis siyang nasiyahan na siya ang sentro ng atensiyon. Naroon din sa grupo ang isang guro sa Sunday School na nagkaroon ng malalim na impluwensiya sa kanyang buhay. May nagsabi sa gurong ito, “Tiyak na ipinagmamalaki ninyo ang inyong dating estudyante.” Ang sagot niya ay, “Oo, **kung magpapatuloy siya nang mabuti hanggang sa wakas.**” Nang panahong iyon, inakala ng batang mangangaral na iyon ay isang medyo maasim na tonong isiningit sa isang gabing kung hindi dahil doon ay kasiya-siya. Ngunit nang maglaon, sa liwanag ng paglipas ng mga taon, napagtanto niyang tama ang kanyang matandang guro. Hindi kung paano mo isinusuot ang iyong baluti ang mahalaga. Kundi kung paano mo tinatapos ang labanan.

Sa katunayan, ang labanan ay hindi kailanman natatapos sa buhay na ito. Hindi ito matatapos hanggang sa tumayo tayo sa harap ng ating dakilang Kapitan sa Langit. Saka natin maririnig ang Kanyang pagtatasa sa ating paglilingkod—ang tanging pagtatasang talagang mahalaga. At anuman ang Kanyang maging pagtatasa, wala tayong anumang batayan upang magmalaki. Sasabihin natin nang may taos-pusong kababaang-

loob, “Kami’y mga aliping walang kabuluhan: ginawa lamang namin ang tungkulin naming gawin” (Lucas 17:10).

Agosto 19

“Huwag kang manlalait sa mga diyos, ni susumpain ang pinuno ng iyong bayan.” (Exodo 22:28)

Nang ibigay ng Diyos ang Kautusan kay Moises, isinama Niya ang isang tiyak na pagbabawal laban sa pagsasalita nang may paghamak o kawalang-galang tungkol sa mga may hawak ng katungkulan at kapangyarihan. Malinaw ang dahilan nito. Ang mga pinuno at lider na ito ay mga kinatawan ng Diyos. “Walang kapangyarihan kundi mula sa Diyos: at ang mga kapangyarihang umiiral ay itinalaga ng Diyos” (Roma 13:1). Ang pinuno ay “ministro ng Diyos sa iyo para sa ikabubuti” (Roma 13:4). Kahit hindi personal na kilala ng pinuno ang Panginoon, siya pa rin ay tao ng Panginoon ayon sa kanyang katungkulan.

Napakalapit ng ugnayan ng Diyos at ng mga taong pinuno anupa’t kung minsan ay tinatawag Niya silang mga diyos. Kaya sa talata natin ngayon ay mababasa natin, “Huwag kang manlalait sa mga diyos,” na maaaring tumukoy sa mga awtoridad ng pamahalaan. At sa Awit 82:1, 6 ay tinatawag ng Panginoon ang mga hukom na mga diyos—hindi sa kahulugang sila ay mga diyos na sinasamba kundi sila ay mga kinatawan lamang ng Diyos.

Sa kabila ng mapamaslang na pagsalakay ni Haring Saul kay David, hindi pinahintulutan ni David ang kanyang mga tauhan na saktan sa anumang paraan ang hari sapagkat siya ang pinahiran ng Panginoon (1 Samuel 24:6).

Nang hindi sinasadyang laitin ni Apostol Pablo ang pinakapunong saserdote, agad siyang nagsisi at humingi ng paumanhin, na sinasabi, “Hindi ko nalalaman, mga kapatid, na siya’y pinakapunong saserdote: sapagkat nasusulat, Huwag kang magsasalita ng masama laban sa pinuno ng iyong bayan” (Mga Gawa 23:5).

Ang paggalang sa mga awtoridad ay umiiral maging sa daigdig ng mga espiritu. Ipinaliliwanag nito kung bakit si Miguel, ang arkanghel, ay hindi nangahas na magbigay ng mapanlait na paratang laban kay Satanas, kundi sinabi lamang, “Sawayin ka ng Panginoon” (Judas 9).

Isa sa mga tanda ng mga tumalikod sa pananampalataya sa mga huling araw ay ang paghamak nila sa mga pamahalaan at ang hindi nila pagkatakot na magsalita ng masama laban sa mga may karangalan (2 Pedro 2:10).

Malinaw ang aral para sa atin. Dapat nating igalang ang ating mga pinuno bilang mga opisyal na lingkod ng Diyos kahit hindi tayo sang-ayon sa kanilang mga patakaran o hindi natin aprobadong ang kanilang personal na pagkatao. Sa anumang kalagayan ay hindi natin dapat sabihin kailanman ang sinabi ng isang Cristiano sa kainitan ng isang kampanyang pampulitika, “Ang presidente ay isang hamak na walanghiya.”

Higit pa rito, dapat tayong manalangin “para sa mga hari, at sa lahat ng nasa kapangyarihan; upang tayo’y makapamuhay nang tahimik at payapa sa buong kabanalan at katapatan” (1 Timoteo 2:2).

*“Kung kayo'y nagtitiis ng pagtutuwid, kayo'y pinakikitunguhan ng Diyos na gaya ng mga anak; sapagkat sinong anak ang hindi itinutuwid ng kanyang ama?”
(Hebreo 12:7)*

Ang mga salitang pagtutuwid, itinutuwid, pagpaparusa at itinuwid ay pitong ulit na lumilitaw sa unang 11 talata ng Hebreo 12. Dahil dito, madali para sa isang pahapyaw na mambabasa na magkaroon ng maling impresyon. Madali niyang mailalarawan ang Diyos bilang isang galit na Ama na walang tigil sa pagpalo sa Kanyang mga anak. Ang maling akalang ito ay nagmumula sa pag-iisip na ang pagtutuwid ay walang iba kundi parusa.

Malaking ginhawa ang malaman na ang pagtutuwid sa Bagong Tipan ay may higit na malawak na kahulugan kaysa roon. Ang tunay na kahulugan nito ay pagsasanay sa anak, at sumasaklaw ito sa lahat ng gawain ng magulang na kasangkot sa pagpapalaki ng isang bata. Inilalarawan ito ni Kittel bilang “ang pagpapalaki at pag-aasikaso sa batang lumalaki tungo sa kahustuhan at nangangailangan ng patnubay, pagtuturo, pagsasanay at isang antas ng pamimilit sa anyo ng disiplina o maging ng pagpaparusa.”

Ang mga Cristianong pinadalhan ng aklat ng Hebreo ay nagdaranas ng pag-uusig. Tinutukoy ng sumulat ang pag-uusig na ito bilang bahagi ng pagtutuwid ng Panginoon. Ibig bang sabihin nito na ang Diyos ang nagpadala ng pag-uusig? Tiyak na hindi! Ito ay pinasimunuan ng mga kaaway ng Ebanghelyo. Pinarurusahan ba ng Diyos ang mga Cristiano dahil sa kanilang mga kasalanan? Hindi, ang pag-uusig ay malamang na idinulot

ng kanilang tapat na pagpapatotoo para sa Kanya. Kung gayon, sa anong kahulugan masasabing ang pag-uusig ay pagtutuwid ng Panginoon? Sa kahulugang pinahintulutan ito ng Diyos na mangyari, at pagkatapos ay ginamit Niya ito bilang bahagi ng Kanyang programa ng pagtuturo sa buhay ng Kanyang bayan. Sa madaling salita, ginamit Niya ang pag-uusig upang dalisayin, pagyamanin at iayon ang Kanyang mga anak sa larawan ng Kanyang Anak.

Hindi na kailangang sabihin pa na ang ganitong uri ng pagtutuwid ay hindi kaaya-aya sa oras na iyon. Magaspang ang pakikitungo ng pait sa marmol. Isinasailalim ng hurno ang ginto sa matinding init. Ngunit sulit ang lahat kapag lumitaw na sa marmol ang mukha ng tao at kapag nadalisay na ang ginto mula sa dumi nito.

Pagtalo sa sarili ang hamakin ang pagtutuwid ng Panginoon o ang manlupaypay sa ilalim nito. Ang tanging tamang saloobin ay alalahanin na ginagamit ito ng Diyos bilang kasangkapan sa pagsasanay, at pagkatapos ay sikaping makuha ang pinakamalaking pakinabang mula rito. Iyan ang ibig sabihin ng sumulat nang sabihin niyang “ito’y nagbubunga ng mapayapang bunga ng katuwiran sa mga nasanay sa pamamagitan nito” (Hebreo 12:11b).

Agosto 21

“...mas nanaisin ko pang magsalita ng limang salitang mauunawaan, upang makapagturo sa iba, kaysa magsalita ng libu-libong salita sa ibang wika.” (1 Corinto 14:19 TEV)

Ang paksa rito, siyempre, ay ang paggamit ng mga wika nang walang pagpapakahulugan sa mga pulong ng iglesia. Tutol si

Pablo sa gawaing ito. Iginigiit niya na ang anumang sinasabi ay dapat maunawaan, kung hindi ay walang sinumang napapatibay.

Ngunit ang talata ay maaaring ilapat sa mas malawak na kahulugan. Kapag tayo ay nagsasalita, dapat tayong magsalita nang sapat na malakas upang marinig ng lahat, kung hindi ay para na rin tayong nagsasalita sa ibang wika. Halos sa bawat pulutong ng nakikinig ay may mga taong mahina ang pandinig. Malaking pagsubok para sa kanila kapag napakahina ng tinig ng nagsasalita anupa't hindi nila masundan ang daloy ng kaisipan. Sapagkat ang pag-ibig ay nag-iisip ng iba, hindi ng sarili, ito ay nagsasalita nang may sapat na lakas upang marinig ng lahat.

Gumagamit din ang pag-ibig ng mga salitang sapat na simple upang maunawaan ng karaniwang tao. Mayroon tayong dakilang mensahe—ang pinakadakilang mensahe sa buong mundo. Mahalagang marinig at maunawaan ng mga tao ang mensahe. Kung gagamit tayo ng masalimuot, malabo at teknikal na mga salita, tayo mismo ang sumisira sa sarili nating layunin.

Isang mangangaral ang nagtungo sa Malayong Silangan upang maglingkod sa mga tao, gamit ang isang tagapagsalin, siyempre. Ang unang pangungusap ng kanyang mensahe ay, “Ang lahat ng kaisipan ay maaaring hatiin sa dalawang kategorya—kongkreto at abstrakto.” Pagtingin sa mga nakikinig na binubuo ng mga lolang wala nang ngipin at mga batang hindi mapakali, isinalin ito ng tagapagsalin nang ganito, “Nagmula ako sa malayong Amerika upang sabihin sa inyo ang tungkol sa Panginoong Jesus/” Mula noon, ayon sa kuwento, ang mensahe ay matatag nang nasa mga kamay ng mga anghel.

Sa isang kamakailang labas ng isang Cristianong magasin, nakatagpo ako ng mga pananalitang gaya ng: normative datum of a trans-historical category; work that is not eclectic but that has existential relevance; a vertical continuum of consciousness; the canonical language of affirmation; classical causality at the extreme limits of measurement. Kawawa naman ang mga taong pinapapasok sa ganitong relihiyosong kalituhan ng salita! Iligtas nawa tayong lahat sa mga taong may mabigat na paraan ng pagsasabi ng wala sa walang katapusang mga pangungusap!

Naririnig natin na ang karaniwang programa sa TV o radyo ay nakatutok sa mga taong may edukasyong pang-ikatlóng baitang. Iyan ay dapat maging hudyat sa mga Cristianong nagnanais na abutin ang mundo ng mensahe ng pagtubos. Dapat nating “gawing malinaw at payak ang mensahe: TINATANGGAP NI CRISTO ANG MGA MAKASALANAN.” Mas mabuti pang magsalita ng limang salita at maunawaan kaysa 10,000 salita sa wikang walang sinumang nakauunawa.

Agosto 22

“Huwag mo akong hawakan; sapagkat hindi pa ako umaakyat sa aking Ama.” (Juan 20:17)

Sinasabi ng isa sa mga pinakamamahal na himno para sa mga bata, “Naiisip ko, sa pagbasa ng matamis na kuwentong yaon,/ Nang si Jesus ay narito sa gitna ng mga tao,/ Kung paano Niya tinawag ang mga bata na tulad ng mga tupa sa Kanyang kawan,/ Nais ko sanang kasama Niya ako noon.” Malamang na karamihan sa atin ay nagkaroon ng ganitong madamdaming hangarin sa isang pagkakataon o iba pa. Iniisip natin kung

gaano kaganda sanang matamasa ang personal na pakikisama ng Anak ng Diyos noong panahon ng Kanyang ministryo sa lupa.

Ngunit ang dapat nating mapagtanto ay mas mabuting makilala Siya ngayon, ayon sa pagkakahayag sa Kanya ng Espiritu sa pamamagitan ng Salita. Sa halip na tayo ay nasa kawalan, ang totoo ay higit tayong may pribilehiyo kaysa sa mga alagad.

Tingnan natin ito sa ganitong paraan: Nakita ni Mateo si Jesus sa pamamagitan ng mga mata ni Mateo, si Marcos sa mga mata ni Marcos, si Lucas sa mga mata ni Lucas, at si Juan sa mga mata ni Juan. Ngunit nakikita natin Siya sa pamamagitan ng mga mata ng apat na Ebanghelista. At, upang dalhin pa nang isang hakbang ang kaisipan, mayroon tayong mas ganap na pagkahayag ng Panginoong Jesus sa buong Bagong Tipan kaysa sa alinman sa mga alagad noong sila ay nasa lupa.

May isa pang kahulugan kung saan higit tayong may pribilehiyo kaysa sa mga kapanahon ni Jesus. Nang Siya ay nakikihalubilo sa karamihan sa Nazaret o sa Capernaum, likas na mas malapit Siya sa ilan kaysa sa iba. Sa silid sa itaas, si Juan ay humilig sa Kanyang dibdib, samantalang ang ibang mga alagad ay nakahilig sa iba't ibang layo. Ngunit nagbago na ang lahat ng iyan ngayon. Ang Tagapagligtas ay pantay na malapit sa lahat ng mananampalataya. Hindi lamang Siya kasama natin; Siya ay nasa atin.

Nang makatagpo ni Maria ang nabuhay na muling Panginoon, nais niyang kumapit sa Kanya sa paraang kagaya ng pagkakilala niya sa Kanya noong una. Ayaw niyang mawala ang Kanyang pisikal at makatawang presensiya. Ngunit sinabi sa kanya ni Jesus, “Huwag mo akong hawakan; sapagkat hindi pa ako umaakyat sa aking Ama...” (Juan 20:17). Ang sinasabi Niya, sa

diwa, ay, “Maria, huwag kang kumapit sa akin sa makalupa at pisikal na paraan. Kapag ako ay umakyat na sa aking Ama, ang Espiritu Santo ay isusugo sa lupa. Sa pamamagitan ng Kanyang ministeryo ay makikilala mo ako sa isang paraang mas ganap, mas malinaw at mas malapit kaysa sa pagkakilala mo sa akin kailanman.”

Kaya ganito ang konklusyon: Sa halip na hangarin nating sana ay kasama tayo ni Jesus noong Siya ay nasa lupa, dapat nating mapagtanto, nang may kagalakan, na mas mabuting makasama Siya ngayon.

Agosto 23

“Sapagkat ang aking bayan ay gumawa ng dalawang kasamaan; kanilang tinalikuran ako na bukal ng tubig na buhay, at nagsihukay sila ng mga balon, mga sirang balon, na hindi malalamnan ng tubig.” (Jeremias 2:13)

Isang masamang palitan ang ipagpalit ang isang bukal sa mga balon, at lalo na sa mga sirang balon. Ang bukal ay pinagmumulan ng malamig, dalisay at nakapagpapaginhawang tubig na bumubulwak mula sa lupa. Ang balon ay isang gawang-taong imbakan ng tubig. Ang tubig dito ay maaaring tumining at bumaho. Kapag sira ang balon, tumatagas palabas ang tubig at pumapasok ang dumi.

Ang Panginoon ay isang Bukal ng tubig na buhay. Ang Kanyang bayan ay makasusumpung ng pangmatagalang kasiyahan sa Kanya. Ang sanlibutan ay isang balon, at isang sirang balon pa. Nag-aalok ito ng pag-asa ng aliw at kaligayahan, ngunit ang mga naghahanap ng kasiyahan dito ay tiyak na nabibigo.

Si Mary ay pinalaki sa isang tahanang Cristiano kung saan ang Salita ng Diyos ay binabasa at isinasaulo. Ngunit naghimagsik siya laban sa pamumuhay ng kanyang mga magulang at umalis ng bahay, determinadong magpakasasa sa buhay. Ang pagsasayaw ang naging silakbo ng kanyang buhay. Sinisikap niyang supilin ang lahat ng alaala ng kanyang Cristianong pinagmulan, at namuhay siya mula sa isang sayawan patungo sa susunod.

Isang gabi, habang dumudulas siya sa sahig ng sayawan kasama ang kanyang kapareha, siya ay napahinto ng isang talata ng Kasulatan na kanyang natutunan noong siya ay dalagita pa: “Sapagkat ang aking bayan ay gumawa ng dalawang kasamaan; kanilang tinalikuran ako na bukal ng tubig na buhay, at nagsihukay sila ng mga balon, mga sirang balon, na hindi malalamnan ng tubig.” Sa gitna ng sayaw, siya ay nakumbikto sa kanyang kasalanan. Nang mapagtanto niya ang kahungkagan ng kanyang buhay, bumaling siya sa Panginoon at nagbalik-loob. Nagpaalam siya na hindi na itutuloy ang sayaw, lumabas ng bulwagan at hindi na kailanman bumalik.

Mula sa sandaling iyon ay naiugnay niya ang kanyang sarili sa makatang sumulat: “Sinubok ko ang mga sirang balon, Panginoon,/ Ngunit ah! ang tubig ay nawala!/ Habang yumuyuko ako upang uminom ay naglaho ito,/ At kinutya ako habang ako’y tumatangis./ Ngayon ay walang iba kundi si Cristo ang makasisiya,/ Walang ibang pangalan para sa akin;/ Naroon ang pag-ibig, at buhay, at walang hanggang kagalakan,/ Panginoong Jesus, na nasumpungan sa Iyo.”

Naranasan ni Mary ang katotohanan ng mga salita ng Tagapagligtas, “Ang sinumang uminom ng tubig na ito ay mauuhaw muli: ngunit ang sinumang uminom ng tubig na

ibibigay ko sa kanya ay hindi na mauuhaw kailanman; kundi ang tubig na ibibigay ko sa kanya ay magiging sa kanya'y isang balon ng tubig na bumubukal hanggang sa buhay na walang hanggan” (Juan 4:13, 14).

Agosto 24

“Ganito ang sabi ng Panginoon; Pigilin mo ang iyong tinig sa pag-iyak, at ang iyong mga mata sa pagluha: sapagkat ang iyong gawa ay gagantimpalaan, sabi ng Panginoon; at sila'y babalik mula sa lupain ng kaaway.” (Jeremias 31:16)

Si Stephen ay pinalaki sa larangan ng misyon. Nagpahayag siya ng pananampalataya kay Cristo sa murang edad at naging kasangkapan sa pag-akay ng ilan sa Panginoon. Nang una siyang bumalik sa Estados Unidos upang mag-aral sa kolehiyo, napanatili niya ang isang mabuting patotoo. Ngunit pagkatapos ay nagsimula siyang maanod palayo. Lumamig ang kanyang puso. Nakipagkompromiso siya sa kasalanan. Di nagtagal ay nagsimula siyang manghimasok sa mga relihiyon ng Silangan.

Nang umuwi ang kanyang mga magulang para sa kanilang bakasyon, sila ay labis na nadurog ang puso. Nakiusap sila, nangatwiran, at nagsumamo, ngunit hindi siya natinag. Sa wakas ay dinalaw nila siya sa tinitirhan niya kasama ang tatlong iba pa. Lubos silang nadurog sa kanilang nakita roon. Umuwi sila at tumangis nang mapait.

Nahiga sila at sinikap na makatulog ngunit wala itong silbi. Sa wakas, nang ika-4 ng umaga, ipinasya nilang bumangon at gawin ang kanilang pang-umagang debosyon. Karaniwan ay Jeremias 31 ang babasahin nila sa araw na iyon, ngunit sinabi ng asawang lalaki, “Huwag ang Jeremias!” sa pag-aakalang

walang maibibigay na aliw sa kanila ang umiiyak na propeta. Ngunit nanaig ang Panginoon at binuksan nila ang Jeremias 31. Pagdating nila sa ika-16 na talata, nabasa nila, “Pigilin mo ang iyong tinig sa pag-iyak, at ang iyong mga mata sa pagluha: sapagkat ang iyong gawa ay gagantimpalaan, sabi ng Panginoon; at sila’y babalik mula sa lupain ng kaaway.”

Libu-libong Cristianong magulang ngayon ang wasak ang puso, nagdadalamhati dahil sa mga mapaghimagsik na anak na lalaki at babae. Kapag sila ay nananalangin, ang mga langit ay tila tanso. Nagsisimula silang magtaka kung kaya o gagawin ba ng Diyos na ibalik ang tumalikod.

Dapat nilang alalahanin na walang kasong napakahirap para sa Panginoon. Dapat silang magpatuloy sa panalangin, nagbabantay roon nang may pagpapasalamat. Dapat nilang panghawakan sa pagsamo ang mga pangako ng Salita ng Diyos.

Nang mag-isip ang inang nabanggit sa itaas kung tama ba ang kanyang pag-angkin sa Jeremias 31:16, nabasa niya sa Isaias 49:25, “Aking makikipaglaban sa kanya na nakikipaglaban sa iyo, at aking ililigtas ang iyong mga anak.”

Agosto 25

“Oo, kami’y nagkaroon ng hatol ng kamatayan sa aming sarili, upang huwag kaming magtiwala sa aming sarili, kundi sa Diyos na bumubuhay sa mga patay.” (2 Corinto 1:9)

Halos mamatay si Pablo sa lalawigan ng Asia. Hindi natin matiyak kung ano talaga ang nangyari, ngunit napakalubha nito anupa’t kung tinanong natin siya, “Buhay ba o kamatayan ang kahihinatnan?” ang isasagot niya ay, “Kamatayan.”

Karamihan sa mga taong ginagamit ng Diyos ay nagkaroon ng kahalintulad na karanasan sa isang pagkakataon o iba pa sa kanilang buhay. Ang mga talambuhay ng mga dakilang tao ng Diyos ay nagtatala ng kahanga-hangang mga pagliligtas mula sa sakit, mula sa aksidente, mula sa personal na pagsalakay.

Kung minsan ay ginagamit ng Diyos ang ganitong uri ng karanasan upang makuha ang pansin ng isang tao. Marahil ay nasa rurok siya ng alon pagdating sa materyal na kasaganaan. Ang lahat ay umaayon sa kanya. Pagkatapos ay bigla siyang naratay sa sakit. Inaalís ng siruhano ang mahahabang bahagi ng bituka na may kanser. Dahil dito ay muli niyang sinusuri ang kanyang buhay at pinag-iisipang muli ang kanyang mga priyoridad. Nang mapagtanto niya kung gaano kaikli at kawalang-katiyakan ang buhay, ipinapasya niyang ibigay ang natitira rito sa Panginoon. Ibinabangon siya ng Diyos at binibigyan siya ng marami pang karagdagang taon ng mabungang paglilingkod.

Iba ang kaso ni Pablo. Naisuko na niya ang kanyang buhay sa Panginoon para sa paglilingkod. Ngunit may mapanganib na posibilidad na baka subukan niyang maglingkod sa sarili niyang lakas, at sa sarili niyang katalinuhan. Kaya dinala siya ng Panginoon sa bingit ng libingan upang huwag siyang magtiwala sa kanyang sarili kundi sa Diyos ng pagkabuhay na muli. Magkakaroon ng maraming pagkakataon sa kanyang magulong buhay ng paglilingkod na haharap siya sa mga kagipitang walang solusyon ng tao. Yamang napatunayan na niya ang kasapatan ng Diyos ng imposible, hindi siya mangingimi.

Ang mga malalapit na pakikipagtagpong ito sa kamatayan ay mga pagpapalang nakatago. Ipinakikita nito sa atin kung gaano tayo kahina. Ipinaaalala nito sa atin ang kahangalan ng mga

pinahahalagahan ng sanlibutang ito. Itinuturo nito sa atin na ang buhay ay isang maikling kuwento na maaaring magwakas nang hindi inaasahan. Kapag hinarap natin ang kamatayan, napagtatanto natin na dapat nating gawin ang mga gawa Niya na nagsugo sa atin habang araw pa, sapagkat dumarating ang gabi na walang taong makagagawa. Sa isang diwa, tayong lahat ay may hatol ng kamatayan sa ating sarili—isang malusog na paalala na unahin ang mga kapakanan ni Cristo at umasa sa Kanyang kapangyarihan at karunungan.

Agosto 26

“Itatag Mo sa amin ang gawa ng aming mga kamay.” (Awit 90:17)

Ang nasa gilid ng New American Standard Bible ay mababasang “...bigyan Mo ng pagkapermanente ang gawa ng aming mga kamay.” Ngayon, iyan ay isang kaisipang dapat pagbulay-bulayan at isang kahilingang dapat ipanalangin! Dapat nating gawing ambisyon na gugulin ang ating buhay sa paggawa ng bagay na mananatili.

Ito ay may alingawngaw sa Bagong Tipan nang sabihin ng Panginoong Jesus, “Kayo’y aking pinili, at kayo’y aking hinirang, upang kayo’y humayo at magbunga, at upang ang inyong bunga ay manatili” (Juan 15:16).

Sinabi ni F. W. Boreham na ang bawat isa sa atin ay dapat maglaan para sa kanyang sarili ng isang marangal na gawain na maipagpapatuloy niya habang ang kanyang katawan ay nakahimlay sa libingan. Ngunit dapat nating isulong ang kaisipan nang lampas pa sa libingan at sabihing ang bawat isa sa atin ay dapat nagtatayo para sa walang hanggan.

Napakarami sa makabagong gawain ay may panandaliang kahalagahan at lumilipas na halaga. Noong isang araw ay nabalitaan ko ang tungkol sa isang lalaking nag-uukol ng kanyang buhay sa pagsusuring kemikal ng limampung pabagubagong kemikal sa balat ng isang Bartlett na peras. Kahit ang mga Cristiano ay maaaring mahulog sa bitag ng pagtatayo ng mga kastilyo sa buhangin, ng paghabol sa mga bula, at ng pagiging dalubhasa sa mga walang-kabuluhang bagay. Gaya ng sinabi ng isang tao, maaari tayong magkasala ng paggugol ng ating buhay sa pagtutuwid ng mga larawan sa isang nasusunog na bahay.

Maraming uri ng gawain na may walang hanggang kabuluhan, at dapat tayong tumutok sa mga ito. Una ay ang paghubog ng pagkataong Cristiano. Ang ating pagkatao ay isa sa iilang bagay na madadala natin sa Langit. Kailangan itong linangin ngayon.

Ang mga kaluluwang naakay kay Cristo ay may pangmatagalang kahalagahan. Sila ay magiging mga sumasamba sa Kordero ng Diyos magpakailanman.

Ang mga nagtuturo ng Salita ng Katotohanan, na gumagawa ng mga alagad sa mga batang mananampalataya, na nagpapakain sa mga tupa ni Cristo ay naglalagak sa mga buhay na mananatili nang walang katapusan.

Ang mga magulang na nagpapalaki sa kanilang mga anak na lalaki at babae para sa paglilingkod sa Kaharian ay may katiyakang mananatili ang kanilang gawain.

Ang mga tapat na katiwala na namumuhunan ng kanilang salapi para kay Cristo at sa Kanyang layunin ay nakikibahagi sa isang ministryong hindi mabibigo.

Ang mga nag-uukol ng kanilang sarili sa gawain ng panalangin ay makikita balang araw kung paano sinagot ang bawat panalangin sa sariling panahon at paraan ng Diyos.

Ang sinumang naglilingkod sa bayan ng Diyos ay nakikibahagi sa isang gawain para sa walang hanggan. Ang pinakaabang lingkod ni Cristo ay may higit na mataas na pananaw kaysa sa pinakamatatalinong tao ng sanlibutan. Ang kanyang gawa ay mananatili samantalang ang sa kanila ay papaimbulog sa isang ulap na hugis-kabute.

Agosto 27

“Panginoon, sino ang tatahan sa Iyong tabernakulo? Sino ang maninirahan sa Iyong banal na bundok?...Siyang sumusumpa sa kanyang sariling ikapipinsala, at hindi nagbabago.” (Awit 15:1, 4)

Sa Awit 15, inilalarawan ni David ang taong karapat-dapat na maging kasama ng Dakilang Diyos. Isa sa mga katangian ng pagkatao ng taong ito ay ang paninindigan niya sa kanyang salita, kahit sa malaking personal na kapalit sa kanyang sarili. Kung gumawa siya ng pangako o pananagutan, nananatili siyang tapat dito.

Narito, halimbawa, ang isang Cristianong nagbebenta ng kanyang bahay. Dumating ang isang mamimili at pumayag na bayaran ang hinihinging presyo. Pumayag ang nagbebenta sa kasunduan. Bago pa mapirmahan ang anumang papeles, may ibang nag-alok ng \$5,000 na higit para sa bahay. Ayon sa batas, marahil, maaaring tanggihan ng nagbebenta ang unang alok at sa gayon ay kumita ng \$5,000 na higit sa transaksyon. Ngunit sa moralidad ay obligado siyang maging tapat sa kanyang

binitiwang salita. Ang kanyang patotoo bilang isang maaasahang Cristiano ang nakataya.

O narito ang isang mananampalatayang may impeksiyon sa kanyang bagang na wisdom tooth. Ipinadala siya ng kanyang dentista sa isang oral surgeon na ginamot ang ngipin ng antibiotic, at pagkatapos ay nagtakda ng araw para sa pagbunot. Pagkatapos magpatotoo sa siruhano, umalis ang Cristiano sa opisina. Pauwi, nakasalubong niya ang isang kaibigan na nagsabi sa kanya kung saan niya maipabubunot ang ngipin sa kalahati lamang ng halaga. Walang alinlangang maaari niyang bayaran ang siruhano para sa nagawa nang gawain, at pagkatapos ay pumunta sa ibang dentista. Ngunit dapat ba niyang gawin iyon?

Katatanggap lamang ni Sue ng paanyaya sa hapunan mula sa isang nakatatandang mag-asawa. Pagkatapos ay tumunog ang telepono at inanyayahan siya sa isang salu-salong hapunan kasama ang isang grupo ng mga kabataang kasing-edad niya. Naiipit siya sa pagitan ng bato at ng matigas na lugar. Ayaw niyang biguin ang nakatatandang mag-asawa, ngunit gustung-gusto niyang makasama ang mga kabataan.

Ang pasya ay kadalasang pinakamahirap kapag malaking halaga ng salapi ang nakataya. Ngunit walang halaga ng salapi ang dapat mag-udyok sa atin na sumira sa isang pangako, umatras sa isang pananagutan, sirain ang ating patotoong Cristiano at magdulot ng kahihiyan sa Pangalan ng Panginoon. Anuman ang maging kapalit, dapat nating pasinungalingan ang mapanuyang pahayag ni Voltaire na “pagdating sa salapi, ang lahat ng tao ay iisa ang relihiyon.”

Ang tao ng Diyos ay “laging gumagawa ng kanyang ipinangako, gaano man kalaki ang maging kapalit nito” (TEV); siya ay

“tumutupad ng pangako kahit ikasira pa niya ito” (LB).

Agosto 28

“Tiyak na matutuklasan kayo ng inyong kasalanan.” (Bilang 32:23)

Naglagay ang Diyos ng ilang di-nababagong prinsipyo sa ating mundong ito, at hindi kayang takasan ng buong talino ng tao ang pagsasakatuparan ng mga prinsipyong ito. Isa sa mga ito ay hindi ka maaaring magkasala at makalusot.

Ang ilan sa atin ay natutunan ito nang maaga nang dumampot tayo nang palihim ng jam o ng ibang pagkain na nag-iwan ng mga bakas na madaling natuklasan ni nanay. Ngunit ang katotohanan ay umiiral sa buong buhay, at pinatutunayan ito ng bawat pahayagan.

Ang tulang “The Dream of Eugene Aram” ay isang kapansin-pansing paglalarawan ng puntong ito. Sa pag-aakalang makagagawa siya ng isang “perpektong krimen/” pinatay ni Aram ang isang lalaki at itinaon ang bangkay nito sa ilog —“isang tubig na mabagal ang agos, kasing-itim ng tinta, napakalalim nito.” Kinaumagahan ay bumaba siya sa pampang ng ilog kung saan niya ginawa ang krimen

*At hinanap ang itim at isinumpang lanaw,
Taglay ang matang balisa at nangangamba;
At nakita niya ang patay sa sahig ng ilog
Sapagkat ang taksil na batis ay natuyo na.*

Sinubukan niyang takpan ang bangkay ng isang malaking buntong ng mga dahon, ngunit nang gabing iyon ay umihip ang

isang malakas na hangin sa lugar, na nag-iwan sa bangkay na lantad na lantad.

*Saka ako'y napasubsob sa lupa,
At unang nagsimulang tumangis,
Sapagkat batid kong ang lihim ko noon ay isang
Ayaw ingatan ng lupa nang lihis,
Sa lupa man o dagat, kahit pa ito'y
Sampung libong dipa ang lalim.*

Sa wakas ay inilibing niya ang kanyang biktima sa isang liblib na yungib, ngunit pagkaraan ng maraming taon ay natuklasan ang kalansay; nilitis siya sa krimen, at binitay. Natuklasan siya ng kanyang kasalanan.

Ngunit may isa pang paraan kung paano tayo inaabutan ng kasalanan. Ipinaaalala sa atin ni E. Stanley Jones na “itinatala nito ang sarili sa panloob na pagkabulok, sa panloob na impiyerno ng hindi mo kayang igalang ang iyong sarili, sa pagpilit sa iyo na mamuhay sa ilalim ng lupa sa mga bulag na labirint.”

At kahit pa ang kasalanan ng isang tao ay sa paanuman ay manatiling hindi natutuklasan sa buhay na ito, tiyak na aabutan siya nito sa susunod. Malibang ang kasalanang iyon ay nalinis na sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, ito ay ilalantad sa Araw ng Paghuhukom. Mga gawa man, mga kaisipan, mga motibo o mga layunin; ito ay isisingil laban sa kanya at ipahahayag ang parusa. Ang parusang iyon, siyempre, ay walang hanggang kamatayan.

“Si Cristo ang lahat.” (Colosas 3:11)

May hilig tayong mga Cristiano na gugulin ang malaking bahagi ng ating panahon sa paghahanap ng mga bagong espirituwal na karanasan na sa paanuman ay magtitiyak ng permanenteng tagumpay o kalayaan mula sa mga taas at baba ng pang-araw-araw na pamumuhay. Nagmamadali tayo sa mga kombensiyon, kumperensiya, seminar at workshop sa paghahanap ng mailap na mahiwagang pormula na magpapakinis sa magagaspang na bahagi ng buhay. Tinitiyak sa atin ng makikinang na polyeto na si Dr. Ganito-at-Ganoon ay magbabahagi ng isang dakilang bagong tuklas na gagawin tayong nag-uumapaw sa Espiritu. O ang isang masigasig na kapitbahay ay nagpupumilit na kaladkarin tayo sa Municipal Auditorium upang makinig tungkol sa isang kamakailang natuklasang shortcut patungo sa masaganang buhay.

Hindi mabilang ang mga pang-akit. Ang isang mangangaral ay nag-aalok ng maharlikang daan tungo sa kaganapan. Ang isa pa ay nag-aanunsiyo ng tatluhang lihim ng tagumpay. Ngayon ay pupunta tayo sa isang seminar tungkol sa mga susi sa mas malalim na buhay. Sa susunod na linggo ay may kombensiyon tungkol sa limang madadaling hakbang tungo sa kabanalan. Dumadagsa tayo pasulong para sa isang karanasan sa altar call na sa pamamagitan nito ay tatanggapin natin ang pagkapuspos ng Espiritu. O nahuhumaling tayo sa pagpapagaling ng katawan na para bang iyon ang pinakamahalagang bagay sa buhay. Sa isang sandali ay nahuhumaling tayo sa Cristianong sikolohiya, sa susunod naman ay sa pagpapagaling ng mga

alaala. Nililibot natin ang lupa at dagat para sa isang bagong espirituwal na kasiglahan.

Walang alinlangan na marami sa mga tagapagsalitang ito ay tapat at may halaga ang ilan sa mga bagay na kanilang sinasabi. Ngunit bumabalik tayo sa mga payak na katotohanan ng buhay at natutuklasang walang shortcut tungo sa kabanalan, na naroon pa rin ang mga problema, at na dapat tayong mamuhay araw-araw nang umaasa sa Panginoon.

Sa kalaunan ay dapat nating matutunan na mas mabuting abalahin ang ating sarili sa Panginoong Jesus kaysa sa mga karanasan. Walang kabiguan sa Kanya. Nasa Kanya ang lahat ng ating kailangan. Siya ang Isang lubos na sapat sa lahat.

Ginugol ni A. B. Simpson ang unang bahagi ng kanyang buhay sa paghahanap ng mga karanasan, ngunit natagpuan niyang hindi ito nakasisiya. Pagkatapos ay isinulat niya ang magandang himnong pinamagatang “Himself,” na ang unang taludtod at koro ay ang mga sumusunod:

Noon ay ang pagpapala, ngayon ay ang Panginoon;
Noon ay ang damdamin, ngayon ay ang Kanyang Salita;
Noon ay ang Kanyang mga kaloob ang nais ko, ngayon ay
ang Nagbibigay ang aking taglay;
Noon ay paggaling ang hinahanap ko, ngayon ay Siya
lamang.

Lahat sa lahat magpakailanman, si Jesus ang aking
aawitin;
Ang lahat ay kay Jesus, At si Jesus ang lahat.

“Ingatan mo ang iyong sarili, at ang aral.” (1 Timoteo 4:16)

Isa sa maraming kapansin-pansing katangian ng Salita ng Diyos ay hindi nito kailanman inihihiwalay ang doktrina sa tungkulin. Kunin nating halimbawa ang Filipos 2:1-13. Ito ay isa sa mga klasikong bahagi ng Bagong Tipan tungkol sa doktrina ni Cristo. Natututunan natin doon ang Kanyang pagkakapantay sa Diyos Ama, ang Kanyang pagpapakawalang-halaga sa sarili, ang Kanyang pagkakatawang-tao, ang Kanyang pagiging lingkod, ang Kanyang kamatayan at ang Kanyang kasunod na pagkaluwalhati. Ngunit ito ay ipinakilala, hindi bilang isang tratado ng doktrina, kundi bilang isang pakiusap sa mga taga-Filipos at sa atin na magkaroon ng pag-iisip ni Cristo. Kung mamumuhay tayo para sa iba gaya ng ginawa Niya, maaalis nito ang alitan at ang walang kabuluhang kapalaluan. Kung pipiliin natin ang mababang dako gaya ng ginawa Niya, itataas tayo ng Diyos sa takdang panahon. Ang bahaging ito ay lubhang praktikal.

Madalas kong maisip ito kapag nagbabasa ako ng mga aklat tungkol sa sistematikong teolohiya. Sa mga aklat na ito ay sinisikap ng mga may-akda na tipunin ang lahat ng itinuturo ng Biblia tungkol sa mga doktrina ng pananampalataya, tungkol man sa Diyos, kay Cristo, sa Espiritu Santo, sa mga anghel, sa tao, sa kasalanan, sa pagtubos, at iba pa. Bagaman ito ay may tiyak na halaga, maaari itong maging napakalamig kapag inihiwalay sa makadiyos na pamumuhay. Ang isang tao ay maaaring maging mahusay sa isip pagdating sa mga dakilang doktrina ngunit nakalulungkot na kulang naman sa kanyang pagkataong Cristiano. Kung pag-aaralan natin ang

Biblia ayon sa pagkakabigay nito sa atin ng Diyos, hindi tayo kailanman magkakaroon ng paghahati sa pagitan ng doktrina at tungkulin. Ang dalawa ay laging magandang nagkakatimbang at magkahabi.

Marahil ang paksang doktrinal na pinakanaihiwalay sa ating personal na pananagutan ay ang hula. Kadalasan ay iniharap ito sa paraang pumupukaw lamang sa pagkamausisa. Ang mga kahindik-hindik na haka-haka tungkol sa pagkakakilanlan ng Antikristo ay maaaring makaakit ng maraming tao ngunit hindi nito nalilinang ang kabanalan. Ang hula ay hindi kailanman nilayong kilitiin ang mga tainga na nangangati kundi upang hubugin ang pagkataong Cristiano. Naglista si George Peters ng 65 paraan kung paano nilayon ng Ikalawang Pagdating na makaapekto sa ating doktrina, tungkulin at pagkatao; at hindi ako nag-aalinlangan na marami pa kaysa roon.

Ang aral para sa atin ay hindi natin dapat kailanman ihiwalay ang teolohiya sa praktikal na kabanalan. Sa ating sariling personal na pag-aaral at sa pagtuturo ng Salita sa iba, dapat nating bigyang-diin ang pangaral ni Pablo kay Timoteo, “Ingatan mo ang iyong sarili, at ang aral...”

Agosto 31

“Ngunit ang mga bagay na sa akin ay pakinabang, ang mga ito’y inari kong kalugihan dahil kay Cristo. Oo, tunay nga, at inaari kong kalugihan ang lahat ng bagay dahil sa dakilang kagalingan ng pagkakilala kay Cristo Jesus na aking Panginoon: na alang-alang sa Kanya ay tiniis ko ang pagkalugi ng lahat ng bagay, at inaari kong dumi lamang ang mga ito, upang makamit ko si Cristo.” (Filipos 3:7, 8)

Laging lubhang kahanga-hanga kapag ang isang mananampalataya ay gumagawa ng malalaking pagtalikod alang-alang kay Jesus. Narito ang isang lalaki na ang mga talento ay nagdulot sa kanya ng kayamanan at katanyagan, gayunman sa pagsunod sa tawag ng Diyos, inilalapag niya ang mga ito sa paanan ng Tagapagligtas. O ang isang babae na ang tinig ay nagbukas sa kanya ng mga pinto sa mga dakilang bulwagan ng konsiyerto sa mundo. Ngunit ngayon ay nadarama niyang dapat siyang mamuhay para sa ibang daigdig, kaya tinalikuran niya ang kanyang karera upang sumunod kay Cristo. Sabagay, ano ba ang reputasyon o kayamanan o mga karangalang panlupa kung ihahambing sa walang kapantay na pakinabang ng pagkakamit kay Cristo?

Itinatanong ni Ian MacPherson, “Mayroon bang saanman na tanawing higit na nakaaantig ng damdamin kaysa sa isang taong punung-puno ng mga kaloob, na inilalapag ang lahat ng ito nang may pagpapakumbaba at pagsamba sa paanan ng Manunubos? At, sabagay, doon talaga sila nararapat. Sa mga salita ng isang marunong na matandang mangangaral na taga-Wales, ‘Ang Hebreo, Griyego at Latin ay mabubuting lahat sa kanilang lugar; ngunit ang kanilang lugar ay hindi kung saan sila inilagay ni Pilato, sa itaas ng ulo ni Jesus, kundi sa Kanyang paanan.”

Tinalikuran ni Apostol Pablo ang kayamanan, kultura, at katayuan sa relihiyon at inari ang mga ito na kalugihan dahil kay Cristo. Ganito ang puna ni Jowett: “nang ituring ni Apostol Pablo ang kanyang mga maharlikang pag-aari bilang malalaking pakinabang, hindi pa niya kailanman nakita ang Panginoon; ngunit nang ‘ang kaluwalhatian ng Panginoon’ ay sumiklab sa kanyang namamanghang mga mata, ang mga

bagay na ito ay kumupas tungo sa anino at maging sa lubos na pagkakubli. At hindi lamang na ang mga dating pakinabang ng Apostol ay nawalan ng halaga sa liwanag ng kaningningan ng Panginoon, at nalantad bilang mga hamak na walang-kabuluhan sa kanyang mga kamay; kundi tumigil na siyang isipin pa ang mga ito. Lubusan silang naglaho sa isip na dati ay itinuring silang pinakamataas at sagradong mga kayamanang ipinagkatiwala.”

Nakapagtataka, kung gayon, na kapag iniwan ng isang tao ang lahat upang sumunod kay Cristo, iniisip ng ilan na nasiraan na siya ng bait. Ang ilan ay nagugulat at hindi makaunawa. Ang ilan ay umiiyak at nag-aalok ng ibang landas. Ang ilan ay nangangatwiran batay sa lohika at sentido komun. Iilan ang sumasang-ayon at naaantig hanggang sa kaibuturan nila. Ngunit kapag ang isang tao ay lumalakad sa pananampalataya, kaya niyang tasahin nang wasto ang mga opinyon ng iba.

Tinalikuran ni C. T. Studd ang isang personal na kayamanan at magagandang pagkakataon sa kanyang bayan upang ialay ang kanyang buhay sa paglilingkod bilang misyonero. Tinalikuran ni John Nelson Darby ang isang maningning na karera upang maging isang pinahiran na ebanghelista, guro at propeta ng Diyos. Ang limang martir ng Ecuador ay tumalikod sa mga kaginhawahan at materyalismo ng Estados Unidos upang dalhin si Cristo sa tribong Auca.

Tinatawag ito ng mga tao na isang malaking sakripisyo ngunit hindi ito sakripisyo. Nang may sumubok na purihin si Hudson Taylor dahil sa mga sakripisyong ginawa niya para kay Cristo, sinabi niya, “Kaibigan, hindi ako kailanman gumawa ng sakripisyo sa buong buhay ko.” At sinabi ni Darby, “Hindi malaking sakripisyo ang talikuran ang basura.”

Setyembre

Setyembre 1

“At inyong ipangingilin ang ikalimampung taon, at magtatanyag kayo ng kalayaan sa buong lupain sa lahat ng nananahan doon: magiging jubileo ito sa inyo; at babalik ang bawat tao sa kanyang pag-aari, at babalik ang bawat tao sa kanyang angkan.” (Levitico 25:10)

Sa kalendaryo ng Israel, ang bawat ikalimampung taon ay tinatawag na taon ng jubileo. Dapat pabayaang nakapahinga ang lupa. Ibinabalik ang lupain sa orihinal na may-ari nito. Pinalalaya ang mga alipin. Iyon ay masayang panahon ng kalayaan, biyaya, pagtubos at kapahingahan.

Kapag may bumili ng isang lupa, kailangan niyang isaalang-alang kung gaano na kalapit ang taon ng jubileo. Halimbawa, mas mahalaga ang lupa kung apatnapu't limang taon pa bago dumating ang susunod na jubileo. Ngunit kung isang taon na lamang ang natitira, halos hindi na sulit bilhin ang lupa. Isang ani lamang ang makukuha ng bumili.

May isang paraan ng pagtingin na ang pagdating ng Panginoon ang magiging taon ng jubileo para sa mga mananampalataya ngayon. Papasok sila sa walang-hanggang kapahingahan ng tahanan ng Ama. Palalayain sila mula sa tanikala ng pagiging mortal, at tatanggapin nila ang kanilang niluwalhating katawan. At ang lahat ng materyal na bagay na ipinagkatiwala sa kanila bilang mga katiwala ay babalik sa orihinal na may-ari nito.

Dapat natin itong isaalang-alang sa pagpapahalaga natin sa ating mga materyal na ari-arian. Maaaring mayroon tayong

libu-libong dolyar na halaga ng lupa at bahay, puhunan at deposito sa bangko. Ngunit kung darating ang Panginoon ngayon, wala na silang halaga sa atin. Habang lumalapit tayo sa Kanyang pagdating, lalong lumiliit ang tunay nilang halaga. Nangangahulugan ito, siyempre, na dapat natin silang pakinabangan ngayon sa pagpapalaganap ng gawain ni Cristo at sa pagpapagaan ng pangangailangan ng tao.

Kung paanong ang taon ng jubileo ay sinisimulan sa pag-hip ng trumpeta, gayundin ang pagbabalik ng Panginoon ay ipahahayag sa tunog ng “huling trumpeta.” “Lahat ng ito ay nagtuturo sa atin ng isang magandang aral. Kung iniingatan ng ating mga puso ang nananatiling pag-asa sa pagbabalik ng Panginoon, mamaliitin natin ang lahat ng bagay sa lupa. Imposible sa moral na tayo ay nasa saloobin ng paghihintay sa Anak mula sa langit, at hindi tayo nakahiwalay sa kasalukuyang sanlibutang ito... Ang taong namumuhay sa palagiang pag-asam sa pagpapakita ni Cristo ay dapat na nakahiwalay sa mga bagay na hahatulan at wawasakin sa Kanyang pagdating... Nawa’y maantig ang ating mga puso at ang ating pamumuhay sa lahat ng bagay ay maimpluwensiyahan ng pinakamahalaga at nagpapabanal na katotohanang ito” (C. H. Mackintosh).

Setyembre 2

“Panginoon, susunod ako sa Iyo saan Ka man pumaroon.”
(Lucas 9:57)

Kung minsan iniisip ko na napakadali nating magsalita at umawit tungkol sa pagka-Panginoon ni Cristo, tungkol sa ganap na pagtatalaga, at tungkol sa lubos na pagsuko. Inuulit-ulit natin ang maiikling kasabihan gaya ng, “Kung hindi Siya Panginoon ng lahat, hindi Siya Panginoon kailanman.” Inaawit

natin, “Lahat kay Jesus isinusuko ko, lahat sa Kanya kusang ibinibigay ko.” Kumikilos tayo na para bang ang ganap na pagtatalaga ay halos pagsisimba lamang tuwing Linggo.

Hindi naman sa hindi tayo tapat; hindi lamang natin nauunawaan ang lahat ng kasangkot dito. Kung kinikilala natin ang pagka-Panginoon ni Cristo, nangangahulugan iyon na handa tayong sumunod sa Kanya sa kahirapan, pagtatakwil, pagdurusa at maging sa kamatayan.

“May mga nahihimatay pagkakita ng dugo. Isang araw, isang masigasig na binata ang lumapit kay Jesus na taglay sa puso ang pinakamarangal na layunin. ‘Panginoon,’ sabi niya, ‘susunod ako sa Iyo saan Ka man pumaroon.’ Wala nang hihigit pa roon. Ngunit hindi natuwa si Jesus. Alam Niyang hindi naunawaan ng binata ang lahat ng kasangkot sa kanyang pangako. Kaya sinabi Niya sa kanya na Siya mismo ay higit pang walang tahanan kaysa sa mga asong-gubat, na maaaring kailanganin niyang matulog nang walang hapunan sa gilid ng bundok. Ipinakita Niya sa kanya ang isang krus na may bahid ng pula, at doon ang dating punung-puno ng sigla ay nahimatay. Bagaman nais niya ang mga pakinabang, ang halaga ay higit sa handa niyang ibayad. Madalas ganito ang nangyayari. Ang ilan sa inyo ay wala sa labanan, hindi dahil walang pang-akit ang tawag ni Cristo, kundi dahil natatakot kayo sa kaunting pagdanak ng dugo. Kaya sinasabi ninyo nang paungol: ‘Kung hindi lamang dahil sa mga kasuklam-suklam na baril na ito, naging sundalo sana ako’” (Chappell).

Kung hindi natuwa si Jesus nang magboluntaryo ang binata sa Lucas 9 na sumama sa Kanya hanggang sa dulo, natitiyak kong natuwa Siya nang isulat ni Jim Elliot sa kanyang talaarawan, “Kung ililigtas ko ang dugo ng aking buhay—kung pipigilin

kong ibuhos ito bilang handog, salungat sa halimbawa ng aking Panginoon—kung gayon ay dapat kong madama ang batong-tigas ng mukha ng Diyos na nakatuon laban sa aking layunin. Ama, kunin Mo ang aking buhay, oo, ang aking dugo, kung ibig Mo, at tupukin Mo ito ng Iyong bumabalot na apoy. Hindi ko ito ililigtas, sapagkat hindi akin ito upang iligtas. Kunin Mo, Panginoon, kunin Mo ang lahat. Ibihos Mo ang aking buhay bilang handog para sa sanlibutan. May halaga lamang ang dugo kapag dumadaloy ito sa harap ng Iyong mga dambana.”

Kapag nababasa natin ang mga salitang tulad nito, at naaalala natin na talagang ibinuhos ni Jim ang kanyang dugo bilang martir sa Ecuador, napagtatanto ng ilan sa atin kung gaano kaunti ang nalalaman natin tungkol sa lubos na pagsuko.

Setyembre 3

“Ngunit hindi gaya ng pagsalangsang, gayundin ang walang-bayad na kaloob: sapagkat kung sa pagsalangsang ng isa ay marami ang namatay, lalong higit na ang biyaya ng Diyos, at ang kaloob sa pamamagitan ng biyaya, na sa isang tao, si Jesu-Cristo, ay sumagana sa marami.” (Roma 5:15)

Sa Roma 5:12-21, pinaghahambing ni Pablo ang dalawang kinatawang ulo ng sangkatauhan, si Adan at si Cristo. Si Adan ang ulo ng unang paglalang; si Cristo ang ulo ng bagong paglalang. Ang una ay likas; ang ikalawa ay espirituwal. Tatlong ulit ginamit ni Pablo ang mga salitang “lalong higit” upang bigyang-diin na ang mga pagpapalang dumadaloy mula sa gawain ni Cristo ay lubhang nakahihigit sa mga nawala dahil sa kasalanan ni Adan. Sinasabi niya na “kay Cristo, ang mga anak

ni Adan ay may ipinagmamalaking pagpapalang higit pa sa nawala sa kanilang ama.” Mas mabuti ang kalagayan ng mga mananampalataya kay Cristo kaysa kung sila ay nasa isang Adan na hindi nagkasala.

Ipagpalagay natin sandali na hindi nagkasala si Adan, na sa halip na kumain ng ipinagbabawal na bunga, siya at ang kanyang asawa ay nagpasyang sumunod sa Diyos. Ano kaya ang naging bunga nito sa kanilang buhay? Sa abot ng ating nalalaman, patuloy sana silang nabuhay nang walang hanggan sa Hardin ng Eden. Ang kanilang gantimpala ay mahabang buhay sa lupa. At ganito rin sana sa kanilang mga supling.

Hangga’t sila rin ay nagpatuloy nang hindi nagkakasala, nabuhay sana sila nang walang hanggan sa Eden. Hindi sana sila namatay.

Ngunit sa kalagayang iyon ng kawalang-sala, wala silang pag-asang makapunta kailanman sa Langit. Walang pangakong tatahanan at tatatakan sila ng Espiritu Santo. Hindi sila kailanman magiging tagapagmana ng Diyos at kasamang tagapagmana ni Jesu-Cristo. Hindi sila kailanman magkakaroon ng pag-asang maging kawangis ng larawan ng Anak ng Diyos. At laging naroroon ang nakatatakit na posibilidad na sila ay magkasala at mawala ang mga pagpapala sa lupa na kanilang tinatamasa sa Eden.

Isipin, bilang paghahambing, ang walang-hanggang nakahihigit na kalagayang napanalunan ni Cristo para sa atin sa pamamagitan ng Kanyang gawaing pantubos. Pinagpala tayo ng lahat ng pagpapalang espirituwal sa mga dakong makalangit kay Cristo. Tinanggap tayo sa Minamahal, ganap kay Cristo, tinubos, ipinagkasundo, pinatawad, inaring-ganap, pinabanal, niluwalhati, ginawang mga sangkap ng katawan ni Cristo.

Tinatahanan at tinatakan tayo ng Espiritu at Siya ang paunang bayad ng ating mana. Ligtas tayo magpakailanman kay Cristo. Tayo ay mga anak ng Diyos at mga anak na lalaki ng Diyos, mga tagapagmana ng Diyos at kasamang tagapagmana ni Jesu-Cristo. Kasinlapit tayo sa Diyos at kasingmahal sa Diyos ng Kanyang sariling minamahal na Anak. At marami, marami pang iba. Ngunit sapat na iyon upang ipakita na mas mabuti ang kalagayan ng mga mananampalataya ngayon sa Panginoong Jesu-Cristo kaysa kung sila ay nasa isang walang-salang Adan.

Setyembre 4

“Kung magkagayo’y isinauli ko ang hindi ko kinuha.” (Awit 69:4)

Ang nagsasalita sa Awit 69 ay ang Panginoong Jesus. Sa talatang 4 sinasabi Niya na sa Kanyang maluwalhating gawain ng pagtubos, nagbayad-pinsala Siya sa Diyos para sa mga kawalang idinulot ng kasalanan ng tao. Walang alinlangang inilalarawan Niya ang Kanyang sarili bilang tunay na handog sa pagkakasala.

Kapag nagnakaw ang isang Judio sa kapwa Judio, hinihingi ng kautusan ng handog sa pagkakasala na bayaran niya ang halagang ninakaw at dagdagan pa ng ikalimang bahagi ng halagang iyon.

Ang Diyos ay ninakawan dahil sa kasalanan ng tao. Ninakawan Siya ng paglilingkod, pagsamba, pagsunod at kaluwalhatian. Ninakawan Siya ng paglilingkod sapagkat bumaling ang tao sa paglilingkod sa sarili, sa kasalanan at kay Satanas. Ninakawan Siya ng pagsamba sapagkat yumukod ang tao sa mga inukit na larawan. Ninakawan Siya ng pagsunod sapagkat tinanggihan ng

tao ang awtoridad ng Diyos. Ninakawan Siya ng kaluwalhatian sapagkat hindi ibinigay ng tao sa Kanya ang karangalang nararapat sa Kanya.

Dumating ang Panginoong Jesus upang isauli ang hindi Niya kinuha.

*Hinubad Niya ang Kanyang pinakabanal na kasuotan,
At tinakpan ang pagka-Diyos ng damit na putik ang
katawan,
At sa kasuotang iyon ay ipinakita ang kahanga-hangang
pagmamahal,
Isinasauli ang kailanma'y hindi Niya kinuha't inalis.*

Hindi lamang Niya isinauli ang ninakaw dahil sa kasalanan ng tao kundi dinagdagan pa Niya ito. Sapagkat higit na kaluwalhatian ang natanggap ng Diyos sa pamamagitan ng natapos na gawain ni Cristo kaysa sa nawala sa Kanya dahil sa kasalanan ni Adan. “Nawalan Siya ng mga nilalang dahil sa kasalanan, nagkamit Siya ng mga anak dahil sa biyaya.” Masasabi pa nga natin na higit na naluwalhati ang Diyos sa pamamagitan ng gawain ng Tagapagligtas kaysa sa magagawa kailanman kahit sa isang walang-hanggang panahon ng mga Adan na hindi nagkasala.

Marahil narito ang sagot sa tanong, “Bakit pinahintulutan ng Diyos na pumasok ang kasalanan?” Alam nating maaaring nilalang ng Diyos ang tao nang walang kakayahang malayang pumili sa moral. Ngunit pinili Niyang lalangin sila na may kakayahang ibigin at sambahin Siya ayon sa sarili nilang kalooban. At iyon, siyempre, ay nangangahulugan na may kakayahan din silang suwayin Siya, tanggihan Siya, talikuran Siya. Pinili ng tao na suwayin Siya, kaya pumasok ang isang

malaking pagkawasak dahil sa kasalanan. Ngunit hindi natatalo ang Diyos ng kasalanan ng Kanyang mga nilalang. Sa Kanyang kamatayan, paglilibing, muling pagkabuhay at pag-akyat sa langit, nagtagumpay ang Panginoong Jesus laban sa kasalanan, Impiyerno at Satanas. Sa pamamagitan ng Kanyang gawain, tumanggap ang Diyos ng higit na kaluwalhatian; at ang tinubos na tao ay tumanggap ng higit na masaganang pagpapala kaysa kung hindi kailanman pumasok ang kasalanan sa sanlibutan nating ito.

Setyembre 5

“Siya ay nasa sanlibutan, at ang sanlibutan ay ginawa sa pamamagitan Niya, at hindi Siya nakilala ng sanlibutan. Naparito Siya sa Kanyang sariling bayan, at hindi Siya tinanggap ng Kanyang mga sarili. Ngunit ang lahat ng tumanggap sa Kanya, sila ay binigyan Niya ng kapangyarihang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid бага’y ang mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan.”
(Juan 1:10-12)

Siya ay nasa sanlibutan. Isang di-kapani-paniwalang biyaya na ang Panginoon ng buhay at kaluwalhatian ay pumarito upang mamuhay sa maliit na planetang ito. Hindi magiging balita kung sasabihin tungkol sa sinumang iba, “Siya ay nasa sanlibutan.” Iyon ay isang bagay na hindi kontrolado ng tao. Ngunit para sa Kanya, iyon ay sinadyang pagpili, isang gawa ng kahanga-hangang habag.

at ang sanlibutan ay ginawa sa pamamagitan Niya. Lalong tumitindi ang pagkamangha! Ang Isang nasa sanlibutan ay ang Siya ring gumawa ng sanlibutan. Siya na pumupuno sa

sansinukob ay nagpaliit ng Kanyang sarili sa katawan ng isang sanggol, isang kabataan, isang lalaki, at sa katawang iyon ay nanahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos.

at hindi Siya nakilala ng sanlibutan. Ito ay kamangmangang walang maidadahilan. Dapat sanang nakilala ng mga nilalang ang kanilang Manlalalang. Dapat sanang namangha ang mga makasalan sa Kanyang kawalang-kasalan. Dapat sanang nalaman nila sa Kanyang mga salita at gawa na Siya ay higit pa sa isang tao lamang.

Naparito Siya sa Kanyang sariling bayan. Ang lahat ng nasa sanlibutan ay pag-aari Niya. Bilang Manlalalang, may karapatan Siyang hindi maaalis sa lahat ng ito. Hindi Siya pumasok nang walang pahintulot sa pag-aari ng iba.

at hindi Siya tinanggap ng Kanyang mga sarili. Narito ang pinakamatinding insulto. Tinanggihan Siya ng bayang Judio. Taglay Niya ang lahat ng katibayan ng Mesiyas, ngunit ayaw nilang Siya ang maghari sa kanila.

Ngunit ang lahat ng tumanggap sa Kanya. Isang paanyayang walang hangganan ang ipinahahayag. Ito ay para sa mga Judio at mga Hentil. Ang tanging kondisyon ay dapat nilang tanggapin Siya.

sila ay binigyan Niya ng kapangyarihang maging mga anak ng Diyos. Napakalaking karangalang hindi nararapat—na ang mga rebeldeng makasalan ay maging mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng isang himala ng pag-ibig at biyaya!

sa makatuwid baga'y ang mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan. Hindi na maaaring maging mas simple pa ang mga kondisyon. Ang karapatang maging mga anak ng Diyos ay ipinagkakaloob sa lahat ng, sa isang tiyak na gawa ng

pananampalataya, tumatanggap kay Jesu-Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas.

Kaya may malungkot na balita at may masayang balita. Una, ang malungkot na balita: “hindi Siya nakilala ng sanlibutan” at “hindi Siya tinanggap ng Kanyang mga sarili.” Pagkatapos, ang masayang balita: “Ngunit ang lahat ng tumanggap sa Kanya, sila ay binigyan Niya ng kapangyarihang maging mga anak ng Diyos, sa makatuwid baga’y ang mga sumasampalataya sa Kanyang pangalan.” Kung hindi mo pa Siya tinatanggap, bakit hindi ka sumampalataya sa Kanyang Pangalan ngayon?

Setyembre 6

*“At kinuha ng Panginoong Diyos ang lalaki, at inilagay siya sa halaman ng Eden upang alagaan ito at ingatan ito.”
(Genesis 2:15)*

Salungat sa saloobin ng ilan, ang trabaho ay hindi sumpa; ito ay pagpapala. Bago pa pumasok ang kasalanan sa sanlibutan, itinalaga na ng Diyos si Adan na alagaan ang Hardin ng Eden. Pagkatapos magkasala ng tao saka sinumpa ng Diyos ang lupa - ngunit hindi ang trabaho mismo. Itinakda Niya na sa pagsisikap ng tao na maghanapbuhay mula sa lupa, makararanas siya ng kalungkutan, kabiguan at pawis (Genesis 3:17-19).

Sabi ng isang matandang banal, “Pinagpalang trabaho! kung pasan mo ang sumpa ng Diyos, ano pa kaya ang Kanyang pagpapala?” Ngunit hindi pasan ng trabaho ang Kanyang sumpa. Bahagi ito ng ating likas na pagkatao. Bahagi ito ng ating pangangailangang lumikha at madama ang ating halaga. Kapag tayo ay nagpapadala sa katamaran, doon pinakamalaki

ang panganib na magkasala. At madalas, kapag nagretiro na tayo mula sa aktibong buhay, saka tayo nagsisimulang manghina at bumagsak.

Hindi natin dapat kalimutan na iniutos ng Diyos sa Kanyang bayan na magtrabaho (“Anim na araw kang gagawa” Exodo 20:9). Ang mga tao ay may hilig na kaligtaan iyon at bigyang-diin ang ibang bahagi na nag-uutos sa kanilang magpahinga sa ikapitong araw.

Tinatawag ng Bagong Tipan ang batugan na “magulo” o “di-masupil” at itinakda na kung ayaw magtrabaho ng isang tao, hayaan siyang magutom (2 Tesalonica 3:6-10).

Ang Panginoong Jesus ang ating pinakadakilang Halimbawa ng isang masipag na Manggagawa. “Kay daming araw ng pagpapagal ang Kanya! Kay daming gabi ng masigasig na panalangin! Tatlong taon sa ministeryo ang nagpatanda sa Kanya. ‘Hindi ka pa limampung taong gulang,’ sabi nila, na halos hinuhulaan ang Kanyang edad. Limampu? Tatlumpu lamang Siya! Hindi ko ito ililihim.” (Ian MacPherson).

May mga taong nagkakaroon ng “allergy” sa trabaho dahil may hindi kanais-nais na bahagi ang kanilang hanapbuhay. Dapat nilang mapagtanto na walang trabahong lubos na perpekto. Bawat hanapbuhay ay may kapintasan. Ngunit magagawa ito ng Cristiano para sa kaluwalhatian ng Diyos, “hindi lamang basta nairaraos, kundi may tagumpay.”

Ang mananampalataya ay nagpapagal, hindi lamang upang tustusan ang sarili niyang pangangailangan kundi upang tulungan ang iba na nangangailangan (Efeso 4:28). Nagdaragdag ito ng bago at hindi makasariling motibo sa pagtatrabaho.

Kahit sa walang-hanggan ay magtatrabaho tayo sapagkat “paglilingkuran Siya ng Kanyang mga lingkod” (Apocalipsis 22:3).

Samantala, dapat nating sundin ang payo ni Spurgeon: “Patayin ninyo ang inyong sarili sa trabaho, at pagkatapos ay ipanalangin ninyong muli ang inyong sarili pabalik sa buhay.”

Setyembre 7

“Kaya nga, magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag kayong magsihipo ng bagay na marumi; at kayo’y aking tatanggapin, at ako’y magiging Ama ninyo, at kayo’y magiging mga anak kong lalaki at babae, sabi ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat.” (2 Corinto 6:17, 18)

Ano ang dapat gawin ng isang Cristiano kapag natagpuan niya ang kanyang sarili sa isang iglesyang lalong nagiging liberal at modernista? Ang iglesyang ito ay itinatag ng mga taong naniniwala sa kawalang-kamalian ng Biblia at sa lahat ng iba pang pangunahing doktrina ng pananampalataya. Mayroon itong maluwalhating kasaysayan ng maalab na pag-eebanghelyo at ng gawaing misyonero. Marami sa mga ministro nito ay kilalang iskolar at tapat na mangangaral ng Salita. Ngunit ang mga seminaryo ng denominasyon ay napasakamay na ng isang bagong uri ng mga tao, at ngayon ang mga ministrong nagtatapos doon ay nangangaral ng isang panlipunang ebanghelyo. Ginagamit pa rin nila ang mga pananalita ng Biblia ngunit lubos na naiiba ang ibig nilang sabihin. Sinisira nila ang mga pangunahing doktrina ng Biblia, nagbibigay ng likas na paliwanag sa mga himala, at nililibak ang

moralidad ng Biblia. Nangunguna sila sa pagtataguyod ng radikal na pulitika at ng mga kilusang mapanggulo. Nagsasalita sila nang may paghamak tungkol sa mga pundamentalista.

Ano ang dapat gawin ng isang Cristiano? Marahil ang kanyang pamilya ay kaugnay na ng iglesyang ito sa loob ng maraming henerasyon. Siya mismo ay nag-abuloy nang masagana sa loob ng maraming taon. Nasa iglesya ang kanyang pinakamalalapit na kaibigan. Iniisip niya kung ano ang mangyayari sa mga kabataan sa kanyang klase sa Sunday School kung siya ay aalis. Hindi ba dapat siyang manatili sa iglesya at maging tinig ng Diyos hangga't maaari?

Tila makatwiran sa kanya ang kanyang mga dahilan. Gayunman, nababagabag ang kanyang matuwid na kaluluwa na makita ang mga taong pumupunta sa iglesya linggo-linggo upang humingi ng tinapay ngunit bato lamang ang natatanggap. Pinahahalagahan niya ang kanyang mga kaugnayan doon, ngunit nasasaktan siya kapag naririnig niyang ang kanyang Tagapagligtas ay hinahatulan sa pamamagitan ng malamig na papuri.

Walang alinlangan kung ano ang dapat niyang gawin. Dapat siyang umalis sa iglesyang iyon. Iyan ang malinaw na utos ng Salita ng Diyos. Kung aalisin niya ang kanyang sarili sa di-pantay na pamatok na ito, ang Diyos ang mag-aasikaso ng lahat ng kahihinatnan. Ang Diyos ang mananagot sa mga estudyanteng iyon sa Sunday School. Ang Diyos ang magbibigay ng mga bagong kaibigan. Sa katunayan, ang Diyos Mismo ay nangangakong magiging Ama sa kanya sa isang pagkamalapit na malalaman lamang ng mga sumusunod nang walang pag-aalinlangan. “Ang pagpapala ng tunay na

paghiwalay ay walang iba kundi ang maluwalhating pakikisama ng dakilang Diyos Mismo.”

Setyembre 8

“Kapag nanata ka ng panata sa Diyos, huwag mong ipagpaliban ang pagtupad nito; sapagkat wala Siyang kaluguran sa mga mangmang: tuparin mo ang iyong ipinanata.” (Eclesiastes 5:4)

Narinig na nating lahat ang tungkol sa taong, kapag nasa gipit na kalagayan, ay nananata sa Diyos. Nangangako siya na kung ililigtas siya ng Diyos, magtitiwala siya, iibig at maglilingkod sa Kanya magpakailanman. Ngunit kapag nakaligtas na siya sa krisis, nakalilimutan niya ang lahat tungkol sa panata at nagpapatuloy sa dati niyang pamumuhay.

Ano ang lugar ng mga panata sa buhay ng isang Cristiano, at anong mga patnubay ang ibinibigay ng Salita tungkol sa paksang ito?

Una sa lahat, hindi kailangang manata. Hindi ito iniuutos, kundi karaniwang kusang-loob na mga pangakong ginagawa sa Panginoon bilang pasasalamat sa Kanyang mga kagandahang-loob. Kaya mababasa natin sa Deuteronomio 23:22 NIV: “Ngunit kung hindi ka mananata, hindi ka magkakasala.”

Ikalawa, dapat tayong mag-ingat na huwag gumawa ng padalus-dalos na panata, ibig sabihin, mga panatang hindi natin matutupad o maaari nating pagsisihan pagdating ng araw. Nagbababala si Solomon, “Huwag kang magpadalus-dalos sa iyong bibig, at huwag magmadali ang iyong puso na magsalita ng anumang bagay sa harap ng Diyos: sapagkat ang

Diyos ay nasa langit, at ikaw ay nasa lupa: kaya't kaunti lamang ang iyong mga salita" (Eclesiastes 5:2).

Ngunit kung tayo ay nanata, dapat tayong mag-ingat na tuparin ito. "Kapag ang isang lalaki ay nanata ng panata sa Panginoon, o sumumpa ng sumpa upang itali ang kanyang kaluluwa sa isang tali; hindi niya sisirain ang kanyang salita, gagawin niya ang ayon sa lahat ng lumabas sa kanyang bibig" (Bilang 30:2). "Kapag nanata ka sa Panginoon mong Diyos, huwag mong ipagpaliban ang pagtupad nito; sapagkat tiyak na hihingin ito sa iyo ng Panginoon mong Diyos, at magiging kasalanan ito sa iyo." (Deuteronomio 23:21 NKJV).

Mas mabuti pang huwag manata kaysa manata at hindi tumupad. "Mas mabuti pang hindi ka manata, kaysa manata ka at hindi tumupad" (Eclesiastes 5:5).

Maaaring may mga natatanging kaso na mas mabuting sirain ang isang panata kaysa magpatuloy rito. Bago siya nagbalik-loob, maaaring nanumpa ang isang tao sa isang huwad na relihiyon o sa isang lihim na kapatiran. Kung salungat sa Salita ng Diyos ang pagtupad sa mga panatang iyon, dapat niyang sundin ang Kasulatan, kahit kapalit pa nito ang pagsira sa mga panata. Kung ang mga iyon ay mga panata lamang na huwag ibunyag ang ilang lihim, maaari siyang manatiling tahimik tungkol sa mga iyon sa natitirang bahagi ng kanyang buhay, kahit matapos na niyang putulin ang kanyang ugnayan sa kapatirang iyon.

Marahil ang panatang pinakamadalas sirain ngayon ay ang panata sa kasal. Ang mga taimtim na pangakong ginawa sa harapan ng Diyos ay itinuturing na walang gaanong halaga. Ngunit nananatili ang hatol ng Diyos: "Tiyak na hihingin ito sa

iyo ng Panginoon mong Diyos at magkakasala ka”
(Deuteronomio 23:21 NIV).

Setyembre 9

“Ang mabuting tao ay nag-iiwan ng mana sa mga anak ng kanyang mga anak.” (Kawikaan 13:22)

Kapag binabasa natin ang talatang ito, hindi tayo dapat agad maghinuha na ang tinutukoy ay manang salapi. Mas malamang na ang tinutukoy ng Espiritu ng Diyos ay isang espirituwal na pamana. Maaaring ang isang tao ay pinalaki ng mga magulang na mahirap, ngunit maka-Diyos; at maaaring walang-hanggan siyang magpasalamat sa alaala ng isang ina at ama na nagbabasa ng Biblia araw-araw, sama-samang nananalangin bilang pamilya, at nagpalaki sa kanya sa takot at aral ng Panginoon—kahit wala silang iniwang kahit isang sentimo sa kanya nang sila ay mamatay. Ang espirituwal na mana ang pinakamabuting uri.

Sa katunayan, maaaring masira sa espirituwal ang isang anak na lalaki o babae dahil sa pagmamana ng malaking halaga ng pera. Ang biglaang yaman ay madalas nakalalasing. Iilan lamang ang nakapangangasiwa nito nang may karunungan. Iilan sa mga nagmamana ng kayamanan ang nagpapatuloy nang mabuti para sa Panginoon.

Isa pang dapat isaalang-alang ay madalas nagkakawatak-watak ang mga pamilya dahil sa inggitan at alitan kapag hinahati na ang ari-arian. Totoo ang biro na “kapag may testamento, napakaraming kamag-anak.” Ang mga miyembro ng pamilya na mapayapang namuhay sa loob ng maraming taon ay biglang

nagiging magkaaway dahil sa ilang piraso ng alahas o pinggan o muwebles.

Madalas, iniwan ng mga Cristianong magulang ang kanilang yaman sa mga anak na hindi ligtas, sa mga kamag-anak na nasa huwad na relihiyon o sa mga anak na walang utang na loob, gayong mas mabuti sanang nagamit ang perang iyon sa pagpapalaganap ng Ebanghelyo.

Kung minsan, ang pag-iiwan ng pera sa mga anak ay isang nakatagong anyo ng pagkamakasarili. Ang totoo, gusto ng mga magulang na hawakan ito para sa kanilang sarili hangga't kaya nila. Alam nilang balang araw ay aagawin ito ng kamatayan mula sa kanilang mga kamay, kaya saka nila sinusunod ang tradisyon ng pagpapamana nito sa kanilang mga anak.

Ngunit wala pang testamentong nagagawa na hindi maaaring sirain o ubusin ng bayad sa abogado. Hindi makatitiyak ang isang magulang na matutupad ang kanyang mga hangarin pagkaalis niya.

Kaya ang pinakamabuting patakaran ay magbigay nang masagana sa gawain ng Panginoon habang nabubuhay pa. Gaya ng kasabihan, “Magbigay ka habang buhay ka pa; sa gayon malalaman mo kung saan ito napupunta.”

At ang pinakamabuting paraan ng paggawa ng testamento ay ang sabihing, “Habang matino ang aking pag-iisip, pinagtrabaho ko ang aking pera para sa Diyos habang ako ay nabubuhay. Iniwan ko sa aking mga anak ang pamana ng isang Cristianong pinagmulan, isang tahanan kung saan pinarangalan si Cristo, at kung saan iginalang ang Salita ng Diyos. Ipinagkakatiwala ko sila sa Diyos at sa salita ng Kanyang

biyaya, na makapagpapatibay sa kanila at makapagbibigay sa kanila ng mana sa gitna ng lahat ng pinabanal.”

Setyembre 10

“Ipanalangin ninyo ang mga lumalait sa inyo, at umuusig sa inyo.” (Mateo 5:44)

Kung minsan, ang isang halimbawa ang pinakamabuting paliwanag sa isang talata.

Si Kapitan Mitsuo Fuchida ang Hapones na piloto na nanguna sa pagsalakay sa Pearl Harbor noong December 7, 1941. Ipinadala niya pabalik ang mensaheng, “Tora, Tora, Tora,” na nagpapahiwatig ng lubos na tagumpay ng kanyang misyon. Ngunit hindi pa tapos ang World War II. Habang nagpapatuloy ang labanan, nagbago ang takbo ng digmaan hanggang sa wakas ay nagtagumpay ang Estados Unidos.

Noong digmaan, pinatay ng mga Hapones ang isang matandang mag-asawang misyonero sa Pilipinas. Nang matanggap ng kanilang anak na babae sa U.S. ang balita, nagpasya siyang dalawin ang mga Hapones na bilanggo ng digmaan at ibahagi sa kanila ang mabuting balita ng Ebanghelyo.

Kapag tinatanong nila siya kung bakit napakabait niya sa kanila, sasagot siya, “Dahil sa panalanging ipinanalangin ng aking mga magulang bago sila pinatay.” Ngunit iyon lamang ang sasabihin niya.

Pagkatapos ng digmaan, lubhang naging mapait si Mitsuo Fuchida kaya nagpasya siyang iharap ang Estados Unidos sa isang pandaigdigang hukuman upang litisin dahil sa mga

kalupitan sa digmaan. Sa pagtatangkang mangalap ng ebidensiya, kinapanayam niya ang mga Hapones na bilanggo ng digmaan. Nang tanungin niya ang mga ibinilanggo sa U.S., nadismaya siya nang marinig, hindi ang tungkol sa mga kalupitan, kundi ang tungkol sa kabaitang ipinakita ng isang Cristianong babae na ang mga magulang ay pinatay sa Pilipinas. Ikinuwento ng mga bilanggo kung paano niya sila binigyan ng isang aklat na tinatawag na Bagong Tipan at binanggit na ang kanyang mga magulang ay nanalangin ng isang di-kilalang panalangin bago sila pinatay. Hindi ito ang talagang gustong marinig ni Fuchida ngunit itinanim pa rin niya ito sa kanyang isip.

Matapos marinig ang kuwento nang maraming ulit, lumabas siya at bumili ng isang Bagong Tipan. Nang basahin niya ang Ebanghelyo ni Mateo, napukaw ang kanyang pansin. Binasa niya ang Marcos at lalong lumalim ang kanyang interes. Nang marating niya ang Lucas 23:34, bumaha ang liwanag sa kanyang kaluluwa. “Ama, patawarin Mo sila; sapagkat hindi nila nalalaman ang kanilang ginagawa.” Agad niyang nalaman ang panalanging ipinanalangin ng matandang mag-asawang misyonero bago sila pinatay.

“Hindi na niya inisip ang Amerikanang babae o ang mga Hapones na bilanggo ng digmaan, kundi ang kanyang sarili, isang mabangis na kaaway ni Cristo, na handang patawarin ng Diyos bilang sagot sa panalangin ng ipinako sa krus na Tagapagligtas. Sa mismong sandaling iyon, hinanap niya at natagpuan ang kapatawaran at buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo.”

Ibinasura ang mga plano para sa pandaigdigang hukuman. Ginugol ni Mitsuo Fuchida ang natitirang bahagi ng kanyang

buhay sa pagpapahayag ng di-matarok na kayamanan ni Cristo sa maraming bansa.

Setyembre 11

“Mag-ingat ka na baka makalimutan mo ang Panginoon mong Diyos...kapag dumami ang lahat ng iyong tinatangkilik.” (Deuteronomio 8:11, 13)

Bilang pangkalahatang tuntunin, hindi kaya ng bayan ng Diyos ang materyal na kasaganaan. Mas lumalago sila sa ilalim ng kahirapan. Sa kanyang awit ng pamamaalam, inihula ni Moises na sisirain ng kasaganaan ang Israel sa espirituwal: “Ngunit si Jeshurun ay tumaba, at sumipa: ikaw ay tumaba, ikaw ay lumapad, ikaw ay nabalot ng taba; nang magkagayo’y pinabayaan niya ang Diyos na lumalang sa kanya, at niwalang-halaga ang Bato ng kanyang kaligtasan” (Deuteronomio 32:15).

Natupad ang hulang ito noong panahon ni Jeremias, nang magreklamo ang Panginoon, “...nang mapakain Ko sila nang sagana, sila nga’y nangalunya, at nagtipon-tipon nang pulu-pulutong sa mga bahay ng mga patutot” (Jeremias 5:7).

Muli nating mababasa sa Hosea 13:6, “Ayon sa kanilang pastulan, gayon sila nabusog; sila’y nabusog, at nagmataas ang kanilang puso; kaya nga kinalimutan nila Ako” (Hosea 13:6).

Matapos bumalik mula sa pagkatapon, ipinahayag ng mga Levita na hindi tumugon nang wasto ang Israel sa lahat ng ginawa ng Panginoon para sa kanila: “...sa gayo’y kumain sila, at nabusog, at tumaba, at nagpakaligaya sa Iyong dakilang kabutihan. Gayunma’y naging masuwayin sila, at naghimagsik laban sa Iyo, at itinapon ang Iyong kautusan sa kanilang likuran, at pinatay ang Iyong mga propeta na sumaksi laban sa

kanila upang ibalik sila sa Iyo, at gumawa sila ng malalaking pagmumungkahi sa galit” (Nehemias 9:25b, 26).

May hilig tayong ituring ang materyal na kasaganaan bilang di-maikakailang katibayan ng pagsang-ayon ng Panginoon sa kung ano tayo at sa ating ginagawa. Kapag tumataas ang kita ng ating negosyo, sinasabi natin, “Talagang pinagpapala ako ng Panginoon.” Marahil mas tumpak na ituring ang mga kitang iyon bilang isang pagsubok. Naghihintay ang Panginoon upang makita kung ano ang gagawin natin sa mga iyon. Gugugulin ba natin ang mga iyon sa pagpapalayaw sa sarili? O kikilos ba tayo bilang tapat na mga katiwala, gamit ang mga iyon upang ipadala ang mabuting balita hanggang sa mga dulo ng lupa? Lipunin ba natin ang mga iyon sa pagsisikap na makapagtipon ng malaking kayamanan? O ipupuhunan ba natin ang mga iyon para kay Cristo at sa Kanyang gawain?

Sinabi ni F. B. Meyer, “Kung pagtatalunan kung alin ang mas mabigat na pagsubok sa pagkatao—ang sikat ng araw o ang bagyo, ang tagumpay o ang pagsubok—marahil sasagot ang mga pinakamatalinong nagmamasid sa kalikasan ng tao na walang bagay na kasinlinaw na nagpapakita ng tunay na sangkap ng ating pagkatao gaya ng kasaganaan, sapagkat ito, sa lahat ng pagsubok, ang pinakamabigat.”

Sasang-ayon si Jose. Sinabi niya, “Pinagbunga ako ng Diyos sa lupain ng aking kapighatian” (Genesis 41:52). Higit siyang nakinabang sa kahirapan kaysa sa kasaganaan, bagaman nag-asal siya nang kapuri-puri sa dalawang kalagayang iyon.

Setyembre 12

“Ngunit sila, sa pag-aakalang Siya ay kasama ng pulutong,

ay naglakbay nang isang araw.” (Lucas 2:44)

Nang labindalawang taong gulang si Jesus, Siya at ang Kanyang mga magulang ay pumunta mula sa Nazaret patungong Jerusalem upang ipagdiwang ang Pista ng Paskuwa. Walang alinlangang naglakbay sila kasama ng isang malaking pulutong ng iba pang manlalakbay. Hindi maiiwasan na ang mga batang lalaking magkakasinggulang ay magsama-sama sa panahon ng pagdiriwang. Kaya, sa paglalakbay pauwi sa Nazaret, inakala nina Jose at Maria na si Jesus ay kasama ng ibang mga kabataan sa kung saang bahagi ng karabana. Ngunit wala Siya roon. Nagpaiwan Siya sa Jerusalem. Naglakbay sila nang buong isang araw bago nila napansing wala Siya. Pagkatapos ay kinailangan nilang bumalik sa Jerusalem, kung saan natagpuan nila Siya pagkaraan ng tatlong araw.

May aral dito para sa ating lahat. Posibleng akalain natin na kasama natin si Jesus gayong hindi pala. Maaaring akalain natin na lumalakad tayo sa pakikisama sa Kanya gayong ang totoo ay may kasalanang namagitan sa ating kaluluwa at sa Tagapagligtas. Mapanlinlang ang espirituwal na pagbagsak. Hindi natin namamalayan ang ating panlalamig. Iniisip nating tayo pa rin ang dati.

Ngunit nahahalata ito ng ibang tao. Nahahalata nila sa ating pananalita na lumayo na tayo sa ating unang pag-ibig at ang mga makasanlibutang interes ay nauna na sa mga espirituwal. Napapansin nilang kumakain na tayo ng mga puero, sibuyas at bawang ng Ehipto. Napapansin nilang naging mapamintas tayo, gayong dati ay mapagmahal at mabait tayo. Napapansin nilang gumagamit tayo ng maraming salitang-kalye sa halip na ng wika ng Sion. Mapansin man nila o hindi, nawala na ang ating

awit. Hindi tayo masaya at miserable tayo, at may hilig din tayong gawing miserable ang iba. Wala nang tila nagiging maayos. Tumutulo ang pera mula sa ating mga bulsa. Kung sinusubukan nating sumaksi para sa Tagapagligtas, kaunti lamang ang epekto natin sa iba. Hindi nila nakikita na malaki ang pagkakaiba nila sa atin.

Karaniwan, kailangan ng isang uri ng krisis upang ipakita sa atin na hindi natin kasama si Jesus. Maaaring marinig natin ang tinig ng Diyos na nagsasalita sa atin sa pamamagitan ng isang pinahirang pangangaral. O maaaring akbayan tayo ng isang kaibigan at harapin tayo tungkol sa ating mababang kalagayang espirituwal. O maaaring isang karamdaman, ang kamatayan ng isang mahal sa buhay, o isang trahedya ang magpapagising sa atin.

Kapag nangyari iyon, kailangan nating gawin ang ginawa nina Jose at Maria—bumalik sa lugar kung saan huli natin Siyang nakita. Kailangan nating bumalik sa lugar kung saan sinira ng isang kasalanan ang ating pakikisama sa Kanya. Sa pamamagitan ng pagpapahayag at pagtalikod sa ating kasalanan, natatagpuan natin ang kapatawaran, at muli tayong nagsisimulang maglakbay na kasama si Jesus.

Setyembre 13

“Hindi nalalaman ni Moises na nagliliwanag ang balat ng kanyang mukha dahil sa pakikipag-usap niya sa Kanya.”
(Exodo 34:29 NASB)

Nang bumaba si Moises mula sa Bundok Sinai dala ang mga tapyas na bato na naglalaman ng Sampung Utos, may dalawang kapansin-pansing katangian. Una sa lahat, nagliliwanag ang

kanyang mukha. Siya ay nasa harapan ng Panginoon, na nagpahayag ng Kanyang sarili sa isang maliwanag at nagniningning na ulap ng kaluwalhatian na kilala bilang Shekinah. Ang ningning sa mukha ni Moises ay isang hiram na liwanag. Pagkatapos makipag-usap sa Diyos, dala ng tagapagbigay ng kautusan ang ilan sa karilagan at ningning ng kaluwalhatian. Iyon ay isang karanasang nagbabagong-anyo.

Ang ikalawang kapansin-pansing katangian ay hindi alam ni Moises na nagliliwanag ang kanyang mukha. Lubos siyang walang kamalay-malay sa natatanging “kolorete” na dala niya mula sa pakikipag-isa sa Panginoon. Sinabi ni F. B. Meyer na iyon ang pinakamaringal na kaluwalhatian ng pagbabagong-anyong iyon—ang katotohanang hindi ito alam ni Moises.

May isang paraan na ang karanasan ni Moises ay maaaring maging atin. Kapag gumugugol tayo ng panahon sa harapan ng Panginoon, nakikita ito. Maaari pa ngang makita ito sa ating mga mukha, sapagkat may malapit na kaugnayan ang espirituwal at ang pisikal. Ngunit hindi ko idinidiin ang pisikal, sapagkat ang ilang kasapi ng mga kulto ay madalas may napakaamong mukha. Ang mahalagang punto ay binabago ng pakikipag-isa sa Diyos ang isang tao sa moral at espirituwal. Iyan ang itinuturo ni Pablo sa 2 Corinto 3:18: “Ngunit tayong lahat, na walang talukbong ang mukha na nakikita gaya ng sa salamin ang kaluwalhatian ng Panginoon, ay binabago sa gayunding larawan mula sa kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian, gaya ng sa pamamagitan ng Espiritu ng Panginoon.”

Ngunit ang pinakamaringal na kaluwalhatian ng pagbabagong-anyong iyon ay hindi natin ito namamalayan. Nakikita ito ng

iba. Napapansin nila sa atin na tayo ay nakasama ni Jesus. Ngunit ang pagbabago ay nakatago sa ating sariling mga mata.

Paano nangyayaring masaya tayong walang kamalay-malay na nagliliwanag ang balat ng ating mukha? Ito ang dahilan: Habang lalo tayong lumalapit sa Panginoon, lalo nating namamalayan ang ating pagiging makasalanan, ang ating kawalang-karapatan, ang ating kaabahan. Sa kaluwalhatian ng Kanyang presensiya, naaakay tayo sa pagkasuklam sa sarili at sa malalim na pagsisisi.

Kung mamamalayan natin ang sarili nating ningning, hahantong iyon sa kapalaluan at ang ningning ay agad mapapalitan ng pagkasuklam, sapagkat ang kapalaluan ay kasuklam-suklam.

Kaya isang pinagpalang kalagayan na ang mga nakasama ng Panginoon sa bundok at nagdadala ng hiram na liwanag ay hindi namamalayan na nagliliwanag ang balat ng kanilang mukha.

Setyembre 14

“Buhay ang Panginoon, walang parusang darating sa iyo dahil sa bagay na ito.” (1 Samuel 28:10 NASB)

Noong mas maaga sa kanyang paghahari, iniutos ni Saul na alisin sa lupain ang lahat ng espiritista at mga sumasangguni sa espiritu. Ngunit pagkatapos ay lalong lumala ang mga bagay sa kanyang personal at pampublikong buhay. Matapos mamatay si Samuel, nagtipon ang mga Filisteo laban sa hukbo ni Saul sa Gilboa. Nang wala siyang makuhang anumang salita mula sa Panginoon, sumangguni siya sa isang mangkukulam sa Endor. May takot na ipinaalala nito sa kanya na siya mismo ang nag-

utos na alisin ang lahat ng mangkukulam sa lupain. Noon tiniyak ni Saul sa kanya, “Buhay ang Panginoon, walang parusang darating sa iyo dahil sa bagay na ito” (1 Samuel 28:10 NASB).

Malinaw ang aral. May hilig ang mga tao na sumunod sa Panginoon hangga’t ito ay naaayon sa kanila. Kapag hindi na ito naaayon sa kanila, laging may maiisip silang dahilan upang gawin ang anumang gusto nila.

Sinabi ko bang “sila”? Marahil dapat kong sinabing “tayo”. Lahat tayo ay may hilig na iwasan ang Kasulatan, baluktutin ito, o ipaliwanag ito palayo kapag ayaw nating sumunod.

Halimbawa, may ilang malinaw na tagubilin tungkol sa papel ng kababaihan sa iglesia. Ngunit tila sumasalungat ang mga ito sa kasalukuyang kilusang peminista.

Kaya ano ang ginagawa natin? Sinasabi natin na ang mga utos na iyon ay nakabatay sa kultura ng panahong iyon at hindi na para sa atin ngayon. Siyempre, kapag tinanggap natin ang prinsipyong iyon, maaalis na natin ang halos anumang bagay sa Biblia.

Kung minsan ay nakararating tayo sa ilang matatalim na pahayag ng Panginoong Jesus tungkol sa mga kondisyon ng pagkaalagad. Kung pakiramdam natin ay labis ang hinihingi ng mga ito sa atin, sinasabi natin, “Hindi ibig sabihin ni Jesus na gawin natin ito, kundi na handa lamang tayong gawin ito.” Nilililang natin ang ating sarili na handa tayo, gayong wala tayong balak na gawin ito kailanman.

Maaari tayong maging napakahigpit sa paghingi na disiplinahin ang mga nagkasala ayon sa mahigpit na hinihingi ng Salita. Ngunit kapag ang nagkasala pala ay ating kamag-anak at

kaibigan, maaari nating igiit na luwagan ang mga hinihingi o ganap na kaligtaan na lamang.

Isa pang pakana natin ay uriin ang mga utos ng Kasulatan bilang “mahalaga” o “hindi mahalaga.” Ang mga nasa categoryang “hindi mahalaga” ay maaaring ipagwalang-bahala —o iyon man lamang ang sinasabi natin sa ating sarili.

Sa lahat ng maling pangangatwirang ito, ang totoo ay binabaluktot natin ang Kasulatan sa ating sariling kapahamakan. Nais ng Diyos na sundin natin ang Kanyang Salita naaayon man ito sa atin o hindi. Iyan ang daan patungo sa pagpapala.

Setyembre 15

“Ang pag-asa ay hindi humihiya; sapagkat ang pag-ibig ng Diyos ay ibinuho sa ating mga puso sa pamamagitan ng Espiritu Santo na ibinigay sa atin.” (Roma 5:5)

Kung minsan, ang mga salita sa bokabularyong Cristiano ay may ibang kahulugan kaysa sa karaniwang gamit ng mga ito. Ang “pag-asa” ay isa sa mga salitang iyon.

Para sa sanlibutan, ang umasa ay kadalasang nangangahulugang pag-asam sa isang bagay na hindi nakikita ngunit walang katiyakang matutupad. Ang isang taong nasa malalim na problemang pinansiyal ay maaaring magsabi, “Umaasa akong magiging maayos ang lahat,” ngunit wala siyang katiyakan na ganoon nga ang mangyayari. Ang kanyang pag-asa ay maaaring walang iba kundi pangangarap lamang. Ang pag-asang Cristiano ay umaasam din sa isang bagay na hindi nakikita, gaya ng ipinaaalala sa atin ni Pablo sa Roma 8:24: “Ang pag-asang nakikita ay hindi pag-asa: sapagkat ang

nakikita ng tao, bakit pa niya inaasahan?” Ang lahat ng pag-asa ay may kinalaman sa larangan ng hinaharap.

Ngunit ang nagpapaiba sa pag-asang Cristiano ay nakabatay ito sa pangako ng Salita ng Diyos kaya ito ay lubos na tiyak. “Taglay natin ang pag-asang ito bilang angkla ng kaluluwa, matatag at matibay” (Hebreo 6:19 NIV). Ang pag-asa ay “pananampalatayang humahawak sa Salita ng Diyos at namumuhay sa kasalukuyang katiyakan ng ipinangako o inihula ng Diyos” (Woodring). “Pansinin na ginagamit ko ang pag-asa sa kahulugang ‘katiyakan.’ Ang pag-asa sa Kasulatan ay tumutukoy sa mga pangyayari sa hinaharap na tiyak na magaganap anuman ang mangyari. Ang pag-asa ay hindi isang guni-guni upang palakasin ang ating loob at panatilihin tayong bulag na sumusulong patungo sa isang di-maiiwasang kapalaran. Ito ang pundasyon ng buong pamumuhay Cristiano. Kinakatawan nito ang sukdulang katotohanan” (John White).

Sapagkat ang pag-asa ng mananampalataya ay nakabatay sa pangako ng Diyos, hindi ito kailanman hahantong sa kahihiyan o kabiguan (Roma 5:5). “Ang pag-asang walang mga pangako ng Diyos ay hungkag at walang saysay, at madalas ay mapangahas pa. Ngunit kapag nakabatay sa mga pangako ng Diyos, ito ay nakasalig sa Kanyang pagkatao at hindi maaaring humantong sa kabiguan” (Woodring).

Ang pag-asang Cristiano ay tinatawag na mabuting pag-asa. Inibig tayo ng ating Panginoong Jesus at ng Diyos na ating Ama at binigyan tayo ng “walang-hanggang kaaliwan at mabuting pag-asa sa pamamagitan ng biyaya” (2 Tesalonica 2:16).

Ito ay tinatawag na mapalad na pag-asa, na tumutukoy lalo na sa pagdating ni Cristo: “Na hinihintay ang mapalad na pag-

asang iyon at ang maluwalhating pagpapakita ng dakilang Diyos at ating Tagapagligtas na si Jesu-Cristo” (Tito 2:13).

At ito ay tinatawag na buhay na pag-asa. “Sa Kanyang dakilang awa ay binigyan Niya tayo ng bagong kapanganakan tungo sa isang buhay na pag-asa sa pamamagitan ng muling pagkabuhay ni Jesu-Cristo mula sa mga patay” (1 Pedro 1:3 NIV).

Ang pag-asa ng Cristiano ay nagbibigay-kakayahan sa kanya na tiisin ang tila walang-katapusang mga pagkaantala, kapighatian, pag-uusig, at maging ang pagkamartir. Alam niya na ang mga karanasang ito ay mga tusok lamang ng karayom kung ihahambing sa darating na kaluwalhatian.

Setyembre 16

“Disiplinahin mo ang iyong anak habang may pag-asa pa, at huwag mong naisin ang kanyang kamatayan.”
(Kawikaan 19:18 NASB)

Nabubuhay tayo sa isang lipunang mapagpabaya. Lalo na sa larangan ng pagpapalaki ng mga anak, mas pinakikinggan ng mga tao ang payo ng mga sikologo at sosyologo kaysa sa mga turo ng Salita ng Diyos. Maraming may-edad na pinalaki ng mga magulang na naglakas-loob na disiplinahin sila ang nagpapasyang bigyan ang kanilang mga anak ng kalayaan at ng pagkakataong ipahayag ang sarili ayon sa gusto nila. Ano ang kinalalabasan?

Ang ganitong mga anak ay lumalaking may malalim na pakiramdam ng kawalang-katiyakan. Hindi sila makaangkop sa lipunan. Nahihirapan silang harapin ang mga problema at kaguluhan, at naghahanap sila ng takas sa droga at alak. Ang

ilang taon ng disiplina sana ay nagpagaan nang husto sa natitirang bahagi ng kanilang buhay.

Hindi nakapagtataka na namumuhay sila nang walang disiplina. Ang kanilang personal na anyo, ang kanilang tirahan, ang kanilang mga personal na gawi ay pawang nagpapakita ng kanilang pabaya at magulong pag-iisip.

Kontento na sila sa pagiging karaniwan, o mas mababa pa. Wala silang sigasig na magpakahusay sa palakasan, musika, sining, negosyo at iba pang larangan ng buhay.

Ang ganitong mga anak ay napapalayo sa kanilang mga magulang. Inakala ng mga magulang na ito na makakamit nila ang di-namamatay na pag-ibig ng kanilang mga anak sa pamamagitan ng hindi pagpaparusa. Sa halip, ang nakamit nila ay ang pagkapoot ng kanilang supling.

Ang kanilang paghihimagsik laban sa awtoridad ng magulang ay umaabot sa iba pang bahagi ng buhay—sa paaralan, sa trabaho at sa pamahalaan. Kung binali lamang ng kanilang mga magulang ang kanilang kalooban nang maaga sa buhay, mapapadali sana nila para sa kanilang mga anak ang pagpapasakop sa mga karaniwang bahagi ng buhay.

Ang paghihimagsik ay kumakalat hanggang sa mga pamantayang moral na itinakda sa Kasulatan. Nilalapastangan ng mga batang rebelde ang mga utos ng Diyos tungkol sa kalinisan at isinusuko nila ang kanilang sarili sa malaswa at walang-ingat na pamumuhay. Nagpapakita sila ng malalim na pagkasuklam sa anumang mabuti, at ng pag-ibig sa anumang di-likas, mahalay at kasuklam-suklam.

Sa wakas, ang mga magulang na hindi bumabali sa kalooban ng anak sa pamamagitan ng disiplina ay nagpapahirap sa batang

iyon na maligtas. Ang pagbabalik-loob ay may kasamang pagbali sa kalooban sa paghihimagsik nito laban sa paghahari ng Diyos. Iyan ang dahilan kung bakit sinabi ni Susannah Wesley, “Ang magulang na nagsisikap na supilin ang sariling kalooban ng kanyang anak ay nakikipagtulungan sa Diyos sa pagpapanibago at pagliligtas ng isang kaluluwa. Ang magulang na nagpapalayaw dito ay gumagawa ng gawain ng diyablo, ginagawang di-maisasagawa ang relihiyon, di-maaabot ang kaligtasan, at ginagawa ang lahat ng kanyang makakaya upang mapahamak ang kanyang anak, kaluluwa at katawan, magpakailanman.”

Setyembre 17

“At pinapapagtatanggap niya ang lahat, maliliit at malalaki, mayayaman at mahihirap, malaya at alipin, ng isang tanda sa kanilang kanang kamay, o sa kanilang noo: at upang ang sinuman ay hindi makabili o makapagbili, kundi ang may tanda, o ang pangalan ng halimaw, o ang bilang ng kanyang pangalan.” (Apocalipsis 13:16, 17)

Ang tanda ng halimaw! Sa panahon ng Kapighatian ay lilitaw ang isang makapangyarihan at masamang pinuno, na mag-uutos sa lahat ng tao na tumanggap ng tanda sa kanilang noo o sa kanilang kanang kamay. Ang mga tatanggi ay magdurusa sa poot ng halimaw. Ang mga susunod ay magdurusa sa poot ng Diyos. Ang mga tatanggi ay maghahari kasama ni Cristo sa Kanyang kaluwalhatian sa sanlibong taon. Ang mga susunod ay pahihirapan sa apoy at asupre sa harapan ng mga banal na anghel, at sa harapan ng Kordero.

Habang binabasa natin ito, maaari nating madama na tila malayo tayo sa lahat ng ito, sapagkat alam nating ito ay para sa hinaharap, at naniniwala tayong ang Iglesia ay dadalhin na pauwi sa Langit sa pagbabalik ng Panginoon bago iyon. Gayunman, may diwa kung saan ang tanda ng halimaw ay narito ngayon. May mga panahon sa buhay na napipilitan tayong pumili sa pagitan ng katapatan sa Diyos at ng pagyukod sa isang sistemang sumasalungat sa Diyos.

May mga panahon na, halimbawa, upang magkaroon ng trabaho, hinihilingan tayong tanggapin ang mga kondisyong maliwanag na salungat sa mga prinsipyo ng Diyos. Madaling mangatwiran sa ganitong mga panahon. Kung hindi tayo makapagtatrabaho, hindi tayo makabibili ng pagkain. At kung hindi tayo makakakuha ng pagkain, hindi tayo mabubuhay. At kailangan nating mabuhay, hindi ba? Sa ilalim ng huwad na dahilang ito, pumapayag tayo sa mga hinihingi at, sa katunayan, tinatanggap natin ang tanda ng halimaw.

Anumang nagbabanta sa ating pagkain o sa ating patuloy na pag-iral ay naghahagis sa atin sa pagkataranta, at natutukso tayong isakripisyo ang halos anumang bagay upang maiwasan ang bantang iyon. Ang parehong mga katwirang gagamitin ng mga tao upang bigyang-katwiran ang pagsamba sa larawan sa panahon ng Kapighatian ay siya ring mga katwirang humaharap sa atin ngayon kapag kailangan nating pumili sa pagitan ng katotohanan ng Diyos at ng ating sariling buhay.

Huwad ang kaisipang kailangan nating mabuhay. Ang dapat nating gawin ay sumunod sa Diyos at huwag ibigin ang ating buhay hanggang sa kamatayan.

Isinulat ni F. W. Grant, “Sa baryang ipinagbibili natin kapalit ng katotohanan, laging naroon, gaano man kalabo, ang larawan ng

Antikristo.” Kaya ang tanong ay hindi, “Tatanggi ba akong tumanggap ng tanda ng halimaw kung ako ay nabubuhay sa panahon ng Kapighatian?” kundi “Tumatanggi ba akong ipagbili ang katotohanan ngayon?”

Setyembre 18

“Hindi бага sampu ang nalinis? datapuwa’t nasaan ang siyam?” (Lucas 17:17)

Pinagaling ng Panginoong Jesus ang sampung ketongin ngunit iisa lamang ang bumalik upang magpasalamat sa Kanya, at ang isang iyon ay isang hinahamak na Samaritano.

Isa sa mahahalagang karanasan natin sa buhay ang makaranas ng kawalan ng utang na loob, sapagkat sa gayon ay nakababahagi tayo, kahit sa kaunting antas, sa pagdadalamhati ng puso ng Diyos. Kapag nagbibigay tayo nang sagana at hindi man lamang tayo pinasasalamatan, lalo nating pinahalalagaan Siya na nagbigay ng Kanyang minamahal na Anak para sa isang sanlibutang walang utang na loob. Kapag ibinubuhos natin ang ating sarili sa walang-pagod na paglilingkod sa iba, nakikiisa tayo sa pakikisama ng Isa na kumuha ng lugar ng isang alipin para sa isang lahi ng mga walang utang na loob.

Ang kawalan ng pasasalamat ay isa sa mga pangit na katangian ng nahulog na tao. Ipinaaalala sa atin ni Pablo na nang makilala ng paganong sanlibutan ang Diyos, hindi nila Siya niluwalhati bilang Diyos, ni hindi sila nagpasalamat (Roma 1:21). Isang misyonero sa Brazil ang nakatuklas ng dalawang tribo na walang salita para sa “Salamat.” Kapag pinakitaan sila ng kabaitan, ang sinasabi nila ay “Iyan ang gusto ko” o “Magagamit

ko iyan.” Isa pang misyonero, na naglilingkod sa North Africa, ang nakatuklas na ang mga pinaglilingkuran niya ay hindi kailanman nagpapahayag ng pasasalamat sapagkat sila raw ang nagbibigay sa kanya ng pagkakataong magkamit ng merito sa Diyos. Ang misyonero raw ang dapat magpasalamat, sa palagay nila, sapagkat siya ang nagkakamit ng pabor dahil sa kabaitang ipinakita niya sa kanila.

Lumalaganap ang kawalan ng utang na loob sa buong lipunan. Isang programa sa radyo na tinatawag na “Job Center of the Air” ang nagtagumpay na makahanap ng trabaho para sa 2500 katao. Iniulat ng tagapagpadaloy ng programa pagkatapos na sampu lamang ang naglaan ng panahon upang magpasalamat sa kanya.

Isang tapat na guro ang nagbuhos ng kanyang buhay sa limampung klase ng mga mag-aaral. Nang siya ay walumpung taong gulang na, tumanggap siya ng sulat mula sa isa sa kanyang dating mga estudyante, na nagsasabi kung gaano nito pinahalagahan ang kanyang tulong. Limampung taon siyang nagturo at ito lamang ang tanging sulat ng pasasalamat na natanggap niya kailanman.

Sinabi natin na mabuti para sa atin ang makaranas ng kawalan ng utang na loob sapagkat binibigyan tayo nito ng malabong larawan ng palaging nararanasan ng Panginoon. Isa pang dahilan kung bakit ito ay mahalagang karanasan ay sapagkat itinanim nito sa atin ang kahalagahan ng pagiging mapagpasalamat natin mismo. Madalas na mas marami ang ating mga hiling sa Diyos kaysa sa ating pasasalamat. Masyado nating binabalewala ang Kanyang mga pagpapala. At madalas na nabibigo tayong ipahayag ang ating pasasalamat sa isa’t isa para sa pagtanggap sa tahanan, para sa pagtuturo, para sa

paghahatid, para sa paglalaan, para sa di-mabilang na mga gawa ng kabaitan. Umaabot pa tayo sa pag-asang tatanggapin ang mga pabor na ito na para bang karapat-dapat tayo sa mga ito.

Ang pag-aaral tungkol sa sampung ketongin ay dapat maging palagiang paalala sa atin na bagaman marami ang may malaking dahilan upang magpasalamat, kakaunti ang may pusong kumilala nito. Mapapabilang ba tayo sa kakaunting iyon?

Setyembre 19

“Sapagka’t nang tayo’y mahihina pa, sa takdang panahon ay namatay si Cristo dahil sa mga masasama.” (Roma 5:6)

Si Cristo ay hindi naparito upang tawagin ang mga matuwid ni namatay man Siya para sa mabubuting tao. Hindi para sa mga disente, kagalang-galang at pino ang asal na tao Siya pumunta sa Krus. Namatay Siya para sa mga masasama.

Siyempre, mula sa pananaw ng Diyos, ang buong sangkatauhan ay masama. Tayong lahat ay ipinanganak sa kasalanan at hinubog sa kasamaan. Gaya ng mga nawawalang tupa, tayo ay naligaw at bumaling sa ating sariling daan. Sa dalisay na paningin ng Diyos, tayo ay masama ang likas, marumi at mapaghimagsik. Ang ating pinakamabubuting pagsisikap na gawin ang tama ay walang iba kundi maruruming basahan.

Ang problema ay ayaw aminin ng karamihan sa mga tao na sila ay masama. Sa paghahambing nila ng kanilang sarili sa mga kriminal sa lipunan, inaakala nilang karapat-dapat na sila sa Langit. Para silang ang tanyag na ginang mula sa mataas na uri ng lipunan na ipinagmamalaki ang kanyang pakikilahok sa

lipunan at ang kanyang mga donasyon sa kawanggawa. Nang magpatotoo sa kanya ang isang Cristianong kapitbahay, sinabi niya na hindi niya nadaramang kailangan niyang maligtas; sapat na ang kanyang sariling mabubuting gawa. Ipinaalala niya sa kapitbahay na siya ay kaanib ng iglesya at nagmula siya sa mahabang angkan ng mga “Cristiano.” Kumuha ang Cristiano ng isang pirasong papel, isinulat dito ang MASAMA sa malalaking titik, pagkatapos ay humarap sa kanya at nagtanong, “Ayos lang po ba sa inyo kung idikit ko ito sa inyong blusa?” Nang makita niya ang salitang MASAMA, nagalit siya. “Siyempre, hindi ayos sa akin,” sabi niya. “Walang sinumang magsasabi sa akin na ako ay masama.” Ipinaliwanag niya sa ginang na sa pagtanggì nitong aminin ang kanyang makasalanan, nawawala at walang pag-asang kalagayan, inihihiwalay nito ang sarili sa anumang pakinabang mula sa nagliligtas na gawain ni Cristo. Kung hindi nito ipahahayag na ito ay masama, kung gayon ay hindi namatay si Cristo para dito. Kung hindi ito nawawala, kung gayon ay hindi ito maaaring maligtas. Kung ito ay malusog, kung gayon ay hindi nito kailangan ang Dakilang Manggagamot.

Minsan ay nagdaos ng isang natatanging salu-salo sa isang malaking awditoryum ng lungsod. Para ito sa mga batang bulag, pilay o may iba pang kapansanan. Dumating ang mga bata na nakasakay sa wheelchair, naka-saklay, at inaakay sa kamay. Habang nagaganap ang salu-salo, isang pulis ang nakakita ng isang batang lalaking umiiyak sa harapang hagdan ng gusali.

“Bakit ka umiiyak?” tanong niya nang may pakikiramay.

“Kasi ayaw nila akong papasukin.”

“Bakit ayaw ka nilang papasukin?”

Humikbi ang bata, “Kasi wala po akong anumang kapansanan.”

Ganyan din sa piging ng Ebanghelyo. Kung wala kang anumang diperensya, hindi ka makapapasok. Upang matanggap, kailangan mong patunayan na ikaw ay makasalanan. Kailangan mong kilalanin na ikaw ay masama. Para sa mga masasama namatay si Cristo. Gaya ng sinabi ni Robert Munger, “Ang Iglesya ang tanging samahan sa sanlibutan kung saan ang iisang kahilingan para maging kaanib ay ang pagiging di-karapat-dapat ng nais umanib.”

Setyembre 20

“Huwag ninyong pakaisipin ang mga bagay na matataas, kundi makiayon kayo sa mga taong mababa ang kalagayan.” (Roma 12:16)

Likas na hilig ng tao ang naising makihalubilo sa mga nasa itaas ng lipunan. Sa bawat puso ng tao ay may pagnanasang makisama sa mga tanyag, mayayaman at maharlika. Kaya ang payo ni Pablo sa Roma 12:16 ay tunay na salungat sa likas na hilig. Sinasabi niya, “Huwag kayong maging palalo kundi maging handang makisama sa mga taong mababa ang kalagayan” (NIV). Walang mga kasta sa Iglesya. Ang mga Cristiano ay dapat mamuhay nang mataas sa mga pagkakaiba ng uri sa lipunan.

Isang kuwentong naglalarawan nito ang isinasalaysay tungkol kay Fred Elliot. Isang umaga ay nagdaraos siya ng debosyon ng pamilya sa hapag ng almusal nang makarinig siya ng maingay na kalampag sa bakuran. Napagtanto niyang dumating na ang kolektor ng basura. Kaya inilapag niya ang nakabukas niyang Biblia sa mesa, pumunta sa bintana, binuksan ito, masiglang

bumati sa tagahakot ng basura, saka bumalik sa mesa upang ipagpatuloy ang debosyon. Para sa kanya, kasimbanal ng pagbasa ng Biblia ang pagbati sa kolektor ng basura.

May isa pang lingkod ng Panginoon na tinupad nang literal ang ating teksto. Si Jack Wyrzten ay nagdaraos ng isang Bible camp tuwing tag-araw sa Schroon Lake, N.Y. Sa isa sa mga kumperensya para sa mga may-edad, dumating ang isang panauhing may malubhang kapansanan sa katawan. Dahil hindi niya makontrol ang mga kalamnan ng kanyang bibig, hindi niya malunok ang lahat ng kanyang pagkain. Marami rito ang lumalabas at nahuhulog sa mga diyaryong itinakip niya sa kanyang dibdib at kandungan. Hindi kaaya-aya ang tanawing iyon habang kumakain, at dahil dito, ang lalaking ito ay karaniwang nakaupong mag-isa sa isang mesa.

Dahil sa bigat ng kanyang gawain, madalas na huli nang dumating si Jack Wyrzten sa kainan. Tuwing lilitaw siya sa pintuan, masiglang kumakaway sa kanya ang mga tao, sinisenyasan siyang lumapit at umupo sa kanilang mesa. Ngunit hindi kailanman ginawa iyon ni Jack. Lagi siyang pumupunta sa mesa kung saan mag-isang kumakain ang panauhing ito. Nakiayon siya sa isang taong mababa ang kalagayan.

“Minsan ay may isang Cristianong heneral na nakitang nakikipag-usap sa isang mahirap na matandang babae. Pinagsabihan siya ng kanyang mga kaibigan, na nagsasabing, ‘Dapat mong isaalang-alang ang iyong ranggo.’ Sumagot ang heneral, ‘Paano kung isinaalang-alang ng aking Panginoon ang Kanyang ranggo?’”(Choice Gleanings).

Sa kanyang tulang “For A’ That and A’ That,” ipinaaalala sa atin ni Robert Burns na sa kabila ng mababang kalagayan sa buhay,

ang tao ay tao pa rin sa kabila ng lahat ng iyon. Sinasabi niya na ang taong may malayang pag-iisip ay makatatawa sa makintab na palabas ng mga hangal na nakademit ng seda.

Kapag iniisip natin kung paanong nakiayon sa atin ang ating Tagapagligtas sa ating mababang kalagayan, kahangalan na hindi natin ito gawin sa iba.

Setyembre 21

“Buhat ngayon ay natataan sa akin ang putong ng katuwiran, na ibibigay sa akin ng Panginoon, ang matuwid na hukom, sa araw na yaon: at hindi lamang sa akin, kundi sa lahat din naman ng mga umiibig sa kanyang pagpapakita.” (2 Timoteo 4:8)

“...sa lahat din naman ng mga umiibig sa kanyang pagpapakita.” Sa loob ng maraming taon ay inakala kong ang pananalitang ito ay tumutukoy sa mga mananampalatayang may magiliw at madamdaming damdamin tungkol sa pagdating ng Panginoon. Gagantimpalaan daw sila ng putong ng katuwiran sapagkat nag-aalab ang kanilang puso kapag iniisip nila ang pagbabalik ng Panginoon.

Ngunit tiyak na higit pa rito ang kahulugan nito. Ang ibigin ang Kanyang pagpapakita ay nangangahulugang mamuhay sa liwanag ng Kanyang pagdating, kumilos na para bang darating Siya ngayong araw.

Kaya, ang ibigin ang Kanyang pagpapakita ay nangangahulugang mamuhay sa kalinisang moral. Sapagkat, gaya ng ipinaaalala sa atin ni Juan, “ang bawa’t may ganitong pagasa sa kaniya ay naglilinis sa kaniyang sarili, gaya naman niyang malinis” (1 Juan 3:3).

Nangangahulugan ito na manatiling hindi nasasangkot sa mga bagay ng buhay na ito. Dapat nating ilagak ang ating pagmamahal sa mga bagay na nasa itaas, hindi sa mga bagay na nasa lupa (Colosas 3:2).

Nangangahulugan ito na paglingkuran ang bayan ng Diyos, na binibigyan sila ng “pagkain sa kapanahunan” (Mateo 24:45). Ang Panginoon ay nagpapahayag ng natatanging pagpapala sa mga gumagawa nito pagdating Niya.

Sa madaling salita, nangangahulugan ito na hindi natin gagawin ang anumang bagay na hindi natin gugustuhing maabutan tayong ginagawa pagpapakita Niya. Hindi tayo pupunta saanmang lugar na magdudulot ng kahihiyang sa Kanyang pagdating. Hindi tayo magsasabi ng anumang bagay na magiging kasuklam-suklam sa Kanyang harapan.

Kung alam mong darating si Cristo sa loob ng isang linggo, paano mo gugugulin ang mga araw sa pagitan?

Nangangahulugan ba ito na iiwan mo ang iyong trabaho, aakyat sa tuktok ng bundok at gugugulin ang buong araw sa pagbasa ng Biblia at pananalangin? Nangangahulugan ba ito na papasok ka sa “full-time na gawaing Cristiano,” nangangaral at nagtuturo araw at gabi?

Kung tunay tayong lumalakad na kasama ng Panginoon ngayon at namumuhay sa gitna ng Kanyang kalooban, mangangahulugan ito ng pagpapatuloy gaya ng dati.

Gayunman, kung tayo ay namumuhay para sa sarili, mangangailangan ito ng ilang rebolusyonaryong pagbabago.

Hindi sapat na magkaroon ng magiliw na kaisipan tungkol sa pagbabalik ng Tagapagligtas. Ang putong ng katuwiran ay nakalaan para sa mga umiibig dito nang sapat upang hayaang

hubugin ng katotohanan ang kanilang buhay. Hindi sapat na hawakan ang katotohanan tungkol sa Kanyang pagdating; ang katotohanan ang dapat humawak sa atin.

Setyembre 22

“...magsabi ng Amen.” (1 Corinto 14:16)

Ang Amen ay isang lubhang kapaki-pakinabang na salita upang ipahayag ang buong-pusong pagsang-ayon sa sinasabi.

Maraming kapulungan ang makabubuting gumamit nito nang mas madalas sa kanilang mga pagtitipon.

Ang salita ay matatagpuan nang 68 beses sa Biblia. Mula sa 1 Corinto 14:15, 16 ay maliwanag na ginamit ito sa mga pagtitipon ng unang iglesia. Kaya makatitiyak tayo na ang paggamit ng Amen ay lubos na naaayon sa Kasulatan.

Hindi lamang iyon, ito ay kailangan. Ang dakilang kalikasan ng mga katotohanang hinaharap natin ay nangangailangan ng matalinong pagpapahayag ng masiglang pagpapahalaga. Tila kawalan ng utang na loob ang makarinig ng ganitong mga katotohanan at hindi kailanman tumugon nang malakas.

Laging nakapagpapasigla sa nagsasalita kapag sinasabi ng kanyang mga tagapakinig ang “Amen” sa mga bahagi ng kanyang mensahe kung saan nakapagbigay siya ng mabisang punto. Sinasabi nito sa kanya na sinusundan siya ng mga tao at nakikibahagi sila sa kanyang espirituwal at damdaming pag-aalab.

At mabuti ito para sa taong nagsasabi ng Amen. Pinananatili siya nitong kasangkot bilang isang matamang tagapakinig.

Iniingatan siya nito mula sa pagiging walang-pakialam gayong dapat siyang namamangha.

Iminumungkahi ko na mabuti rin ito para sa mga taga-labas na maaaring naroroon. Nadarama nila na masigla ang mga Cristiano, na nasisiyahan sila sa kanilang pananampalataya, na pinaniniwalaan nila ang kanilang pinaniniwalaan. Ang paggamit ng Amen ay nagpapahayag ng buhay at sigla. Ang pagkawala nito ay nagsasalita ng pagkatamlay at pagkapatay.

Ang Amen ay isa sa tatlong salita sa Biblia na halos pandaigdigang. Sa karamihan ng mga wika ay pare-pareho ang mga salitang ito. Kaya maaari kang pumunta halos kahit saan at sabihing, “Maranatha! Hallelujah! Amen!” at mauunawaan ka ng mga tao na nagsasabing “Darating ang Panginoon! Purihin ang Panginoon! Mangyari nawa.”

Siyempre, ang salitang “Amen” ay dapat gamitin nang may pagkilatis. Hindi angkop na gamitin ito upang ipahayag ang sigla sa harap ng kasawian, trahedya o kalungkutan.

Nakalulungkot na may ilang grupo ng mga Cristiano na tumigil na sa paggamit ng Amen sapagkat inabuso ito sa mga pagtitipong nalulong sa labis na pagkamadamdamin. Gaya ng lahat ng mabubuting bagay, maaari itong gamitin o labis-labisin. Ngunit hindi tayo dapat pagkaitan ng gawaing ito na ayon sa Kasulatan dahil lamang ginamit ito ng ilan nang walang pagkilatis. Amen?

Setyembre 23

“Oh kaluluwa ko, huwag kang pumasok sa kanilang lihim.”
(Genesis 49:6)

Ang mga salitang ito ay matatagpuan sa pagbabasbas ni Jacob sa kanyang mga anak. Nang maisip niya ang kalupitang ipinakita nina Simeon at Levi sa mga lalaki ng Sichem, sinabi niya, “Oh kaluluwa ko, huwag kang pumasok sa kanilang lihim.”

Nais kong hiram ang mga salitang ito at gamitin sa mas malawak na diwa. May mga lihim na kaugnay ng kasalanan na mas mabuting huwag nang malaman kailanman.

Ipinakikita ng tukso ang pinakamaganda nitong mukha at ipinahihiwatig na hindi tayo kailanman magiging maligaya hangga’t hindi tayo naipapasok sa mga hiwaga nito. Nag-aalok ito ng mga kasabikan, kasiyahan ng katawan, matinding damdamin, at ang pang-akit ng di-kilala.

Maraming tao, lalo na yaong mga namuhay nang nakakubli at protektado, ang napupukaw ng mga pang-akit na ito.

Nadarama nilang hindi nila natikman ang tunay na mga kasiyahan. Itinuturing nila ang kanilang sarili na nadedehado. Inaakala nilang hindi sila kailanman masisiyahan hangga’t hindi nila natitikman ang sanlibutan.

Ang problema ay hindi dumarating nang mag-isa ang kasalanan. May mga nakakabit na panganib at pangmatagalang mga bunga. Kapag naranasan natin ang anumang kasalanan sa unang pagkakataon, nagpapakawala tayo ng baha ng sakit at pagsisisi.

Ang pagpapadaig sa tukso ay nagpapahina sa ating paglaban sa kasalanan. Kapag nagawa na natin ang isang kasalanan, laging mas madaling gawin ito sa susunod. Hindi magtatagal ay nagiging dalubhasa na tayo sa kasalanang iyon. Nagiging alipin pa tayo nito, nakagapos sa mga tanikala ng ugali.

Sa sandaling sumuko tayo sa tukso, nabubuksan ang ating mga mata sa isang pakiramdam ng pagkakasala na hindi natin naranasan kailanman. Ang kasabikan ng paglabag sa batas ay sinusundan ng isang kakila-kilabot na pakiramdam ng kahubaran sa moral. Totoo na ang kasalanan ay maaaring ipahayag at patawarin, ngunit sa buong buhay ay naroon ang kahihiyan ng pakikipagkita sa mga dating kasama sa paglabag. Naroon ang saksak ng alaala kapag hindi maiwasang bumalik tayo sa mga lugar ng ating kahangalan. May mga di-inaasahang pagkakataon na bumabalik sa isip ang buong maruming pangyayari sa gitna ng ating pinakabanal na mga sandali—kapag ang ating katawan ay tunay na kumakabog at ang ating mga labi ay pumipigil sa isang daing.

Bagaman kahanga-hanga ang maranasan ang kapatawaran ng Diyos sa mga kasalanang ito, mas mabuti pa ring huwag nang pumasok sa kanilang mga lihim sa simula pa lamang. Ang nagkukunwaring kaakit-akit na lihim ay nagiging isang bangungot. Ang kasiyahan ay agad na nagiging lagim, at ang isang sandali ng simbuyo ay nauuwi sa panghabambuhay na pagsisisi.

Sa oras ng pagsubok, ang ating tugon ay dapat, “Oh kaluluwa ko, huwag kang pumasok sa kanilang lihim.”

Setyembre 24

“Aking napag-alaman sa pamamagitan ng karanasan.”
(Genesis 30:27)

Napag-alaman ni Laban sa pamamagitan ng karanasan na pinagpala siya ng Panginoon dahil kay Jacob. Iyon ay isang

mabuting aral na dapat matutuhan. Ang karanasan ay isang dakilang guro.

Humahanga ako sa paraan ng madalas na pagtulong ng karanasan upang maunawaan natin ang mga talata sa Biblia. Maaaring kilala natin ang mga talata sa isip, ngunit kapag dumaan tayo sa isang bagong karanasan, nabubuhay ang mga talata. Tila namumukod-tangi ang mga ito na parang nasa ilaw na neon. Nagkakaroon tayo ng bagong pagpapahalaga sa mga ito.

Sinabi ng asawa ni Martin Luther na hindi sana niya kailanman nalaman ang kahulugan ng ilang talata sa Mga Awit kung hindi siya dinala ng Diyos sa ilalim ng ilang kapighatian.

Nang si Daniel Smith at ang kanyang asawa ay mga misyonero sa China, isang grupo ng mga magnanakaw ang bumutas ng malaking butas sa tagiliran ng kanilang bahay isang gabi. Habang natutulog ang mag-asawang Smith, nilimas ng mga magnanakaw ang mga drawer at aparador. Kung hindi mahimbing ang tulog ng mga misyonero, maaaring napatay sila. Pagkaraan, sa paglalarawan sa pangyayari, sinabi ni G. Smith, “Hindi ko kailanman naunawaan ang Habakuk 3:17, 18 hanggang sa umagang iyon. ‘Sapagka’t bagaman ang puno ng igos ay hindi mamumulaklak, ni magkakaroon man ng bunga sa mga puno ng ubas; ang bunga ng olibo ay maglilikat, at ang mga bukid ay hindi magbibigay ng pagkain; ang kawan ay ihihiwalay sa kulungan, at hindi magkakaroon ng bakahan sa mga silungan: gayon ma’y magagalak ako sa Panginoon, ako’y magagalak sa Diyos ng aking kaligtasan.” Ang ibig sabihin nito, siyempre, ay hindi mo lubos na mapapasok ang kagalakan ni Habakuk sa gitna ng sakuna hangga’t hindi mo nararanasan ang uri ng pagkawalang inilarawan niya.

Nang si Corrie Ten Boom ay nasa isang concentration camp, kinailangan niyang humarap sa hukom. “Ang hukom...ay may tungkulin pa ring gampanan, at dumating ang isang araw na ipinakita niya sa akin ang mga papeles na maaaring mangahulugan hindi lamang ng hatol na kamatayan para sa akin kundi ng hatol na kamatayan din para sa pamilya at mga kaibigan.

“Maipaliliwanag mo ba ang mga papeles na ito?” tanong niya. ‘Hindi po, hindi ko maipaliliwanag,’ pag-amin ko. Bigla niyang kinuha ang lahat ng papeles at inihagis sa kalan! Nang makita kong tinupok ng apoy ang mga papeles na iyon na humahatol sa akin, nalaman kong iningatan ako ng kapangyarihan ng Diyos, at naunawaan ko nang higit kailanman ang Colosas 2:14: ‘Na pinawi ang sulat-kamay ng mga palatuntunan na laban sa atin, na salungat sa atin, at inalis ito sa daan, na ipinako sa kanyang krus.’”

Ang mga bagong pagkaunawa na natatamo natin sa banal na Kasulatan sa pamamagitan ng mga karanasan sa buhay ay ginagawang lubhang sulit ang mga karanasang iyon.

Setyembre 25

“Ako бага’y naging kaaway ninyo, dahil sa sinasabi ko sa inyo ang katotohanan?” (Galacia 4:16)

Ang karanasan ni Pablo sa mga Cristiano sa Galacia ay nagpapaalala sa atin na madalas nating ginagawang kaaway ang ating mga kaibigan kapag sinasabi natin sa kanila ang katotohanan. Ipinakilala ng apostol ang mga taong ito sa Panginoon at inalagaan sila sa pananampalataya. Ngunit nang maglaon, nang makapasok ang mga bulaang guro sa kanilang

mga kapulungang Cristiano, kinailangang babalaan ni Pablo ang mga mananampalataya na tinatalikuran nila si Cristo para sa kautusan. Iyon ang naging dahilan upang sila ay maging mapanlaban sa kanilang ama sa pananampalataya.

Ganito rin noong panahon ng Lumang Tipan. Si Elias ay laging tapat at prangka sa kanyang mga mensahe kay Ahab.

Gayunman, isang araw nang salubungin siya ni Ahab, sinabi nito, “Ikaw ba yaong bumabagabag sa Israel?” (1 Hari 18:17).

“Bumabagabag sa Israel”? Aba, si Elias ay isa sa pinakamabubuting kaibigan na nagkaroon kailanman ang Israel! Ngunit ang kanyang gantimpala sa pagiging tapat ay ang tuligsain bilang isang manggugulo.

Si Micaias ay isa pang propetang walang takot. Nang itanong ni Josaphat kung may propeta ng Panginoon na maaari nilang sanggunian, sinabi ng hari ng Israel, “May isa pang lalake, si Micaias na anak ni Imla, na sa pamamagitan niya ay makapagtatanong tayo sa Panginoon: nguni’t kinapopootan ko siya; sapagka’t hindi siya nanghuhula ng mabuti tungkol sa akin, kundi masama.” Ayaw ng hari ang katotohanan, at kinapootan niya ang nagsabi nito sa kanya.

Sa Bagong Tipan ay makikita natin si Juan Bautista na nagsasabi kay Herodes, “Hindi matuwid na ariin mo ang asawa ng iyong kapatid” (Marcos 6:18 NIV). Iyon ay totoo, ngunit ang gayong matapang na paghawak sa katotohanan ay hindi nagtagal at humantong sa pagpatay kay Juan.

Pinukaw ng ating Panginoon ang pagkapoot ng mga di-sumasampalatayang Judio. Ano ang naging sanhi ng pagkapoot na ito? Ito ay sapagkat sinabi Niya sa kanila ang katotohanan. Sinabi Niya, “Datapuwa’t ngayo’y pinagsisikapan ninyo akong

patayin, ako na taong nagsaysay sa inyo ng katotohanan” (Juan 8:40).

Isinulat ni Thomas Jefferson, “Kung nais mong makaiwas sa masamang-loob ng iba, dapat ay ikinulong mo na lamang ang iyong sarili sa loob ng inaantok na hangganan ng karaniwang tungkulin. May dalawang panig ang bawat usapin, at kung pipili ka ng isa nang may pagpapasya at kikilos ayon dito nang may bisa, yaong mga pumili sa kabila ay, siyempre, magiging mapanlaban sa iyo ayon sa sukat ng pagdama nila sa bisang iyon.”

Madalas na masakit ang katotohanan. Sa halip na yumukod dito, madalas na isinusumpa ng mga tao ang nagsasabi nito. Ang tunay na lingkod ng Panginoon ay nabilang na ang halagang ito. Kailangan niyang sabihin ang katotohanan o mamatay. Alam niya na tapat ang mga sugat ng kaibigan, ngunit mapanlinlang ang mga halik ng kaaway (Kawikaan 27:6).

Setyembre 26

“Nagtira ako sa akin ng pitong libong lalake, na hindi lumuhod sa larawan ni Baal.” (Roma 11:4)

Hindi kailanman iniwan ng Diyos ang Kanyang sarili na walang saksi. Sa pinakamadilim na mga araw, may isang tinig na umaalingawngaw para sa Kanya sa malinaw at matatas na tono. Madalas sa pinakadi-pangkaraniwang mga kalagayan, nagbabangon Siya ng isang di-inaasahang tagapagpahayag upang buong-tapang na sambitin ang Kanyang Pangalan.

Noong mga araw bago ang baha, ang lupa ay sakmal ng karahasan at imoralidad. Ngunit naroon si Noe upang buong-giting na manindigan para sa Panginoon.

Sa tingin ni Elias ay lumubog na ang buong Israel sa pagsamba sa diyus-diyosan, ngunit may 7000 lalaki ang Diyos na hindi yumukod kay Baal.

Sa gitna ng espirituwal na pagkapatay at pagbagsak ng moralidad, sina John Hus, Martin Luther at John Knox ay humakbang sa entablado ng kasaysayan upang ipagtanggol ang adhikain ng Kataas-taasan.

Sa mas kamakailan, kinilala ang Diyos nang matuklasan ang telegrapo. Ang unang mensaheng ipinadala ay “What hath God wrought!” (“Ano ang ginawa ng Diyos!”)

Nang pabalik na sa lupa ang Apollo 8 pagkatapos ng unang paglipad ng tao patungo sa buwan, noong bisperas ng Pasko, 1968, nagsalitan ang tatlong astronaut sa pagbasa ng Genesis 1:1-10, saka nagtapos, “At mula sa tripulante ng Apollo 8, nagtatapos kami sa...pagpalain kayo ng Diyos, kayong lahat sa mabuting lupa.”

Sa kabila ng galit na pagtutol ng mga di-mananampalataya, naglabas ang United States Postal Service ng selyong Apollo 8 na may mga salita mula sa Genesis 1:1, “In the beginning...” (“Nang pasimula...”)

Ang salapi ng Estados Unidos ay may nakasulat na motto na “In God we trust.” (“Sa Diyos kami nagtitiwala.”)

Ang daglat sa kalendaryo na A.D. ay nagpapaalala sa atin na ito ay taon ng ating Panginoon (Anno Domini).

Nagkataon lamang ba na ang mga bituin sa kalangitan ay nagtatampok ng isang birhen, isang batang lalaki, isang ahas at isang krus—pawang mahahalagang kalahok sa drama ng pagtubos? Ito ba ang Ebanghelyo sa mga bituin?

Maging ang mga ateista ay kung minsan nadudulas sa pagkilala sa Panginoon. Isang ateistang pinuno ang nagsabi sa isang summit meeting sa Austria noong 1979, “Hindi tayo patatawarin ng Diyos kung mabibigo tayo.”

May isang tiyak na pangangailangang moral sa sansinukob na ang ating Diyos ay kilalanin nang hayagan. Nang purihin ng mga alagad ang Panginoong Jesus bilang ang Haring dumating sa Pangalan ng Panginoon, hiniling ng mga Fariseo na sawayin sila ni Cristo. Ngunit sinabi Niya sa kanila, “Sinasabi ko sa inyo, na kung ang mga ito ay magsitahimik, ang mga bato ay pagdaka’y magsisisigaw” (Lucas 19:40).

Hindi natin kailangang mangamba na ang pangalan ng Diyos ay hindi kailanman aawitin o ang Kanyang karangalan ay pababayaang. Sa mismong panahong ipinahahayag ng mga tao na Siya ay patay na, magbabangon Siya ng isang saksi upang lituhin ang Kanyang mga kaaway at aliwin ang Kanyang mga kaibigan.

Setyembre 27

“Nguni’t sa mga duwag, at sa mga hindi mananampalataya, at sa mga kasuklam-suklam, at sa mga mamamatay-tao, at sa mga mapakiapid, at sa mga manggagaway, at sa mga mapagsamba sa diyus-diyosan, at sa lahat ng mga sinungaling, ang kanilang bahagi ay sa dagatdagatang nagliliyab sa apoy at asupre: na siyang ikalawang kamatayan.” (Apocalipsis 21:8)

Marahil ay ikagugulat ng sinumang bumabasa ng talatang ito na ang mga duwag at ang mga hindi mananampalataya ay nakalista kasama ng mga itinuturing nating napakasama at

karumal-dumal na makasalanan, at na sila ay magbabahagi ng parehong kaparusahan sa buong walang-hanggan.

Marahil ay isa pang dagdag na sorpresa na mapansing ang mga duwag ang unang nakalista. Dapat itong lubhang magpatino sa sinumang nagdadahilan na ang kanilang pagkamahiyain ay isang maliit na bagay lamang. Marahil ay natatakot silang tanggapin ang Panginoong Jesus dahil sa maaaring sabihin ng kanilang mga kaibigan, o dahil likas silang mahiyain. Hindi ito pinalalampas ng Diyos bilang isang maliit na bagay; itinuturing Niya itong karuwagang may pananagutan.

Dapat din itong magpatino sa mga nakalistang pangalawa—ang mga hindi mananampalataya. Naririnig natin ang mga taong nagsasabing, “Hindi ako makapaniwala” o “Sana ay makapaniwala ako.” Ngunit ang mga iyon ay hindi tapat na pahayag. Walang anuman sa Tagapagligtas na nagpapangyaring imposible para sa mga tao na manampalataya sa Kanya. Ang problema ay wala sa isip ng tao kundi sa kanyang kalooban. Ayaw manampalataya ng mga di-mananampalataya sa Kanya. Sinabi ng Panginoong Jesus sa mga di-sumasampalatayang Judio sa Kanyang panahon, “... ayaw kayong lumapit sa akin upang kayo’y magkaroon ng buhay” Juan 5:40 NIV).

Walang alinlangan na marami sa mga duwag at di-mananampalataya ang nag-iisip na sila ay mga disente, may pinag-aralan at moral na tao. Sa buhay na ito ay ayaw nilang magkaroon ng anumang kinalaman sa mga mamamatay-tao, sa mga imoral, o sa mga nagsasagawa ng mahika. Ngunit ang kabalintunaan ay magkakasama sila sa buong walang-hanggan sapagkat hindi sila kailanman lumapit kay Cristo para sa kaligtasan.

Ang kanilang kapahamakan ay “ang dagatdagatang nagliliyab sa apoy at asupre: na siyang ikalawang kamatayan.” Ito, siyempre, ang pinakamatinding trahedya. Maaaring magtalo ang mga tao tungkol sa pag-iral ng Impiyerno at sa katotohanan ng walang-hanggang kaparusahan, ngunit ang Biblia ay napakalinaw. Ang Impiyerno ay talagang umiiral sa dulo ng isang buhay na walang Cristo.

Ang lalong nagpapalungkot dito ay hindi kailangang mapunta sa dagat-dagatang apoy ang mga duwag o ang mga di-mananampalataya o ang sinuman sa iba pang nakalista sa ating talata. Ito ay lubos na hindi kailangan. Kung pagsisisihan lamang nila ang kanilang mga takot at pag-aalinlangan at iba pang mga kasalanan, at babaling sa Panginoong Jesus sa simple at nagtitiwalang pananampalataya, sila ay patatawarin, lilinisin at gagawing karapat-dapat sa Langit.

Setyembre 28

“Huwag kang padaig sa masama, kundi daigin mo ng mabuti ang masama.” (Roma 12:21)

Kung ang talatang ito ay isinulat ng mga taong hindi kinasihan, ang sasabihin sana nito ay, “Huwag mong hayaang tapak-tapakan ka ng mga tao. Gantihan mo sila ng sarili nilang gamot.” Ang iniisip ng sanlibutan ay paghihiganti at pagganti.

Ngunit iba ang aral na natututuhan natin sa paaralan ni Cristo. Hindi natin dapat hayaang madaig tayo ng masama. Sa halip, dapat nating gamitin ang mabuti upang talunin ang masama.

Isang kuwentong iniuugnay kay Francis of Assisi ang naglalarawan ng puntong ito. Habang naglalaro ang isang batang lalaki sa paligid ng kanilang tahanan, natuklasan niyang

may alingawngaw kapag sumisigaw siya. Iyon ang unang karanasan niya sa alingawngaw, kaya nagsimula siyang mag-eksperimento. Sumigaw siya ng “Galit ako sa iyo” at bumalik ang mensaheng “Galit ako sa iyo.” Nilakasan niya ang kanyang boses, sumigaw ng “Galit ako sa iyo” at bumalik ang mga salita nang may higit na tindi, “Galit ako sa iyo.” Sa ikatlong pagkakataon ay sumigaw siya nang buong lakas ng “Galit ako sa iyo” at tumalbog pabalik ang mga salita nang may matinding bagsik, “Galit ako sa iyo.” Hindi na niya ito nakayanan.

Tumakbo siya pabalik sa kanilang bahay, humahagulgol.

Narinig ng kanyang ina ang malakas na sigawan sa bakuran, ngunit nagtanong pa rin siya, “Ano ang nangyari, anak?”

Sumagot ang bata, “May isang batang lalaki po roon sa labas na galit sa akin.” Nag-isip sandali ang ina, saka nagsabi, “Sasabihin ko sa iyo ang gagawin mo. Lumabas ka at sabihin mo sa batang iyon na mahal mo siya.”

Kaya tumakbo palabas ang bata at sumigaw ng “Mahal kita.”

Tunay nga, bumalik ang mga salita, malinaw at banayad,

“Mahal kita.” Tumawag siyang muli nang may higit na diin,

“Mahal kita” at muli niyang narinig ang sumasagot na “Mahal

kita.” Sa ikatlong pagkakataon ay sumigaw siya nang may

malalim na katapatan, “Mahal kita” at bumalik sa kanya ang mga salita nang buong lambing, “Mahal kita.”

Habang isinusulat ko ito, ang mga tao sa buong mundo ay nagsisigawan ng “Galit ako sa iyo” sa isa’t isa at nagtataka kung bakit patuloy na tumitindi ang tensiyon. Ang mga bansa ay nagpapahayag ng pagkapoot sa ibang mga bansa. Ang mga grupong panrelihiyon ay nakakandado sa labanan. Ang mga lahi ay naglalaban-laban. Ang magkakapitbahay ay nag-aaway sa may bakod sa likod-bahay. At ang mga tahanan ay

winawasak ng mga away at kapaitan. Hinahayaan ng mga taong ito na madaig sila ng masama, sapagkat ang poot ay nagbubunga ng poot. Kung babaguhin lamang nila ang kanilang estratehiya sa pamamagitan ng pagganti ng pag-ibig sa poot, madadaig nila ng mabuti ang masama. Matutuklasan nila na ang pag-ibig ay nagbubunga ng pag-ibig.

*Hindi tayo kailanman labis na mag-iingat
Sa binhing ihahasik ng ating mga kamay;
Pag-ibig mula sa pag-ibig tiyak na mahihinog,
Poot mula sa poot tiyak na tutubo't lalakas.*

Setyembre 29

“Ang pagliligtas ay sa Panginoon.” (Jonas 2:9)

Kilalang-kilala nating lahat ang masigasig na “tagapagpanalo ng kaluluwa” na nagmamadali kung saan-saan, hinaharang ang mga taong walang kamalay-malay, inaakay sila sa isang pormula ng kaligtasan, at kinukulit sila hanggang sa wakas ay magpahayag sila ng pananampalataya para lamang matakasan siya. Nagdadagdag siya ng isa pang nabilang na nagbalik-loob at pagkatapos ay naghahanap pa ng mas maraming ulong mabibilang. Ito ba ang ebanghelismo?

Kailangan nating aminin na hindi. Ito ay isang uri ng panrelihiyong panliligalig. Gaya ng anumang paglilingkod na isinasagawa sa lakas ng laman, mas marami itong pinsalang naidudulot kaysa kabutihan.

Tama si John Stott nang isulat niya: “Si Cristo ang may hawak ng mga susi. Siya ang nagbubukas ng mga pinto. Kung gayon, huwag tayong basta pumasok nang walang pakundangan sa

mga pintong nakasara pa. Kailangan nating hintayin na Siya ang magbukas ng daan para sa atin. Patuloy na napipinsala ang adhikain ni Cristo dahil sa bastos o garapal na pagpapatotoo. Tunay na tama na sikaping mapanalunan para kay Cristo ang ating mga kaibigan at kamag-anak sa tahanan at sa trabaho. Ngunit kung minsan ay mas nagmamadali tayo kaysa sa Diyos. Maging matiyaga! Manalangin nang taimtim at umibig nang lubos, at maghintay nang may pag-asa sa pagkakataong magpatotoo.”

Maaaring hindi tayo sumasang-ayon sa marami sa doktrina ni Dietrich Bonhoeffer, ngunit makabubuting isapuso natin ang sumusunod na mga salita niya: “Ang salita ng kaligtasan ay may mga hangganan. Wala siyang kapangyarihan ni karapatan na ipilit ito sa ibang tao... Ang bawat pagtatangkang ipataw ang Ebanghelyo sa pamamagitan ng puwersa, na habulin ang mga tao at gawin silang mga kumberti, na gamitin ang ating sariling kakayahan upang isaayos ang kaligtasan ng ibang tao, ay kapwa walang saysay at mapanganib... Ang tanging makakaharap natin ay ang bulag na galit ng matitigas at nadilimang mga puso, at iyon ay walang silbi at nakapipinsala. Ang ating madaling pagbebenta ng salita ng murang biyaya ay nakababagot lamang sa sanlibutan hanggang sa pagkasuklam, kaya sa huli ay bumabaling ito laban sa mga nagtatangkang ipilit dito ang hindi nito gusto.”

Ang tunay na pagbabalik-loob ay gawain ng Espiritu Santo. Ito ay “hindi sa kalooban ng tao” sa diwa na hindi ito magagawa ng tao sa sarili niyang pagsisikap, gaano man kabuti ang kanyang hangarin. Ang mga taong pinipilit na magpahayag ng pananampalataya kay Cristo nang walang buong pagsang-ayon

ng kanilang kalooban ay nabibigo, nawawalan ng gana, at madalas ay nagiging mga kaaway ng Krus ni Cristo.

Isa sa mga dakilang karanasan sa buhay kapag ginagamit tayo ng Espiritu Santo sa kaligtasan ng ibang tao. Ngunit kakatwa at pangit kapag sinisikap nating gawin ito sa sarili nating lakas.

Setyembre 30

“Unang nasumpungan niya (si Andres) ang kanyang sariling kapatid na si Simon...at siya’y dinala niya kay Jesus.” (Juan 1:41,42)

Ang karaniwang paraan ng personal na ebanghelismo ay ang pagpapatotoo ng mga Cristiano para kay Cristo sa konteksto ng kanilang pang-araw-araw na buhay. Hindi ito nangangahulugan na hindi kailanman ginagamit ng Diyos ang tinatawag na “cold turkey” na paraan, ibig sabihin, ang paglapit sa ganap na mga estranghero at paghaharap sa kanila ng Ebanghelyo. Ginagamit Niya iyon! Ngunit higit na nakakukumbinsi kapag ang isang mananampalataya ay nagpapatotoo sa mga taong kakilala niya at nakakikita na binabago ni Cristo ang kanyang buhay. Ito ang ginawa ni Simon.

Ikinuwento ni Walter Henrichsen ang tungkol sa isang binata na lubhang nangangamba sa pagpapatotoo sa kanilang kampus sa kolehiyo. Tinanong siya ni Henrichsen, “Joe, ilang estudyante sa kampus ang kilala mo nang personal? Ang ibig kong sabihin, kapag nakikita ka nila ay kilala ka nila sa pangalan.” Pagkatapos ng ilang buwan doon, dalawa o tatlong lalaki lamang ang kilala niya.

“Sinabi ko, ‘Joe, sa susunod na apat na linggo, gusto kong makilala mo ang pinakamaraming estudyante sa kampus na kaya mo. Gawin nating limampung estudyante ang ating layunin. Hindi mo kailangang magpatotoo sa kanila. Hindi mo na nga kailangang sabihin sa kanila na ikaw ay Cristiano. Ang kailangan mo lamang gawin ay makilala sila. Dumaan ka sa kanilang mga kuwarta at makipagkuwentuhan sa kanila. Makipaglaro ka ng ping-pong sa kanila. Sumama ka sa kanila sa mga palaro. Sabay kayong kumain. Gawin mo ang anumang gusto mo, ngunit makilala mo ang limampung lalaki upang isang buwan mula ngayon, pagbalik ko, maipakilala mo ako sa bawat isa sa kanila sa kanilang pangalan.”

Nang makipagkita si Henrichsen sa binata makalipas ang isang buwan, nakaakay na ang binatang ito ng anim na lalaki kay Cristo. “Hindi na namin pinag-usapan kung nakilala niya ang limampung tao. Hindi na namin kailangan. Natuklasan niya mismo na habang nakikipagkaibigan siya sa ‘mga maniningil ng buwis at mga makasalanan,’ likas na naglaan ang Panginoon ng mga pagkakataon upang maibahagi niya ang kanyang pananampalataya.”

Kaugnay ng paraang ito ng pag-eebanghelyo sa konteksto ng ating pang-araw-araw na buhay, may dalawang obserbasyong dapat banggitin. Una, mahalaga ang buhay ng personal na manggagawa. May pagkakaiba kung siya ay lumalakad nang malapit sa Panginoon. Maaaring siya ay napakatatas sa paghaharap ng isang nakahandang mensahe, ngunit kung ang kanyang buhay ay hindi banal, pinawawalang-bisa nito ang kanyang mensahe.

Ang ikalawang obserbasyon ay hindi binibigyang-diin ng paraang ito ang mabilisang resulta, at iyon ay pabor dito.

Inihambing ni Jesus ang proseso ng kaligtasan sa paglaki ng butil; hindi mo inaani ang pananim sa araw ding itinanim mo ang binhi. Totoo na may ilang tao na naliligtas sa unang pagkakataong marinig nila ang Ebanghelyo, ngunit sila ay maliit na bahagi lamang ng kabuuan. Sa pangkalahatan, ang pagbabalik-loob ay pinangungunahan ng isang panahon ng pakikinig sa mensahe, ng pagkasumbat sa kasalanan, at ng paglaban sa tinig ng Espiritu Santo.

Oktubre

Oktubre 1

“Sapagka't ano ang inyong buhay? Kayo nga'y isang singaw, na lumilitaw na sandali, at pagkatapos ay napapawi.” (Santiago 4:14)

Ang mapilit na tinig ng Espiritu Santo ay madalas magpaalala sa taong may kamatayan, sa buong Kasulatan, kung gaano kaikli ang kanyang buhay. Sa paulit-ulit na paggamit ng mga paghahambing, idinidiin sa atin ng Espiritu ng Panginoon na bilang ang ating mga araw at mabilis silang lumilipas.

Halimbawa, inihahambing Niya ang buhay sa sikwan ng manghahabi (Job 7:6), ang kasangkapang humahagibis nang paroo't parito sa habihan, halos mas mabilis pa kaysa kayang sundan ng mata.

Sinasabi ni Job na ang buhay ay hangin (Job 7:7), narito ngayon at wala na sa susunod na sandali, at hindi na babalik kailanman. Ganito rin ang damdamin ng mang-aawit, na nagsasalita tungkol sa “isang hanging dumaraan, at hindi na bumabalik” (Awit 78:39).

Hindi na kailangan pero ipinaalala pa ni Bildad kay Job na “ang aming mga kaarawan sa lupa ay isang anino” (Job 8:9), isang larawang inulit sa Awit 102:11, “Ang aking mga kaarawan ay parang anino na kumikiling.” Ang anino ay panandalian lamang—tumatagal ng napakaikling panahon.

Inihahambing ni Job ang kanyang buhay sa isang dahon (Job 13:25), marupok, mahina at nalalanta; at sa tuyong dayami na itinataboy ng hangin. Nakiusap si Isaias sa awa ng Panginoon

sa pagpapaalala sa Kanya na “kaming lahat ay kumukupas na parang dahon” (Isaias 64:6).

Inilalarawan ni David ang kanyang mga araw na isang dangkal (Awit 39:5), kasingkitid ng lapad ng kanyang palad. Kung titingnan ang buhay bilang isang paglalakbay, mga apat na pulgada lamang ang haba nito.

Si Moises, ang lalaki ng Diyos, ay naglalarawan sa buhay na isang pagkakatulog (Awit 90:5), na doon ay lumilipas ang panahon nang hindi natin namamalayan.

Sa parehong talata, sinasabi ni Moises na ang mga tao at ang kanilang buhay ay parang damo: “Sa kinaumagahan sila’y parang damo na tumutubo. Sa kinaumagahan ay namumulaklak, at lumalago; sa kinahapunan ay pinuputol, at natutuyo” (Awit 90:5,6). Pagkaraan ng maraming siglo, ginamit ni David ang parehong larawan sa paglalarawan ng ating pagiging panandalian: “Tungkol sa tao, ang kanyang mga kaarawan ay parang damo; parang bulaklak sa parang, gayon siya namumukadkad. Sapagka’t dinaraan ito ng hangin, at ito’y nawawala; at ang dako niyaon ay hindi na makakakilala pa” (Awit 103:15, 16). Gaya ng sinabi ni Spurgeon, ang damo ay “inihasik, tumubo, hinipan, ginapas, wala na.” At iyan ang buhay sa maikling salita!

Sa wakas, idinagdag ni Santiago ang kanyang patotoo na ang buhay ay kasingdaling mapawi ng singaw (Santiago 4:14). Lumilitaw ito sa saglit na sandali, at pagkatapos ay naglalaho.

Ang pagkakatipon ng mga paghahambing na ito ay may dalawang layunin. Una, dapat itong mag-udyok sa mga hindi pa nagbabalik-loob na pag-isipan ang kaiklian ng panahon at ang kahalagahan ng pagiging handang humarap sa Diyos. Ikalawa,

dapat nitong akayin ang mga mananampalataya na bilangin ang kanilang mga araw upang maihilig nila ang kanilang mga puso sa karunungan (Awit 90:12). Magbubunga ito ng mga buhay na may debosyon at pagtatalaga kay Cristo, mga buhay na isinasabuhay para sa walang hanggan.

Oktubre 2

“Huwag masusumpungan sa iyo...ang sinumang nanghuhula, o nagmamasid ng mga panahon, o engkantador, o mangkukulam, o manggagayuma, o sumasangguni sa mga espiritung kasama, o salamangkero, o sumasangguni sa mga patay.” (Deuteronomio 18:10, 11)

Binalaan ng Diyos ang Kanyang bayang Israel laban sa anumang pakikialam sa daigdig ng okultismo. Ang lahat ng gawaing nakatala sa mga talata natin ngayon ay may kaugnayan sa demonyo kaya't dapat iwasan. Ang babala ay angkop na angkop sa mga mananampalataya ngayon gaya noong panahon ng Lumang Tipan.

Ang panghuhula ay ang pagsasabi ng kapalaran. Kasama rito ang paggamit ng bolang kristal, ang kakayahang “makakita” ng hindi nakikita, ang pagbasa ng palad, ang phrenology, ang pagbasa ng tasa ng tsaa, at bawat iba pang katulad na pagsisikap na hulaan ang hinaharap.

Ang nagmamasid ng mga panahon ay isang astrologo, isang gumagamit ng posisyon ng mga bituin at planeta upang ipalagay ang impluwensiya nila sa mga gawain ng tao. Ang pang-araw-araw na horoscope sa pahayagan ay kaugnay ng astrolohiya, gayundin ang paggamit ng mga tanda ng zodiac.

Ang engkantador ay isang nag-iimpluwensiya sa iba sa pamamagitan ng mga anting-anting at mga orasyon.

Ang mangkukulam ay isang babaeng gumagamit ng kapangyarihang higit sa karaniwan sa pamamagitan ng pakikipag-ugnayan sa mga demonyo. Ang mga pakikipag-ugnayang ito ay masama at nakapipinsala sa huli.

Ang manggagayuma ay isang nagbibigkas ng mga sumpa sa iba at may kapangyarihang demonyo upang maganap ang mga iyon. (Walang bisa ang gayong mga sumpa sa mga mananampalataya).

Ang mga sumasangguni sa mga espiritung kasama ay mga medium na nakakaugnay sa daigdig ng masasamang espiritu. Kadalasang nagpapanggap ang mga espiritung ito na mga yumaong kamag-anak ng mga sumasangguni sa medium.

Ang salamangkero ay isang gumagamit ng mahika sa larangan ng espiritismo. Kung minsan, ang “salamangkero” ang anyong panlalaki ng salitang “mangkukulam”.

Ang sumasangguni sa mga patay ay isang taong nagsasabing kaya niyang tawagin ang mga espiritu ng mga patay upang ihayag ang hinaharap o impluwensiyahan ang mga pangyayari.

Dapat iwasan ng mga Cristiano ang lahat ng ito at gayundin ang mga makabagong anyo ng espiritismo gaya ng yoga, transcendental meditation, Hare Krishna, seance, itim na mahika, puting mahika, hipnotismo, paghahanap ng tubig sa pamamagitan ng patpat, espiritistikong pagpapagalang, numerolohiya, at pananalangin sa mga patay. Dapat din nilang malaman na ang mga sumusunod ay karaniwang kasangkapan ng mga espiritista: mga drogang “nagpapalawak ng isip,” ang ouija board, baraha, Tarot cards, dais, palawit, medalyon,

anging-anging, domino, mga patpat at buto (kapag ginagamit sa mistikong layunin).

Oktubre 3

“At nagpagaling Siya ng maraming may iba't ibang sakit, at nagpalayas ng maraming demonyo.” (Marcos 1:34 NASB)

Iniisip ng ilang Cristiano na ang pagsapi ng demonyo ay isang bagay na umiral lamang noong narito sa lupa ang ating Panginoon ngunit wala na ngayon. Isa itong maling akala na dapat ituwid. Halos araw-araw, may mga ulat sa pahayagan tungkol sa mga walang-saysay na krimen na may bawat palatandaang udyok ng demonyo. May ilang sintomas ng pagsapi ng demonyo na tumutulong sa atin na makilala ito at maibukod ito sa sakit sa isip.

Una sa lahat, sa bandang huli ay inaakay ng demonyo ang kanyang biktima sa karahasan at pagkawasak. Ang layunin ng demonyo ay laging manira.

Ang taong sinasapian ng demonyo ay may dalawa o higit pang personalidad—ang sarili niya at ang sa demonyo (o mga demonyo). Maaaring magsalita siya sa iba't ibang tinig at magpakilala sa iba't ibang pangalan.

Ang taong ito ay may kakayahang magpakita ng lakas na higit sa karaniwan o kaalamang higit sa karaniwan.

Bagaman kung minsan ay nagsasalita siya nang may pagmamataas na kabaitan tungkol sa Panginoong Jesus, ang karaniwan niyang asal ay ang lumapastangan o marahas na tumugon sa anumang pagbanggit sa Panginoon, o sa panalangin, o sa dugo ni Cristo, o sa Salita ng Diyos.

Lubhang kakaiba, pabago-bago at hindi mapakali ang kanyang asal. Hindi siya maunawaan, hindi makontrol, ni hindi maibalik sa dati ng iba. Maaaring may hilig siyang magpakamatay, at maaaring namumuhay siya sa pagkaalipin sa takot at pamahiin.

Ang pagsapi ng demonyo ay kadalasang malapit na nauugnay sa paggamit ng mga drogang nagpapaguni-guni. Dinadala ng mga drogang ito ang tao sa larangang lampas sa karaniwan at binubuksan ang kanyang pagkatao sa pagpasok ng mga demonyo. Ang salitang isinaling “witchcraft” (KJV) o “sorcery” (NASB) ay mula sa salitang Griyegong “pharmakia” na ang ibig sabihin ay droga.

Ang taong sinasapian ng demonyo ay kadalasang malupit at natutuwa sa sakit ng iba, nagpapakita ng di-pangkaraniwang kalupitan sa isip o katawan, at kung minsan ay pinuputol-putol at pinagpipira-piraso ang katawan ng kanyang mga biktima.

Ang iba namang sinasapian ng demonyo ay maaaring mahilig sa mga bagay na may kinalaman sa kamatayan, madalas magpunta sa sementeryo, nangongolekta ng bungo o iba pang buto, o nahuhumaling sa nakapangingilabot na mga kuwento.

Ang araw at ang buwan, lalo na ang bagong buwan, ay may malalim na impluwensiya sa daigdig ng mga demonyo. Kaya naman nakapagpapanatag ang pangako ng Salita sa mga mananampalataya, “Hindi ka sasaktan ng araw sa araw, ni ng buwan sa gabi” (Awit 121:6).

Ang mga demonyo ay maaaring mapalayas sa pamamagitan ng panalangin at ng kapamahalaan ng Pangalan ng Panginoong Jesus. Ngunit ang pangmatagalang paglaya ng tao ay masusumpungan lamang kapag ang taong iyon ay ipinanganak na muli sa pamamagitan ng pananampalataya sa Tagapagligtas.

Oktubre 4

“Ilayo Mo ang aking mga mata sa pagmamasid sa walang kabuluhan.” (Awit 119:37)

Sa Ingles, ang una at huling salita ng maikling panalanging ito ay nagsisimula sa mga titik na TV (“Turn... vanity”), at lalong angkop ang talatang ito kapag inilapat sa telebisyon.

Karamihan sa mga palabas sa TV ay walang kabuluhan.

Inilalarawan nila ang isang daigdig na hindi umiiral at isang buhay na malayong-malayo sa katotohanan.

Ang telebisyon ay magnanakaw ng mahalagang panahon.

Sinasayang ng mga nanonood ang mga oras na hindi na kailanman maibabalik. Sa pangkalahatan, ang TV ang naging sanhi ng paghina ng pagbasa ng Biblia, kaya’t napapatay ang tinig ng Diyos at bumababa ang espirituwal na init ng mga nanonood nang hindi nila namamalayan.

Kilalang-kilala ang masamang epekto ng TV sa mga bata.

Nasisira ang kanilang moralidad dahil niluluwalhati ang karahasan, pinagaganda ang pakikipagtalik at ipinapalaganap ang pornograpiya. Naaapektuhan ang kanilang pag-aaral, at wala na silang panahon ni hilig na magbasa o sumulat. Ang kanilang mga pinahahalagahan ay itinatakda ng nakikita nila sa screen, at ang kanilang buong pag-iisip ay hinuhubog ng propagandang laban sa Cristiano.

Marumi ang katatawanang inihahain sa telebisyon, at ang karamihan sa iba pang bahagi ng iskrip ay puno ng mahahalay na pahiwatig.

Ang mga patalastas ay hindi lamang kahangalan kundi nakasisira rin sa moralidad. Waring walang maibebenta kung

walang pangkat ng mga patutot ng Hollywood na naglalandad ng malaking bahagi ng kanilang katawan at gumagamit ng galaw ng katawan upang pukawin ang pagnanasa.

Sa maraming pamilya, ang TV ang naging sanhi ng pagkasira ng pag-uusap. Labis na nabibihag ng mga palabas ang mga miyembro anupa't hindi na sila nag-uusap nang makabuluhan sa isa't isa.

Sa larangan ng musika, kadalasang lubhang di-kanais-nais ang mga liriko. Niluluwalhati ng mga ito ang pagnanasa, itinuturing ang pangangalunya at homoseksuwalidad na katanggap-tanggap na pamumuhay, at ginagawang bayani ang taong marahas.

Kung may tututol na may mabubuting palabas na Cristiano sa TV, ang sagot ay ang mga ito ay asukal lamang na pambalot sa isang lasong tableta. Ang malinaw na katotohanan ay ang kabuuang epekto ng TV ay sumisira sa espirituwal na sigla.

Isang Cristiano ang nag-order ng telebisyon na ihahatid sa kanyang tahanan. Nang makita niyang huminto ang trak sa harap ng bahay, napansin niya ang patalastas sa gilid ng trak, "Dinadala ng TV ang sanlibutan sa inyong sala." Iyon lamang ang kinailangan niya. Ipinabalik niya ang telebisyon sa tindahan.

Walang sinumang nakadikit sa harap ng telebisyon ang gagawa kailanman ng kasaysayan para sa Diyos. Isa ito sa mga pangunahing sanhi ng espirituwal na paghina sa ating panahon.

Oktubre 5

“Bawat dakong tutuntungan ng talampakan ng inyong paa, ay naibigay ko na sa inyo, gaya ng sinabi ko kay Moises.”

(Josue 1:3)

Ibinigay na ng Diyos ang lupain ng Canaan sa bayan ng Israel. Kanila na iyon ayon sa banal na pangako. Ngunit kailangan pa rin nilang angkinin iyon. Kailangan nilang sakupin iyon. Ganito ang tuntunin ng pag-aari: “Bawat dakong tutuntungan ng talampakan ng inyong paa, ay naibigay ko na sa inyo.”

Nagbigay ang Diyos sa atin ng maraming dakila at mahahalagang pangako. Puno ng mga ito ang Biblia. Ngunit kailangan nating angkinin ang mga ito sa pamamagitan ng pananampalataya. Doon lamang talagang nagiging atin ang mga ito.

Halimbawa, ang mga pangako tungkol sa kaligtasan. Paulit-ulit na nangangako ang Panginoon na bibigyan Niya ng buhay na walang hanggan ang mga nagsisisi sa kanilang mga kasalanan at tumatanggap kay Jesu-Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas. Gayunman, walang naidudulot na mabuti sa atin ang pangako hangga't hindi natin ito inaangkin sa pagtitiwala sa Tagapagligtas ng mga makasalanan.

Humakbang pa tayo nang isa! Maaaring tunay na sumasampalataya ang isang tao sa Panginoong Jesu-Cristo ngunit hindi pa rin niya natatamasa ang katiyakan ng kaligtasan. Halimbawa, maaaring iniisip niya na kapangahasan ang sabihing siya ay ligtas na. Kaya't maaaring magpatuloy siya sa pag-aalinlangan at kadiliman. Nangangako ang Salita na ang mga sumasampalataya sa Pangalan ng Anak ng Diyos ay may

buhay na walang hanggan (1 Juan 5:13), ngunit kailangang angkinin ito sa pananampalataya upang matamasa.

Gustong-gusto ng Diyos na pinagtitiwalaan Siya. Nalulugod Siya kapag pinanghahawakan natin ang Kanyang Salita. Napaparangalan Siya kapag inaangkin natin ang mga pangakong waring pinakaimposible at itinuturing na natupad na ang mga iyon.

Isang araw, habang sinisiyasat ni Napoleon ang kanyang mga hukbo, biglang nagwala nang marahas ang kanyang kabayo anupa't nanganib na mahulog ang Emperador. Isang karaniwang sundalo ang sumugod, hinawakan ang renda at pinatahimik ang kabayo.

Bagaman alam na alam ni Napoleon na isang hamak na karaniwang sundalo ang tumulong sa kanya, sinabi niya, “Maraming salamat, Kapitan!” Pinanghawakan ng sundalo ang kanyang salita at sumagot, “Sa aling rehimyento po, ginoo?”

Nang maglaon, nang ikuwento ng dating karaniwang sundalo ang pangyayari sa kanyang mga kaibigan, kinutya nila ang pagtitiwala niyang Kapitan na siya ngayon. Ngunit totoo iyon! Sinabi iyon ng Emperador, at inangkin niya agad ang pagkakataas sa ranggo.

Halos ganito rin ang kalagayan ng mananampalataya. Maaari siyang maging Kapitan o manatiling karaniwang sundalo. Maaari niyang tamasahin ang mga kayamanang kanya kay Cristo Jesus o mamuhay na halos dukha. “Maaari tayong magkaroon ng Diyos hangga't gusto natin. Inilalagay ni Cristo sa ating kamay ang susi ng silid ng kayamanan, at sinasabihan tayong kunin ang lahat ng gusto natin. Kung ang isang tao ay pinapasok sa taguan ng ginto ng isang bangko, at sinabihang

kumuha hangga't gusto niya, at lumabas siya na may isang sentimo lamang, kaninong kasalanan na siya'y dukha? Kaninong kasalanan na ang mga Cristiano sa pangkalahatan ay may napakaliit na bahagi ng walang bayad na kayamanan ng Diyos?" (McLaren).

Oktubre 6

"Siya'y totoong kaibig-ibig. Ito ang aking sinisinta, at ito ang aking kaibigan, Oh mga anak na babae ng Jerusalem."
(Awit ni Solomon 5:16)

Ang tapat, matapat at matatag na pag-ibig ng dalagang Sulamita sa kanyang sinisinta ay larawan ng uri ng pag-ibig na dapat nating taglayin para sa Walang Hanggang Mangingibig ng ating mga kaluluwa. Pansinin ang mga sumusunod na detalye.

Una, minahal niya ang lahat ng tungkol sa kanya. Pinupuri niya ang kagandahan ng kanyang kutis, ulo, buhok, mga mata, mga pisngi, mga labi, mga kamay, katawan, mga binti, mukha at bibig (5:10-16). Siyempre, hindi natin iniisip ang pisikal na anyo ng Panginoong Jesus, ngunit dapat tayong maging kasinghusay magsalita sa pagpupuri sa Kanyang mga kahusayang moral.

Inisip niya siya araw at gabi. Nagtatrabaho man siya sa ubasan o nagpapahinga sa gabi, o kahit nananaginip, siya ang pumupuno sa kanyang paningin at umookupa sa kanyang isip. Mabuti para sa atin kung ang ating pag-ibig sa Panginoong Jesus ay napakadakila anupa't pinupuno Niya ang ating puso mula umaga hanggang gabi.

Siya lamang ang kanyang tinitingnan. Maaaring subukan ng iba na ligawan at makuha siya sa pamamagitan ng mga salitang

puno ng paghanga, ngunit ibinabaling niya ang papuri at inilalapat iyon sa kanyang sinisinta. Kaya, kapag sinisikap tayong akitin ng tinig ng sanlibutan, dapat nating sabihin, “O makamundong karangyaan at kaluwalhatian, ang inyong pang-akit ay walang kabuluhan./ Nakarinig ako ng mas matamis na kuwento, nakatagpo ako ng mas tunay na pakinabang./ Kung saan naghahanda si Cristo ng lugar, naroon ang aking minamahal na tahanan./ Doon ko mamasdan si Jesus. Doon ako mananahan kasama ng Diyos.”

Napakadali para sa kanya na magsalita tungkol sa kanya. Nagsasalita ang kanyang bibig mula sa kasaganaan ng kanyang puso. Ang kanyang mga labi ay pluma ng isang mabilis na manunulat. Sa isip, dapat ay mas madali at mas mahusay tayong magsalita tungkol sa ating Panginoon kaysa sa anumang ibang paksa. Sa kasamaang-palad, hindi laging ganito.

Damang-dama niya ang sarili niyang kawalang-karapatan. Humingi siya ng paumanhin sa magulo niyang anyo, sa pagiging karaniwan niya, at sa hindi niya pagtugon sa kanya. Kapag iniisip natin ang ating pagiging makasalanan, ang hilig nating lumihis, at ang ating pagsuway, lalo tayong may dahilan upang mamangha na interesado pa si Cristo sa atin.

Ang malaking kagalakan niya ay ang makasama siya. Masidhi siyang nanabik sa panahong darating siya upang angkinin siya bilang kanyang nobya. Gaano pa kaya kasidhi ang pananabik natin sa pagdating ng Makalangit na Kasintahang Lalaki, upang makasama natin Siya sa buong walang hanggan.

Samantala, ang kanyang puso ay waring isang bihag na walang magawa, at inamin niya na siya ay may sakit dahil sa pag-ibig. Pakiramdam niya ay hindi na niya kayang tumanggap pa.

Hangarin natin na magkaroon ng mga pusong nabihag ni Jesus, at umaapaw sa pag-ibig sa Kanya!

Oktubre 7

“Mga kapatid, hindi ko inaaring nakamtan ko na.” (Filipos 3:13)

Hindi inisip ni Apostol Pablo na narating na niya ang dulo, at hindi rin natin dapat isipin iyon. Tayong lahat ay nangangailangan ng pagbabago. Sinabi ni Liu Shao-chi, “Dapat ituring ng mga tao ang kanilang sarili na nangangailangan ng pagbabago at may kakayahang mabago. Hindi nila dapat tingnan ang kanilang sarili na isang bagay na hindi nagbabago, ganap, banal, at hindi na kailangang ituwid... Kung hindi, hindi makauusad ang mga tao.”

Ang problema ay karamihan sa atin ay tumututol sa pagbabago sa ating sarili. Sabik na sabik tayong makitang magbago ang iba. Naiinis tayo sa kanilang mga kakatwang ugali at nais nating magbago sila. Ngunit alinman sa hindi natin napapansin ang sarili nating mga kakaibang ugali o kontento na tayong ipagpatuloy ang mga iyon. Gusto nating alisin ang puwing sa mata ng iba ngunit hinahangaan pa natin ang troso sa sarili nating mata. Ang kanilang mga pagkakamali at kabiguan ay kasuklam-suklam samantalang ang sa atin ay kaibig-ibig.

Nasa sarili nating kalooban ang problema. Maaari tayong magbago kung talagang gusto natin. Kung haharapin natin ang katotohanang may ilang di-kanais-nais na katangian sa ating pagkatao, nakapagsimula na tayo sa pagiging mas mabuting tao.

Ngunit paano natin malalaman kung anong mga pagbabago ang kailangan? Isang paraan ay hayaan nating kumilos ang Salita ng Diyos bilang salamin. Habang binabasa at pinag-aaralan natin ito, nakikita natin kung ano ang nararapat sa atin, at kung gaano tayo kalayo sa pamantayan. Kapag hinahatulan ng Biblia ang isang bagay na ginagawa natin, dapat nating harapin ito nang may tapang at magpasiyang gumawa ng hakbang tungkol dito.

Isa pang paraan upang malaman kung saan tayo hindi katulad ni Cristo ay ang makinig nang mabuti sa ating mga kamag-anak at kaibigan. Kung minsan ang kanilang mga mungkahi ay dumarating na parang guwantes na pelus; kung minsan naman ay parang malaking martilyo. Pahiwatig man o tahasan ang mga puna, dapat nating makuha ang mensahe at tanggapin ito nang may pasasalamat.

Sa katunayan, napakabuting kaugalian na linangin ang mapagmahal na pagpuna ng mga kaibigan. Halimbawa, maaari nating sabihin, “Sana’y huwag kang mag-atubiling sabihin sa akin ang anumang di-kanais-nais na katangian sa aking pagkatao o anumang ugali ko na nakaiinis sa iba.” Iyon mismo ang gagawin ng tunay na kaibigan.

Nakalulungkot isipin ang mga taong dumaraan sa buhay na nagiging pabigat at nakaiinis sa iglesya, sa tahanan, at sa lipunan, dahil lamang walang sinumang handang magsalita nang tapat sa kanila o hindi sila handang magbago.

Kung maglalaan tayo ng panahon at pagod upang malaman ang mga bahaging ikinaiinis ng mga tao sa atin, at kung gagawa tayo ng tiyak na hakbang upang alisin ang mga iyon, magiging mas mabuti tayong kasama sa buhay.

Oktubre 8

“Huwag kayong magsalita ng masama laban sa isa’t isa, mga kapatid.” (Santiago 4:11)

Bagaman hindi matatagpuan ang salitang “tsismis” sa King James Version ng Biblia, tiyak na kasama ang ideya nito sa mga salitang gaya ng paninirang-puri, pagsasalita ng masama, at pagbubulung-bulong. At hindi na kailangang sabihin pa na ang gawaing ito ay laging hinahatulan.

Ang magtsismis ay ang paghahayag ng impormasyon tungkol sa ibang tao na naglalayong ilagay siya sa masamang liwanag. Sa madaling salita, ang impormasyon ay masama o hindi mabait. Karaniwan ay may sangkap ng paglilihim; ayaw ng nagtsismis na banggitin siya bilang pinagmulan.

Dalawang babae sa Brooklyn ang nag-uusap. Sabi ng isa, “Sinabi sa akin ni Tilly na sinabi mo sa kanya ang sinabi ko tungkol sa kanya at sinabi ko sa iyo na huwag mong sabihin sa kanya.” Sumagot ang isa, “Ang sama niya. Sinabi ko kay Tilly na huwag sabihin sa iyo na sinabi ko sa kanya.” Tumugon ang unang nagsalita, “Aba, sinabi ko kay Tilly na hindi ko sasabihin sa iyo na sinabi niya sa akin—kaya huwag mong sabihin sa kanya na sinabi ko.”

May mga bihirang kaluluwa sa mundo na hindi kailanman nagsasabi ng anumang negatibo tungkol sa ibang tao. Nakakilala ako ng ganoon, at hinahangaan ko sila nang higit sa kayang ilarawan ng aking mga salita. Sinabi sa akin ng isa na kung wala siyang masasabing mabuti tungkol sa iba, hindi na lang siya magsasalita. Sinabi ng isa pa na lagi niyang sinisikap na makita sa ibang mga mananampalataya ang isang bagay na

nagpapaalala sa kanya sa Panginoong Jesus. Ang ikatlo ay nagsimulang magsabi ng negatibo tungkol sa isang ikatlong tao, at pagkatapos ay pinutol niya ang sarili sa gitna ng pangungusap at sinabing, “Hindi, hindi ito makapagpapatibay.” (Mula noon ay halos mamatay ako sa kuryosidad.)

Nabalitaan ni Pablo na may mga pagtatalo sa mga taga-Corinto. Nang harapin niya sila tungkol dito, sinabi niyang ipinaalam ito sa kanya ng sambahayan ni Chloe (1 Corinto 1:11). Malinaw na hindi nagtsitsismis ang pamilya ni Chloe. Ibinahagi nila ang impormasyon upang malutas ang problema.

Sumulat din ang Apostol ng matitinding salita laban kina Hymeneus, Alexander at Philetus (1 Timoteo 1:20; 2 Timoteo 2:17), sapagkat pinipinsala nila ang gawain ni Cristo. Binalaan din niya si Timoteo tungkol kina Phygellus, Hermogenes at Demas (2 Timoteo 1:15; 4:10), mga taong waring tumalikod matapos ihawak ang kanilang kamay sa araro. Ngunit hindi ito tsismis. Mahalagang impormasyon ito para sa mga mananampalatayang kasangkot sa iisang pakikidigma.

Kapag may lumapit sa isang kilalang mangangaral na may dalang makatas na tsismis, inilalabas niya ang isang itim na kuwaderno at sinasabi sa nagtsitsismis na isusulat niya ito, ipapapirma sa nagdala ng balita, at ipaaalam ang impormasyon sa taong kasangkot. Sinasabing daan-daang beses niyang binuksan ang kuwaderno ngunit hindi kailanman nakasulat ng kahit isang tala.

Oktubre 9

“..ingatan ang mga utos ng Panginoon, at ang Kanyang mga palatuntunan, na iniuutos ko sa iyo sa araw na ito

para sa iyong ikabubuti.” (Deuteronomio 10:13)

Pansinin ang huling mga salita ng talata natin ngayon—“para sa iyong ikabubuti.” Ang lahat ng utos ng Panginoon ay para sa ating ikabubuti. Maraming tao ang hindi nakauunawa nito. Iniisip nila na ang Diyos ay isang mabagsik na Hukom na nagpapataw ng mga tuntunin at regulasyon na nag-aalis ng lahat ng saya sa buhay. Ngunit hindi ganoon! Interesado Siya sa ating kapakanan at kaligayahan, at idinisenyo Niya ang lahat ng Kanyang batas tungo sa layuning iyon.

Kunin nating halimbawa ang ilan sa Sampung Utos. Bakit sinasabi ng Diyos na huwag tayong magkaroon ng ibang mga diyos? Sapagkat alam Niya na nagiging katulad ng tao ang mga bagay na kanyang sinasamba, at ang mga huwad na diyos ay umaakay sa kasamaan.

Bakit sinasabi Niya na huwag tayong gumawa ng mga larawang inanyuan? Sapagkat ang pagsamba sa diyus-diyusan ay malapit na nauugnay sa demonyo. “Ang mga bagay na inihahain ng mga Hentil, ay inihahain nila sa mga demonyo” (1 Corinto 10:20 NASB), at ang layunin ng mga demonyo ay laging manira.

Bakit ibinukod ng Diyos ang isang araw sa bawat pito para sa pamamahinga? Sapagkat nilalang Niya ang tao at alam Niya na ang katawan ng tao ay nangangailangan ng pahinga mula sa paggawa. Ang mga bansang sumubok na ipatupad ang pitong-araw na linggo ng trabaho ay nakatuklas na bumagsak ang produksyon, at kinailangan nilang iwanan ang eksperimento.

Bakit iniuutos ng Diyos na sundin ng mga anak ang kanilang mga magulang? Sapagkat inililigtas nito ang mga anak mula sa buhay na walang ingat at magulo, at maging sa maagang kamatayan.

Bakit ipinagbabawal ng Diyos ang pangangalunya? Sapagkat alam Niya na sinisira nito ang tahanan at ang pamilya pati na ang kaligayahan ng mga kasangkot.

Bakit ipinagbabawal ng Diyos ang pagpatay? Sapagkat humahantong ito sa pagkakasala at pagsisisi ng budhi, sa pagkabilanggo at kung minsan sa parusang kamatayan.

Bakit hinahatulan ng Diyos ang pag-iimbot? Sapagkat ang kasalanan ay nagsisimula sa isip. Kung pagbibigyan natin ito roon, sa bandang huli ay gagawin natin ang mismong gawa. Malibang makontrol natin ang bukal, hindi natin makokontrol ang batis na umaagos mula rito.

At ganoon din sa ibang mga kasalanan—ang paggamit sa Pangalan ng Diyos sa walang kabuluhan, ang pagnanakaw, ang pagsaksi nang walang katotohanan, at iba pa. Hindi tayo makaliligtas sa mga ito. Naniningil ang mga ito sa ating espiritu, kaluluwa at katawan. Ang bawat kasalanan ay nagpapagalaw ng masasakit na balik na epekto, na nagnanakaw sa makasalanan ng kapayapaan, kagalakan at kasiyahan. Inaani natin ang ating inihasik. Bumabalik sa atin ang ating mga ginawa.

Maraming taon na ang nakararaan, may sumulat ng aklat na pinamagatang “The Kindly Laws of God.” Talagang mabait ang mga ito sapagkat idinisenyo ang mga ito para sa ating sariling ikabubuti.

Okubre 10

“Alisin sa inyo ang lahat ng kapaitan, at galit, at poot, at kaingay, at panglilibak, pati ng lahat ng masamang akala.”
(Efeso 4:31)

Punung-puno ang buhay ng mga sitwasyong nakapupukaw na tumutukso sa tao na mawalan ng pasensiya. Marahil ay makikita mo ang iyong sarili sa ilan sa mga sumusunod na tagpo. Natapunan ka ng weyter ng mainit na kape o pinaghintay ka nang napakatagal sa iyong pagkain. Dumating ka sa bahay dala ang pinakabago mong biniling gamit at natuklasan mong sira pala ito. Nang subukan mong bawiin ang iyong pera, bastos ang tindero. O marahil ay mali ang impormasyong ibinigay sa iyo kaya't naiwan ka ng eroplano. Sa unang linggo ng bago mong kotse, may walang-ingat na drayber na nagpayupi sa gilid nito. Pagkatapos ay nangako ang isang tindahan na ihahatid ang isang appliance sa isang tiyak na petsa. Nanatili ka sa bahay ngunit walang dumating na appliance! Paulit-ulit na nasisira ang mga pangako ng paghahatid. Sobra ang singil sa iyo ng kahera sa supermarket, at bastos pa siya nang kausapin mo siya tungkol dito. Ginugulo ka ng iyong kapitbahay dahil sa isang maliit na away ng anak niya at ng anak mo—at maliwanag na ang anak niya ang may kasalanan. Halos mabaliw ka naman sa isa pang kapitbahay dahil sa malakas na tugtog ng stereo at magugulong handaan. Palagi kang inaasar ng isang kapwa empleyado, marahil dahil sa iyong patotoong Cristiano. Nagkamali ang computer sa iyong buwanang singil, at sa kabila ng paulit-ulit mong pagrereklamo sa telepono, lumilitaw pa rin ang pagkakamali buwan-buwan. Sa paborito mong isport, gumawa ang reperi ng napakamaling desisyon. O maaaring ang problema ay banggaan ng kalooban tungkol sa mga palabas sa TV sa sala ng inyong tahanan.

Walang paraan upang maiwasan ang ilan sa mga nakaiinis na sitwasyong ito. Ngunit para sa mananampalataya, ang mahalaga ay kung paano siya tutugon sa mga ito. Ang likas na

paraan ay ang sumabog sa galit, at sabunin ang nagkasala sa ilang piling salita. Ngunit kapag nawalan ng pasensiya ang isang Cristiano, nawawala rin ang kanyang patotoo. Naroon siyang nakatayo, nangingitim sa galit, ang kanyang mga mata ay parang tumutusok na bakal, ang kanyang mga labi ay nanginginig. Wala nang paraan upang makapagsalita siya ng isang salita para sa Panginoong Jesus. Kumikilos siya na parang taong makasanlibutan. Hindi na siya isang Biblia kundi isang paninirang-puri.

Ang malungkot ay malamang na kailangan ng taong nagkasala sa kanya ang Ebanghelyo. Marahil ang nakaiinis niyang asal ay dahil sa isang krisis sa kanyang personal na buhay. Kung pinakitaan lamang siya ng pag-ibig at konsiderasyon, baka nadala siya sa Tagapagligtas.

Malaki ang naging bahagi ng pagsabog ng galit sa pagpapawalang-bisa sa pagpapatotoo ng mga mananampalataya at sa pagdadala ng kahihiyan sa pangalan ng Panginoon. Ang Cristianong galit ay isang mahinang patalastas para sa pananampalataya.

Oktubre 11

“Kung ikaw ay tumakbo na kasama ng mga naglalakad, at kanilang pinagod ka, paano ngang makikipagunahan ka sa mga kabayo? at bagaman sa lupain ng kapayapaan ay tiwasay ka, gayon ma’y paano ang gagawin mo sa kapalaluan ng Jordan?” (Jeremias 12:5)

Mabuting talata ito upang hamunin tayo kapag natutukso tayong sumuko nang napakabilis at napakadali. Kung hindi natin kayang harapin ang maliliit na kahirapan, paano natin

aasahang mahaharap ang malalaki? Kung bumibigay tayo sa maliliit na dagok ng buhay, paano tayo makatatagal sa mga dagok na parang malaking martilyo?

Nababalitaan natin ang mga Cristianong nagmumukmok at nagtatampo dahil may nakasakit sa kanilang damdamin. Ang iba ay nagbibitiw dahil may pumuna sa kanila. Ang iba pa ay napipikon dahil ibinasura sa botohan ang paborito nilang ideya.

Ang mga taong may maliliit na karamdaman ay kadalasang umaatungal na parang sugatang oso. Napapaisip ang isa kung ano ang gagawin nila sa isang matinding sakit. Kung hindi kaya ng isang negosyante ang pang-araw-araw na problema, malamang na hindi niya kayang harapin ang malalaki.

Kailangan nating lahat ang kaunting katatagan ng isip. Hindi namin ibig sabihin na dapat tayong maging malupit o manhid. Sa halip, ibig naming sabihin na dapat ay kaya nating sumabay sa mga suntok. Kailangan natin ang katatagang bumabangon at nagpapatuloy.

Marahil ay may hinaharap kang krisis ngayon. Sa ngayon ay waring napakalaki nito. Natutukso kang sumuko. Gayunman, isang taon mula ngayon ay hindi na ito magiging mahalaga. Ito ang panahon na dapat mong sabihin kasama ng mang-aawit, “Sapagka’t sa pamamagitan Mo ay nakatatakbo ako laban sa isang pulutong; at sa pamamagitan ng aking Diyos ay nakalulukso ako sa isang pader” (Awit 18:29 NASB).

May kawili-wiling obserbasyon ang hindi nakikilalang sumulat ng Hebreo sa mga hinahamon niyang magtiis. Sinasabi niya, “Hindi pa kayo nakikipaglaban hanggang sa dugo” (Hebreo 12:4). Sa madaling salita, hindi pa ninyo naibabayad ang

pinakamataas na halaga—ang pagkamartir. Kung nadudurog ang mga Cristiano dahil sa isang basag na pinggan o nawawalang pusa o bigong pag-ibig, ano ang gagawin nila kung haharap sila sa pagkamartir?

Karamihan sa atin ay matagal na sanang sumuko kung susunod tayo sa ating damdamin. Ngunit hindi ka sumusuko sa pakikidigmang Cristiano. Bumabangon ka mula sa lupa, pinapagpag mo ang alikabok, at sumusulong ka sa labanan. Ang tagumpay sa maliliit na sagupaan ay tutulong sa atin na mapagtagumpayan ang malalaking digmaan.

Oktubre 12

“Narito, kayong lahat na nagsisipagpaningas ng apoy, na nangagbibigkis ng mga silab sa palibot ninyo: magsilakad kayo sa liwanag ng inyong apoy, at sa gitna ng mga silab na inyong pinapagningas. Ito ang tatamuhin ninyo sa Aking kamay; kayo'y hihiga sa kapanglawan.” (Isaias 50:11)

May tama at maling paraan ng paggawa ng lahat ng bagay, at tiyak na totoo ito sa pagtanggap ng patnubay. Inilalarawan ng talata natin ngayon ang maling paraan. Ipinapakita nito ang isang taong gumagawa ng siga, at pagkatapos ay ginagamit ang apoy at ang mga silab upang tanglawan ang kanyang landas.

Pansinin na walang binabanggit na pagsangguni sa Panginoon. Walang pahiwatig na ginawa itong paksa ng panalangin ng taong iyon. Wala siyang hangganang tiwala na alam niya ang pinakamabuting daan. Sa kanyang mapagmataas na pagsasarili, nananalig siya sa sarili niyang unawa. Sa mga salita ni Henley, siya ang panginoon ng sarili niyang kapalaran at ang kapitan ng sarili niyang kaluluwa.

Ngunit pansinin ang kinahinatnan! “Ito ang tatamuhin ninyo sa Aking kamay; kayo'y hihiga sa kapanglawan.” Ang taong gumagawa ng sarili niyang patnubay ay patungo sa kapahamakan. Sinumang ganoon katigas ang ulo at mapagsarili ay mabubuhay upang pagsisihan iyon. Matututunan niya sa karanasan na ang daan ng Diyos ang pinakamabuting daan.

Ibinibigay sa atin ng naunang talata (t. 10) ang tamang paraan ng pagtanggap ng patnubay. Sinasabi nito, “Sino sa inyo ang natatakot sa Panginoon, na tumatalima sa tinig ng Kanyang lingkod, na lumalakad sa kadiliman, at walang liwanag? magtiwala siya sa pangalan ng Panginoon, at umasa sa kanyang Diyos.” Pansinin ang tatlong bagay tungkol sa taong ito. Una sa lahat, natatakot siya sa Panginoon sa diwang natatakot siyang hindi Siya mabigyang-lugod o lumakad nang hiwalay sa Kanya. Ikalawa, tumatalima siya sa tinig ng Lingkod ng Diyos, ang Panginoong Jesus. Ikatlo, handa siyang aminin na lumalakad siya sa kadiliman at walang liwanag. Kinikilala niya na hindi niya alam kung saan siya pupunta.

Ano ang dapat gawin ng gayong tao? Dapat siyang magtiwala sa pangalan ng Panginoon at umasa sa kanyang Diyos. Sa madaling salita, dapat niyang kilalanin ang sarili niyang kawalang-alam, hilingin sa Panginoon na patnubayan siya, at lubos na umasa sa banal na patnubay.

Ang ating Diyos ay Diyos ng walang hanggang karunungan at pag-ibig. Alam Niya kung ano ang pinakamabuti para sa atin at itinatakda lamang Niya ang para sa ating ikabubuti.

*Alam Niya, mahal Niya, kalinga Niya'y tunay.
Walang makapagdidilim sa katotohanang ito.*

*Ginagawa Niya ang pinakamainam para sa mga
Nag-iiwan sa Kanya ng pagpili.*

Oktubre 13

*“O sinong tao sa inyo, na kung humingi ng tinapay ang
kanyang anak, ay bibigyan niya ng bato?” (Mateo 7:9)*

Ang tanong ay humihingi ng sagot na hindi. Karaniwan, hindi bibigyan ng isang ama ang kanyang anak ng bato sa halip na tinapay. Tiyak na hindi iyon kailanman gagawin ng Amang nasa Langit.

Ngunit ang malungkot na katotohanan ay kung minsan ay ganoon mismo ang ginagawa natin. Lumalapit sa atin ang mga tao na may malalim na espirituwal na pangangailangan. Marahil ay hindi natin nadarama kung ano talaga ang bumabagabag sa kanila. O kaya'y pinapaalis natin sila sa pamamagitan ng ilang pang-ibabaw na lunas sa halip na ibahagi sa kanila ang Panginoong Jesus.

Inilalarawan ito ni E. Stanley Jones sa isang kuwentong isinalaysay niya tungkol sa kanyang sarili (kailangan ang isang dakilang tao upang magkuwento ng isang bagay na naglalantad ng personal na kabiguan). “Nang ang mga miyembro ng (Indian) Congress, sa kanilang bagong kapangyarihan, ay kung minsan ay ginagamit ang mga kapangyarihang ito para sa kanilang sarili sa halip na para sa ikabubuti ng bansa, hindi na iyon makayanan ni Jawaharlal Nehru. Sinabi niya na iniisip niyang magbitiw sa pagka-Punong Ministro at umalis upang mabawi ang kanyang panloob na espiritu. Nakita ko siya noong panahong iyon, at sa pagtatapos ng aming pag-uusap ay inalok

ko siya ng isang bote ng mga tabletang gawa sa mga damong butil, na naglalaman ng lahat ng kilalang bitamina. Tinanggap niya ang bote nang may pasasalamat ngunit idinagdag, ‘Ang problema ko ay hindi pisikal,’ na nagpapahiwatig na ito ay espirituwal. Sa halip na alukin siya ng biyaya, inalok ko siya ng damo. Humingi siya ng tinapay, at binigyan ko siya ng bato... Alam kong nasa akin ang sagot, ngunit hindi ko alam kung paano ito sasabihin. Natakot akong masaktan ang damdamin ng dakilang tao. Dapat sana ay naalala ko ang motto sa pader ng Sat Tal Ashram: ‘Walang lugar na hindi angkop si Jesu-Cristo.’ Ngunit hindi ko naalala. Naalala ko ang aking mga pag-aatubili at ang mga iyon ang nanaig.

“Inalok ko siya ng mga tabletang damo gayong ang talagang nais niya ay biyaya—ang biyaya at kapangyarihang magpapagaling sa kanya sa kaibuturan ng puso. Kung gayon ay masasabi sana niya, ‘Pinagaling na ako sa puso. Ngayon, dumating na ang mundo—ang mundo ng mga imposibleng problema. Handa na ako.’”

Natatakot ako na ang karanasan ni Dr. Jones ay pamilyar na pamilyar sa marami sa atin. Nakakatagpo tayo ng mga taong may malalim na espirituwal na pangangailangan. May nababanggit silang salita na nagbubukas ng malawak na pinto upang maipaglingkod natin si Cristo sa kanila. Ngunit hindi natin ito sinasamantala. Alinman sa nagmumungkahi tayo ng parang band-aid na lunas sa isang espirituwal na sugat o ibinabaling natin ang usapan sa isang bagay na walang gaanong halaga.

Panalangin: Panginoon, tulungan Mo akong samantalahin ang bawat pagkakataong magpatotoo para sa Iyo, at pumasok sa bawat pintong binuksan. Tulungan Mo akong

mapagtagumpayan ang aking mga pag-aatubili, at magbigay ng tinapay at biyaya kung saan kailangan ang mga ito.

Oktubre 14

“At makikilala ninyo ang katotohanan, at ang katotohanan ang magpapalaya sa inyo.” (Juan 8:32)

Madalas sipiin ng mga tao ang talatang ito, at nakakalimutan nila na bahagi ito ng isang pangakong may kondisyon. Sinasabi ng naunang talata, “Sinabi nga ni Jesus sa mga Judio na nagsisampalataya sa Kanya, Kung kayo'y magsisipanatili sa Aking salita, kung magkagayo'y tunay nga kayong mga alagad Ko.” Pagkatapos ay sumusunod ang pangako, “At makikilala ninyo ang katotohanan, at ang katotohanan ang magpapalaya sa inyo.” Sa madaling salita, ang kapangyarihang magpalaya ng katotohanan ay nakasalalay sa ating pananatili sa Kanyang Salita.

Hindi sapat na kilala lamang natin ang katotohanan sa isip. Kailangan nating sundin ito at isagawa ito. Habang namumuhay tayo ayon sa mga tuntunin ng Biblia, napalalaya tayo mula sa di-mabilang na kasamaan.

Sa sandaling tumalima tayo sa panawagan ng Ebanghelyo, napalalaya tayo mula sa pagkakasala at hatol at naipapasok sa kalayaan ng mga anak ng Diyos.

Pagkatapos ay napalalaya tayo mula sa kasalanan bilang panginoon. Hindi na ito ang nangingibabaw sa ating buhay.

Malaya tayo mula sa kautusan. Hindi sa nagiging walang batas tayo, kundi tayo ngayon ay nasa ilalim ng kautusan kay Cristo.

Mula ngayon, ang nag-uudyok sa atin sa kabanalan ay ang pag-ibig sa Tagapagligtas sa halip na ang takot sa parusa.

Tinatamasa natin ang kalayaan mula sa takot sapagkat pinapalayas ng ganap na pag-ibig ang takot. Ang Diyos ngayon ay ang ating mapagmahal na Amang nasa Langit, hindi isang mabagsik na Hukom.

Malaya tayo mula sa pagkaalipin kay Satanang. Hindi na niya tayo naaakay saanman niya ibigin.

Napalaya tayo mula sa seksuwal na imoralidad, sapagkat nakatakas na tayo sa kabulukang nasa sanlibutan dahil sa masamang pagnanasa.

Malaya tayo mula sa huwad na aral. Ang Salita ng Diyos ay katotohanan, at inaaakay ng Espiritu Santo ang Kanyang bayan sa buong katotohanan, at tinuturuan sila na makilala ang katotohanan mula sa kamalian. Ang mga nananatili sa Kanyang Salita ay napalalaya mula sa pamahiin at mula sa paghahari ng masasamang espiritu. Napakalaking paglaya nito—ang mapalaya mula sa kapangyarihan ng mga puwersang demonyo!

Napalalaya tayo mula sa takot sa kamatayan. Hindi na ito ang hari ng mga kakilabutan; dinadala ng kamatayan ang kaluluwa sa harapan ng Panginoon. Ang mamatay ay pakinabang.

Napalalaya tayo mula sa mga nakaaalipin na bisyo, mula sa pag-ibig sa salapi at mula sa kawalan ng pag-asa at kawalang-pag-asa. Mula ngayon, ito ang wika ng ating puso:

*Sa paanan Mo, Panginoong Jesus; dito ang aking dako;
Doon natutunan ko ang matatamis na aral, katotohanang
nagpalaya sa akin.*

Malaya sa aking sarili, Panginoong Jesus, malaya sa mga

daan ng tao;

Mga tanikala ng isip na minsang gumapos sa akin ay hindi na gagapos muli.

Oktubre 15

“Oh Jerusalem, Jerusalem...gaano kadalas kong inibig na tipunin ang iyong mga anak, na gaya ng pagtitipon ng inahing manok sa kanyang mga sisiw sa ilalim ng kanyang mga pakpak, at ayaw kayo!” (Mateo 23:37)

Tinawag itong paglampas ng relihiyosong pagkakataon. Ang ibig sabihin nito ay pinagpala ang mga tao ng isang kahanga-hangang pagdalaw, isang maluwalhating pagkakataon, ngunit hindi nila ito sinamantala.

Iyan ang nangyari sa Jerusalem. Ang nagkatawang-taong Anak ng Diyos ay lumakad sa maalikabok nitong mga lansangan. Ang mga gusali nitong kulay-okre ay nakatunghay sa Manlilikha at Tagapag-ingat ng sansinukob. Narinig ng mga tao ang Kanyang walang kapantay na mga salita at nakita Siyang gumawa ng mga himalang hindi pa nagawa ng sinumang tao. Ngunit hindi nila Siya pinahalagahan. Ayaw nila Siyang tanggapin.

Napakabuti sana ng mga bagay para sa kanila kung tinanggap nila Siya. Ang kalagayan sana ay gaya ng inilalarawan sa Awit 81:13-16: “Oh kung ako'y dininig ng aking bayan, at ang Israel ay lumakad sa aking mga daan! Aking pasusukuin agad ang kanilang mga kaaway, at ibabalik ko ang aking kamay laban sa kanilang mga kalaban. Ang mga nagtatanim sa Panginoon ay pasusuko sana sa Kanya: nguni't ang kanilang panahon sana ay mananatili magpakailanman. Pakakanin Niya rin naman sila ng

pinakamainam na trigo: at ng pulot na mula sa bato ay bubusugin kita.”

Inilalarawan din ni Isaias kung ano sana ang maaaring nangyari. “Oh kung ikaw ay nakinig sa aking mga utos! ang iyo sanang kapayapaan ay naging parang ilog, at ang iyong katuwiran ay parang mga alon sa dagat: Ang iyong binhi naman sana ay naging parang buhangin, at ang supling ng iyong tiyan ay parang mga butil niyaon; ang kanyang pangalan ay hindi sana nahiwalay ni napuksa sa harap ko” (Isaias 48:18).

Sumulat si Bret Harte, “Sa lahat ng salitang binigkas o isinulat, ang pinakamalungkot ay, ‘Maaari sanang nangyari.’”

Isipin ang mga tumanggi sa panawagan ng Ebanghelyo. Dumaan si Jesus na taga-Nazaret ngunit hindi nila Siya nasumpungan. Ngayon ay namumuhay sila ng hungkag na buhay at humaharap sa walang hanggang kapahamakan.

O isipin ang mga mananampalatayang nakarinig ng panawagan ni Cristo sa isang tiyak na larangan ng paglilingkod ngunit hindi tumugon. Wala silang kaalam-alam sa mga kasalukuyang pagpapala at walang hanggang gantimpala na hindi nila nakamtan.

Totoo na kung minsan ay minsan lamang kumakatok ang pagkakataon. Bagaman puno ito ng pinakamahahalagang kayamanan, maaaring sa sandaling iyon ay waring salungat ito sa personal na mga plano o nangangailangan ng personal na sakripisyo. Kinakatawan nito ang pinakamabuti ng Diyos para sa atin, ngunit dahil sa sarili nating mga dahilan ay hinahayaan nating lumampas ang pagkakataon. Tinatanggihan natin ang Kanyang pinakamabuti at nakukuntento sa Kanyang ikalawang

pinakamabuti. Sa lahat ng panahon ay sinasabi Niya, “Inibig Ko ngunit ayaw ninyo.”

Oktubre 16

“Sapagka't ang poot ng Diyos ay ipinahahayag mula sa langit laban sa lahat ng kalikuan at kalisyaan ng mga tao.”
(Roma 1:18)

Sa ilang piling panahon sa kasaysayan ng tao, biglang naghatid ang Diyos ng hatol sa mga tao upang ipakita ang Kanyang matinding galit sa ilang kasalanang kanilang ginawa. Maliwanag na hindi Niya pinapatay ang mga tao sa tuwing gagawin nila ang mga kasalanang ito. Kung ganoon ang ginagawa Niya, lubhang mababawasan ang populasyon ng mundo. Ngunit sa ilang natatanging pagkakataon ay nagpakita Siya ng malinaw na halimbawa upang balaan ang sangkatauhan na ang ganitong kalikuan at kalisyaan ay hindi makaliligtas sa parusa. Kung hindi Niya ito haharapin sa panahong ito, tiyak na haharapin Niya ito sa walang hanggan.

Nang tumunghay ang Diyos at makita Niyang ang lupa ay sira at puno ng karahasan, nagpadala Siya ng napakalaking baha na gumunaw sa sanlibutan (Genesis 6:13). Walong tao lamang ang nakaligtas ang buhay.

Nang maglaon, ang mga lunsod ng Sodoma at Gomorra ay naging mga sentro ng homoseksuwalidad (Genesis 19:1-13). Nagkasala rin ang Sodoma ng kapalaluan, kasaganaan ng tinapay, at maginhawang katiwasayan (Ezekiel 16:49).

Ipinahayag ng Diyos ang Kanyang poot mula sa langit sa pamamagitan ng pagpapaulan ng apoy at asupre sa mga lunsod na ito, at itinalaga sila sa walang hanggang pagkalipol.

“Si Nadab at si Abiu ay namatay sa harap ng Panginoon nang sila'y maghandog ng ibang apoy” (Bilang 3:4). Dapat sana'y apoy mula sa dambana ang ginamit nila (Levitico 16:12), ngunit nagpasya silang lumapit sa Diyos sa ibang paraan. Sa pagpatay sa kanila nang biglaan, binalaan ng Panginoon ang mga susunod na salinlahi laban sa anumang pagtatangkang lumapit sa Kanya sa paraang iba sa itinakda Niya.

Si Nabucodonosor, hari ng Babilonia, ay hindi kumilala sa Kataas-taasan na naghahari sa mga gawain ng tao. Sa halip, inangkin niya ang buong karangalan para sa lahat ng kaluwalhatian ng Babilonia. Pinarusahan siya ng Diyos ng pagkabaliw. Itinaboy ang hari mula sa mga tao upang mamuhay na gaya ng hayop sa parang. Kumain siya ng damo na gaya ng baka, nabasa ang kanyang katawan ng hamog ng langit, humaba ang kanyang buhok na gaya ng balahibo ng agila at ang kanyang mga kuko na gaya ng kuko ng ibon (Daniel 4:33).

Si Ananias at si Safira ay nagkunwaring inihandog nang buo sa Panginoon ang kanilang ari-arian, ngunit lihim nilang itinira ang bahagi para sa kanilang sarili (Mga Gawa 5:1-11). Kapwa sila biglang namatay bilang babala laban sa pagkukunwari sa pagsamba at sa paglilingkod.

Pagkaraan ng ilang panahon, tinanggap ni Herodes ang pagsamba sa halip na ibigay sa Diyos ang kaluwalhatian. Kinain siya ng mga uod at namatay (Mga Gawa 12:22-23).

Hindi dapat magpakampante ang mga makasalanang tao sa tila pananahimik at pagwawalang-kibo ng Diyos. Hindi porke't hindi Niya laging pinarurusahan agad ang kasalanan ay hindi na Niya ito parurusahan sa wakas. Sa ilang natatanging pagkakataon sa paglipas ng mga taon, ibinigay Niya ang Kanyang hatol at ipinakita ang mga parusang kasunod nito.

Oktubre 17

“Bilhin mo ang katotohanan, at huwag mong ipagbili.”

(Kawikaan 23:23)

Kadalasan ay may halagang kailangang bayaran upang makamtan ang katotohanan ng Diyos, at dapat tayong handang magbayad ng halagang iyon, anuman ito. Kapag nakamtan na natin ang katotohanan, hindi natin ito dapat bitawan.

Hindi dapat unawain ang talatang ito nang napakahigpit na literal, na para bang bibili tayo ng mga Biblia at babasahing Cristiano ngunit hindi natin ipagbibili ang mga ito sa anumang kalagayan. Ang pagbili ng katotohanan dito ay nangangahulugan ng paggawa ng malalaking sakripisyo upang matamo ang kaalaman sa mga banal na simulain. Maaaring mangahulugan ito ng pagkapoot ng sariling pamilya, pagkawala ng trabaho, paghiwalay sa mga relihiyosong ugnayan, pagkalugi sa pananalapi, o maging ng pisikal na pang-aabuso.

Ang pagbebenta ng katotohanan ay nangangahulugan ng pakikipagkompromiso rito o tuluyang pagtalikod dito. Hindi tayo dapat kailanman pumayag na gawin iyon.

Sa kanyang aklat na Church in the House, isinulat ni Arnot: “Pangkalahatang batas ng kalikasan ng tao na ang dumarating nang madali ay umaalis din nang madali. Ang nakamtan natin sa pamamagitan ng mahirap na pakikipagpunyagi ay mas mahigpit nating hinahawakan, maging ito man ay ating kayamanan o ating pananampalataya. Ang mga taong nagkamit ng malaking kayamanan nang walang anumang hirap o pagod sa kanilang sarili ay kadalasang nagwawaldas nito at namamatay sa karukhaan. Bihira na ang taong nagkamit ng

kayamanan sa pamamagitan ng napakalaking pagpapagal ay mag-aksaya ng yamang kanyang pinaghirapan. Sa ganito ring paraan, ibigay ninyo sa akin ang Cristianong nakipaglaban upang marating ang kanyang pagka-Cristiano. Kung sa apoy at tubig siya dumaan upang marating ang masaganang dako, hindi niya basta iiwan ang kanyang mayamang mana.”

Ang mga banal sa lahat ng panahon ay tumalikod sa pamilya, katanyagan at kayamanan upang pumasok sa makipot na pintuan at lumakad sa makitid na daan. Gaya ni Apostol Pablo, itinuring nilang kalugihan ang lahat ng iba pa alang-alang sa kagalingan ng pagkakilala kay Cristo Jesus na Panginoon. Gaya ni Rahab, itinakwil nila ang mga diyus-diyosan ng paganismo at kinilala si Jehova bilang tanging tunay na Diyos, kahit tila pagtataksil ito sa kanilang sariling bayan. Gaya ni Daniel, tumanggi silang ipagbili ang katotohanan, kahit mangahulugan pa ito ng pagkahagis sa yungib ng mga leong uhaw sa dugo.

Nabubuhay tayo sa panahong halos naglaho na ang diwa ng mga martir. Mas gugustuhin pa ng mga tao na ikompromiso ang kanilang pananampalataya kaysa magdusa dahil dito. Wala na ang tinig ng propeta. Malamya ang pananampalataya. Ang matitibay na paninindigan tungkol sa katotohanan ay hinahatulang pagkadogmatiko. Upang makapagpakita ng pagkakaisa, handa ang mga tao na isakripisyo ang mga pangunahing doktrina. Ipinagbibili nila ang katotohanan at hindi ito binibili.

Ngunit laging magkakaroon ang Diyos ng mga piling kaluluwa na lubos na nagpapahalaga sa nakatagong kayamanan ng katotohanan, anupa't handa nilang ipagbili ang lahat ng mayroon sila upang bilhin ito, at kapag nabili na nila ito, ayaw nilang ipagbili ito sa anumang halaga.

“Ako'y may higit na unawa kaysa lahat ng aking mga guro; sapagka't ang Iyong mga patotoo ay siya kong pinagbubulay-bulayan. Ako'y nakauunawa ng higit kaysa matatanda.” (Awit 119:99, 100)

Sa unang basa natin sa mga talatang ito, parang mga salita ito ng isang wala pang gulang na mayabang o ng isang ganap nang mapagmataas. Sa katunayan, baka magtaka pa tayo na makakita ng ganitong mga pagmamalaki sa Biblia. Tila ba hindi ito angkop sa isang Cristiano.

Gayunman, habang mas maingat nating pinag-aaralan ang mga talata, nakakakita tayo ng susi na nag-aalis ng kahirapan. Nagbibigay ang mang-aawit ng dahilan ng kanyang nakahihigit na pang-unawa. Sinasabi niya, “... sapagka't ang Iyong mga patotoo ay siya kong pinagbubulay-bulayan.” Sa ibang salita, sinasabi niya na may higit siyang unawa kaysa lahat ng kanyang mga guro na hindi nakakaalam ng Kasulatan. Higit siyang nakauunawa kaysa matatanda na ang kaalaman ay puro makamundo. Hindi niya inihahambing ang kanyang sarili sa ibang mga mananampalataya, kundi sa mga tao lamang ng sanlibutang ito.

At siyempre, tama siya! Mas marami pang nakikita ang pinakamababang mananampalataya habang nakaluhod kaysa nakikita ng pinakamarunong na di-mananampalataya habang nakatingkayad. Isaalang-alang natin ang ilang halimbawa:

Narito ang isang pinuno ng pamahalaan na nagbibigay ng katiyakan sa mga tao na magkakaroon ng kapayapaan sa mundo kung susundin ang isang tiyak na hakbang. Sa isang

liblib na nasyon, naririnig ng isang Cristianong magsasaka ang talumpati sa kanyang radyo. Alam niyang hindi kailanman magkakaroon ng kapayapaan hangga't hindi itinatatag ng Prinsipe ng Kapayapaan ang Kanyang Kaharian sa lupa. Hindi hanggang sa panahong iyon pupukpukin ng mga tao ang kanilang mga tabak upang gawing sudsod ng araro at hindi na mag-aaral pa ng pakikipagdigma. May higit na unawa ang magsasaka kaysa sa diplomatiko.

Ngayon, kilalanin ang isang tanyag na siyentipiko na nagtuturong ang sansinukob na alam natin ay nabuo nang walang pagkilos ng Diyos. Nakaupo sa kanyang klase ang isang bagong nanampalataya kay Cristo. Sa pamamagitan ng pananampalataya, nauunawaan ng estudyanteng ito na ang mga sanlibutan ay nilikha ng salita ng Diyos, anupa't ang nakikita ay hindi ginawa mula sa mga bagay na nakikita (Hebreo 11:3). May kaunawaan ang estudyante na wala sa siyentipiko.

At naiisip din natin ang sikologong nagsisikap ipaliwanag ang pag-uugali ng tao ngunit ayaw tanggapin ang katotohanan ng likas na kasalanan. Nauunawaan ng mananampalatayang nakakaalam ng salita ng Diyos na bawat tao ay nagmamana ng masama at tiwaling kalikasan, at na ang hindi pagkilala rito ay hahantong lamang sa mga walang-kabuluhang lunas sa mga suliranin ng tao.

Kaya hindi nagyayabang nang walang kabuluhan ang mang-aawit nang sabihin niyang may higit siyang unawa kaysa lahat ng kanyang mga guro. Ang mga lumalakad sa pananampalataya ay may mas malinaw na paningin kaysa sa mga lumalakad sa nakikita. Ang mga nagbubulay-bulay sa mga patotoo ng Diyos

ay nakakakita ng mga katotohanang nakatago sa marurunong at matatalino.

Oktubre 19

“Ano ang aking igaganti sa Panginoon dahil sa lahat Niyang mga kabutihan sa akin? Aking kukunin ang saro ng kaligtasan, at tatawag ako sa pangalan ng Panginoon.”
(Awit 116:1243)

Sa usapin ng kaligtasan ng ating kaluluwa, wala tayong magagawa upang kitain o maging karapat-dapat dito. Hindi natin mapagkakautangin ang Diyos o mababayaran Siya sa anumang paraan, sapagkat ang kaligtasan ay kaloob ng biyaya.

Ang wastong tugon sa libreng alok ng Diyos na buhay na walang hanggan ay, una, kunin ang saro ng kaligtasan, ibig sabihin, tanggapin ito sa pamamagitan ng pananampalataya. Pagkatapos ay dapat tayong tumawag sa pangalan ng Panginoon, ibig sabihin, pasalamatan at purihin Siya dahil sa di-masayod na kaloob.

Kahit naligtas na tayo, wala tayong magagawa upang bayaran ang Panginoon sa lahat ng Kanyang mga kabutihan sa atin. “Kung akin man ang buong kalikasan, napakaliit pa ring handog iyan.” Gayunman, may angkop na tugon na magagawa natin, at iyon ang pinakamakawatirang bagay na ating magagawa. “Pag-ibig na kahanga-hanga, kay banal, hinihingi ang aking kaluluwa, buhay, at lahat.”

Kung ibinigay ng Panginoong Jesus ang Kanyang katawan para sa atin, ang pinakamaliit na magagawa natin ay ibigay ang ating katawan para sa Kanya.

Sinabi ni Pilkington ng Uganda, “Kung Siya ay Hari, may karapatan Siya sa lahat.” Sinabi ni C. T. Studd, “Nang maunawaan ko na si Jesu-Cristo ay namatay para sa akin, hindi na naging mahirap na isuko ang lahat para sa Kanya.”

Nanalangin si Borden ng Yale, “Panginoong Jesus, binibitawan ko na ang paghawak sa aking buhay. Iniluluklok Kita sa trono ng aking puso.”

Nanalangin si Betty Scott Stam, “Ibinibigay ko ang aking sarili, ang aking buhay, ang aking lahat, nang lubusan sa Iyo, upang maging Iyo magpakailanman.”

Sinabi ni Charles Haddon Spurgeon, “Sa araw na iyon, nang isuko ko ang aking sarili sa aking Tagapagligtas, ibinigay ko sa Kanya ang aking katawan, ang aking kaluluwa, ang aking espiritu; ibinigay ko sa Kanya ang lahat ng mayroon ako, at lahat ng magkakaroon ako sa panahong ito at sa walang hanggan. Ibinigay ko sa Kanya ang lahat ng aking talento, ang aking lakas, ang aking mga kakayahan, ang aking mga mata, ang aking mga tainga, ang aking budhi, ang aking mga bisig at binti, ang aking damdamin, ang aking paghatol, ang aking buong pagkatao, at lahat ng maaaring magmula rito, anumang bagong kakayahan o bagong kapasidad na maaaring ipagkaloob sa akin.”

Sa wakas, ipinaalala sa atin ni Isaac Watts na “ang mga patak ng dalamhati ay hindi kailanman makababayad sa utang na pag-ibig na aking dinadala,” at idinagdag pa, “Mahal na Panginoon, ibinibigay ko ang aking sarili, iyan lamang ang aking magagawa.”

Ang paghihirap ni Jesus—ang Kanyang dumudugong mga kamay at paa, ang Kanyang mga sugat, ang Kanyang mga luha

—ay humihingi ng iisang angkop na tugon: ang paghahandog ng ating buhay para sa Kanya.

Oktubre 20

“At si David ay nanabik, at nagsabi, Oh, may magpainom sana sa akin ng tubig sa balon ng Bethlehem, na nasa tabi ng pintuang-bayan!” (1 Cronica 11:17)

Ang Bethlehem ang bayang sinilangan ni David. Kilala niya ang lahat ng lansangan at eskinita nito, ang pamilihan, at ang balon ng bayan. Ngunit ngayon ay may himpilan ng hukbo ang mga Filisteo sa Bethlehem at si David ay nagtatago sa Yungib ng Adullam. Nang marinig ng tatlo sa kanyang mga tauhan na nananabik si David na makainom ng tubig mula sa balon sa Bethlehem, lumusot sila sa hanay ng kaaway at dinala sa kanya ang tubig. Lubha siyang naantig sa matapang na gawang ito ng pag-ibig at katapatan anupa't hindi niya ininom ang tubig, kundi ibinuhos ito bilang handog na inumin sa Panginoon.

Maaari nating ituring si David dito bilang larawan ng Panginoong Jesus. Kung paanong ang Bethlehem ay dako ni David, gayundin ang buong “lupa ay sa Panginoon, at ang buong narito.” Dapat sana ay nasa trono si David ngunit sa halip ay nasa Yungib siya. Gayundin naman, dapat sanang iniluluklok ng sanlibutan ang ating Panginoon ngunit sa halip ay itinatakwil Siya at hindi kinikilala. Maihahalintulad natin ang pananabik ni David sa tubig sa pagkauhaw ng Tagapagligtas sa mga kaluluwa ng tao sa buong mundo. Nananabik Siyang mapaginhawa sa pagkakita sa Kanyang mga nilalang na naliligtas mula sa kasalanan, sa sarili at sa sanlibutan. Ang tatlong matatapang na tauhan ni David ay larawan ng mga

walang-takot na kawal ni Cristo na isinasantabi ang mga pagsasaalang-alang sa sariling ginhawa, kaalwanan at kaligtasan upang matupad ang nais ng kanilang Pinunong Heneral. Dinadala nila ang mabuting balita sa buong sanlibutan, at pagkatapos ay inihahandog nila sa Panginoon ang kanilang mga nadala kay Cristo bilang handog ng pag-ibig at katapatan. Ang madamdaming tugon ni David ay nagpapahiwatig ng tugon ng Tagapagligtas kapag nakikita Niya ang Kanyang mga tupa na dumadagsa sa Kanya mula sa bawat lipi at bansa. Makikita Niya ang bunga ng hirap ng Kanyang kaluluwa at Siya'y masisiyahan (Isaias 53:11).

Sa kaso ni David, hindi na niya kinailangang utusan, suyuin o hikayatin ang kanyang mga tauhan. Ang pinakamaliit na pahiwatig ay sapat na sa kanila; tinanggap nila ito bilang utos mula sa kanilang pinuno.

Ano ngayon ang gagawin natin kapag alam natin ang pananabik ng puso ni Cristo para sa mga binili Niya ng Kanyang mahalagang dugo? Kailangan pa ba natin ng mapupuwersang panawagan para sa misyon at mga paanyaya sa harapan? Hindi pa ba sapat na marinig Siyang nagtatanong, “Sino ang Aking susuguin, at sino ang yayaon para sa Amin?” Masasabi ba tungkol sa atin na ayaw nating gawin para sa ating Pinuno ang handang gawin ng mga tauhan ni David para sa kanya? O sasabihin ba natin sa Kanya, “Ang pinakamaliit Mong pananabik ay utos sa akin”?

Oktubre 21

“Magsipasok kayo sa makipot na pintuan: sapagka't maluwang ang pintuan, at malapad ang daan na patungo sa pagkapahamak, at marami ang nagsisipasok doon.

Sapagka't makipot ang pintuan, at makitid ang daan na patungo sa buhay, at kakaunti ang nangakasmusumpong noon.” (Mateo 7:13, 14)

Kapag tinitingnan mo ang relihiyosong mundo ngayon, nakikita mo ang napakaraming relihiyon, denominasyon at kulto. Gayunman, sa kaibuturan ay dalawa lamang ang relihiyon, gaya ng ipinahihiwatig ng ating teksto ngayon. Sa isang panig ay ang maluwang na pintuan at ang malapad at dinaraan ng marami na daan na patungo sa pagkapahamak. Sa kabilang panig ay ang makipot na pintuan at ang makitid na daan na kakaunti ang dumaraan, na patungo sa buhay. Ang lahat ng relihiyon ay maaaring ihanay sa isa o sa isa pa. Ito ang katangiang nagpapaiba sa dalawa: ang isang relihiyon ay nagsasabi kung ano ang dapat gawin ng tao upang kitain o maging karapat-dapat sa kaligtasan; ang isa naman ay nagsasabi kung ano ang ginawa ng Diyos upang maglaan ng kaligtasan para sa tao.

Natatangi ang tunay na pananampalatayang Cristiano sapagkat tinatawagan nito ang mga tao na tanggapin ang buhay na walang hanggan bilang kaloob sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang lahat ng ibang relihiyon ay nagsasabi sa mga tao na kailangan nilang kitain ang kanilang kaligtasan sa pamamagitan ng mga gawa o ng mabuting pagkatao. Sinasabi ng Ebanghelyo kung paano tinapos ni Cristo ang gawaing kailangan para sa ating pagkatubos. Ang lahat ng ibang sistema ay nagsasabi sa mga tao kung ano ang dapat nilang gawin upang tubusin ang kanilang sarili. Ito ang pagkakaiba ng GAWIN at GINAWA NA.

Ang popular na paniniwala ay ang mabubuting tao ay napupunta sa langit at ang masasamang tao ay napupunta sa impiyerno. Ngunit itinaturo ng Biblia na walang mabubuting tao, at ang tanging napupunta sa langit ay ang mga makasalanang iniligtas ng biyaya ng Diyos. Inaalís ng Ebanghelyong Cristiano ang pagmamalaki; sinasabi nito sa tao na walang anumang karapat-dapat na gawa ang magagawa niya upang makamit ang pabor ng Diyos sapagkat siya ay patay sa mga pagsalangsang at mga kasalanan. Ang lahat ng ibang relihiyon ay nagbibigay-kasiyahan sa kapalaluan ng tao sa pagpapahiwatig na may magagawa siya upang iligtas ang kanyang sarili o tumulong sa kanyang kaligtasan.

Ang lahat ng huwad na relihiyon ay “ang daan na tila matuwid sa tao” ngunit ito rin ang daan na nagwawakas sa kamatayan (Kawikaan 14:12). Ang kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo ay tila “napakadali” sa mga tao ngunit ito ang daan na patungo sa buhay. Sa mga huwad na relihiyon, si Cristo ay walang halaga o bahagi lamang. Sa tunay na pananampalatayang Cristiano, si Cristo ang lahat.

Sa ibang mga relihiyon ay walang tunay na katiyakan ng kaligtasan sapagkat hindi kailanman nalalaman ng isang tao kung sapat na ang nagawa niyang mabubuting gawa o kung tama ang uri ng mga ito. Ang mananampalataya kay Cristo ay makaaalam na siya ay ligtas sapagkat hindi ito usapin ng kanyang mga gawa kundi ng gawa ni Cristo para sa kanya.

Dalawa lamang ang relihiyon—isa ng kautusan, ang isa ng biyaya. Isa ng mga gawa, ang isa ng pananampalataya. Isa ng paggawa, ang isa ng pananampalataya't pagtanggap. Isa ng pagsisikap, ang isa ng pagtitiwala. Ang una ay patungo sa

kahatulan at kamatayan, ang ikalawa ay sa pagpapawalang-sala at buhay.

Oktubre 22

“At si Josue na anak ni Nun ay puspos ng diwa ng karunungan; sapagka't ipinatong ni Moises ang kanyang mga kamay sa kanya: at dininig siya ng mga anak ni Israel, at ginawa ang gaya ng iniutos ng Panginoon kay Moises.”
(Deuteronomio 34:9)

Isang mahalagang aral na nakukuha natin sa talatang ito ay hinirang ni Moises si Josue bilang kanyang kahalili, sapagkat alam niyang matatapos na ang kanyang sariling ministeryo. Sa paggawa nito, nagbigay siya ng mabuting halimbawa sa iba pang nasa mga posisyon ng espirituwal na pamumuno. Maaaring isipin ng ilan na napakapayak nito upang bigyang-diin, ngunit ang totoo ay madalas na may malaking pagkukulang sa pagsasanay ng mga kahalili at sa pagpapasa sa kanila ng gawain. Tila may likas na pagtutol sa ideya na tayo ay napapalitan.

Kung minsan ito ay suliraning hinaharap ng isang matanda sa isang lokal na kapulungan. Marahil ay tapat siyang naglingkod sa loob ng maraming taon, ngunit papalapit na ang araw na hindi na niya kayang pastulan ang kawan. Gayunman, mahirap para sa kanya na sanayin ang isang nakababatang lalaki upang pumalit sa kanya. Maaaring tingnan niya ang mga kabataang lalaki bilang banta sa kanyang posisyon. O maaaring ihambing niya ang kanilang kakulangan sa karanasan sa kanyang sariling pagkamaygulang at ipasyang talagang hindi sila angkop. Madali para sa kanya na makalimutan kung gaano rin siya kakulang sa

karanasan noong una, at kung paano niya narating ang kanyang kasalukuyang pagkamaygulang sa pamamagitan ng pagsasanay sa gawain ng isang tagapangasiwa.

Maaari rin itong maging suliranin sa larangan ng misyon. Alam ng misyonero na dapat niyang sanayin ang mga katutubo upang humawak ng mga posisyon ng pamumuno. Ngunit ikinakatwiran niya na hindi nila ito magagawa nang kasinghusay niya. At napakarami nilang pagkakamali...at bababa ang dumadalo sa mga pagtitipon kung hindi siya ang mangangaral sa lahat ng pagkakataon. At isa pa, hindi nila alam kung paano mamuno. Ang sagot sa lahat ng mga katwirang ito ay dapat niyang ituring ang kanyang sarili na maaaring mawala. Dapat niyang sanayin ang mga katutubo at ipagkatiwala sa kanila ang awtoridad hanggang sa mawalan na siya ng trabaho sa partikular na lugar na iyon. Laging may mga larangang hindi pa napupunan sa ibang dako. Hindi niya kailangang mawalan kailanman ng gawain.

Nang palitan ni Josue si Moises, maayos ang paglilipat. Walang puwang sa pamumuno. Hindi nagdanas ng pagkayanig ang gawain ng Diyos. Ganyan dapat ang mangyari.

Dapat magalak ang lahat ng lingkod ng Diyos na makita ang mga nakababatang lalaki na ibinabangon sa mga posisyon ng pamumuno. Dapat nilang ituring na malaking pribilehiyo ang ibahagi ang kanilang kaalaman at karanasan sa mga alagad na ito, at pagkatapos ay ipasa sa kanila ang gawain bago pa sila mapilitang gawin ito ng kamay ng kamatayan. Dapat ay taglay nila ang di-makasaring saloobing ipinakita ni Moises sa isa pang pagkakataon nang sabihin niya, “Ibig ko sanang ang buong bayan ng Panginoon ay maging mga propeta.”

“Siya (ang Espiritu Santo) ay hindi magsasalita mula sa Kanyang sarili; kundi ang anumang Kanyang marinig, ay siya Niyang sasalitain: at ipakikilala Niya sa inyo ang mga bagay na darating. Ako'y Kanyang luluwalhatiin: sapagka't kukunin Niya ang sa Akin, at ipakikilala sa inyo.” (Juan 16:13b, 14)

Nang sabihin ng Panginoong Jesus na hindi magsasalita ang Espiritu Santo tungkol sa Kanyang sarili, hindi Niya ibig sabihing hindi kailanman babanggitin ng Espiritu ang Kanyang sarili. Sa halip, ang diwa ay hindi magsasalita ang Espiritu sa Kanyang sariling awtoridad o nang hiwalay sa Diyos Ama. Pinatutunayan ito ng mga salitang kasunod: “...ang anumang Kanyang marinig, ay siya Niyang sasalitain.” Ganito ang mababasa sa New American Standard Bible: “Hindi Siya magsasalita ayon sa Kanyang sariling pasya.”

Ngunit matapos sabihin iyon, dapat nating idagdag na karaniwang hindi nagsasalita ang Espiritu Santo tungkol sa Kanyang sarili. Isa sa Kanyang mga katangiang ministeryo ay ang luwalhatiin si Cristo. Sinabi ni Jesus, “Ako'y Kanyang luluwalhatiin: sapagka't kukunin Niya ang sa Akin, at ipakikilala sa inyo.”

Ibig sabihin, kapag nakakarinig tayo ng ministeryong nagtataas sa Panginoong Jesu-Cristo, makatitiyak tayo na ito ay kinasihan ng Espiritu. Sa kabilang dako, kapag nakakarinig tayo ng mga mensaheng lumuluwalhati sa tagapagsalita sa halip na sa Panginoon, makatitiyak tayo na nalulungkot ang Espiritu. Hindi Niya kayang magpatotoo sa kadakilaan ni Jesus at sa kadakilaan ng tagapagsalita nang sabay.

“Ang pinakaespirituwal na pagtuturo ay laging makikilala sa ganap at palagiang paglalahad kay Cristo. Siya ang laging magiging pasanin ng ganitong pagtuturo. Hindi kayang manatili ng Espiritu sa anumang bagay maliban kay Jesus. Tungkol sa Kanya ay nagagalak Siyang magsalita. Nagagalak Siyang ilahad ang Kanyang mga kagandahan at kahusayan. Kaya nga, kapag ang isang tao ay naglilingkod sa kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos, laging higit si Cristo kaysa anupaman sa kanyang ministeryo. Kakaunti ang puwang sa ganitong ministeryo para sa lohika at pangangatwiran ng tao... Ang tanging layunin ng Espiritu...ay laging ang ilahad si Cristo” (C. H. Mackintosh).

Kaugnay nito, dapat pag-isipang muli ng mundong ebangelikal ang kaugaliang ipakilala ang mga tagapagsalita sa pamamagitan ng labis-labis na paglalahad ng kanilang mga nakamit sa pag-aaral at mga parangal sa teolohiya. Hindi makatotohanan na purihin ang isang tao hanggang langit at pagkatapos ay asahan siyang mangaral sa kapangyarihan ng Espiritu Santo.

Isang malaking pagsubok sa nakasulat na ministeryo ay kung niluluwalhati nito ang Panginoong Jesus. Naaalala ko ang pagbasa ng isang aklat tungkol sa Persona at gawain ng Espiritu Santo. Noong una ay inakala kong kakatwa na tila mas mahabang panahon ang inilaan ng may-akda sa mga moral na kahusayan ni Cristo kaysa sa Espiritu Santo. Pagkatapos ay napagtanto ko na ito ang nagpapakita ng tunay na larawan ng Persona at gawain ng Espiritu.

Isinulat ni Jim Elliot sa kanyang talaarawan, “Kung ang mga tao ay puspos ng Espiritu, hindi sila susulat ng mga aklat tungkol sa paksang iyon, kundi tungkol sa Persona na dumating ang

Espiritu upang ihayag. Ang pagkaabala kay Cristo ang layunin ng Diyos, hindi ang kapuspusan ng Espiritu.”

Oktubre 24

“At ang sinumang hindi nasumpungang nakasulat sa aklat ng buhay ay ibinulid sa dagat-dagatang apoy.” (Apocalipsis 20:15)

Ang paksa ng impiyerno ay pumupukaw ng napakalaking pagtutol sa puso ng tao. Ang pagtutol na ito ay kadalasang ipinahahayag sa tanong na, “Paanong ang isang Diyos ng pag-ibig ay magpapanatili ng isang walang hanggang impiyerno?”

Kung si Pablo ang sasagot sa tanong, marahil ay sasabihin niya sa simula pa lamang, “Sino ka, Oh tao, na sumasagot laban sa Diyos?” o “Maging tapat nawa ang Diyos, at ang bawat tao ay sinungaling.” Salin: wala talagang karapatan ang nilalang na kuwestiyunin ang Manlilikha. Kung nagpapanatili ang Diyos ng walang hanggang impiyerno, may makatwiran Siyang mga dahilan sa paggawa nito. Wala tayong karapatang kuwestiyunin ang Kanyang pag-ibig o ang Kanyang katarungan. Gayunman, binigyan tayo ng sapat na impormasyon sa Biblia upang ipagtanggol ang Diyos sa bagay na ito.

Una sa lahat, alam natin na hindi ginawa ng Diyos ang impiyerno para sa tao, kundi para sa diyablo at sa kanyang mga anghel (Mateo 25:41).

Alam din natin na hindi nais ng Diyos na ang sinuman ay mapahamak, kundi ang lahat ay dumating sa pagsisisi (2 Pedro 3:9). Kung may taong mapunta sa impiyerno, ito ay malaking dalamhati sa puso ng Panginoon.

Ang kasalanan ng tao ang sanhi ng suliranin. Hinihingi ng kabanalan, katuwiran at katarungan ng Diyos na parusahan ang kasalanan. Ang banal na utos ay, “Ang kaluluwa na nagkakasala ay mamamatay” (Ezekiel 18:4). Hindi ito basta-basta sa panig ng Diyos. Ito lamang ang saloobing maaaring taglayin ng isang Banal na Persona laban sa kasalanan.

Maaari sanang hinayaan na lamang ng Diyos ang bagay hanggang doon. Nagkasala ang tao, kaya't dapat siyang mamatay.

Ngunit namagitan ang pag-ibig ng Diyos. Upang hindi mapahamak ang tao magpakailanman, ginawa Niya ang pinakasukdulang hakbang upang maglaan ng daan ng kaligtasan. Isinugo Niya ang Kanyang natatanging Anak upang mamatay bilang Kahalili ng mga makasalanang tao, na binabayaran ang parusa para sa kanila. Kahanga-hangang biyaya sa panig ng Tagapagligtas na pasanin ang mga kasalanan ng tao sa Kanyang katawan sa krus.

Ngayon ay iniaalok ng Diyos ang buhay na walang hanggan bilang libreng kaloob sa lahat ng nagsisisi sa kanilang mga kasalanan at sumasampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo. Hindi Niya ililigtas ang mga tao nang labag sa kanilang kalooban. Kailangan nilang piliin ang daan ng buhay.

Sa totoo lang, wala nang iba pang magagawa ang Diyos. Higit pa sa maaaring asahan ang nagawa na Niya. Kung tatanggihan ng mga tao ang Kanyang libreng alok ng awa, wala nang ibang mapagpipilian. Ang impiyerno ay ang sinadyang pagpili ng mga tumatanggi sa langit.

Ang pagbibintang sa Diyos dahil sa pagpapanatili ng walang hanggang impiyerno ay lubos na di-makatarungan.

Binabalewala nito ang katotohanang inalisan Niya ang langit ng Pinakamahasay nito upang ang pinakamasama sa lupa ay hindi kailanman makaranas ng mga paghihirap sa dagat-dagatang apoy.

Oktubre 25

*“May kaibigan na lalong malagkit kaysa isang kapatid.”
(Kawikaan 18:24b)*

Ang pakikipagkaibigan ni Jesus ay paksang pumupukaw ng mainit na tugon sa puso ng Kanyang bayan saanman. Noong Siya ay nasa lupa, kinutya Siya bilang “kaibigan ng mga maniningil ng buwis at ng mga makasalanan” (Mateo 11:19), ngunit kinuha ng mga Cristiano ang panunuya at ginawa itong isang titulo ng karangalan.

Bago Siya pumunta sa krus, tinawag ng ating Panginoon ang Kanyang mga alagad na “mga kaibigan.” “Kayo'y Aking mga kaibigan, kung ginagawa ninyo ang mga bagay na iniutos Ko sa inyo. Hindi Ko na kayo tinatawag na mga alipin; sapagka't hindi nalalaman ng alipin ang ginagawa ng kanyang panginoon: kundi tinawag Ko kayong mga kaibigan; sapagka't ang lahat ng mga bagay na Aking narinig sa Aking Ama ay ipinakilala Ko sa inyo” (Juan 15:14, 15).

Ilan sa ating pinakamamahal na mga himno ang tumatalakay sa paksang ito; halimbawa, “What a friend we have in Jesus”; “There's not a friend like the lowly Jesus”; at “I've found a friend, oh, such a friend.”

Bakit tumatagos nang husto sa puso ang pakikipagkaibigan ni Jesus? Sa palagay ko, ang pangunahing dahilan ay maraming tao ang nalulungkot sa pag-iisa. Maaaring napaliligiran sila ng

ibang tao, ngunit hindi napaliligiran ng mga kaibigan. O maaaring halos naputol na ang kanilang pakikisalamuha sa iba. Madalas itong nangyayari sa matatanda na nauna nang pumanaw ang kanilang mga kasabayan.

Malupit ang pag-iisa. Masama ito para sa pisikal, mental at emosyonal na kalusugan ng tao. Unti-unti nitong kinakain ang kanyang sigla, pinaiiigting ang kanyang nerbiyos, at pinapagod siya sa buhay. Madalas ay itinutulak nito ang mga tao sa kawalang-pag-asa anupa't handa silang makipagkompromiso sa kasalanan o gumawa ng iba pang kabaliwang paglusong. Sa ganitong mga tao, dumarating ang pakikipagkaibigan ni Jesus na taglay ang nakapagpapagaling na bisa ng balsamo ng Gilead.

Isa pang dahilan kung bakit lubos na pinahahalagahan ang Kanyang pakikipagkaibigan ay hindi ito kailanman nabibigo. Ang mga kaibigang tao ay madalas tayong binibigo o unti-unting lumalayo sa ating buhay, ngunit ang Kaibigang ito ay napatutunayang tapat at matatag.

*Kaibigan sa lupa'y maaaring magtaksil,
Ngayo'y umaaliw, bukas ay nagpapahapis;
Ngunit ang Kaibigang ito'y di kailanman manlilinlang. Oh,
gaano Siya umiibig!*

Si Jesus ang Kaibigang lalong malagkit kaysa isang kapatid. Siya ang Kaibigang umiibig sa lahat ng panahon (Kawikaan 17:17).

Ang katotohanang hindi kasama natin sa katawan ang Panginoong Jesus ay hindi naglalagay ng hangganan sa katotohanan ng Kanyang pakikipagkaibigan. Sa pamamagitan ng Salita ay nagsasalita Siya sa atin, at sa panalangin ay nagsasalita tayo sa Kanya. Sa ganitong paraan Niya ginagawang

tunay sa atin ang Kanyang sarili bilang Kaibigang ating kailangan. Sa ganitong paraan Niya sinasagot ang panalanging,

Panginoong Jesus, maging buhay at maningning na katotohanan Ka sa akin;

Higit na naroroon sa matalas na paningin ng pananampalataya kaysa anumang bagay sa lupa na nakikita;

Higit na mahal, higit na malapit kaysa maging pinakamalapit na ugnayan sa lupa.

Oktubre 26

“Mga minamahal, ipinamamanhik ko sa inyo na gaya ng mga taga ibang bayan at mga manlalakbay, na kayo’y magsiilag sa mga masasamang pita ng laman, na nakikipagbaka laban sa kaluluwa.” (1 Pedro 2:11)

Ipinaaalala ni Pedro sa kanyang mga mambabasa na sila ay mga taga ibang bayan at mga manlalakbay, isang paalalang hindi kailanman higit na kailangan kaysa ngayon. Ang mga manlalakbay ay mga taong naglalakbay mula sa isang bansa patungo sa isa pa. Ang bansang kanilang dinaraan ay hindi kanila; sila ay mga dayuhan doon. Ang bansang kanilang pupuntahan ang kanilang tinubuang-bayan.

Ang tanda ng isang manlalakbay ay ang tolda. Kaya, kapag nababasa natin na si Abraham ay tumahan sa mga tolda kasama sina Isaac at Jacob, dapat nating maunawaan na itinuring niya ang Canaan na isang dayuhang lupain (kahit ito ay ipinangako sa kanya). Tumira siya sa isang pansamantalang tahanan sapagkat “hinihintay niya ang bayang may mga pinagsasaligan,

na ang nagtayo at gumawa ay ang Diyos” (Hebreo 11:10 RV). Kaya ang manlalakbay ay hindi nanirahan nang permanente. Siya ay taong patuloy na kumikilos.

Dahil siya ay nasa mahabang paglalakbay, magaan ang kanyang dala. Hindi niya hinahayaang mabigatan siya ng napakaraming materyal na ari-arian. Hindi niya kayang pasanin ang mga di-kailangang bagahe. Kailangan niyang itapon ang anumang humahadlang sa kanyang paggalaw.

Isa pang katangian ng manlalakbay ay naiiba siya sa mga taong nasa paligid niya na nasa kanilang sariling tahanan. Hindi siya nakikiayon sa kanilang pamumuhay, sa kanilang mga kaugalian, o maging sa kanilang anyo ng pagsamba. Sa kaso ng Cristianong manlalakbay, nangangahulugan ito na sinusunod niya ang payo ni Pedro na umilag sa “mga masasamang pita ng laman, na nakikipagbaka laban sa kaluluwa.” Hindi niya hinahayaang hubugin ng kanyang kapaligiran ang kanyang pagkatao. Siya ay nasa sanlibutan ngunit hindi taga-sanlibutan. Dumaraan siya sa isang dayuhang bansa nang hindi tinatanggap ang mga kaugalian at mga pamantayan ng pagpapahalaga nito.

Kung ang manlalakbay ay dumaraan sa teritoryo ng kaaway, maingat siyang hindi makipagkaibigan sa kaaway. Iyon ay magiging kawalan ng katapatan sa kanyang pinuno. Siya ay magiging taksil sa adhikain.

Ang Cristianong manlalakbay ay dumaraan sa teritoryo ng kaaway. Walang ibinigay ang sanlibutang ito sa ating Pinuno kundi isang krus at isang libingan. Ang makipagkaibigan sa ganitong sanlibutan ay ang pagtaksilan ang Panginoong Jesus. Pinutol ng krus ni Cristo ang anumang ugnayang minsang

nagbigkis sa atin sa sanlibutan. Hindi natin hinahangad ang papuri ng sanlibutan ni kinatatakutan ang paghatol nito.

Ang manlalakbay ay pinalalakas sa kanyang paglalakbay ng kaalaman na bawat araw ng paglalakad ay naglalapit sa kanya nang gayon sa tahanan. Alam niya na sa sandaling marating niya ang kanyang patutunguhan, mabilis niyang malilimutan ang lahat ng hirap at panganib ng daan.

Oktubre 27

“Walang maaaring maging Judio o Griego, walang maaaring maging alipin o malaya, walang maaaring maging lalaki at babae: sapagka’t kayong lahat ay iisa kay Cristo Jesus.” (Galacia 3:28)

Sa pagbasa ng ganitong talata, napakahalagang malaman kung ano ang ibig sabihin nito at kung ano ang hindi nito ibig sabihin. Kung hindi, baka matagpuan natin ang ating sarili na tumatanggap ng kakatwang mga paninindigan na lumalabag sa iba pang bahagi ng Kasulatan at sa mga katotohanan ng buhay.

Ang susi sa talata ay matatagpuan sa mga salitang “kay Cristo Jesus.” Inilalarawan ng mga salitang iyon ang ating katayuan, ibig sabihin, kung ano tayo sa paningin ng Diyos. Hindi nito tinutukoy ang ating pang-araw-araw na pamumuhay, ibig sabihin, kung ano tayo sa ating sarili o sa lipunang ating kinabibilangan.

Kung gayon, ang sinasabi ng talata ay walang Judio o Griego kung ang pag-uusapan ay ang katayuan sa harap ng Diyos. Kapwa ang mananampalatayang Judio at ang mananampalatayang Gentil ay nasa kay Cristo Jesus kaya’t kapwa sila nakatayo sa harap ng Diyos sa katayuan ng ganap na

pagtanggap. Wala sa kanila ang may kalamangan sa isa. Hindi ito nangangahulugan na inalis na ang mga pisikal na pagkakaiba o ang pagkakaiba sa ugali.

Kay Cristo Jesus, walang alipin o malaya. Ang alipin ay nakasusumpong ng gayunding pagtanggap sa pamamagitan ng Persona at gawain ni Cristo gaya ng malayang tao. Gayunman, sa pang-araw-araw na buhay, nananatili ang mga pagkakaiba sa lipunan.

Walang lalaki at babae kay Cristo Jesus. Ang mananampalatayang babae ay ganap kay Cristo, tinanggap sa Minamahal, inaring-ganap nang walang bayad - gaya rin ng mananampalatayang lalaki. Mayroon siyang gayunding kalayaan na lumapit sa harapan ng Diyos.

Ngunit hindi dapat ipilit ang talata upang tumukoy sa pang-araw-araw na buhay. Nananatili ang pagkakaiba ng kasarian—lalaki at babae. Nananatili ang mga papel na bunga nito—ama at ina. Nananatili ang mga posisyong itinalaga ng Diyos na awtoridad at pagpapasakop sa awtoridad na iyon—ibinigay sa lalaki ang dako ng pagiging ulo at sa babae ang dako ng pagpapasakop sa awtoridad ng lalaki. Tinutukoy pa nga ng Bagong Tipan ang pagkakaiba sa mga ministeryo ng lalaki at ng babae sa iglesia (1 Timoteo 2:8, 2:12; 1 Corinto 14:34, 35). Ang mga nangangatwirang hindi dapat magkaroon ng lalaki o babae sa iglesia ay napipilitang pilipitin ang mga Kasulatang ito, magparatang ng di-karapat-dapat na mga motibo kay Apostol Pablo, o kuwestiyunin pa nga ang pagkakasi ng kanyang mga salita sa mga talatang ito.

Ang dapat nilang maunawaan ay na bagaman inalis ang mga pagkakaiba sa lahi, sa lipunan at sa kasarian kung ang pag-uusapan ay ang katayuan sa harap ng Diyos, hindi ito inalis sa

pang-araw-araw na buhay. Dapat din nilang mapagtanto na walang kinalaman ang mga pagkakaibang ito sa pagiging mababa. Ang Gentil, ang alipin, ang babae ay hindi mas mababa kaysa sa Judio, sa malayang tao o sa lalaki. Sa maraming paraan ay maaaring nakahihigit pa sila. Sa halip na subuking isulat muli ang kaayusan ng Diyos sa paglikha at sa Kanyang pamamahala, dapat nila itong tanggapin at ikagalak.

Oktubre 28

“May nagsasabog, at lalo pang nadaragdagan; at may nagpipigil ng higit kaysa nararapat, ngunit nauuwi lamang sa kasalatan.” (Kawikaan 11:24)

Dito ay ibinabahagi sa atin ng Espiritu Santo ang isang kaaya-ayang lihim. Salungat ito sa lahat ng ating inaasahan ngunit laging totoo. Ito ang lihim: habang mas marami kang ibinibigay, mas marami kang taglay. Habang mas marami kang iniimbak, mas kaunti ang taglay mo. Ang pagkamapagbigay ay nagpaparami sa sarili nito. Ang pagkakuripot ay nagbubunga ng karukhaan. “Ang ibinigay ko, ay nasa akin; ang ginastos ko, ay nagkaroon ako; ang iningatan ko, ay nawala sa akin.”

Hindi ito nangangahulugan na aanihin mo ang gayunding uri ng salaping iyong inihasik, na ang tapat na katiwala ay yayaman sa pananalapi. Maaaring maghasik siya ng dolyar at mag-ani ng mga kaluluwa. Maaaring maghasik siya ng kabaitan at mag-ani ng mga kaibigan. Maaaring maghasik siya ng habag at mag-ani ng pag-ibig.

Nangangahulugan ito na ang taong mapagbigay ay umaani ng mga gantimpalang hindi malalaman ng iba. Binubuksan niya ang kanyang sulat at nalalaman na ang kaloob na salaping

kanyang ipinadala ay tumugon sa isang mabigat na pangangailangan sa mismong tamang panahon at sa eksaktong tamang halaga. Nalalaman niya na ang isang aklat na kanyang binili para sa isang batang mananampalataya ay ginamit ng Diyos upang baguhin ang buong direksiyon ng isang buhay. Naririnig niya na ang isang kabaitang ipinakita niya sa Pangalan ni Jesus ay naging isang kawing sa tanikala ng kaligtasan ng taong iyon. Siya ay lubhang maligaya. Walang hangganan ang kanyang kagalakan. Hindi niya kailanman ipagpapalit ang kanyang kalagayan sa iba na tila mas marami ang mayroon kaysa sa kanya.

Ang kabilang panig ng katotohanan ay ang pag-iimbak ay humahantong sa karukhaan. Hindi talaga tayo nakatatamo ng kasiyahan sa salaping nakatengga sa bangko. Maaari tayong linlangin nito ng huwad na pakiramdam ng seguridad, ngunit hindi ito makapagbibigay ng tunay at pangmatagalang kasiyahan. Anumang maliit na tubo na maaaring kitain ng salapi ay barya lamang kung ihahambing sa tuwa ng makitang ginagamit ang salapi para sa kaluwalhatian ni Cristo at sa pagpapala sa ating kapwa-tao. Ang taong nagpipigil ng higit kaysa nararapat ay maaaring may malaking balanse sa bangko ngunit maliit ang kanyang balanse ng kagalakan sa buhay na ito at maliit ang kanyang naipon sa bangko ng langit.

Ang talata ngayon ay nilayong hindi lamang maglahad ng isang banal na simulain kundi magbigay rin ng isang banal na hamon. Sinasabi sa atin ng Panginoon, “Patunayan mo ito para sa iyong sarili. Ialay mo sa Akin ang iyong mga tinapay at isda. Alam Kong balak mong gawin itong sarili mong baon. Ngunit kung ibibigay mo ang mga ito sa Akin, magkakaroon ng saganang pagkain para sa iyong sariling baon at para sa libu-libong iba

pa. Mailang ka kung kakainin mo ang iyong baon habang ang mga nasa paligid mo ay nakaupo lamang, pinanonood kang kumakain. Ngunit isipin mo ang kasiyahan ng malamang ginamit Ko ang iyong baon upang pakainin ang karamihan.”

*Nawawala ang ginugol natin sa sarili,
Nasa atin bilang kayamanang walang hanggan
Anumang, Panginoon, sa Iyo'y ipinahiram,
Ikaw na nagbibigay ng lahat.*

—Charles Wordsworth

Oktubre 29

“Ngunit ang sinumang may mga pag-aari ng sanlibutan, at nakikitang nangangailangan ang kanyang kapatid, at pinagsasarhan niya ang kanyang habag, paanong mananatili sa kanya ang pag-ibig ng Diyos?” (1 Juan 3:17 RV)

Sa larangan ng medisina, hindi maiisip na magkaroon ng lunas sa kanser at hindi ito ibahagi sa mga may kanser sa buong mundo. Ang ipagkait ang lunas ay magpapakita ng manhid at di-makataong kawalan ng habag.

Gumuguhit si Apostol Juan ng katulad na larawan sa espirituwal na larangan. Narito ang isang tao, isang nagpapahayag na mananampalataya, na nakapag-ipon ng di-kakaunting kayamanan. Namumuhay siya sa karangyaan, ginhawa at kaalwanan. Sa buong paligid niya ay isang mundong may napakalaking pangangailangang espirituwal at pisikal. Milyun-milyon sa buong mundo ang hindi pa kailanman nakarinig ng Ebanghelyo. Namumuhay sila sa kadiliman,

pamahiin at kawalang-pag-asa. Marami sa kanila ang dumaranas ng pinsala ng taggutom, digmaan at kalamidad. Walang kamalay-malay ang mayamang tao sa lahat ng pangangailangang ito. Kaya niyang takpan ang kanyang tainga sa mga daing ng humihikbi at nagdurusang sangkatauhan. Makatutulong sana siya kung gugustuhin niya, ngunit mas pinipili niyang kumapit sa kanyang salapi.

Sa puntong ito ibinabagsak ni Juan ang kanyang bomba. Nagtatanong siya, “Paanong mananatili sa kanya ang pag-ibig ng Diyos?” Siyempre, ipinahihiwatig ng tanong na hindi nananahan sa kanya ang pag-ibig ng Diyos. At kung hindi nananahan sa kanya ang pag-ibig ng Diyos, may makatwirang dahilan upang pagdudahan kung siya ay tunay na mananampalataya.

Napakaseryoso nito. Itinataas ng iglesya ngayon ang mayamang tao, hinihirang siya sa lupon ng matatanda, at itinuturo siya sa mga panauhin. Nangingibabaw ang damdaming, “Masarap makakita ng mayayamang Cristiano.” Ngunit nagtatanong si Juan, “Kung siya ay tunay na Cristiano, paano niya mahahawakan ang lahat ng labis na kayamanang iyon samantalang napakarami ang nagugutom sa tinapay?”

Sa tingin ko, pinipilit tayo ng talatang ito sa isa sa dalawang hakbang. Sa isang panig, maaari nating tanggihan ang malinaw na kahulugan ng mga salita ni Juan, patahimikin ang tinig ng budhi at hatulan ang taong nangangahas mangaral ng mensahe. O maaari nating tanggapin ang salita nang may kaamuan, gamitin ang ating kayamanan upang tugunan ang pangangailangan ng ating kapatid, at magkaroon ng budhing walang kapintasan sa Diyos at sa tao. Ang mananampalatayang nasisiyahan sa katamtamang pamantayan ng pamumuhay

upang ang lahat ng higit doon ay mapunta sa gawain ng Panginoon ay maaaring mamuhay nang may kapayapaan sa Diyos at sa kanyang nangangailangang kapatid.

Oktubre 30

“Wala akong lalong malaking kagalakan kaysa rito, na marinig na ang aking mga anak ay nagsisilakad sa katotohanan.” (3 Juan 4)

Tiyak na hindi lingid kay Apostol Juan ang kagalakan ng personal na paghahatid ng kaluluwa kay Cristo. Nagdudulot ito ng napakalaking espirituwal na sigla ang akayin ang isang makasalanang Panginoong Jesus. Ngunit para kay Juan, ang higit na kagalakan—sa katunayan, ang pinakamalaking kagalakan—ay ang makita ang kanyang mga anak sa pananampalataya na matatag na nagpapatuloy para sa Panginoon.

Isinulat ni Dr. M. R. DeHaan, “Noong isang panahon sa aking ministryo ay madalas kong sabihin, ‘Ang pinakamalaking kagalakan ng isang Cristiano ay ang akayin ang isang kaluluwa kay Cristo.’ Habang lumilipas ang mga taon, nagbago ang aking isip...Napakarami sa mga ikinagalak namin noong sila ay nagpahayag ng pananampalataya ang hindi nagtagal ay nalugmok sa tabi ng daan, at ang aming kagalakan ay nauwi sa dalamhati at kalungkutan. Ngunit ang bumalik sa isang lugar pagkaraan ng maraming taon at matagpuan ang mga ‘nanampalataya’ na lumalago sa biyaya, lumalakad sa katotohanan—ito ang pinakamalaking kagalakan.”

Nang tanungin kung ano ang bagay na nagdudulot ng higit na kagalakan kaysa anupaman sa buhay, sinabi ni LeRoy Eims,

“Kapag ang taong inakay mo kay Cristo ay lumago at umunlad bilang isang nakatalaga, mabunga at maygulang na alagad na siya namang aakay sa iba kay Cristo at tutulong din sa kanila.”

Hindi nakapagtataka na ito ang magdulot ng pinakamalaking kagalakan. Ang espirituwal ay may katapat sa likas. May malaking kagalakan kapag ipinanganak ang isang sanggol, ngunit laging may gumugulong tanong. “Ano kaya ang kalalabasan niya?” Gaano kasaya ang mga magulang kapag siya ay lumaki at napatunayang isang lalaking may mahusay na pagkatao at mga nagawa! Kaya't mababasa natin sa Kawikaan 23:15, 16: “Anak ko, kung ang iyong puso ay pantas, ang aking puso ay magagalak, sa makatuwid baga'y ang akin: Oo, ang aking kalooban ay magagalak, pagka ang iyong mga labi ay nagsasalita ng mga matuwid na bagay.”

Isang praktikal na aral na lumilitaw sa lahat ng ito ay hindi tayo dapat masiyahan sa mababaw na mga paraan ng pag-eebanghelyo at ng paggawa ng alagad. Kung nais natin ng mga espirituwal na anak na lalakad sa katotohanan, dapat tayong handang ibuhos ang ating buhay sa kanila, isang magastos na proseso na kinapapalooban ng panalangin, pagtuturo, pagpapalakas-loob, pagpapayo at pagtutuwid.

Oktubre 31

“Ang pantas na anak ay nagpapasaya sa ama: ngunit ang mangmang na anak ay kapighatian ng kanyang ina.”
(Kawikaan 10:1)

Ano ang nagpapasya kung ang isang anak ay magiging pantas o mangmang? Ano ang mga salik na nagpapasya kung siya ay magiging isang Juan o isang Judas?

Ang pagsasanay ng magulang ay tiyak na isang mahalagang konsiderasyon. Kabilang dito ang masusing pagtuturo ng banal na Kasulatan. Hindi kailanman maaaring labis na bigyang-diin ang nagpapabanal na impluwensiya ng Salita.

Kabilang dito ang isang tahanang pinatitibay ng panalangin. Iniugnay ng ina ng isang tanyag na ebanghelikal na mangangaral ang pagkakaingat sa kanya mula sa kasamaang moral at doktrinal sa katotohanang “napudpod ang kanyang mga tuhod sa panalangin para sa kanya.”

Nangangahulugan ito ng paggamit ng matatag na disiplina upang matuto ang bata na sumunod at magpasakop sa awtoridad. Nakaririnig tayo ngayon ng malalakas na pagtutol laban sa mahigpit na disiplina, ngunit mas maraming buhay ang nawasak dahil sa pagpapalayaw kaysa sa paggamit ng pamalo (Kawikaan 13:24; 23:13, 14).

Nangangahulugan ito ng pagbibigay sa bata ng seguridad na malamang siya ay minamahal. Ang disiplina ay dapat igawad bilang gawa ng pag-ibig at hindi ng galit.

Nangangahulugan ito na ang mga magulang ay dapat magbigay ng buhay na halimbawa ng kanilang ipinahahayag. Ang pagpapaimbabaw sa relihiyon ay napatunayang katitisuran ng maraming anak ng mga Cristianong magulang.

Ngunit kasangkot din ang kalooban ng bata. Kapag umalis na siya sa tahanan, malaya na siyang gumawa ng sarili niyang mga pasya. Madalas na ang mga batang pinalaki sa iisang tahanan sa ilalim ng magkakaparehong kalagayan ay nagiging magkakaiba.

Dalawang katotohanan ng buhay ang kailangang harapin. Ang una ay karamihan sa mga tao ay kailangang matikman mismo ang sanlibutan. Ang ikalawa ay karamihan sa mga tao ay mas

gustong matuto sa pamamagitan ng kahihiyan at kasiraan ng puri kaysa sa pamamagitan ng matalinong payo.

Hindi pinipilit ng matatalinong magulang ang kanilang mga anak na magpahayag ng pananampalataya. Kung nais ng mga bata na lumapit sa Panginoon, dapat silang palakasin ang loob. Ngunit kung sila ay mahikayat lamang sa isang huwad na pagpapahayag, at pagkatapos ay talikuran ang pagpapahayag na iyon sa mga susunod na taon, mas mahirap silang madala kay Cristo.

Kung ginawa ng mga Cristianong magulang ang lahat ng kanilang makakaya upang palakihin ang isang anak sa takot at aral ng Panginoon, ngunit sa bandang huli ay nawasak ang buhay ng anak, ano ngayon? Una, dapat nilang alalahanin na hindi pa naisusulat ang huling kabanata. Walang kasong napakahirap para sa Panginoon. Sa patuloy na taimtim na pananalangin at sa pagpapanatiling bukas ng mga daluyan ng komunikasyon, marami ang nabuhay upang makita ang pagbabalik ng kanilang alibughang anak. Sa ibang mga kaso, sinagot ang mga panalangin ng mga magulang pagkatapos na sila mismo ay umuwi upang makasama ang Panginoon.

Nobyembre

Nobyembre 1

“Sa umaga ay ihasik mo ang iyong binhi, at sa gabi ay huwag mong pigilin ang iyong kamay: sapagkat hindi mo nalalaman kung alin ang uunlad, kung ito o iyon, o kung kapwa magiging mabuti.” (Eclesiastes 11:6)

Ang hindi natin pagkaalam kung paano at kailan gagamitin ng Diyos ang ating paglilingkod ay dapat magtulak sa atin na walang pagod na samantalain ang bawat pagkakataon. Madalas kumilos ang Panginoon kung kailan hindi natin inaasahan, at kumikilos Siya sa di-mabilang na bago at kakaibang paraan.

Isang Cristianong marino, na nakadestino sa isang himpilan ng hukbong panghimpapawid ng hukbong-dagat, ay nakatayo malapit sa kanto ng isang hangar at nagpapatotoo sa isang kaibigan. Isang ikatlong marino, na hindi nakikita sa kabila ng kanto, ang nakarinig ng Ebanghelyo, nakumbinsi sa kanyang mga kasalanan, at tunay na nagbalik-loob. Ang lalaking siyang tuwirang kinakausap ay hindi tumugon.

Isang mangangaral, habang sinusubok ang tunog sa isang bagong awditoryum, ay malakas na binigkas ang mga salita ng Juan 1:29, “Narito ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.” Sa tingin ay walang sinumang nakikinig. Muli niyang pinatunog ang walang-kupas na mga salita ni Juan Bautista: “Narito ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.” Walang tao sa ibabang palapag, ngunit isang manggagawa sa unang balkonahe ang

tinamaan ng mensahe at lumapit sa Kordero ng Diyos para sa kapatawaran at bagong buhay.

Isang Amerikanong guro ng Biblia ang kumausap sa isang kabataang Amerikanong turista sa isang istasyon ng tren sa Paris. (Kapwa sila nagmula sa iisang lungsod sa Estados Unidos at sa iisang lugar sa lungsod na iyon.) Nainis ang binata na siya ay kinausap. Sabi niya, “Akala mo ba ay maililigtas mo ako sa isang istasyon ng tren sa Paris?” Sumagot ang guro ng Biblia, “Hindi, hindi kita maililigtas. Ngunit walang nangyayari nang nagkataon lamang sa buhay. Hindi aksidente na nagkita tayo rito. Sa palagay ko ay nagsasalita sa iyo ang Diyos at mabuting makinig ka.” Sa mga sumunod na araw, isang Cristiano ang nagpasakay sa manlalakbay hanggang Vienna, at nagpatotoo sa kanya sa daan. Pagbalik sa Estados Unidos, ang mananampalatayang iyon din ang nag-anyaya sa kanya sa isang Cristianong rantso sa Colorado. Sa huling araw ng kanyang pananatili sa rantso, ang binata ay nag-iisang nakatayo sa languyan. Hindi nagtagal ay may isa pang panauhing sumama sa kanya sa tubig, tahimik na nakipag-usap sa kanya tungkol sa Panginoon, at nagkaroon ng malaking kagalakan na akayin siya sa Tagapagligtas. Makalipas ang mga taon, ipinakilala ang Amerikanong guro ng Biblia sa isang masigasig na kabataang alagad sa pagtatapos ng isang pagtitipon. Medyo pamilyar ang pangalan. Pagkatapos ay naalala niya. Iyon ang turistang kinausap niya sa isang istasyon ng tren sa Paris.

Ang aral, siyempre, ay dapat tayong maging masipag para kay Cristo sa umaga at sa gabi, sa napapanahon at sa hindi napapanahon. Hindi natin kailanman nalalaman kung aling hampas ang babasag sa granito o kung aling salita ang magbibigay-buhay.

Nobyembre 2

“Kaya nga, mga minamahal kong kapatid, kayo'y maging matatag, huwag matitinag, laging sumasagana sa gawain ng Panginoon, yamang nalalaman ninyo na ang inyong pagpapagal ay hindi walang kabuluhan sa Panginoon.” (1 Corinto 15:58)

Hindi na bago na ang isang tao ay panghinaan ng loob sa kanyang paglilingkod sa Panginoon at huminto. Sa palagay ko ay hinarap na ng karamihan sa atin ang tuksong iyan sa isang pagkakataon o iba pa. Kaya sa pagbasa natin ngayon ay nais kong ibahagi ang apat na talata na naging napakalaking pampalakas-loob sa akin at pumigil sa akin na huminto. Ang una ay ang Isaias 49:4: “Nang magkagayo'y sinabi ko, Ako'y nagpagal nang walang kabuluhan, ginugol ko ang aking lakas sa wala, at sa walang kabuluhan: gayunma'y tunay na ang aking katarungan ay nasa Panginoon, at ang aking gantimpala ay nasa aking Diyos.” May mga sandali, na salamat at bihira, na ang mga taon ng paglilingkod sa Panginoon ay tila naglalaho na parang wala. Ang lahat ng ating ginawa ay tila nasayang na pagsisikap. Tila ito ay isa na namang kaso ng “pagpapagal ng pag-ibig na nawala.” Ngunit hindi gayon! Tinitiyak sa atin ng ating talata na ang katarungan ng Diyos ang magsisiguro na tayo ay gagantimpalaan nang marangal. Walang anumang ginawa para sa Kanya ang kailanman ay walang kabuluhan.

Ang ikalawang talata ay ang Isaias 55:10, 11: “Sapagkat kung paanong ang ulan ay bumababa at ang niyebe mula sa langit, at hindi bumabalik doon, kundi dinidilig ang lupa, at pinasisibol at pinausbong, upang magbigay ng binhi sa manghahasik at tinapay sa kumakain: Gayon ang aking salita na lumalabas sa

aking bibig: hindi ito babalik sa akin nang walang kabuluhan, kundi gagawin nito ang aking kinalulugdan, at uunlad ito sa bagay na pinagsuguan ko.” Ang mga nagpapalaganap ng buhay na Salita ng Diyos ay tinitiyakan ng tagumpay. Garantisado ang bunga. Hindi mapipigilan ang Kanyang Salita. Kung paanong ang mga hukbo ng sanlibutan ay walang kapangyarihang pigilan ang pagbagsak ng ulan at niyebe, gayundin ang lahat ng hukbo ng mga demonyo at ng mga tao ay hindi kayang pigilan ang Salita sa paglabas nito at sa pagdudulot ng rebolusyon sa buhay ng mga tao. Nasa panig tayo ng nananalò.

Naroon din ang kahanga-hangang pampalakas-loob sa Mateo 10:40: “Ang tumatanggap sa inyo ay tumatanggap sa akin, at ang tumatanggap sa akin ay tumatanggap sa nagsugo sa akin.” Naranasan mo na bang hindi pansinin dahil sa iyong patotoong Cristiano? O itinakwil? O kinutya? O inapi? May nagsara na ba ng pinto sa iyong mukha? Kung gayon, huwag mo itong masyadong damdamin nang personal. Sa pagtanggì nila sa iyo, ang tunay nilang tinatanggihan ay ang Tagapagligtas. Ang pakikitungo ng mga tao sa iyo ay siya ring pakikitungo nila sa Panginoon. Napakaganda na maging gayon kalapit na nakaugnay sa Anak ng Diyos!

At siyempre, naroon ang 1 Corinto 15:58 (na sinipi sa itaas). Inilalahad ni Pablo ang katotohanan ng muling pagkabuhay. Kung ang buhay na ito lamang ang lahat, kung gayon ang ating pagpapagal ay walang kabuluhan. Gayunman, sa kabila ng libingan ay naroon ang walang-hanggang kaluwalhatian. Ang lahat ng ginawa sa Pangalan ng Panginoon ay gagantimpalaan sa panahong iyon. Walang mapagmahal na paglilingkod ang mawawalan ng bunga o mawawalang-saysay.

Ang paglilingkod Cristiano ang pinakamaluwalhati sa lahat ng tawag. Hindi kailanman nagkakaroon ng makatwirang dahilan upang huminto. Sapat ang mga pampalakas-loob ng Salita ng Diyos upang hindi tayo tumalikod.

Nobyembre 3

“Gayunman ang matibay na pundasyon ng Diyos ay nananatili, na may ganitong tatak, Nakikilala ng Panginoon ang mga kanya. At, Lumayo sa kasamaan ang bawat isa na sumasambit ng pangalan ni Cristo.” (2 Timoteo 2:19)

Kahit noong mga araw ng mga apostol ay may malaking kalituhan sa daigdig ng relihiyon. Halimbawa, may dalawang lalaking nagtuturo ng kakatwang doktrina na ang muling pagkabuhay ng mga mananampalataya ay nakaraan na. Sa atin, ang ganyang kaisipan ay kahibangan. Ngunit sapat itong seryoso upang gibain ang pananampalataya ng ilang tao. Kaya natural na lumilitaw ang tanong, “Tunay bang mga Cristiano ang dalawang lalaking ito?”

Madalas din nating harapin ang ganitong tanong ngayon. Narito ang isang kilalang pari o ministro na tumatanggi sa Pagsilang mula sa Birhen. Isang propesor sa seminaryo ang nagtuturo na may mali ang Biblia. Isang estudyante sa kolehiyo ang nagsasabing siya ay ligtas sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya, ngunit kumakapit sa pangingilin ng sabbath bilang kailangan sa kaligtasan. Isang negosyante ang nagkukuwento ng karanasan ng pagbabalik-loob, ngunit nananatili sa isang iglesyang nagpaparangal sa mga diyus-diyosan, nagtuturo ng kaligtasan sa pamamagitan ng mga

sakramento, at nag-aangking ang pinuno nito ay hindi nagkakamali sa mga usapin ng pananampalataya at moralidad. Tunay bang mga Cristiano ang mga taong ito?

Sa totoo lang, may mga kaso na hindi natin matiyak kung ang pagka-Cristiano ng isang tao ay tunay o huwad. Sa pagitan ng totoo at ng huwad, ng puti at ng itim, ay may kulay-abong bahagi. Hindi tayo makatitiyak sa bahaging ito. Ang Diyos lamang ang nakaaalam.

Ang tiyak sa isang daigdig ng kawalang-katiyakan ay ang pundasyon ng Diyos. Anuman ang itinatayo Niya ay matatag at matibay. May tatak ang Kanyang pundasyon at sa tatak na iyon ay may dalawang nakasulat. Ang isa ay naglalahad ng panig ng Diyos, ang isa naman ay ng panig ng tao. Ang una ay isang pahayag, ang ikalawa ay isang utos.

Ang panig ng Diyos ay na nakikilala ng Panginoon ang mga kanya. Kilala Niya ang mga tunay na sa Kanya kahit hindi laging tama ang kanilang mga kilos. Sa kabilang dako, alam Niya ang lahat ng pagkukunwari at pagpapaimbabaw, ang lahat ng may panlabas na anyo ngunit walang panloob na katotohanan. Maaaring hindi natin maihiwalay ang mga tupa sa mga kambing, ngunit kaya Niya at ginagawa Niya.

Ang panig ng tao ay na ang bawat sumasambit ng Pangalan ni Cristo ay dapat lumayo sa kasamaan. Sa ganito mapatutunayan ng isang tao na totoo ang kanyang ipinahahayag. Sinumang nagpapatuloy sa kasalanan ay nawawalan ng kredibilidad kung tungkol sa kanyang pag-aangking siya ay Cristiano.

Ito kung gayon ang ating masasandalan kapag nahihirapan tayong makilala ang pagkakaiba ng trigo at ng mga panirang-damo. Nakikilala ng Panginoon ang mga kanya. Ang lahat ng

nag-aangking sila ay sa Kanya ay maipakikita ito sa iba sa pamamagitan ng paghiwalay sa kasalanan.

Nobyembre 4

“Dito nahahayag ang mga anak ng Diyos, at ang mga anak ng diyablo: ang sinumang hindi gumagawa ng katuwiran ay hindi sa Diyos, ni ang hindi umiibig sa kanyang kapatid.” (1 Juan 3:10)

Noong araw, halos bawat tahanan ay may malaking album ng pamilya sa sala. May makapal itong pabalat na katad na may ukit na ginto. Isang tali ng katad na may kawit ang nakaunat mula sa kanang gilid ng likod na pabalat hanggang sa kanang bahagi ng harapang pabalat, kung saan mahigpit na kumakapit ang kawit sa butas nito. Ang mga pahina ay yari sa matigas at makintab na karton, pinalamutian ng mga disenyong bulaklak at may gintong gilid. Sa bawat panig ng pahina ay may mga butas na pinagsisingitan ng mga larawan. Kapag tumitingin ang mga bisita sa album, madalas nilang sabihin na “Kamukhang-kamukha ni Josh ang kanyang lolo” o “Talagang nasa kay Sarah ang hawig ng pamilya.”

Ang unang sulat ni Juan ay nagpapaalala sa akin ng lumang album ng pamilyang iyon sapagkat inilalarawan nito ang mga kabilang sa pamilya ng Diyos at may hawig ng pamilya. Gayunman, dito ay usapin ito ng espirituwal at moral na pagkakahawig sa halip na pisikal.

May hindi kukulangin sa walong paraan kung paanong ang mga Cristiano ay espirituwal na “magkakamukha.” Ang una ay parepareho ang sinasabi nilang lahat tungkol kay Jesus.

Ipinahahayag nila na Siya ang Cristo, samakatwid baga'y ang

Mesiyas o ang Pinahiran (1 Juan 4:2; 5:1). Para sa kanila, si Jesus at si Cristo ay iisa at parehong Persona.

Ang lahat ng Cristiano ay umiibig sa Diyos (5:2). Bagaman ang pag-ibig na iyon ay madalas na mahina at pabagu-bago, walang panahon na hindi makatitingala ang isang mananampalataya sa mukha ng Diyos at makapagsasabing, “Alam Mo na iniibig Kita.”

Ang lahat ng Cristiano ay umiibig sa mga kapatid (2:10; 3:10, 14; 4:7, 12). Ito ang tatak ng lahat ng lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay. Sapagkat iniibig nila ang Diyos, iniibig nila ang mga ipinanganak ng Diyos.

Ang mga umiibig sa Diyos ay karaniwang tumutupad sa Kanyang mga utos (3:24). Ang kanilang pagsunod ay hindi udyok ng takot sa parusa, kundi ng pag-ibig sa Kanya na nagbigay ng Kanyang lahat.

Ang mga Cristiano ay hindi namumuhay sa kasalanan (3:6, 9; 5:18). Totoo, nakagagawa sila ng mga gawang kasalanan, ngunit ang kasalanan ay hindi siyang naghaharing kapangyarihan sa kanilang buhay. Hindi sila walang kasalanan, ngunit sila ay hindi na gaanong nagkakasala.

Ang mga kabilang sa pamilya ng Diyos ay namumuhay sa katuwiran (2:29; 3:7). Hindi lamang na hindi sila palagiang nagkakasala—maaaring negatibo at walang-kilos iyon. Inaabot nila ang iba sa pamamagitan ng mga gawa ng katuwiran—iyan ay positibo at aktibo.

Ang ikapitong katangian ng mga kabilang sa pamilya ng Diyos ay hindi nila iniibig ang sanlibutan (2:15). Nauunawaan nila na ang sanlibutan ay isang sistemang itinayo ng tao laban sa Diyos, at na ang maging kaibigan ng sanlibutan ay ang maging kaaway ng Diyos.

Sa wakas, dinaraig ng mga Cristiano ang sanlibutan sa pamamagitan ng pananampalataya (5:4). Natatanaw nila sa kabila ng pagkukunwari ng mga bagay na lumilipas ang mga bagay na walang hanggan. Nabubuhay sila para sa mga bagay na hindi nakikita.

Nobyembre 5

“Na iniingatan ang pananampalataya, at ang mabuting budhi.” (1 Timoteo 1:19)

Ang budhi ay isang kasangkapang tagabantay na ibinigay ng Diyos sa tao upang sang-ayunan ang tamang asal at tumutol sa mali. Nang magkasala sina Adan at Eva, hinatulan sila ng kanilang budhi at nalaman nilang sila ay hubad.

Tulad ng lahat ng iba pang bahagi ng likas ng tao, ang budhi ay naapektuhan ng pagpasok ng kasalanan kaya hindi ito laging lubos na maaasahan. Ang lumang kasabihang “Hayaan mong ang iyong budhi ang maging gabay mo” ay hindi isang tuntuning walang pagbabago. Gayunman, kahit sa pinakamasasama, ang budhi ay patuloy pa ring nagpapakislap ng pula at berdeng hudyat nito.

Sa sandali ng pagbabalik-loob, ang budhi ng isang tao ay nililinis mula sa mga patay na gawa sa pamamagitan ng dugo ni Cristo (Hebreo 9:14). Ibig sabihin, hindi na siya umaasa sa sarili niyang mga gawa upang bigyan siya ng kalagayang kaaya-aya sa harap ng Diyos. Ang kanyang puso ay winisikan mula sa masamang budhi (Hebreo 10:22) sapagkat alam niya na ang usapin ng kasalanan ay naayos na nang minsanan magpakailanman sa pamamagitan ng gawa ni Cristo. Hindi na

siya hinahatulan ng budhi kung tungkol sa pagkakasala at kahatulan ng kasalanan.

Mula noon, hinahangad ng mananampalataya na magkaroon ng budhing walang kapintasan sa harap ng Diyos at ng tao (Mga Gawa 24:16). Hinahangad niyang magkaroon ng mabuting budhi (1 Timoteo 1:5,19; Hebreo 13:18; 1 Pedro 3:16). At hinahangad niyang magkaroon ng malinis na budhi (1 Timoteo 3:9).

Ang budhi ng mananampalataya ay kailangang turuan ng Espiritu ng Diyos sa pamamagitan ng Salita ng Diyos. Sa ganitong paraan ay lalong tumatalas ang kanyang pakiramdam sa mga kaduda-dudang bahagi ng asal Cristiano.

Ang mga mananampalatayang labis na maselan sa mga bagay na sa ganang sarili ay hindi tama o mali ay may mahinang budhi. Kung ituloy nila ang paggawa ng isang bagay na hinahatulan ng kanilang budhi, sila ay nagkakasala (Roma 14:23) at dinudungisan nila ang kanilang budhi (1 Corinto 8:7).

Ang budhi ay parang isang goma. Habang lalo itong binabanat, lalo itong nawawalan ng kakayahang bumalik sa dati. Maaari ring sakalin ang budhi. Maaaring pangatwiranan ng tao ang kanyang maling asal hanggang sa mapasabi niya sa kanyang budhi ang anumang gusto niyang sabihin nito.

Ang mga di-mananampalataya ay maaaring magkaroon ng budhing pinaso (1 Timoteo 4:2), na parang sinunog ng mainit na bakal. Sa patuloy na pagtangga sa tinig ng budhi, sa wakas ay umaabot sila sa kalagayang wala nang pakiramdam. Hindi na sila nasasaktan sa pagkakasala (Efeso 4:19).

Pinananagot ng Diyos ang tao sa kung ano ang ginagawa nila sa kanilang budhi. Walang kakayahang ibinigay ng Diyos ang

maaaring abusuhin nang hindi napaparusahan.

Nobyembre 6

“At ang mga tinubos ng Panginoon ay babalik, at darating na may awitan sa Sion; at walang hanggang kagalakan ay sasa kanilang mga ulo: sila’y magtatamo ng kasayahan at kagalakan; at ang kapanglawan at pagbubuntong-hininga ay tatakas.” (Isaias 51:11)

Sa kinalalagyan nito, ang hulang ito ni Isaias ay tumatanaw sa masayang pagbabalik ng piniling bayan ng Diyos mula sa kanilang pitumpung-taong pagkabihag sa Babilonia.

Maaari rin itong tumukoy sa pagpapanumbalik sa Israel na darating pa lamang, kapag muli silang titipunin ng Mesiyas sa lupain mula sa buong daigdig. Iyon din ay magiging panahon ng malaking pagdiriwang.

Ngunit sa pinakamalawak na kahulugan nito, makatwiran na ilapat natin ang talata sa pagbabalik ng Panginoon para sa Iglesia. Gising sa sigaw ng Panginoon, sa tinig ng arkanghel, at sa trumpeta ng Diyos, ang mga katawan ng mga tinubos sa lahat ng panahon ay babangon mula sa libingan. Ang mga buhay na mananampalataya, na babaguhin sa isang iglap, ay sasama sa kanila sa pag-akyat upang salubungin ang Panginoon sa hangin. Pagkatapos ay magsisimula ang dakilang prusisyon patungo sa bahay ng Ama.

Malamang na ang buong daanan ay haharangan sa magkabilang panig ng mga hukbo ng mga anghel. Sa unahan ng prusisyon ay ang Manunubos Mismo, nag-aalab sa Kanyang maluwalhating tagumpay laban sa kamatayan at libingan. Kasunod ang karamihan ng mga tinubos, may mula sa bawat

lipi, wika, bayan at bansa. Sampung libong ulit na sampung libo at libu-libong libo, umaawit sila nang may lubos na kagandahan ng musika, “Karapat-dapat ang Korderong pinatay na tumanggap ng kapangyarihan, at kayamanan, at karunungan, at kalakasan, at kapurihan, at kaluwalhatian, at pagpapala.”

Ang bawat isa sa karamihan ay isang tropeo ng kahanga-hangang biyaya ng Diyos. Ang bawat isa ay tinubos mula sa kasalanan at kahihiyan, at ginawang bagong nilalang kay Cristo Jesus. Ang ilan ay dumaan sa matinding pagdurusa dahil sa kanilang pananampalataya, ang iba ay nag-alay ng kanilang buhay para sa Tagapagligtas. Ngunit ngayon, wala na ang lahat ng peklat at pagkasira ng katawan, at taglay na ng mga banal ang kanilang mga katawang hindi na mamamatay at niluwalhati.

Naroon sina Abraham at Moises, sina David at Solomon. Naroon ang minamahal na sina Pedro, Santiago, Juan at Pablo. Naroon sina Martin Luther, John Wesley, John Knox at John Calvin. Ngunit hindi na sila mas kapansin-pansin ngayon kaysa sa mga nakatagong lingkod ng Diyos, na hindi kilala sa lupa ngunit kilalang-kilala sa Langit.

Ngayon ang mga banal ay nagmamartsa papasok sa palasyo ng Hari. Ang kapanglawan at pagbubuntong-hininga ay wala na magpakailanman, at walang hanggang kagalakan ang nasa kanilang mga ulo. Ang pananampalataya ay naging paningin na at ang pag-asa ay tumanggap na ng kaganapang matagal nang hinihintay. Ang mga mahal sa buhay ay nagbabatian nang may maalab na yakap. Umaapaw ang kagalakan. Ang lahat ay namamangha sa kamangha-manghang biyayang nagdala sa

kanila mula sa kailaliman ng kasalanan tungo sa gayong kataas na kaluwalhatian.

Nobyembre 7

“Umuwi ka sa iyong mga kaibigan, at ibalita mo sa kanila kung gaano kadakilang mga bagay ang ginawa sa iyo ng Panginoon, at kung paano ka Niya kinahabagan.” (Marcos 5:19)

Noong bago pa tayong ligtas, inaakala nating napakasimple, napakaganda, na ang lahat ng ating kamag-anak ay gugustuhing manampalataya sa Tagapagligtas kapag sinabi natin sa kanila. Sa halip, natutuklasan natin na sa ilang kaso sila ay nagdaramdam, naghihinala at nagagalit. Kumikilos sila na para bang ipinagkanulo natin sila. Sa gayong kapaligiran, madalas tayong tumutugon sa mga paraang aktuwal na humahadlang sa kanilang paglapit kay Cristo. Kung minsan ay ginaganti natin sila, pagkatapos ay nagiging malamig, mainitin ang ulo at palaiwas. O kaya ay pinupuna natin sila dahil sa kanilang pamumuhay na hindi Cristiano, at nalilimutan natin na wala sa kanila ang kapangyarihan ng Diyos na kailangan upang maabot ang mga pamantayang Cristiano. Madali sa ganitong mga kalagayan na maibigay natin sa kanila ang impresyon na itinuturing natin ang ating sarili na mas mataas kaysa sa kanila. Yamang malamang na paratangan nila tayo ng saloobing “mas banal pa ako kaysa sa iyo” anuman ang mangyari, dapat nating maingat na iwasan na bigyan sila ng makatwirang dahilan upang gawin iyon.

Isa pang kamalian na madalas nating gawin ay ang ipilit sa kanilang lalamunan ang Ebanghelyo. Dahil sa ating

pagmamahal sa kanila at sa ating sigasig para sa kanilang kaluluwa, napapalayo natin sila dahil sa ating nakasasakit na paraan ng pag-eebanghelyo.

Ang isang bagay ay humahantong sa isa pa. Nabibigo tayong magpakita ng mapagmahal na pagpapasakop sa ating mga magulang, na para bang pinalaya tayo ng ating pananampalatayang Cristiano mula sa anumang obligasyon na sumunod sa kanila. Pagkatapos ay lalo tayong nawawala sa bahay, ginugugol ang panahon sa mga pagtitipon ng iglesia at kasama ng mga Cristiano. Ito naman ay lalong nagpapalaki ng kanilang pagdaramdam laban sa iglesia at sa mga Cristiano. Nang pagalingin ni Jesus ang inaalihan ng demonyo, si Legion, sinabihan Niya ito na umuwi at sabihin sa kanyang mga kaibigan kung gaano kadakilang mga bagay ang ginawa ng Panginoon para sa kanya. Iyan ang unang bagay na dapat nating gawin—magbigay ng simple, mapagpakumbaba at mapagmahal na patotoo ng ating pagbabalik-loob.

Pagkatapos, dapat itong samahan ng patotoo ng isang nabagong buhay. Dapat nating paliwanagin ang ating ilaw sa harap nila nang gayon upang makita nila ang ating mabubuting gawa, at luwalhatiin ang ating Ama na nasa Langit (Mateo 5:16).

Mangangahulugan ito ng pagpapakita ng bagong paggalang, pagpapasakop, pagmamahal at pagpipitagan sa ating mga magulang, at pagtanggap ng kanilang payo maliban kung salungat ito sa Kasulatan. Dapat tayong maging higit na matulungin sa bahay kaysa kailanman - naglilinis ng ating kuwarto, naghuhugas ng pinggan, nagtatapon ng basura—at lahat ng ito nang hindi na inuutusan.

Mangangahulugan ito ng matiyagang pagtanggap ng puna nang hindi gumaganti. Matutuwa silang magugulat sa ating

diwa ng pagkabagbag, lalo na kung hindi pa nila ito nakita kailanman. Ang maliliit na kabaitan ay nakatutulong sa pagpapaguho ng pagsalungat—mga liham ng pasasalamat, mga greeting card, mga tawag sa telepono at mga regalo. Sa halip na ihiwalay ang ating sarili sa ating mga magulang, dapat tayong gumugol ng panahon kasama nila upang patibayin ang ugnayan. Sa gayon ay mas malamang na tanggapin nila ang paanyaya na dumalo sa iglesya kasama natin—at sa kalaunan ay ipagkatiwala ang kanilang sarili sa Panginoong Jesu-Cristo.

Nobyembre 8

“Manatili ang bawat tao sa pagkatawag na sa kanya'y itinawag.” (1 Corinto 7:20)

Kapag ang isang tao ay naging Cristiano, maaari niyang isipin na kailangan niyang lubusang putulin ang lahat ng bagay na kaugnay ng kanyang dating buhay. Upang itama ang kaisipang ito, inilalatag ni Apostol Pablo ang pangkalahatang tuntunin na ang isang tao ay dapat manatili sa parehong kalagayan na kinaroroonan niya noong panahon ng kanyang pagbabalik-loob. Pag-isipan natin ang tuntuning ito at imungkahi kung ano ang ibig sabihin nito at kung ano ang hindi nito ibig sabihin.

Sa agarang konteksto nito, ang talata ay tumutukoy sa isang natatanging ugnayan ng mag-asawa. Ito ang kaso kung saan ang isang asawa ay naligtas ngunit ang isa ay hindi. Ano ang dapat gawin ng mananampalataya? Dapat ba niyang hiwalayan ang kanyang asawa? Hindi, sabi ni Pablo, dapat siyang manatili sa ugnayang iyon ng mag-asawa na may pag-asang ang

kanyang asawa ay magbabalik-loob sa pamamagitan ng kanyang patotoo.

Sa pangkalahatan, ang tuntunin ni Pablo ay nangangahulugan na ang pagbabalik-loob ay hindi nangangailangan ng marahas na pagwasak o sapilitang pagbagsak ng mga ugnayan at samahan bago maligtas na hindi tahasang ipinagbabawal ng Kasulatan. Halimbawa, ang isang Judio ay hindi kailangang magpaopera upang burahin ang pisikal na tanda ng kanyang pagka-Judio. Ni hindi rin dapat pasakop ang isang mananampalatayang Hentil sa anumang pisikal na pagbabago tulad ng pagtutuli upang maiba siya sa mga pagano. Ang mga pisikal na katangian o tanda ay hindi siyang tunay na mahalaga. Ang nais makita ng Diyos ay ang pagsunod sa Kanyang mga utos.

Ang isang taong alipin sa panahon ng kanyang bagong kapanganakan ay hindi dapat maghimagsik laban sa kanyang pagkaalipin at sa gayon ay magdala ng gulo at parusa sa kanyang sarili. Maaari siyang maging mabuting alipin at mabuting Cristiano nang sabay. Ang katayuan sa lipunan at ang pagkakaiba ng uri ay hindi mahalaga sa Diyos. Gayunman, kung ang isang alipin ay makapagtatamo ng kalayaan sa makatarungang paraan, dapat niya itong gawin.

Iyan ang ibig sabihin ng tuntunin ni Pablo. Dapat ay malinaw na may mahahalagang eksepsiyon sa tuntunin. Halimbawa, hindi ito nangangahulugan na ang isang taong nasa makasalanang hanapbuhay ay dapat magpatuloy roon. Kung ang isang tao ay bartender o nagpapatakbo ng bahay-aliwan o ng sugalan, malalaman niya sa espirituwal na pakiramdam na kailangan niyang magbago.

Isa pang eksepsiyon sa pangkalahatang tuntunin ay may kinalaman sa mga samahang panrelihiyon. Ang isang bagong mananampalataya ay hindi dapat magpatuloy sa alinmang sistemang nagkakaila sa mga dakilang saligan ng pananampalatayang Cristiano. Dapat niyang ihiwalay ang kanyang sarili sa alinmang iglesia kung saan nilalapastangan ang Tagapagligtas. Ito rin ay maaaring ilapat sa pagiging kasapi ng mga samahang panlipunan kung saan ipinagbabawal o kahit hindi tinatanggap nang maluwa ang Pangalan ni Cristo. Ang katapatan sa Anak ng Diyos ay humihiling na magbitiw ang mananampalataya sa lahat ng gayon.

Bilang buod, kung gayon, ang tuntunin ay ang isang bagong mananampalataya ay dapat manatili sa kalagayan na kinaroroonan niya nang siya ay tawagin maliban kung ang kalagayang iyon ay makasalanan at lumalapastangan sa Panginoon. Hindi niya kailangang putulin ang mga dating samahan maliban kung malinaw na ipinagbabawal ang mga iyon ng Salita ng Diyos.

Nobyembre 9

“Ano ang mapapakinabang, mga kapatid ko, kung sabihin ng isang tao na siya'y may pananampalataya, at walang mga gawa? makapagliligtas бага sa kanya ang pananampalataya?” (Santiago 2:14)

Hindi sinasabi ni Santiago na ang lalaki sa talata natin ngayon ay may pananampalataya. Ang lalaki mismo ang nagsasabing siya ay may pananampalataya, ngunit kung tunay na mayroon siyang pananampalatayang nakapagliligtas, magkakaroon din siya ng mga gawa. Ang kanyang pananampalataya ay pawang

salita lamang, at ang ganoong uri ng pananampalataya ay hindi makapagliligtas kaninuman. Ang mga salitang walang gawa ay patay.

Ang kaligtasan ay hindi sa pamamagitan ng mga gawa. Ni hindi rin sa pamamagitan ng pananampalataya na may dagdag na mga gawa. Sa halip, ito ay sa pamamagitan ng uri ng pananampalatayang nagbubunga ng mabubuting gawa.

Bakit kung gayon sinasabi ni Santiago sa talatang 24 na ang tao ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng mga gawa? Hindi ba ito tahasang pagsalungat sa turo ni Pablo na tayo ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya? Sa katunayan ay walang pagsasalungatan. Kapwa totoo ang dalawa. Ang totoo ay may anim na magkakaibang aspeto ng pag-aaring-ganap sa Bagong Tipan, tulad ng sumusunod:

Tayo ay inaaring-ganap ng Diyos (Roma 8:33)—Siya ang nagtuturing sa atin na matuwid.

Tayo ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng biyaya (Roma 3:24)—ibinibigay sa atin ng Diyos ang pag-aaring-ganap bilang isang libre at di-narapat na kaloob.

Tayo ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya (Roma 5:1)—tinatanggap natin ang kaloob na ito sa pamamagitan ng pananampalataya sa Panginoong Jesu-Cristo.

Tayo ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng dugo (Roma 5:9)—ang mahalagang dugo ni Cristo ang halagang ibinayad para sa ating pag-aaring-ganap.

Tayo ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng kapangyarihan (Roma 4:25)—ang kapangyarihang bumuhay kay Jesus na ating Panginoon mula sa mga patay ang siyang kapangyarihang nagpapangyari sa ating pag-aaring-ganap.

Tayo ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng mga gawa (Santiago 2:24)—ang mabubuting gawa ang panlabas na katibayan sa lahat na tayo ay tunay na inaring-ganap.

Hindi sapat na magpatotoo tungkol sa isang karanasan ng pagbabalik-loob. Dapat natin itong ipakita sa pamamagitan ng mabubuting gawa na tiyak na sumusunod sa bagong kapanganakan.

Ang pananampalataya ay hindi nakikita. Ito ay isang dinakikitang pakikipag-ugnayan na nagaganap sa pagitan ng kaluluwa at ng Diyos. Hindi nakikita ng mga tao ang ating pananampalataya. Ngunit nakikita nila ang mabubuting gawa na bunga ng pananampalatayang nakapagligligtas. May dahilan silang pagdudahan ang ating pananampalataya hangga't hindi nila nakikita ang mga gawa.

Ang mabuting gawa ni Abraham ay ang kanyang kahandaang patayin ang kanyang anak bilang handog sa Diyos (Santiago 2:21). Ang mabuting gawa ni Rahab ay ang pagtataksil sa kanyang bayan (Santiago 2:25). Ang dahilan kung bakit ang mga iyon ay “mabubuting” gawa ay sapagkat ipinakita ng mga iyon ang pananampalataya kay Jehova. Kung hindi, ang mga iyon ay masasamang gawa, samakatwid бага'y pagpatay at pagtataksil.

Ang katawang hiwalay sa espiritu ay patay. Iyan ang kamatayan—ang paghihiwalay ng espiritu sa katawan. Gayundin ang pananampalatayang walang mga gawa ay patay. Ito ay walang buhay, walang kapangyarihan at hindi gumagana.

Ang isang buhay na katawan ay nagpapakita na may dinakikitang espiritong nananahan sa loob. Gayundin, ang mabubuting gawa ang tiyak na tanda na may

pananampalatayang nakapagligtas, bagaman hindi ito nakikita, na nananahan sa loob ng tao.

Nobyembre 10

“Panatilihin ang espirituwal na alab.” (Roma 12:11 Moffatt)

Isa sa mga batas na umiiral sa pisikal na daigdig ay ang mga bagay ay may hilig na mawalan ng sigla, o lumuwag, o maupos. Hindi iyan ang siyentipikong pagkakasabi ng batas, ngunit nagbibigay ito ng pangkalahatang ideya.

Sinasabi sa atin, halimbawa, na ang araw ay nagliliyab sa napakabilis na antas, at bagaman maaari itong magpatuloy nang matagal, umiikli ang haba ng panahon nito.

Ang mga katawan ay tumatanda, namamatay at bumabalik sa alabok. Ang isang pendulum na pinagalaw ng kamay ay bumabagal at pagkatapos ay humihinto. Sinusugian natin ang isang orasan o relo at hindi magtatagal ay kailangan na itong susian muli. Ang mainit na tubig ay lumalamig hanggang sa temperatura ng silid. Ang mga metal ay kinakalawang at lumalabo. Ang mga kulay ay kumukupas. Walang nananatili magpakailanman at walang galaw na walang katapusan. Ang pagbabago at pagkabulok ay nakaaapekto sa lahat ng bagay.

Ang sanlibutan mismo ay tumatanda. Sa pagsasalita tungkol sa mga langit at sa lupa, sinasabi ng Kasulatan, “Sila’y mangapapahamak; datapuwa’t Ikaw (ang Anak ng Diyos) ay nananatili: at silang lahat ay mangalulumang gaya ng isang damit; at gaya ng isang balabal ay iyong ililigpit sila, at sila’y mangapapalitan” (Hebreo 1:11, 12).

Sa kasamaang-palad, tila may katulad na prinsipyo sa espirituwal na daigdig. Totoo ito sa mga indibidwal, mga iglesya, mga kilusan at mga institusyon.

Kahit napakaningning ng pagsisimula ng isang tao sa buhay Cristiano, laging may panganib na humupa ang sigasig, humina ang kapangyarihan at umurong ang pangitain. Tayo ay napapagod, nagiging kampante, malamig at matanda.

Ganoon din sa mga iglesya. Marami ang nagsimula sa tuktok ng isang dakilang pagkilos ng Espiritu Santo. Ang apoy ay patuloy na nagliliyab nang maliwanag sa loob ng maraming taon.

Pagkatapos ay nagsisimula ang paghina. Iniiwan ng iglesya ang kanyang unang pag-ibig (Apocalipsis 2:4). Tapos na ang pulot-gata. Ang alab ng pag-eebanghelyo ay napapalitan ng mga nakagawiang pagtitipon. Maaaring isakripisyo ang kadalisan ng doktrina para sa isang walang-kuwentang pagkakaisa. Sa wakas, isang walang-laman na gusali ang nagiging tahimik na saksi na ang kaluwalhatian ay umalis na.

Ang mga kilusan at mga institusyon ay napapailalim sa pagkabulok. Maaaring magsimula ang mga ito bilang makapangyarihang pag-abot sa pamamagitan ng Ebanghelyo, pagkatapos ay malubog nang husto sa gawaing panlipunan anupa't halos napababayaan na ang Ebanghelyo. O maaaring magsimula ang mga ito sa sigla at kusang pagkilos ng Espiritu, pagkatapos ay mauwi sa malamig na ritwal at pormalidad.

Kailangan nating mag-ingat laban sa espirituwal na paghina. Kailangan nating maranasan ang tinatawag ni Norman Grubb na patuloy na muling pagbuhay. Kailangan nating “panatilihin ang espirituwal na alab.”

Nobyembre 11

“Ang sumasagot bago makinig, ay kamangmangan at kahihiyan sa kanya.” (Kawikaan 18:13)

Ganito ang pagkakasalin ng Living Bible sa talatang ito, “Napakalaking kahihiyan—oo, napakahangal!—ang magpasya bago malaman ang mga katotohanan!” Itinuturo nito ang isang mahalagang aral. Hindi ka makagagawa ng matalinong pasya hangga't hindi mo naririnig ang lahat ng katotohanan. Sa kasamaang-palad, maraming Cristiano ang hindi naghihintay na marinig ang magkabilang panig ng isang usapin. Bumubuo sila ng paghatol batay sa kuwento ng iisang tao, at kadalasan ang paghatol na iyon ay ganap na mali.

Noong 1979 si Gary Brooks (hindi tunay na pangalan) ay kasapi ng Lupon ng mga Diyakono ng isang ebanghelistang iglesia. Siya ay lubhang popular. May mainit at palakaibigang personalidad siya. Tuwing papasok siya sa isang silid na puno ng tao, tila lumiliwanag ito. Nakilala siya sa paglilingkod sa mga kasapi ng iglesia tuwing nangangailangan sila ng tulong. Lagi siyang maasikaso sa mga nakatatanda sa kapulungan. Ang kanyang asawa at dalawang anak na lalaki ay aktibo rin sa mga gawain ng iglesia. Itinuring ang mga Brooks bilang huwarang pamilya.

Kaya para itong sumabog na bomba nang kumalat ang balita na dinisiplina ng matatanda si Gary sa pamamagitan ng pag-aalis sa kanya sa gawain bilang diyakono at paghiling na huwag muna siyang makibahagi sa pagtitipon ng pakikipag-isa sa Hapunan ng Panginoon. Nagsama-sama ang mga kaibigan upang ipagtanggol siya at nanawagan sa ibang kasapi ng iglesia na salungatin ang matatanda sa pasyang ito. Dehado ang matatanda, sapagkat ayaw nilang ihayag sa publiko ang

lahat ng kanilang nalalaman. Kaya kinailangan nilang manahimik at makinig habang pinupuri ang mga kabutihan ni Gary, sa kabila ng pagkaalam nila na may ibang panig ang kuwento. At kinailangan nilang tiisin ang matinding pang-aabuso sa prosesong iyon.

Ano ang alam ng matatanda? Alam nila na ang pagsasama ni Gary at ng kanyang asawa ay nasisira dahil siya ay may lihim na relasyon sa kanyang sekretarya. Alam nila na ginamit niya nang mali ang pondo ng iglesya upang tustusan ang kanyang marangyang pamumuhay. Alam nila na siya ay sumangkot sa mga di-tapat na gawain sa negosyo, at na masama ang kanyang patotoo sa daigdig ng negosyo. Alam din nila na nagsinungaling siya sa kanila nang harapin nila siya sa katibayan ng kanyang kamalian.

Sa halip na pasakop sa disiplina ng matatanda, inorganisa ni Gary ang kanyang mga kaibigan sa hayagang paglaban, kahit na nanganganib na mahati ang iglesya. Sa kalaunan, ilan sa kanyang mga tagasunod ang nakipag-usap sa isa sa matatanda at nalaman ang ilan sa malulungkot na katotohanan, ngunit noon ay nahiya na silang tumalikod sa kanilang paninindigan. Kaya nagpatuloy sila sa pakikipaglaban para sa kanya.

Tatlong aral ang lumilitaw para sa atin mula sa lahat ng ito. Una, huwag subukang bumuo ng paghatol hangga't hindi mo nalalaman ang lahat ng katotohanan. Ikalawa, kung hindi mo makuha ang lahat ng katotohanan, ipagpaliban ang iyong paghatol. Sa wakas, huwag hayaang ang tali ng pagkakaibigan ang magtulak sa iyo na ipagtanggol ang kalikuan.

Nobyembre 12

“Ang nauuna sa pagsasalaysay ng kanyang sariling usapin ay waring matuwid; ngunit dumarating ang kanyang kapwa at sinisiyasat siya.” (Kawikaan 18:17)

Ang unang bahagi ng talatang ito ay nagtuturo ng isang kahinaang karaniwan sa karamihan sa atin—palagi nating inilalahad ang ebidensya sa paraang maipakikita ang ating sarili sa pinakamagandang liwanag. Natural na natural ito sa atin. Halimbawa, itinatago natin ang mga katotohanang makasasama sa atin at itinutuon ang pansin sa ating mabubuting katangian. Ikinukumpara natin ang ating sarili sa iba na mas halata ang mga kahinaan. Ipinapasa natin sa iba ang sisi sa ating mga ginawa. Binibigyan natin ng banal na motibo ang mga kilos na halatang mali. Pinipilipit at binabaluktot natin ang mga katotohanan hanggang sa halos wala na silang pagkakahawig sa tunay na nangyari. Gumagamit tayo ng mga salitang may kulay ng damdamin upang makapagpinta ng larawang mas kaaya-aya.

Sinisi ni Adan si Eva, “Ang babaing ibinigay Mo upang aking makasama, siya ang nagbigay sa akin ng bunga ng punungkahoy, at ako'y kumain” (Genesis 3:12). Sinisi ni Eva ang diyablo, “Dinaya ako ng ahas, at ako'y kumain” (Genesis 3:13).

Ipinagtanggol ni Saul ang kanyang pagsuway sa pagtitira sa mga tupa at baka ng mga Amalecita sa pamamagitan ng pagbibigay ng banal na motibo: “Ang bayan ay kumuha sa samsam...upang ihain sa Panginoon mong Diyos” (1 Samuel 15:21). Ipinahiwatig din niya, siyempre, na kung may dapat sisihin, iyon ay ang bayan, hindi siya.

Nagsinungaling si David kay Ahimelech upang makakuha ng mga sandata, na sinasabing “Ang utos ng hari ay nangangailangan ng pagmamadali” (1 Samuel 21:8). Ang totoo, hindi nasa utos ng hari si David; siya ay tumatakas mula kay Haring Saul.

Ang babae sa balon ay nagkait ng katotohanan. Sinabi niya, “Wala akong asawa” (Juan 4:17). Ang totoo, nagkaroon siya ng limang asawa at ngayon ay nakikisama sa isang lalaking hindi niya asawa.

At ganyan nang ganyan! Dahil sa ating nagkasalang likas, na minana mula kay Adan, mahirap para sa atin na maging lubos na walang kinikilingan kapag inilalahad natin ang sarili nating panig sa isang usapin. Ang hilig natin ay ilarawan ang ating sarili sa pinakakaaya-ayang liwanag. Maaari tayong maging maluwag sa mga kasalanan sa sarili nating buhay samantalang mahigpit nating hahatulan ang mga kasalanang iyon din sa buhay ng iba.

“Ang nauuna sa pagsasalaysay ng kanyang sariling usapin ay waring matuwid, ngunit dumarating ang kanyang kapwa at sinisiyasat siya,” samakatwid baga’y kapag nagkaroon ng pagkakataon ang kanyang kapwa na magpatotoo, nagbibigay ito ng mas tumpak na paglalahad ng mga katotohanan. Inilalantad nito ang lahat ng tusong pagtatangkang pagtakpan ang mali at ipagmatuwid ang sarili. Isinasalaysay nito ang kuwento nang walang pagbaluktot.

Sa huli, ang Diyos ang ating Kapwa—ang Siyang naglalantad sa liwanag ng mga nakatagong bagay ng kadiliman at naghahayag ng mga isipan at mga layunin ng puso. Siya ay liwanag, at sa Kanya ay walang anumang kadiliman. Kung tayo ay lalakad sa walang-ulap na pakikipag-isa sa Kanya, dapat tayong maging

tapat at walang itinatago sa lahat ng ating patotoo, kahit pa ito ay humantong sa ating sariling kapahamakan.

Nobyembre 13

“Wala kayo, sapagkat hindi kayo humihingi.” (Santiago 4:2)

Ang ganitong talata ay nagbubunga ng isang kawili-wiling tanong. Kung wala tayo dahil hindi tayo humihingi, anong mga dakilang bagay ang hindi natin natatamo sa buhay dahil lamang hindi natin ipinapanalangin ang mga iyon?

Isang katulad na tanong ang lumilitaw mula sa Santiago 5:16, “Ang mabisa at maalab na panalangin ng taong matuwid ay may malaking nagagawa.” Kung hindi nananalangin ang taong matuwid na ito, hindi ba’t susunod na kakaunti ang nagagawa sa pamamagitan niya?

Ang problema sa karamihan sa atin ay hindi tayo sapat na nananalangin, o kapag nananalangin tayo, napakaliit ng ating hinihingi. Tayo ang tinawag ni C.T. Studd na “mga tagakagat ng posible sa halip na mga tagasunggab ng imposible.” Ang ating mga panalangin ay mahiyain at walang imahinasyon gayong dapat ang mga iyon ay matapang at mapangahas.

Dapat nating parangalan ang Diyos sa pamamagitan ng pananalangin para sa mga dakilang bagay. Sa mga salita ni John Newton,

*Ikaw ay lumalapit sa isang Hari,
Malalaking kahilingan ay dalhin mo rini;
Sapagkat ang Kanyang biyaya’t kapangyarihan ay gayon,
Na walang makahihingi nang labis kailanman,*

Kapag ginagawa natin ito, hindi lamang natin pinararangan ang Diyos; pinayayaman din natin ang ating sarili sa espirituwal. Gustung-gusto Niyang buksan sa atin ang mga kayamanan ng Langit, ngunit ipinahihiwatig ng talata natin ngayon na ginagawa lamang Niya ito bilang sagot sa panalangin.

Sa palagay ko, sinasagot ng talatang ito ang isang tanong na madalas nating marinig. Ang tanong ay ito: aktuwal bang naitutulak ng panalangin ang Diyos na gawin ang mga bagay na hindi Niya sana gagawin kung hindi, o dinadala lamang tayo nito sa pagkakasundo sa gagawin na rin Niya anuman ang mangyari? Tila malinaw ang sagot: gumagawa ang Diyos ng mga bagay bilang sagot sa panalangin na hindi Niya sana ginawa kung hindi.

Ang ating imahinasyon ay maaaring maglakbay nang malaya sa dalawang direksiyon habang pinagbubulay-bulayan natin ito. Una, maiisip natin ang napakalalaking tagumpay na dumating bilang tuwirang bunga ng panalangin. Hiniram ang mga salita ng Hebreo 11:33, 34, naaalala natin ang mga “nagsilupig ng mga kaharian, nagsigawa ng katuwiran, nagsitamo ng mga pangako, nangagtikom ng mga bibig ng mga leon, nagsipatay ng bagsik ng apoy, nangakatanan sa talim ng tabak, mula sa kahinaan ay pinalakas, naging matapang sa pakikipagbaka, nagpaurong ng mga hukbo ng mga dayuhan.”

Ngunit maiisip din natin kung ano ang maaari sana nating nagawa para kay Cristo kung humingi lamang tayo. Maiisip natin ang maraming lubhang dakila at mahahalagang pangako sa Salita na hindi natin inangkin. Naging mahina tayo gayong maaari sana tayong naging makapangyarihan. Naabot natin ang ilang buhay para sa Diyos gayong maaari sana nating

naabot ang libu-libo o kahit milyun-milyon. Humingi tayo ng mga ektarya gayong maaari sana tayong humingi ng mga kontinente. Naging mga espirituwal na pulubi tayo gayong maaari sana tayong naging mga mayayamang may kapangyarihan. Wala tayo sapagkat hindi tayo humihingi.

Nobyembre 14

“Ang sinumang ibig maging dakila sa inyo ay magiging tagapaglingkod ninyo; at ang sinumang ibig maging pangulo sa inyo ay magiging alipin ninyo.” (Mateo 20:26, 27)

May dalawang uri ng kadakilaan sa Bagong Tipan at makatutulong na makilala ang pagkakaiba ng mga ito. May kadakilaang kaugnay ng posisyon ng isang tao at may isa pang kadakilaang kaugnay ng personal na pagkatao ng isang tao.

Sa pagsasalita tungkol kay Juan Bautista, sinabi ni Jesus na walang propetang higit na dakila kaysa sa kanya (Lucas 7:28). Dito ang Tagapagligtas ay nagsasalita tungkol sa kadakilaan ng posisyon ni Juan. Walang ibang propeta ang nagkaroon ng pribilehiyong maging tagapagpauna ng Mesiyas. Hindi ito nangangahulugan na si Juan ay may higit na mabuting pagkatao kaysa sa alinman sa mga propeta ng Lumang Tipan, kundi na sa kanya lamang ang natatanging tungkulin na ipakilala ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.

Sa Juan 14:28, sinabi ni Jesus sa mga alagad, “Ang Aking Ama ay lalong dakila kaysa sa Akin.” Ang ibig ba Niyang sabihin ay higit na dakila ang Kanyang Ama sa pagkatao? Hindi, sapagkat ang lahat ng Persona ng Pagka-Diyos ay magkakapantay. Ang ibig

Niyang sabihin ay ang Ama ay nakaluklok sa kaluwalhatian ng Langit samantalang Siya Mismo ay hinahamak at itinatakwil ng mga tao sa lupa. Dapat sana ay nagalak ang mga alagad na malaman na babalik si Jesus sa Ama sapagkat sa gayon ay magkakaroon Siya ng kaparehong maluwalhating posisyon ng Ama.

Ang lahat ng mananampalataya ay nagtatamasa ng isang dakilang posisyon dahil sa kanilang pagkakaisa sa Panginoong Jesus. Sila ay mga anak ng Diyos, mga tagapagmana ng Diyos at mga kasamang tagapagmana ni Jesu-Cristo.

Ngunit binabanggit din ng Bagong Tipan ang personal na kadakilaan. Halimbawa, sa Mateo 20:26, 27, sinabi ni Jesus, “Ang sinumang ibig maging dakila sa inyo ay magiging tagapaglingkod ninyo; at ang sinumang ibig maging pangulo sa inyo ay magiging alipin ninyo.” Ang kadakilaan dito ay kadakilaan ng personal na pagkatao, na ipinakikita sa pamamagitan ng isang buhay ng paglilingkod sa iba.

Karamihan sa mga tao ng sanlibutan ay interesado lamang sa kadakilaan kung tungkol sa kanilang posisyon. Tinukoy ito ng Panginoong Jesus nang sabihin Niya, “Ang mga hari ng mga Hentil ay nagsisipanginoon sa kanila; at ang mga may kapamahalaan sa kanila ay tinatawag na mga mapagkawanggawa” (Lucas 22:25). Ngunit kung tungkol sa kanilang personal na pagkatao, maaaring lubos silang walang kadakilaan. Maaaring sila ay mga mangangalunya, mga mandarambong ng salapi at mga lasenggo.

Nauunawaan ng Cristiano na ang kadakilaan ng posisyon na walang kadakilaan ng pagkatao ay walang halaga. Ang nasa loob ng isang tao ang mahalaga. Ang bunga ng Espiritu ay higit na mahalaga kaysa sa isang mataas na puwesto sa hagdan ng

korporasyon. Mas mabuting mapabilang sa mga banal kaysa sa mga bituin ng katanyagan.

Nobyembre 15

“...ang isang bagay na ito ang ginagawa ko, na nililimot ang mga bagay na nasa likuran.” (Filipos 3:13b)

Karaniwan, kapag binabasa natin ang mga salitang ito, iniisip natin na si Pablo ay nagsasalita tungkol sa kanyang mga nakaraang kasalanan. Alam niya na ang mga kasalananang ito ay napatawad na, na inilagay na ng Diyos ang mga ito sa Kanyang likuran, at na hindi na Niya aalalahanin ang mga ito kailanman. Kaya determinado si Pablo na kalimutan din ang mga ito at “tumungo sa hangganan para sa gantimpala ng mataas na pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus.”

Sa palagay ko ay tamang paglalapat pa rin iyan ng talata. Ngunit hindi ang kanyang mga kasalanan ang iniisip ni Pablo sa bahaging ito. Sa halip, iniisip niya ang mga bagay na maaari sana niyang ipagmalaki—ang kanyang lahi, ang kanyang dating relihiyon, ang kanyang sigasig at ang kanyang katuwirang ayon sa kautusan. Ngayon ang mga bagay na ito ay walang kabuluhan sa kanya. Determinado siyang kalimutan ang mga ito.

Naaalala ko si John Sung, ang tapat na Tsinong ebanghelista, na pumunta sa Estados Unidos upang mag-aral. Ngayon ay pauwi na siya sa Tsina. Isinulat ni Leslie Lyall na “isang araw, habang papalapit na ang barko sa katapusan ng paglalayag nito, bumaba si John Sung sa kanyang kabina, inilabas mula sa kanyang baul ang kanyang mga diploma, ang kanyang mga medalya, at ang kanyang mga susi ng fraternity at itinapon ang

lahat ng ito sa dagat maliban sa kanyang diploma bilang doktor, na itinira niya upang masiyahan ang kanyang ama. Ito ay ikinuwadro kalaunan at isinabit sa kanyang dating tahanan. Nakita ito roon ni Rev. W. B. Cole noong mga 1938. Napansin ni Dr. Sung isang araw na tinitingnan ito ni G. Cole at sinabi, 'Ang mga bagay na ganyan ay walang silbi. Wala silang kahulugan sa akin.'"

"Kailangang may malalaking pagtalikod kung magkakaroon ng malalaking buhay Cristiano!' Ang mga salita ni Dr. Denney ay maaaring isinulat na nasa isip si Dr. Sung. Marahil ang pangunahing lihim ng buhay ni John Sung ay na dumating ang isang araw na ginawa niya ang ganoon mismong pagtalikod sa lahat ng itinuturing na mahalaga ng sanlibutang ito."

*Huwag nawang itulot, Panginoon, na ako'y magmapuri
Liban sa Krus ni Cristo na aking Diyos;
Ang lahat ng walang-kabuluhang bagay na sa aki'y
bumibighani,
Iniaalay ko sa Kanyang dugong ibinuhos.*

Ang mga parangal ng tao ay lumilipas at hungkag na mga bagay. Pinahahalagahan ang mga ito sa sandali, pagkatapos ay inaalikabok sa loob ng maraming dekada. Ang Krus ang lahat nating kaluwalhatian. Ginagawa nating layunin na maging kalugud-lugod sa Kanya na namatay para sa atin at muling nabuhay. Ang tanging mahalaga ay marinig ang Kanyang "Mabuti ang ginawa mo!" at maging sinang-ayunan ng Diyos. Handa nating talikuran ang lahat ng iba pa upang makamtan ang gantimpalang iyon.

Nobyembre 16

“...ang mga walang turo at mga hindi matatag ay pinipilipit...ang mga Kasulatan, sa kanilang sariling ikapapahamak.” (2 Pedro 3:16b)

Madalas ikuwento noon ni Dr. P. J. Van Gorder ang tungkol sa isang karatula sa ibabaw ng isang talyer ng karpintero na nagsasabing, “Lahat ng uri ng pagpipilit at pagbaluktot ay ginagawa rito.” Hindi lamang mga karpintero ang magaling diyan; maraming nagpapakilalang Cristiano ang pumipilipit at bumabaluktot sa mga Kasulatan kapag ito ay umaayon sa kanila. Ang ilan, gaya ng sinasabi ng ating talata, ay pinipilipit pa ang mga Kasulatan sa kanilang sariling ikapapahamak.

Tayong lahat ay medyo dalubhasa sa pangangatwiran, ibig sabihin, sa pagdadahilan sa ating makasalanang pagsuway sa pamamagitan ng pagbibigay ng kapani-paniwalang paliwanag o ng pagbibigay ng marangal na motibo sa ating mga ginagawa. Madalas nating sinisikap na baluktutin ang mga Kasulatan upang umayon sa ating pag-uugali. Nagbibigay tayo ng mga dahilang tila makatwiran ngunit hindi totoo para sa ating asal o saloobin. Narito ang ilang halimbawa.

Alam ng isang Cristianong negosyante na mali para sa kanya ang magdemanda laban sa kapwa mananampalataya (1 Corinto 6:1-8). Gayunman, kapag sinita siya tungkol dito, sinasabi niya, “Oo, pero talagang mali siya, at ayaw ng Panginoon na makalusot siya.”

Balak ni Jane na pakasalan si John, kahit alam niyang hindi ito mananampalataya. Nang ipaalala sa kanya ng isang kaibigang Cristiano na ito ay ipinagbabawal ng 2 Corinto 6:14, sinabi niya,

“Oo, pero sinabi sa akin ng Panginoon na pakasalan ko siya para maakay ko siya kay Cristo.”

Sina Glen at Ruth ay nagpapakilalang mga Cristiano, gayunma’y nagsasama sila nang hindi kasal. Nang ituro ng isang kaibigan ni Glen na ito ay pakikiapid at walang mapakiapid na magmamana ng kaharian ng Diyos (1 Corinto 6:9, 10), sumagot si Glen, “Iyan ang sabi mo. Malalim ang pag-ibig namin sa isa’t isa, at sa paningin ng Diyos ay kasal na kami.” Narito naman ang isang pamilyang Cristiano na namumuhay sa karangyaan at kariwasaan, sa kabila ng paalala ni Pablo na dapat tayong mamuhay nang payak, na kontento na sa pagkain at pananamit (1 Timoteo 6:8). Ipinagtatanggol nila ang kanilang pamumuhay sa pamamagitan ng nakasanayang sagot, “Walang bagay na labis na mabuti para sa bayan ng Diyos.”

O narito ang isang mapag-imbot na negosyante, na sakim na nag-iipon ng lahat ng kayamanang kaya niyang makuha. Ang kanyang pilosopiya ay, “Walang masama sa pera. Ang pag-ibig sa salapi ang ugat ng lahat ng kasamaan.” Hindi man lamang sumasagi sa isip niya na baka siya mismo ang nagkakasala ng pag-ibig sa salapi.

Sinisikap ng mga tao na bigyan ng mas magandang kahulugan ang kanilang mga kasalanan kaysa sa pinahihintulutan ng mga Kasulatan. At kapag desidido na silang suwayin ang Salita, ang isang dahilan ay kasimbuti (o kasimsama) ng iba pa.

Nobyembre 17

“At kapag kayo’y naghahandog ng bulag na hayop bilang hain, hindi ba masama iyon? at kapag kayo’y naghahandog ng pilay at may sakit, hindi ba masama iyon? ihandog mo nga iyan ngayon sa iyong gobernador; malulugod kaya siya

sa iyo, o tatanggapin ka kaya niya? sabi ng Panginoon ng mga hukbo.” (Malakias 1:8)

Walang alinlangan kung ano ang hinihingi ng Diyos sa mga hayop na inihahain. Kailangan silang walang dungis o kapintasan. Inaasahan Niya na ihahandog ng Kanyang bayan ang pinakamaiinam na hayop mula sa kanilang mga kawan. Ang pinakamabuti ang nais ng Diyos.

Ngunit ano ang ginagawa ng mga Israelita? Naghahandog sila ng mga bulag, pilay at may sakit na hayop. Ang mga piling hayop ay maipagbibili nang mataas sa pamilihan, o kanais-nais na gawing palahian. Kaya inihandog ng mga tao ang mga itinapong hayop, na para bang sinasabing, “Anumang bagay ay sapat na para sa Panginoon.”

Bago natin hamakin ang mga Israelita nang may pagkagulat at panlalait, dapat muna nating pag-isipan kung tayong mga Cristiano ng ikadalawampung siglo ay maaari ring lumalapastangan sa Diyos sa hindi pagbibigay sa Kanya ng pinakamabuti.

Ginugugol natin ang ating buhay sa pagpapayaman, sa pagsisikap na magkapangalan, sa paninirahan sa isang marangyang bahay sa labas ng lungsod, sa pagtatamasa ng magagandang bagay, at pagkatapos ay ibinibigay natin sa Diyos ang upos ng isang ubos nang buhay. Ang pinakamahuhusay nating talento ay napupunta sa negosyo at sa mga propesyon, at ang Panginoon ay nakakakuha lamang ng ating mga bakanteng gabi o katapusan ng linggo.

Pinalalaki natin ang ating mga anak para sa sanlibutan, hinihikayat silang kumita ng maraming pera, makapag-asawa nang mabuti, at magkaroon ng kilalang bahay na may lahat ng

makabagong kaginhawahan. Hindi natin kailanman inilalapit sa kanila ang gawain ng Panginoon bilang isang kanais-nais na paraan upang gugulin nila ang kanilang buhay. Ang larangan ng misyon ay mabuti para sa mga anak ng ibang tao, ngunit hindi para sa ating mga anak.

Ginagastos natin ang ating pera sa mamahaling kotse, sasakyang panlibangan, bangkang de-layag, at de-kalidad na kagamitang pampalakasan, at pagkatapos ay nagbibigay ng kakarampot na isa o dalawang dolyar sa gawain ng Panginoon. Nagsusuot tayo ng mamahaling damit, at pagkatapos ay tuwang-tuwa tayo kapag ibinibigay natin ang ating mga pinaglumaan sa Salvation Army.

Ang sinasabi natin, sa diwa, ay anumang bagay ay sapat na para sa Panginoon, ngunit ang pinakamabuti ay gusto natin para sa ating sarili. At sinasabi sa atin ng Panginoon, “Humayo ka, at ihandog mo iyan sa Presidente. Tingnan mo kung malulugod siya rito.” Mainsulto ang Presidente. Ganoon din ang Panginoon. Bakit natin Siya pakikitunguhan sa paraang hindi natin maiisip na gawin sa Presidente?

Ang pinakamabuti ang nais ng Diyos. Karapat-dapat Siya sa pinakamabuti. Magpasiya tayo nang buong katapatan na mapapasa-Kanya ang ating pinakamabuti.

Nobyembre 18

“Kaya nga kayo’y maging matalino na gaya ng mga ahas, at walang malay na gaya ng mga kalapati.” (Mateo 10:16)

Isang mahalagang bahagi ng praktikal na karunungan ang pagiging maingat sa pakikitungo. Dapat matutunan ng Cristiano kung paano maging maingat sa pakikitungo. Ibig

sabihin, dapat siyang magkaroon ng maselang pakiramdam kung ano ang dapat gawin o sabihin upang maiwasan ang makasakit at mapatibay ang mabuting ugnayan. Inilalagay ng taong maingat sa pakikitungo ang kanyang sarili sa kalagayan ng iba at tinatanong ang sarili, “Gugustuhin ko bang sabihin o gawin sa akin iyon?” Sinisikap niyang maging diplomatiko, mapagsaalang-alang, magiliw at may matalas na pang-unawa.

Sa kasamaang-palad, may bahagi rin ang pananampalatayang Cristiano ng mga tagasunod na walang ingat sa pakikitungo. Isang klasikong halimbawa ang isang Cristianong barbero sa isang maliit na bayan sa gitnang-kanluran ng Amerika. Nang pumasok sa barberya isang araw ang isang kawawang parokyano at nagpaahit, pinaupo siya ng barbero, itinali ang karaniwang puting tela sa kanyang leeg at ikiniling paatras ang upuan. Sa kisame ay nakita ng parokyano ang mga salitang “Saan mo gugugulin ang walang hanggan?” Sinabunan nang husto ng barbero ang kanyang mukha; pagkatapos, habang hinahasa niya ang labaha sa panghasang katad, sinimulan niya ang kanyang pagpapatotoo sa Ebanghelyo sa tanong na, “Handa ka na bang humarap sa Diyos?” Biglang tumalon ang parokyano mula sa upuan—kasama ang tuwalya, sabon at lahat—at hindi na nabalitaan mula noon.

Mayroon din namang masigasig na estudyante na lumabas isang gabi upang gumawa ng personal na pag-eebanghelyo. Habang naglalakad sa isang madilim na kalye, nakita niya ang isang dalagang naglalakad sa unahan niya sa dilim. Nang sikapin niyang habulin ito, nagsimula itong tumakbo. Sabik, tumakbo siya kasunod nito. Nang bilisan pa nito ang takbo, ganoon din ang ginawa niya. Sa wakas ay tumakbo ito paakyat sa balkonahe ng isang bahay na halos mawalan ng ulirat at

nagsimulang mangapa sa kanyang bag para sa mga susi. Nang tumakbo siya paakyat sa balkonahe, sa tindi ng takot ay hindi na ito makasigaw. Pagkatapos, nakangiti niyang iniabot dito ang isang tract at umalis, masaya na naabot niya ang isa pang makasalanang ng Ebanghelyo.

Malaking ingat sa pakikitungo ang kailangan sa pagdalaw sa maysakit. Hindi nakatutulong ang sabihing, “Mukha ka ngang may sakit” o “May kilala akong taong may ganyan ding sakit—at namatay siya.” Sino ang nangangailangan ng ganoong uri ng pang-aaliw?

At dapat tayong maging maingat sa pakikitungo kapag dumadalaw tayo sa mga namatayan. Huwag tayong tumulad sa taga-Texas na nagsabi sa balo ng isang pinaslang na pulitiko, “At isipin mo na lang na sa Texas pa ito kinailangang mangyari!”

Pagpalain nawa ng Diyos ang mga piling banal na tila laging alam kung paano magsalita ng magiliw at angkop na salita. At turuan nawa ng Diyos ang iba pa sa atin kung paano maging maingat na diplomatiko sa halip na padalus-dalos na pabaya.

Nobyembre 19

“Nalalaman Ko ang iyong...kapighatian, at karalitaan.”
(Apocalipsis 2:9)

Pitong beses sa Kanyang mga sulat sa mga iglesya sa Asia, sinasabi ng Panginoong Jesus ang “Nalalaman Ko,” at kadalasan ang mga salitang iyon ay ginagamit sa mabuting kahulugan. “Nalalaman Ko ang iyong mga gawa...ang iyong pagpapagal...ang iyong pagtitiis...ang iyong kapighatian...ang iyong karalitaan...at pag-ibig...at pananampalataya.” Sa mga salitang

iyon na “Nalalaman Ko” ay may napakalaking aliw, pakikiramay at pampalakas-loob para sa bayan ng Diyos.

Itinuturo ni Lehman Strauss na nang sabihin ni Jesus ang “Nalalaman Ko,” “hindi Niya ginamit ang salitang *ginoske*, na madalas ay nangangahulugang malaman sa diwa ng pagkatanto sa pamamagitan ng pag-unlad sa kaalaman. Ginamit Niya ang salitang *oida*, na nagpapahiwatig ng kapuspusan ng kaalaman, ang malaman nang ganap, hindi lamang mula sa pagmamasid, kundi mula sa karanasan. Bagaman ang mga nagdurusang banal ay hindi kilala ng sanlibutan at kinapopootan ng sanlibutan, sila ay kilala ng Panginoon at minamahal Niya. Nalalaman ni Cristo ang pag-uusig at karalitaan ng Kanyang mga sarili; nalalaman Niya kung paano sila tinitingnan ng sanlibutan. Maraming pagod, sinubok at nababagabag na banal ang napalakas at napasigla ng dalawang salitang iyon, *Nalalaman Ko*. Ang dalawang salitang iyon na binigkas ng ating Tagapagligtas ay humihipo sa ating mga kabagabagan ng ngiti ng Diyos, at ginagawang ang pagdurusang sa sanlibutang ito ay ‘hindi karapat-dapat ihambing sa kaluwalhatiang ihahayag sa atin’ Roma 8:18.”

Ang mga ito ay mga salita ng pakikiramay. Nalalaman ng ating Dakilang Pinakapunong Saserdote ang ating pinagdaraanang sapagkat dinaanan na rin Niya ito. Siya ang Taong puspos ng kalungkutan at bihasa sa dalamhati. Nagdusa Siya, nang Siya ay tuksuhin.

Ang mga ito ay mga salita ng pakikibahagi. Bilang Ulo ng katawan, nakikibahagi Siya sa mga pagsubok at pag-uusig sa mga sangkap. “Sa bawat kirod na dumudurog sa puso, ang Taong puspos ng kalungkutan ay may bahagi.” Hindi lamang Niya nalalaman sa isip ang ating pinagdaraanang; nalalaman

Niya ito bilang kasalukuyang karanasan. Nararamdaman Niya ito.

Ang mga ito ay mga salita ng ipinangakong tulong. Bilang ating Paraclete, lumalapit Siya sa ating tabi upang pasanin ang ating mga pasanin at punasan ang ating mga pumapatak na luha. Naroon Siya upang bendahan ang ating mga sugat at itaboy ang ating mga kaaway.

Sa wakas, ang mga ito ay mga salita ng tiyak na gantimpala. Nalalaman Niya ang lahat ng ating ginagawa at tinitiiis dahil sa ating pakikiisa sa Kanya. Iniingatan Niya ang maingat na tala ng bawat gawa ng pag-ibig, pagsunod at pagtitiis. Isang araw, sa lalong madaling panahon, gagantihan Niya ito nang sagana.

Kung dumaraan ka ngayon sa isang libis ng kalungkutan o pagdurusa, pakinggan mo ang Tagapagligtas na nagsasabi sa iyo, “Nalalaman Ko.” Hindi ka nag-iisa. Kasama mo Siya sa libis, itatawid ka Niya nang ligtas, at aakayin ka nang ligtas patungo sa iyong ninanais na hantungan.

Nobyembre 20

“Mag-ingat kayo na walang sinumang sumira sa inyong pananampalataya sa pamamagitan ng intelektwalismo o ng matatayog na kalokohan. Ang ganitong mga bagay ay nakasalig lamang, sa pinakamabuti, sa mga ideya ng tao tungkol sa kalikasan ng sanlibutan at isinasantabi si Cristo!” (Colosas 2:8, Phillips)

Ang salitang isinalin ni Phillips na “intelektwalismo” rito ay ang salitang pinagmulan ng salitang “pilosopiya.” Sa batayan, ang kahulugan nito ay pag-ibig sa karunungan, ngunit nagkaroon

ito ng karagdagang kahulugan, samakatwid baga'y ang paghahanap sa katotohanan at sa layunin ng buhay.

Karamihan sa mga pilosopiya ng tao ay ipinahahayag sa masalimuot at matatayog na pananalita. Hindi ito maabot ng isip ng karaniwang tao. Kaakit-akit ito sa mga mahilig gumamit ng kanilang kakayahang pangkaisipan sa pagdadamit sa mga haka-haka ng tao ng mga salitang mahirap unawain.

Sa totoo lang, kulang ang mga pilosopiya ng tao. Tinatawag ito ni Phillips na “intelektwalismo at matatayog na kalokohan.”

Nakasalig ang mga ito sa mga ideya ng tao tungkol sa kalikasan ng mga bagay at isinasantabi si Cristo. Ang isang tanyag na pilosopong tulad ni Bertrand Russell ay sinasabing nagwika malapit sa katapusan ng kanyang buhay, “Ang pilosopiya ay naging isang ganap na kabiguan para sa akin.”

Ang matalinong Cristiano ay hindi nalilinlang ng matatayog na kalokohan ng makabagong intelektwalismo. Tumatanggi siyang yumukod sa dambana ng karunungan ng tao. Sa halip, natatanto niya na ang lahat ng kayamanan ng karunungan at kaalaman ay matatagpuan kay Cristo. Sinusubok niya ang lahat ng pilosopiya ng tao sa pamamagitan ng Salita ng Diyos at tinatanggi ang lahat ng salungat sa mga Kasulatan.

Hindi siya natitinag kapag ang mga pilosopo ay napapabalita dahil sa isang bagong pag-atake sa pananampalatayang Cristiano. Mayroon siyang hinog na paghatol upang matanto na hindi siya makaaasa ng anumang mas mabuti mula sa kanila.

Hindi siya nanliliit dahil hindi niya kayang makipag-usap sa mga pilosopo sa mahahabang salita o masundan sila sa kanilang paliku-likong pangangatwiran. Naghihinala siya sa kawalan nila ng kakayahang ipahayag nang payak ang kanilang

mensahe, at nagagalak na ang Ebanghelyo ay ganoon na lamang kalinaw na kahit ang mga manlalakbay, bagaman mangmang, ay kayang maunawaan ito.

Natutukoy niya sa mga makabagong pilosopiya ang pang-akit ng ahas, "...kayo'y magiging gaya ng Diyos" (Genesis 3:5).

Natutukso ang tao na itaas ang kanyang isip nang higit sa isip ng Diyos. Ngunit tinatanggi ang matalinong Cristiano ang kasinungalingan ng diyablo. Ibinabagsak niya ang mga pangangatwiran ng tao at ang bawat mataas na bagay na nagmamataas laban sa pagkakilala sa Diyos (2 Corinto 10:5).

Nobyembre 21

"Sa pangalan ni Jesus ay iluluhod ang bawat tuhod, ng mga nasa langit, at ng mga nasa lupa, at ng mga nasa ilalim ng lupa; at...ipahahayag ng bawat dila na si Jesu-Cristo ay Panginoon, sa ikaluluwalhati ng Diyos Ama." (Filipos 2:10, 11)

Napakagandang tanawin niyon! Ang bawat tuhod sa buong sansinukob ay luluhod sa banal na pangalan ni Jesus! Ang bawat dila ay magpapahayag na Siya ay Panginoon! Itinakda ito ng Diyos at tiyak na mangyayari ito.

Hindi ito pangkalahatang kaligtasan. Hindi ipinahihiwatig dito ni Pablo na ang lahat ng nilalang ay sa bandang huli'y tatanggap kay Cristo bilang kanilang buháy at mapagmahal na Panginoon. Sa halip, sinasabi niya na ang mga tumatangging gumawa ng dakilang pagpapahayag sa buhay na ito ay mapipilitang gawin ito sa susunod. Ang lahat ng nilalang ay sa bandang huli'y kikilala sa katotohanan tungkol kay Jesu-Cristo. Magkakaroon ng pangkalahatang pagpapasakop.

Sa isa sa kanyang mga mensahe, *Jesus is Lord*, sinabi ni John Stott, “Sa koronasyon ng Kanyang Kamahalan ang Reyna sa Westminster Abbey, isa sa pinakanakaaantig na sandali ay nang ilalagay na ang korona sa kanyang ulo at ang Arsobispo ng Canterbury, ang pangunahing mamamayan ng bansa, ay tumawag nang apat na beses sa bawat dako ng Abbey, sa hilaga, timog, silangan at kanluran, ‘Mga ginoo, iniharap ko sa inyo ang walang alinlangang Reyna ng kahariang ito. Handa ba kayong magbigay-galang sa kanya?’ At hindi inilagay ang korona sa kanyang ulo hangga’t hindi umuugong nang apat na beses sa gitnang pasilyo ng Westminster Abbey ang isang malakas na sigaw ng pagsang-ayon.”

Pagkatapos ay idinagdag ni John Stott, “At sinasabi ko sa inyo ngayong gabi, mga Binibini at mga Ginoo, ‘Iniharap ko sa inyo si Jesu-Cristo bilang inyong walang alinlangang Hari at Panginoon. Handa ba kayong magbigay-galang sa Kanya?’”

Ang mapilit na tanong na iyon ay umaalingawngaw sa paglipas ng mga siglo. Mula sa marami, pumapailanlang ang isang malakas na sigaw ng pagsang-ayon, “Si Jesu-Cristo ang aming Panginoon.” Mula naman sa iba, ang mapanghamong sagot ay, “Ayaw naming maghari sa amin ang taong ito.” Ang nakakuyom na kamao ay isang araw ay mapipilitang bumuka at ang tuhod na hanggang ngayon ay hindi yumuyuko ay luluhod sa Kanya na ang Pangalan ay higit sa lahat ng Pangalan. Ang trahedya ay huli na ang lahat sa panahong iyon. Natapos na ang araw ng biyaya ng Diyos. Lumipas na ang pagkakataong magtiwala sa Tagapagligtas ng makasalanan. Ang Isa na ang pagka-Panginoon ay hinamak ay magiging Hukom na, nakaupo sa isang malaking tronong maputi.

Kung hindi pa Siya ang iyong Panginoon ngayon, ipahayag mo Siya bilang gayon. Maging handa kang magbigay-galang sa Kanya!

Nobyembre 22

“Kung ako’y magsalita ng mga wika ng mga tao at ng mga anghel, at wala akong pag-ibig...” (1 Corinto 13:1)

Matapos unang magtanghal sa entablado ng opera ang isang batang soprano, isinulat ng isang kritiko na ang kanyang napakahusay na pagtatanghal ay magiging lalong mahusay kung nakaranas lamang siyang umibig. Napansin niya ang kawalan ng pag-ibig. Maliwanag na tama sa teknik ang kanyang pag-awit ngunit kulang ito sa init.

Tayo man ay maaaring dumaan sa buhay na ginagawa ang lahat ng bagay ayon sa mga tuntunin. Maaari tayong maging tapat, maaasahan, matuwid, mapagbigay, masigla at mapagpakumbaba. Gayunman, ang lahat ng kabutihang ito ay hindi makapupuno sa kakulangan ng pag-ibig.

Marami sa atin ang nahihirapang malaman kung paano magbigay ng pag-ibig at tumanggap nito. Nabasa ko kamakailan ang tungkol sa isang tanyag na tao “na kaya niyang gawin ang lahat maliban sa ipahayag ang kanyang nadarama para sa mga taong minamahal niya.”

Sa kanyang aklat na *People in Prayer*, isinulat ni John White, “Sa loob ng maraming taon ay natatakot akong mahalin. Hindi ko alintana ang magbigay ng pag-ibig (o ang inaakala kong pag-ibig), ngunit naiilang ako kapag sinuman, lalaki, babae o bata, ay nagpapakita ng labis na pagmamahal sa akin. Sa aming pamilya ay hindi namin kailanman natutunan kung paano

haharapin ang pag-ibig. Hindi kami gaanong bihasa sa pagpapakita nito o sa pagtanggap nito. Hindi ko sinasabing hindi namin minahal ang isa't isa o na hindi kami nakahanap ng mga paraan upang ipakita ito. Ngunit kami ay napaka-British. Noong ako ay labing-siyam na taong gulang at aalis na sa bahay upang pumunta sa digmaan, gumawa ang aking ama ng isang bagay na hindi pa kailanman nangyari. Inilagay niya ang kanyang mga kamay sa aking balikat at hinalikan ako. Natigilan ako. Hindi ko alam ang sasabihin ni ang gagawin. Para sa akin ay lubhang nakahihiya iyon samantalang para sa aking ama ay tiyak na lubhang nakalulungkot iyon.”

Isang araw ay nagkaroon si White ng pangitain ni Cristo na nakatayo sa harapan niya, na ang mga kamay na may bakas ng pako ay nakaunat sa kanya. Noong una ay nadama niyang wala siyang magawa upang tanggapin ang pag-ibig ni Cristo. Pagkatapos ay nanalangin siya, “O Panginoon, gusto kong hawakan ang Iyong mga kamay. Pero hindi ko magawa.”

“Sa katahimikang sumunod, dumating sa akin ang isang katiyakan na ang pader na pananggalang na itinayo ko sa aking paligid ay unti-unting gigibain at matututunan ko kung ano ang hayaang yakapin ako at punuin ako ng pag-ibig ni Cristo.”

Kung nagtayo tayo ng mga pader na pananggalang sa ating paligid, na humahadlang sa pagdaloy ng pag-ibig patungo sa atin at mula sa atin, dapat nating hayaan ang Panginoon na gibain ang mga pader na iyon, at iligtas tayo mula sa mga takot na nagpapalamig sa atin bilang mga Cristiano.

Nobyembre 23

“...ang lakad ng mga mananalangsang ay mahirap.”

(Kawikaan 13:15b)

Kung kailangan pa ng patunay na ang lakad ng mga mananalangsi ay mahirap, kailangan lamang nating dumampot ng kahit anong pang-araw-araw na pahayagan at makakakita tayo ng maraming halimbawa. Ginawa ko iyon bilang isang eksperimento at narito ang mga resulta:

Isang Nazing kriminal sa digmaan na nakaiwas sa pagkatuklas at pagkahuli sa South America sa loob ng 35 taon ang nagpakamatay. Ang takot sa paglilitis at sa malamang na pagbitay ay ginawang hindi na matiis ang patuloy na pamumuhay.

Isang 74 na taong gulang na lalaki ang kinidnap sa tutok ng baril ng tatlong lalaki na humingi ng \$90,000 na pantubos sa kanyang anak. Ang anak ay sinasabing isang tulak ng droga, na kasalukuyang tumatakas sa pulisya at sa mga ahenteng pederal laban sa droga.

Isang kasapi ng U. S. House of Representatives ang pinatalsik sa House dahil sa pagtanggap ng suhol kapalit ng pangakong magbibigay ng pabor pampulitika. Mukhang permanente na ang kanyang pagkakatanggal sa Kongreso.

Patuloy na nakikipaglaban ang mga rebeldeng Afghan sa sumasalakay na mga hukbong Ruso. Hindi binabanggit ng artikulo sa pahayagan na dati nang ginuldog ng pamahalaan ng Afghanistan ang nag-iisang gusali ng iglesyang Cristiano sa bansa. Maaari kayang ang pagsalakay ng Russia ay isang banal na paghihiganti?

Isang kapitan ng pulisya ang nagsinungaling na ninakaw ang kanyang kotse. Umasa siyang makakukuha ng seguro para rito.

Itinuring siyang isang namumukod na opisyal at malamang na mapipili balang araw bilang hepe ng pulisya. Ngayon ay tinanggal na siya sa serbisyo at naghihintay ng isang kriminal na imbestigasyon.

Kung minsan, tulad ng Mang-aawit, natutukso tayong mainggit sa masasama. Tila nasa kanila ang buong mundo at lahat ng bagay ay nagiging mabuti para sa kanila. Ngunit nalilimutan natin na umaani sila ng hindi maiiwasang ani ng pagkakasala, kahihiyan at takot na mabunyag. Madalas silang nagiging biktima ng pananakot at pangingikil. Natatakot sila para sa sarili nilang buhay at sa buhay ng mga kasapi ng kanilang pamilya. Kailangan nilang magpanatili ng masalimuot at magastos na sistema ng proteksyon. Hinaharap nila ang posibilidad ng pagkadakip, magastos na paglilitis at multa o pagkabilanggo. Ang buhay ay nagiging isang bangungot sa halip na ang pangarap na inasahan nila.

Isang lalaking natutunan nang mabuti ang aral ang nagsabi kay Sam Jones, ang mangangaral, nang may malalim na paniniwala, “May alam akong isang talata ng Kasulatan at alam kong totoo iyon: ‘Ang lakad ng mga mananalangsang ay mahirap.’” Napatunayan niya na ang likas na mga bunga ng kasalanan ay hindi matatakasan at lubhang hindi kaaya-aya.

Nobyembre 24

“Nang magkagayo’y nagpasimula siyang manungayaw at manumpa.” (Mateo 26:74)

Isang obispo ang naglalakad nang mag-isa sa kanyang hardin isang araw, nagbubulay-bulay sa mga gawain ng nakaraang linggo. Nang sumagi sa kanyang isip ang alaala ng isang

lubhang nakahihiyang pangyayari, nakapagbitaw siya ng sunud-sunod na pagmumura na medyo maaanghang, kung tutuusin. Isa sa kanyang mga parokyano, na naglalakad sa kabilang panig ng mataas na pader ng hardin, ang nakarinig ng pananalitang hindi angkop sa isang ministro at napasinghap sa hindi makapaniwala.

Iyon ay isang kaso ng lihim na pagmumura—isang nakadudurog-pusong pagsubok sa buhay ng maraming taimtim na anak ng Diyos. Daan-daan ang dumaraing sa ilalim ng pang-aapi ng nakapangingilabot na ugaling ito, na natatanto kung gaano ito kalapastangan sa Panginoon at kung gaano ito nakapagpaparumi sa sariling buhay. Gayunman, ang lahat ng kanilang pagsisikap na putulin ang ugali ay nauuwi sa wala.

Ang mga di-kanais-nais na salita ay karaniwang bumubulwak kapag ang tao ay nag-iisa (o inaakala niyang nag-iisa siya) at kapag siya ay nasa ilalim ng tensyon ng nerbiyos. Kung minsan ang mga ito ay naririnig na pagpapahayag ng kinimkim na galit. Kung minsan ay inilalabas ng mga ito ang ating mga damdamin ng pagkabigo. Sa kaso ng obispo, ang mga ito ay likas niyang reaksiyon sa kahihiyan ng pagkapahiya.

Mas masahol pa sa paghihirap ng lihim na pagmumura ang takot na balang araw ay madudulas ang mga salita sa harap ng publiko. O kapag tayo ay natutulog. O kapag tayo ay nasa ilalim ng pampamanhid sa ospital.

Bumalik ang lumang ugaling ito kay Pedro noong gabi ng paglilitis sa Tagapagligtas. Nang ituro siya bilang kasama ni Jesus na taga-Galilea, ikinaila niya ito nang may panunungayaw at panunumpa (Mateo 26:74). Hindi niya kailanman gagawin iyon kung nasa panatag siyang kalagayan, ngunit ngayon ay

nasa panganib siya at nasa matinding kagipitan, at lumabas ang mga salita nang kasingdali noong mga araw na hindi pa siya nagbabalik-loob.

Sa kabila ng ating pinakamabubuting hangarin at pinakataimtim na pagpapasiya, nadudulas ang mga salita bago pa tayo magkaroon ng pagkakataong mag-isip. Lubos tayong nahuhuli nang hindi handa.

Dapat ba tayong mawalan ng pag-asa na kailanman ay malulupig natin ang Goliath na ito sa ating buhay? Hindi, may pangako ng tagumpay laban dito gaya ng laban sa lahat ng iba pang tukso (1 Corinto 10:13). Una, dapat nating ipagtapat at talikuran ang kasalanan sa tuwing tayo ay nadarapa.

Pagkatapos, dapat tayong dumaing sa Diyos na maglagay Siya ng bantay sa ating mga labi. Dapat tayong humingi ng kapangyarihan upang tumugon sa di-kanais-nais na mga kalagayan ng buhay nang may hinahon at katahimikan. Kung minsan, ang pagtatapat ng pagkakamali sa ibang mananampalataya ay nakatutulong upang maputol ang makapangyarihang ugali. Sa wakas, dapat nating laging tandaan na bagaman maaaring hindi ito marinig ng iba sa lupa, naririnig ito ng ating Ama sa Langit. Ang pag-alaala kung gaano ito kasama sa Kanyang paningin ay dapat magsilbing malakas na pampigil sa atin.

Nobyembre 25

“...at kayo’y magpasalamat.” (Colosas 3:15)

Ang isang pusong mapagpasalamat ay nagbibigay ng kislap sa buong buhay. Sa pagtatapos ng isang hapunan, sinabi ng isa sa

mga bata, “Ang sarap po ng pagkain, Inay.” Ang pananalitang iyon ay lumikha ng bagong init sa isang tahanang masaya na.

Napakadalas na nabibigo tayong magpahayag ng ating pasasalamat. Pinagaling ng Panginoong Jesus ang sampung ketongin, ngunit iisa lamang ang bumalik upang magpasalamat, at ang isang iyon ay isang Samaritano (Lucas 17:17). Dalawang aral ang lumilitaw. Bihira ang pasasalamat sa isang sanlibutan ng mga taong nagkasala. At kapag ito ay lumitaw, madalas itong nagmumula sa mga pinakahindi inaasahang pinagmulan.

Madali para sa atin ang masaktan kapag nagpapakita tayo ng kabaitan sa iba at hindi man lamang sila magkaroon ng kagandahang-asal na magsabi ng “Salamat.” Sa gayunding paraan, dapat nating matanto kung ano ang nadarama ng iba kapag nabibigo tayong magpahayag ng pasasalamat sa mga kabutihang natanggap natin.

Kahit isang pahapyaw na pagsusuri sa Biblia ay nagpapakita na ito ay punung-puno ng mga pangaral at halimbawa ng pagpapasalamat sa Diyos. Napakarami nating bagay na dapat ipagpasalamat sa Kanya; hindi natin maaaring maitala ang lahat ng ito. Ang ating buong buhay ay dapat maging mga awit ng pasasalamat sa Kanya.

Sampung libo, libong mahahalagang kaloob Ang pumupuno sa aking araw-araw na pasasalamat; At hindi ang pinakamaliit ang isang masayang puso Upang lasapin ang mga kaloob na iyon nang may galak.

At dapat din nating linangin ang ugali ng pagpapahayag ng pasasalamat sa isa’t isa. Isang mainit na pakikipagkamay, isang tawag sa telepono o isang liham—anong laking pampasigla ang

dulot ng mga ito! Isang matandang doktor ang nakatanggap ng isang sulat ng pasasalamat kasama ng bayad mula sa isa sa kanyang mga pasyente. Iningatan niya ang sulat na iyon kasama ng kanyang pinakamahahalagang pag-aari; iyon ang kauna-unahang natanggap niya.

Dapat tayong maging maagap sa pagpapahayag ng pasasalamat para sa mga regalo, para sa pagpapatuloy sa tahanan, para sa libreng sakay, para sa pagpapahiram ng mga kasangkapan o iba pang kagamitan, para sa tulong sa ating mga proyekto sa trabaho, para sa bawat anyo ng kabaitan at paglilingkod na ipinapakita sa atin.

Ang problema ay napakadalas na ipinagwawalang-bahala natin ang mga bagay na ito. O kulang tayo sa disiplina upang maupo at sumulat ng liham. Kung ganoon, dapat nating pagsikapan ang ugali ng pagpapasalamat, na pinaunlad ang kamalayan sa lahat ng mayroon tayo na dapat ipagpasalamat, at pagkatapos ay sinasanay ang ating sarili na kilalanin agad ang mga bagay na ito. Ang kaagapan ng pagkilala ay nagpapadoble sa pasasalamat.

Nobyembre 26

“Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak: ngunit ang nag-iingat ng kautusan, maligaya siya.”
(Kawikaan 29:18)

Ang unang bahagi ng ating talata ngayon ay “Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak.” Karaniwan itong inuunawa na ang ibig sabihin ay kailangang may mga layunin ang mga tao na pinagsisikapan nilang abutin. Kailangang may tiyak silang programa sa isip na may malinaw na larawan ng

ninana is na mga resulta at ng mga hakbang patungo sa mga ito.

Ngunit ang salitang pangitain dito ay nangangahulugang “isang pahayag mula sa Diyos.” At ang salitang “napapahamak” ay nangangahulugang “nagwawaksi ng pagpipigil.” Kaya ang kaisipan ay kung saan ang Salita ng Diyos ay hindi kilala at hindi iginagalang, ang mga tao ay nagwawala.

Ang kaibahan ay matatagpuan sa ikalawang kalahati ng talata: “Ang nag-iingat ng kautusan, maligaya siya.” Sa ibang salita, ang landas ng pagpapala ay matatagpuan sa pagsunod sa kalooban ng Diyos ayon sa nasusumpungan sa Salita.

Pag-isipan natin ang unang bahagi ng talata. Kapag tinalikuran ng mga tao ang pagkakilala sa Diyos, nawawalan sila ng pagpipigil sa kanilang asal. Ipagpalagay, halimbawa, na ang isang bansa ay tumalikod sa Diyos at ipinaliliwanag ang lahat ng bagay batay sa proseso ng ebolusyon. Ibig sabihin, ang tao ay bunga lamang ng puro likas na mga proseso at hindi nilalang ng isang Nilalang na higit sa kalikasan. Kung ganoon, wala nang batayan para sa mga pamantayang moral. Ang lahat ng ating pag-uugali ay hindi maiiwasang bunga ng mga likas na sanhi. Gaya ng itinuturo nina Lunn at Lean sa *The New Morality*, “Kung ang unang buhay na selula ay nag-ebolb sa pamamagitan ng puro likas na proseso sa ibabaw ng isang walang-buhay na planeta, kung ang isip ng tao ay produkto rin ng likas at materyal na mga puwersa gaya ng isang bulkan, kasing-hindi makatwiran ang hatulan ang mga pulitiko sa South Africa dahil sa apartheid gaya ng hatulan ang isang bulkan dahil sa pagbubuga ng lava.”

Kung tinatanggihan ang Salita ng Diyos, wala nang ganap na pamantayan ng tama at mali. Ang mga katotohanang moral ay

nakasalalay sa mga indibidwal o grupong nanghahawak sa mga ito. Ang mga tao ay nagiging hukom ng sarili nilang asal. Ang kanilang pilosopiya ay “Kung masarap sa pakiramdam, gawin mo.” Ang katotohanang “ginagawa naman ng lahat” ang tanging katwirang kailangan.

Kaya nagwawaksi ng pagpipigil ang mga tao. Isinusuko nila ang kanilang sarili sa pakikiapid, pangangalunya at homoseksuwalidad. Lumalaki sa nakababahalang antas ang krimen at karahasan. Lumalaganap ang katiwalian sa buong negosyo at pamahalaan. Ang pagsisinungaling at panlilinlang ay nagiging tanggap na anyo ng pag-uugali. Nagkakawatak-watak ang hibla ng lipunan.

“...ngunit ang nag-iingat ng kautusan, maligaya siya.” Kahit nagwawala ang iba pang bahagi ng sanlibutan, ang bawat mananampalataya ay makasusumpung ng mabuting buhay sa pagsampalataya at pagsunod sa Salita ng Diyos. Ito lamang ang tamang daan.

Nobyembre 27

“*Tunay na Ako’y madaling pumaparito.*” (Apocalipsis 22:20)

Habang papalapit tayo sa katapusan ng kapanahunan, inaasahan nang marami ang tatalikod sa pag-asa sa pagbabalik ni Cristo sa anumang sandali. Ngunit naroon pa rin ang katotohanan, panghawakan man ito ng mga tao o hindi.

Ang katotohanan ay maaaring dumating ang Panginoong Jesus anumang oras. Hindi natin alam ang araw o ang oras ng pagbabalik ng Kasintahang Lalaki para sa Kanyang kasintahang babae; ibig sabihin nito ay maaari Siyang dumating ngayon. Walang hulang kailangan pang matupad bago natin marinig

ang Kanyang sigaw, ang tinig ng arkanghel at ang trumpeta ng Diyos. Totoo, inaasahan ng iglesya na makararanas ito ng kapighatian sa buong panahon nito sa lupa, ngunit ang mga lagim ng panahon ng Kapighatian ay hindi bahagi ng kanyang kapalaran. Kung kailangang dumaan ang iglesya sa Kapighatian, mangangahulugan iyon na hindi makadarating ang Panginoon nang hindi bababa sa pitong taon, sapagkat tiyak na wala pa tayo ngayon sa Kapighatian, at kapag ito ay dumating, tatagal ito nang pitong taon.

May malaking bilang ng mga talata sa Kasulatan na nagtuturo sa atin na maging handa sa lahat ng panahon sa paglitaw ng Tagapagligtas. Pansinin ang mga sumusunod: “...mas malapit na ngayon kaysa noong tayo’y sumampalataya” (Roma 13:11).

“Malalim na ang gabi, malapit na ang araw” (Roma 13:12).

“Malapit na ang Panginoon” (Filipos 4:5).

“Sapagkat kaunting panahon na lamang, at ang Siyang darating ay darating, at hindi magluluwat” (Hebreo 10:37).

“...ang pagdating ng Panginoon ay malapit na” (Santiago 5:8).

“...ang hukom ay nakatayo na sa pintuan” (Santiago 5:9).

“Ngunit malapit na ang wakas ng lahat ng bagay” (1 Pedro 4:7). Tila sinadya ang mga talatang ito upang ikintal sa isip na ang pagdating ng Panginoon ay maaaring maganap anumang sandali. Ito ay isang pangyayaring dapat nating bantayan at hintayin. Dapat tayong maging abala sa paglilingkod sa Kanya, na tapat na tinutupad ang ating pangangasiwa bilang katiwala.

Minsan ay sinabi ni R. A. Torrey, “Ang pagbabalik ng ating Panginoon na maaaring maganap anumang sandali ang dakilang argumento ng Biblia para sa isang dalisay, di-

makasarili, tapat, di-makasanlibutan at masiglang buhay ng paglilingkod. Sa marami sa ating pangangaral ay hinihimok natin ang mga tao na mamuhay nang banal at magtrabaho nang masipag sapagkat mabilis na dumarating ang kamatayan, ngunit hindi kailanman ito ang argumento ng Biblia. Ang argumento ng Biblia ay laging, Darating si Cristo; maging handa kayo pagdating Niya.”

Malinaw ang ating pananagutan. Dapat nakabigkis ang ating mga baywang, dapat nagniningas ang ating mga ilaw, at dapat tayong maging tulad ng mga naghihintay sa kanilang Panginoon (tingnan ang Lucas 12: 35, 36). Huwag tayong padala sa mga nagtuturo na wala tayong karapatang asahan Siya sa anumang sandali. Sa halip, sampalatayanan natin ang Kanyang pagbabalik na maaaring maganap anumang sandali, ituro natin ito nang may sigla, at hayaan nating magningning ang katotohanang ito sa ating buhay.

Nobyembre 28

“Sa biyaya ng Diyos ako ay kung ano ako.” (1 Corinto 15:10)

Isa sa mga paghihirap sa buhay na tayo mismo ang lumilikha ay ang pagsisikap na maging isang taong hindi kailanman itinakdang maging tayo. Ang bawat isa ay natatanging nilalang ng Diyos. Gaya ng sinabi ng isang tao, “Nang gawin Niya tayo, itina-pon Niya ang padron.” Hindi Niya kailanman ninais na sikapin nating baguhin ito.

Ininulat ni Maxwell Maltz, “Ang ‘ikaw’ bilang isang personalidad ay hindi nakikipagpaligsahan sa sinumang ibang personalidad dahil lamang sa walang ibang tao sa balat ng lupa na tulad mo, o nasa iyong partikular na uri. Ikaw ay isang indibidwal. Ikaw

ay natatangi. Hindi ka ‘tulad’ ng sinumang ibang tao at hindi ka kailanman magiging ‘tulad’ ng sinumang ibang tao. Hindi ka ‘dapat’ maging tulad ng sinumang ibang tao at walang ibang tao na ‘dapat’ maging tulad mo.”

“Hindi lumikha ang Diyos ng isang pamantayang tao at sa ilang paraan ay nilagyan ng tatak ang taong iyon sa pagsasabing ‘ito na iyon.’ Ginawa Niya ang bawat tao na indibidwal at natatangi gaya ng paggawa Niya sa bawat butil ng niyebe na indibidwal at natatangi.”

Ang bawat isa sa atin ay bunga ng karunungan at pag-ibig ng Diyos. Sa paggawa sa atin kung ano tayo, alam na alam Niya ang Kanyang ginagawa. Ang ating anyo, ang ating talino at ang ating mga talento ay kumakatawan sa Kanyang pinakamabuti para sa atin. Sinumang may walang hanggang kaalaman at walang hanggang pag-ibig ay ganoon din ang gagawin.

Kung gayon, ang naisin na sana ay ibang tao tayo ay isang insulto sa Diyos. Ipinahihiwatig nito na nagkamali Siya o may ipinagkait Siya sa atin na sana ay para sa ating ikabubuti.

Walang saysay ang pagnanasang maging tulad ng ibang tao. May pagkapangwakas ang ginawa sa atin ng Diyos at ang ibinigay Niya sa atin. Siyempre maaari nating tularan ang mga kabutihan ng ibang tao, ngunit ang iniisip natin dito ay kung ano tayo bilang nilalang ng Diyos.

Kung dadaan tayo sa buhay na hindi kontento sa disenyo ng Diyos para sa ating buhay, maparalisa tayo ng mga damdamin ng pagkamababa. Ngunit hindi ito usapin ng pagkamababa. Hindi tayo mababa—indibidwal at natatangi lamang.

Ang pagtatangkang maging ibang tao ay tiyak na mauwi sa kabiguan. Kasing-hindi maiisip ito ng isang hinliliit na

nagsisikap gawin ang gawain ng puso. Hindi iyon ang disenyo ng Diyos at talagang hindi iyon uubra.

Ang tamang saloobin ay ang sabihing kasama ni Pablo, “Sa biyaya ng Diyos ako ay kung ano ako” (1 Corinto 15:10). Dapat tayong magalak sa kung ano tayo bilang isang natatanging disenyo ng Diyos at magpasiyang gamitin nang lubusan ang kung ano tayo at kung ano ang mayroon tayo para sa Kanyang kaluwalhatian. Maraming bagay na hindi natin magagawa, ngunit may ibang mga bagay na magagawa natin na hindi magagawa ng iba.

Nobyembre 29

“Wala Akong magagawang anuman sa Aking sarili.” (Juan 5:30)

Dalawang beses sa Juan 5 sinasabi ng Panginoong Jesus na wala Siyang magagawa sa Kanyang sarili. Sa talata 19, sinasabi Niya, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, walang magagawa ang Anak sa Kanyang sarili...” Pagkatapos ay muli sa talata 30 sinasabi Niya, “Wala Akong magagawang anuman sa Aking sarili...”

Nang una nating mabasa ang mga talatang ito, malamang na madismaya tayo. Tila sinasabi ng mga ito na limitado ang kapangyarihan ni Jesus, gaya natin. Ngunit kung Siya ay Diyos, gaya ng inangkin Niya, tiyak na Siya ay makapangyarihan sa lahat. Paano nga Niya masasabi na wala Siyang magagawa sa Kanyang sarili? Sa katunayan, ginamit ng mga kaaway ng Ebanghelyo ang mga talatang ito upang ipakita na si Jesus ay isa lamang tao na may lahat ng limitasyon ng pagkatao.

Ngunit tumingin nang mas malapitan! Hindi nagsasalita ang ating Panginoon tungkol sa Kanyang pisikal na kapangyarihan. Ang iginigiit Niya ay lubos Siyang nakatalaga sa kalooban ng Kanyang Ama kaya hindi Siya makagagawa ng anuman sa sarili Niyang pasiya. Lubos Siyang sakdal sa moral kaya hindi Siya makakikilos ayon sa sariling kalooban. Wala Siyang ninais na anuman na hiwalay sa kalooban ng Diyos.

Ikaw at ako ay hindi makapagsasabi na wala tayong magagawa sa ating sarili. Napakadalas na kumikilos tayo nang hiwalay sa Panginoon. Gumagawa tayo ng mga pasiya nang hindi sumasangguni sa Kanya. Sumusuko tayo sa tukso nang lubos na nalalaman na tayo ay nagkakasala. Pinipili natin ang sarili nating kalooban nang higit sa Kanya. Wala sa mga bagay na ito ang magagawa ng Panginoong Jesus.

Kaya nga, sa halip na ipahiwatig na si Jesu-Cristo ay mahina at may hangganan, pinatutunayan ng mga talata ang mismong kabaligtaran—na Siya ay sakdal bilang Diyos. Ito ay nagiging malinaw sa pagbasa sa mga talata nang buo sa halip na huminto sa kalagitnaan. Ang sinabi ni Jesus sa talata 19 ay, “Walang magagawa ang Anak sa Kanyang sarili, kundi ang nakikita Niyang ginagawa ng Ama: sapagkat anumang mga bagay ang Kanyang ginagawa, ang mga ito rin naman ang ginagawa ng Anak.” Sa ibang salita, hindi makakikilos ang Anak nang hiwalay sa Ama, ngunit magagawa Niya ang anumang ginagawa ng Ama. Ito ay isang pag-angkin ng pagkakapantay sa Diyos.

Pagkatapos ay muli sa talata 30, sinabi ni Jesus, “Wala Akong magagawang anuman sa Aking sarili: kung paano Ako nakaririnig, ay gayon Ako humahatol: at ang Aking paghatol ay matuwid; sapagkat hindi Ko hinahanap ang Aking sariling

kalooban, kundi ang kalooban ng Ama na nagsugo sa Akin.” Ibig sabihin nito ay gumawa lamang Siya ng mga pasiya batay sa mga tagubiling tinanggap Niya mula sa Kanyang Ama, at tiniyak ng Kanyang lubos na pagpapasakop sa kalooban ng Diyos na tama ang mga pasiyang ito.

Itinuturo ni J. S. Baxter na ang talatang ito ay naglalaman ng pitong natatanging pag-angkin ni Cristo na Siya ay kapantay ng Diyos. Kapantay sa paggawa (t. 19); kapantay sa pagkaalam (t. 20); kapantay sa pagbuhay na muli (tt. 21,28, 29); kapantay sa paghatol (tt. 22, 27); kapantay sa karangalan (t. 23); kapantay sa pagbabagong-buhay (tt. 24, 25); kapantay sa pag-iral sa sarili (t. 26). Ang ating Tagapagligtas ay hindi isang mahina at marupok na nilalang na may limitadong kapangyarihan kundi ang Diyos na makapangyarihan sa lahat na nahayag sa laman.

Nobyembre 30

“Magdalahan kayo ng mga pasanin ng isa’t isa, at sa gayo’y tuparin ninyo ang kautusan ni Cristo...Sapagkat ang bawat tao ay magdadala ng kanyang sariling pasan.” (Galacia 6:2, 5)

Ang isang pahapyaw na pagbasa sa dalawang talatang ito ay madaling makakukumbinsi sa isang tao na naglalahad ang mga ito ng isang lantarang pagkakasalungatan. Sinasabi ng una na dapat nating dalhin ang mga pasanin ng isa’t isa, at ng ikalawa na dapat nating dalhin ang ating sariling pasan.

Ang salitang isinaling “mga pasanin” sa talata 2 ay nangangahulugang anumang bagay na nagpapabigat sa isang tao sa espirituwal, pisikal at emosyonal. Sa agarang konteksto nito, tumutukoy ito sa mabigat na pasanin ng pagkakasala at

panlulumo na pumasok sa buhay ng isang taong nadaig sa isang pagkakamali (t. 1). Tinutulungan natin ang ganoong kapatid kapag inaakbayan natin siya nang may pagmamahal at ibinabalik siya sa isang buhay ng pakikipag-isa sa Diyos at sa bayan ng Diyos. Ngunit kasama rin sa mga pasanin ang mga kalungkutan, kaguluhan, pagsubok at pagkabigo sa buhay na dumarating sa ating lahat. Dinadala natin ang mga pasanin ng isa't isa kapag tayo ay umaaliw, nagpapalakas-loob, nagbabahagi ng ating mga materyal na bagay, at nagbibigay ng nakabubuting payo. Ibig sabihin nito ay ang pakikisangkot sa mga problema ng iba, kahit sa malaking personal na halaga. Kapag ginagawa natin ito, tinutupad natin ang kautusan ni Cristo; na ang magmahalan sa isa't isa. Ipinapakita natin ang ating pag-ibig sa praktikal na paraan sa paggugol at pagpapagugol para sa iba.

Ibang salita ang ginamit para sa “pasan” sa talata 5. Dito ay nangangahulugan itong anumang bagay na kailangang dalhin, nang walang anumang pahiwatig kung ang pasan ay mabigat o magaan. Ang sinasabi rito ni Pablo ay ang bawat isa ay kailangang magdala ng kanyang sariling pasan ng pananagutan sa Hukuman ni Cristo. Hindi na magiging usapin noon kung paano tayo maihahambing sa iba. Hahatulan tayo batay sa sarili nating tala, at ang mga gantimpala ay ipamamahagi nang naaayon.

Ang ugnayan ng dalawang talata ay tila ganito. Ang isang taong nagpapanumbalik sa isang nadaig sa pagkakamali ay maaaring mahulog sa bitag ng pakiramdam na siya ay nakahihigit. Sa pagdadala ng mga pasanin ng nadapang kapatid, maaari niyang isipin kahit papaano na siya ay nasa mas mataas na antas ng espirituwalidad. Nakikita niya ang kanyang sarili na mas

magaling kung ihahambing sa nagkasalang banal. Ipinaaalala sa kanya ni Pablo na kapag tumayo na siya sa harapan ng Panginoon, kailangan niyang magsulit para sa kanyang sarili, para sa sarili niyang gawa at para sa sarili niyang pagkatao, at hindi para sa ibang tao. Kailangan niyang dalhin ang sarili niyang pasan ng pananagutan.

Kaya hindi naglalaban ang dalawang talata. Sa halip, namumuhay ang mga ito sa pinakamalapit na pagkakasundo.

Disyembre

Disyembre 1

“Kung iyong mabalitaan...ay iyo ngang uusisain, at sisiyasatin, at itatanong na maigi; at, narito, kung totoo, at ang bagay ay tiyak...” (Deuteronomio 13:12, 14)

Kapag may kumalat na sabi-sabi na tinalikuran ng mga tao sa isang lunsod sa Israel ang Diyos para sa mga diyus-diyosan, kailangang magkaroon muna ng masusing pagsisiyasat bago gumawa ng anumang hakbang na pagpaparusa.

Hindi tayo dapat maging mas pabaya kapag nakarinig tayo ng sabi-sabi o tsismis, kundi dapat nating gamitin ang anim na pagsubok: Sabi-sabi lang ba ito? Nag-usisa na ba ako? Nagsiyasat na ba ako? Nagtanong na ba ako nang maigi? Totoo ba ito? Tiyak ba ito?

Sa katunayan, makabubuti kung gagamitin din natin ang ganito ring kasusian at pag-iingat bago natin ipasa ang mga kagulat-gulat na balitang lumilitaw paminsan-minsan sa mga relihiyosong grupo. Hayaan ninyong magbigay ako ng ilang halimbawa!

Noong nakaraan, kumalat ang kuwento na ang mga bato para sa pagtatayo ng isang templo sa Jerusalem ay nakaimbak daw sa isang pantalan sa New York, handa nang ipadala sa Israel pagdating ng tamang panahon. Iniulat pa na ang mga bato raw ay Indiana limestone. Masigasig na ipinakalat ng mga Cristiano ang balita, at sila’y napahiya nang malaman na walang katotohanan ang ulat.

Sa isa pang pagkakataon, lumabas ang kuwento na nagpasok daw ang mga siyentipiko ng napakaraming datos tungkol sa kalendaryo ng kasaysayan ng tao sa isang computer, at pinatunayan daw ng resulta ang salaysay ng Kasulatan tungkol sa mahabang araw ni Joshua. Sabik sa anumang balitang nagpapatunay sa Biblia, buong-siglang ipinakalat ito ng mga mananampalataya sa mga magasin at sa bibig. Pagkatapos ay pumutok ang bula. Napatunayang walang batayan ang kuwento.

Kamakailan lamang, ginamit ang isang pagkukuwentang matematikal upang ipahiwatig na ang isang hindi popular na pampublikong tao ay maaaring siyang Antikristo. Ganito ang paraan! Binibigyan ng katumbas na bilang ang bawat titik ng pangalan ng taong ito. Pagkatapos, sa pagsunod sa isang tiyak na serye ng pagdaragdag, pagbabawas, pagpaparami at paghahati, lalabas ang bilang na 666. Siyempre, wala itong pinatutunayan. Maaaring gumawa ng mga pagkukuwentang matematikal na magbibigay ng 666 sa pangalan ng halos sinuman.

Mayroon akong isang tract na nagsasabing si Charles Darwin, sa mga huling araw ng kanyang buhay, ay tumalikod sa ebolusyon at bumalik sa kanyang pananampalataya sa Biblia. Maaaring totoo ito. Gusto kong maniwala na totoo ito. Baka balang araw ay malaman kong totoo nga ito. Pero sa ngayon ay wala akong dokumentong magpapatunay sa kuwento, at hindi ako mangangahas na ipakalat ito hangga't wala pa ako nito.

Maililigtas natin ang ating sarili sa maraming kahihiyan at maiiwasan nating masira ang pangalan ng pananampalatayang Cristiano kung gagamitin natin ang anim na pagsubok sa mga talata ngayong araw: Sabi-sabi lang ba ito? Nag-usisa na ba

ako? Nagsiyasat na ba ako? Nagtanong na ba ako nang maigi? Totoo ba ito? Tiyak ba ito?

Disyembre 2

“...na nangagsasalitaan sa isa’t isa sa mga salmo at mga himno at mga awit na ukol sa espiritu, na nagsisiawit at nagsisipagpuri ng inyong puso sa Panginoon.” (Efeso 5:19 NASB)

Dito ay iniuugnay ang pag-awit sa pagkapuspos ng Espiritu, na parang ang awit ay isa sa mga tiyak na bunga ng pagkapuspos. Marahil ito ang dahilan kung bakit halos lahat ng dakilang muling pagbabagong-buhay sa kasaysayan ay sinamahan ng pag-awit. Ang Welsh revival ay isang tanyag na halimbawa.

Walang ibang tao ang may ganito karaming dahilan upang umawit kundi ang mga Cristiano, at walang ibang tao ang may ganito kayamang pamana ng mga salmo, himno at awit na ukol sa espiritu. Ipinahahayag ng ating mga himno sa marangal na pananalita ang madalas nating nadarama ngunit hindi natin maipahayag. May mga himnong nagpapahayag ng mga kaisipang maaaring lampas pa sa sarili nating karanasan—mga himno ng lubos na pagtatalaga gaya ng “All to Jesus I Surrender.” Sa ganitong mga pagkakataon, maaari natin itong awitin bilang hangarin ng ating mga puso.

Sa espirituwal na pag-awit, hindi ang ritmo o ang himig o ang harmonya ang mahalaga. Ang mahalaga ay ang mensahe ay nagmumula sa puso at umaakyat sa Diyos sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Mahusay na ipinahayag ni Mary Bowley ang katotohanang ito sa mga taludtod:

*O Panginoon, alam naming di mahalaga
Gaano man katamis ang awit na handog;
Walang pusong, liban sa tinuruan ng Espiritu,
Ang makaaaawit ng himig sa Iyo.*

Maaaring gamitin ng Espiritu ng Diyos ang pag-awit gaya ng paggamit Niya sa pangangaral ng Salita. Narinig ng ina ni Grattan Guinness ang isang magsasakang umaawit habang nag-aararo ng kanyang bukid, at nagpasya siyang huwag nang magpakamatay sa pamamagitan ng paglunod sa ilog. Sinabi ni Dr. Guinness kalaunan, “Ang lahat ng ako para sa Diyos ay utang ko sa isang abang Cristianong mag-aararo na umaawit ng papuri sa Panginoon habang ginagawa niya ang kanyang abang gawain.”

Ang mga naglilingkod sa ministeryo ng musikang Cristiano ay kailangang mag-ingat sa dalawang panganib. Ang una ay ang panganib na makapasok ang sarili. Gaya ng ibang anyo ng pampublikong ministeryo, madaling magsimula ng isang napakalaking pagpapasikat. Laging naroon ang tukso na subukang pahangain ang mga tao sa sariling talento sa halip na umawit para sa kaluwalhatian ng Diyos at para sa pagpapala ng Kanyang bayan.

Ang ikalawa ay ang panganib na manlibang sa halip na magpatibay. Napakaposible na umawit ng mga salita nang may malaking husay sa musika ngunit hindi naman naipaparating ang mensahe sa puso ng mga nakikinig. At posible ring pukawin ang damdamin ng mga tao sa mga awit na mababaw, walang kabuluhan at lubhang hindi karapat-dapat sa Panginoong ating iniibig.

Iba-iba ang hilig sa musika ng iba't ibang kultura, ngunit sa lahat ng kultura, ang mga awit ay dapat na tama sa doktrina, laging magalang, at nagpapatibay sa espiritu.

Disyembre 3

“Siya’y...nangangaral ngayon ng pananampalataya na noong una’y kanyang ginigiba.” (Galacia 1:23)

Matapos maligtas si Saulo na taga-Tarso, nabalitaan ng mga iglesya sa Judea na ang punong mang-uusig na ito ng pananampalatayang Cristiano ay naging masigasig na mangangaral at tagapagtanggol ng pananampalataya. Isa itong kahanga-hangang pagbaligtad.

Sa mga panahong mas malapit sa atin, may mga kamangha-manghang pangyayari kung saan ang mga tao ay gumawa ng ganito ring pagbaligtad.

Sina Lord Littleton at Gilbert West ay magkasamang nagpasya na kanilang wawasakin ang pananampalataya ng mga nagtatanggol sa Biblia. Pabubulaanan ni Littleton ang mga tala tungkol sa pagkahikayat ni Saulo, samantalang patutunayan naman ni West nang walang alinlangan na ang muling pagkabuhay ni Cristo ay isang alamat. “Kapwa nila inamin na kalawangin na ang kanilang kaalaman sa mga tala ng Biblia, ngunit nagpasya sila, ‘Kung tayo’y magiging tapat, dapat man lamang nating pag-aralan ang ebidensiya. Madalas silang nagsanggunian habang ginagawa nila ang kanilang mga paksa. Sa isa sa mga pagsasanggunian na ito, binuksan ni Littleton ang kanyang puso sa kanyang kaibigan at ipinagtapat na nagsisimula na siyang madama na may katotohanan pala ito’. Sumagot ang isa na siya man ay medyo nayanig sa mga resulta

ng kanyang pag-aaral. Sa wakas, nang matapos ang mga aklat, nagkita ang dalawang may-akda at natuklasan na ang bawat isa sa kanila, sa halip na sumulat laban, ay nakagawa ng mga aklat na pumapanig sa mga paksang balak sana nilang kutayin. Nagkasundo sila na matapos suriin ang lahat ng ebidensiya bilang mga dalubhasa sa batas, wala silang ibang tapat na magagawa kundi tanggapin bilang totoo ang sinasabi ng mga tala ng Biblia tungkol sa dalawang paksa” (Frederick P. Wood). Ang aklat ni Lord Littleton ay **The Conversion of St. Paul**. Ang aklat ni West ay pinamagatang **The Resurrection of Jesus Christ**. Hinamon ng di-mananampalatayang si Robert C. Ingersoll ang isang agnostiko, si Lew Wallace, na sumulat ng aklat na magpapakita ng kasinungalingan ng tala tungkol kay Jesu-Cristo. Gumugol si Wallace ng maraming taon sa pagsasaliksik sa paksa, na labis na ikinalungkot ng kanyang asawang Methodist. Pagkatapos ay nagsimula siyang sumulat. Nang matapos niya ang halos apat na kabanata, napagtanto niya na totoo ang mga tala tungkol kay Cristo. Lumuhod siya sa pagsisisi at nagtiwala kay Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas. Pagkatapos ay isinulat niya ang aklat na **Ben Hur**, na nagpapakilala kay Cristo bilang banal na Anak ng Diyos.

Nais ni Frank Morison na sumulat ng isang kuwento tungkol kay Cristo, ngunit dahil hindi siya naniniwala sa mga himala, nagpasya siyang limitahan ang sarili sa pitong araw bago ang pagkapako sa krus. Gayunman, habang pinag-aaralan niya ang mga tala ng Biblia, pinalawak niya ang paksa hanggang sa muling pagkabuhay. Kumbinsido na ngayon na tunay ngang nabuhay na muli si Cristo, tinanggap niya Siya bilang kanyang Tagapagligtas at isinulat ang aklat na **Who Moved the Stone?**

Ang unang kabanata ay pinamagatang **The Book that Refused to be Written.**

Ang Biblia ay buhay at makapangyarihan at matalas pa kaysa alinmang tabak na may dalawang talim. Ito mismo ang pinakamahusay na patunay ng sarili nito. Ang mga umaatake at kumukutya rito ay dapat humarap sa posibilidad na balang araw ay paniwalaan nila ito at maging tapat na tagapagtanggol nito.

Disyembre 4

“Aking pinuspos siya ng Espiritu ng Diyos...sa lahat ng sari-saring gawain.” (Exodo 31:3)

Ang talata ngayong araw ay tumutukoy kay Bezaleel, na pinagkalooban ng Espiritu Santo ng kakayahan upang pangasiwaan ang pagtatayo ng Tabernakulo. Bihasa siya sa paggawa sa ginto, pilak at tanso, sa pagtabas at paglalagay ng mga bato at sa pag-ukit ng kahoy. Ginawa siya ng Espiritu ng Diyos na isang manggagawang bihasa upang gawin ang ganitong mga praktikal na uri ng gawain.

Sinipi ng kalendaryong Choice Gleanings si E. Tramp na nagsabi, “Karaniwan nating nakakaligtaan ang bahaging ito ng ministeryo ng Espiritu. Nasa bukid man o nasa pabrika, sa opisina man o sa tahanan, maaaring angkinin ng mananampalataya ang tulong ng Espiritu sa araw-araw na paggawa. May isang lalaking kilala ko na ginawang dambana ang kanyang mesang-gawaan sa pabrika. Isang Marta sa aming kalagitnaan ang ginawang mesa ng pakikipag-isa ang kanyang mesa sa kusina. May isa pang ginawang pulpito ang kanyang mesa sa opisina, na mula roon ay nagsasalita at sumusulat siya,

na binabago ang mga karaniwang gawain upang maging gawain ng Hari.”

Sa Nazareth, Israel, may isang Cristianong ospital na pangunahing naglilingkod sa mga Arabo. Sa bakuran ng ospital ay may isang kapilya. Ngunit kapag tumayo ang isang mangangaral upang magsalita, hindi siya tumatayo sa likod ng pulpito. Sa halip, tumatayo siya sa likod ng isang makintab na mesa ng karpintero na may kahoy na pang-ipit sa isang dulo. Ito ay isang magandang at kinakailangang paalala na ang ating Panginoon ay nagtrabaho bilang karpintero sa Nazareth, at ang isang mesang-gawaan ang Kanyang pulpito.

Isang doktor sa Midwest ang nagsikap na gamutin ang kaluluwa ng mga tao gayundin ang kanilang katawan. Kung minsan, matapos niyang makausap ang isang tao sa klinika at masuri ito nang masinsinan, maghihinala siya na ang problema ay espirituwal sa halip na pisikal. Nang gabing iyon ay pupunta siya sa bahay ng pasyente at magdodoorbel. Sa una ay magugulat ang pasyente na makita ang doktor. Ngunit pagkatapos ay sasabihin ng mabait na manggagamot ang ganito: “Hindi ako pumarito upang dalawin ka bilang doktor kundi bilang kaibigan. May isang bagay akong gustong pag-usapan natin. Ayos lang ba kung pumasok ako?” Siyempre, ayos lang sa tao, kaya papasok ang doktor at kakausapin siya tungkol sa kanyang espirituwal na pangangailangan. Pagkatapos ay ipaliliwanag niya kung paanong ang Panginoong Jesus ang sagot sa pangangailangang iyon. Marami sa mga pasyente ang nagtalaga ng kanilang buhay sa Panginoon at naglilingkod sa Kanya nang mabuti. Marami ang magpapasalamat magpakailanman sa ministeryo ng minamahal

na doktor na nagmalasakit sa kanilang kaluluwa gayundin sa kanilang katawan.

Maraming hindi pangkaraniwang pulpito ang Panginoon sa mundo ngayon. Gaya ng sinabi ni Tramp, marami ang natutong baguhin ang mga karaniwang gawain upang maging gawain ng Hari.

Disyembre 5

“Pagka ang kaaway ay darating na parang baha, ang Espiritu ng Panginoon ay magtataas ng watawat laban sa kanya.” (Isaias 59:19b)

May mga panahon ng matinding krisis sa buhay kung kailan inilulunsad ni Satanas ang lahat ng kanyang pinakamabibigat na armas laban sa bayan ng Panginoon. Madilim ang langit, nayayanig ang lupa at tila wala ni isang sinag ng pag-asa. Ngunit nangako ang Diyos na magpapadala Siya ng saklolo sa Kanyang bayan sa sandali ng kagipitan. Ang Espiritu ng Panginoon ay nagtataas ng watawat laban sa diyablo sa mismong takdang sandali.

Alipin ng malupit na Ehipsiyo, madilim ang kinabukasan ng bayang Israel. Namimilipit sila sa ilalim ng mga hagupit ng mga tagapagpatrabaho. Ngunit hindi nagwalang-bahala ang Diyos sa kanilang mga daing. Itinindig Niya si Moises upang harapin si Faraon at sa huli ay akayin ang Kanyang bayan tungo sa kalayaan.

Sa panahon ng mga Hukom, inalipin ng mga dayuhang mananakop ang mga lipi ng Israel. Gayunman, sa pinakamadilim na oras ay nagtindig ang Panginoon ng mga

tagapagligtas na mandirigma upang itaboy ang kaaway at magpasimula ng panahon ng kapayapaan.

Nang pangunahan ni Senaquerib ang hukbo ng Asiria laban sa Jerusalem, tila tiyak na ang pagkabihag ng Juda. Sa pananaw ng tao, walang paraan upang mapigilan ang dumarating na napakalakas na hukbo. Gayunman, ang anghel ng Panginoon ay dumaan sa buong kampo ng mga Asirio nang gabi at pumatay ng 185,000 lalaki.

Nang si Esther ay reyna sa Persia, dumating ang kaaway na parang baha, at ipinasa ang isang di-mababagong kautusan na lahat ng Judio sa kaharian ay dapat patayin. Napigilan ba ang Diyos ng kautusang ito ng mga Medo at Persiano? Hindi, inayos Niya ang mga bagay-bagay upang maipasa ang isa pang kautusan, na nagpapahintulot sa mga Judio na ipagtanggol ang kanilang sarili sa takdang araw. Siyempre, ang mga Judio ay nagwagi nang lubusan.

Nang makita ni Savonarola ang kahirapan, pang-aapi at kawalan ng katarungan sa Florence, siya ay naging isang watawat sa mga kamay ng Espiritu upang magdala ng reporma.

Nang magsimulang kumulog si Martin Luther laban sa pagbebenta ng mga indulhensiya at iba pang mga kasalanan ng iglesia, para bang may ilaw na sumindi sa isang panahon ng kadiliman.

Winawasak ni Queen Mary ang tunay na pananampalatayang Cristiano sa England at Scotland. Ngunit nagtindig ang Diyos ng isang lalaking nagngangalang John Knox sa panahong iyon ng matinding pangangailangan. “Nagpatirapa sa alabok sa harap ng Diyos, nagsumamo si Knox sa Diyos buong magdamag na ipaghiganti ang Kanyang mga hinirang at ibigay

sa kanya ang Scotland, o siya'y mamamatay. Ibinigay sa kanya ng Panginoon ang Scotland at inalis ang Reyna sa kanyang trono."

Maaaring sa kasalukuyan ay hinaharap mo ang isa sa pinakamabibigat na krisis sa iyong buhay. Huwag kang matakot. Magpapadala ang Espiritu ng Panginoon ng napapanahong saklolo at aakayin ka tungo sa isang maluwang na dako. Magtiwala ka lamang sa Kanya!

Disyembre 6

"Nang magsalita ang Efraim, nanginig ang mga tao; siya'y itinaas sa Israel. Ngunit siya'y nagkasala sa pagsamba kay Baal at namatay." (Hosea 13:1 NIV)

May napakalaking lakas at awtoridad ang mga salita ng isang taong matuwid. Kapag siya'y nagsalita, may epekto siya sa buhay ng iba. May bigat ang kanyang mga salita. Tinitingala siya ng mga tao bilang isang karapat-dapat igalang at sundin.

Ngunit kung ang taong iyon ding iyon ay mahulog sa kasalanan, mawawala sa kanya ang lahat ng mabuting impluwensiyang iyon sa iba. Maglalaho ang awtoridad sa tono ng kanyang pananalita. Hindi na lalapit sa kanya ang mga tao para humingi ng payo. Kung susubukan niyang magbigay nito, malamang na titingnan nila siya nang may paghihinala at sasabihing, "Manggagamot, pagalingin mo ang iyong sarili" o "Alisin mo muna ang tahilan sa iyong sariling mata; saka mo maaalis ang puwing sa mata ko." Natatakpan ang kanyang mga labi.

Idinidiin nito ang kahalagahan ng pagpapanatili ng isang dinagbabagong patotoo hanggang sa wakas. Mahalaga ang

magsimula nang mabuti ngunit hindi iyon sapat. Kung pababayaang natin ang ating pagbabantay sa huling bahagi ng takbuhan, ang kaluwalhatian ng mga naunang araw ay matatakpan ng ulap ng kahihyan.

“Nang magsalita ang Efraim, nanginig ang mga tao.” Ang puna ni Williams, “Nang lumakad ang Efraim kasama ng Diyos, gaya noong mga araw ni Josue, nagsalita siya nang may awtoridad at nanginig ang mga tao, kaya siya’y nagkaroon ng kalagayan ng karangalan at kapangyarihan. Ngunit bumaling siya sa pagsamba sa diyus-diyosan at namatay sa espiritu... Ang Cristiano ay may moral na kapangyarihan at karangalan hangga’t ang kanyang puso ay lubos na pinamamahalaan ni Cristo at malaya sa pagsamba sa diyus-diyosan.”

Si Gideon ay isa pang halimbawa nito. Kasama ng Panginoon ang makapangyarihang lalaking ito na may tapang. Sa pamamagitan ng hukbong may 300 lalaki ay tinalo niya ang mga Madianita na 135,000 ang lakas. Nang gusto siyang gawing hari ng mga lalaki ng Israel, matalino siyang tumanggi, sapagkat napagtanto niya na si Jehova ang karapat-dapat na Hari.

Ngunit matapos makamit ang mga maluwalhating tagumpay at matagumpay na labanan ang malalaking tukso, bumigay siya sa isang bagay na maaaring isipin nating maliit lamang. Hiniling niya sa kanyang mga kawal na ibigay sa kanya ang mga gintong hikaw na kanilang nasamsam mula sa mga Ismaelita. Mula sa mga hikaw na ito ay gumawa siya ng isang efod, na naging diyus-diyosan ng bayang Israel, at isang silo kay Gideon at sa kanyang sambahayan.

Siyempre, alam natin na kapag tayo’y nabigo, maaari tayong lumapit sa Diyos sa pagtatapat at makatagpo ng kapatawaran.

Alam natin na kaya pa Niyang ibalik ang mga taong kinain ng balang, ibig sabihin, kaya Niya tayong bigyan ng kakayahang mabawi ang nasayang na panahon. Ngunit walang magkakaila na mas mabuti ang lubos na maiwasan ang pagkahulog kaysa bumangon mula rito, mas mabuting huwag basagin ang ating patotoo kaysa subukang idikit muli ang mga piraso. Laging sinasabi ng ama ni Andrew Sonar sa kanya, “Andrew, ipanalangin mo na tayong dalawa ay manatiling matibay hanggang sa wakas!” Kaya’t ipanalangin natin na matapos natin ang ating takbuhin nang may kagalakan!

Disyembre 7

“Ang pinakadakila sa mga ito ay ang pag-ibig.” (1 Corinto 13:13)

Ang pag-ibig ang kapangyarihang nagtatagumpay sa isang mundong puno ng poot, alitan at kasakiman. Kaya nitong gawin ang hindi kayang gawin ng ibang kabutihan, at sa ganitong diwa, ito ang reyna ng mga biyaya. Ginagantihan ng pag-ibig ng kabaitan ang pang-aabuso. Ipinapanalangin nito na kaawaan ang mga pumapatay rito. Kumikilos ito nang di-makasarili habang ang lahat sa paligid ay nagsisigawan para sa kanilang mga karapatan. Nagbibigay ito hanggang wala na itong maibigay pa.

Isang Indian ang nagpapatakbo ng kanyang elepante sa kalye, na palagi itong tinutusok upang bumilis. Biglang dumulas ang bakal na panusok mula sa kanyang kamay, at bumagsak nang malakas na kalansing sa semento. Umikot ang elepante, dinampot ang panusok sa pamamagitan ng kanyang nguso, at iniabot ito sa kanyang amo. Ganyan ang pag-ibig.

Sa isa sa mga pabula ni Aesop, nagkaroon ng paligsahan ang araw at ang hangin kung sino ang makapagpapahubad sa isang lalaki ng kanyang amerikana. Umihip nang napakalakas ang hangin, ngunit habang lalo itong umihip, lalo namang hinihigpitan ng lalaki ang pagbalot ng amerikana sa kanyang katawan. Pagkatapos ay sumikat sa kanya ang araw at hinubad niya ang kanyang amerikana. Binago siya nito sa pamamagitan ng init. Ganyan ang pag-ibig.

Minsan ay binato ni Sir Walter Scott ang isang asong gala nang may ganoong lakas at tumpak na pagpuntirya kaya nabali ang paa ng aso. Habang nakatayo roon si Scott na nagsisisi, paika-ikang lumapit sa kanya ang aso at dinilaan ang kamay na bumato sa kanya. Ganyan ang pag-ibig.

Pinaulanan ni Stanton si Lincoln ng mapapait na panlalait, na tinawag siyang isang “mababa at tusong payaso” at “ang orihinal na gorilya.” Sinabi niya na hangal ang sinumang pupunta pa sa Africa para sa isang gorilya gayong may isa naman sa Springfield. Iniharap ni Lincoln ang kabilang pisngi. Sa katunayan, kalaunan ay hinirang pa niya si Stanton bilang Ministro ng Digmaan, na iginigiit na siya ang pinakakuwalipikadong tao para sa tungkulin. Nang barilin si Lincoln, tumayo si Stanton sa tabi ng kanyang walang-buhay na katawan, umiyak nang hayagan at nagsabi, “Diyan nakahimlay ang pinakadakilang pinuno ng mga tao na nakita ng mundo.” Nagtagumpay si Lincoln sa pamamagitan ng pagharap ng kabilang pisngi. Ganyan ang pag-ibig.

Isinulat ni E. Stanley Jones, “Sa pagharap mo ng kabilang pisngi ay inaalisan mo ng sandata ang iyong kaaway. Sinampal ka niya sa pisngi at ikaw, sa iyong moral na katapangan, ay tinatamaan siya sa puso sa pagharap mo ng kabilang pisngi. Natutunaw

ang kanyang poot. Wala na ang iyong kaaway. Naaalis mo ang iyong kaaway sa pag-aalis mo ng iyong pagkagalit...Nasa paanan ng Taong may kapangyarihang gumanti ngunit may kapangyarihang hindi gumanti ang mundo. Iyan ang kapangyarihan—ang pinakamataas na kapangyarihan.”

Kung minsan ay tila mas marami ang magagawa sa pagsasalita ng mabagsik na salita, sa pagganti nang ngipin sa ngipin, at sa paninindigan para sa sariling karapatan. Ang mga paraang ito ay may tiyak na antas ng kapangyarihan. Ngunit ang timbang ng kapangyarihan ay nasa panig ng pag-ibig, sapagkat sa halip na palalimin ang pagkapoot, ginagawa ng pag-ibig na mga kaibigan ang mga kaaway.

Disyembre 8

“Sapagkat ang hatol laban sa masamang gawa ay hindi isinasagawa agad, kaya’t ang puso ng mga anak ng tao ay lubos na nakatalaga sa kanila na gumawa ng masama.”
(Ecclesiastes 8:11).

Habang isinusulat ko ito, may malaking alon ng galit ng publiko dahil sa tumataas na bilang ng krimen sa ating bansa.

Nananawagan ang mga tao para sa batas at kaayusan. Tila pinapaboran ng ating mga batas at hukuman ang kriminal, samantalang ang mga biktima ng krimen ay kakaunti o walang natatanggap na katarungan. Walang katapusang humahaba ang mga kaso sa hukuman at madalas ay naipapanalo ng isang abogado ng kriminal ang kanyang kaso dahil sa mga hangal na butas sa batas.

Nakadaragdag sa pangkalahatang kaguluhan ang mga mapagmataas na pahayag ng mga liberal na sosyologo,

saykayatrista at iba pang mga “dalubhasa.” Iginigiit nila na ang parusang kamatayan ay di-makatiwiran at di-makatao. Pinatotohanan nila na ang takot sa parusa ay hindi nakapipigil sa mga kriminal. Iminungkahi nila na ang solusyon ay ang pagbabagong-buhay ng mga kriminal, hindi ang pagpaparusa sa kanila.

Ngunit mali sila. Habang lalong nagtitiwala ang isang tao na “makalulusot siya,” lalo siyang madaling gagawa ng krimen. O kung sa palagay niya ay magaan ang hatol, lalakas ang kanyang loob na makipagsapalaran na mahuli. O kung iniisip niya na ang paglilitis ay magkakaroon ng di-mabilang na pagpapaliban, mahihikayat siya. At sa kabila ng kanilang sinasabi, ang hatol na kamatayan ay talagang nakapipigil.

Sa pagsusuri sa tumataas na bilang ng krimen, sinabi ng isang tanyag na magasin ng balita na “isa sa mga dahilan ay ang kawalan ng matibay na pamigil mula sa kumakalantog na sistema ng katarungang kriminal ng America. Sumasang-ayon ang lahat ng awtoridad na kung ang banta ng parusa ay dapat paniwalaan, ito ay dapat tiyak at mabilis. Dahil sa labis na dami ng kaso, ang sistema ng U.S. ay hindi alinman sa dalawa.”

“Isang dalubhasa sa kriminolohiya ang nagpahayag kamakailan na sa bawat isang taong mabuti dahil sa pag-ibig sa kabutihan, 10,000 ang mabuti dahil natatakot sila sa parusa. At sinabi ni Isaac Ehrlich ng University of Chicago na ipinakikita ng estadistika na ang balita tungkol sa pagbitay sa isang mamamatay-tao ay pumipigil sa 17 iba pang pagpatay.” Ang reporma at rehabilitasyon ay hindi ang sagot. Palagi na silang nabigo na baguhin ang mga tao. Alam natin na tanging ang bagong pagsilang sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos ang magbabago sa isang makasalanan upang maging banal. Ngunit

sa kasamaang-palad, kakaunti lamang sa mga awtoridad, kung ihahambing, ang sasang-ayon diyan, maging para sa kanilang sarili o para sa kanilang mga bilanggo.

Dahil ganoon ang kalagayan, ang pinakamabuting magagawa nila ay seryosohin ang talata ngayong araw. “Sapagkat ang hatol laban sa masamang gawa ay hindi isinasagawa agad, kaya’t ang puso ng mga anak ng tao ay lubos na nakatalaga sa kanila na gumawa ng masama.” Hangga’t hindi ipinapataw ang parusa nang mabilis at makatarungan, hindi natin makikita ang pagbaba ng estadistika ng krimen. Ang solusyon ay naroon mismo sa Biblia—kung tatanggapin lamang ito ng mga tao.

Disyembre 9

“Datapuwa’t salamat sa Diyos, na nagbibigay sa atin ng pagtatagumpay sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.” (1 Corinto 15:57)

Walang nilikhang isip ang makauunawa kailanman sa laki ng tagumpay na napanalunan ng Panginoong Jesus sa Krus ng Kalbaryo. Dinaig Niya ang sanlibutan (Juan 16:33). Hinatulan Niya si Satanas, ang prinsipe ng sanlibutang ito (Juan 16:11). Nagtagumpay Siya laban sa mga pamunuan at mga kapangyarihan (Colosas 2:15). Dinaig Niya nang gayon ang kamatayan kaya ito ngayon ay nilamon na ng tagumpay (1 Corinto 15:54, 55, 57).

At ang Kanyang tagumpay ay atin. Kung paanong ang tagumpay ni David laban kay Goliath ay nagdala ng kaligtasan sa buong Israel, gayundin ang maluwalhating pagtatagumpay ni Cristo ay ipinapasa sa lahat ng sa Kanya. Kaya’t maaari tayong umawit kasama ni Horatius Bonar:

Ang tagumpay ay atin!

Para sa atin, sa lakas, lumabas ang Makapangyarihan;

Para sa atin, nakipaglaban Siya, nakamit ang pagwawagi:

Ang tagumpay ay atin.

Tayo ay higit pa sa mga mananagumpay sa pamamagitan Niya na umibig sa atin sapagkat “kahit ang kamatayan, kahit ang buhay, kahit ang mga anghel, kahit ang mga pamunuan, kahit ang mga kapangyarihan, kahit ang mga bagay na kasalukuyan, kahit ang mga bagay na darating, kahit ang kataasan, kahit ang kalaliman, kahit ang alinmang ibang nilalang, ay hindi makapaghihiwalay sa atin sa pag-ibig ng Diyos, na nasa kay Cristo Jesus na ating Panginoon” (Roma 8:37-39).

Ikinuwento ni Guy King ang tungkol sa isang batang lalaki na nasa istasyon nang dumating ang isang tren, na nag-uuwi sa lokal na koponan ng soccer matapos ang isang mahalagang laro. Tumakbo ang bata sa unang taong bumaba ng tren at humihingal na nagtanong, “Sino ang nanalo?” Pagkatapos ay tumakbo siya sa kahabaan ng plataporma ng istasyon, na sumisigaw sa tuwa, “Nanalo kami! Nanalo kami!” Habang nanonood si Mr. King, inisip niya, “Ngayon, talaga, gaano ba kalaki ang nagawa niya upang makamit ang tagumpay? Ano ba ang kinalaman niya sa labanan sa football field?” Ang sagot, siyempre, ay “Wala talaga.” Ngunit dahil kabilang siya sa iisang lunsod, iniugnay niya ang sarili sa koponan ng lunsod, at inangkin ang kanilang tagumpay bilang kanya.

Narinig ko minsan ang tungkol sa isang Pranses na lumipat mula sa kalagayan ng pagkatalo tungo sa kalagayan ng tagumpay sa pamamagitan ng pagpapalit ng kanyang pagkamamamayan. Nangyari ito nang si Wellington, ang

tinaguriang Iron Duke ng England, ay makamit ang kanyang maluwalhating tagumpay laban kay Napoleon sa Waterloo. Noong una ay kaugnay ng pagkatalo ang Pranses, ngunit sa araw na siya’y naging mamamayang British, maaari na niyang angkinin ang tagumpay ni Wellington bilang kanya.

Sa kapanganakan, tayong lahat ay mga sakop ng kaharian ni Satanas, at kaya tayo ay nasa panig ng talunan. Ngunit sa sandaling piliin natin si Cristo bilang Panginoon at Tagapagligtas, lumilipat tayo mula sa pagkatalo tungo sa tagumpay.

Disyembre 10

“...kanilang...ipinaliwanag sa kanya nang lalong maigi ang daan ng Diyos.” (Mga Gawa 18:26b)

Sa pagpapaliwanag sa iba ng daan ng kaligtasan, napakahalagang “gawing malinaw at payak ang mensahe,” na iniwasan ang anumang maaaring makalito sa kanila. Kadalasan ay sapat na ang kanilang pagkalito dahil “binulag” ni Satanas “ang mga pag-iisip ng mga hindi nagsisisampalataya.” (2 Corinto 4:4).

Hayaan ninyong magbigay ako ng halimbawa kung paanong maaari tayong magsabi ng mga bagay na talagang nagpapasara ng tainga ng mga hindi pa naliligtas. Nagsisimula tayong magpatotoo sa isang binatang ngayon lamang natin nakilala. Bago pa tayo makarating nang malayo, sumasabad siya, na nagsasabing, “Hindi ako naniniwala sa relihiyon. Sinubukan ko ang relihiyon at wala itong nagawa para sa akin.” At malamang na sumagot tayo, “Hindi rin ako naniniwala sa relihiyon, at hindi ako nangangaral ng relihiyon.”

Tumigil ka riyan! Naiisip mo ba kung gaano ito nakalilito sa ating kausap? Heto tayo, kinakausap siya tungkol sa mga bagay na halatang panrelihiyon, at gayunma'y sinasabi natin sa kanya na hindi tayo naniniwala sa relihiyon. Sapat na iyon upang malito nang husto ang kanyang isip!

Siyempre, alam ko ang ibig nating sabihin. Ang ibig nating sabihin ay hindi natin siya hinihiling na sumapi sa isang iglesya o denominasyon kundi pumasok sa isang ugnayan sa Panginoong Jesus. Hindi tayo nagtutulak ng isang kredo kundi ng isang Persona. Hindi tayo nagtataguyod ng reporma kundi ng muling pagsilang, hindi bagong terno sa tao kundi bagong tao sa loob ng terno.

Ngunit kapag iniisip niya ang relihiyon, iniisip niya ang anumang may kinalaman sa pagsamba at paglilingkod sa Diyos. Ang salitang “relihiyon” para sa karamihan ng tao ay nangangahulugan ng isang sistema ng mga paniniwala at isang natatanging pamumuhay na kaugnay ng relasyon ng tao sa Diyos. Kaya kapag sinabi natin sa kanya na hindi tayo naniniwala sa relihiyon, agad na tumatakbo sa kanyang isip ang kaisipan na tayo marahil ay mga pagano o ateista. Bago pa tayo magkaroon ng pagkakataong ipaliwanag ang ibig nating sabihin, natatakan na niya tayo bilang walang relihiyon.

Sa totoo lang, hindi tama na sabihing hindi tayo naniniwala sa relihiyon. Naniniwala tayo sa mga pangunahing doktrina ng pananampalatayang Cristiano. Naniniwala tayo na ang mga nagpapahayag ng pananampalataya kay Cristo ay dapat ipakita ito sa kanilang pamumuhay. Naniniwala tayo na ang dalisay at walang dungis na relihiyon ay matatagpuan sa pagkalinga sa mga ulila at mga balo at sa pag-iingat sa ating sarili na walang dungis mula sa sanlibutan (Santiago 1:27).

Ang hindi natin pinaniniwalaan ay na ang relihiyon ang tagapagligtas. Tanging ang buhay na Cristo ang makapagliligtas. Hindi tayo naniniwala sa mga pinalabnaw na bersiyon ng Cristianismo na laganap ngayon. Hindi tayo naniniwala sa anumang sistemang humihikayat sa mga tao na isiping makararating sila sa Langit sa pamamagitan ng sarili nilang mga gawa o merito. Ngunit dapat ay kaya nating ipaliwanag ito sa mga tao nang hindi sila ginugulat ng mga pasabog na gaya ng “Hindi rin ako naniniwala sa relihiyon.” Huwag tayong makipaglaro sa mga salita kapag kaluluwa ang nakataya.

Disyembre 11

“Kaya’t inyong ilalagak itong aking mga salita sa inyong puso at sa inyong kaluluwa; at inyong itatali na pinakatanda sa inyong kamay, at magiging pinakatali sa noo sa pagitan ng inyong mga mata.” (Deuteronomio 11:18)

Kulang ang talata ngayong araw kung wala ang tatlong talatang kasunod nito, kaya’t sinisipi namin ang mga ito rito: “At inyong ituturo sa inyong mga anak, na inyong sasalitain pagka ikaw ay nakaupo sa iyong bahay, at pagka ikaw ay lumalakad sa daan, at pagka ikaw ay nahihiga, at pagka ikaw ay bumabangon. At iyong isusulat sa mga haligi ng pintuan ng iyong bahay, at sa iyong mga pintuang-daan: upang ang inyong mga araw ay dumami, at ang mga araw ng inyong mga anak, sa lupain na isinumpa ng Panginoon sa inyong mga magulang na ibibigay sa kanila, na gaya ng mga araw ng langit sa ibabaw ng lupa.”

Narito ang isang tuwirang paglalarawan ng mahalagang lugar na dapat ibigay sa Salita ng Diyos sa buhay ng Kanyang bayan.

Kapag natugunan ang mga kundisyong ito, mararanasan ng mga mananampalataya ang mga araw ng langit sa ibabaw ng lupa.

Una, dapat nating isaulo ang Salita, o gaya ng sinasabi ng teksto, ilagak ito sa ating puso at kaluluwa. Ang taong nagsasaulo ng malalaking bahagi ng Kasulatan ay nagpapayaman sa sarili niyang buhay at nagpapalaki ng kanyang kakayahang pagpalain ang iba.

Kasunod, ang Salita ay dapat itali sa ating mga kamay at sa ating mga noo. Hindi ito nangangahulugang paggamit ng mga pilakteryang, gaya ng iniisip ng ilan, kundi na ang ating mga gawa (mga kamay) at mga hangarin (mga mata) ay dapat nasa ilalim ng pagka-Panginoon ni Cristo.

Ang Salita ng Diyos ay dapat maging pangunahing paksa ng usapan sa tahanan. Bukod dito, bawat tahanan ay dapat may dambanang pampamilya, kung saan binabasa araw-araw ang Kasulatan at sama-samang nananalangin ang sambahayan. Walang makasusukat sa nagpapabanal na impluwensiya ng Biblia sa ganoong tahanan.

Ang Salitang ito rin ang dapat umokupa sa atin kapag tayo'y lumalakad sa daan, kapag tayo'y nahihiga, at kapag tayo'y bumabangon. Sa ibang salita, ang Kasulatan ay dapat maging lubos na bahagi ng ating buhay anupa't hinuhubog nito ang ating pananalita saanman tayo naroroon at anuman ang ating ginagawa. Dapat tayong magsalita sa wika ng Biblia.

Dapat ba nating isulat ang mga talata sa ating mga haligi ng pintuan at mga pintuang-daan? Napakagandang ideya! Maraming Cristianong tahanan ang may Josue 24:15 sa harapang pintuan: “Sa ganang akin at ng aking sambahayan,

kami ay maglilingkod sa Panginoon.” At marami pang tahanan ang may mga talata ng Kasulatan na nakasabit sa mga dingding sa loob.

Kapag ibinigay natin sa Banal na Kasulatan ang nararapat na lugar nito sa ating buhay, hindi lamang natin naililigtas ang ating sarili mula sa nasasayang na mga oras ng walang kabuluhan daldalan, kundi inaabala natin ang ating sarili sa mga paksang talagang mahalaga, mga paksang may walang-hanggang kahihinatnan, at napapanatili natin ang isang Cristianong kapaligiran sa ating mga tahanan.

Disyembre 12

*“Huwag mong tutuksuhin ang Panginoon mong Diyos”
(Mateo 4:7)*

Ano ang ibig sabihin ng tuksuhin ang Panginoon? Ito ba ay isang bagay na maaari tayong magkasala?

Tinukso ng mga anak ni Israel ang Panginoon nang magreklamo sila tungkol sa kawalan ng tubig sa ilang (Exodo 17: 7). Sa pagsasabing, “Ang Panginoon ba ay nasa gitna natin, o wala?” pinag-alinlanganan nila hindi lamang ang Kanyang banal na presensiya kundi pati ang Kanyang mapagkalingang pag-aalaga sa kanila.

Tinukso ni Satanas ang Panginoon nang hamunin niya Siya na tumalon mula sa taluktok ng Templo (Lucas 4:9-12). Matutukso sana ni Jesus ang Diyos Ama kung ginawa Niya iyon, sapagkat gagawa sana Siya ng isang pakitang-gilas, isang bagay na labas sa kalooban ng Ama.

Tinukso ng mga Fariseo ang Panginoon nang tanungin nila Siya kung matuwid bang magbayad ng buwis kay Cesar (Mateo 22:15-18). Inakala nila na paano man Siya sumagot, magagalit sa Kanya ang mga Romano o ang mga Judiong mahigpit na kontra-Romano.

Tinukso ni Safira ang Espiritu ng Panginoon sa pagkukunwaring ibinibigay sa Panginoon ang buong pinagbilhan ng isang ari-arian, gayong ang totoo ay nagtabi siya ng bahagi para sa sarili (Mga Gawa 5:9).

Sinabi ni Pedro sa kapulungan sa Jerusalem na pagtukso sa Diyos ang ilagay ang mga mananampalatayang Gentil sa ilalim ng kautusan, isang pamatok na hindi nakayang pasanin maging ng mga Judio mismo (Mga Gawa 15:10).

Ang tuksuhin ang Diyos ay “alamin kung gaano karami ang makalulusot ang isang tao bago Siya humatol; ibig sabihin nito ay magpangahas laban sa Kanya, tingnan kung tutuparin Niya ang Kanyang Salita, o banatin Siya hanggang sa hangganan ng paghatol (cf. Deuteronomio 6:16; Mateo 4:7)” (Toussaint).

Tinutukso natin ang Diyos kapag tayo’y bumubulong-bulong o nagrereklamo, sapagkat sa katunayan ay pinag-aalinlanganan natin ang Kanyang presensiya, kapangyarihan o kabutihan. Sinasabi natin na hindi Niya alam ang ating kalagayan, wala Siyang pakialam, o hindi Niya tayo kayang iligtas.

Tinutukso natin ang Diyos kapag hindi kinakailangang inilalantad natin ang ating sarili sa panganib at umaasa tayong sasagipin Niya tayo. Paminsan-minsan ay nababasa natin ang tungkol sa mga naliligaw na mananampalataya na humahawak ng mga makamandag na ahas at namamatay dahil dito. Ang kanilang katwiran ay nangako ang Diyos ng kaligtasan sa Marcos 16:18; “Sila’y hahawak ng mga ahas.” Ngunit ang layunin

nito ay ipagmatuwid ang paggawa natin ng mga himala lamang kapag kinakailangan ang mga ito sa pagsasakatuparan ng Kanyang kalooban sa atin at sa pamamagitan natin.

Tinutukso natin ang Diyos kapag tayo'y nagsisinungaling sa Kanya, at ginagawa natin ito kapag nagpapahayag tayo ng higit na pagtatalaga, pagsasakripisyo at paninindigan kaysa sa talagang balak nating ibigay. Kung paanong tinukso ng mga Fariseo si Cristo sa pamamagitan ng kanilang pagpapaimbabaw, gayundin naman tinutukso natin Siya sa pamamagitan ng sa atin.

Sa wakas, tinutukso natin ang Panginoon tuwing inaalis natin ang ating sarili sa saklaw ng Kanyang kalooban para sa atin at kumikilos ayon sa sariling kalooban.

Isang kagulat-gulat na bagay na ang isang nilalang ay magnais o mangahas kailanman na tuksuhin ang kanyang Manlilikha, o na ang isang makasalanang ay insultuhin nang ganito ang kanyang Tagapagligtas!

Disyembre 13

“Nang magkagayo’y ang nangatatatakot sa Panginoon ay nagsasalitaang madalas sa isa’t isa: at ang Panginoon ay nakinig, at narinig, at isang aklat ng alaala ay isinulat sa harap Niya, para sa nangatatatakot sa Panginoon, at nagbubulay ng Kanyang pangalan.” (Malakias 3:16)

Posibleng maging abalang-abala tayo anupa’t ang ating kaluluwa ay nagiging tigang. Ang labis na gawain ay nagiging dahilan upang tayo’y masyadong maabala sa ating trabaho at masyadong kaunti sa ating Diyos. Ang mga mangangaral na hindi gumugugol ng maraming panahong mag-isa sa

pagbubulay-bulay at pakikipag-isa sa Panginoon ay agad na nagbibigay ng mga mensaheng segunda-mano na kakaunti o walang espirituwal na kapangyarihan. Dapat tayong lahat manalangin, “Panginoon, iligtas Mo ako mula sa katigangan ng isang abalang buhay.” Maraming mananampalataya ang natatakot mag-isa. Kailangan nilang laging may kasama, nag-uusap, nagtatrabaho o naglalakbay. Walang panahong ginugol sa tahimik na pagninilay. Hinihikayat tayo ng mga panggigipit ng makabagong buhay na maging labis na aktibo, na maging labis na mapaghangad ng tagumpay. Nakabubuo tayo ng bilis ng gawain at mahirap nang bumagal. Ang buhay ay tila tuloy-tuloy na tulak, tulak, tulak, lakad, lakad, lakad. Ang resulta ay hindi tayo nagkakaroon ng malalalim na espirituwal na ugat. Ipinapahayag pa rin natin ang mga parehong banal na kasabihang ibinahagi natin sa mga tao dalawampung taon na ang nakararaan. Walang pag-unlad sa loob ng dalawampung taon!

At gayunman, may mga taong dinidisciplina ang kanilang sarili upang makawala sa walang-tigil na paghahabulan, na tumatanggi sa mga paanyaya, na isinasantabi ang mga pangalawang gawain upang makagugol sila ng panahong mag-isa kasama ng Panginoon. Buong-tatag silang naglalaan ng panahon para sa mapanalanging pagbubulay-bulay. Mayroon silang taguan kung saan maaari nilang patayin ang ingay ng sanlibutan upang makapag-isa kasama ng Panginoong Jesus.

Ang mga taong ito ay may malapit na ugnayan sa Panginoon. “Ang lihim ng Panginoon ay nasa kanila na nangatatakit sa Kanya; at ipakikilala Niya sa kanila ang Kanyang tipan.” (Awit 25:14). Ibinubunyag ng Diyos sa kanila ang mga lihim na tayo, sa ating nagkukumahog na buhay, ay walang nalalaman. May

pagpapaabot ng banal na kaalaman tungkol sa paggabay, tungkol sa mga pangyayaring nagaganap sa espirituwal na kaharian, tungkol sa hinaharap. Ang mga naninirahan sa santuwaryo ay madalas na may mga pangitain ng Diyos na walang nalalaman ang mga naninirahan sa mga labas ng lunsod. Ang isang humilig sa dibdib ng Tagapagligtas ang siyang binigyan ng Pahayag ni Jesu-Cristo.

Madalas kong naiisip ang mga salitang ito ni Cecil: “Sinasabi ko saanman at sa lahat, kailangan mong makipag-ugnayan sa Diyos o mamamatay ang iyong kaluluwa. Kailangan mong lumakad kasama ng Diyos o lalakad si Satanas kasama mo. Kailangan mong lumago sa biyaya o mawawala ito sa iyo; at hindi mo ito magagawa malibang ilaan mo sa layuning ito ang nararapat na bahagi ng iyong panahon, at masikap na gamitin ang mga angkop na paraan. Hindi ko alam kung bakit ang ilang Cristiano ay nagbibigay ng napakaliit na halaga sa pagbubulay-bulay at pag-iisa. Natatagpuan ko na ang diwa ng panahon ay isang malakas na puwersang humihila upang tayo’y maging katulad nito. Natatagpuan ko itong humihila sa aking isip palayo sa ipu-ipo nito, at nilulubog ako sa gitna ng latak at dumi ng isang makalamang kalikasan...! napipilitan akong lumayo nang regular at sabihin sa aking puso, ‘Ano ang ginagawa mo? Nasaan ka na ngayon?’”

Disyembre 14

“Aking nilalang siya para sa aking kaluwalhatian, aking inanyuan siya; oo, aking ginawa siya.” (Isaias 43:7)

Isa sa malalaking trahedya ng ating buhay ay ang makita ang mga lalaki at babae na namumuhay ng nasasayang na buhay.

Ang tao, pagkatapos ng lahat, ay nilikha ayon sa larawan at wangis ng Diyos. Itinalaga siya para sa isang trono, hindi para sa upuan sa inuman. Nilikha siya upang maging kinatawan ng Diyos, hindi alipin ng kasalanan. Bilang sagot sa tanong na, “Ano ang pangunahing layunin ng tao?,” ipinapaalala sa atin ng Shorter Catechism na “Ang pangunahing layunin ng tao ay luwalhatiin ang Diyos at magalak sa Kanya magpakailanman.” Kung makaligtaan natin iyon, nakaligtaan na natin ang lahat.

Umiiyak si J. H. Jowett habang napagtatanto niya na ang paglalakbay ng maraming tao sa paglipas ng mga taon ay “hindi gaanong paglalakbay ng isang tao kundi pagdaan ng isang amoeba.” Nalulungkot siya na makita ang mga taong nauwi sa pagiging walang iba kundi “maliliit na opisyal sa mga panandaliang negosyo.” Napapansin niya nang may kalungkutan ang epitapyo ng isang taong “ipinanganak na tao at namatay na tindero.”

Tinanaw ni F. W. H. Myers ang sangkatauhan at isinulat:

Gaya lamang ng mga kaluluwa ang tanaw ko sa mga tao sa ibaba,

Gapos, gayong dapat sanang manlupig; alipin, gayong dapat sanang hari,

Dinidinig ang kanilang nag-iisang pag-asa nang may hungkag na pagtataka,

Malungkot na kuntento sa isang palabas ng mga bagay.

Noong binata pa si Watchman Nee, naantig siya nang makita ang “kakayahang lumikha ng tao na nilulustay para sa isang sakim na amo... Sa isa sa mga tindahan sa kalye ng lacquer ng lumang lunsod, isang di-kilalang manggagawa ang gumugol na ng anim na taon sa tatlong matigas na kahoy na dahon ng isang

apat-na-dahong tabing, na umuukit ng mga nakaumbok na bulaklak sa likas na kahoy, puti laban sa itim na nilakeng ibabaw. Para rito, siya ay binabayaran ng walumpung sentimo isang araw, ‘umulan man, umaraw man, pista man, o rebolusyon,’ gaya ng sabi ng may-ari ng tindahan, kasama ang kanyang kanin at gulay at isang tablang tulugan. Nang matutunan na niya ang kasanayan para sa gawaing ito, maaaring makagawa lamang siya ng dalawang ganitong tabing bago bumigay ang kanyang mga mata at mga nerbiyos at siya’y itapon kasama ng mga pulubi.”

Ang trahedya ng buhay ngayon ay hindi pinahahalagahan ng mga tao ang kanilang mataas na pagkatawag. Dumadaan sila sa buhay na nakayakap sa mga bagay na pangalawa lamang. Gumagapang sila sa halip na lumipad. Gaya ng sinabi ng isang tao, kumakalaykay sila sa isang bunton ng dumi, na hindi napapansin ang anghel sa itaas nila na nag-aalok sa kanila ng isang korona. Ang kanilang panahon ay ginugugol sa paghahanapbuhay sa halip na sa pagbuo ng buhay.

Marami ngayon ang nababahala sa pagkasira ng likas na yaman ngunit hindi nila kailanman iniisip ang mas malaking kawalan ng yamang-tao. Marami ang nangangampanya upang iligtas ang mga nanganganib na uri ng mga ibon, hayop at isda, ngunit kaya nilang tingnan ang mga taong sinasayang ang kanilang buhay nang hindi naaantig. Ang isang buhay ng tao ay higit na mahalaga kaysa sa buong sanlibutan. Ang sayangin ang buhay na iyon ay di-masabing trahedya. Sinabi ng isang babae, “Pitumpung taong gulang na ako, at wala akong nagawa sa aking buhay.” Ano pa ang hihigit dito sa pagiging kalunus-lunos?

Disyembre 15

“Silang nagsisipaghasik na may luha ay magsisipag-ani na may kagalakan. Siyang yumayaon na umiiyak, na nagdadala ng mahalagang binhi, walang pagsalang lalabas uli na may kagalakan, na dala ang kanyang mga bigkis.”
(Awit 126:5, 6)

Sa Awit 126, ginugunita ng mga anak ni Israel ang kanilang pagbabalik sa lupain matapos ang kanilang pagkabihag sa Babilonia. Para bang sila’y nasa isang daigdig ng panaginip, puno ng tawanan at awitan. Maging ang kanilang mga paganong kapitbahay ay nagsalita tungkol sa mga dakilang bagay na ginawa ng Panginoon para sa Kanyang bayan.

Ngayong sila’y nakabalik na sa sarili nilang lupain, kailangan nilang magsimulang magtanim. Ngunit nagdulot ito ng problema. Kaunting butil lamang ang kanilang naiwi. Maaari nila itong gamiting pagkain ngayon; sa katunayan, wala pang pananim sa bukid na maaani nila. O maaari nila itong gamiting binhi, na ihahasik sa lupa sa pag-asang magkakaroon ng masaganang ani sa mga darating na araw. Kung magpapasya silang gamitin ang karamihan nito bilang binhi, nangangahulugan iyon na kailangan nilang mamuhay nang matipid at may pagsasakripisyo hanggang sa panahon ng anihan. Pinili nila ang huling paraan.

Habang lumalabas ang magsasaka sa kanyang mga bukid, isinasawsaw ang kanyang kamay sa binhi, at isinasaboy ito sa inararong lupa, lumuluha siya sa pag-iisip ng mga kakulangang kailangang tiisin niya at ng kanyang pamilya hanggang sa panahon ng anihan.

Ngunit kalaunan, kapag ang mga bukid ay puno na ng ginintuang butil, ang kanyang mga luha ay magiging kagalakan habang dinadala niya pabalik sa kamalig ang mga hinog na bigkis. Ang lahat ng sakripisyong ginawa ng kanyang sambahayan ay gagantimpalaan nang masagana.

Maaari nating isipin ito kaugnay ng sarili nating pangangasiwa sa mga materyal na bagay. Ipinagkakatiwala ng Panginoon sa bawat isa sa atin ang may hangganang halaga ng salapi. Maaari natin itong gugulin sa pagpapalayaw sa sarili, na binibili ang anumang naisin ng ating puso. O sa pamumuhay nang may pagsasakripisyo, maaari natin itong ipuhunan sa gawain ng Panginoon—sa mga misyon sa ibang bansa, sa literaturang Cristiano, sa mga pagsasahimpapawid ng Ebanghelyo sa radyo, sa lokal na iglesya at sa marami pang ibang anyo ng gawaing pang-ebanghelyo. Sa ganoong kaso, mangangahulugan ito ng pagpili ng payak na pamantayan ng pamumuhay upang ang lahat ng higit sa mga pangunahing pangangailangan ay mapunta sa gawain ng Panginoon. Mangangahulugan ito ng pamumuhay sa isang limitadong badyet upang ang mga kaluluwa ay hindi mapahamak dahil sa kawalan ng Ebanghelyo.

Ngunit ang anumang ganoong sakripisyo ay hindi na karapat-dapat banggitin pagdating ng panahon ng anihan, kapag nakita natin ang mga lalaki at babae sa Langit bilang bunga ng ating mapagsakripisyong pamumuhay. Ang isang taong iniligtas mula sa Impiyerno upang maging mananamba ng Kordero ng Diyos sa buong walang hanggan ay higit na mahalaga kaysa sa anumang sakripisyong magagawa natin ngayon.

Disyembre 16

“Purihin mo ang Panginoon, O kaluluwa ko, at huwag mong kalimutan ang lahat Niyang mga kabutihan:...na Siyang nagpapagaling ng lahat mong sakit.” (Awit 103:2, 3b)

Isa sa mga pinagsamang pangalan ng Diyos ay Jehovah-Rapha, na ang ibig sabihin ay “Ako ang Panginoon na nagpapagaling sa iyo” (Exodo 15:26b). Ang Diyos ang nagpapagaling sa atin. Pinagagaling Niya tayo sa lahat ng uri ng sakit, at sa huli ay palalayain Niya tayo magpakailanman sa bawat anyo ng karamdaman.

Kung minsan ay pinagagaling Niya tayo sa pamamagitan ng napakalaking kakayahang gumaling na inilagay Niya sa ating katawan. Kaya madalas sabihin ng mga doktor, “Karamihan ng bagay ay bumubuti pagsapit ng umaga.” Kung minsan ay nagpapagaling Siya sa pamamagitan ng gamot at operasyon. Sinabi ni Dubois, ang kilalang manggagamot na Pranses, “Ang siruhano ang nagbebenda ng sugat; ang Diyos ang nagpapagaling nito.” Kung minsan ay nagpapagaling Siya sa paraang himala. Alam natin ito mula sa mga Ebanghelyo at mula sa sariling karanasan.

Gayunman, hindi laging kalooban ng Diyos na magpagaling. Kung gayon nga, may mga taong hindi na tatanda at mamamatay. Ngunit lahat ay mamamatay sa malao’t madali—hanggang sa pagbabalik ng Panginoon. Hindi inalis ng Diyos ang pisikal na kapighatian ni Pablo kundi binigyan Niya siya ng biyaya upang ito’y kanyang matiis (2 Corinto 12:7-10).

Sa pangkalahatang kahulugan, ang lahat ng sakit ay bunga ng kasalanan. Sa madaling salita, kung hindi nagkaroon ng

kasalanan kailanman, wala ring sakit. Kung minsan ang karamdaman ay tuwirang bunga ng kasalanan sa buhay ng isang tao. Halimbawa, ang paglalasing ay kung minsan nagdudulot ng sakit sa atay, ang paninigarilyo ay kung minsan nagdudulot ng kanser, ang seksuwal na imoralidad ay kung minsan nagdudulot ng sakit na nakukuha sa pakikipagtalik, at ang pag-aalala ay kung minsan nagdudulot ng ulser. Ngunit hindi lahat ng sakit ay tuwirang bunga ng sariling kasalanan ng tao. Si Satanas ang nagdulot ng malubhang sakit ni Job (Job 2:7), gayong si Job ang pinakamatuwid na tao sa lupa (Job 1:8; 2:3). Siya ang nagdulot na ang isang di-kilalang babae ay mapighati sa pagkakuba ng gulugod (Lucas 13:11-17). At siya ang nagdulot ng tinik sa laman ni Pablo (2 Corinto 12:7). Sa Juan 9:2, 3, hindi maaaring ang sariling kasalanan ng lalaki ang naging dahilan kung bakit siya ipinanganak na bulag. Si Epafrodito ay malubhang nagkasakit, hindi dahil sa kasalanan, kundi dahil sa kanyang walang pagod na paglilingkod sa Panginoon (Filipos 2:30). Si Gayo ay malusog sa espiritu ngunit mahina ang katawan (3 Juan 2).

Sa wakas, ang hindi paggaling ay hindi laging nangangahulugan ng kakulangan ng pananampalataya. Kapag nagbigay lamang ang Diyos ng tiyak na pangako na Siya'y magpapagaling, saka maaaring angkinin ng pananampalataya ang paggaling. Kung hindi, ipinagkakatiwala natin ang ating sarili sa ating buhay at mapagmahal na Panginoon at idinadalangin na ang Kanyang kalooban ang mangyari.

Disyembre 17

“Kung walang kahoy, ang apoy ay namamatay...”

(Kawikaan 26:20)

Dalawang lalaki ang nag-aaway. Ang isa ay nagbubuga ng galit at ang isa naman ay sumasagot ng matalas na tugon. Ang isa ay nagpaparatang nang mainit at ang isa ay gumaganti ng paratang na kasing-bagsik. Walang isa man sa kanila ang handang tumigil, sapagkat baka ang kanyang pananahimik ay ituring na kahinaan o pagkatalo. Kaya lalong lumalakas ang apoy at ang mga alon ng pagkapoot ay paroo't parito.

Ngunit baguhin natin ang larawan. Pinauulanan ng isang lalaki ng mga salita ang kanyang kalaban, ngunit walang apoy na bumabalik sa kanya. Sinisikap niyang galitin, inisin, siraan at hiyain ito. Ngunit ayaw makisali ng isa sa away. Sa wakas ay napagtanto ng nanggugulo na sinasayang lamang niya ang kanyang oras kaya't palihim siyang umalis, bumubulong at nagmumura. Namatay ang apoy sapagkat tumanggi ang nasasakdal na dagdagan ito ng gatong.

Madalas makatagpo si Dr. H. A. Ironside, sa pagtatapos ng isang pagtitipon, ng mga taong gustong makipagtalo sa kanya tungkol sa isang bagay na sinabi niya. Kadalasan ay pinupuna nila ang maliliit na bagay, hindi ang isang pundamental na doktrina. Matiyagang nakikinig si Dr. Ironside, at kapag huminto na upang huminga ang palaaway, sasabihin niya, “Kapatid, pagdating natin sa Langit, isa sa atin ang mali, at baka ako pa iyon.” Ang sagot na iyon ay laging nagpapalaya sa mabuting Doktor upang makausap ang ibang tao.

Paano natin tinatanggap ang pagpuna? Ipinagtatanggol ba natin ang ating sarili, gumaganti ba tayo ng sukli sa sukli, inilalabas ba natin ang lahat ng mapamintas na kaisipang kailanma'y inisip natin tungkol sa ibang tao? O mahinahon ba nating sinasabi, “Kapatid, natutuwa ako na hindi mo ako lubos na kilala, sapagkat kung kilala mo ako, mas marami ka pang

mapupuna.” Ang ganitong tugon ay nakapatay na ng maraming apoy.

Palagay ko’y karamihan sa atin ay nakatanggap na minsan ng sulat na halos burahin na tayo sa balat ng lupa. Ang likas na reaksiyon natin sa ganoong pagkakataon ay isawsaw ang ating pluma sa asido at magpadala ng masakit na sagot. Ito’y nagpapalakas ng apoy at hindi magtatagal ay paroo’t parito na ang mga sulat na may lason. Higit na mabuting sumulat ng iisang simpleng sagot, “Mahal kong kapatid, kung gusto mong makipag-away sa isang tao, pakiusap, ang diyablo ang awayin mo.”

Napakaikli ng buhay upang gugulin sa pagtatanggol sa sarili, sa pakikipag-away, o sa maiinit na salita. Inililihis tayo ng mga bagay na ito mula sa pinakamahalaga, ibinababa nila ang ating espirituwal na kalagayan, at sinisira nila ang ating patotoo. Maaaring dala ng iba ang sulo na sadyang ipansisimula ng apoy, ngunit tayo ang may hawak sa gatong. Kapag tumanggi tayong dagdagan ng gatong ang apoy, ang apoy ay namamatay.

Disyembre 18

“Sa aba nila na nagsasabing ang masama ay mabuti, at ang mabuti ay masama; na ipinapalit ang kadiliman sa liwanag, at ang liwanag sa kadiliman; na ipinapalit ang mapait sa matamis, at ang matamis sa mapait.” (Isaias 5:20)

Nagpapahayag ang Diyos ng kaabahan sa mga bumabaligtad sa mga pamantayang moral, na ginagawang kagalang-galang ang kasalanan at nagpapahiwatig na ang kalinisan ay hindi gaanong kanais-nais. Nagbanggit si Herbert Vander Lugt ng tatlong

makabagong halimbawa kung paano pinakikialaman ng tao ang mga pagkakaibang moral. “Una, nabasa ko ang isang artikulo na binalewala ang masasamang bunga ng pornograpiya, ngunit ikinalungkot ang ‘puritanikong saloobin ng mga relihiyoso.’ Ikalawa, nabasa ko sa pahayagan ang ulat tungkol sa isang grupo ng nababahalang mga magulang na nagsisikap na matanggal sa trabaho ang isang gurong walang asawa na nagdadalang-tao. Inilarawan siya ng manunulat bilang isang kahanga-hangang tao, samantalang ang mga nanay at tatay ay ginawang kontrabida. At ikatlo, napanood ko ang isang panauhin sa isang programa sa telebisyon na ipinagtanggol ang hard rock, ang paglalasing, at ang paggamit ng droga na kaugnay ng isang konsiyerto kung saan ilang kabataan ang namatay. Isinisi niya ang ating mga suliraning panlipunan sa mga taong hindi gusto ang ganitong mga pagtitipon.”

Magmumungkahi ako ng dalawang dahilan kung bakit nasasaksihan natin ang lumalaking alon ng pagbaligtad ng moralidad. Una sa lahat, tinalikuran ng mga tao ang mga ganap na pamantayang matatagpuan sa Biblia. Ngayon ang moralidad ay nakasalalay na lamang sa sariling pagpapakahulugan ng tao. Ikalawa, habang lalong nagpapakasasa ang tao sa kasalanan, lalo nilang nararamdaman na kailangan nilang pangatwiranan ang kasalanan bilang makatwirang asal upang mapawalang-sala ang kanilang sarili.

Ang ilang nahihirapang ipagmatuwid ang kasalanan ay gumagamit na lamang ng mga argumentong ad hominem, ibig sabihin, inaatake nila ang pagkatao ng kalaban sa halip na sagutin ang kanyang mga pangangatwiran. Kaya, sa mga halimbawang binanggit sa itaas, inatake ng mga libertaryo ang “puritanikong saloobin ng mga relihiyoso,” ginawa nilang

kontrabida ang mga nanay at tatay, at isinisi nila ang mga suliraning panlipunan sa mga taong nagsasalita laban sa paglalasing, droga at isang rock concert kung saan ilang kabataan ang namatay.

Bukod sa mga bumabaligtad sa mga pagkakaibang moral, may mga nasisiyahan na lamang na palabuin ang mga ito. Sa kasamaang palad, marami sa mga ito ay mga lider ng relihiyon. Sa halip na tuwirang pumanig sa Biblia at tawagin ang mga kasalanan sa tamang pangalan, sila'y nag-iingat na hindi makasakit at nagpaparamdam na hindi naman pala ganoon kasama ang mga ito. Ang paglalasing ay isang sakit. Ang kabuktutan ay isang alternatibong pamumuhay. Ang pakikipagtalik sa labas ng kasal ay pinahihintulutan kung ito'y katanggap-tanggap sa kultura. Ang aborsiyon, ang hayagang paghuhubad at ang prostitusyon ay mga personal na karapatang hindi dapat bawasan.

Ang ganitong magulong pag-iisip ay naglalantad ng malubhang kakulangan ng moral na katalinuhan. Ang mga baluktot na pangangatwirang ito ay mga kasinungalingan ng diyablo na sa huli ay naglulunod sa tao sa kapahamakan.

Disyembre 19

“Ang langit at ang lupa ay lilipas: datapuwat ang Aking mga salita ay hindi lilipas.” (Lucas 21:33)

Ang Salita ng Diyos ay hindi lamang walang hanggan; ito'y lubos na tiyak na matutupad. Sa Mateo 5:18 sinabi ni Jesus na walang isa mang tuldok o kudlit na lilipas sa kautusan hanggang sa matupad ang lahat. Ang tuldok (jot) ay isang titik ng alpabetong Hebreo na kahawig ng kuwit o kudlit. Ang kudlit

(tittle) ay isang guhit ng titik na Hebreo; maihahambing natin ito sa guhit sa ibaba ng malaking titik na E na nagpapaiba sa E sa F. Sa madaling salita, sinasabi ni Jesus na ang Salita ng Diyos ay matutupad hanggang sa pinakamaliliit na detalye.

Si Julian the Apostate, isang emperador ng Roma na nabuhay noong A.D. 331-36, ay nagpasiyang pabulaanan ang Biblia at siraan ang Kristiyanismo. Ang talatang pinili niyang pabulaanan ay ang Lucas 21:24: “At sila’y mangabubuwal sa talim ng tabak, at dadalhing bihag sa lahat ng mga bansa: **at ang Jerusalem ay yuyurakan ng mga Gentil, hanggang sa matupad ang mga panahon ng mga Gentil.**” Sinimulan niya sa paghikayat sa mga Judio na muling itayo ang templo. Ayon kay Gibbon sa **The Decline and Fall of the Roman Empire**, masigasig silang nagtrabaho, gumamit pa nga ng mga palang pilak sa kanilang labis na pagmamalabis, at dinala ang lupa sa mga lambong na kulay-ube. Ngunit habang sila’y nagtatrabaho, naantala sila ng isang lindol at ng mga bolang apoy na lumalabas mula sa lupa. Kinailangan nilang iwanan ang proyekto.

Halos 600 taon bago si Cristo, inihula ni Ezekiel na ang Silangang Pintuan ng Jerusalem ay isasara at mananatiling sarado hanggang sa dumating “ang prinsipeng” (Ezekiel 44:3). Maraming mag-aaral ng Biblia ang nakauunawa na “ang prinsipeng” ay ang Mesiyas. Ang pintuan, na nang maglaon ay tinawag na Golden Gate, ay ipinasara ni Sultan Seuleman noong A.D. 1543. Sa plano ni Kaiser Wilhelm na sakupin ang Jerusalem, umasa siyang papasok sa pintuang ito, ngunit nabigo ang kanyang pag-asa. Ang pintuan ay nananatiling sarado.

Ipinagmalaki ni Voltaire na ang Biblia ay magiging patay na aklat sa loob ng 100 taon. Nang lumipas ang sandaang taon,

patay na si Voltaire at ang kanyang bahay ay naging punong-tanggapan ng Geneva Bible Society. Ganoon din ang ipinagmalaki ni Ingersoll. Sinabi niya na ilalagay niya ang Biblia sa punerarya sa loob ng 15 taon. Siya, hindi ang Biblia, ang napunta sa punerarya. Nalalampasan ng Biblia ang buhay ng lahat ng mga pumupuna rito.

Aakalain mong magigising na ang tao sa katotohanan na ang Biblia ay walang hanggang Salita ng Diyos at hindi ito lilipas kailanman. Ngunit, gaya ng sinabi ni Jonathan Swift, “Walang mas bulag pa kaysa sa mga ayaw makakita.”

Disyembre 20

“Natutuhan ko, sa anumang kalagayan ko, na masiyahan doon.” (Filipos 4:11)

Madalas sabihin sa atin na hindi ang mga kalagayan sa buhay ang mahalaga; ang tunay na mahalaga ay kung paano tayo tumutugon sa mga kalagayang iyon. Totoo ito. Sa halip na laging sikaping baguhin ang ating mga kalagayan, dapat nating higit na isipin ang pagbabago sa ating sarili.

May ilang paraan ng pagtugon ng mga tao sa masasamang pangyayari. Ang una ay ang pagtugong walang damdamin (stoically). Ibig sabihin, sila’y lubos na walang kibo, nagngangalit ang ngipin, at hindi nagpapakita ng anumang damdamin. Ang kanilang patakaran ay “makipagtulungan sa hindi maiiwasan.”

Ang iba ay tumutugon nang may hysteria. Gumuguho ang kanilang damdamin, may malakas na iyak, luha at kapansin-pansing pagpapakita ng katawan. Ang ilan ay tumutugon nang

talunan. Sumusuko sila sa lubos na kawalan ng pag-asa. Sa matitinding kaso, maaari itong humantong sa pagpapakamatay.

Ang karaniwang paraan ng Cristiano ay ang tumugon nang may pagpapasakop. Ganito ang pangangatwiran ng mananampalataya: “Hindi ito nangyari nang nagkataon lamang. Hawak ng Diyos ang lahat ng pumapasok sa aking buhay. Hindi Siya nagkamali. Pinahintulutan Niya ito upang magdala ng kaluwalhatian sa Kanyang sarili, pagpapala sa iba, at kabutihan sa akin. Hindi ko makita ang buong kaganapan ng Kanyang plano, ngunit magtitiwala pa rin ako sa Kanya. Kaya yumuyuko ako sa Kanyang kalooban, at idinadalangin ko na luwalhatiin Niya ang Kanyang sarili at ituro sa akin ang anumang nais Niyang matutuhan ko.”

May isa pang paraan ng pagtugon ng ilang piling banal, iyon ay, ang higit sa pagtatagumpay. Hindi ako mangahas na ibilang ang aking sarili sa kanila, bagaman hinahangad kong mapabilang sa kanilang samahan. Sila ang gumagamit ng kahirapan bilang tuntungan patungo sa tagumpay. Ginagawa nilang matamis ang mapait at ginagawang kagandahan ang abo. Hindi nila hinahayaang pamunuan sila ng mga kalagayan, sa halip ay pinaglilingkod nila ang mga kalagayan sa kanila. Sa ganitong kahulugan, sila’y “higit pa sa mga mananagumpay.” Hayaan ninyong magbigay ako ng ilang halimbawa.

May isang Cristianong babae na ang buhay ay tila puno ng kabiguan at pagkadismaya. Gayunman ay isinulat ng sumulat ng kanyang talambuhay, “Gumawa siya ng mga kahanga-hangang kumpol ng bulaklak mula sa mga pagtangga ng Diyos.”

Ang mga mananampalataya sa isang bansa sa Silangan ay pinagbabato ng isang galit na mandurumog. Nang bumalik ang

mga mananampalatayang iyon, nagtayo sila ng isang kapilya gamit ang mga batong ibinato sa kanila.

Pagkatapos bumili ng bahay, nakakita ang isang lalaki ng napakalaking bato sa gitna ng hardin. Nagpasiya siyang gumawa ng hardin ng mga bato.

Sinabi ni E. Stanley Jones, “Gamitin mo ang iyong mga pagkakait at gawin mong mga pintuan.” O, gaya ng sinabi ng iba, “Kapag binigyan ka ng buhay ng mga limon, gumawa ka ng limonada.”

Lalo kong gusto ang kuwento ng lalaking sinabihan ng kanyang doktor na mawawalan siya ng isang mata at kailangan niyang magkaroon ng matang salamin. Agad niyang sagot, “Siguraduhin ninyong ang ilalagay ay may kislap.” Iyan ang tinatawag kong pamumuhay nang higit sa mga kalagayan.

Disyembre 21

“Si Cristo... ay umibig sa iglesya at ibinigay ang Kanyang sarili dahil dito.” (Efeso 5:25)

Ang iglesya ay may napakahalagang lugar sa isip ni Cristo, at dapat din itong maging lubhang mahalaga sa ating pagpapahalaga.

Nadarama natin ang kahalagahan nito sa malaking puwang na sinasakop nito sa Bagong Tipan. Gayundin, may mahalagang lugar ito sa ministeryo ng mga apostol. Si Pablo, halimbawa, ay nagsalita tungkol sa kanyang dalawahang ministeryo—ang ipangaral ang Ebanghelyo at ipahayag ang katotohanan tungkol sa iglesya (Efeso 3:8, 9). Nagsalita ang mga apostol tungkol sa iglesya nang may sigasig na kakatwang nawawala sa

ngayon. Saanman sila magpunta ay nagtatanim sila ng mga iglesya, samantalang ang hilig ngayon ay magtayo ng mga Cristianong organisasyon.

Ang katotohanan tungkol sa iglesya ang naging koronang bato ng kapahayagan ng Kasulatan (Colosas 1:25, 26). Ito ang huling pangunahing doktrinang ipinahayag.

Ang iglesya ay isang buhay na aral para sa mga anghel (Efeso 3:10). Natututo sila mula rito ng mga aral tungkol sa sari-saring karunungan ng Diyos.

Ang iglesya ang yunit sa lupa na pinili ng Diyos upang palaganapin at ipagtanggol ang pananampalataya (1 Timoteo 3:15). Tinutukoy Niya ito bilang haligi at saligan ng katotohanan. Nagpapasalamat tayo sa mga para-church na organisasyon na nakatalaga sa pagpapalaganap ng Ebanghelyo at sa pagtuturo sa mga mananampalataya, ngunit isang pagkakamali kapag pinapalitan nila ang lugar ng lokal na iglesya sa buhay ng kanilang mga kasapi. Nangako ang Diyos na ang mga pintuan ng Hades ay hindi mananaig laban sa iglesya (Mateo 16:18), ngunit hindi Niya kailanman ibinigay ang pangakong iyon sa mga Cristianong organisasyon.

Tinutukoy ni Pablo ang iglesya bilang kapuspusan Niya na pumupuno sa lahat ng bagay (Efeso 1:20-23). Sa kahangahangang biyaya, hindi itinuturing ng Ulo na buo ang Kanyang sarili kung wala ang Kanyang mga sangkap.

Ang iglesya ay hindi lamang katawan ni Cristo (1 Corinto 12:12, 13); ito rin ay Kanyang kasintahang babae (Efeso 5:25-27, 31, 32). Bilang katawan, ito ang kasangkapang pinili Niya upang ipahayag ang Kanyang sarili sa sanlibutan sa panahong ito. Bilang kasintahang babae, ito ang natatanging tinatanggap ng

Kanyang pagmamahal na inihahanda Niya upang makibahagi sa Kanyang paghahari at sa Kanyang kaluwalhatian.

Mula sa lahat ng nabanggit, napipilitan tayong magpasiya na ang pinakamahinang kapulungan ng mga mananampalataya ay higit na mahalaga kay Cristo kaysa sa pinakadakilang imperyo sa mundo. Nagsasalita Siya tungkol sa iglesya sa mga salitang puno ng magiliw na pagmamahal at natatanging dangal.

Napagpapasiyahan din natin na ang isang matanda sa isang lokal na kapulungan ay higit na mahalaga sa Diyos kaysa sa isang pangulo o isang hari. Kakaunti ang mga tagubilin sa Bagong Tipan kung paano maging mabuting pinuno, ngunit malaking puwang ang inilaan sa gawain ng isang matanda.

Kapag minsang nakita natin ang iglesya gaya ng pagtingin dito ng Panginoon, babaguhin nito nang lubusan ang ating buhay at ministeryo.

Disyembre 22

“Sapagkat kung tayo’y sadyang magkasala pagkatapos na matanggap natin ang pagkakilala sa katotohanan, ay wala nang haing natitira pa dahil sa mga kasalanan, kundi isang kakila-kilabot na paghihintay sa paghuhukom, at isang bangis ng apoy na lalamon sa mga kaaway.” (Hebreo 10:26, 27)

Ito ay isa sa ilang talata sa Bagong Tipan na lubhang bumabagabag sa maraming taimtim at maingat na Cristiano. Ganito ang kanilang pangangatwiran: Napaharap ako sa tuksong magkasala. Alam kong mali ito. Alam kong hindi ko dapat gawin, ngunit ginawa ko pa rin. Sinadya kong sumuway.

Tila ako'y sadyang nagkakasala. Kaya, ayon sa talatang ito, tila nawala na ang aking kaligtasan.

Lumilitaw ang problema dahil inaalis nila ang talata sa konteksto nito at pinasasabi rito ang bagay na hindi kailanman nilayong sabihin nito. Ang konteksto ay tungkol sa kasalanan ng apostasiya—ang kasalanan ng isang nagpapanggap na mananampalataya sa loob ng ilang panahon, ngunit pagkatapos ay itinatakwil ang Cristianong pananampalataya at kadalasan ay nakikiisa sa isang sistemang sumasalungat kay Cristo.

Inilalarawan ang apostata sa talata 29: niyurakan niya ang Anak ng Diyos, at itinuring na di-banal na bagay ang dugo ng tipan na sa pamamagitan nito siya'y pinakabanal, at hinamak niya ang Espiritu ng biyaya. Ipinakikita niya sa kanyang mapait na pagtalikod kay Cristo na hindi siya kailanman ipinanganak na muli.

Ipagpalagay nating may isang lalaking nakarinig ng Ebanghelyo at nagkaroon ng magiliw na damdamin sa Cristianong pananampalataya. Iniwan niya ang relihiyon ng kanyang mga ninuno at tinanggap ang tatak na Cristiano nang hindi tunay na nagbabagong-loob. Ngunit pagkatapos ay nagsimula ang pag-uusig, at nag-alinlangan siya na makilala bilang Cristiano. Sa wakas ay nagpasiya siyang bumalik sa kanyang dating relihiyon. Ngunit hindi ito ganoon kadali. Ipagpalagay “na bago pumayag ang mga pinuno na tanggaping muli ang taksil, may maliit na seremonyang kailangan niyang daanan. Kinukuha nila ang dugo ng baboy at iwinisik ito sa sahig. Pagkatapos ay sinasabi nila, “Ang dugong iyan ay kumakatawan sa dugo ni Cristo. Kung nais mong bumalik sa relihiyon ng iyong mga magulang, kailangan mong lakaran ito.” At ginawa nga niya. Sa katunayan, niyuyurakan niya ang Anak ng Diyos at itinuturing

na di-banal na bagay ang Kanyang dugo. Ang lalaking iyon ay isang apostata. Nagawa niya ang sadyang kasalanan.

Hindi magagawa ng tunay na mananampalataya ang sadyang kasalanan ito. Maaari siyang makagawa ng ibang kasalanan kahit alam niyang mali ito. Maaari niyang sadyang labagin ang kanyang budhi. Mabigat ito sa paningin ng Diyos, at hindi tayo dapat magsabi ng anumang magdadahilan dito. Ngunit makasusumpung pa rin siya ng kapatawaran sa pamamagitan ng pagpapahayag at pagtalikod sa kanyang kasalanan. Hindi gayon sa apostata. Para sa kanya ang hatol ay wala nang haing natitira pa dahil sa mga kasalanan (talata 26b), at imposibleng baguhin siyang muli sa pagsisisi (Hebreo 6:6).

Disyembre 23

“Ang sinumang nananatili sa Kanya ay hindi nagkakasala: ang sinumang nagkakasala ay hindi nakakita sa Kanya, ni hindi nakakilala sa Kanya.” (1 Juan 3:6)

Kahapon ay pinag-isipan natin ang isang talatang madalas magdulot ng pagkabalisa sa mga taimtim na Cristiano. Ngayon ay titingnan natin ang tatlong talata sa unang sulat ni Juan na bumabagabag din sa mga mananampalatayang lubos na batid ang kanilang pagiging makasalanan. Nariyan ang talatang sinipi na sa itaas ng pahina. Nariyan din ang 1 Juan 3:9: “Ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi gumagawa ng kasalanan; sapagkat ang Kanyang binhi ay nananatili sa kanya: at hindi siya makapagkakasala, sapagkat siya’y ipinanganak ng Diyos.” At ang 1 Juan 5:18: “Nalalaman natin na ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi nagkakasala; datapuwat ang ipinanganak ng Diyos ay nag-iingat sa kanyang sarili, at hindi

siya ginagalaw ng masama.” Kung tatanggapin nang ganoon lamang, maaaring pag-alinlanganin ng mga talatang ito ang sinuman sa atin kung siya nga ay tunay na mananampalataya.

Gayunman, may ibang mga talata sa sulat ding ito na kumikilala na ang mananampalataya ay nagkakasala, halimbawa ang 1:8-10; 2:1b.

Ang problema ay higit na nasa salin. Sa orihinal na wika ng Bagong Tipan, may pagkakaiba sa paggawa ng paminsan-minsang kasalanan at sa pagsasagawa ng kasalanan bilang paraan ng pamumuhay. Ang Cristiano ay nakagagawa ng kasalanan, ngunit hindi kasalanan ang naglalarawan sa kanyang buhay. Siya’y pinalaya na sa kasalanan bilang kanyang panginoon.

Ipinakikita ng New International Version na ang mga pandiwa sa mga talatang ito ay nasa tinatawag nating kasalukuyang tuloy-tuloy na panahunan, gaya ng sumusunod: “Walang sinumang nananatili sa Kanya na patuloy na nagkakasala. Walang sinumang patuloy na nagkakasala ang nakakita sa Kanya o nakakilala sa Kanya.”(3:6). “Walang sinumang ipinanganak ng Diyos ang magpapatuloy sa pagkakasala, sapagkat ang binhi ng Diyos ay nananatili sa kanya; hindi siya makapagpapatuloy sa pagkakasala, sapagkat siya’y ipinanganak ng Diyos” (3:9). “Nalalaman natin na ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi nagpapatuloy sa pagkakasala; ang Isang ipinanganak ng Diyos ay nag-iingat sa kanya, at hindi siya ginagalaw ng masama” (5:18).

Ang sinumang Cristianong nagsasabing hindi siya nagkakasala ay may di-ganap na pananaw kung ano ang kasalanan. Tila hindi niya natatanto na anumang kulang sa ganap na

pamantayan ng Diyos ay kasalanan. Ang totoo, nakagagawa tayo ng kasalanan araw-araw sa isip, sa salita at sa gawa.

Ngunit gumagawa si Juan ng pagkakaiba sa pagitan ng di-karaniwan at ng nakagawian. Sa tunay na banal, ang kasalanan ay banyaga at ang katuwiran ang katangian niya.

Kapag nakita natin ito, hindi na kailangang pahirapan ang ating sarili sa mga talatang ito na nagpapaalinlangan sa atin tungkol sa ating kaligtasan. Ito ang mga payak na katotohanan:

Kalooban ng Diyos na huwag tayong magkasala. Sa kasamaang palad, tayo'y nagkakasala. Ngunit ang kasalanan ay hindi na ang naghaharing kapangyarihan sa ating buhay. Hindi na natin isinasagawa ang kasalanan gaya ng ginagawa natin bago tayo naligtas. Kung tayo man ay magkasala, nakasusumpong tayo ng kapatawaran sa pamamagitan ng pagpapahayag at pagtalikod sa ating kasalanan.

Disyembre 24

“Iniisip ng taong mayaman na ang kanyang kayamanan ay isang di-matitinag na tanggulan, isang mataas na pader ng kaligtasan. Anong mapangarapin!” (Kawikaan 18:11 Living Bible)

Ang mayamang hangal sa Ebanghelyo ni Lucas ay may napakaraming kayamanan na hindi na niya alam kung ano ang gagawin dito. Kaya nagpasiya siyang gibain ang kanyang mga kamalig at imbakan at magtayo ng mas malalaki. Pagkatapos ay inakala niyang masisiyahan na siya, hindi alam na mamamatay siya sa sandaling matapos ang kanyang proyekto ng pagtatayo. Hindi siya maililigtas ng kanyang kayamanan mula sa kamatayan at sa libingan.

Sinabi ni Sider, “Ang mayamang hangal ang pinakalarawan ng taong mapag-imbot. Mayroon siyang sakim na pagkahumaling na magtamo ng parami nang paraming ari-arian, kahit hindi niya kailangan ang mga ito. At ang kanyang kahanga-hangang tagumpay sa pagtatambak ng parami nang paraming ari-arian ay umaakay sa kanya sa mapamusing kongklusyon na ang mga materyal na ari-arian ay makatutugon sa lahat ng kanyang pangangailangan. Gayunman, mula sa pananaw ng Diyos, ang saloobing ito ay lubos na kabaliwan. Siya ay isang ulol na hangal.”

May isang alamat tungkol sa isang lalaking gustong yumaman sa stock market. Nang may magsabi sa kanya na makukuha niya ang anumang gusto niya, sinabi niyang nais niyang makita ang pahayagan isang taon mula sa araw na iyon. Ang ideya niya, siyempre, ay makagagawa siya ng malaking kayamanan sa pagbili ng mga stock na pinakamalaki ang itataas sa susunod na taon. Nang makuha niya ang pahayagan, nagbunyi siya kung gaano siya yayaman. Ngunit pagkatapos ay tiningnan niya ang mga paunawa ng mga namatay at naroon ang kanyang pangalan.

Kinukutya ng mang-aawit ang mga taong mayaman na ang “panloob na isipan ay ang kanilang mga bahay ay magpakailanman, at ang kanilang mga tahanan ay sa lahat ng salinlahi; tinawag nila ang kanilang mga lupain ayon sa kanilang sariling pangalan” (Awit 49:11 NASB). Ngunit sila’y namamatay at iniwan ang kanilang kayamanan sa iba. “Ang tao sa kanyang karangyaan ay hindi mananatili; siya’y gaya ng mga hayop na namamatay” (Awit 49:12 NASB).

Totoo ang kasabihan na ang salapi ay pasaporte saanman maliban sa Langit, at tagapagbigay ng lahat ng bagay maliban

sa kaligayahan.

Walang taong mayaman na nagpaukit ng simbolo ng dolyar sa kanyang lapida, kahit ang salapi ang naging pagkahumaling ng kanyang buhay. Kung gagamitin niya ang simbolo ng naging pinakamahalaga sa kanya, iyon ay ang \$. Ngunit sa kamatayan ay pumipili siya ng isang relihiyosong simbolo, gaya ng krus. Iyon ang huling kilos ng pagkukunwari. Tumitingin ang mga matuwid at nagsasabi, “Narito, ito ang taong hindi ginawang kanyang lakas ang Diyos; kundi nagtiwala sa kasaganaan ng kanyang kayamanan, at nagpakalakas sa kanyang kasamaan” (Awit 52:7). At isinusulat ng Diyos ang kanyang epitapyo, “Gayon ang nagtitipon ng kayamanan para sa kanyang sarili, at hindi mayaman sa Diyos” (Lucas 12:21).

Disyembre 25

“At walang pagtatalo, dakila ang hiwaga ng kabanalan: ang Diyos ay nahayag sa laman.” (1 Timoteo 3:16)

Dakila ang hiwaga, hindi dahil ito’y lubhang mahiwaga kundi dahil ito’y lubhang kamangha-mangha. Ang hiwaga ay ang kahanga-hangang katotohanan na ang Diyos ay nahayag sa laman.

Ibig sabihin nito, halimbawa, na ang Walang Hanggan ay ipinanganak sa isang mundo ng panahon. Siya, ang Walang Panahon, ay namuhay sa daigdig ng mga kalendaryo at mga orasan.

Ang Isang nasa lahat ng dako, na umiiral sa lahat ng lugar sa iisang panahon, ay ikinulong ang Kanyang sarili sa iisang lugar —gaya ng Bethlehem, o Nazareth, Capernaum o Jerusalem.

Kahanga-hangang isipin na ang Dakilang Diyos, na pumupuno sa langit at lupa, ay magpapaliit ng Kanyang sarili sa isang katawang tao. Habang tinitingnan Siya ng mga tao, tumpak nilang masasabi, “Sa Kanya nananahan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos sa anyong katawan.”

Ipinaaalala sa atin ng hiwaga na dinalaw ng Manlilikha ang digaanong mahalagang planetang ito na tinatawag na Earth. Ito’y isa lamang batik ng alikabok sa kalawakan, kung ihahambing sa natitirang bahagi ng sansinukob, gayunma’y nilampasan Niya ang lahat ng iba upang pumarito. Mula sa palasyo ng Langit tungo sa isang kulungan ng baka, isang kuwadra, isang sabsaban!

Ang Makapangyarihan sa lahat ay naging isang walang-magawang Sanggol. Hindi pagmamalabis na sabihing Siya na kinalong ni Maria sa kanyang mga bisig ay siyang humahawak kay Maria, sapagkat Siya ang Tagapagpanatili at gayundin ang Lumikha.

Ang Nakaaalam ng lahat ay ang bukal ng lahat ng karunungan at kaalaman, gayunma’y nababasa natin tungkol sa Kanya na, bilang isang Bata, Siya’y lumaki sa karunungan at kaalaman. Halos hindi kapani-paniwalang isipin na ang May-ari ng lahat ay dumating nang hindi tinatanggap sa Kanyang sariling pag-aari. Walang lugar para sa Kanya sa bahay-panuluyan. Hindi Siya nakilala ng sanlibutan. Hindi Siya tinanggap ng Kanyang sariling mga kababayan.

Ang Panginoon ay pumarito sa sanlibutan bilang isang Lingkod. Tinakpan ng Panginoon ng kaluwalhatian ang kaluwalhatiang iyon sa isang katawang laman. Ang Panginoon ng buhay ay pumarito sa sanlibutan upang mamatay. Ang Banal ay pumarito sa isang gubat ng kasalanan. Ang Isang walang hanggang

kataas-taasan ay naging lubos na malapit. Ang Isang kinalulugdan ng Ama at sinasamba ng mga anghel ay nagutom at nauhaw, napagod sa balon ni Jacob, natulog sa isang bangka sa Galilea, naglakbay “bilang isang dayuhang walang tahanan sa mundong ginawa ng Kanyang mga kamay.” Mula sa karangyaan ay dumating Siya sa karukhaan, na walang mapaghiligan ng Kanyang ulo. Nagtrabaho Siya bilang isang karpintero. Hindi kailanman natulog sa kutson. Hindi kailanman nagkaroon ng mainit at malamig na tubig mula sa gripo, o ng iba pang kaginhawahan na binabalewala natin.

*At ang lahat ng iyon ay para sa iyo at para sa akin!
O, halina, Siya’y ating sambahin!*

Disyembre 26

“At sinabi ng hari ng Sodoma kay Abram, Ibigay mo sa akin ang mga tao, at kunin mo ang mga pag-aari para sa iyong sarili.” (Genesis 14:21)

Dumating ang mga sumasalakay na hukbo sa Sodoma at binihag si Lot, ang kanyang pamilya at napakaraming samsam. Nang mabalitaan ito ni Abram, sinandatahan niya ang kanyang mga alipin at hinabol ang mga sumalakay, hanggang sa naabutan niya sila malapit sa Damasco at nailigtas ang mga bihag at ang kanilang mga ari-arian. Lumabas ang hari ng Sodoma upang salubungin si Abram sa kanyang pagbabalik at nagsabi, “Ibigay mo sa akin ang mga tao, at kunin mo ang mga pag-aari para sa iyong sarili.” Sumagot si Abram na hindi siya kukuha kahit isang tali ng sapatos mula sa hari, baka sabihin nito na siya ang nagpayaman kay Abram.

May kahulugan na ang hari ng Sodoma ay kumakatawan kay Satanas, na nagsisikap na pagkaabalahin ang mga mananampalataya sa mga materyal na bagay at pabayaang mga taong nakapaligid sa kanila. Nilabanan ni Abram ang tukso, ngunit marami mula noon ang hindi gaanong nagtagumpay. Inuna nila ang pag-iipon ng mga ari-arian at halos hindi pinansin ang mga kapitbahay at kaibigang humaharap sa walang hanggan nang walang Diyos, walang Cristo at walang pag-asa.

Mahalaga ang mga tao; ang mga bagay ay hindi. Isang batang Cristiano ang pumasok sa sala kung saan nananahi ang kanyang ina at nagsabi, “Inay, natutuwa ako na binigyan ako ng Diyos ng higit na pagmamahal sa mga tao kaysa sa mga bagay.” Natuwa rin ang inang iyon.

Tila hindi angkop na umiyak kapag may nakabasag ng iyong tasang English bone china, gayunma’y hindi kailanman lumuha para sa milyun-milyong napapahamak. May ipinahihiwatig kapag mayroon tayong kahanga-hangang alaala sa mga iskor sa baseball, gayunma’y dumaraing tayo na hirap na hirap tayong tandaan ang pangalan ng mga tao. Inilalantad ko ang aking baluktot na pagpapahalaga kapag mas nababahala ako sa pinsalang nangyari sa aking kotse kaysa sa taong nasugatan sa kabilang kotse. Madaling mainis sa mga abala kapag ginagawa natin ang isang paboritong proyekto, gayunma’y ang abalang iyon ay maaaring higit na mahalaga kaysa sa proyekto.

Kadalasan ay higit tayong interesado sa ginto at pilak kaysa sa mga lalaki at babae. Sinabi ni A. T. Pierson, “May nakabaon sa ginto at pilak at sa mga walang-silbing palamuti sa mga tahanang Cristiano na sapat upang makagawa ng isang plota ng 50,000 sasakyang-dagat, punuin ang mga ito ng mga Biblia

bilang pabigat at siksikin ng mga misyonero: makapagtayo ng iglesya sa bawat dukhang nayon at mabigyan ang bawat buhay na kaluluwa ng Ebanghelyo sa loob ng dalawampung taon.”

Isinulat naman ng isa pang propeta ng Diyos, si J. A. Stewart, “Ginamit natin ang ating kayamanan upang magpakasasa sa mga luhong hindi natin kailangan. Mayroon tayong ‘panlasang pang-caviar,’ samantalang milyun-milyon sa ibang bahagi ng ating mundo ang namamatay sa pagkagutom ng kasalanan. Ipinagbili natin ang ating espirituwal na karapatan-sa-pagkapanganay at mana para sa isang mangkok ng nilaga.”

Madalas magtaka ang aking puso kung kailan tayong mga Cristiano iiwan ang baliw na pag-aagawan para sa mga materyal na ari-arian at magtutuon sa espirituwal na kapakanan ng mga tao. Ang isang kaluluwa ng tao ay higit na mahalaga kaysa sa lahat ng kayamanan sa mundo. Hindi mahalaga ang mga bagay. Ang mga tao ang mahalaga.

Disyembre 27

“Ang Aking katawan, na pinagputul-putol dahil sa inyo.” (1 Corinto 11:24)

Inilista ni Amy Carmichael ang apat na bagay na nabasag o nawasak sa Biblia at ang mga ibinunga ng mga ito.

Mga basag na banga (Mga Hukom 7:1849)—at sumikat ang liwanag.

Basag na sisidlan (Marcos 14:3)—at naibuhos ang pabango.

Pinagputul-putol na tinapay (Mateo 14:19)—at napakain ang mga nagugutom.

Isang Katawang pinagputul-putol (1 Corinto 11:24)—at natubos ang sanlibutan.

Ngayon ay pribilehiyo nating idagdag ang ikalima sa listahan - isang nadurog na kalooban, at ang ibubunga ay isang buhay na umaapaw sa kapayapaan at kaganapan.

Marami sa mga nakarating na sa Krus para sa kaligtasan ang hindi pa kailanman nakarating doon para sa pagdurog ng kanilang kalooban. Maaaring sila'y may mahinahon at maamong pag-uugali; maaaring hindi sila nagsasalita nang higit sa pabulong; maaaring may panlabas silang anyo ng pagiging espirituwal; gayunma'y maaaring mayroon silang kaloobang bakal na humahadlang sa kanila sa pinakamabuti ng Diyos sa buhay.

Nangyayari ito kung minsan sa mga kabataang nagmamahalan at nag-iisip ng pag-aasawa. Nakikita ng mga magulang at kaibigang may hinog at matalinong pagpapasiya na hindi ito magtatagumpay. Gayunma'y tinatanggihan ng matigas-angulong magkasintahan ang anumang payong ayaw nilang marinig. Ang parehong matitigas na kaloobang umakay sa kanila sa altar ng kasal ay hindi magtatagal ay aakay sa kanila sa hukuman ng diborsiyo.

Nakita na natin ito sa mga Cristianong determinadong pumasok sa isang partikular na negosyo gayong malinaw na wala silang karanasan o kinakailangang kaalaman. Laban sa payo ng mga marurunong na kasamahan, inilulubog nila ang kanilang sariling pera at kadalasan ay perang hiniram mula sa mapagmahal na mga kaibigan. Nangyayari ang hindi maiiwasan. Nabibigo ang negosyo, at dumarating ang mga pinagkakautangan upang pulutin ang mga piraso.

Hindi pangkaraniwan na makita ang nakawawasak na epekto ng isang di-nadurog na kalooban sa Cristianong paglilingkod. Dinadala nito ang isang lalaki at ang kanyang pamilya sa larangan ng misyon, at pinauuwi lamang sila sa loob ng isang taon sa malaking gastos ng nagsugong iglesya. Inuubos nito ang pondo ng mga madaling mapaniwalaing Cristiano upang tustusan ang isang proyekto na ideya ng tao, hindi ng Diyos— isang proyektong lumalabas na nakasasama pa. Lumilikha ito ng alitan at kalungkutan sapagkat ang isang tao ay ayaw makipagtulungan sa iba; kailangang masunod ang kanyang gusto.

Kailangan nating lahat na madurog, na dalhin ang lahat ng ating katigasan ng ulo, lahat ng ating pagmamatigas, lahat ng ating sariling kalooban at iwan ang mga ito sa paanan ng Krus. Ang kaloobang bakal na iyon ay dapat ilagay sa altar ng sakripisyo. Dapat nating sabihin kasama ni Amy Carmichael:

*Ikaw ay nadurog, O aking Panginoon, para sa akin,
Hayaan Mong ako'y madurog, Panginoon, dahil sa pag-ibig
sa Iyo.*

Disyembre 28

*“Gaya ng isang humahawak sa tainga ng aso ang
nagdaraan at nakikialam sa alitang hindi kanya.”
(Kawikaan 26:17 NASB)*

Dapat muna nating maunawaan na ang asong binanggit sa talatang ito ay hindi ang palakaibigan at maamong Irish setter na marahil ay hindi magagalit kung hahawakan mo siya sa tainga. Ito ay ang mabangis, umaangil na asong-kalye na

masama ang ugali at nakalabas ang mga pangil. Malamang na hindi ka man lamang makalalapit sa kanya nang sapat upang hawakan siya sa tainga. Ngunit kung magagawa mo, haharap ka sa isang desperadong suliranin; matatakot kang humawak at matatakot kang bumitaw.

Aba, ito'y isang malinaw na larawan ng taong nasasangkot sa isang away na hindi niya kinalaman. Hindi magtatagal ay nakuha na niya ang galit ng magkabilang panig na nag-aaway.

Nadarama ng bawat isa na hinahadlangan ng nakikialam ang anumang pagkakataon nila na manalo, kaya kinalilimutan nila ang kanilang sariling di-pagkakasundo at nagkakaisa sa paglaban sa kanya.

Napapangiti tayo sa Irishman na lumapit sa dalawang lalaking nagsusuntukan at nagtanong, "Pribadong away ba ito o puwedeng sumali ang kahit sino?" Gayunma'y may bahid ng pagkapakialamero sa bawat isa sa atin na tumutukso sa atin na makialam sa mga alitang hindi natin dapat pakialaman.

Kailangang lubhang mag-ingat ang mga pulis kapag tinawag sila sa isang lugar kung saan nag-aaway ang mag-asawa. Kung gayon nga, gaano pa kaya dapat mag-ingat ang karaniwang mamamayan sa pakikialam sa alitan sa tahanan ng iba!

Marahil ang isa sa pinakamagandang halimbawa ng kawikaan sa araw na ito ay ang gulo sa iglesya. Kadalasan ay nagsisimula ito sa pagitan ng dalawang tao. Pagkatapos ay pumapanig ang iba. Ang nagsimula bilang isang kislap ay hindi magtatagal ay nagiging isang malaking sunog. Ang mga taong walang kinalaman sa suliranin ay nagpupumilit na idagdag ang kanilang sariling matatalinong pahayag, na para bang sila ang orakulo ng Delphi. Nag-iinit ang ulo, nawawasak ang

pagkakaibigan, at nadudurog ang mga puso. Habang lalong tumitindi ang labanan, nakaririnig ang kapulungan ng mga balita ng atake sa puso, stroke, ulser at iba pang mga suliranin sa katawan. Ang nagsimula bilang isang ugat ng kapaitan ay lumaganap hanggang marami ang nadumihan.

Ang babala na huwag makialam sa alitang hindi atin ay maaaring tila salungat sa mga salita ng Tagapagligtas, “Mapapalad ang mga mapagpayapa: sapagkat sila’y tatawaging mga anak ng Diyos” (Mateo 5:9). Ngunit walang pagsasalungatan. May lugar para sa isang mapagpayapa kapag ang magkabilang panig na nagtatalo ay handang ipaayos ang kanilang alitan. Kung hindi, ang nakikialam ay nagtatagumpay lamang sa paglalagay sa kanyang sarili sa isang kalagayang walang madali at walang-sakit na labasan.

Disyembre 29

“Iyo kami, David, at kami’y nasa iyong panig, ikaw na anak ni Isai: kapayapaan, kapayapaan nawa ang sumaiyo, at kapayapaan sa iyong mga katulong; sapagkat tinutulungan ka ng iyong Diyos.” (1 Cronica 12:18)

Ang marangal na pagpapahayag na ito ng katapatan kay David ay dapat hiram ng lahat ng mananampalataya bilang pagpapahayag ng kanilang pagtatalaga sa Panginoong Jesu-Cristo. Walang puwang para sa katapatang kalahati lamang ang puso o sa hating pagtatapat sa Hari ng mga hari. Dapat ay Kanya ang buo nating puso.

Lagi akong humahanga sa kuwento ng isang sundalong Pranses na malubhang nasugatan sa isa sa mga digmaan ni Napoleon. Nagpasiya ang mga doktor na kailangan ang

operasyon upang mailigtas ang kanyang buhay. Iyon ay noong mga araw bago pa nagkaroon ng anestisya. Habang sinisiyasat ng siruhano ang dibdib ng sundalo, sinabi ng pasyente, “Siyasatin pa ninyo nang kaunting mas malalim, Doktor, at matatagpuan ninyo ang Emperador.” May kahulugan na ang Emperador ay nakaluklok sa kanyang puso.

Nang koronahan si Elizabeth bilang Reyna habang bata pa siya, ang kanyang lola, si Queen Mary, ay sumulat sa kanya ng isang liham ng katapatan at lumagda ng, “Ang iyong mapagmahal na lola at tapat na sakop.” Sa gayon ay ipinahayag niya ang kanyang pagtatapat sa Korona at sa nagsusuot nito.

Ngunit paano naman tayo? Paano ito naaangkop sa atin? Ipinaaalala sa atin ni Matthew Henry na “Mula sa mga pahayag na ito ni Amasai, maaari tayong matuto kung paano patunayan ang ating pagmamahal at pagtatapat sa Panginoong Jesus: Kanya tayo nang walang pasubali o kapangyarihang bawiin ito; sa Kanyang panig ay dapat tayong maging masigasig na humarap at kumilos; sa Kanyang kapakanan ay dapat tayong maging taos-pusong nagnanais ng mabuti; Hosanna, kasaganaan sa Kanyang Ebanghelyo at kaharian; sapagkat tinutulungan Siya ng Kanyang Diyos, at tutulungan, hanggang sa maibagsak Niya ang lahat ng pamamahala, pamunuan, at kapangyarihan.”

Sa mga salita ni Spurgeon, dapat sabihin ng ating buhay, “**Iyo kami, Jesus.** Ni hindi namin itinuturing na amin ang anumang aming tinataglay; kundi ang lahat ay nakatalaga sa Iyong maharlikang paggamit. **At nasa Iyong panig, Ikaw na Anak ng Diyos.** Sapagkat, kung kami ay kay Cristo, tiyak na kami ay nasa panig ni Cristo, anuman ang panig na iyon, sa relihiyon, sa moralidad at sa pulitika. **Kapayapaan nawa ang sumalyo.**

Binabati Siya ng aming puso at hinihiling ang kapayapaan sa Kanya. **At kapayapaan sa Iyong mga katulong.** Hinahangad namin ang lahat ng mabuti para sa lahat ng mabubuting tao. Idinadalangin namin ang kapayapaan ng mga mapayapa.

Sapagkat tinutulungan Ka ng Iyong Diyos. Ang lahat ng kapangyarihan ng Diyos ng kalikasan ay kumikilos upang tulungan ang Panginoon ng biyaya. Nabuhay na Cristo, tumitingala kami habang tinatanggap Ka ng kalangitan, at kami'y sumasamba. Umakyat na Cristo, nagpapatirapa kami sa Iyong mahal na mga paa, at nagsasabi, 'Iyo kami, O Anak ni David, pinahiran upang maging Prinsipe at Tagapagligtas.' Darating na Cristo, naghihintay at nagbabantay kami sa Iyong pagpapakita. Pumarito Ka agad sa Iyong mga sarili! Amen at amen."

Disyembre 30

"At sinabi ni David, Mayroon pa bang natitira sa sambahayan ni Saul, upang ako'y makapagpakita sa kanya ng kagandahang-loob alang-alang kay Jonathan?" (2 Samuel 9:1)

Si Mephiboseth ay apo ni Haring Saul, na paulit-ulit na nagtangkang kunin ang buhay ni David. Kaya siya ay nagmula sa isang mapaghimagsik na pamilya na maaaring umasang lilipulin kapag umakyat si David sa trono. Bukod pa roon, si Mephiboseth ay isang walang-magawang pilay, sapagkat nahulog siya mula sa kanyang tagapag-alaga noong siya'y bata pa. Ang katotohanang nakatira siya sa bahay ng iba sa Lo-debar, na nangangahulugang "walang pastulan," ay nagpapahiwatig na siya'y dukha. Ang Lo-debar ay nasa silangang bahagi ng Jordan at samakatuwid ay "malayo" sa

Jerusalem, ang tahanan ng Diyos. Walang anumang karapatan si Mephiboseth na tumanggap ng biyaya ni David.

Sa kabila ng lahat ng iyon, nagtanong si David tungkol sa kanya, nagsugo ng mga mensahero upang sunduin siya, dinala siya sa maharlikang palasyo, tiniyak sa kanya na wala siyang dapat ikatakot, pinayaman siya ng lahat ng lupain ni Saul, binigyan siya ng mga alipin na maglilingkod sa kanya at pinarangalan siya ng isang permanenteng lugar sa hapag ng hari bilang isa sa mga anak ng hari.

Bakit nagpakita si David ng gayong awa, biyaya at habag sa isang lubhang di-karapat-dapat? Ang sagot ay “alang-alang kay Jonathan.” Gumawa si David ng tipan kay Jonathan, ang ama ni Mephiboseth, na hindi siya titigil kailanman sa pagpapakita ng kagandahang-loob sa pamilya ni Jonathan. Iyon ay isang walang-kondisyong tipan ng biyaya (1 Samuel 20:14-17).

Natanto ito ni Mephiboseth, sapagkat nang una siyang iharap sa hari, nagpatirapa siya at nagsabing ang “isang patay na aso” na tulad niya ay hindi karapat-dapat sa gayong kagandahang-loob.

Hindi dapat maging mahirap para sa atin na makita ang ating sarili sa larawang ito. Ipinanganak tayo sa isang mapaghimagsik at makasalanang lahi na nasa ilalim ng hatol ng kamatayan. Tayo’y pilay sa moral at paralisado ng kasalanan. Tayo rin ay nanirahan sa isang lupain na “walang pastulan,” gutom sa espiritu. Hindi lamang tayo napapahamak, walang magawa at dukha, tayo’y “malayo” sa Diyos, walang Cristo at walang pag-asa. Walang anuman sa atin na makahihila ng pag-ibig at kagandahang-loob ng Diyos.

Gayunma'y hinanap tayo ng Diyos, natagpuan tayo, iniligtas tayo sa takot sa kamatayan, pinagpala tayo ng lahat ng espirituwal na pagpapala sa kalangitan, dinala tayo sa Kanyang hapag-piging, at itinaas sa atin ang watawat ng Kanyang pag-ibig.

Bakit Niya ito ginawa? Iyon ay alang-alang kay Jesus. At iyon ay dahil sa Kanyang tipan ng biyaya na sa ilalim nito ay pinili Niya tayo kay Cristo bago pa itatag ang sanlibutan.

Ang angkop na tugon natin ay magpatirapa sa Kanyang harapan at magsabi, “Ano ang iyong lingkod, upang tingnan mo ang isang patay na asong gaya ko?”

Disyembre 31

“Narito, Ako’y nakatayo sa pintuan, at kumakatok: kung ang sinuman ay makinig ng Aking tinig at magbukas ng pinto, Ako’y papasok sa kanya, at hahapong kasalo niya, at siya’y kasalo Ko” (Apocalipsis 3:20)

Narito na tayo sa pagtatapos ng isa pang taon, at ang matiyagang Tagapagligtas ay nakatayo pa rin sa pintuan ng tao, humihiling na makapasok. Matagal na Siyang pinaghihintay sa labas. Ang sinuman ay matagal na sanang sumuko at umuwi na. Ngunit hindi ang Tagapagligtas. Siya’y mapagpahinuhod, hindi nagnanais na ang sinuman ay mapahamak. Naghihintay Siya na may pag-asang balang araw ay biglang bubuksan ang pinto at Siya’y malugod na tatanggapin sa loob.

Kamangha-mangha na may sinumang hindi tutugon sa katok ng Panginoong Jesus. Kung ito’y isang kapitbahay, agad na bubuksan ang pinto. Kung ito’y isang tindero, may isang magpapakita man lamang sa kanya ng paggalang na buksan

ang pinto at sabihing, “Hindi namin kailangan!” Tiyak na kung ito’y ang Pangulo o ang Gobernador, mag-uunahan ang pamilya sa pribilehiyong salubungin siya. Kakatwa kung gayon na kapag ang Manlilikha, Tagapagpanatili at Manunubos ay nakatayo sa pintuan, Siya’y tinatrato nang malamig at walang imik.

Lalong hindi makatwiran ang pagtangga ng tao kapag natanto natin na ang Panginoong Jesus ay hindi dumarating upang magnakaw kundi upang magbigay. Dumarating Siya upang magbigay ng buhay na lalong sagana.

Minsan ay nakatanggap ang isang Cristianong mangangaral sa radyo ng tawag sa hatinggabi mula sa isang tagapakinig na gustong dumaan para sa maikling pagdalaw. Ginamit ng mangangaral ang bawat dahilan upang pigilan siya sa pagdating, ngunit sa wakas ay pumayag din. Lumabas na dumating ang bisita na may dalang malaking kaloob na salapi upang makatulong sa gastos ng radyo. Pagkaalis niya, sinabi ng mangangaral, “Tuwang-tuwa ako na pinapasok ko siya.”

Inilalarawan noon ni Joe Blinco ang isang tagpo kung saan may masiglang usapan sa sala ng isang tahanan. Biglang may kumatok sa pintuan sa harapan. Sinabi ng isa sa pamilya, “May tao sa pinto.”

Tumayo agad ang isa pa, nagpunta sa pinto at binuksan ito. Pagkatapos ay nagtanong ang isa sa sala, “Sino iyan?” Mula sa pinto ay dumating ang sagot. Sa wakas ay sumigaw ang padre de pamilya, “Sabihin mong pumasok siya.”

Iyan ang Ebanghelyo sa madaling salita. Makinig! May Isang nasa pinto. Sino Siya? Walang iba kundi ang Panginoon ng buhay at kaluwalhatian, ang Isang namatay bilang Kahalili natin

at muling nabuhay sa ikatlong araw—ang Isang ngayon ay nakaluklok sa kaluwalhatian at malapit nang dumating upang iuwi ang Kanyang bayan upang makasama Niya. Sabihin mong pumasok Siya!

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.